

Không Thể Quên Em

Contents

Không Thể Quên Em	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	13
4. Chương 04	21
5. Chương 05	24
6. Chương 06	29
7. Chương 07	34
8. Chương 08	39
9. Chương 09	43
10. Chương 10	48
11. Chương 11	54
12. Chương 12	60
13. Chương 13	69
14. Chương 14	72
15. Chương 15	79
16. Chương 16	86
17. Chương 17	90
18. Chương 18	100
19. Chương 19	107
20. Chương 20	113
21. Chương 21	117
22. Chương 22	121
23. Chương 23	125
24. Chương 24	128
25. Chương 25	134
26. Chương 26	139
27. Chương 27	142
28. Chương 28	148
29. Chương 29	153
30. Chương 30	157
31. Chương 31	167
32. Chương 32	170
33. Chương 33	175
34. Chương 34	183
35. Chương 35	186
36. Chương 36	191
37. Chương 37	196
38. Chương 38	200
39. Chương 39	208
40. Chương 40	212
41. Chương 41	218

42. Chương 42	223
43. Chương 43	228
44. Chương 44	232
45. Chương 45	236
46. Chương 46	240
47. Chương 47	244
48. Chương 48 (end)	249
49. Chương Ngoại Truyện	256

Không Thể Quên Em

Giới thiệu

"Này. Chim Ngổ. thôi thì anh theo em đi. Anh thấy đó, cơ thể nude của anh em đã nhìn rồi, môi và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-quen-em>

1. Chương 01

Chương 1 1. Số đầm xe

Tha thứ cho ngày mưa đã mang anh đi

Đêm khuya khi bất ngờ bừng tỉnh

Phát hiện ra cuối cùng em đã không còn rơi nước mắt

Tha thứ cho vĩnh hằng đã bị anh mang đi mất

Đồng hồ đã sắp chỉ đến ngày mai

Nỗi đau rồi sẽ phai pha theo thời gian

...

Theo tiếng hát trầm khan quyến rũ của Trương Ngọc Hoa, Thẩm Tiên Phi liếc nhìn cuộc gọi đến hiển thị trên màn hình di động, khoé môi nhướn lên, anh nhấn nút nghe, lập tức vọng lên một giọng nam cực kỳ nóng nảy: "Cậu Thẩm đẹp trai ơi, rốt cuộc bao giờ cậu mới tới? Cậu đã muộn mất một giờ hai mươi lăm phút ba mươi tám giây rồi. Có phải là con gái lần đầu hẹn hò đâu, cậu làm gì mà lằng nhằng mãi đến tận giờ thế hả? Còn năm phút nữa là đến giờ tôi hẹn với bệnh nhân tiếp theo rồi".

Nghĩ đến A Mục đầu bên kia đang như phát điên, Thẩm Tiên Phi không nhịn được cười, tay anh nắm chặt vô lăng, cười nói: "Bác sĩ Mục à, có cần tính toán thời gian chính xác đến thế không? Lúc đi học cậu thường xuyên đến trễ, cũng chẳng thấy cậu có quan niệm về thời gian như vậy. Tóm lại cậu cuống cái gì? Chẳng lẽ bệnh nhân tiếp theo của cậu là một mỹ nữ?".

Bên kia vắng vắng tiếng cười rất gian xảo: “Bị tên nhóc nhà cậu đoán đúng rồi, đúng là một đại mỹ nữ thật. Hạn cho cậu trong vòng năm phút lần đến đây ngay cho tôi, để anh đây nhìn một cái sau đó cậu có thể cắt sang một bên uống trà, đừng cản trở anh đây “ngắm” mỹ nữ”.

“Đã vào trong bãi đậu xe của bệnh viện rồi, đến ngay”. Thẩm Tiên Phi cười khê, cúp máy, nhắm kỹ chỗ đỗ rồi cho xe lùi vào.

Đỗ xe xong, Tang Du bước xuống, vừa khoá cửa xe lại thì tiếng nhạc chuông quen thuộc trong túi xách réo rất, là bài Tha thứ của Trương Ngọc Hoa, Từ mấy năm trước cô đã bắt đầu dung giai điệu này làm nhạc chuông mặc định cho điện thoại, chưa bao giờ đổi, cô cũng không biết mình muốn tha thứ điều gì nữa.

Mở túi ra, cô lục tìm điện thoại rất lâu. Lúc vừa xuống xe cô đã tiện tay ném nó vào túi, bây giờ chẳng biết nó đã lẫn vào góc nào rồi.

Một chữ thôi, phiền!

Giờ hẹn với bác sĩ đã sắp đến. trước khi đi, thư ký Viên Nhuận Chi của cô đã dặn đi dặn lại là không được đến muộn. Vị bác sĩ tâm lý nổi tiếng nhất thành phố này rất khó hẹn, tính khí lại kỳ quặc, ghét nhất ai đến muộn, nếu lỡ lần này thì lần sau không biết phải hẹn đến bao giờ.

Nực cười nhất chính là cái tên kỳ quặc của vị bác sĩ đó, tên Mục Thát Lâm, Mục Darling 1? (Phiên âm của Thát Lâm là Da Lin, đọc gần giống Darling)

Tiếng chuông vẫn đổ dồn, chết tiệt, ai tìm cô mà gấp gáp thế?

Lúc cô đi đã hạ lệnh cho Viên Nhuận Chi rằng, nếu chưa đến mức bị ép vào nhà xác thì bất cứ chuyện gì cũng không được tìm cô, nếu cản trở việc cô đến khám bác sĩ thì lúc về, cô sẽ lột da cô nàng ra.

Lục tìm di động trong túi xách, nện đôi giày cao gót năm phân, cô vừa đi vừa khê nguyên rửa.

Tốc độ lùi xe của Thẩm Tiên Phi chẳng khác gì ốc sên bò, nhưng anh không ngờ ô đậu xe lại bất ngờ xuất hiện một người, chỉ nghe thấy đuôi sau xe vang lên một tiếng “hự” khê, rồi xe đâm vào người ấy.

Tang Du đang mãi tìm di động, không để ý thấy chiếc xe đang từ từ lùi vào chỗ đậu, trong tích tắc đuôi xe đâm vào, cô kinh hoàng, lao đảo lùi lại phía sau, đầu đập ngay vào tấm chắn bùn trên xe, ngất đi.

“Chết thật”, Thẩm Tiên Phi rửa khê một tiếng rồi vội vàng nhảy xuống xe.

Hôm qua đuôi xe bị một tên điên đâm vào khiến bộ cảm biến radar lùi xe hình như bị chúi xuống đất, chưa kịp đưa đi sửa thì hôm nay đã đâm vào người ta.

Người bị anh đâm vào là một cô gái trẻ, anh vội vàng quỳ xuống xem cô có còn thở không, may quá, anh mặc kệ mọi thứ, vội vàng bế cô lên rồi chạy như bay về phía thang máy.

Cô gái này nhẹ quá.

Đứng trong thang máy, chốc chốc Thẩm Tiên Phi lại nhìn cô gái trong lòng. Cô có gương mặt xinh đẹp, ở thời đại này và trong số những cô gái thích biến gương mặt thành tấm bảng màu thì cô đúng là khác người, làn da trắng trẻo, rèm mi dài và dày, sống mũi thẳng, cằm nhọn và cả đôi môi đỏ khiến người ta hoang tưởng...

Anh đang làm gì thế? Sao giống A Mục, trong đầu toàn những ý nghĩ bậy bạ, rảnh rồi đi tìm tèm con gái nhà người ta.

Túi xách quàng trên cổ tay cô sắp rơi xuống đất, anh đưa tay đỡ, vẫn ôm chặt cô rồi lao ra khỏi thang máy, cao giọng gọi mấy vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đang đi đi lại lại, “Bác sĩ, bác sĩ, có người bị xe đâm...”.

Đứng trước giường bệnh, Thẩm Tiên Phi khoanh tay nhìn Tang Du đang nằm trên giường. Sau khi làm một loạt xét nghiệm, bác sĩ nói không có gì đáng lo ngại, chỉ có phần đầu bị đụng nên ngất đi thôi, ngủ một giấc tỉnh dậy sẽ không sao nữa.

Trước đó để làm thủ tục, bắt đắc dĩ anh phải lục túi xách của cô, tìm chứng minh nhân dân trong ví tiền.

Thì ra cô tên là Tang Du, một cái tên rất đặc biệt khiến anh nhớ đến “thất chi đông ngưng, thu chi tang du” 1.

1. Đây là một điển cố của Trung Quốc: Chuyện kể rằng thời Đông Hán, sau khi Lưu Tú kế vị trở thành Quang Vũ đế, phải đại tướng Phùng Di dẫn quân Tây chinh, bình định quân Xích My. Xích My trá bại, ở đất Hồi Khê đánh bại quân Phùng Di. Phùng Di bại trận lui về quân doanh, tổ chức lại tàn binh rồi sai người trà trộn vào quân Xích My sau đó nội công ngoại kích ở đất hào Để đại phá quân Xích My. Sau này quang Vũ đế Lưu Tú hạ chiếu ban thưởng nói ở Hồi Khê Phùng Di thất bại nhưng trong khó khăn tìm được thắng lợi có thể coi là ban đầu có chỗ thất bại nhưng cuối cùng thì thắng lợi, ghi nhận là một chiến công.

Anh đang đợi cô tỉnh lại để xin lỗi.

Lúc ấy anh sức nhớ đến cuộc hẹn với A Mục, tự dưng lại xảy ra chuyện nên quên bằng mắt phải báo cho cậu ta biết. Đã hẹn chiều này sẽ khao một bữa, bây giờ chủ chỉ là anh lại mất tích, thế nào cậu ta cũng liều mạng với anh cho xem. Lấy di động ra, anh gọi đến văn phòng của A Mục, mấy bạn, gọi vào di động, lại là “Số thuê bao bạn gọi hiện nằm ngoài vùng phủ sóng”.

Thôi vậy, hôm nay anh tự nguyện để bọn họ bóc lột, dù sao cũng không thoát khỏi số đó, hầu bao thế nào cũng bị “chảy máu”, chỉ bằng bắt tên kia đợi thêm một tí để cậu ta biết thế gian này không có bữa cơm nào là miễn phí vậy.

Lại thêm một giờ đồng hồ nữa qua đi, Thẩm Tiên Phi đã xem đồng hồ không biết bao nhiêu lần mà Tang Du vẫn chưa tỉnh lại.

Thẩm Tiên Phi không tìm được nên đi ra khỏi phòng bệnh, gọi với về phía đầu hành lang: “Bác sĩ, y tá, bác sĩ, y tá...”

“Chàng trai à, đây là bệnh viện, không thấy bảng khuyến cáo à? Xin đừng làm ồn! Có gì thì nhấn chuông là được mà.”

Một vị bác sĩ già mặt áo blouse trắng bỗng xuất hiện trước mặt Thẩm Tiên Phi như bóng ma khiến anh giật bản mình. Nhìn theo hướng tay bác sĩ chỉ lên tường, quả nhiên có một tấm bảng cấm to tiếng làm ồn, anh vội xin lỗi rồi rít: “Xin lỗi, xin lỗi, chỉ là... chỉ là bạn tôi bị đâm xe nên hơi cuống...”.

Thẩm Tiên Phi không nghĩ ra lời nào để giải thích quan hệ giữa mình và Tang Du, không thể cứ gặp ai cũng nói là khi anh lùi xe đã đâm vào cô dẫn ngất đi được.

“Người trẻ tuổi đến khám bệnh đều cuống quýt cả lên, không bệnh, không đau, không khẩn cấp thì ai đến bệnh viện làm gì?” Vị bác sĩ già kia đi vào phòng bệnh, nhìn Tang Du nằm trên giường, “Bạn? Là bạn gái à”.

Thẩm Tiên Phi luống cuống trước câu hỏi bất ngờ của ông, cười gượng gạo: “Bác sĩ hiểu lầm rồi, cô ấy không phải bạn gái tôi”.

“Chàng trai, đừng vội phủ nhận. không phải bạn gái cậu thì việc gì phải lo sợ bé cô bé, vừa lao ra khỏi thang máy đã gọi bác sĩ quát quát cả lên? Chàng trai à, nói dối là không tốt đâu”, vị bác sĩ nghiêm túc dạy dỗ.

Khoé môi giật giật, Thẩm Tiên Phi nín lặng trước vị bác sĩ già “nhiệt tình quá mức” này, đâm phải người khác mà không cuống được sao?

Tha thứ cho ngày mưa đã mang anh đi

Đêm khuya khi bất ngờ bừng tỉnh

Phát hiện ra cuối cùng em đã không còn rơi nước mắt

...

Lúc đó, nhạc chuông di động reo vang, lại là bài Tha thứ, Thẩm Tiên Phi vội mò tìm di động của mình, nhưng khi thấy màn hình không có động tĩnh gì, anh mới nhận ra không phải di động mình đang reo.

“Chàng trai à, di động của bạn gái cậu đang reo kìa”, vị bác sĩ lại mấp mòi.

Nhìn theo hướng tay chỉ của ông, trên giường, cạnh Tang Du, miệng túi xách của cô đang hé mở lộ ra một chiếc điện thoại màu bạc, bài Tha thứ không thể quên thuộc hơn đang vang lên.

Cô ấy cũng dung bài này làm nhạc chuông, trùng hợp thật.

“Chàng trai, nhìn gì mà nhìn? Nghe máy nhanh lên, chưa biết chừng là mẹ vợ cậu gọi đấy!”

Thẩm Tiên Phi thầm thở dài, phục vị bác sĩ già nhiều chuyện này thật, nghe tiếng nhạc quen thuộc, anh tiếng đến cầm di động lên, bấm nút nghe.

Bên kia vang lên một giọng nữ ngọt ngào: “Xin hỏi là cô Viên Nhuận Chi phải không ạ?”.

Viên Nhuận Chi? Chẳng phải cô ấy tên Tang Du hay sao? Chắc gọi nhầm số rồi.

Thẩm Tiên Phi nhìn cô gái nằm trên giường.

Khoan đã, giọng này nghe quen quá, Thẩm Tiên Phi ngẩn người rồi nói: “Ồ, không phải...”.

“À, thế sao...” Thực ra Thẩm Tiên Phi chưa kịp nói hết, cô gái bên kia đã cướp lời, giọng kéo dài, ngữ điệu có vẻ rất mờ ám, tiếp tục nói: “Bạn của cô Viên, chào anh! Xin phiền anh chuyển lời lại với cô Viên là: “Cô Viên, chào cô! Đây là văn phòng của bác sĩ Mục Thất Lâm, cô đã hẹn ba giờ đến chẩn bệnh, bây giờ đã là năm giờ ba mươi tám phút, hai mươi lăm giây, là trợ lý đặc biệt của A Mục tiên sinh, tôi xin nhắc cô, thời gian chẩn bệnh lần sau xin gọi điện hẹn trước một tuần, cảm ơn! Chúc cô sức khỏe!”.

Lúc nghe ba chữ Mục Thất Lâm, khoé môi Thẩm Tiên Phi từ từ nhướn lên, chẳng trách giọng này sao mà nghe quen thế, đây chẳng phải là y tá trợ lý “đeo dính bên người” của A Mục tên Ngải Phi Phi sao?

Nghe xong một tràn tin nhắn của Ngải Phi Phi, Thẩm Tiên Phi không nhịn được cười to, cô y tá này luôn theo sát A Mục nên ngày càng nhạy cảm với thời gian rồi, anh lên tiếng: “Cô Ngải, có thể mời bác sĩ Mục nghe điện thoại được không?”.

Đầu giây bên kia lập tức vang một tiếng kêu ngạc nhiên: “Á...là...là Thẩm tiên sinh?!”.

“Ừ, là tôi đây.”

“Bác sĩ Mục đợi anh rất lâu rồi, cứ nguyên rửa mãi trong văn phòng, bảo có phải anh đậu xe trên sao Hoả hay không? Bác sĩ Mục cũng đợi cô Viên rất lâu, anh ấy ghét nhất người khác đến muộn. Thẩm tiên sinh sao anh lại ở cạnh cô Viên thế?”, giọng Ngải Phi Phi đầy tò mò.

“Cô Viên?Ồ, cô gọi nhầm số rồi, số này không phải của cô Viên mà là của một cô họ Tang. Chuyện này dài dòng lắm, lúc tôi lùi xe đã đâm vào cô Tang, nên bây giờ tôi đang đợi cô Tang tỉnh lại trong phòng cấp cứu của bệnh viện cô”, Thẩm Tiên Phi giải thích ngắn gọn.

“Không phải số của cô Viên?” Bên kia im lặng một lúc rồi lại nghe Ngải Phi Phi nói: “Thế ư... Vậy, bác sĩ Mục gọi cho anh rất nhiều lần nhưng di động của anh cứ bảo là ngoài vùng phủ sóng, cuối cùng anh ấy giận quá bỏ đi trước rồi. Nhưng trước khi đi anh ấy có dặn là nếu anh gọi điện đến thì bảo bảy giờ, chỗ cũ, không gặp không về”.

“Được, tôi sẽ liên lạc với anh ta. Cảm ơn cô, Tiểu Ngải.”

Tiếng gọi “Tiểu Ngải” khiến Ngải Phi Phi ở đầu dây bên kia xúc động tới mức suýt ngất. cô ta ôm điện thoại, hít một hơi thật sâu, chớp chớp mắt với chiếc gương nhỏ trên bàn, đổi sang vẻ mặt nhu mì đáng yêu, dịu dàng mềm mỏng nói: “đừng khách sáo, Thẩm Tiên Phi, được giúp đỡ anh và bác sĩ Mục là vinh hạnh của tôi mà”.

Thẩm Tiên Phi cười rất tự nhiên: “Vay được, bye”.

“Bye...”

Tắt máy xong, Thẩm Tiên Phi ngẩn nhìn Tang Du mắt nhắm nghiền nằm trên giường bệnh, làn da trắng trẻo, hai má hồng hồng, đôi môi đỏ mọng quyến rũ như có thể bấm ra nước được, bộ y phục đắt tiền và cả túi xách da hàng hiệu, dần di động cũng là kiểu mới nhất hiện nay, người đẹp có vẻ ngoài sang trọng giàu có này không biết đã chịu áp lực tinh thần gì mà đến nỗi phải đi khám bác sĩ tâm lý, bất giác anh thấy thương tiếc thay cô.

Anh khẽ nhướn môi, đặt di động vào túi cách cho cô rồi kéo khoá lại.

Vị bác sĩ sau lưng im lặng nãy giờ lại bắt đầu thao thao bất tuyệt:” Chàng trai à, trong bảng xếp hạng mười nguyên nhân dẫn đến cái chết, sự cố ngoài ý muốn đứng đầu bảng, mà nguyên nhân sự cố ngoài ý muốn đó, tai nạn xe cộ luôn chiếm tỉ lệ cao. Không biết lài xe thì dừng lái, rảnh rồi đi tạo ra những sự kiện chết chóc làm gì chứ?”.

Đối diện với vị bác sĩ già lẫn thẩn lại nhiều chuyện, Thẩm Tiên Phi chỉ thấy đau đầu.

Lúc ấy, cửa phòng bệnh bỗng vang lên một tiếng nói hung hăng:”438, cuối cùng đã tóm được ông!”.

Thẩm Tiên Phi nhìn lên, thấy ngay một cô y tá đang đứng chống nạnh, tạo thành dáng đứng “ấm trà” và quát vị bác sĩ kia.

Vị bác sĩ già kia thấy cô y tá bèn sải bước dứt khoát đến chỗ cô ta, đưa tay lên, đập chân, đứng nghiêm theo kiểu quân đội:”Ồ! 438 có mặt!”.

“438, ông dám lấy cắp áp blouse của bác sĩ chính, đáng tội gì đây?”, cô y tá quát.

Vị “bác sĩ già” bị cô y tá gọi là 438 chỉ bằng thông báo trên tường, đưa ngón trỏ lên môi:”Suyt, đây là bv, y tá trưởng đã nói là không thể to tiếng làm ồn được. Nếu bị cô ấy tóm được thì hôm nay khỏi ăn cơm. Suyt... bắt anh ta đi, lúc nãy anh ta la hét ở đây đó...”.

Con bệnh này đúng là đặt biệt.

Cuối cùng Thẩm Tiên Phi cũng hiểu, thì ra “vị bác sĩ già” kia là bệnh nhân khoa Thần kinh, số hiệu 438, nhớ lại chuyện lúc nãy bị ông ta đùa bỡn, thật là dở khóc dở cười.

Cô y tá chú ý thấy anh chàng đẹp trai đang đứng bên giường bệnh thì bỗng hoa nở tim bay tung bừng, đưa tay phải lên vẫy vẫy, cười tươi như hoa:”Hi...”.

438 hươ hươ tay trước mặt cô y tá, cắt ngang hành vi mê trai đó, chỉ vào Tang Du đang nằm trên giường và cao giọng:”Cô hết cơ hội rồi, đó là bạn gái của người ta, nhìn thấy chưa? Cô và cô ấy, một người giống phượng hoàng trên trời, còn một người lại giống quạ đen dưới đất:.

“Ông im lặng đi nào!” Cô y tá cau mày lạnh lùng, liếc nhìn Tang Du nằm trên giường, kéo tay 438 với vẻ không cam tâm, hung hổ nói,”Ông, theo tôi về phòng bệnh!”

Khoé môi Thẩm Tiên Phi nãy giờ luôn giữ một nụ cười nhẹ, đúng lúc cô y tá kéo tay 438 bỏ đi, anh sải bước lại gần, gọi cô y tá lại:” Cô y tá, phiền cô cho tôi mượn bút một chút. Cảm ơn!”.

Cô y tá vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, lập tức dâng cây bút luôn mang theo bên người bằng hai tay, “Đừng khách sáo, anh cứ dùng đi”.

Đón lấy bút, Thẩm Tiên Phi quay lại bên giường bệnh, chăm chú nhìn Tang Du, không biết cô nàng này sẽ ngủ đến bao giờ nữa. Bấy giờ, anh và A Mục còn phải tụ tập với mấy người bạn học cũ đã lâu không gặp, buổi chiều anh đã trễ giờ, buổi tối không thể lặp lại, nên anh quyết định đi trước, không đợi cô tỉnh lại.

Nâng tay phải của cô lên, Thẩm Tiên Phi không tìm được vuốt ve mấy cái, trong đầu nảy ra mấy từ:” Cánh tay mảnh mai, làn da mềm mại như không có xương”. Mở lòng bàn tay cô ra, anh để lại tên họ và điện thoại của mình, cùng một lời xin lỗi.

Viết xong, anh nhẹ nhàng khép các ngón tay cô lại, ngắm gương mặt say ngủ kia một lúc mới quay người trả cây bút cho cô y tá kia, nói:”Cảm ơn”.

Không đợi cô y tá mê trai hoàn hồn lại, Thẩm Tiên Phi đã sải những bước chân vững chãi rời khỏi phòng bệnh.

2. Chương 02

2. Bệnh tâm lý không thể hiểu được

Đau đầu quá!

Tang Du đưa tay phải lên xoa xoa gáy, ở đó bị sưng to, cô ngồi bật dậy, lúc đó mới nhớ ra hình như cô bị xe đâm phải, sau đó đã ở đây. Chân vừa chạm đất, mắt cá chân trái đã dội lên cảm giác đau buốt, cô định thần nhìn kỹ lại, chỗ đó cũng sưng vù.

A, không biết cái tên chết tiệt nào đã đâm phải cô, hại cô nằm ở đây, lỡ mất thời gian khám bệnh.

Cho dù phải xối tung cả đất lên, cô cũng phải lôi hân ra cho bằng được.

Nhanh chóng tìm ra di động trong túi xách, cô bấm một dãy số.

“MB, là chị à? Rốt cuộc chị đã đi đâu thế? Di động gọi mãi không được, em lo cho chị chết đi đây này”, bên kia văng đến một giọng cao vút, líu lo nói một tràng.

“Viên Nhuận Chi, đã nói với em bao lần rồi, không được gọi chị là MB, lần sau chị còn nghe thế nữa thì cứ một lần trừ 10% tiền lương, gọi hai lần trừ 20%, cứ thế mà tính!” Cái cô Viên Nhuận Chi này càng lúc càng chẳng coi cô ra gì, ý thế là sư muội, được chiều chuộng mãi sinh hư.

“My Boss, em gọi chị là sếp của em mà, không phải đang mắng chị đâu. Chị đừng thế mà, trên em còn có mẹ già, dưới tuy không có con nhỏ nhưng em phải có bạn trai chứ, mỗi tháng em khốn đốn chờ tiền lương để sống qua ngày mà. Em hứa với chị lần sau sẽ không dám thế nữa”, trong điện thoại, Viên Nhuận Chi tỏ vẻ “cún con nịnh nọt”, cười giả lả, “Xin hỏi Tổng giám đốc Tang, chị có điều gì dạy bảo?”.

Đúng là hết thuốc chữa, một ngày không mắng cô nàng thì da sẽ ngứa rất khó chịu.

“Chị Chi, nhớ này, Lexus màu trắng xám, số xe XASY520, ừ, chắc là số này.” 520? Anh yêu em 1? Đúng là số xe nhảm nhí, Tang Du không kìm được thâm mắng một tiếng, cô đặc biệt nhạy cảm với chữ cái tiếng Anh và số đếm, trong tích tắc xe đâm vào cô, chỉ nhìn thoáng qua là cô đã nhớ được, “Điều tra xem chủ xe là ai, khoảng ba giờ chiều, chiếc xe này đã xuất hiện ở bãi đậu xe bệnh viện Nhân Ái”.

(1 520 đọc là “wu er ling”, trong phát âm tiếng Trung gần giống với “wo ai ni”, anh yêu em.)

“520, số xe cá tính quá. Loại xe này tuyệt lắm, lần trước em thấy trong quảng cáo, chị biết quảng cáo nói gì không? Cả chiếc xe này đã thể hiện ba nguyên tố ‘Dục’, ‘Thuần’, ‘Diệu’, hiện đại thời trang, thu hút mọi người, lướt cùng đam mê, đồng thời rất phù hợp, lại vô cùng thân thiện. Tuỳ theo ý bạn, đạt mọi ước mong. Đợi khi em giàu rồi, em cũng sẽ xem xét mua một chiếc”, Viên Nhuận Chi hí hửng kể.

Dục? Thuần? Diệu? lướt cùng đam mê? Muốn làm gì thì làm? Đúng là biến thái, háo sắc!

Tang Du lạnh lùng: “Viên Nhuận Chi, chị thấy em làm ngành xây dựng này không hợp tí nào, chị quen nhiều người ở các công ty xe hơi, có cần chị giới thiệu em sang đó không?”.

Thoáng nhận ra cơn giận của sếp, Viên Nhuận Chi lập tức ngậm miệng, đơn đả, “M... à không, chị ơi, chuyện đó... bên bác sĩ Mục có gọi điện đến, bảo chị đã đến trễ, lần sau phải gọi điện hẹn trước”.

“Ồ”. Nếu không do tên khốn kia đâm phải thì bây giờ cô đã chẳng nằm trên giường bệnh của bệnh viện Nhân Ái, hại cô lại phải bớt thời gian đi khám nữa. Viên Nhuận Chi giúp cô hẹn bác sĩ mục ấy phải tốn mất một tháng, lần này thì hay rồi, không biết phải đợi đến bao giờ đây, cô sắp tức chết đi rồi.

“VẬY, chị ơi giờ chị đang ở đâu?”

“Bệnh viện Nhân Ái.”

“Chẳng phải là chị không đến chỗ bác sĩ Mục sao?”

“Chị bị chiếc xe lúc nãy nhờ em điều tra đâm phải, bây giờ đang nằm trên giường bệnh đây. Mau giúp chị tìm ra tên đó là ai, chị muốn hân không ăn nổi mà phải lết đi, dấm gây hoạ rồi bỏ chạy.”

“Á, nghiêm trọng thế! Chị, đừng đi đâu hết, ở đó đợi em, em đến ngay đây. Đợi đó nhé!”

Trong di động vọng ra tiếng lạo xạo tút tút, Viên Nhuận Chi là phái hành động.

Cúp máy rồi, Tang Du lấy bao thuốc và bật lửa trong túi ra, móc một điếu rồi châm lửa, nhớ ra đây là bệnh viện, cô lại nhét thuốc và bật lửa vào túi.

Lúc này, cô liếc thấy vết xanh xanh trong lòng bàn tay phải, hơi sững người.

Rất nhanh, Viên Nhuận Chi đã đến bệnh viện, sau khi nhìn thấy mặt Tang Du hằm hằm đã rung mình ớn lạnh, lúc hồ cái ra oai thì rất kinh hãi, cô không nói gì, chỉ tìm một chiếc xe lăn rồi đẩy sếp mình lên xe, rời khỏi đó.

“Chị ơi, thật chẳng hiểu nổi, nhà đẹp thì chị không ở, lại ở nhà xấu, có Bentley không ngồi lại ngồi xe Mini.”

“Nhà đẹp còn thiếu osin quét dọn vệ sinh, Bentley còn thiếu tài xế, với điều kiện của em, cho em dung thử miễn phí, tám giờ sáng mai nhớ đến đúng giờ”.

“Ồi chị, đừng bắt nạt người ta thế chứ”.

“....”

“Chị à, nét chữ trong lòng bàn tay phải của chị có thể chứng minh ba điều: một, người đàn chị là đàn ông; hai, người đàn ông này họ thắm; ba, không phải anh ta gây họa rồi bỏ trốn, mà do có việc gấp, không thể đợi chị tỉnh lại, nhưng đã ghi số điện thoại cho chị, ý là chị tỉnh dậy rồi có thể tìm anh ta tính sổ. Nhưng lại không đúng lúc, mồ hôi tay chị ra quá nhiều, làm nhoè cả tên và số di động của anh ta mất rồi”, Viên Nhuận Chi vừa lái xe vừa phân tích.

Lúc này Tang Du nhìn thấy lòng bàn tay phải có chữ, cô rất bất ngờ, nhưng cô kiên quyết cho rằng người đàn ông đàn cô căn bản không thành tâm, mà lại còn họ Thắm, đàn ông họ thắm chẳng ai tốt cả.

“Viên Nhuận Chi, năm nay em bao tuổi rồi? Sao còn ấu trĩ thế? Nếu hần ta cho chị một số điện thoại giả, cũng là có việc gấp à? »

“Bà chị ơi, em chỉ không nghĩ người ta hiểm ác như thế, chẳng lẽ chị không hy vọng anh ta thật lòng muốn bồi thường cho chị sao?”

“Em lái xe cho cẩn thận. cái gì cần điều tra thì làm ngay cho chị, đừng tưởng có mấy cữ nhảm nhí này rồi thì lười biếng.”

“Tuân lệnh, MB!”

“10%!”

“...” Viên Nhuận Chi mất gườm gườm, nếu học tỷ của cô trừ lương thật thì cô quyết định cứ cuối tuần nằm lỳ ở “nhà xấu” của chị ấy, đến khi lấy lại 10% đó thì thôi, “Tổng giám đốc Tang à, buổi chiều giấy mời đấu thầu đã về”.

Bình thường Viên Nhuận Chi gọi Tang Du là “học tỷ”, nhưng trước mặt người trong công ty hoặc bàn đến công việc, cô mới gọi Tang Du là Tang tổng.

“Ồ”, Tang Du đáp gọn lỏn.

Đối với công trình khách sạn Hoàng Đình dưới trướng của Hoàng Đình, vì cô cần kiếm tiền nên cô buộc phải làm, dù là thế nhưng để tránh gặp cái người mà cô không muốn gặp, nên ngoài mặt cô tỏ vẻ ho nghe không hỏi, giao toàn quyền cho Viên Nhuận Chi và phòng thị trường, nhưng những chuyện liên quan đến đấu thầu thì Viên Nhuận Chi và giám đốc Marketing Dương Chính Khôn luôn báo cáo tình hình cho cô biết.

“Tổng giám đốc Tang, chuyện đó... hôm nay lúc em đi có hơi vội, ví tiền để quên ở nhà, nên hai trăm tệ mua hồ sơ dự thầu... em đã mượn của công ty GD rồi a”.

Tang Du sờ cục u sau gáy, vẫn còn sưng, liếc nhìn Viên Nhuận Chi đang lái xe rồi cười với cô nàng: “Rất tốt, em tiết kiệm hai trăm tệ cho công ty, áp dụng mỹ nhân kế rất giỏi, nhớ là lúc cần dụng mỹ nhân kế thì tuyệt đối đừng bỏ lỡ nhé”.

Viên Nhuận Chi vốn nghĩ học tỷ sẽ nổi trận lôi đình, chỉ vào mũi cô mắng: "Sao em không vớt đầu ở nhà luôn đi?", thật bất ngờ, học tỷ lại cười rạng rỡ, còn dịu dàng nói thế nữa.

Không đúng, với tính cách của học tỷ thì không dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt như thế được.

Viên Nhuận Chi đột ngột phanh gấp, Tang Du ôm cục u bị đập sau gáy, nổi giận: "Viên Nhuận Chi, cô muốn nghỉ việc sớm về nhà ăn chính mình à?".

Viên Nhuận Chi ai oán nhìn học tỷ, nghĩ lại thấy thôi bỏ đi, với bà chị nữ ma đầu vô nhân tính này thì chẳng thể nói đạo lý gì được, chỉ tiếc hai trăm tệ mua hồ sơ dự thầu ấy cô phải tự móc hầu bao ra, ai bảo để quân ví ở nhà, cô lại đi mượn tiền của công ty GD luôn đối đầu với Tang thị một cách hèn hạ làm chi. Thiên lý ơi, rốt cuộc người đang ở đâu, từ sau khi cô mù quảng chui vào Tang thị, tò mò theo sau học tỷ, thì chẳng bao giờ biết đến hai chữ "thiên lý" nữa rồi...

Gạt nước mắt trong lòng, Viên Nhuận Chi đành khởi động xe, đưa học tỷ về "nhà xấu".

Từ hôm đêm phải Tang Du, thỉnh thoảng Thẩm Tiên Phi lại nhìn di động như một thói quen, nhưng gần một tháng rồi mà vẫn chưa nhận được điện thoại đòi nợ của Tang Du.

Có thể vị Tang tiểu thư ấy không quan tâm, Thẩm Tiên Phi nghĩ bụng.

Tối qua xem tài liệu của các công ty tranh thầu lần này đến khuya, lúc anh đang tắm thì điện thoại của A Mục cứ gọi đến liên tục như hồ đồ.

Khi anh gọi lại thì A Mục nói với vẻ rất nghiêm túc: "Mặc kệ nhà thiết kế vĩ đại là cậu ngày mai có chuyện gì quan trọng, tạm thời gác sang một bên, mai bắt buộc phải bớt chút thời gian đến phòng khám của tôi một chuyến".

Anh đang định hỏi xem là chuyện gì thì câu nói của A Mục đã khiến anh tức đến suýt chút nữa thì nghẹn chết: "Vì cậu mãi không chịu nghe điện thoại nên quyền giải thích tôi sẽ giữ lại", nói xong, A Mục cúp ngay điện thoại.

Nhìn điện thoại, vẻ mặt anh ngơ ngẩn.

Sang sớm hôm sau, A Mục đã gọi điện thoại nhắc anh, đúng tám giờ rưỡi phải đến phòng khám của cậu ta.

Thẩm Tiên Phi lái xe vào tầng hầm đậu xe của bệnh viện Nhân Ái, lần này anh rất cẩn thận, chỉ sợ lại đâm vào ai đó.

Đến khoa tâm lý, anh gõ cửa, chào đón anh là một bóng áo hồng "Thẩm tiên sinh, chào anh!".

Ngài Phi Phi cúi xuống một góc chín mươi độ như phụ nữ Nhật Bản.

Thẩm Tiên Phi nhướn môi: "Tôi đến tìm A Mục".

"Bác sĩ Mục đợi anh lâu lắm rồi." Ngài Phi Phi thấy nụ cười khuyh quốc khuyh thành ấy thì lập tức làm dáng "Tây Thi ôm tim", sau đó cung kính dẫn Thẩm Tiên Phi vào trong phòng khám.

A Mục vừa thấy Thẩm Tiên Phi, đôi mắt đa tình lập tức quan sát anh từ trên xuống dưới liên tục.

Cau mày, Thẩm Tiên Phi tỏ vẻ không hiểu: "Bác sĩ Mục, xin cậu thu ánh mắt nhìn như Godzilla lại hộ tôi".

A Mục nhảy phắt đến trước mặt Thẩm Tiên Phi, Không biết lôi đâu ra khẩu súng đồ chơi, chìa vào anh nói: "Thẩm Tiên Phi, bây giờ cậu có quyền giữ im lặng, những mỗi câu cậu nói sẽ trở thành chứng cứ trước tòa".

Không biết phải do A Mục nghiên cứu tâm lý học nhiều quá hay không, trong mắt Thẩm Tiên Phi mà nói hành động hiện nay, anh nghi ngờ cậu ta nên chuyển đến khoa thần kinh mới phải.

Thẩm Tiên Phi nói ngắn gọn: "Có phải cậu xem phim hành động Hồng Kông nhiều quá nên chuyển sang nghiên cứu tâm lý học tội phạm à?".

A Mục kéo anh lại, đẩy anh ngồi vào sofa đối diện, rồi kéo một chiếc ghế chân cao đến ngồi trước mặt anh, khê ho vài tiếng, uống vài ngụm nước thẩm giọng, cuối cùng bắt đầu nói về nghiêm túc: "A Phi, giờ tôi hỏi

cậu vài câu, cậu nhất định phải trả lời thành thật, nếu dám che giấu nửa điều, anh đây sẽ đá cậu rơi thẳng từ tầng mười ba xuống đất đấy”.

“Tóm lại là chuyện gì?”, Thẩm Tiên Phi nhướn mày.

“A Phi, có phải cậu tốt nghiệp đại học H?”

“Ồ, nói chính xác thì trước năm thứ tư học ở đại học H, lên năm cuối nữa học kỳ sau đến học ở Central saint Martins của Anh. Sao vậy?” Thẩm Tiên Phi cảm thấy từ tối qua A Mục đã bắt đầu tỏ ra rất thần bí, Không đúng, phải nói là thần kinh mới phải.

“OK, dù sao cậu học ở đại học H là được, lúc đó có phải cậu học chuyên ngành Thiết kế nội thất của khoa Mỹ thuật Thương mại Không?”

“Ông anh của tôi ơi, hôm tôi nhận được thông báo nhập học ở trường đại học, chẳng phải cậu cũng biết đó thôi?”, Thẩm Tiên Phi buồn cười hỏi lại.

“Ừ, ừ ừ, vậy tôi hỏi cậu nhé, cậu có nhớ trong khoa chúng ta có phải chỉ có mình cậu tên Thẩm Tiên Phi hay Không?”

“Tất nhiên chỉ có mình tôi, chắc chắn hai trăm phần trăm.”

“Thế thì ở nước ngoài bao năm, cậu có kết hôn rồi ly hôn Không?”

Nghe câu hỏi này, Thẩm Tiên Phi ngẩn người, sau đó đưa tay sờ trán A Mục, hỏi: “Có phải cậu khám cho bệnh nhân tâm thần nhiều quá nên cũng phát bệnh rồi không? Sao tôi có thể kết hôn sau đó ly hôn được?”.

“Nhìn vào mắt tôi và nói này. Cậu kết hôn chưa? Có ly hôn chưa? Có quen cô nữ sinh nào tên Viên Nhuận Chi học khoá sau, ở trường đại học H không?”

Viên Nhuận Chi? Cái tên này nghe quen quá, hình như nghe ở đâu đó rồi. Thẩm Tiên Phi nhớ ra, là cô gái mà tháng trước đã bị anh đâm phải, Ngã Phi Phi, y tá trợ lý của A Mục gọi nhầm điện thoại đã nói đúng cái tên đó.

Thẩm Tiên Phi nhìn vào mắt A Mục, chưa bao giờ thấy cậu ta nghiêm trang như thế, anh cũng nói với vẻ nghiêm túc y như vậy: “Không. Không. Không quen”.

“Đại não của con người chia thành hai bán cầu trái và phải, theo nghiên cứu khoa học, tế bào não lý giải số học và ngôn ngữ tập trung ở nửa bên trái, còn tế bào não phát huy tình cảm, thưởng thức nghệ thuật tập trung ở nửa bên phải”, A Mục hơi gật gù, lùi ra sau vài bước, “Căn cứ vào nghiên cứu mới nhất khi thẩm vấn nghi phạm của cục điều tra Liên bang Mỹ, lúc con người nói dối, mắt thường nhìn về phía trên bên phải”.

“Tóm lại cậu muốn nói gì? Cậu cho rằng tôi đang nói dối?”, Thẩm Tiên Phi có vẻ tức giận.

A Mục vỗ vai Thẩm Tiên Phi: “Người anh em, đừng kích động, tôi không bảo cậu nói dối, lúc này mắt cậu nhìn về phía bên trái”.

“Tên tâm lý học họ Mục kia, cậu có thể đi thẳng vào vấn đề chính không? Nói cho tôi biết, tôi từng là sinh viên trường đại học H, với cô Viên Nhuận Chi ban nãy cậu nói rồi cuộc có quan hệ gì? Nó quan trọng đến mức nửa đêm còn gọi điện, rồi sáng sớm lại gọi đến nhắc tôi phải đến đây?” Thẩm Tiên Phi ngả người ra sau, dựa vào sofa, đợi A Mục cho mình một câu giải thích hợp lý.

“Theo lý thì làm trong ngành này, hồ sơ của bệnh nhân tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài”, A Mục đến trước bàn làm việc, lấy một tập hồ sơ rồi ném cho Thẩm Tiên Phi, “Nhưng vì dính dáng đến cậu, người anh em tốt nhất đời này của A Mục tôi đây, nên tôi không thể khoanh tay làm ngơ được”.

“Gi thế?”

“Cậu tự xem đi. Lần này anh đây đang làm chuyện phạm pháp đấy, nhưng nói đi nói lại thì cũng vì giúp đỡ bệnh nhân, tôi đây rất thực tế”.

Thẩm Tiên Phi nhướn mày, mở tập hồ sơ ra, nhìn bệnh án trước mặt mình, càng xem hàng long mày của anh càng nhíu lại.

A Mục đi qua đi lại liên tục:”Cậu có nhớ một tháng trước, vào buổi tối chúng ta hẹn nhau đi ăn cơm mà cậu đâm phải người ta Không, lúc đó tôi có nói với cậu là tôi hẹn khám bệnh cho một người đẹp. Đấy, chính là cô gái đó, Viên Nhuận Chi, hôm qua Phi Phi theo thường lệ đăng ký cho cô ta, tôi xem nguyên nhân bệnh mà Phi Phi viết đã ngăn ra một lúc lâu. Cậu có thấy Không, cái tên ở cột vợ/chồng, viết là ‘Thẩm Tiên Phi’, mà ‘Thẩm Tiên Phi’ này bằng tuổi cậu, và lại cũng học chuyên ngành Thiết kế nội thất khoa Mỹ thuật Thương mại ở đại học H nữa. Có thể cậu sẽ nói ‘Thẩm Tiên Phi’ này không cùng khoá với cậu, nhưng cậu nhìn xuống dưới đi, xem nội dung mà Viên Nhuận Chi kể lại, năm mà cô ta nhập học và cả năm mà ‘Thẩm Tiên Phi’ của cô ta nhập học, vừa hay, lại cùng khoá với chúng ta. Còn rất nhiều chuyện viết ra sau đó nữa, đúng là khá giống với những việc xảy ra trong lúc ấy thật ”.

Thẩm Tiên Phi nhìn hồ sơ bệnh án, cả người cứng đờ, ngẩn ngơ một lúc mới nói:”Không phải là rất giống, mà thực sự là có những chuyện đó ”.

Lúc A Mục nghe thấy câu đó, ngụm nước vừa uống vào đã phun ra ngay:”Thực sự là có chuyện đó, mà cậu vẫn Không nhớ ra cô em xinh đẹp ấy à?”.

“... Tôi không biết”.

“Người anh em à, cậu thật sự không nhớ sự muội khoá sau này à? Có phải cậu đã cửa con nhà người ta rồi vô tình quất ngựa truy phong, hại người ta bây giờ phải đến chỗ tôi khám bệnh tâm lý không? Người ta thì ngày nào cũng mơ tưởng cậu là chồng của mình đấy. ”

Thẩm Tiên Phi đành mặt lại, gấp tập hồ sơ trong tay vào rồi đứng lên, đập vào miệng A Mục một cách không nương tay, có vẻ tức giận:”Cậu tưởng tôi giống cậu, từ cấp hai đã biết theo đuổi con gái, suốt ngày phong lưu, thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo à?”.

“Được rồi, tôi đã hẹn cô ta chín giờ đến, còn mười phút nữa. Hôm nay bảo cậu tới để cậu nhìn mặt xem có quen người ta không, nhớ lại thử coi. Nếu không liên quan tới cậu thì tốt nhất nhìn người ta xong hãy rút đi.”

Thẩm Tiên Phi cho hai tay vào túi quần tây, thở một hơi dài rồi nói với A Mục:”Có thể hút thuốc không? Tôi muốn hút một điếu”.

“Thẩm đại sư, đây là bệnh viện.” Đột nhiên, A Mục nhìn anh như nhìn quái vật, “Cậu hút thuốc từ khi nào vậy? Ở Anh?”.

Thẩm Tiên Phi không trả lời, lúc ấy điện thoại nội bộ reo vang.

A Mục nghe máy, là trợ lý Ngải Phi Phi, anh dặn dò cô vài câu rồi buông máy, nói:”Đến rồi đấy. Cậu tới nhìn thử xem có quen cô ta không?”.

Vén màn sáo lên, trong khoảnh khắc Thẩm Tiên Phi nhìn thấy Tang Du, anh thốt lên kinh ngạc:”Là cô ấy sao?”

“Cậu quen cô ta thật à? ”

“Khoan đã, lúc này tên trên hồ sơ bệnh án có phải là Viên Nhuận Chi?”

“Ừ, ừ”

“Theo tôi được biết thì cô gái ngoài kia không phải tên Viên Nhuận Chi. Còn vì sao tôi quen cô ấy thì cô ấy chính là người phụ nữ mà tháng trước tôi đâm phải, hôm đó là lần đầu tôi gặp cô ấy mà.”

A Mục xoa cằm, nhìn vào mắt Thẩm Tiên Phi, cậu ta không nói dối, thế thì hôm đó cô gái này và Thẩm Tiên Phi cùng thất hẹn là thật sự.

“Những người đến khám bệnh về tâm lý thường khá đặc biệt, đa số sẽ chọn cách khai tên giả, tôi thì quen chuyện đó rồi. Nhưng dù sao đi nữa, ‘Thẩm Tiên Phi’ mà cô ấy nói chắc chắn có dính dáng đến cậu. “

“Cô ấy tên Tang Du, lúc đó cũng vì bất đắc dĩ, tôi không biết cô ấy tên gì nên mới lấy chứng minh thư của cô ấy ra để đăng ký, không phải là Viên Nhuận Chi viết trong hồ sơ bệnh án.”

“Tang Du? Đợi đã, cái tên này quen quá...” A Mục véo vào đùi một cái, “Tôi nhớ ra rồi, con gái của Tang Chấn Dương, nhân vật máu mặt trong ngành vật liệu xây dựng, hiện là tổng giám đốc tập đoàn Tang thị. Tên này, cậu đúng là tốt số, được đại tiểu thư nhà giàu để mắt đến.”

Tập đoàn Tang thị?

Bất giác Thẩm Tiên Phi cau mày, hình như một trong những đơn vị tranh thầu cho hạng mục khách sạn Hoàng Đình lần này có cả Tang thị. Anh không kìm được lại nhìn cô gái tóc dài đỏ, sao cô ấy lại quen anh, sao lại biết nhiều chuyện về anh đến thế? Lẽ nào vì muốn giành được hạng mục Hoàng Đình nên giở thủ đoạn hay sao?

Trở lại bàn làm việc, cầm tập hồ sơ lên, A Mục nói: “Thẩm đại sư, cậu đi được rồi đấy. Tôi muốn một mình nói chuyện với người đẹp tổng giám đốc Tang thị, phân tích xem giữa cậu và cô ấy rốt cuộc có quan hệ gì. Đến lúc đó khoét được bí ẩn gì của cậu thì đừng quan tâm nhé, ai bảo cậu có ‘fans’ mạnh thế cơ chứ.”

Trước khi A Mục ra ngoài, Thẩm Tiên Phi ngăn cậu ta: “Tôi có thể nghe cậu và cô ấy nói chuyện không, tôi muốn tìm hiểu xem cô ấy biết được chuyện của tôi từ đâu.”

“Xin lỗi, Thẩm đại sư, cho cậu xem tư liệu về cô ấy đã vi phạm đạo đức nghề nghiệp rồi.”

“Cậu vốn chẳng có đạo đức rồi.”

“...”

Cuối cùng, A Mục cũng khuất phục trước ánh mắt giết người của Thẩm Tiên Phi. Nghĩ đến nhiều vụ án hình sự do các ‘fans’ làm trọng thương thần tượng và cần nhắc đến vấn đề an nguy của chiến hữu, A Mục liền đẩy anh vào phòng nghỉ của mình, sau đó mở cửa, hớn hờ đón Tang Du vào.

Khi nhìn thấy Mục Thất Lâm, Tang Du hơi nhú mày vì cứ ngỡ bác sĩ Mục sẽ là một ông chú trung niên kỳ quái nào đó, không ngờ lại trẻ trung đến thế, còn rất đẹp trai nữa chứ.

“Cô Viên, mời cô sang bên này”, A Mục mời Tang Du vào phòng khám với vẻ lịch sự.

Vào phòng khám rồi, Tang Du ngồi xuống sofa, Mục Thất Lâm ngồi đối diện quan sát cô bằng cặp mắt đa tình của mình khiến cô có cảm giác thiếu tự nhiên.

“Cô Tang Du ạ, đầu tiên tôi xin giới thiệu, tôi tên Mục Thất Lâm. Cô Tang sau này phải gặp mặt tôi thường xuyên, cho nên khi thân quen rồi hãy gọi tôi là Thất Lâm”, A Mục cười rất gian, khi nói đến hai chữ ‘Thất Lâm’ cuối cùng, giọng anh ta cao vút lên, nghe rất giống từ “darling” trong tiếng Anh.

Cô Tang Du?

Lúc Tang Du nghe thấy mThất Lâm gọi cô là “Tang Du”, cô sững người, sao anh ta lại biết tên cô?

“Cô Tang đừng ngạc nhiên, cái tên chẳng qua chỉ là một danh xưng mà thôi, Không cần hỏi vì sao tôi lại biết tên cô. Con người tôi phóng khoáng lắm, phải thế thì mới có thể kê đơn thuốc cho bệnh nhân nhanh được, cô Không để bụng nếu tôi gọi là Tang Du chứ.”

Hơi ngượng ngập, khoé môi Tang Du mấp máy, cô ngồi thẳng lưng, khẽ ho hai tiếng: “bác sĩ Mục, có thể hút thuốc không?”

“Hừm, ở đây là bệnh viện...”

“Vậy thì thôi...”

“Có điều, đến chỗ tôi đều là bệnh nhân, đầu tiên phải thả áp lực tâm lý, nếu hút thuốc có thể khiến cô thoải mái hơn thì có sao đâu?”, A Mục dựa lưng vào ghế xoay, khoát tay, cười nói.

Thẩm Tiên Phi ở trong phòng nghỉ nghiêng rằng, thăm rửa cái tên A Mục trọng sắc khinh bạn, kiến sắc vong nghĩa, hề nhìn thấy mỹ nữ là đạo đức mất sạch.

Tang Du nhướn môi, cười nói: “Cám ơn”, rồi móc thuốc ra khỏi bao, sau đó hỏi A Mục, “bác sĩ Mục, có cần hút một điếu không?”

“Hút thuốc có hại cho sức khỏe, cảm ơn“. Không biết A Mục biến đâu ra một cái gạt tàn thuốc, đưa cho Tang Du, cười và nhìn cô châm thuốc một cách uyển chuyển, rồi đột ngột nói: “cô Tang xấu hổ ư? Nếu ngại gọi Thất Lâm thì gọi tôi A Mục vậy“.

Rít vào một hơi thật mạnh, Tang Du chậm chậm nhả khói ra, tay run run.

“A Mục, bệnh án của tôi anh đã xem qua rồi, tôi muốn hỏi khi nào chúng ta bắt đầu được, còn nữa, bệnh tình của tôi có nghiêm trọng không?“, Tang Du cau mày, có vẻ nóng nảy.

“Tang Du, cô căng thẳng quá, cứ thoải mái đi, thực ra bây giờ chúng ta đã bắt đầu rồi“, A Mục nói như ướm lời, “Thế này vậy, chúng tôi chơi trò tôi hỏi cô đáp nhé, tức là tôi hỏi gì thì cô trả lời đó, được không?“.

“Được“.

“Có phải cô rất yêu chồng cô, Thẩm Tiên Phi tiên sinh?“,

Thẩm Tiên Phi ngồi trong phòng nghỉ khi nghe A Mục nói câu đó, anh bỗng có phần căng thẳng, thậm chí còn hé cửa ra để nghe cho rõ hơn. Qua khe cửa, anh nhìn thấy Tang Du ngồi dựa trên sofa, nhả khói, vẻ mặt đau buồn, trong lòng anh bỗng có một cảm giác thật lạ lùng.

“Vâng“, lại rít một hơi thuốc, Tang Du đáp.

“Vì Thẩm tiên sinh đột ngột đi Anh nên cô rất buồn, cô mới chất vấn Thẩm tiên sinh, đang yên đang lành ở trong nước, tại sao lại bỏ đi? Có phải cô sợ Thẩm tiên sinh không còn yêu cô nữa nên mới ra đi?“,

Tang Du thở dài, mãi một lúc sau mới nói : “Phải, tôi hỏi anh ấy tại sao lại bỏ đi, nhưng anh ấy không chịu nói cho tôi biết lý do“.

“Vậy rốt cuộc Thẩm tiên sinh có ra nước ngoài Không?“,

“Anh ấy đi rồi, không, anh ấy chưa đi,“ Tang Du đột ngột dập tắt điếu thuốc, đứng lên với vẻ kích động, “Xin lỗi, tôi xúc động quá. Anh ấy... đi rồi, bây giờ lại quay về“.

Đi rồi, lại quay về? Vậy thì Thẩm Tiên Phi, bạn thân anh chẳng phải cũng thế sao?

“Đừng căng thẳng, từ từ nói. Thế này đi, cứ xem tôi là bạn thân nhất mà cô tin tưởng nhất, kể về chuyện tình của cô và chồng cô nhé.“ A Mục thấy Tang Du có vẻ mất bình tĩnh thì lập tức tiến lên, đỡ cô ngồi xuống, rồi rót một ly nước đưa cho cô, “Chẳng hạn quen nhau thế nào, một số chuyện có ý nghĩa với cô, như thế tôi cũng rút ra được kinh nghiệm trong đó, sau này theo đuổi bạn gái sẽ biết nên làm gì và không nên làm gì“.

Mỉm cười, Tang Du hít một hơi thật sâu rồi lại châm một điếu thuốc khác, nhả khói, cô chậm rãi kể.

3. Chương 03

Tần suất gặp nhau cao bao nhiêu

Nhất Trung là trường học có chất lượng dạy học tốt nhất tỷ lệ tốt nghiệp cao nhất thành phố N, thường thì vào được Nhất Trung đều là những học sinh xuất sắc và ngoan hiền, nhưng chỉ riêng cô nàng ngỗ nghịch Tang Du lại khiến giáo viên và học sinh cả trường đều đau đầu, gần như không ngày nào là không đánh nhau, gây chuyện thị phi, thậm chí còn cướp tiền của các nữ sinh, cướp thuốc lá của các nam sinh.

Năm lớp mười một, giáo viên chủ nhiệm mới được điều đến không bao lâu, vì chướng mắt với việc Tang Du ngủ gật trong lớp, hút thuốc sau khi tan học, quấy rối các học sinh khác nên trước mặt cả lớp đã phê bình Tang Du một trận, đồng thời phạt cô đứng ngoài cửa. Nhưng cuối cùng cô lại bị Tang Du đấm cho một cú chảy cả máu mũi, ngã gục xuống đất.

Sau việc đó, cô chủ nhiệm không chịu nổi, tìm gặp bố cô, Tang Chấn Dương, không những không khuyên nhủ được gì mà ngược lại, còn bị hiệu trưởng gọi đến văn phòng phê bình nặng nề. Về sau cô chủ nhiệm mới biết không chỉ toàn bộ khu lầu dạy học của Nhất Trung, thậm chí ngay cả ký túc xá cho giáo viên mà cô đang ở, cũng là do Tang Chấn Dương tài trợ, nếu sau này muốn được chia cho một căn nhà, Tang Chấn Dương cũng có thể can thiệp vào.

Từ sau khi xảy ra chuyện đó, không còn ai dám nói một lời nào về Tang Du nữa.

Gây chuyện, đánh nhau, trốn học, gần như đã là chiêu bài của Tang Du, tóm lại trong trường không ai dám động đến cô nàng ngỗ ngáo ấy, ngoài việc cô có một ông bố lắm tiền ra, thì còn vì cô là cao thủ Taekwondo đai đen đệ tam đẳng.

Đối với những thiếu niên, thiếu nữ trong tuổi dậy thì, thể xác lẫn tâm hồn phát triển quá nhanh, lúc ấy biểu hiện trực tiếp chính là nảy sinh tình cảm và theo đuổi bạn khác giới.

Tang Du cũng không là ngoại lệ, dưới hormone kích thích, cô đã “chiếm đoạt” chàng trai cao lớn đẹp trai cùng tuổi ở một trường trung học khác.

Từ năm lớp mười một đến năm lớp mười hai, mọi chuyện vẫn bình an vô sự, nhưng chỉ khi còn hơn hai tháng nữa là đến kỳ thi đại học, thì bỗng xảy ra sự cố. Đó cũng là lần đầu Tang Du gặp Thẩm Tiên Phi, là lúc cô “dã man” và thô bạo nhất.

Buổi chiều hôm ấy, Thẩm Tiên Phi cười xe đạp đi dạy thêm, anh chọn một con đường đến nhà học sinh nhanh nhất, cười xe băng băng trên phố.

Đến ngã rẽ, anh nghe thấy có người kêu cứu, thế là anh vội nhấn bàn đạp nhanh hơn, thấy một nữ sinh mặc đồng phục tóc tém sát tai, đang giơ chân đạp lên người một nam sinh mặt đồng phục khác, người kêu cứu liên tục là chàng trai bị đạp kia, nằm cạnh cậu ta còn có một nữ sinh tóc tai rối bù cùng bộ đồng phục rách tả tơi.

Phía sau lưng cô nữ sinh tóc tém kia còn có bốn nữ sinh khác.

“Đồ thói tha, dám bắt cá hai tay, một chân đạp hai thuyền với bà đây a, ngoại tình hả!”, cô nữ sinh tóc tém gầm lên, “Được, cậu thích ngoại tình đúng không? Hôm nay bà đây sẽ thỏa mãn cho cậu, cho cậu ngoại tình hết cỡ! Các cậu, bẻ gãy hai chân hắn cho tôi, xem còn ngoại tình được bao lâu”.

“Tang Du, đừng mà”, cậu nam sinh nằm trên đất kêu gào van xin.

“Đừng cái đầu cậu, Giang Nam, bà đây hôm nay không phăng teo cậu thì cậu lại cười thầm. Bẻ gãy chân hắn cho tôi, một góc trăm tám mươi độ!”

Thẩm Tiên Phi không đứng nhìn được nữa, nhấn bàn đạp lao vút lên, chặn ngay trước mặt mấy cô nữ sinh trung học ấy, cau mày nhìn họ.

Bốn nữ sinh kia nhìn thấy một anh chàng quá ư đẹp trai cười xe đạp dừng ngay trước mặt họ với dáng điệu lạnh lùng tuyệt đỉnh, thì ai nấy đều quên bẵng việc phải bẻ gãy chân cậu nam sinh đang nằm dưới đất.

“Ê, mặc kệ anh là ai, tôi khuyên anh đừng có ăn no rồi mơ lo chuyện thiên hạ, tránh ra!”, Tang Du đưa tay chụp lấy đầu xe của Thẩm Tiên Phi.

Nhìn cô nữ sinh có hành vi ngang ngược không hợp tí nào với dáng vẻ xinh đẹp ấy, Thẩm Tiên Phi cau mày lại theo thói quen, nói với hai cô cậu học sinh nằm dưới đất: “Còn không mau chạy đi”.

Hai học sinh kia lồm cồm bò dậy, chạy bán sống bán chết.

Thấy hai tên kia đã chạy mất, Tang Du gầm lên với chàng trai trước mặt: “Anh muốn ăn đấm thay cho bọn nó hả? Được, tôi sẽ tạ tội nguyện cho anh!”, vừa nói, cô vừa đấm vào mặt Thẩm Tiên Phi.

Thẩm Tiên Phi phản ứng rất nhanh, tránh được cú đấm ấy.

Ngay sau đó, Tang Du lại xoay người đá thẳng vào ngực anh.

Lần này Thẩm Tiên Phi bị ăn một đá thật mạnh vào giữa ngực, đau đến nỗi mặt nhăn cả lại. Anh ngược mắt lên, trừng trừng nhìn vào cô nữ sinh trung học không biết lý lẽ kia, giận dữ: "Tôi đã gọi cảnh sát rồi, nếu cô còn dám cử động thì tôi sẽ đưa cô vào đồn cảnh sát đấy".

"Tên khốn, anh muốn chết hả..."

Tang Du co chặt nắm đấm định đánh Thẩm Tiên Phi nữa, thì lúc ấy đầu ngõ xuất hiện một viên cảnh sát đang chạy về phía cô.

Bốn nữ sinh kia vội kéo tay Tang Du đang tức tối lại: "Chị Du, chúng ta đi thôi".

Tang Du tròn mắt nhìn Thẩm Tiên Phi, cảnh cáo: "Tên khốn kia, hãy đợi đấy! Tôi nhất định sẽ đánh cho anh lợm răng đầy đất". Vừa nói xong, cô đã bị mấy nữ sinh kéo đi.

Viên cảnh sát chạy đến thấy Thẩm Tiên Phi liền hỏi: "Lúc này đồn cảnh sát nhận được tin báo của hai học sinh trung học. Cậu bé, cậu cần ổn chứ? Có phải năm con nhóc lúc này bắt nạt cậu không? Mấy cái đứa này, ngày nào cũng gây chuyện ở khu vực gần đây. Đúng là có bố mẹ nuôi mà chẳng được dạy dỗ".

Thẩm Tiên Phi ôm ngực bị đá đau, lắc đầu.

Anh không rõ bây giờ là thời buổi nào, mà nữ sinh trung học lại hên hoang tới mức đó, đánh nhau, hút thuốc, yêu đương, còn đánh ghen, trả thù vì bạn trai "ngoại tình" nữa.

Hôm nay xem như anh xui xẻo

Nhớ ra còn phải đi dạy thêm, anh vội chào chú cảnh sát rồi cưỡi xe lao vút đi.

Về đến nhà, Tang Du ôm đầy một bụng tức quăng người lên sofa, cứ nhớ đến tên Giang Nam khốn nạn kia dám ngoại tình là lửa giận trong cô đã bốc lên phừng phừng. Mà ngoại tình cũng không tìm ra đứa nào hay hơn, lại chọn ngay con bé trên người chả được mấy lạng thịt, đúng là quá sỉ nhục Tang Du cô rồi.

Mà đáng ghét nhất là cô còn chưa kịp dạy dỗ đôi "gian phu dâm phụ" kia, thì một tên con trai cao lớn lại từ đâu nhảy ra cản trở việc tốt của cô. Trông thì cũng khá bảnh đẫy, nhưng lại thích lo chuyện thiên hạ!

Hừ, dù cô có phải đào ba tát đất lên cũng phải tìm cho ra tên ấy, đập cho hắn một trận, xem sau này hắn còn dám lo chuyện thiên hạ nữa không.

Má Ngô thấy Tang Du từ khi bước vào cửa, sắc mặt đã hầm hầm thì vội vàng rót một ly nước đưa cho cô để hạ hỏa, sau đó lặng lẽ đứng một bên.

Càng nghĩ càng tức, Tang Du chụp lấy ly nước nốc một hơi.

Lúc ấy trên lầu vang lên tiếng vật gì đó bị ném mạnh, tiếp sau là tiếng gào khóc của một phụ nữ, Tang Du nghi ngại quay đầu nhìn lên lầu hai, cau mày hỏi má Ngô: "Sao thế? Hôm nay bà ấy chơi mạt chược bị thua, hay là mặt bị ai tẩy trang rồi? "

"Tiểu thư, lúc này Tang tiên sinh đột ngột về nhà kéo Tang phu nhân lên lầu, cũng không biết hai người nói những gì mà không lâu sau Tang phu nhân đã chửi mắng ghê lắm", má Ngô đáp.

Tang Du nhướn mày.

Ông bố Tang Chấn Dương thường xuyên không về nhà mà hôm nay lại về giữa ban ngày thế này, chắc là sao Chối sắp đâm vào trái đất rồi. Còn bà mẹ Triệu Trắc Thanh ngoài lúc ở lý bên bàn mạt chược thì chỉ có mặt ở thẩm mỹ viện, nếu thời điểm này mà ở nhà thì đúng là sét đánh giữa trời quang.

Lúc này, hai người có thể "nói chuyện riêng" trong phòng ngủ trên lầu lầu như thế, còn khiến bà mẹ cô la hét đập phá đồ đạc, ngấm ra thì chính là cảnh đẹp sét giữa trời quang sau khi sao Chối đâm vào trái đất.

Tuy trong lòng luôn chế diễu ông bố bà mẹ "tuyệt đỉnh" của mình, nhưng cô biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì lớn rồi, nên nhảy ra khỏi sofa, ba chân bốn cẳng phóng lên cầu thang.

Nắm đấm cửa không nhúc nhích, cửa đã bị khóa.

Tang Du khê gõ cửa, nhưng lại nghe thấy tiếng hét the thé của mẹ cô văng ra từ bên trong:”Tang Chấn Dương, anh đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa đi, Triệu Trác Thanh tôi đây có chết cũng không ly hôn đâu, tôi nhất định phải làm cho anh và con tiện nhân kia bẽ mặt mới thôi!”.

Bố mẹ muốn ly hôn?!

Bình thường hai người gần mặt cách lòng, tuy cô biết cuộc hôn nhân giữa bố mẹ chỉ còn trên danh nghĩa, nhưng khi chính tai mình nghe thấy sự thực ấy thì vẫn không tài nào chấp nhận được.

Cô lùi lại một bước, nhắm thẳng vào cánh cửa phòng ngủ tinh xảo kia đá một cú, “ầm” một tiếng, cửa đổ sập xuống, đồng thời cũng khiến đôi vợ chồng đang cãi nhau trong kia kinh hoàng giật bắn người.

“Tiểu Du, con làm gì thế hả?”, Tang Chấn Dương vừa nhìn thấy con gái cưng của mình thì thấy đầu như to hẫ ra.

“Xin hỏi Tang tiên sinh, ông lại làm gì đó? Có chuyện gì quan trọng đến mức Tang tiên sinh phải cuống cuống chạy về nhà giữa ban ngày ban mặt thế này?”, giọng điệu Tang Du xác xược, thậm chí cũng không gọi một tiếng “bố” mà lại gọi Tang Chấn Dương là Tang tiên sinh.

Triệu Trác Thanh vừa nhìn thấy Tang Du liền lao bổ đến, ôm cô khóc lóc:”Tiểu Du...”.

“Tang tiên sinh ông thật ghê gớm, những người đàn ông khác chơi bời bên ngoài đều chăm sóc vợ con rất chu đáo, còn ông lại muốn phá sập gia đình, đúng là ghê gớm thật!”, Tang Du khê vỗ lê lưng mẹ.

Bị con gái nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ, châm biếm bằng giọng điệu chán ghét, lửa giận Tang Chấn Dương cũng bốc lên ngàn ngạt:”Triệu Trác Thanh, cố đừng có ở đó thêm mắm dặm muối đi, cô tự hỏi mình xem tại sao tôi phải ly hôn? Ở bên tôi bao năm nay rồi, cô có đi làm được ngày nào không, cô tự hỏi xem mỗi ngày cô làm cái gì? Cô có trách nhiệm với cái nhà này, với con cái không? Suốt ngày chỉ biết đánh mặt chược, cho dù tiền có nhiều hơn nữa cũng không đủ cho cô, lần trước cô đánh mặt chược thua cả xe của tôi, hôm sau tôi phải mang chi phiếu đi chuộc về. Có phải lần sau cô gán luôn cái nhà này thì mới cam lòng không? Thật chưa từng thấy người phụ nữ nào máu me cờ bạc như cô, càng đánh càng lớn. Trước mặt Tiểu Du chỉ giả vờ làm mẹ hiền, hôm nay tôi phải vạch rõ bộ mặt ác độc xấu xa của cô ra mới được”.

Triệu Trác Thanh ngẩng lên, rời khỏi Tang Du, lao đến trước mặt Tang Chấn Dương, mắng chửi xối xả:”Tang Chấn Dương, anh là tên khốn khiếp, Triệu Trác Thanh tôi từ năm mười sáu tuổi đã theo anh, là ai suốt ngày mặt dày bám theo tôi, hại tôi không học hành được? Tôi đã trao hết tuổi thanh xuân đẹp đẻ của tôi cho anh bây giờ anh phát đạt rồi, giàu có rồi, ghê gớm rồi, còn tôi thì già rồi, mắt kèm nhèm, không sinh cho anh một đứa con trai được thì anh bắt đầu chê bai tôi chứ gì? Chẳng phải con tiện nhân kia mang thai đứa con trai của anh hay sao? Nên anh rắp tâm đá tôi và Tiểu Du ra khỏi nhà phải không?”.

“Triệu Trác Thanh, cô đừng có nói bậy”

“Tôi nói bậy? Đừng tưởng chuyện xấu bên ngoài của anh tôi không biết! Tang Chấn Dương, hôm nay tôi phải xé nát anh ra, xem anh còn có thể ở cạnh con tiện nhân đó không...”

Triệu Trác Thanh định lao đến túm lấy Tang Chấn Dương thì Tang Du ôm chặt lấy bà từ phía sau khiến bà ngã nhào lên giường, cô hét lên:”Hai người im lặng hết cho con!”

Tiếng hét ấy quả nhiên đã có hiệu quả, trong phòng lập tức yên tĩnh hẳn.

Tang Du đến trước mặt Tang Chấn Dương, khê hỏi:”Bố, bố còn yêu Tiểu Du không?”.

“Tiểu Du mãi mãi là con gái ngoan của bố, bố yêu Tiểu Du nhất, Bố đã chọn cho con Học viện Nghệ thuật và Thiết kế Central Saint Martins tốt nhất nước Anh, đợi qua một thời gian nữa sẽ đưa con sang Anh.”

“Tang Chấn Dương, anh còn dám nói anh không đá Tiểu Du đi hả?”, Triệu Trác Thanh lồm cồm bò dậy, kêu the thé định lao lên thì bị Tang Du ngăn lại.

“Tang phu nhân à, xin bà hãy giữ vẻ đoan trang hiền thực thường ngày của bà”, rồi cô quay lại nói với bố, “Bố,có đi Anh hay không thì sau hãy tính, con muốn nói chuyện riêng với bố”.

Vừa nói cô vừa đi ra ngoài, Triệu Trác Thanh định lên tiếng thì bị Tang Du cắt ngang:”Mẹ, mẹ yên tâm, có con đây thì sẽ không có chuyện gì đâu”.

Có sự bảo đảm của Tang Du, Triệu Trác Thanh yên tâm hơn một chút, vì cô biết Tang Chấn Dương dù có thế nào đi nữa thì một khi con gái dỗ ngọt thì sẽ không sao, con gái vẫn là bảo bối yêu quý của ông.

Đến thư phòng, Tang Du khép cửa lại: "Bố, nếu bố còn yêu Tiểu Du, vậy thì hãy xem như hôm nay bố chưa về nhà, chưa nói gì cả, con và mẹ sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra".

"Không được, con phải biết là mẹ con chẳng ra gì..."

"Bố, nếu con là bố, thì tuyệt đối không đề nghị ly hôn đâu."

"Tiểu Du..."

"Con và mẹ đã biết bố có nhân tình, mẹ không nói không gây chuyện là do mẹ luôn nín nhịn. Sở dĩ suốt ngày mẹ chỉ biết đánh mặt chược, vì đó là nơi ký thác tinh thần duy nhất của mẹ, mà nay mẹ chỉ biết bầu bạn với cờ bạc, nếu bố quan tâm mẹ thì đã không ra nông nổi đó. Hôm nay bố đã động đến giới hạn cuối cùng của mẹ, mẹ mới điên cuồng như thế, nếu đổi lại là con, thì con cũng sẽ giống vậy".

Tang Chấn Dương mím môi, im lặng.

Tang Du nói tiếp: "Bố, nói trắng ra thì, bên ngoài bố có bao nhiêu nhân tình sau này xin đừng để con và mẹ biết. Còn về chuyện bố có muốn về lại cái nhà này không thì tùy bố, dù sao bao nhiêu năm nay, con và mẹ đã quen rồi, trong nhà thêm một người dung cơm thì chẳng qua cũng chỉ thêm một đôi đũa mà thôi".

Khóe môi Tang Chấn Dương mấp máy nhưng vẫn giữ im lặng.

Tang Du nhìn ông, lại nói: "Con và mẹ chỉ muốn có một ngôi nhà hoàn chỉnh, cho dù ngôi nhà này là một cái vỏ ốc trống rỗng thì cũng xin bố hãy duy trì nó. Cả nhà họ Tang này, cả tập đoàn Tang thị này, cả con và mẹ đều không thể để mất mặt được. Nếu có người rắp tâm phá hoại ngôi nhà mà con và mẹ con vất vả giữ gìn bấy lâu nay, con nhất định sẽ không tha cho ả".

Nói xong, Tang Du lạnh lùng nhìn Tang Chấn Dương một cái rồi quay người mở cửa, bỏ ra khỏi thư phòng.

Câu cuối cùng Tang Du không nói rõ, nhưng trong lời nói có một sự uy hiếp rõ ràng, nếu bố cô thật sự vì người phụ nữ khác mà ly hôn với mẹ, khiến cái nhà này tan dần xẻ nhé, cô nhất định sẽ không tha cho cha mẹ và người phụ nữ đó.

Ngoài cửa, Triệu Trác Thanh nhìn Tang Du với vẻ mong chờ, Tang Du cười với bà: "Mẹ, hình như lâu lắm rồi con không dạo phố với mẹ, chúng ta đi tiêu tiền cho xả láng đi".

Triệu Trác Thanh thở phào: "Ừ, mẹ đi thay quần áo đã".

Sau khi bắt gặp ánh mắt phức tạp của Tang Chấn Dương, Triệu Trác Thanh chỉ liếc nhìn một cái rồi vội bỏ về phòng.

Tang Du nhìn bố rồi bước về phía phòng mình ở lầu ba. Trước đó đã đánh cho đôi "gian phu dâm phụ" Giang Nam một trận, cô thấy bứt rứt khó chịu, phải về phòng vứt hết những thứ mà Giang Nam đã từng tặng mình đi mới được.

Chuyện ly hôn, dưới sự uy hiếp của Tang Du, đã tạm thời kết thúc.

Hai mẹ con đi một vòng quanh quầy bán nước hoa ở trung tâm thương mại.

Một giọng nói vang lên the thé: "Ồi chào, là Trác Thanh à, thì ra đang đi dạo phố với con gái cưng của chị à, thảo nào gọi đi di động cho chị mãi không được".

Tang Du cau mày, người phụ nữ trung niên này gương mặt tô trét như một cái bảng màu, người mặt toàn hàng hiệu, trên tai, cổ, tay đều đeo trang sức vàng lấp lánh, cộng thêm đôi môi đỏ chót như thể đang ngậm máu, nhìn thế nào cũng giống một bà già nhà giàu mới nổi.

"Tiểu Du còn không mau chào dì Lan đi? Con bé này thật không lễ phép gì cả."

Bà ta nghĩ mình là ai chứ, thì ra là bạn chơi mặt chược của mẹ, Trần Kim Lan.

Tang Du hừ mũi một tiếng: "Dì Lan..."

Trần Kim Lan cười giả lả, nhìn cô một cái, con bé dữ tợn này hôm nay chịu chào bà một tiếng chắc bà sẽ tổn thọ vài năm mất. Nghe con trai bà nói con bé suốt ngày chỉ biết đánh nhau gây sự trong trường, chẳng có dáng dấp con gái gì cả, chỉ biết làm ra vẻ ngoan ngoãn trước mặt bố mẹ, cũng tội cho Triệu Trác Thanh dịu dàng lại sinh ra một đứa con gái hệt như ăn cướp thế này.

Ánh mắt Tang Du và Trần Kim Lan va chạm nhau giữa không trung, lập tức cảm nhận được một luồng điện cực lớn phóng vụt qua.

Trần Kim Lan bị ánh mắt dữ tợn của Tang Du nhìn chằm chằm, bèn rùng mình một cái, thầm nghĩ không thể chọc giận con bé có đai đen Taekwondo đệ tam đẳng này được.

Triệu Trác Thanh nhìn Trần Kim Lan rồi nhìn Tang Du, chợt nhớ hôm qua đã hẹn hôm nay cùng chơi mạt chược thì vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi A Lan, hôm nay tôi phải đi dạo với con gái rồi, tạm thời không thể chơi với mọi người được, hôm khác tôi hẹn lại vậy".

Giọng Triệu Trác Thanh mỗi lúc một nhỏ dần, bàn tay cầm túi xách nắm chặt lại, thật bà chỉ muốn ngồi vào bàn chơi bài thôi.

Tang Du nghe giọng mẹ mình gượng gạo thì buông cánh tay đang khoát tay mẹ ra: "Con hẹn với bạn rồi con có việc nên đi trước đây", nói xong, cô sa sầm mặt bỏ đi.

Triệu Trác Thanh thấy con gái bỏ đi với vẻ bức bối thì muốn đuổi theo, nhưng lại bị Trần Kim Lan nín lại: "Này, con gái chị lớn thế rồi còn sợ bị người ta bắt cóc à? Huống hồ nó có đai đen Taekwondo, ai mà bắt cóc được".

Triệu Trác Thanh tuy lo lắng nhưng hề nhớ đến mạt chược thì nghiêng rằng chịu đựng, đi theo Trần Kim Lan.

Tang Du cứ đi lang thang vô định trên phố, chuyện bố cô đòi ly hôn tuy đã bị dập tắt bằng sự uy hiếp của cô nhưng nó giống như một quả bom hẹn giờ gài sẵn trong tim cô vậy.

Vì gia đình mà cô khó khăn lắm mới gìn giữ được, cô tuyệt đối không cho phép kẻ thứ ba phá hoại nó dễ dàng.

Chỉ tại mẹ cô kém cỏi, suốt ngày chỉ biết chơi mạt chược, thật không hiểu hơn trăm thẻ bài nát đó có ma lực gì, tay xoa bài sắp chai cả rồi mà lại mê mẩn đến thế, ngay cả chiếc Bentley yêu quý của bố mà cũng đem ra gán được, chẳng trách bố lại nổi giận như thế.

Nếu cô là đàn ông thì cô cũng không chịu nổi.

Haizzz, bố mẹ cô đúng là cực phẩm hiếm hoi trong nhân gian, đúng là "trời sinh một cặp", nỗi nào úp vung nấy.

Phiền phức quá.

Móc bao thuốc từ túi áo đồng phục ra, cô châm một điếu, rít một hơi thật mạnh, định nhả một vòng khói nhưng không ngờ vì mới học hút thuốc chưa được bao lâu, kỹ thuật còn non nên bị sặc khói, khó chịu quá. Cô buồn bực dập thuốc, tiện tay búng vào thùng rác ngay mục tiêu là thùng rác, cô quay người đi về phía cửa hàng tiện lợi bên kia đường, mua một chai nước để thấm giọng.

Lấy một chai Pepsi Cola trên kệ xuống, cô sờ túi, quên mang tiền rồi, lúc ấy cô mới nhớ ra là ví tiền để trong túi đi học, buổi chiều đập đôi "gian phu dâm phụ" kia rồi về nhà, túi xách đã vứt ở nhà, sau đó ra ngoài dạo phố với mẹ.

Oán hận quá, cô đúng là đứa không ai yêu quý nhất trên đời này, sắp thi đại học rồi, vốn dĩ là phải đi học nhưng ông bố bà mẹ tuyệt vời của cô lại không thém hỏi nguyên nhân vì sao cô lại xuất hiện ở nhà vào buổi chiều thế này.

Cô tức tối mở nắp chai Pepsi Cola ra, uống ực một ngụm, cảm giác tê tê gai gai mà thứ nước có ga này mang lại khiến cô sung sướng rồi mới sực nhớ ra, không có tiền thì hành vi này chính là ăn trộm.

Làm sao bây giờ? Mới uống một ngụm, đóng nắp chai lại cũng không phân biệt được. Cô muốn nhét chai Pepsi đã uống này vào kệ, nhưng lại nghĩ dù sao cũng trộm rồi, trộm một ngụm nước chi bằng trộm cả chai.

Nhìn ngó xung quanh, buổi chiều giờ này cửa hàng tiện lợi rất vắng, không ai chú ý đâu, trên đầu cũng không có camera quan sát, cô hạ quyết tâm nhét chai Pepsi đó vào túi cùng bên trái bộ đồng phục, hai tay đút vào túi ngoài, đẩy bộ đồng phục rộng ra một tí, căn bản không thể nhận ra bên trong có một chai Pepsi.

Cô hít vào một hơi, cứ thế mà nghênh ngang ra khỏi cửa hàng.

Ra khỏi cửa hàng, Tang Du không nén nổi mà muốn hét lên, cô nắm chặt tay, tâm trạng vô cùng kích động. Thành công rồi, thành công rồi, cô đã ra khỏi cửa hàng thành công! Thật quá kích thích, cảm giác kích thích này còn sướng hơn khi đánh đôi “gian phu dâm phụ” kia nữa.

Cô đang định lấy chai Pepsi ra khỏi áo thì lúc ấy, giọng một nam, một nữ hét lên phía sau lưng: “Bắt kẻ trộm... ”.

Tang Du quay lại thì thấy một nam, một nữ chỉ vào cô, hét toáng lên: “Con bé học sinh Nhất Trung kia đứng lại, lấy đồ cửa hàng chúng tôi không trả tiền, đứng lại”.

Toàn bộ ánh mắt của người đi đường đều tập trung về phía Tang Du.

Tang Du đứng đó, chỉ thấy máu nóng dồn lên đầu, mặt đỏ bừng, lúc phản ứng được thì liều mạng bỏ chạy.

Ngờ đâu cô bị một ông chú trung niên tóm được, ông chú “nhiệt tình” đó túm lấy cánh tay cô, hùng hổ: “Còn bé thể này không học hành mà lại học người ta đi ăn trộm, còn là học sinh Nhất Trung nữa chứ, đứng là mất mặt Nhất Trung quá”.

“Liên quan gì đến ông? Buông ra!”, Tang Du giằng ra khỏi tay ông chú đó.

Lúc ấy, một nam một nữ kia đuổi kịp, ba người hợp sức lôi Tang Du về lại cửa hàng tiện lợi. Tang Du không ngừng kêu réo “Buông tôi ra”, nhưng ba người đó như không nghe thấy tiếng kêu của cô.

Trong văn phòng của cửa hàng trưởng, ông ta nghiêm khắc hỏi: “Nói, cháu đã trộm thứ gì?”

Ông chú cửa hàng trưởng này có phải đầu óc bị gì không, lại còn hỏi hỏi cô trộm gì à?

Tang Du lườm một cái: “Tôi không trộm gì hết”. Dù sao chết cũng không nhận tội, mà có phát hiện ra chai Pepsi trên người cô thì cứ nói mình mang vào cửa hàng là được.

“Vẫn không chịu nhận à, chúng tôi có nhân chứng, chứng minh cháu trộm đồ”, cửa hàng trưởng đập bàn đứng dậy.

“Ai, Ông bảo người đó có giỏi thì ra đây.” Ra khỏi cửa hàng này rồi, cô sẽ lột da kẻ đó.

“Là tôi”, một bóng cao gầy bước vào văn phòng.

Tang Du liếc nhìn, lại là cái tên ngăn cản cô đánh đôi “gian phu dâm phụ” kia, anh ta đứng là ăn no rồi hơi, trong một ngày lại gặp cô hai lần, hai lần cô đều bị anh ta phá hoại.

“Thì ra là anh!”.

Thẩm Tiên Phi không thèm liếc cô một cái, chỉ nói với cửa hàng trưởng: “Tôi đã tận mắt thấy cô ta mở nắp chai Pepsi ra uống một ngụm, sau đó nhét chai nước đã uống lên kệ, về sau không biết tại sao lại thay đổi suy nghĩ mà giấu chai Pepsi vào bên trong áo phía bên trái”.

Nói ra cũng thật trùng hợp, anh đang định mua một chai nước khoáng để giải khát, thế mà lại thấy ngay toàn bộ quá trình cô ăn trộm, ban đầu anh rất kinh ngạc, lúc cô đi ngang qua mình để ra khỏi cửa hàng, anh mới nhìn rõ thì ra là cô nữ sinh trung học mà mấy tiếng trước đã đập anh một cú, trong lòng không khỏi cảm thấy chán ghét.

“Anh còn nói bậy nữa thì coi chừng tôi...”, Tang Du hét lên, vốn dĩ hai tay đút trong túi, bây giờ Thẩm Tiên Phi nói ra chuyện cô trộm Pepsi khiến cô thẹn quá hóa giận, rút tay ra định đấm anh, kết quả chai Pepsi đó tuột ra khỏi áo rơi xuống,

Cửa hàng trưởng và hai nhân viên tò mò kia thấy thế liền “Ồ” lên một tiếng, âm thanh kéo dài dằng dặc.

Trong tích tắc, Tang Du thấy tai mình nóng bừng bừng, tiếp đó hai gò má cũng hồng hồng, cô cố trấn tĩnh, hung hăng: "Sao nào? Cũng chỉ có hai, ba tệ thôi mà? Tôi chỉ quên mang theo tiền thôi. Các người có phải cảnh sát đâu, dựa vào đâu mà thẩm vấn tôi như tội phạm thế hả?".

Cửa hàng trưởng liếc nhìn cô nữ sinh trung học ấy, thật không ngờ cô bé xinh đẹp vậy mà lại quá thô lỗ hung tợn, còn là học sinh Nhất Trung nữa, từ bao giờ mà Nhất Trung có loại học sinh vô lại như thế này?

"Vấn đề không phải ở chỗ hai, ba tệ, mà là nhân phẩm, rõ ràng là nhân phẩm của cháu có vấn đề. Nếu cháu cứ nói thẳng là không có tiền, chú có thể tặng cháu một chai, nhưng ăn trộm là sai rồi. Với con người thì nhân phẩm rất quan trọng, cháu có biết không?" Cửa hàng trưởng tỏ vẻ hiền từ, cô bé ngỗ nghịch này đã khiến ông nảy sinh ý nghĩ muốn dạy dỗ cô đi vào con đường đúng đắn, thế là ông nói với vẻ nghiêm túc, "Chú đã quyết định, cũng là học sinh Nhất trung ra, chú phải báo cáo cho trường về chuyện xấu này mới được".

Không ngờ ông chú lắng chuyện này cũng tốt nghiệp Nhất Trung, Tang Du lườm ông ta một cái vẻ kinh bỉ, nói thì nói, mà dù có nói thì chẳng làm gì được cô. Hơn hai tháng nữa cô sẽ rời khỏi ngôi trường có hình tượng trong sạch và quang vinh mà cô đã học suốt ba năm, không biết hiệu trưởng và các thầy cô sẽ sung sướng khi tiễn cô đi như thế nào đây.

Cửa hàng trưởng thuộc phái hành động, đã tìm ra điện thoại văn phòng hiệu trưởng trường Nhất Trung.

Gọi thì gọi, cô cũng muốn xem xem hiệu trưởng làm gì được cô.

Đột nhiên, cô liếc nhìn người con trai này giờ vẫn cúi đầu nhìn xuống chân mình, trong một ngày đã hai lần phá hoại chuyện tốt của cô, một ý nghĩ trả thù dần hình thành trong đầu, cô dang hai tay ra rồi lao bổ vào chàng trai ấy.

Thẩm Tiên Phi bị Tang Du ôm chặt lấy, đỡ cả người, muốn kéo ra nhưng cô càng ôm chặt, chỉ nghe cô vừa khóc vừa gào: "Anh là đồ tàn nhẫn, lại còn đùa giỡn với em như thế, chẳng vui tí nào hết. Chẳng phải sáng nay em chỉ giận anh rồi đá anh một cái hay sao? Có cần tức tới giờ không? Em tưởng anh chỉ đùa với em, em tưởng anh sẽ trả tiền cho em, nên mới lấy rồi đi ra ngoài. Bây giờ thì hay rồi, bị người ta xem là ăn trộm rồi kìa, anh còn chạy ra làm chứng nữa. Anh cố ý hả, đồ khốn. Huh hu hu..."

Chảy nước mắt thật, vừa khóc, Tang Du vừa dấn liên tục vào ngực Thẩm Tiên Phi.

Thẩm Tiên Phi bị cô nữ sinh trung học thô bạo này làm cho tối tăm mặt mày, chẳng hiểu mô tê gì cả, anh vội túm lấy hai tay cô, cố gắng quát nói: "Cô đang nói linh tinh gì thế? Tôi không hề quen biết cô".

"A, đồ hư đồn, buổi sáng còn ôm người ta hôn hít liên tục, bây giờ lại nói không quen à? Anh đúng là hư quá rồi", Tang Du vừa nói vừa đạp Thẩm Tiên Phi một cái, ôm mặt chạy ra khỏi văn phòng, ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Cửa hàng trưởng thấy tình huống này thì buông điện thoại xuống, thì ra là hai đứa trẻ cãi nhau, một trò đùa dai.

Ông nghiêm túc nói với Thẩm Tiên Phi: "Cậu bé à, vậy là cậu sai rồi, con gái da mặt mỏng, không thể vì cô bé ấy đá cậu một cái mà cậu đối xử người ta như thế. Đánh là thương, mắng là yêu, không đánh không mắng là không quan tâm. Cô bé kia đá cậu là yêu cậu. Tôi biết ngay mà, làm sao trường lại có loại học sinh bất lương đi trộm cắp được, tuyệt đối không thể!".

"Cháu đã nói cháu không quen cô ta, không tin thì thôi."

Vốn định giúp người ta bắt trộm, không ngờ chuốc họa vào thân.

Thẩm Tiên Phi tức giận quay ngoắt người bỏ ra khỏi văn phòng.

Thẩm Tiên Phi càng nghĩ càng tức, chưa bao giờ anh gặp phải loại con gái hư hỏng đến thế.

Dắt xe đạp chưa được mấy bước, anh nhìn thấy cô nữ sinh trung học kia khoanh hai tay trước ngực, chặn anh lại, dường như đang đợi anh.

Thẩm Tiên Phi lườm cô một cái, dắt xe định đi qua nhưng bị cô cản lại.

“Anh tên gì? Học trường nào? Tại sao lại vu khống tôi ăn trộm?”, Tang Du vừa mở miệng đã hung hăng.

“Tôi vu khống cô? Tôi có vu khống cô hay không, cô có trộm đồ hay không thì tự cô biết”, Thẩm Tiên Phi giận dữ.

“Tôi chỉ quên mang tiền!”

“Quên mang tiền? Lý do hay thật! Nếu cô giết người, cô cũng nói thể với cảnh sát rằng cô quên mang nhân tính sao?”

“Ê, anh mới không có nhân tính đó! Buổi sang tôi đá anh một cái, buổi chiều anh mượn có trả thù. Trông anh cũng đẹp trai, mà lại thích lo chuyện thiên hạ như đàn bà ấy, còn hẹp hòi nhỏ mọn nữa. Anh bị đá, bị mắng cũng đáng đời, ai bảo anh nhiều chuyện! Tôi không đánh anh tìm rằng đầy đất thì chắc anh còn cười nhạo tôi”, Tang Du nói về lý – sự – cùn.

Chưa thấy ai vô lý như cô gái này, chú cảnh sát kia nói chẳng sai chút nào, thật có cha mẹ mà chẳng được dạy dỗ.

“Ai thèm quan tâm tới cô!”, Thẩm Tiên Phi hất tay cô ra khỏi ghi đông xe, nhảy lên rồi đạp đi.

Tang Du sờ sờ tay trái bị bóp đau nhói, cắn môi rồi hét với theo: “Tên khốn thích lo chuyện thiên hạ kia, anh đời đó mà xem”.

Ngày hôm sau, vì trong lòng bất an nên Tang Du đã bồi thường tiền chai Pepsi đó cho cửa hàng tiện lợi.

Cửa hàng trưởng đã quên bằng mất chuyện đó, thấy Tang Du còn cười nói chai Pepsi đó xem như là mời cô uống thôi.

Như thế càng khiến Tang Du ngượng ngùng, cô nhét tiền vào tay ông chú đó rồi vội vã chạy đi, đến nỗi cửa hàng trưởng đuổi theo ra ngoài để trả tiền dư lại cho cô, mà cô cũng không nghe thấy.

4. Chương 04

Quyết tâm thi vào đại học H

Thời gian thấm thoát thoi đưa, lại một tháng nữa đã bay “vèo”

Sắp thi đại học, mọi người đều có gắng làm những đề thi thử, đến nỗi giờ nghỉ giải lao rồi mà trong lớp vẫn yên ắng như tờ, cảm giác như vẫn đang trong giờ học. Điều duy nhất trái ngược hoàn toàn với khung cảnh hài hòa ấy chính là Tang Du đang ngồi cạnh cửa sổ, từ lúc đi học đến giờ vẫn ngủ, gần như không có ý định tỉnh dậy, khóe miệng đang chảy một dòng dịch thể trong suốt.

Chu Tiên Tiên ngồi trước mặt cô làm bài mãi cũng thấy khó chịu, bèn quay xuống vỗ nhẹ cô, khẽ gọi: “Chị Du, em có chuyện này muốn nói với chị”.

“Hử?” Tang Du khẽ hừ một tiếng, ngẩng đầu lên nheo mắt, dáng vẻ ngờ ngạc nhiên, mơ màng nhìn Chu Tiên Tiên một cái rồi lại gục xuống ngủ tiếp.

Chu Tiên Tiên biết đánh thức Tang Du đang ngủ thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, nhưng hôm nay từ lúc vừa vào cổng trường cô đã bắt đầu đợi Tang Du rồi, ai ngờ Tang Du không chỉ đến trễ mà còn trễ hẳn một tiết, trễ mất một tiết thì thôi, mà vừa vào lớp đã ngủ gục, khiến giáo viên dạy môn Số học trên kia tức suýt chết.

Chu Tiên Tiên cắn răng, lắc lắc Tang Du vài cái, gọi khẽ: “Chị Du, tỉnh dậy đi”.

Chậm rãi mở mắt ra, Tang Du lại ngược lên, vẻ mặt giận dữ: “Chu Tiên Tiên, hôm nay ra ngoài không mang đầu theo hả?”.

“Haizzz, không phải. Chị Du, chị còn nhớ chuyện lần trước mấy người chúng ta đánh Giang Nam không?”.

“Không phải chúng ta mà là chị, người phụ trách đánh người là chị đây, bảo mấy người bẻ chân hấn mà chặm chạp như bò gà kéo xe hồng ấy, bị người ta ngăn lại”, vừa nhắc đến chuyện đó, Tang Du đã nổi giận, cũng tỉnh táo hơn một chút.

Chu Tiên Tiên cười giả lả: “Phải phải phải, chị Du lợi hại nhất. Chị Du còn nhớ anh chàng đẹp trai đạp xe đứng cản trước bốn người chúng ta không?”.

Vừa nhắc đến cái tên lo chuyện thiên hạ kia, Tang Du tỉnh hẳn. Thành phố N lớn như thế, đến giờ vẫn chưa tìm ra tên kia học ở trường nào.

“Tất nhiên là nhớ, cho dù bảo chị quên cái hôm thi đại học thì chị cũng không quên được hấn ta”, giọng Tang Du cao vút lên, khiến những ánh mắt kỳ lạ của các bạn khác đều đổ dồn về phía mình.

“Nhìn gì mà nhìn? Nhìn gì mà nhìn? Ba năm nay ngày nào cũng ở cạnh nhau, ngày nào cũng nhìn, nhìn chưa đủ à? Làm bài tập của mấy người đi”, Tang Du đứng lên chỉ và các bạn trong lớp rồi hét.

Chu Tiên Tiên kéo cô xuống, xúc động nói: “Chị Du, chị nghe này, em nhìn thấy anh chàng đẹp trai đó rồi, lần này phát hiện anh ấy còn đẹp trai hơn lần trước. Hí hí...”.

Đường Tiểu San cùng bàn Tang Du vừa nghe thấy có trai đẹp, hai mắt sang hấn lên, tham gia ngay: “Trai đẹp nào? Nói nghe xem!”.

Tang Du vốn đang xoay bút trong tay, nghe Chu Tiên Tiên nói thế, cô túm ngay lấy bím tóc của bạn, giận dữ: “Chu Tiên Tiên, em biết rõ chị đang tìm hấn mà dám biết chuyện không báo, em muốn bị đạp hả?”.

“Ui da, chị Du, hôm qua người ta mới biết, hôm nay chẳng đã nói chị nghe rồi đó thôi.” Chu Tiên Tiên cố gắng giật bím tóc lại, sờ sờ da đầu bị túm đến tê dại, “Sáng nay chị đã đến muộn, sau đó lại ngủ đến bây giờ, người ta gọi chị dậy, chẳng phải vì muốn nói chị nghe chuyện này sao?”.

“Nói vào trọng điểm, hấn học trường nào? Em gặp hấn ở đâu?”

“Dì của em bị bệnh, hôm qua em đi thăm dì ấy. Em họ em năm nay học lớp chín, tuần sau là thi lên cấp ba rồi, sau khi em đến nhà dì ấy, bất ngờ thấy gia sư của em họ em, chính là anh chàng đẹp trai mà lần trước bị chị đá ấy”, nói đến đây, Chu Tiên Tiên ngừng lại, tỏ vẻ mê trai, “Anh ấy đẹp trai quá đi thôi, đặc biệt là lúc dạy học, rất nghiêm túc, rất quyến rũ, Ôi chao, đau...”.

Tang Du lấy sách giáo khoa đập vào đầu Chu Tiên Tiên một cách không thương xót, hung hăng: “Nói trọng điểm, hấn học trường nào?”.

“Ồ, anh ấy không nhận ra em, sau khi anh ấy về rồi, em đã hỏi dì em, thì ra anh ấy là sinh viên năm nhất chuyên ngành thiết kế nội thất, khoa Mỹ thuật Thương mại trường đại học H, hơn chúng ta một tuổi, tên là Thẩm Tiên Phi.”

“Thẩm Tiên Phi? Chim ngổ bay trước? Ha, cái tên này đúng là chẳng có trình độ, đúng là để người ta mắng mỏ mà”, Tang Du mĩa mai

1. Chữ “Phi” trong Thẩm Tiên Phi đồng âm với chữ “phi” là bay, thành ngữ “chim ngổ bay trước” ý chỉ những người khả năng kém cỏi sợ bị tụt hậu nên khi làm việc, thường ra tay trước người khác.

“Không phải là ‘bay trước’ trong ‘chim ngổ bay trước’, mà là ‘Tiên’ trong tiên phong, ‘Phi’ trong phi thường’, là ‘Tiên Phi’ đó. Tên này nghe hay quá, rất có ý thơ”, Chu Tiên Tiên tỏ ra bất bình cho cái tên của Thẩm Tiên Phi.

“Đó là vì em không có trình độ, nghe tên em là biết, Chu Tiên Tiên, heo mà thành tiên được à, người nhà em tưởng em là Thiên Bồng Nguyên Soái sao 2?”, Tang Du hừ một tiếng lạnh lùng, Đường Tiểu San dừng bút, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

2. “Chu” trong họ Chu phát âm giống “Trư” là con heo

Sắc mặt Chu Tiên Tiên thoát đỏ thoát tái, vì cái tên này mà từ nhỏ cô nàng đã bị người ta chọc ghẹo suốt, ầm ức nói: “Tên là do bố mẹ đặt, em còn làm được gì? Ai bảo bố em là quân tốt là gì 3”.

3. Nguyên văn là “Bào long sáo”, chỉ những người đóng vai quân lính cầm cờ chạy khắp sân khấu trong các vở kịch, có nghĩa là bố của Chu Tiên Tiên là “quân lính” nên đặt tên con là “Thiên Bồng Nguyên Soái”
“Được rồi được rồi, đừng giận nữa, tan học xong, chị mời mấy đứa đi ăn Haagendaz. Lần này đã làm phiền đến cô em gái ...của Thiên Bồng Nguyên Soái rồi ”.

Chu Tiên Tiên vừa nghe nói đến ăn, cũng không thêm đau buồn cho cái tên của mình nữa.

Khóe môi thoáng nụ cười ranh mãnh, Tang Du ngậm đầu bút, khẽ hừ một tiếng:”Thẩm Chim Ngổ, xem anh lần này bay đi đâu”.

Cô phải vật trụi lông trên người con chim ngổ này mới được.

“Chị Du, chị định đăng ký trường nào?”, Chu Tiên Tiên hỏi.

Lúc đó, Đường Tiểu San ngừng viết, chen vào một câu:”Tiên Tiên, không biết cậu ngốc thật hay giả ngốc vậy, Tiểu Du sao giống chúng ta được, bố cậu ấy chắc chắn đã tìm cho cậu ấy một trường tốt từ lâu rồi, chưa biết chừng còn ra nước ngoài nữa kìa”.

Chu Tiên Tiên ngạc nhiên kêu lên:”Chị Du, thật thế à?”

“Ừ”, Tang Du khẽ đáp lại, trong đầu đang nghĩ rằng tan học sẽ phóng đến đại học H, tìm con chim ngổ kia, dạy cho anh ta một bài học.

“Thế mới bảo là học giỏi Toán, Lý, Hóa cũng chẳng bằng có một ông bố giỏi. Đó là định luật bất biến vĩnh hằng, còn mạnh hơn gấp trăm lần định luật Newton, mình cứ nên gặm sách thì hơn, mong rằng định luật ‘thư trung tự hữu hoàng kim ốc’ 1 sẽ có thể cho mình đậu vào một trường mình hài lòng”, Đường Tiểu San vừa làm bài tập vừa than thở.

“Thư trung tự hữu hoàng kim ốc” ý nói học trò nên lấy học hành làm đầu, có học sẽ có tất cả.

Chu Tiên Tiên về mặt đau khổ, không lâu sau, bỗng cô nàng cười thành tiếng:”Mình quyết định rồi, mình phải thi vào đại học H, như vậy có thể ngày ngày nhìn thấy anh Thẩm đẹp trai, mình phải theo đuổi anh ấy, khiến anh ấy yêu mình. A, cuộc đời mình từ đó sẽ phong phú đặc sắc biết bao”.

Đường Tiểu San lập tức làm động tác nôn ọe, nếu có một anh chàng đẹp trai như thế thật mà đi theo Chu Tiên Tiên thì đúng là phí của đời!

Tang Du cau mày, nghĩ đến những lời Chu Tiên Tiên nói, theo đuổi anh ta? Để anh ta phải yêu mình?

Sau lần bố mẹ cãi nhau, số lần bố về nhà rõ ràng đã nhiều hơn, mẹ cũng biết nhường nhịn hơn, nhưng điều phiền toái duy nhất là không biết bố mẹ cô nghe từ đâu mà ngày nào cũng căn nhắc cô cư gả mái mẹ, bảo rằng con gái lớn rồi, đừng có suốt ngày đánh nhau gây sự như phường lưu manh nữa, phải làm một người văn minh có văn hóa.

Cô không có văn hóa sao? Tuy đi học không mấy khi nghe giảng nhưng mỗi lần thi cử chưa bao giờ đạt điểm thấp. Cô không biết văn minh là gì ư? Mỗi lần hút thuốc xong, cô đều dập hết rồi ném vào thùng rác, qua đường cũng không xông ra lúc đèn đỏ, cô không cần phải vì tranh thủ mấy giây mà tính mạng cũng bất chấp, càng không khạc nhổ, vứt đồ lung tung, nhiều nhất là thích chửi bậy vài câu, dùng nắm đấm và chân thôi mà, thế mà bảo là không văn minh ư?

Cô đưa tay hươ hươ trước mặt Chu Tiên Tiên và Đường Tiểu San:”Có phải là bây giờ đang thịnh hành một làm người văn minh có văn hóa không, không thịnh hành đấm đá nữa à?”.

Chu Tiên Tiên và Đường Tiểu San nhìn cô như nhìn Godzilla, chen nhau nói:”Xưa nay nước ta luôn đề xướng làm người văn minh có văn hóa mà”. Câu sau thì cả hai đều nuốt vào không dám nói, tức là chỉ có Tang Du thích đấm đá mà thôi.

Tang Du sờ sờ cằm, làm một người văn minh có văn hóa, thật là một vấn đề sâu xa làm sao!

Đổi câu khác, tức là nếu cô muốn đấm con chim ngổ kia, thì sẽ là một người không có văn hóa cũng không văn minh?

“Đúng rồi, các cậu nói xem, chẳng hạn có một tên con trai mà mình vô cùng căm ghét, ngoài đâm hấn ra thì còn có cách nào trả thù hấn không? ”, Tang Du cắn bút theo thói quen, vấn đề này cô rất thắc mắc.

“Tớ biết tớ biết, để cho hấn yêu cậu, sau đó cậu lạnh lùng đá hấn, đập tình yêu và tự tôn của hấn dưới chân, như thế tên đó sẽ đau đớn không muốn sống nữa”, bạn cùng bàn của Chu Tiên Tiên là Mã Lộ Lộ hứng chí giơ tay lên, quay lại tham gia vào cuộc thảo luận bàn tròn.

Đường Tiểu San nhìn cô nàng bằng vẻ coi thường:”Cậu tưởng mình đang diễn phim truyền hình tình cảm ướt át lúc tám giờ đó hả?”.

“Đúng mà, trong mấy phim thần tượng đó chẳng phải đều diễn như thế hay sao? Có gì sai đâu?”, Mã Lộ Lộ phản bác.

Để cho con chim ngổ kia phải yêu mình? Sau đó mình sẽ lạnh lùng đá anh ta, đập cả tình yêu và tự tôn của Chim Ngổ đó dưới chân, như thế Chim Ngổ sẽ đau đớn không muốn sống nữa? Cách này người văn minh có văn hóa mới làm a?

Tang Du vén mái tóc ngắn rất đẹp ra sau, đây đúng là chẳng khác tí gì với phim truyền hình tình cảm ướt át!

“Chị Du, chắc chị không muốn trả thù Thẩm Tiên Phi theo kiểu đó chứ?”, Chu Tiên Tiên kêu lên kinh ngạc.

Tang Du liếc nhìn cô vẻ ngờ vực, “Không được à?”.

“Em thà để chị đập cho anh ấy một trận, chỉ là hại da thịt anh ấy, chứ đừng làm hại tinh thần anh ấy. Một thanh niên trí thức tốt đẹp như vậy, nếu bị chị làm tổn thương thì chắc chắn sẽ không sống nổi, chị không biết rằng toàn thân anh ấy toát ra một khí chất u buồn khiến người ta đau lòng hay sao? Dùng tình cảm làm tổn thương người ta, thực sự là quá tàn nhẫn, chị Du, chị không thể làm thế được, nếu không em sẽ đại diện cho Mặt trăng kinh thường chị...” , Chu Tiên Tiên hoa tay múa chân với Tang Du.

Tang Du gạt cái móng heo của Chu Tiên Tiên ra:”Đại diện, đại diện cái gì? Đại diện cho Thiên Bồng Nguyên Soái kinh thường chị à? Đúng là vinh hạnh cho chị quá!”.

Các bạn xung quanh cười ồ lên.

Ngay sau đó, tiếng chuông vào học lại lạnh lạnh, phòng học nhanh chóng trở lại bầu không khí yên tĩnh.

Đại học H, trên con đường râm mát, Thẩm Tiên Phi đang ôm sách chuẩn bị lên lớp, bỗng hắt xì liên mấy cái, ngước lên nhìn bầu trời nắng vàng rực rỡ, anh có cảm giác khó tả, dường như lúc nãy chỗ một chớp mắt, anh nhìn thấy một con quỷ nhỏ vác cây đinh ba vừa lướt qua trước mắt mình.

Có lẽ hôm qua anh bận vẽ phác thảo quá khuya, mắt hoa lên nên mới thấy thứ đó.

Không nghĩ nhiều nữa, anh bước nhanh về phía tòa nhà giảng đường.

5. Chương 05

HK518 – Hồng Kông ta phải giàu

“Cái này, cái này, cái này nữa, đổi hết cho tôi”, Tang Du chỉ chiếc giường trước mặt, dạn dò với người giúp việc sau lưng. Còn mình thì khoanh tay ngồi trên ghế, nhìn người giúp việc đổi hết drap trải giường, chăn nệm... của trường thành bộ Hello Kitty mà cô vừa mới mua.

Lúc vừa đặt chân vào phòng ký túc 518 cho bốn người ở, hàng lông mày của Tang Du bắt giắc nhíu chặt lại, trực giác phản ánh rằng: phòng nhỏ, người đông.

Ký túc X18 là khu ký túc có số người mỗi tầng đông nhất và đặc biệt nhất, cũng là nơi ở của sinh viên của đủ mọi chuyên ngành và mọi khoa.

Vốn dĩ cô đã nghĩ ký túc xá đông người nhất chắc sẽ là nơi có điều kiện tốt nhất, ai ngờ lại là ký túc kém nhất, không có phòng vệ sinh riêng, lúc đi vệ sinh hoặc tắm rửa gì đó đều phải đến nhà vệ sinh công cộng ở ngay giữa các tầng.

Ban đầu tranh nhau võ cả đầu để chen vào phòng ký túc này cũng chỉ vì muốn tránh cảnh đông người, ngờ đầu phòng lại nhỏ như thế, so với phòng ngủ ở nhà của cô thì đúng là một trời một vực.

Khi người giúp việc trải drap giường mà trường phát, cô liếc nhìn rồi chỉ muốn đập đầu vào tường, giống hệt như giường bệnh vậy, vỏ gối, drap giường... đều là màu xanh có hoa văn kẻ sọc.

Cô đến để đi học, chứ có phải đến để làm bệnh nhân đâu.

Lập tức cô móc di động ra gọi điện về nhà, nhờ má Ngô dựa vào sở thích của cô rồi đưa tài xế đi mua vật dụng cho giường, mang đến đại học H với tốc độ nhanh nhất.

Ngắm chiếc giường mới toanh vừa được thay đổi, cô hài lòng bảo người giúp việc ra về, sau đó vén tấm màn màu hồng ra rồi chui vào trong nằm.

Tang Chấn Dương vốn đã sắp xếp Tang Du đến Anh học tiếp nhưng đột nhiên cô lại tỏ ra rất bất bình thường, ngày nào cũng học điên cuồng, chỉ trong một tháng, với cái đầu không đến nỗi ngốc nghếch lắm và cả những trò khôn vặt, cô đã có thành tích thi khá tốt, còn vượt qua cả điểm chuẩn, điều đó khiến toàn bộ thầy cô và học sinh trường Nhất Trung đều ngạc nhiên đến rơi cả mắt kính.

Hiệu trưởng trường Nhất Trung vui đến nỗi không khép miệng lại được, xem Tang Du là thần thoại của trường họ.

Vốn dĩ Tang Chấn Dương đã không còn nuôi bất kỳ hy vọng nào ở cô, chỉ cần kỳ thi đại học kết thúc sẽ đưa thẳng cô ra nước ngoài.

Ngờ đâu Tang Du nói một cách nghiêm túc với ông rằng, cô sẽ không ra nước ngoài vì cô đăng ký thi vào ngành Quản trị kinh doanh khoa Quản trị kinh doanh của trường đại học H, hơn nữa điểm số của cô còn vượt quan điểm chuẩn rất nhiều, thế nên vào đại học H chắc chắn không thành vấn đề. Thực ra cô định đăng ký vào ngành thiết kế nội thất của khoa Mỹ thuật Thương mại, nhưng do trước đó chưa tham gia các kỳ thi về nghệ thuật bao giờ, nên cô đành chọn bừa một ngành. Tóm lại, mục đích của cô là vào đại học H, còn ngành gì thì đối với cô cũng như nhau cả thôi.

Không làm được gì con gái cứng, Tang Chấn Dương lắc đầu rồi thôi. Nhưng ông chẳng hề biết rằng mục đích quanh vịnh của con gái cứng khi đòi vào đại học H là để theo đuổi trai Nếu mà ông biết việc này thì dù có phải trói buộc cô hay lôi cô đi Anh, ông cũng làm!

Đương nhiên Tang Chấn Dương đồng ý cho cô ở lại nước học tập, nhưng cũng có yêu cầu, đó là từ nay về sau cô phải cư xử giống một cô gái bình thường, ngoan ngoãn học hành, làm một thực nữ có văn minh, không được suốt ngày sử dụng nắm đấm, chửi thề, thời đại ngày nay không còn thịnh hành “dung tay chân đánh thiên hạ” như xưa nữa.

Chuyện Tang Chấn Dương hối hận nhất là năm đó đã để mặc cho Tang Du suốt ngày xem phim đấu súng xã hội đen Hồng Kông, đến nỗi sau này cô hệt như một tên lưu manh đầu đường xó chợ. Ban đầu ông còn tưởng con gái học Taekwondo là để khỏe mạnh hơn, kết quả sau đó ông phát hiện ra động cơ của cô nàng rất không trong sáng, chẳng qua là chưa đi vào con đường bất chính thôi, tuy thế ông cũng đã thấy an ủi lắm rồi.

Mở đôi mắt to, Tang Du nhìn tấm rèm buồng dưới chân mình, cô quyết định hôm nay nghỉ một ngày, ngày mai sẽ đi “thăm viếng” cái con chim ngổ đáng ghét kia.

Bỗng nhiên cô thấy không khí ký túc xá có phần kỳ quặc, quay đầu sang thì phát hiện ba người bạn cùng phòng trước đó vẫn riu rít trò chuyện không ngớt, bây giờ đang nhìn cô bằng ánh mắt “mau đến xem quái thú đi”!!!

Cô vạch tấm rèm màu hồng, thò đầu ra, thắc mắc: “Sao vậy? Chẳng lẽ tớ có ba đầu sáu tay à?”.

Ba cô bạn mặt méo xệch, trong đó một cô cao gầy ho vài tiếng rồi nói với vẻ lịch sự: "Minh là Hà Kỳ Tư, còn hai bạn này là Sa Sa và Trương Sơ Sơ, cậu có thể gọi bọn mình là Tư Tư, Sa Sa và Sơ sơ. Không biết bạn tên gì nhỉ?".

Tang Du ngồi dậy, cau mày rồi đáp gọn: "Tang Du, Tang trong cây dâu, Du trong 'chí tử bất du' 1". Năm ấy bố mẹ cô cũng sên thật, cứ đòi phải thể hiện tình cảm của họ trong tên cô thì mới chịu, nhưng giờ thì sao, e rằng "sinh tử hữu du 2" thì có.

Cụm từ này nghĩa là: Chết cũng không rời Nghĩa là sống chết cũng phải lìa xa.

"Một cái tên rất hay, có thể gọi là Tiểu Du không?", Hà Kỳ Tư hỏi.

"Ừ", Tang Du miễn cưỡng gật đầu.

Nếu với tính cách trước kia, nhất định cô sẽ phớt lờ ba cô gái này. Chẳng qua là khi thi vào đại học H, cô đã thề với trời rằng, cô phải làm một người văn minh, có văn hóa, đối xử với bạn bè thân thiện hòa nhã, chứ không phải chưa gì đã đụng đến nắm đấm.

Phải "dĩ nhân vi bản, dĩ đức vi tiên 3".

Lấy sự phát triển toàn diện của con người làm mục tiêu, lấy đức trọng làm đầu

"Bạn Tiểu Du này, không biết trước khi vào ký túc, bạn đã xem qua thông báo chưa, chần gối nệm... mà sinh viên năm nhất chúng ta dùng nhất định phải do trường phát, không thể thay đổi bữa bãi được. Nếu phòng nào vi phạm nội quy sẽ bị trừ điểm, đồng thời mọi người trong phòng đều bị phạt lau chùi nhà vệ sinh tãng đó suốt một tháng", Hà Kỳ Tư rất kiên nhẫn "kháng nghị" về đám Hello Kitty hồng tươi đầy giường Tang Du.

Đôi lông mày càng nhíu chặt, im lặng một lúc sau, Tang Du hỏi: "Thông báo nào? Viết ở đâu?". Sao cô không thấy cái thông báo vô duyên lý lẽ đó nhỉ?

"Cái bảng lớn dựng ngay trước ký túc ấy", Trương Sơ Sơ nói.

"Viết bằng chữ bút lông đen trên tờ giấy đỏ lớn ấy."

Ngay trước ký túc xá? Giấy màu đỏ? Chữ bút lông màu đen?

Tang Du chớp chớp mắt, bỗng nhớ ra lúc cô kéo lê túi xách vào ký túc xá, quả nhiên trước mặt cũng có dựng một tấm bảng, cô bực vì nó cản đường mình nên đã một cước đá văng nó đi mất. Sau đó hình như có giọng bà bác trung niên nào đó, không biết đang lau bầu gì sau lưng cô, cô đã bảo người giúp việc ra đó giải quyết rồi.

Thì ra là tấm bảng chết tiệt đó.

Cô hoang mang nhìn ba người đối diện: "Nhưng những thứ y hệt trong bệnh viện đã bị tở vứt đi rồi, làm sao bây giờ? Có mua lại được không?". Để phòng ngừa đám vật dụng như giường bệnh viện ấy làm chướng mắt, sau khi thay xong, cô đã bảo người giúp việc ném đi rồi.

Khóe môi Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ chỉ có thể giật giật.

Rung động không bằng hành động.

Ba người kéo Tang Du đang ngồi đờ đẫn trên giường dậy, lao ra khỏi ký túc xá.

Đàng tiếc là, những vật dụng hằng ngày mà trường chuẩn bị cho tân sinh viên đều mua theo đầu người, không hơn không kém một bộ nào, lại vừa phát hết.

Nhìn ba cô bạn với vẻ mặt rầu rĩ, Tang Du như chợt nhận ra việc lau dọn nhà vệ sinh trong một tháng là chuyện vô cùng đau khổ. Từ ba cô bạn, cô biết trường yêu cầu dùng đồ đạc thống nhất là mong ký túc xá sẽ có môi trường sạch sẽ thơm mát, chứ không phải giường này đỏ, giường kia xanh, khiến người ta có cảm giác rối loạn tạp nham.

Sạch sẽ, thơm mát, gọn gang?

Tang Du bỗng buộc miệng, "Khi nào kiểm tra phòng?".

“Haizzz, tám giờ tối...” Tư Tư ôm đầu, nhìn món thịt bò xào ớt yêu thích nhất, chẳng muốn động đũa gì cả, cứ nghĩ đến việc phải dọn dẹp nhà vệ sinh trong một tháng trời thì còn ai muốn ăn gì nữa.

Tang Du nhìn điện thoại di động, bây giờ là sáu rưỡi, tức là còn một tiếng rưỡi nữa, vẫn kịp. Lại thêm một cú điện thoại gọi về nhà, dặn dò má Ngô, nhờ bà đưa tài xế đi mua thêm ba bộ vật dụng Hello Kitty nữa.

Ba cô bạn cùng phòng đổ dồn mắt nhìn cô gọi điện thoại, mắt chữ O miệng chữ A.

Một tiếng sau, ba bộ Hello Kitty được đưa đến rất đúng giờ, ba cô nàng vẫn giữ nguyên trạng thái ngốc nghếch của một tiếng trước. Đến khi Tang Du đặt ba chiếc đồng hồ báo thức màu hồng Hello Kitty xuống trước mặt ba người, cuối cùng họ cũng tỉnh lại, húng chí gào thét bắt đầu thay đổi hết mọi thứ trên giường mình.

Nửa tiếng sau, cả phòng tràn ngập một màu hồng, từ drap trải giường, gối nằm, áo ngủ, quần ngủ, dép lê, thậm chí bình nước, hộp cơm, ly nước, khăn mặt, chậu rửa mặt... mọi thứ đều đổi thành hình mèo Hello Kitty hồng rất thống nhất.

Tóm lại là, cả gian phòng hoàn toàn phù hợp với tám chữ “ngăn nắp, sạch sẽ, gọn gàng, thống nhất”.

Bốn người mệt nhoài nằm rạp ra bàn thè lưỡi như cún, hài lòng cười ngốc nghếch, cho đến khi một tiếng thét vang lên ngoài cửa, mới thấy ba cô gái đến kiểm tra phòng đang đứng bất động bên ngoài như khúc gỗ.

Không lâu sau, cả tầng lầu, thậm chí cả khu nhà đều chấn động, tất cả nữ sinh lao ra như ong vỡ tổ, hướng về phòng 518...

Tám chữ “ngăn nắp, sạch sẽ, gọn gàng thống nhất” không hề mang lại vận may cho bốn người họ.

Mà ngược lại, sáng hôm sau, trên các bảng thông báo của trường đều dán thông báo bốn cô nữ sinh phòng 518 lầu T khu B bị nhà trường phê bình, đồng thời cảnh cáo các sinh viên khác không được có hành vi “lãng phí xa xỉ hào nhoáng xa hoa”, nếu còn tái phạm sẽ xử phạt nghiêm khắc.

Trong tấm kính lồng bảng thông báo, ảnh bốn người trở thành tiêu điểm cho các giáo sư và sinh viên ngắm nghía.

Từ đó, Tang Du, Hà Kỳ Tư, Sa Sa và Trương Sơ Sơ trở nên nổi tiếng toàn trường, thành nhân vật ngôi sao mà đại học H không ai không biết. Phòng 518 mà học ở cũng có được đặt một cái tên vô cùng mỹ miều, chỉ cần đến đại học H, không ai không biết phòng ký túc xá nữ lầu T khu B xuất hiện một “HK518 1”

“Hongkong wu yi ba” phát âm giống như “Hongkong wo yao fa”, có nghĩa là Hồng Kông, ta phải giàu.

Mà đáng hận nhất là, bốn người Tang Du vẫn không thoát khỏi số phận bị phạt lau dọn nhà vệ sinh một tháng. Do buổi chiều hôm sau các tân sinh viên phải tham gia đợt huấn luyện quân sự trong nửa tháng, nên hình phạt “quang vinh và cực hạn” này được để thành “cái chết chậm” cho nửa tháng sau.

Sau đợt huấn luyện quân sự nửa tháng ở vùng núi sâu, các tân sinh viên đều thành người Châu Phi, ai cũng kêu gào khóc cha gọi mẹ khi trở về ký túc xá, ở đó đúng là thiên đường nhân gian.

Khi mọi người bắt đầu hưởng thụ cuộc sống sinh viên, bốn người Tang Du lại bắt đầu “hành trình WC” trong một tháng.

Đến tối, ngoại trừ Tang Du ra thì Tư Tư, Sa Sa, Sơ Sơ đều trốn trong chăn khóc, từ đó tiếng khóc ai oán trở thành khúc hát ru bất định sau khi tắt đèn đi ngủ của phòng 518.

Ba cô nàng khóc là vì nhớ nhà, ở nhà ai cũng là cực cực cả, nhưng đến trường thì lại phải chịu khổ như vậy.

Tang Du không khóc không phải vì cô không nhớ nhà, mà vì sau khi vào đại học H, di động của cô chưa bao giờ reo. Cho dù có reo thì cũng là má Ngô gọi hỏi: “Tiểu thư có muốn ăn gì không, tôi làm cho cô, làm xong sẽ bảo tài xế mang đến, quần áo bẩn cô đừng dọn dẹp, tôi bảo người đến lấy về”.

Cha mẹ cô, một người chỉ biết công việc, người kia chỉ biết mặt chược. Có lúc cô thật sự nghi ngờ không biết bản thân đã trưởng thành bằng cách nào.

Tần ngần cầm điện thoại một lúc lâu, cuối cùng cô gọi về nhà, người nghe máy là má Ngô, vẫn như cô đoán, một người chưa về, một người đang ngồi ở bàn mặt chược.

Nhìn ba cô gái ngoan ngoãn ôm đầu đau khổ trong phòng, cô châm một điếu thuốc, lặng lẽ đứng hút ngoài ban công.

Chỉ trong một tháng, gần như ai cũng gầy đi mất mấy cân, cuối cùng đi ngang qua nhà vệ sinh, ngửi thứ mùi “phấn chấn lòng người”, khiến người ta “muốn lên tiên, muốn chết ngất”, họ lại muốn lao vào trong dọn dẹp. Đáng thương nhất là, sau lần “hành trình WC” đó, bốn người mắc phải chứng bệnh táo bón với những cấp độ khác nhau.

Tổng kết sự kiện HK lần đó, Tang Du và ba cô bạn cùng phòng đã hiểu thế nào gọi là “hoạn nạn gặp chân tình”, càng quyết tâm giữ vững tình đoàn kết gắn bó keo sơn ở HK518.

Mắt to động lòng người, mắt nhỏ mê người, không to không nhỏ rực rỡ nổi bật. Câu nói ấy thể hiện được hết vẻ đẹp bốn cô gái xinh xắn phòng HK518.

HK518 là phòng hỗn hợp, Tang Du khoa Quản trị kinh doanh, Tư Tư khoa tiếng Anh, Sa Sa khoa xây dựng, còn Sơ Sơ lại học Mỹ thuật Thương mại. Thật trùng hợp cả bốn người đều là người miền Nam, Tư Tư cũng giống Tang Du, đều là người thành phố N, hơn nữa Sa Sa và Sơ Sơ đều là người Chiết Giang.

Tư Tư có dáng vẻ của con gái phương Bắc, cao ráo, ngũ quan sang sủa, da rất trắng khiến người ta có cảm giác cô là hậu duệ của quý tộc phương Bắc. Sa Sa lại có nước da nâu khỏe mạnh, nước da mà người ta hâm mộ nhất lúc bấy giờ, đôi mắt phượng khi cười rất mê hoặc, từ nhỏ cô đã học nhảy nên dáng cô cực kỳ hoàn hảo, chỉ cần dung đưa theo điệu nhạc thì cô chắc chắn sẽ là tiêu điểm. Sơ Sơ là người ít nói nhất, nhỏ bé ngọt ngào, đôi mắt to lấp lánh, làn da như em bé, mịn đến nỗi tưởng như véo vào là có thể tươm ra nước.

Chuyện Tang Du thích làm nhất chính là thỉnh thoảng nhéo má Sơ Sơ: “Nhéo thì mới hồng hơn chứ”.

Từ khi HK518 nổi tiếng toàn đại học H, một loạt phiền phức cũng liên tục kéo đến, ngoài việc có bao nhiêu kẻ hâm mộ tán tỉnh, thì rất nhiều các đoàn đội câu lạc bộ cũng tranh thủ lôi kéo họ tham gia, để đạt được danh tiếng trong bảng xếp hạng của trường, nên sớm tối kiểu gì họ cũng bám theo các cô cho bằng được.

Cuối cùng không kháng cự lại những đợt công kích hùng hực khí thế đó, Tư Tư với vốn tiếng Anh rất tốt đã chọn câu lạc bộ Ngoại ngữ Mặt Trời, Sa Sa thích khiêu vũ thì chọn nhóm nhảy, Sơ Sơ hiền lành ít nói chọn nhóm cắm hoa nghệ thuật.

Tang Du không hứng thú gì với mọi thứ, vì sự đào hoa đã khiến cô rất bực bội rồi, làm gì có thời gian đi nghiên cứu đội nhóm gì nữa.

Cứ ngỡ rằng vào được đại học H thì Tang Du có thể tìm Thẩm Tiên Phi để tính sổ, ngờ đâu “sự kiện HK518” dẫn đến bao chuyện rắc rối, khiến một thiên kim đại tiểu thư như cô bị hành hạ đến mức không bình yên nổi một ngày.

Trận thế ông bướm vây quanh khiến cô gần như phát điên, Tang Du là người trọng lời hứa, nhớ lời hứa với bố rằng mình sẽ làm một thực nữ văn minh, không dung đến vũ lực, cho nên cô chỉ có thể nhẫn nhịn những trò tán tỉnh ve vãn ấy. Nhưng cái đám con trai đó còn dính chặt hơn cả loại băng cá nhân mà lúc trước cô đánh nhau bị thương hay dùng, cuối cùng không nhịn nổi nữa, cô không thèm nghe lời bố làm một thực nữ văn minh mà đánh cho tên con trai cao to học năm hai một trận nên thân, mới khiến cái đám ông đó sợ hãi khỏi giấc mộng.

Thì ra một số vật đẹp đẽ chỉ có thể nhìn ngắm từ xa, nhưng nên nhớ rằng không được đùa giỡn!

6. Chương 06

Ngôi nhà từ tội vs ngôi nhà ly hôn

Giải quyết xong đám ve vãn kia, cuối cùng Tang Du cũng rảnh rỗi hơn.

Hôm ấy đã là ngày mười một tháng mười một, Lễ Độc Thân mỗi năm một lần, đám con trai trong ký túc xá cứ cách mấy giây lại tru lên những tiếng sói tương tự.

“A Phi ơi, dưới lầu, Bá Vương Hoa của HK518 tìm cậu kìa”. Một cậu trai cao to da ngăm đen, đứng trước cửa phòng 406 cười khoe hàm răng trắng, vẻ mặt mờ ám, nhướn mắt ra hiệu với đám anh em trong phòng.

Bỗng nhiên, cả phòng ký túc nam 406 bùng bùng sức sống.

“A, a...”

“Có gì mà phải kêu, ai cũng biết A Phi rất đào hoa, ngày nào cũng có nữ sinh đến tìm.”

“Lần này khác, Bá Vương Hoa của HK518 đấy, không chỉ xinh đẹp mà nghe nói rất giàu có, thằng nhóc chết tiệt, cậu có phúc quá đấy”.

“Ồ đâu thế?”

“Kia, đứng dưới tán cây ấy.”

Thẩm Tiên Phi đang nằm giường trên đọc sách, chau mày hỏi Vương Hạo, phòng kế bên đến báo tin “vui”: “Cái gì mà HK518? Bá Vương Hoa là gì? Tôi không quen”, nói xong, anh cuối đầu tiếp tục đọc sách.

Trương Trung Thành trong phòng ngẩng lên nhìn anh như nhìn người sao Hỏa, cười nói: “A Phi, không phải chứ, dạo trước HK518 – Hồng Kông ta phải giàu ầm ỹ cả trường, thế mà cậu không biết à? Cậu có còn là người Trái đất không vậy?”.

“Cô gái phòng 518 lầu T khu B ném hết đồ dung mà trường phát thống nhất cho các phòng, đổi thành hình mèo Hello Kitty gợi cảm, đã thông báo toàn trường, phạt lau dọn nhà vệ sinh một tháng ấy”, Vương Hạo nhếch môi.

“Thôi làm ơn đi, hình tượng đáng yêu trong sang của Hello Kitty mà cũng bị tên háo sắc nhà cậu nói thành bậy bạ như thế à? ”, Lý Thần Hy hươu đầm về phía Vương Hạo.

“Bậy bạ là cậu thì có, nếu không làm sao cậu biết màu hồng là màu bậy bạ 1?”. Vương Hạo nói xong, đám con trai trong phòng cười ầm ỹ, thế mới nói ký túc xá nam sinh không bao giờ thiếu những chỉ đề bậy bạ.

Ở Nhật Bản màu hồng là màu của thể loại phim cấp ba, tương tự màu đen ở Việt Nam.

“Xem này, Bá Vương Hoa kia lại biết hút thuốc?”, Trương Trung Thành kêu lên.

“Choáng, tư thế khá là điệu nghệ đấy chứ.”

Thẩm Tiên Phi cau mày, anh ghét nhất người khác hút thuốc, mà còn là nữ sinh nữ.

“A Phi, rốt cuộc cậu có xuống không? Cậu mà không xuống thì tôi dám chắc Bá Vương Hoa kia sẽ lao vào phòng chúng ta đấy, nếu cậu làm cả khu lầu ký túc xá nam này xảy ra bạo động thì cậu có tội lắm!”, Vương Hạo dựa vào cửa sổ bờn cột Thẩm Tiên Phi đang ngồi trên giường.

Phiền chết được, ngày nào cũng gặp những chuyện vớ vẩn như thế này. Thật không hiểu đám nữ sinh đó thi vào đại học để làm gì, là để yêu đương hay sao?

“Không đi!”, Thẩm Tiên Phi gấp sách lại, nằm dài ra giường, chuẩn bị ngủ.

Điều thuốc đã hút hết, cũng chẳng thấy bóng dáng Thẩm Tiên Phi đâu, Tang Du dập tắt thuốc, búng vào thùng rác cách đó mấy mét.

Cái con chim ngó này, đúng là con rùa rụt cổ.

Đến dưới cửa sổ phòng 406, Tang Du ngẩng lên thấy cậu chàng giúp cô chuyển lời và mấy nam sinh khác đang dựa vào cửa sổ nói nói cười cười nhìn cô, những phòng khác cũng có vài ba người thò đầu ra nhìn ngó.

Quả nhiên, đàn ông mà tin được thì heo nái cũng biết leo cây.

Lần này còn trốn trên đó cười cô nữa chứ.

Được thôi, không xuống chứ gì? Cô không tin là không ép được anh ta xuất hiện, nếu không được thì d cô không mang họ Tang nữa.

“Thẩm Chim Ngổ, đồ rùa rụt cổ, chai Pepsi Cola anh nợ tôi rốt cuộc đến bao giờ mới trả đây?” Bố già nói phải làm một người văn minh, cô không thể mắng chửi bằng những ngôn từ không văn minh được.

Thẩm Tiên Phi nằm trên giường vốn không ngủ được, khi nghe tiếng hét dưới lầu thì hơi sững người, giọng nói sắc nhọn ấy rất quen thuộc, hình như đã nghe ở đâu đó rồi.

“A Phi, cậu chỉ nợ Bá Vương Hoa một chai Pepsi Cola? Nếu biết sớm thì tôi đã tặng cô ấy một thùng rồi”, Vương Hạo châm chọc.

Bọn con trai trong phòng phụ họa, đồng thời giương mắt nhìn Thẩm Tiên Phi vẻ tò mò.

Lại là Pepsi Cola.

Từ học kỳ trước kết thúc, gặp phải cô bé nữ sinh trung học đáng ghét kia, mỗi khi anh nhìn thấy cửa hàng bán nước ngọt đó đều đi vòng sang hướng khác. Người tìm anh đòi Pepsi chẳng lẽ là cô nàng đáng ghét đó?

Thẩm Tiên Phi ngồi dậy, xuống giường, đến bên cửa sổ, nhìn xuống lầu thấy Tang Du đang đứng chống nạnh, ngược lên nhìn với vẻ mặt hung dữ.

Đúng là cô nàng nữ sinh trung học đó.

Một cô gái đức hạnh tệ hại thế sao lại thi được vào đại học H của anh?!

Tang Du thấy Thẩm Tiên Phi thò đầu ra thì tiến lên một bước hét to: “Thẩm Chim Ngổ, anh xuống đây cho tôi. Hạn anh trong vòng ba mươi giây xuống ngay, nếu không tôi sẽ lao vào phòng các anh. Mau xuống đây, trả Pepsi Cola cho tôi!”.

Thẩm Tiên Phi mắng thầm trong lòng một tiếng, sa sầm mặt đi ra khỏi phòng.

Sau lưng anh ồ lên những tiếng kinh ngạc, vì Bá Vương Hoa là người đầu tiên trong lịch sử gọi thành công A Phi xuống lầu, không hổ danh là nhân vật đứng đầu HK518.

Mấy tên con trai nhào ra cửa sổ hứng chí hét lên với Tang Du: “HK518, A Phi xuống rồi”.

Những nam sinh phòng khác cũng nghe thấy, ai nấy đều ồ lên phụ họa, những tiếng hét sáo bậy bạ bắt đầu lan lạnh.

Tang Du lườm bọn họ một cái, khoanh tay trước ngực nhìn Thẩm Tiên Phi ra ngoài tòa nhà

Cách nhau ít nhất năm mét, Thẩm Tiên Phi dừng lại, hai tay đút vào túi quần, giọng nói có phần nóng nảy: “Tóm lại cô tìm tôi có việc gì? Nếu là vì chai Pepsi thì tôi nghĩ cô chỉ phí công thôi”, nói xong, anh quay người định đi vào trong.

“Chim Ngổ kia, mấy tháng nay không gặp ‘bạn gái’ là em, anh cũng không nhớ em à? Em thì mấy tháng nay ngày nào cũng mong nhớ anh. Vì anh, anh xem này, em còn thi vào đại học H nữa”, Tang Du đến trước mặt anh, ngẩng đầu lên nhìn. Cô quả là rất nhớ anh, nhớ xem phải theo đuổi anh như thế nào, để anh phải yêu cô, sau đó giẫm đạp sự tự tôn của anh xuống chân, đạp đạp lại chà chà.

Vừa nghe hai chữ “chim ngổ”, đột nhiên, lửa giận của Thẩm Tiên Phi bùng lên. Vì tên anh là Tiên Phi, từ nhỏ đến lớn đều bị gọi là “chim ngổ”, anh cũng không hề tức giận, nhưng vừa nghe cô nàng không biết lý lẽ này gọi mình là “chim ngổ” anh đã không kìm được: “Xin cô hãy tôn trọng người khác có được không? Tôi là Thẩm Tiên Phi, ‘Phi’ của phi phạm, xin cô đừng gọi bậy bạ. Còn nữa, chớ nhắc đến mấy chữ như cô là bạn gái tôi, đừng nói vớ vẩn như thế. Con người cần mặt mũi, cây cần vỏ, cô không cần nhưng tôi cần!”.

Còn vì anh mà thi vào đại học H nữa. Anh đúng là quá xui xẻo, gặp phải quỷ mới đúng trúng cô vào buổi sáng và buổi chiều hôm đó.

Cái gì mà con người cần mặt mũi, cây cần vỏ? Cô đến tìm anh tính sổ có phải đến thảo luận về da mặt đâu.

Cô tiến lên vài bước, cơ thể sắp áp sát vào Thẩm Tiên Phi, học theo cách Thẩm Tiên Phi ban nãy gào toáng lên: "Anh hét lên to thế để làm gì? Không gọi thì không gọi, có cần phải to tiếng thế không? Tưởng anh cao là lấy khí thế chèn ép người khác à?".

Giây phút căng thẳng ấy khiến mấy dây cửa sổ trong tòa ký túc xá nam sinh đều vang lên những tiếng huýt sáo lạ lùng, thậm chí có cậu chàng ở phòng nào đó không biết lấy đâu ra hai cái chiêng, đập inh ỏi, những người khác đều hét to trợ uy: "HK518, cố lên! Bá Vương Hoa, cố lên".

Đôi lông mày chau lại, Thẩm Tiên Phi đẩy mạnh cô ra, liếc nhìn đám con trai náo loạn trên kia rồi đột ngột quay người, bỏ đi hướng khác.

"Người đẹp ơi, đuổi theo đi...", lại một tràng chiêng trống rộn rã.

Tang Du quay lại nhìn đám con trai nhiều chuyện đó, không chỉ có tiếng chiêng mà còn cờ đỏ phấp phới, nhìn kỹ lại, hóa ra là quần lót tam giác màu đỏ bản mệnh mà siêu thị thường bán 1.

Ở Trung Quốc khi đến năm tuổi, thường người ta sẽ tặng nhau hoặc mặc quần lót đỏ để tránh xui xẻo và lấy may mắn.

Thấy Thẩm Tiên Phi đã cách xa mình mười mấy mét, cô vội vàng sải bước đuổi theo.

Thẩm Tiên Phi đi thẳng đến trước cửa siêu thị của trường mới bước chậm lại. Vào trong siêu thị, anh đến trước giá nước ngọt, lấy hai chai Pepsi Cola xuống rồi đến quầy thu ngân thanh toán. Ra khỏi siêu thị, anh lạnh lùng nhìn Tang Du rồi đi về phía vắng vẻ hơn.

Tang Du tỏ vẻ thắc mắc, thấy trong tay anh cầm hai chai Pepsi thì thầm nghĩ tên này chắc nghĩ thông rồi, muốn mời cô uống Cola đây.

Ai ngờ Thẩm Tiên Phi bỗng dừng lại rồi quay người, Tang Du đang cầm cúi đi theo nên đâm sầm vào ngực anh, khiến mũi cô đau nhói. Kim nén lửa giận sắp bùng nổ, cô sờ sờ mũi, ngược lên nhìn Thẩm Tiên Phi, còn anh đã "tự giác" lùi ra sau một bước ngắn.

Nhét hai chai Pepsi vào tay cô, Thẩm Tiên Phi nói: "Đây là hai chai Pepsi, mua một tặng một, cô nghĩ là tôi nợ cô, bây giờ trả sạch rồi, xin cô sau này đừng đến ký túc xá nam tìm tôi nữa".

Nói xong, Thẩm Tiên Phi bỏ đi thẳng một mạch về phía toà nhà ký túc xá.

Mua một tặng một?

Việc ấy mà con chim ngốc đó cũng nghĩ ra được. Đi theo anh hơn nửa vòng trường, dạo bộ nhiều như vậy, chẳng lẽ cô chỉ muốn có được hai chai Pepsi đó thôi sao?

Tang Du cô vừa xinh đẹp vừa phóng khoáng, gia thế lại tốt, từ nhỏ đến lớn, những người xung quanh dù là nam hay nữ, đều vây quanh cô, chỉ cần cô dậm chân thì đất chỗ đó có thể chấn động.

Cái tên chim ngốc chết tiệt, tưởng hai chai Pepsi là có thể đuổi cô đi, thiên hạ này đâu có chuyện dễ dàng như thế, nếu không cô phí sức vào đại học H này bằng được để làm gì chứ?

Nhìn hai chai Pepsi trong tay, Tang Du mím môi, vừa xuất trận đã bất lợi, lần đầu tiên chiến bại, chỉ tại cô vừa mở miệng đã đòi trả Pepsi Cola gì đó cho cô.

Chim ngốc chết tiệt, anh cứ đợi đó mà xem, Tang Du rửa thắm, cô muốn xem thử cái tên Tôn Hầu Tử Thẩm Tiên Phi này làm sao thoát khỏi được lòng bàn tay cô.

Cầm hai chai Pepsi trong tay, cô hậm hực trở về ký túc xá, thả hai chai nước cái "rầm" xuống bàn khiến Sa Sa giật bắn mình, tưởng cô uống phải thuốc nổ.

Sa Sa tụt từ tầng trên xuống, hai tay ấn lên vai Tang Du, "Sao vậy Tiểu Du ? Ai bắt nạt cậu ? "

Tư Tư đang chơi game Bóng Đêm trong laptop, vừa ra sức chém cương thi, vừa chen vào : "Trông bộ dạng muốn mà không được của cậu ấy thì tám phần là bị con trai từ chối".

Sa Sa có vẻ tò mò : "Hả? Tiểu Du, bao nhiêu anh hùng theo đuổi cậu mà cậu lại theo đuổi ngược lại người ta á? Khoa nào thế?".

Tư Tư lại nói :“Tớ đã hạch hỏi rồi mà cái tên đó không thèm nói. A a a, giết giết giết...”.

Tang Du lườm Tư Tư một cái :“Chém cương thì thì chém bằng tay, cậu kêu lên làm gì”.

“Không kêu lên thì không gọi cảm, kêu lên mới gọi cảm“, Tư Tư cười nhún vai.

“Tiểu Du, tóm lại anh chàng khoa nào, khoá nào? Có gì mà khó ưa thế“, Sa Sa hỏi.

Tư Tư thở một hơi dài thườn thượt, cuối cùng đã ra khỏi mê cung, tạm ngừng một lúc, không đợi Tang Du lên tiếng, cô nàng đã quay ra tiếp lời :“Theo như tớ biết thì hiện nay đại học H chúng ta có hai chàng trai khá là khó ưa, một là Thẩm Tiên Phi ngành Thiết kế nội thất khoa Mỹ thuật Thương mại, còn người nữa là Tăng Tử Ngạo học chuyên ngành quản lý thông tin máy tính khoa quản lý thông tin năm thứ nhất, không biết Tang tiểu thư nhầm trúng anh chàng đẹp trai nào đây”.

Vừa nghe nhắc đến tên Thẩm Tiên Phi, Tang Du đã nghiêng răng kèn kẹt, mở nắp chai Pepsi ra nốc một hơi rồi đặt mạnh xuống bàn :“Tớ vì chai Pepsi này nên mới quyết định thi vào đại học H đó”.

“Thi vào đây vì chai Pepsi? Không phải chứ”, Tư Tư đưa tay sờ trán Tang Du, xác nhận cô không bị sốt, “Công ty Pepsi Cola trả bao nhiêu tiền quảng cáo cho cậu ? Tớ cứ tưởng cậu chỉ vì muốn mà không được thôi, thì ra là đang ức chế với chai Cola này. Xi...”.

“Ai thất tình a”, Sơ Sơ cầm lẵng hoa tươi vừa cắm vào, thấy Tang Du thì tò mò hỏi :“Ừa, Tiểu Du, chẳng phải cậu đi hẹn hò với Thẩm Tiên Phi à ? Sao lại ngồi đây ?”.

“Á...“, Tư Tư bỗng hét lên, “Là Thẩm Tiên Phi thật sao? Thẩm Tiên Phi học năm hai chuyên ngành thiết kế nội thất khoa Mỹ thuật Thương mại?”.

Tang Du bịt tai lại, tiếng thét the thé của Tư Tư khiến tai cô ong ong lên.

Vừa nghe thấy tên Thẩm Tiên Phi, Sa Sa đã nhảy lên, túm lấy vai Tang Du lay lắc dữ dội, còn tỏ điệu bộ tát Tang Du liên tục, “Hay thật, khai mau, cậu quen Thẩm Tiên Phi từ bao giờ, không nói thì một cái tát cho cậu đi đời luôn”.

Tư Tư nhào đến, đóng cửa phòng lại, kéo Sơ Sơ về mặt ngơ ngác vào để thẩm vấn.

Sơ Sơ đặt hoa xuống :“Trên đường đi tớ nghe hai nam sinh nói thế nên mới biết chuyện Tiểu Du đến ký túc xá nam tìm Thẩm Tiên Phi.”

Trải qua hai tháng ở bên nhau, Tang Du đã quen với việc tiếp xúc cơ thể thân mật, nếu là khi còn học trung học, bọn Chu Tiên Tiên dám làm thế với cô thì cô đã đá cho một cước rồi.

Để có thể vào được đại học H, cô đã hứa với bố sẽ làm một thực nữ văn minh.

Thế là, cô châm một điếu thuốc, kể hết từ đầu chí cuối việc cô quen Thẩm Tiên Phi thế nào. Đương nhiên cô không kể chuyện vì trộm Pepsi mà mình bị bắt, muốn trả thù Thẩm Tiên Phi nên mới thi vào đây, mà đổi thành lúc đó Thẩm Tiên Phi vội chạy đi dạy thêm, cười xe đâm vào cô làm chai Pepsi bị đổ rồi chạy mất, sau phút bàng hoàng, cô bỗng có cảm tình với anh chàng đẹp trai Thẩm Tiên Phi. Sau này đến nhà bạn chơi, vừa hay anh chính là gia sư của em gái bạn cô, thấy đáng về nghiêm túc dạy học của anh, trông rất tuyệt và thế là cô đã thích anh. Vì anh, cô từ bỏ cơ hội đi học ở Anh, thi vào đại học H, lúc này lấy hết can đảm dùng chai Pepsi làm cố, đến ký túc xá nam sinh tìm anh.

Tuy Tang Du kể rất thật thà, tình cảm tràn trề, nhưng thực sự trong lòng cô liên tục rửa xả, nếu Thẩm Tiên Phi dám kể sự thật ra, nhất định cô sẽ không đối đãi với anh bằng phương thức của người văn minh !

Một điếu thuốc đã hết, câu chuyện của cô cũng dẹt xong.

Ba cô gái cùng thét lên.

Tư Tư kích động nói : “Nhất kiến chung tình, tái kiến khuyh tâm. Không ngờ bình thường cậu lạnh lùng như thế, nhìn cool như thế, mà lại vì tình yêu mà từ bỏ tất cả, thật khiến người ta cảm động. Vậy anh ấy có biết không ?”.

Đã ấu trĩ lại còn mê trai, Tang Du lờm ba cô nàng rồi châm điều thuốc khác :“Nếu anh ấy thích tớ thì có còn mua hai chai Pepsi xem như đền cho tớ không?”. Tên đáng ghét, lại còn dám nói là mua một tặng một nữa chứ.

Tư Tư nghe kết quả thì lập tức vỗ vỗ vai Tang Du như an ủi :“Haizzz, tên ấy quả là khó cửa, trước kia tin đồn anh ấy lên đại học không có bạn gái đã bay đầy trời rồi, nếu không thì cậu nghĩ là đám con gái khoá mình lại chịu im lặng được à? Cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí vẫn phải cố gắng!”.

Bỗng nhiên Sa Sa đập bàn:“Tiểu Du, cậu đừng nản lòng, phải giống như con bê vừa sinh ra, dựa vào lòng can đảm, tấn công từng chút một vào trái tim kiêu ngạo của Thẩm Tiên Phi”.

Nhưng lúc đó, Sơ Sơ lại thở dài :“Tiểu Du, tớ cảm thấy hay là cậu đừng theo đuổi anh ấy, tớ cảm thấy anh ấy rất đáng sợ”.

“Tại sao?”, Tư Tư và Sa Sa cùng hỏi với vẻ tò mò.

Tang Du cũng thắc mắc, quay sang nhìn Sơ Sơ.

“Cái anh chàng theo đuổi tớ ấy, hai hôm trước tớ đi hát karaoke với mấy người bạn của anh ấy, trong số đó có một người là bạn cùng lớp với Thẩm Tiên Phi, uống say rồi nên bọn họ nhắc đến anh ấy, nói là nhà Thẩm Tiên Phi là ngôi nhà tù tội. Cho dù cậu và anh ấy có ở bên nhau thật, nhưng với điều kiện gia đình cậu như thế thì chắc chắn bố mẹ cậu sẽ không đồng ý đâu, nếu chỉ muốn đùa vui ở đại học thôi thì thả cậu đi người khác còn hơn”.

“Ngôi nhà tù tội là sao ?”.

“Nghe nói bố anh ấy vì thiếu tiền chơi cổ phiếu nên đã tham ô một số tiền lớn của công ty, phải vào tù ; bác anh ấy vì làm ăn bị người ta lừa, tìm người ta để lừa mạng, chém người ta thành người thực vật, phải vào tù ; chú anh ấy vì bạn gái thay lòng nên giết chết cô ta, rồi tự sát không thành, cũng phải vào tù, còn cô anh ấy không biết phạm tội gì, hình như cũng đang ngồi tù...”.

Quả đúng là ngôi nhà XX, bọn họ nghe đến nổi mất chữ O miệng chữ A.

“Một ngôi nhà biến thái quá...”, Sa Sa là người đầu tiên hoàn hồn, kéo Tang Du, nói:“Tang Du à, chưa biết chừng Thẩm Tiên Phi cũng có gene tội phạm đó, cậu đừng bao giờ một bước sa chân mà ôm hận ngàn thu nhé”.

Tang Du dần mặt ra tự này giờ, cô hoàn toàn không ngờ rằng Thẩm Tiên Phi lại có thân thế như vậy.

Chẳng lẽ chính là duyên phận mà ông trời sắp đặt? Gia đình cô và anh lại có điểm chung không thể nói ra, bác trai cô vì dính dáng đến một phụ nữ trong giới xã hội đen, khiến cho người của họ ngày nào cũng đến nhà quấy rối, bác gái cô vì không chịu được cuộc sống như vậy nên đã ly hôn ; cô thứ hai của cô vì lấy phải một ông chồng vô tích sự, về sau chê bai chồng chỉ biết dựa dẫm người khác nên đã tìm mối lương duyên mới, cuối cùng đá văng ông chồng chân yếu tay mềm đi, và kết hôn với tình nhân mới ; chú của cô cũng vì quá đào hoa mà khiến thím cô đòi ly hôn; bây giờ ông bố của cô không biết có bao nhiêu cô bồ, cuối cùng về nhà nặng nề đòi ly hôn với mẹ cô.

Thế thì có phải nhà họ cũng được gọi là “ngôi nhà lằng nhằng”?, “ngôi nhà ngoại tình”? hay “ngôi nhà ly hôn” ?

Sơ Sơ lại nói: “Chuyện này đừng đồn lung tung, nếu người ta biết cũng không tốt cho anh ấy, dù sao anh ấy chẳng đụng chạm gì đến bọn mình. Thực ra Thẩm Tiên Phi rất đáng thương, đẹp trai như vậy, học hành lại tốt thế, nhưng có một gia đình tệ quá”.

“Này, Tiểu Du sao cậu đỡ dẫn ra thế?”, Tư Tư huých vào người Tang Du.

Lúc đó Tang Du mới có phản ứng, điều thuốc trong tay suýt nữa cháy xém vào ngón tay, cô vội dập tắt.

Nhược điểm của con chim ngó kia chắc chính là tâm lý tự ti về gia đình.

Tư Tư nhìn vẻ mặt hoang mang của Tang Du bèn nói với cô: “Ôi trời, Tiểu Du à, hay là cậu bỏ Thẩm Tiên Phi đi, đẹp trai thì sao, nhà anh ta là gia đình phần tử khủng bố, lở như cậu và anh ta yêu nhau, hôm nào đó gene tội phạm tiềm ẩn trong anh ta bộc phát thì cậu rất thê thảm đó”.

Tang Du chỉ cười nhạt một tiếng, đầu óc bắt đầu quay mòng mòng, nếu như cô theo đuổi anh ta thành công, con chim ngổ kia lại có vấn đề tâm lý, quay ngược lại trả thù cô thì chẳng phải cô sẽ sống rất thảm hay sao ? Vậy rốt cuộc là có nên theo đuổi hay không, nếu không thì cô thì vào đây chẳng phải là tâm thần ư ?

Lời nói và hành động của con chim ngổ kia đều rất bình thường, chắc cô sẽ không xui xẻo đến thế đâu, hơn nữa cô có Taekwondo phòng thân, nếu con chim ngổ kia bị “cúm gia cầm”, nhất định cô sẽ đánh cho anh ta rụng lông đầy đất. Tang Du cô là người trọng lời hứa, nếu đã từng thề với trời rằng sẽ cứu đỡ Thẩm chim ngổ thì cô không thể đánh trống rút lui được.

Cô đứng bật dậy, đặt chân lên ghế rất tự nhiên, mở miệng: “Nhà anh ấy là ngôi nhà tù tội thì sao, chỉ cần anh ấy không phạm tội là được. Tớ vẫn quyết định theo đuổi anh ấy ! Nếu chỉ vì gia đình anh ấy thì rõ ràng Tang Du tớ quá hèn kém, nhất định đến chết tớ cũng không thay đổi, nếu không thì có lỗi với cái tên mà bố mẹ đặt cho quá”, vừa nói cô vừa xoè bàn tay phải ra rồi nắm chặt lại. Đúng, chết cũng không thay đổi, không dạy dỗ anh ta thì cô không phải Tang Du, phải bóp chết con chim ngổ kia !!!

Ba người kia thấy Tang Du đập một chân lên ghế hình Hello Kitty, tư thế rất đàn chi xã hội đen, miệng lại nói những lời rất thâm tình như vậy mặt mũi ai nấy đều giật giật. Nếu trước kia Tang Du cũng theo đuổi Thẩm Tiên Phi với bộ dạng như vậy thì chẳng trách anh chàng ấy lại tặng cho cô hai chai Pepsi.

7. Chương 07

Pháp luật là một dạng nghệ thuật của cuộc sống

Tục ngữ nói đúng, nam theo đuổi nữ, cách cả ngọn núi, nữ theo đuổi nam, chỉ cách một lớp sa.

Chẳng qua chỉ là một lớp vải thôi, đối với Tang Du mà nói thì cách trực tiếp nhất là xé hết. Sau khi đã hạ quyết tâm, cô bắt đầu dùng các cách mà những tên con trai ve vãn mình đã dùng để áp dụng với Thẩm Tiên Phi.

Mỗi ngày một thú nhồi bông Hello Kitty được đưa đến phòng 406, mỗi một con Hello Kitty đều được thắt một dải ruy băng màu hồng, trên dải ruy băng đó đều viết một dòng: “Chết không thay đổi”.

Liên tiếp trong một tuần đã tặng bảy con Hello Kitty, đồng thời không con nào giống con nào, Thẩm Tiên Phi chẳng thèm liếc mắt đến một cái.

Lý Thần Hy, bạn cùng phòng anh, lấy từ hộp qua ra con Hello Kitty thứ bảy, ngắm nghía kỹ rồi nói: “Con mèo gợi cảm này không rẻ đâu, từ sau sự kiện HK518, bạn gái tôi ngày nào cũng đòi tôi mua cho cô ấy, không ngờ lần này Bá Vương Hoa của HK518 lại tặng nhiều như thế. Đúng là xa xỉ thật ”.

Không nói lời nào, Thẩm Tiên Phi giật lấy hộp quà từ tay Lý Thần Hy, ném cả hộp lẫn mèo nhồi bông vào thùng rác gần bàn học.

Trương Trung Thành thấy vậy thì nhặt hộp quà lại, lôi Hello Kitty ra rồi nói với Thẩm Tiên Phi: “dù sao cũng là tâm ý của con gái người ta, cái tên này chẳng biết lãng mạn là gì”.

“Tôi đến đây để học, chứ không phải để yêu đương”, Thẩm Tiên Phi lạnh lùng đáp.

Trương Trung Thành hô biến ra sáu con Hello Kitty khác hết như một nhà ảo thuật, nó với mọi người: “Nhìn này, đây có bảy con, đều bị cậu ném hết, cũng may tôi đều nhặt lại. Với kiểu của Bá Vương Hoa thì ít nhất cũng phải tặng một tháng rỗng, hay là chúng ta treo hết đám mèo này lên, đính lên mỗi con một con số, làm lịch cho phòng chúng ta, thế nào?”.

Ngoài Thẩm Tiên Phi ra, mấy người còn lại đều cười ầm lên.

“Thế mà cậu cũng nghĩ ra được.”

“Ừ ừ, ngày nào cũng nhìn đám mèo quuyển rũ đó, anh em ta chắc chắn sẽ ngủ rất ngon”.

Thẩm Tiên Phi này giờ vẫn sa sầm mặt bỗng gầm lên: “Các cậu không thấy nhàm chán à?”.

“Chính vì nhàm chán nên mới tìm chuyện thú vị để làm mà”, Lý Thần Hy vỗ vai Thẩm Tiên Phi, “A Phi này, dù sao ném thì cũng ném rồi, chi bằng treo trong phòng làm đồ vật trang trí cũng được, cậu thấy phòng bọn con trai bọn mình đó, toàn là dương thịnh, vạn vật xem trọng âm dương điều hoà, treo những thứ mềm mại này lên, âm dương kết hợp. Giao cho bọn này đi, cậu cứ xem như chưa bao giờ nhận đám mèo quuyển rũ này là được”.

Đúng như Trương Trung Thành dự đoán, Tang Du đã tặng quà một tháng trời.

Trong một tháng đó ngoài tặng mèo nhồi bông ra, những việc khác Tang Du cũng rất bận rộn chuẩn bị, lại thêm sự ủng hộ nhiệt tình của ba cô bạn, cô đã nắm rõ trong lòng bàn tay thời gian đi ăn và thời khoá biểu của Thẩm Tiên Phi.

Vốn dĩ cô thích ăn trong nhà ăn, bây giờ còn đặc biệt chuẩn bị cả thễ ăn.

Khi Tang Du ôm khay cơm Hello Kitty dẻo dẻo tìm bóng Thẩm Tiên Phi, bọn Lý, Trương cùng hét lên: “HK518, ở đây ở đây”.

Mọi người xung quanh nhìn họ bằng ánh mắt kỳ lạ, những tiếng cười trộm vang lên không dứt.

Nhưng lúc sắp được ngồi ăn cơm cùng Thẩm Tiên Phi, Tang Du bỗng thấy hơi do dự, vì khi tặng “món quà tình yêu” thì không cần gặp anh, còn lần này sắp mặt đối mặt, cô sợ mình sẽ tiêu hoá không nổi.

Ba cô nàng Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ đang tìm chỗ ngồi, thấy có người gọi Tang Du còn cô bạn vẫn dờ dẩn đứng đó, thế là ba người tiến lên đẩy cô cùng chen vào ngồi bàn của Thẩm Tiên Phi, đẩy cô xuống ghế cạnh anh.

Thẩm Tiên Phi vừa nhìn thấy cô ngồi xuống thì bỗng hoảng loạn, bị nghẹn cơm, ho sặc sụa.

Lúc đó, Sa Sa ngồi ở bàn khác ra sức nháy mắt với cô, ý bảo Tang Du vỗ lưng cho anh.

Tang Du ca mày, trợn mắt lên, phải vỗ lưng cho anh ta à, có nhầm không, lỡ như cô vỗ lưng không kiềm chế được cơn giận, phát cho một cú làm anh đập mặt vào khay cơm, tuy có thể tạm thời hả giận, nhưng kế hoạch vĩ đại sau này của cô sẽ tan thành mây khói mất.

Tư Tư và Sơ Sơ cũng ra sức nháy mắt, Tang Du quyết định cứ liều vậy, vỗ thì vỗ. thế là, móng vuốt sói thò ra sau lưng Thẩm Tiên Phi.

Ai ngờ chỉ một cú, mà Thẩm Tiên Phi đang ho bị vỗ đập ngực xuống bàn, mặt đỏ bừng lên, suýt nữa lật đổ cả khay cơm trước mặt, khay cơm rung lên mấy lần rồi mới dừng lại.

Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ nhất loạt đưa tay lên che mắt.

Lại ho hai tiếng nữa, Thẩm Tiên Phi không chút cảm xúc bưng khay cơm chưa ăn xong rời khỏi bàn, ra khỏi nhà ăn.

Nhìn theo bóng anh, Tang Du rút tay lại, ảo não vỗ vỗ đầu.

Chết tiệt, đã nói cô sẽ không kim được vỗ mạnh mà, cũng may lúc này Thẩm Tiên Phi đỡ được cú vỗ của cô, chỉ đập ngực vào bàn mà thôi.

Dưới ánh mắt chê bai của ba cô nàng cùng phòng, Tang Du ủ rũ gầy gầy từng hạt cơm vô cùng khó nuốt trong hộp, cô tâm thần rồi nên mới đến đây ăn thức ăn kiểu này. Hừ, ngày mai con chim ngổ ầy có van xin cô đến đây ăn, cô cũng không thèm, buổi tối cô quyết định về nhà ăn nhỏ chọn cơm rang còn hơn.

Đột nhiên, cô nhìn chằm chằm vào món rau trên thìa cơm, có cảm giác buồn nôn, phát ra một tiếng kêu quái dị.

Tư Tư nhìn cô vẻ kỳ thị: “Cái đồ vô dụng này, cậu kêu gì mà kêu? ”.

“Ăn phải một con sâu, đáng sợ, ăn phải hai con sâu, rất đáng sợ, vậy ăn mấy con sâu là đáng sợ nhất?”, Tang Du cảm thấy giọng mình đang run lên. Tuy cô thích gây sự đánh nhau, hung dữ hết đàn chị xã hội đen, nhưng cô sợ nhất những thứ mềm nhũn ghê tởm như thế này.

Lý Thần Hy ngồi cạnh đã ăn xong nghe thấy thể huyết sáo một tiếng, rất tự nhiên tiếp lời: “Chúc mừng ban, Bá Vương Hoa, nửa con sâu không phải ai cũng có thể ăn phải đâu”, vừa nói vừa cười ầm lên với đám bạn rồi đi rửa khay cơm.

Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ nhìn kỹ xác nửa con sâu cứng đờ, hai hàng chân đã bị chiên giòn thẳng đơ, bên trên vẫn còn lông và gai dựng đứng lên rất rõ ràng, nghĩ đến nửa thứ còn lại đã vào miệng Tang Du, rồi vào bụng cô, ba người chen nhau nói: “Hôm nay cậu đừng nói chuyện với bọn này, còn nữa, không được ngồi toilet”.

Tang Du tức giận đặt thìa xuống, bưng khay cơm đến ô lấy thức ăn, ở đó chỉ có vài sinh viên chọn món, nhân viên phục vụ bên trong đang tán chuyện với nhau.

Gỗ gõ ô cửa kính, một ông chú hỏi cô có chuyện gì?

Cô chỉ cho ông chú ấy nhìn thấy nửa con sâu kia, ông ta “Ồ” một tiếng dài thườn thượt: “Protein đấy, dinh dưỡng lắm, cô bé không được lãng phí. Nào tặng miễn phí cho cháu một thìa, không cần quẹt thẻ đâu.”

Ông chú đó vô cùng “tốt bụng” xức một thìa rau vào khay cơm cho Tang Du, nửa con sâu kia bị che lấp mất tăm.

Tang Du chỉ thấy máu nóng dồn lên đầu, nắm tay co lại chưa kịp làm gì thì bị người ta bịt miệng, khay cơm trong tay cũng bị cướp mất, hai tay bị khoá chặt, cứ thế bị lôi xềnh xệch ra khỏi nhà ăn.

Ông chú ngồi trong nhà ngó ra: “Mấy bạn kia chắc là ganh tỵ lắm, đi cướp cả đồ ăn của cô bé kia”.

Bị lôi ra khỏi nhà ăn, Tang Du vùng vẫy cả tứ chi, khiến ba cô nàng Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ đều kinh hãi lùi ra xa hơn một mét.

“Các cậu làm gì thế? Tớ muốn phát biểu ý kiến với thức ăn trong nhà ăn cũng không được à?”, Tang Du giận dữ.

Tư Tư nói: “Tớ xin cậu, Tang đại tiểu thư, thật cậu chỉ đến đó ý kiến ý cò thôi à? Cậu vỗ một cú làm anh Thẩm đẹp trai bỏ đi, tức tối không chỗ nào xả, lại ăn mất nửa con sâu, chỉ đến ý kiến với người ta thôi hả? Lần trước cậu đánh cho anh chàng theo đuổi cậu một trận ba ngày cũng không xuống giường nổi, hơn nữa còn để lại di chứng, gương mặt ấy sau này nhìn sao cũng thấy giống mặt heo. Nắm tay sắt của cậu và gương mặt La Sát nữa, rõ ràng là định lôi ông chú đó ra đánh cho một trận thì có”.

Sa Sa nói: “Tang đại tiểu thư à, đây là luật bất thành văn, luật bất thành văn, cậu có hiểu không? Cơm ký túc là thế, chỉ là hôm nay cậu xui xẻo thôi. Cậu không thấy đàn anh, đàn chị năm hai, năm ba, năm tư à, cho dù trong cơm có kiến thì vẫn bình chân như vại đấy thôi”.

Sơ Sơ nói: “Nếu không phải ba đứa bọn mình kéo cậu đi thì ngày mai cậu lên bảng thông báo rồi. cậu đã lên đó một lần rồi, nếu tái phạm sẽ bị ghi sổ đen đó. Biết không? Người có ‘tiền án tiền sự’ sẽ khó tốt nghiệp lắm”.

Tư Tư bảo: “Cuối cùng tớ cũng biết tại sao Thẩm Tiên Phi nhìn thấy cậu cứ như thấy Thần dịch bệnh, chạy còn nhanh hơn cái gì ấy”.

Sa Sa nói: “Vì cậu bạo lực”.

Sơ Sơ nói: “Mà cậu khá là bạo lực”.

Ba cô nàng mỗi người một câu, vô tình dập tắt lửa giận bùng bùng của Tang Du.

Mãi một lúc sau, cô mới khoát tay: “Thôi, tối nay chúng ta đến nhà ăn nhỏ chọn món đi”.

Tư Tư hỏi: “Vậy cậu không theo đuổi Thẩm Tiên Phi nữa à? Hôm nay cậu phát biểu nghe khí thế lắm cơ mà, không nuốt lời đấy chứ?”.

“Nếu vì theo đuổi anh ấy mà khiến tớ mắc bệnh chán ăn thì thà tớ...” Ba chữ “không theo đuổi” nghẹn lại trong cổ họng Tang Du nhất quyết không chịu nhả ra, tiếng lòng ấy tuyệt đối không thể nói được.

“Thà thế nào?”, ba cô bạn không chịu buông tha.

“Ăn cơm nhà ăn”, Tang Du nhanh chóng sửa lại, Tang Du cô quyết không phải loại người nói bỏ cuộc là bỏ dễ dàng, cô nhất định phải khiến con chim ngổ kia khuất phục!

Sau khi Tang Du chọn ăn cơm ở nhà ăn, nhiều nhất cũng chỉ gặp Thẩm Tiên Phi ba lần, về sau cô chỉ thấy bạn anh, sau nữa hỏi ra mới biết, Thẩm Tiên Phi đã sửa thời gian đi ăn của mình, tóm lại không đến nhà ăn sớm thì cũng cố tình đến muộn, sau khi lấy xong thức ăn thì về thẳng phòng ký túc.

Điều đó khiến quyết tâm theo đuổi của Tang Du ngày càng thêm mãnh liệt, chẳng qua chỉ là một con chim ngổ, cô không tin lại không bắt rơi được.

Kế hoạch nhà ăn không được, chuyển sang kế hoạch giảng đường.

Tiết đó học môn pháp luật, thông thường một môn đại cương như vậy, học sinh các lớp sẽ tụ tập lại với nhau, những dãy ghế sau bao giờ cũng tốt hơn những dãy trước, người ăn vụng, người đánh bài, kẻ lại ngủ gục rất say sưa.

Thẩm Tiên Phi đến giảng đường bậc thang này rất sớm, ngồi xuống một trong những dãy ghế đầu tiên.

Dần dần, học sinh vào lớp mỗi lúc một đông, bên cạnh anh cũng có người ngồi xuống, nhưng anh không buồn ngẩng đầu lên, cứ lặng lẽ đọc sách.

Hồi chuông vang lên lạnh lạnh như đòi mạng, một vị giảng viên mặc áo khoát kaki tiến những bước chân tao nhã gọi cảm vào giảng đường, vì vị giảng viên này cực kỳ giống người mẫu đang đi catwalk, nên các bạn học đều đặt cho thầy biệt danh “Catwalk”.

Catwalk nói chuyện rất thú vị hài hước, mỗi lần kể các vụ án lại khiến mọi người ôm bụng bò lăn ra cười, ngay cả Thẩm Tiên Phi xưa nay trầm mặc kiệm lời cũng không nhịn được cười.

“Không ngờ anh cũng biết cười cơ đấy”.

Bất ngờ một giọng nói tựa ma quỷ xuyên thẳng vào tai Thẩm Tiên Phi, anh quay sang nhìn người bên cạnh, gương mặt đang nở nụ cười đột nhiên trở nên lạnh lẽo như tảng băng vạn năm.

“Sao cô chui vào đây được”.

“Hiên ngang đi trên con đường mà thầy đã vào đây”, Tang Du vừa trả lời vừa nhìn vị giảng viên Catwalk chằm chằm, chăm chú ghi ghi chép chép. Ông thầy Catwalk mà cũng giỏi thật, pháp luật là một dạng nghệ thuật cuộc sống, giống như đi catwalk vậy. Hiếm hoi lắm mới có một môn học không khiến cô ngủ gục, sao lúc đầu cô không học môn khoa pháp luật nhỉ, cô quyết định lên năm hai sẽ chọn môn học của thầy Catwalk này.

Đối diện với cách nói trơ trẽn của Tang Du, Thẩm Tiên Phi chỉ có thể nhẫn nhịn, nhưng bên cạnh đã gài một quả bom hẹn giờ như thế, về sau thầy có nói gì, anh cũng không cách nào nghe nổi nữa.

Còn mười mấy phút nữa mới tan học. Catwalk nhìn đồng hồ đeo tay rồi đảo đôi mắt chim ưng một vòng trong lớp, khi ánh mắt lướt qua cô gái ngồi cạnh Thẩm Tiên Phi, thầy nói bằng giọng cực kỳ dịu dàng: “Hôm nay có một vài bạn không đến, nhưng hình như lại có thêm một vài học viên không nên xuất hiện trong môn học này, khiến Đàm tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Thế nên hôm nay Đàm tôi quyết định điểm danh, để làm một trong những tiêu chí chấm điểm cho kỳ thi cuối kỳ của môn học này, giảm bớt áp lực cho các bạn. Có điều những bạn đã điểm danh không được điểm danh hộ, tôi đây trông thường thường bậc trung, nhưng khó điều khiển nhất là tai và mắt, nếu có bạn nào điểm danh hộ, thế thì tiếng ‘có’ của bạn ấy sẽ tự động quy về tên của bạn cuối cùng được gọi. được rồi, bắt đầu điểm danh”.

Lời thầy Catwalk vừa dứt, bên dưới náo loạn một phen, ai cũng đều thầm cảm thấy may mắn vì hôm nay mình đã lên lớp, chỉ có thể xin lỗi những bạn đã cúp học thôi.

Catwalk bắt đầu điểm danh từng tên, bên dưới từng người đáp lại.

“Thẩm Tiên Phi”.

Từ khi Tang Du ngồi cạnh, đầu óc Thẩm Tiên Phi bắt đầu hỗn loạn, không biết đang nghĩ ngợi gì, chỉ mong mau chóng tan học, đến nỗi về sau thầy Đàm nói gì, anh cũng không nghe nổi nữa.

“Này, chim ngổ, thầy gọi tên anh kìa, anh thần thờ gì thế?” Tang Du lấy cùi chỏ huých vào người anh, lực rất mạnh khiến cánh tay Thẩm Tiên Phi đau điếng.

“Cô nhẹ tay chút có được không, lần nào cũng ra tay nặng! Cảnh cáo cô không được gọi tôi là chim ngổ nữa”, Thẩm Tiên Phi nổi giận.

“Thẩm Tiên Phi!”, Catwalk nhìn Thẩm Tiên Phi, lại gọi tên.

“Có!”.

“Tại bạn Thẩm hình như còn khó sử dụng hơn cả tai tôi, sức ảnh hưởng từ bên ngoài quả nhiên rất lớn”, Catwalk cười nói, ánh mắt lại liếc nhìn Tang Du đang cắn bút.

Tai và má Thẩm Tiên Phi nóng bừng lên như có lửa đốt.

Catwalk tiếp tục điểm danh, khi tiếng chuông tan học vang lên cũng vừa lúc gọi xong tên cuối cùng, xong xuôi thầy lại nhìn Thẩm Tiên Phi và Tang Du, cười đầy mờ ám, rồi mồm sách sải những bước catwalk đầy uyển chuyển rời khỏi giảng đường.

Ngoài Thẩm Tiên Phi và Tang Du ra, những bạn khác đều đứng dậy lục tục theo sau Catwalk ra khỏi giảng đường, có người còn bắt chước dáng đi của Catwalk nữa.

Vương Hạo, Lý Thần Hy, Trương Trung Thành lúc đi ngang qua họ, ai nấy đều giơ tay hình chữ V với Tang Du, biểu thị sự ngưỡng mộ.

Mọi người đều đi hết, cả giảng đường rộng thênh thang chỉ còn lại Thẩm Tiên Phi và Tang Du.

Thẩm Tiên Phi quay lại hoả Tang Du: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”.

“Chẳng phải anh cũng biết điều đó sao?”, Tang Du hỏi lại.

“Tôi không biết ! Rốt cuộc cô muốn gì, muốn đánh tôi một trận sao, cô cứ nói thẳng ra đi, đừng có suốt ngày đeo bám tôi mãi thế”.

Thấy lửa giận bùng bùng của Thẩm Tiên Phi, Tang Du nắm chặt tay lại muốn đấm cho anh một trận, nhưng bình tĩnh lại, cô buông tay ra, cổ kéo da mặt đã cứng đờ để nặn ra một nụ cười méo mó: “Là anh bảo em nói ra đấy nhé, vậy em nói đây. Em muốn là bạn gái của anh...”.

Cuối cùng cũng nghiêng răng kèn kẹt nói ra câu đó, Tang Du bỗng cảm thấy mặt mình như bị sốt, cô nghĩ nhất định cô đã bị lửa trong lòng thiêu cháy rồi.

“Thần kinh”, Thẩm Tiên Phi xếp sách lại ngay ngắn, đứng lên bỏ đi.

“Cái anh này lạ thật, là anh bảo người ta nói, nói rồi lại mắng người ta thần kinh”, Tang Du đạp chân lên bàn, nhảy qua chiếc bàn phía trước, phóng thẳng xuống trước mặt Thẩm Tiên Phi, cản đường anh lại: “Muốn làm bạn gái anh là thần kinh, vậy sau này anh cưới vợ có phải cũng là thần kinh không?”.

“Tôi thần kinh cũng không chọn một cô gái vừa thô lỗ vừa bạo lực như cô làm bạn gái đâu”, Thẩm Tiên Phi trừng mắt nhìn cô, đẩy cô ra một cách tuyệt tình rồi ra khỏi giảng đường.

Lần đầu tiên, sau khi vào đại học H, Tang Du muốn chửi thề.

Cô nhịn nữa, nhịn mãi, đến khi không nhịn nổi thì đã đá một cước tung cánh cửa giảng đường.

Kết cuộc là, chiều hôm đó Tang Chấn Dương cho người đến lắp một cánh cửa mới tốt hơn, lần này nhà trường không những bỏ qua cho Tang Du, mà ngược lại còn khen cô là một cô gái tốt biết yêu trường, yêu lớp.

Trải qua sự kiện điểm danh lần đó, môn pháp luật bỗng xuất hiện một hiện tượng rất kỳ lạ.

Thẩm Tiên Phi rất muốn đến sớm để chiếm chỗ ngồi, nhưng để tránh Tang Du lại ngồi kế bên nên đành bất lực canh thời gian thật chính xác, chỉ mấy giây trước khi Catwalk vào cửa, anh mới chịu vào, mà lúc

nào cũng chỉ có thể ngồi ở mấy hàng ghế sau, chịu đựng đám bạn tụ tập đánh bài, thì thầm to nhỏ tâm sự ở má dây ghế trước.

Không biết vì thích Catwalk hay vì sao, mà những môn học khác của Thẩm Tiên Phi, Tang Du chưa bao giờ đến, chỉ đến khi học môn pháp luật, tiết nào cô cũng tham gia đầy đủ, hơn nữa còn ghi chép rất kỹ lưỡng, chăm chỉ hơn cả những sinh viên năm hai phải học môn học này.

Có lần thầy Catwalk không nhin nổi, hỏi xem cô là sinh viên khoa nào ngành nào. Những người ngồi gần đó đều quen cô nên nhiệt tình trả lời giúp.

Khi Catwalk vừa nghe cô là HK518, thầy cười càn ý nhị, luôn dụ dỗ cô bằng giọng nói cực kỳ dịu dàng của mình: “Có muốn chuyển ngành không? Đến khoa pháp luật của thầy đi ”

Còn Tang Du luôn trả lời về nghiêm túc: “Có thể chuyển sang ngành thiết kế nội thất khoa mỹ thuật thương mại không?”.

Mấy lần dụ dỗ Tang Du chuyển ngành không thành công, một hôm trước khi tan học, thầy rất dịu dàng nói với các sinh viên ngồi bên dưới: “Các bạn hãy mang vở ghi chép lên, đây sẽ là tiêu chuẩn để chấm điểm cho kỳ thi cuối kỳ, chú ý là tiêu chuẩn chấm điểm, nội dung cân hỏi thi sẽ không được lặp lại trong những đề thi khác. Cho các bạn mười lăm phút, hãy nhanh chóng nộp vở ghi chép lên đây ”.

Giọng nói dịu dàng ấy đối với sinh viên năm hai mà nói chính là tiếng sét – giữa – trời – quang, còn mạnh hơn gấp mười lần so với bom nguyên tử. trong tích tắc, cả giảng đường kêu than ngất trời, cuối cùng sau khi thương lượng, Catwalk cũng đồng ý tan học nộp vở ghi chép cũng được.

Vốn dĩ vở ghi chép của Thẩm Tiên Phi luôn là mục tiêu giành giật đầu tiên của các bạn học, nhưng vì bị Tang Du quấy nhiễu, Thẩm Tiên Phi có đến mấy lần không ghi đầy đủ, vì thế nên vở ghi của Tang Du trở thành hàng “hot”.

Đối diện với một đồng tiền đang phát phơ trước mặt, Tang Du vẫn không tỏ vẻ gì. Cô có rất nhiều tiền, thứ không thiếu nhất cũng chính là tiền. Cô photo vở ghi ra làm N bản, ai có thể cung cấp được ngày sinh, địa chỉ gia đình, sở thích, thông tin cuộc sống... của Thẩm Tiên Phi, cô sẽ đưa miễn phí một chương của vở ghi.

Chiều ấy quả nhiên rất hữu hiệu, những mảnh giấy nhỏ ghi đủ mọi chuyện liên quan đến Thẩm Tiên Phi bỗng chốc bay đầy trời, bao gồm cả việc lúc nào anh đi về sinh, hôm nay mặc quần lót màu gì... đều có đủ !

Vì sự kiện vở ghi chép của Catwalk, mà đời tư của Thẩm Tiên Phi đã phơi bày hoàn toàn trước mặt Tang Du, điều đó khiến anh không thể chịu đựng nổi, và cuối cùng đã ra một quyết định.

8. Chương 08

Đêm Bình An bị thảm

Thời gian như tên bay, đếm đi đếm lại thì “kế hoạch truy bắt chim” của Tang Du đã thực thi hơn một tháng, hoàn toàn không có tiến triển.

Sau khi lớp pháp luật kết thúc, đã ba ngày rồi cô không thấy Thẩm Tiên Phi đâu, hỏi các bạn cùng phòng anh thì đều nhất loạt nói là không biết. Bỗng nhiên trong lòng có một cảm xúc rất lạ, cô lại thấy hơi nhớ anh, có câu nói thế nào nhỉ, một ngày không gặp như xa cách ba thu!

Hôm nay là hai mươi tư tháng mười hai, đêm Bình An, trong trường đầu đầu cũng thấy những cặp tình nhân tay trong tay, ngay cả ba cô yêu nữ trong phòng cũng ăn diện thật đẹp để ra ngoài dạo phố với bạn trai, những bạn khác trong lớp cho dù không có người yêu cũng cặp kè từng nhóm với nhau đi chơi hết. Thường ngày ngoài mối quan hệ khá tốt với ba yêu nữ cùng phòng ra, Tang Du và các bạn khác cũng chỉ có thể xem là ngoại giao cho có, thậm chí có bạn còn không nhớ nổi tên.

Trong tích tắc, cả ngôi trường trở nên lạnh lẽo.

Sau khi ba yêu nữ kia đi rồi, Tang Du bỗng thấy tim mình trống rỗng, giống như thiếu thứ gì đó. Cô lấy di động ra, lần lượt gọi cho Chu Tiên Tiên và mấy bạn khác, gọi cho họ đi chơi với cô, kết quả là mấy tên không có nghĩa khí đó từ khi lên đại học đã có bạn trai hết, tối nay ra ngoài hẹn hò cả rồi.

Đúng là không có nhân tính, ngay cả đại tỷ đây mà cũng quên bẵng!

Cúp máy rồi, suýt chút nữa là Tang Du tức đến thổ huyết. trước đó cô gọi điện về nhà, muốn cùng gia đình đón lễ Giáng Sinh, ngờ đâu bố cô đi công tác, mẹ cô thì hẹn người ta chơi mạt chược, ngay cả người nhà cũng bỏ rơi cô.

Ai cũng ức hiếp, cô không có ba mẹ cưng chiều, không có bạn trai yêu.

Rút một hơi thuốc, Tang Du càng thấy phiền muộn, cảm giác ấy cô không thể diễn tả thành lời.

Cái tên Thẩm Tiên Phi chết tiệt, hết như một cô gái trong trắng vậy, gương băng tiết liệt lên rõ cao, khiến cô muốn đẩy cũng không đổ nổi. có lẽ cuộc sống của cô quá đầy đủ, thứ gì cũng có trong tầm tay, cho dù là sao trên trời, bố cô cũng sẽ gắng hết sức hái xuống cho. Nhưng có mỗi tên Thẩm Tiên Phi đó là không bao giờ để cô mất mặt lần nào, khiến cô rất mất mặt. nói dễ nghe là, cô theo đuổi anh vì để trả thù lần trước, nhưng kết quả thì sao, sự thực bày ra trước mắt, tên ấy khó cửa đổ đến nỗi chẳng có chút khe hở nào cho cô lợi dụng. lần đầu tiên cô ném trái được mùi vị không có được một thứ gì đó, khó chịu như thể mèo cào, khiến cô rất suy sụp.

Nhất định là do hôm nay là đêm Bình An, cô nhìn thấy quá nhiều nam thanh nữ tú tay trong tay, nên mới rảnh rỗi ở đây nhớ về con chim ngốc chết tiệt kia.

Dập tắt điếu thuốc, cầm áo khoác lên, cô quyết định ra ngoài chơi.

Phụ nữ phải đối xử tốt với bản thân, không có bố mẹ quan tâm thì sao, không có bạn trai yêu chiều thì sao, cô có tiền là được, nhất định cô phải dời hết mọi thứ trong trung tâm thương mại về đây, khiến ba yêu nữ kia ngưỡng mộ chết đi.

Có bạn trai thì hay ho lắm chắc.

Ra ngoài chơi không thành vấn đề, nhưng việc quan trọng nhất là lấp đầy bụng rỗng đã.

Nhìn túi lớn túi nhỏ trên tay, bây giờ vẫn chưa đến năm giờ chiều, Tang Du thấy hơi đói, lại nhớ hôm nay là đêm Bình An, thôi thì cứ ăn sớm là hơn, nếu không đến lúc đó lại tranh giành chỗ với các cặp tình nhân, cô không tức đến nôn ra máu mới là lạ. sau sự kiện sáu xanh lần trước, cô đã cố nhịn để ăn cơm ký túc hơn một tháng, tuy thỉnh thoảng cũng đến chỗ khác ăn, nhưng hôm nay thì thế nào cũng không thể ngược đãi bản thân được.

Thế là cô vào nhà hàng Lục Nhân Các kiểu Tây mà mình hay ăn, lập tức có một cô gái xinh đẹp cao ráo ra nghênh đón: "Xin chào quý khách! Xin hỏi đi mấy người ạ? Có đặt trước không?"

Tang Du phớt lờ, tìm một chỗ trống ngồi xuống, cô gái tiếp tân vội nói: "Xin lỗi, chỗ này đã có người đặt trước. nếu cô đi hai người, xin mời ngồi bên này".

Đổi sang chỗ khác, Tang Du mở thực đơn ra xem, càng nhìn càng chau mày, cô giơ thực đơn lên nói với phục vụ: "Thực đơn của nhà hàng đổi từ khi nào vậy? Hai hôm trước mới ăn vẫn không như thế này".

"Thưa cô, rất xin lỗi, vì hôm nay là đêm Bình An, một ngày khá đặc biệt nên sang nay thực đơn đã được thay đổi", phục vụ nói.

"Vậy có món gì tôi ăn được không? ", cô lướt một vòng thực đơn, toàn là phần ăn dành cho tình nhân, còn phân ra ABCDE, sau đó là phần ăn gia đình, lại phân ABCDE, cứ như bắt nạt người thân cô thế cô vậy!

"Thưa cô, xin hỏi cô đi một người hay hai người?"

"Cô nhìn xem bây giờ tôi là một người hay hai người?"

"Xin lỗi, hôm nay nhà hàng chúng tôi chỉ chuẩn bị phần ăn tình nhân và phần ăn gia đình".

“Nếu mỗi nhà hàng đều giống thế này thì có phải hôm nay chỉ cần là người độc thân, không có gia đình đều chết đói cả trên đường sao?”

“Chuyện này... rất xin lỗi, hay là cô chọn phần ăn tình nhân nhé.”

“Tại sao tôi phải chọn phần ăn tình nhân? Nửa tiền còn lại cô trả giúp tôi hả?”

“Chuyện này... rất xin lỗi, cô vẫn phải trả tiền cho phần ăn tình nhân”.

“Không trả tiền cho tôi còn bảo tôi chọn phần ăn tình nhân làm gì?”

“Chuyện này ... rất xin lỗi...”

“Cô xin lỗi cái thực đơn này đi.”

Ném xoạch thực đơn xuống trước mặt cô phục vụ này giờ vẫn luôn miệng xin lỗi, trừng mắt một cái, Tang Du đứng lên rời khỏi nhà hàng, cô không tin mình không tìm ra chỗ nào không bán phần ăn tình nhân.

Còn cô phục vụ kia sau khi đã nhận lấy thực đơn một cách bình thản, vẫn tỏ ra cung kính với bóng của Tang Du: “Rất xin lỗi. Xin hoan nghênh lần sau quay lại”.

Tang Du đi rồi, chàng trai ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ nhìn ra phố chếch phía sau luôn nhoẻn miệng cười, ánh mắt luôn dõi theo chiếc áo khoác màu đen đang dần mất hút trong biển người ngoài kia.

“Tử Ngạo, anh đang nhìn gì vậy?”, cô nàng xinh đẹp Trương Tiểu Mạn ngồi đối diện huơ huơ tay trước mắt anh.

Tăng Tử Ngạo, sinh viên mới của ngành quản lý thông tin máy tính, khoa quản lý thông tin, có vẻ ngoài đẹp trai toát lên sự khiêm nhường, nho nhã, nói cách khác là anh có một vẻ ngoài đủ để giết chết thiếu nữ, thiếu phụ, các bà, các cô. Anh khác với Thẩm Tiên Phi lạnh lùng, chưa bao giờ anh từ chối các cô gái theo đuổi mình, chỉ cần cô ấy có một chút ưu điểm khiến anh cảm thấy mới lạ, ưa thích, thì anh sẽ đồng ý quen cô gái đó. Và nếu cảm giác mới lạ ấy không còn, cũng tức là hết thời hạn “bảo hành” mà người ta hay nói, có nghĩa là chia tay.

Tuy là thế nhưng vẫn có rất nhiều cô gái tiếp tục lao vào anh.

Mới vào học chỉ có mấy tháng, mà nghe đồn số bạn gái anh thay đổi đã vượt quá phạm vi hai bàn tay.

Trương Tiểu Mạn nhìn Tăng Tử Ngạo đang mỉm cười mê người, nhếch môi: “Đang ngắm cô nàng Tang Du của ‘Hong Kong ta phải giàu’ à?”.

Tăng Tử Ngạo ngược lên nhìn Trương Tiểu Mạn đang tỏ vẻ hờn ghen, hình như anh đã qua lại với cô nàng này được hơn nửa tháng rồi nhỉ, thấy cô cũng khá được, vốn dĩ đang muốn kéo dài mục tiêu là một tháng, nhưng đêm nay cô nàng lại khiến anh từ bỏ ý nghĩ đó, anh không thích cô gái nào hay ghen tuông vớ vẩn.

Phụ nữ ghen tuông, là chuyện rất phiền toái.

“Cái bạn Tang Du đó cũng kỳ quái lắm, theo lý thì đêm nay cô ta không phải ở một mình đâu, từ sao sự kiện HK518, bao nhiêu nam sinh theo đuổi cô ta, nhưng cô ta lại giống quái thai ấy, đối xử với những người đó như kiến hôi vậy, nghe nói còn đánh cậu chàng năm hai một trận tơi tả”, Trương Tiểu Mạn hút một ngụm nước cam.

Tăng Tử Ngạo vẫn cắt món beefsteak trước mặt một cách tao nhã.

Trương Tiểu Mạn nói tiếp: “Nhưng một tháng trước nghe nói cô ta đang theo đuổi Thẩm Tiên Phi năm hai, đúng là thú vị thật, tưởng nhà có mấy đồng tiền là có thể mua được tất cả, cô ta cũng không nhìn xe Thẩm Tiên Phi là ai, dễ theo đuổi thế à? Xì, người ta xem cô ta là Thần Dịch Bệnh, tránh còn tránh không kịp...”

“Sao? Beefsteak hôm nay không ngon?”, Tăng Tử Ngạo dừng dao nĩa lại.

Trương Tiểu Mạn thấy gương mặt đẹp trai của Tăng Tử Ngạo sa sầm vội vàng khoát tay: “A, không phải, rất ngon”.

Tăng Tử Ngạo chỉ hơi nhếch mép, dung dao cắt một miếng thịt bò nhỏ rồi nói gọn: “Ngon thì ăn nhanh đi”.

Đêm xuống, gió càng lạnh hơn, ánh đèn neon dịu dàng khiến thành phố N xinh đẹp càng thêm rực rỡ lung lay, khắp nơi vang vang khúc nhạc Giáng Sinh, nhưng Tang Du chỉ thấy một sự mĩ mai kỳ lạ.

Dường như ông trời cố ý đối địch với cô vậy, nắm trong tay những túi đồ vừa mua xong, cô đi qua đi lại con phố ẩm thực giữa trung tâm thành phố phồn hoa, mà không có chỗ nào không cung cấp phần ăn tình nhân và gia đình, điều đó như một sự sỉ nhục đối với người độc thân và không có gia đình bên cạnh như cô.

Dù đi giày thể thao nhưng hai chân cô đã không nhúc nhích nổi, thế là cô tìm một chiếc ghế ở khu nghỉ ngơi ngay giữa sảnh trung tâm mua sắm để ngồi xuống.

Nhìn đồng hồ đeo tay, lúc đó đã gần chín giờ tối, cô lại ngốc nghếch đến độ từ năm giờ hơn đi đến tận giờ này mà vẫn chưa ăn cơm, chỉ vì muốn tìm một quán ăn có phần dành cho người độc thân. Để hả giận mà cô lại tự mình chịu tội thể này.

Cô đăm đăm hai đùi mỗi nhừ, nhìn ra ngoài phố qua cửa kính trung tâm mua sắm, một ông già Noel xuất hiện trong tầm nhìn của cô. Ông già Noel đó đang phát quà cho những người bộ hành. Cô đi qua đi lại trên phố ẩm thực, nhìn thấy ông già Noel không dưới sáu lần, thì ra đó cũng là người xui xẻo như cô, đến giờ vẫn chưa được ăn cơm.

Lúc đó không biết một đứa trẻ tinh nghịch ở đâu chạy ra, nhân lúc ông già Noel đó không chú ý, cướp mất túi quà trong tay ông rồi xoạt cẳng bỏ chạy. Ông già Noel đó vì mang đôi giày quá to, quá vướng víu, nên đuổi theo được mấy bước thì cả thân người to béo cứ lao đảo loạn choạng, suýt nữa thì ngã.

Đám quỷ nhỏ này, dám bắt nạt một người đã đói bụng hơn ba tiếng đồng hồ!

Tang Du mặc kệ đùi đang đau nhức, ném mấy túi đồ vừa mua lên quầy phục vụ chính, nói một câu gọn lỏn: "Trông giúp tôi một chút, tôi quay lại ngay", rồi mặc kệ hai cô gái phục vụ ở đó đón nhận hay không, cô đã chạy đuổi theo cậu nhóc đó.

Đuổi đến con hẻm nhỏ gần đó, cô đã giật lại được túi quà lớn của ông già Noel.

Lần đầu giúp người, chỉ vì người đó cũng là kẻ đáng thương đói bụng suốt hơn ba tiếng như mình.

Khi cô đưa túi quà đến, ông già Noel đã đỡ người bất động, không cả biết nhận lại túi quà nữa.

"Xin lỗi nhé, Thẩm Tiên Phi, tôi đến muộn quá, hại cậu tối giờ vẫn chưa ăn", một giọng nói bỗng vang lên oang oang.

Tang Du nhìn Thẩm Tiên Phi đang kéo cái đầu ông già Noel vừa to kềnh càng vừa ngốc nghếch xuống, kinh ngạc đến nỗi không nói được gì.

"Cám ơn cậu. Thật xin lỗi, hại cậu tối giờ vẫn chưa ăn cơm. Hôm khác tôi mời cậu ăn nhé." Cậu chàng lúc này nhận đồng phục của Thẩm Tiên Phi, lấy túi quà trong tay Tang Du, đến một chỗ vắng người mặc vào, sau đó xách chiếc túi, bắt đầu phát những món quà nhỏ.

Không biết bao lâu sau, Tang Du mới tìm lại được giọng nói của mình: "... không ngờ lại là anh".

Thẩm Tiên Phi nhìn cô với vẻ phức tạp, không nói gì, hai tay rút túi quần, đi về phía một hẻm nhỏ khác.

Nhìn theo bóng dáng cao ráo của anh, cuối cùng Tang Du cũng phát hiện ra đèn đuốc đêm nay rực rỡ biết đường nào.

Lẽ nào đó là do ông trời thương cô đã hơn ba tiếng không ăn gì nên cho cô một cơ hội, khiến cô và Thẩm Tiên Phi cùng ăn bữa tối Giáng Sinh chăng?

9. Chương 09

Sự cảm động của món mì thịt bát lớn 1

1. Nguyên văn: là thịt heo phơi khô giống thịt xông khói, chủ yếu là thịt lưng xắt lát mỏng, phơi khô rồi nấu với mì.

Tang Du bỗng thấy căng thẳng lạ lùng, cứ lảo đảo theo sai Thẩm Tiên Phi, không biết qua bao nhiêu con đường, cuối cùng anh dừng lại trước cửa một quán ăn có tên “Mì thịt bát lớn Vương Ký”.

Nhìn Thẩm Tiên Phi bước vào quán mì xộc xệch ấy, Tang Du cau mày, cũng mặt dày theo vào trong.

Quán ăn rất đông khách, tuy đã hơn chín giờ những vẫn còn rất nhiều người vào ăn mì. Xem ra trong một ngày như hôm nay, người không ăn phần ăn tình nhân không chỉ có mình cô.

“Ông chủ, cho một bát mì thịt lớn”, Thẩm Tiên Phi gọi ông chủ đang tắt bếp.

“Có ngay, một lát sẽ mang lên. Một bát mì thịt lớn”, ông chủ đáp lại.

Chỗ trống duy nhất trong quán là đối diện với Thẩm Tiên Phi, Tang Du căng thẳng nắm chặt tay, ngồi xuống. Cô nhìn xung quanh, bốn bức tường đều bị dầu mỡ hun thành một màu đen sì, nơi tẻ như vậy làm sao mà ăn nổi?

Nhưng ngửi thấy mùi thơm phức trong quán, nước rãi của cô cứ chực rơi, bụng cũng sôi lên ùng ục, cô lén nhìn những người khách đang xì xụp ăn ngon lành, chẳng lẽ món mì này ngon đến thế ư?

“Ông chủ, cho tôi một bát mì thịt lớn”, Tang Du cũng gọi theo”

“Có ngay. Hai bát mì thịt lớn”.

Cô lén nhìn Thẩm Tiên Phi, thấy anh đang lấy một đôi đũa dùng một lần ra khỏi ống, khê gỡ ra rồi chà xát hai cây đũa vào nhau mấy cái. Cô không rõ động tác ấy có nghĩa gì lắm, nhưng cũng học theo, lấy ra một đôi, nhìn đôi đũa dùng một lần không đủ vệ sinh ấy, cô nhú mày, mãi vẫn không làm gì mà chỉ thần thờ nhìn Thẩm Tiên Phi.

Tuy không phải lần đầu tiên nhìn Thẩm Tiên Phi ở khoảng cách gần, nhưng đây lại là lần đầu Tang Du nhìn anh kỹ như vậy. Từ lúc còn trung học, đến khi lên đại học, từ những lời đồn rêu của các bạn, cô luôn biết anh rất đẹp trai.

Anh trước mặt cô, trên gương mặt đẹp trai trắng trẻo nhưng đường nét rất rõ ràng là hàng lông mày đen rậm, dưới rèm mi dài luôn rung lên, trong ấn tượng là một đôi mắt sâu thẳm và sáng rõ, cộng thêm sống mũi cao thẳng và cả đôi môi mỏng chưa bao giờ mỉm cười, kết thành một gương mặt hoàn hảo khiến người ta rất dễ phạm tội!!!

Ừ, cô chính là một phần tử bạo lực phạm tội, thật chỉ muốn đâm cho anh một trận.

Như cảm nhận được ánh mắt gian xảo của Tang Du, Thẩm Tiên Phi ngược lên, gượng gạo nhìn cô một cái.

Bị Thẩm Tiên Phi nhìn một cách lạ lùng như vậy, trái tim Tang Du bỗng hẫng mất một nhịp, sau đó thứ không an phận trong lồng ngực cứ đập “thình thịch” không ngừng.

Để che dấu nỗi bất an trong lòng, cô hung hăng hỏi: “Nhìn gì mà nhìn?”.

Cau mày, Thẩm Tiên Phi liếc nhìn cô một cái, vẻ như đang nói: “Cô không nhìn tôi, sao biết tôi đang nhìn cô?”.

Tang Du nghiêng răng, thôi, bây giờ đói đến nỗi hoa cả mắt, tứ chi mềm nhũn rồi, không có sức đâu mà so đo với anh ta nữa. cô thật sự rất đói, thật sự không còn sức để mà đi tìm thức ăn nữa, hơn nữa Thẩm Tiên Phi ăn được ở đây thì tại sao cô không thể?

Cô tách đũa ra, cũng học theo Thẩm Tiên Phi chà xát hai cây đũa, thấy mặt hồ trên đó rơi xuống lá ả, cô đứng bật dậy theo phản xạ, sợ mặt gỗ rơi vào người.

Mỗi tay cầm một cây dũa, Tang Du cảm thấy rất suy sụp, dũa này mặt gỗ rơi lả tả như thế thì ăn được gì không?

Thẩm Tiên Phi liếc nhìn cô một cái rồi ánh mắt như đóng đinh vào bát mì mà ông chủ bê đến.

Ông chủ thấy hai người đối diện nhau thì tưởng cả hai là cặp tình nhân nên nhường mì cho Tang Du trước.

Thẩm Tiên Phi cau mày, nhìn Tang Du vẫn đang đứng như trời trồng, kéo bát mì về phía mình một cách không khách sáo rồi bắt đầu ăn.

“Này, bát mì này của em mà.” Tay Tang Du đang định thò đến bát mì thò bị Thẩm Tiên Phi dùng đầu dũa kia cản lại.

“Haha, hai cô cậu này tình tứ nhỉ, đừng vội, bát này đến ngay đây”. Ông chủ đặt một bát khác xuống trước mặt Tang Du.

Ngồi xuống ghế, Tang Du đảo đảo đôi dũa trong bát mì, thấy miếng thịt trên mặt mì, cô ngần người, cô ghét nhất là ăn thứ này, thế là dùng dũa gấp từng miếng thịt ra ném lên bàn, sau đó húp thử một miếng, mùi vị cũng khá ngon, xem ra cô đúng là đói vàng mắt rồi nên mới ăn được loại thức ăn trong môi trường thế này.

Thấy mấy miếng thịt đó, Thẩm Tiên Phi nhìn cô có vẻ khinh khi, lãng phí thức ăn, đúng là hành vi vô sỉ.

Không hiểu cơn giận ở đâu kéo đến, hóa phần nộ thành sức ăn, anh ăn rất nhanh, một lúc đã hết nhẵn, rồi đứng lên thanh toán tiền.

Không ngờ mì lại ngon thế, Tang Du không nỡ vứt bát lại, nhưng thấy Thẩm Tiên Phi đi rồi, cô đành bê bát lên húp thêm mấy ngụm rồi quẹt mép, vội vàng chạy đi tính tiền.

Ông chủ cười nói: “Bạn trai cô trả rồi”.

“Hả?!!”, Tang Du nhìn ông chủ vẻ khó hiểu, dường như ông ta đang kể chuyện phươg nào ấy. Thấy Thẩm Tiên Phi đã đi xa rồi, cô cũng không thèm nghĩ vấn đề đó nữa, vội vàng đuổi theo anh.

Thẩm Tiên Phi đi rất nhanh, Tang Du gần như phải đi như chạy mới đuổi kịp.

Chặn Thẩm Tiên Phi lại, Tang Du gọi tên anh: “Thẩm Tiên Phi!”.

Thẩm Tiên Phi không thèm nhìn cô, tiến về bên trái một bước, Tang Du cũng đi theo một bước.

Lúc đó Thẩm Tiên Phi ngược lên nhìn cô, lạnh lùng hỏi: “Hình như tôi không cản đường cô?”.

“Anh không thấy là em đang cản đường anh à?”.

Thẩm Tiên Phi nhướn mày, khẽ hỏi: “Cô muốn thế nào?”.

“Tại sao anh lại trả tiền bát mì đó giúp em?”.

Nhìn cô vẻ phức tạp, Thẩm Tiên Phi đáp gọn: “Tôi trả tiền giúp cô là vì cô giúp tôi lấy lại túi quà, nếu mất túi đó thì tiền tôi mất đi không chỉ là một bát mì. Không có ý gì khác, xin cô đừng hiểu lầm”, nói xong, anh quay người bỏ đi.

Nhớ lại lời anh nói, đó là câu dài nhất trong lịch sử mà anh từng nói với cô, chỉ vì cô đã giúp anh cướp lại túi quà đó sao? Quà đó đáng giá vậy ư? Tệ thật, cô sực nhớ ra một đồng đồ mà cô đã mua được còn để ở quầy tiếp tân của trung tâm mua sắm. Rốt cuộc là nên quay lại lấy đồ hay đi theo Thẩm Tiên Phi đây?

Không được, Thẩm Tiên Phi vô duyên vô cớ mất tích bao nhiêu ngày rồi, cô mèo mù vớ cá rán mới đúng trúng anh, không thể buông tha cho anh được, cô phải tiếp tục “kế hoạch truy bắt chim” của mình chứ.

Vừa nghĩ cô vừa đuổi theo, chỉ trong tích tắc thôi mà Thẩm Tiên Phi đã mất dạng.

Đứng ở đầu hẻm nhỏ, nhìn con đường xe cộ qua lại tấp nập, Tang Du tức đến nổi chỉ muốn giẫm vào chân mình.

Đột nhiên, bên kia đường, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện, đó là Thẩm Tiên Phi, anh vẫn với tư thế đó, hai tay đút túi quần, đang đứng đợi ở trạm xe buýt. Động tác đút hai tay vào túi quần đã trở thành “thương hiệu” mang tính thói quen của anh.

Lúc ấy một chiếc xe buýt vừa trở tới, tay Thẩm Tiên Phi nhúc nhích, dường như đang lấy gì đó.

Tang Du không nghĩ ngợi nhiều vội đuổi theo, mà còn bất chấp tính mạng để băng qua đường, càng khoa trương hơn là trong tích tắc chiếc xe lăn bánh, cô đã ngăn lại thành công.

Lên xe rồi, tài xế giận dữ gầm lên: "Cô muốn chết hả?".

"Không ngăn như vậy thì chú có chịu ngừng không?", giọng Tang Du còn dữ tợn hơn.

Từ lúc biết ý thức chưa bao giờ Tang Du ngồi xe buýt, hai tay cô nắm vào tay vịn, mắt đảo quanh tìm kiếm bóng Thẩm Tiên Phi, khi nhìn thấy anh đứng ở cuối xe, anh đang định tiến lại thì chú tài xế đã gọi: "Này, cô vẫn chưa bỏ tiền vào".

"Bỏ tiền vào?" Tang Du nhìn theo hướng tay chỉ của chú tài xế, đó là một chiếc thùng sắt, bên trên in ba chữ lớn: "Hộp đựng tiền", bên dưới còn có mấy chữ nhỏ hơn "Xe có điều hòa trả hai tệ".

Ngồi xe buýt công cộng cũng phải trả tiền? Không phải là phương tiện giao thông công cộng hay sao? Tang Du đưa mắt hỏi.

Chú tài xế nhướn mày, trừng mắt nhìn cô như đang nói: "Cô từ Tuyền Gia Thương 1 ra đấy à? Ai bảo ngồi xe buýt không cần trả tiền?".

1. Tuyền Gia Dương là tên một địa danh, ở đó có bệnh viện về não vô cùng nổi tiếng, chuyên chữa trị cho các bệnh nhân thần kinh.

Tang Du tỏ vẻ vô tội, lần tìm trong túi một lúc lâu, chỉ có một đồng tiền xu một tệ, cô đưa lên trước mặt tài xế và hỏi bằng ánh mắt: "Bác tài, một tệ được không? "

Tài xế đáp lại cô bằng vẻ mặt: Bây giờ cô xuống xe được không?

Đương nhiên không được.

Không được, thì phải hai tệ.

Người ta là học sinh, nửa giá tiền.

Móc thẻ học sinh ra đây.

"Bác tài, rốt cuộc có lái xe không? Ông nhìn con gái nhà người ta lâu quá rồi đấy", không biết ai đó trên xe đã kêu lên.

Cái gì mà nhìn con gái nhà người lâu quá chứ, tên nào nói bậy bạ vậy. Tài xế lườm Tang Du một cái, giận dữ: "Bỏ tiền vào rồi đứng lùi ra phía sau, đừng che mắt kính xe của tôi".

Xì, cứ nói thẳng ra là một tệ cũng có thể ngồi xe thì cô chẳng đã xuống dưới đứng từ lâu rồi ấy chứ. Tang Du tiện tay búng đồng một tệ rơi ngay vào thùng đựng tiền.

Tài xế bó tay lại lườm cô một cái rồi khởi động xe.

Hôm nay là đêm Giáng Sinh nên đâu cũng đông đúc, đương nhiên trên xe cũng có rất nhiều người, có lẽ do vội vàng muốn chen đến chỗ Thẩm Tiên Phi, nên trong tích tắc khi xe khởi động, Tang Du lại bất cẩn đạp lên chân một người phụ nữ trang điểm đậm, ăn mặc rất hở hang. Nói người đó ăn mặc hở hang là vì trong một đêm lạnh lẽo cuối tháng mười hai thế này, mà cô ta lại chỉ mặc một chiếc váy da ngắn, bên ngoài khoác áo lông, bên trong là một chiếc áo trễ ngực. Nhìn từ phía của Tang Du thì đúng là "vực sâu lấp ló", khe ngực có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Người phụ nữ đó quay lại trợn mắt nhìn Tang Du: "Con nhóc này, bệnh à?".

Tang Du vốn định xin lỗi nhưng cảm thấy người phụ nữ kia quá vô lý, nên hỏi ngược lại: "Vậy chị có thuốc không?".

Mọi người đều ồ lên, ai cũng quay lại nhìn Tang Du và người phụ nữ đó.

Cô ta bị Tang Du hỏi một cách lạ lùng như vậy thì rất tức tối, bèn bốp chát lại: "Đúng là đồ tâm thần".

Tang Du không còn bình thần nữa, nắm chặt tay rồi lại buông ra, lạnh lung hỏi: "Vậy chị có thể chữa trị không?".

Cuối cùng mọi người trên xe không nhịn được, đều phì cười.

Lúc này xe vừa đến trạm, chú tài xế ban nãy trao đổi ánh mắt với Tang Du rất lâu gục lên vô lăng cười không dứt được, ông ta bấm nút thông báo, mở cửa xe.

"Trạm XX đã đến, xin mời xuống xe ở cửa sau".

Âm thanh đó như cứu tinh của người phụ nữ kia, vẻ mặt cô ta đầy kinh hãi đẩy Tang Du ra rồi theo dòng người vội vã bỏ chạy, miệng còn không ngớt la hét: "Cô bị thần kinh à! Cô bị thần kinh à! Cô bị thần kinh à!".

Thuận thể Tang Du chen về phía sau, hét lên với bóng cô nàng kia: "Chị là máy đọc à! Chị là máy đọc à! Chị là máy đọc à!".

Mọi người trên xe cười âm ỉ, hai cậu nhóc đứng ở cửa xe, đưa nọ dùng gậy tiên nữ chỉ vào đứa kia, bắt chước theo:

"Con nhóc này, bệnh à?".

"Vậy chị có thuốc không?".

"Đúng là đồ tâm thần".

"Vậy chị có chữa trị được không?".

"Cô bị thần kinh à! Cô bị thần kinh à! Cô bị thần kinh à!".

"Chị là máy đọc à! Chị là máy đọc à! Chị là máy đọc à!".

"Hahaha..."

"Hahaha..."

Hai đứa trẻ ôm cha mẹ chúng, cười lăn lộn.

Chiếc xe lại chuyển động, Tang Du bỗng cảm thấy cảnh tượng ban nãy thật ngốc nghếch, nếu là trước kia cô đã vung nắm đấm từ lâu rồi, ai mà rảnh rỗi buồn chán làm trò hề với cô ta chứ. Nhưng lời bố già nói cũng đúng, bắt cô làm một người văn minh, kiểu đấu khẩu có thể khiến người ta tức đến đỏ sống, đỏ chết thực sự cũng hay đấy chứ!

Liếc nhìn Thẩm Tiên Phi đứng cạnh, Tang Du nắm bắt ngay nét cười thoáng qua khóe môi anh, đó là lần thứ hai cô thấy anh cười.

Liếc nhìn Tang Du đứng cạnh, Thẩm Tiên Phi thu nụ cười lại, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn cánh cửa xe, Tang Du có thể thấy rõ gương mặt trẻ trung ấy, không có biểu cảm gì, dường như đó chính là biểu cảm của anh.

Chỗ họ đứng không phải là tốt lắm, lại rất gần cửa giữa để xuống xe, người lên xuống rất đông, mỗi người đi đến cửa để xuống đều xô đẩy Tang Du, cô cảm giác cơ thể mình sắp méo mó co rút lại rồi.

Trời ơi, chính là xe buýt sao, có đánh chết cô, cô cũng không đi lần thứ hai nữa

Cuối cùng đã đến nơi, Thẩm Tiên Phi vẫn tỏ vẻ lãnh đạm xuống xe, Tang Du cũng xuống xe, nhìn xung quanh mới phát hiện ra đây là phía nam thành phố, còn trường lại ở đông nam, tuy chỗ này không quá xa với trường, nhưng Tang Du cứ ngỡ anh đi làm thêm xong sẽ về trường chứ.

Đi chưa được mấy bước, cuối cùng Thẩm Tiên Phi không nhịn nổi nữa, quay lại nói với Tang Du: "Đừng theo tôi nữa, trong trường cô đã xâm phạm đời tư của tôi, tôi không mong muốn giờ trọ ngoài trường mà cô vẫn tiếp tục như thế".

"Anh trọ ở ngoài trường" Chẳng trách cô không tìm ra anh, thì ra vì muốn trốn cô mà anh đã ra ngoài ở, "Thẩm Tiên Phi, sao anh cứ trốn em mãi vậy? Em có ăn thịt anh đâu?".

“Sao tôi trốn cô à? Tại sao cô không thử hỏi xem hơn tháng nay cô đã đảo lộn cuộc sống của tôi đến mức nào?” cứ nhớ đến tình cảnh hơn tháng nay trong trường, cơn giận dữ anh kìm nén bấy lâu nay lại bùng phát.

Anh biết nhà cô rất giàu, người giàu thường thích là những chuyện vớ vẩn.

Mỗi ngày cứ mười hai giờ trưa, trong phòng lại xuất hiện một con mèo bông màu hồng mà anh nhìn đã thấy đã chán ghét. Mỗi tối lúc mười một giờ trước khi phòng tắt điện, cô lại gọi điện đến, rất đúng giờ, chúc anh ngủ ngon, nhưng anh chưa bao giờ nghe máy, toàn là những người bạn khác thay phiên nhau nhận, bọn họ đều thích đùa giỡn với cô cho đến khi phòng tắt đèn mới thôi.

Khi anh ăn cơm ở nhà ăn, người ngồi đối diện lại là cô, những người anh em “nghĩa khí” sẽ chủ động nhường chỗ cho cô, ba ngày, anh lại bị bắt ép về phòng ôn tập, nhưng ba ngày sau âm thanh náo loạn trong phòng lại bức anh phải đến thư viện tiếp tục chịu đựng cô, lúc đầu anh không tài nào tĩnh tâm được, lần nào cũng phải đấu tranh tư tưởng rất lâu, mới có thể hoàn toàn nhập tâm vào bài học. anh lên lớp, cô có thể lấy được thời khóa biểu của anh, hơn nữa là môn học chung đông người, cô sẽ ngồi sẵn trong giảng đường, anh bị bức đến nỗi chỉ có thể vào lớp cùng thầy giáo, ngồi ở những dãy ghế ồn ào nhất phía sau cùng, thầy giảng những gì, anh không thể nào nghe rõ. Lần trước sự kiện vở ghi chép của môn pháp luật đã khiến anh phải copy vở ghi mà bạn cùng phòng bán đứng đời tư của anh để đổi lấy nó.

Ban đầu, anh chẳng biết gì cả, dần dần, anh phát hiện ra trước mặt cô, anh như người trong suốt, dù trên sân bóng, nhà ăn, giảng đường, thư viện, phòng ký túc, vườn hoa... dường như trong chỉ cần trong trường, anh sẽ không thoát nổi tầm mắt cô, điều khiến anh không chịu nổi nhất là đời tư bị phơi bày trước mặt cô gài đáng ghét đó, đến cả việc hôm ấy mặc quần lót màu gì cô cũng biết.

Một buổi trưa nọ, anh lấy xong phần cơm, trên đường về ký túc thì nhìn thấy cô ôm một hộp cơm hình mèo màu hồng đứng đợi mình, vốn ngỡ rằng cứ xem như không thấy gì cả, nhưng chỉ một câu nói của cô thôi, đã khiến anh cảm thấy cả tòa nhà ký túc xá sụp đổ trước mắt trong tích tắc.

“Thẩm Tiên Phi, nghe nói quần lót của anh mặc hôm nay phía sau mông có hình một chú in...”.

Cuối cùng, sau những dằn vặt hành hạ tinh thần hơn tháng qua, đã bức anh phải nhờ một bạn học cũ thời trung học và hiện giờ đang học đại học ở thành phố N, tìm một phòng trọ chung ở ngoài trường, đồng thời cảnh cáo đám bạn cùng phòng nếu dám nói chuyện anh thuê nhà ra thì tuyệt giao, vì sợ cô biết nơi anh ở hiện nay của mình, nên anh không nói cho bất kỳ ai trong phòng biết.

Tóm lại, từ sau khi anh chọc giận ma nữ này, ngày nào anh cũng giống như ăn trộm, mục đích chỉ để phòng tránh cô, nếu hôm nào đó anh phát điên đến nỗi phải vào bệnh viện tâm thần, thì nhất định là do ma nữ này bức bách mà ra.

“Anh cho em làm bạn gái anh thì những chuyện đó đã chẳng xảy ra rồi!”.

Thẩm Tiên Phi thở ra một hơi, cau mày nói: “Nếu vì chuyện cửa hàng tiện lợi lần trước, tôi đã không nể cô là nữ sinh, không nể mặt cô, thế thì tôi xin lỗi cô ngay tại đây, xin lỗi”.

Dưới ngọn đèn đường, Tang Du nhìn chăm chăm tư thế vô cùng ngạo mạn của anh, nếu anh làm thế cũng xem là xin lỗi, thì chỉ khiến người đón nhận càng thêm giận dữ. thế nên đối với dạng tự phụ như Thẩm Tiên Phi, vẫn phải dùng “kế hoạch truy bắt chim” của cô. Nhưng có thể khiến anh mở lời xin cô tha thứ, cũng có nghĩa là thời gian, sinh mệnh và tiền bạc cô bỏ ra hơn tháng nay cuối cùng đã có được báo đáp. Hừ, tưởng gì, cuối cùng cũng không kháng cự nổi, cô không tin rằng mình không đẩy nổi tấm bảng tiết liệt kia của anh, cô không tin!

“Chuyện đó em quên từ lâu rồi”, đó là sự sỉ nhục đối với cô, nếu cô quên, thì trừ phi thế gian này có ma thật, “Thẩm Tiên Phi, em muốn làm bạn gái của anh thôi mà, chuyện này khó thế sao?”.

Nói đi nói lại rồi vẫn quay về chỗ cũ, Thẩm Tiên Phi đã tức đến nỗi không nói gì được.

Hàng đèn đường lóe sang trong bóng đêm, lúc tỏ lúc mờ...

Tang Du đứng đối mặt với Thẩm Tiên Phi.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Tang Du co rúm người lại, kéo cổ áo khoác lên, đút hai tay đã tê cứng vì lạnh vào túi áo, chạm ngay vào bao thuốc là và bật lửa trong đó, cô móc thuốc ra theo phản xạ, châm lửa rồi hít một hơi thật sâu, chỉ khi dựa vào chút hơi ấm này, cô mới không cảm thấy lạnh nữa.

Một lúc lâu sau, Thẩm Tiên Phi mới lên tiếng: "Người con gái tôi thích phải có một mái tóc đen dài mềm mượt đến tận eo, mặc những bộ quần áo đáng yêu và nữ tính, nói chuyện dịu dàng nhỏ nhẹ, nghiêm túc sống và học hành, tuyệt đối không phải là loại chưa gì đã hươ nầm đầm bữa bãi, càng không thể biết hút thuốc giống phường lưu manh được".

Bàn tay kẹp điều thuốc vừa đưa lên môi, Tang Du đã khựng lại, ngẩn người một lúc sau, cô mới người lên hỏi: "Nếu em trở thành dạng con gái anh thích, thì anh sẽ đồng ý cho em làm bạn gái anh?".

Thẩm Tiên Phi không trả lời rõ ràng, chỉ liếc nhìn cô một cái thật nhanh rồi quay người đi vào tiểu khu.

Lần này Tang Du không theo đuổi, mà đờ đẫn đứng nhìn theo bóng Thẩm Tiên Phi.

Kiểu người mà Thẩm Tiên Phi nói, cô chẳng có nét nào phù hợp.

Tóc cô rất ngắn, hơn tháng nay cô bận rộn không có thời gian cắt tỉa nên mái tóc dài nhất cũng chỉ quá tai. Cô thích những loại trang phục trung tính, màu sắc không đen thì xám, đa phần là quần jeans, hơn nữa lại là kiểu quần jeans mài thùng lỗ chỗ, chân mang giày thể thao Nike hai màu đen trắng, từ trên xuống dưới không tìm ra nổi chút đáng yêu, nữ tính nào. Nói năng dịu dàng nhẹ nhàng, hình như từ lúc gặp Thẩm Tiên Phi, cô chưa bao giờ nói với anh câu nào dịu dàng, hòa nhã, đương nhiên anh cũng chưa bao giờ nói chuyện tử tế với cô. Nghiêm túc sống và học hành, điều duy nhất có thể xem là đạt chuẩn chính là cô sống rất nghiêm túc, nhưng trong mắt Thẩm Tiên Phi thì mọi chuyện cô làm trong hơn tháng nay cực kỳ không nghiêm túc; học hành, cô chỉ nghiêm túc với những môn cô thấy có hứng thú. Để giải quyết vấn đề, cái cô dựa vào là nầm đầm, tuy vào đại học H rồi cơ hội dung đến vũ lực ít đi, nhưng cô đã từng đánh một tên ve vãn mình, khiến gần như mọi nam sinh đều biết cô giỏi đánh nhau, không dám tiếp cận nữa.

Cả hút thuốc, nhìn nữa điều thuốc còn lại trong tay, cô không nghĩ ngợi gì mà dập tắt nó rồi ném thẳng vào thùng rác.

Cô rảo bước thật nhanh ra khỏi con đường này, đợi mãi mới bắt được một chiếc taxi, phóng thẳng đến khu trung tâm thương mại mà cô đã vớt lại đồ đạc ở đó.

10. Chương 10

Thực nữ nhanh chóng hình thành

Đến trung tâm thương mại, ngoài những món quà tặng cho bọn Tư Tư ra, Tang Du tặng toàn bộ quần áo có dáng vẻ trung tính trong hai túi đồ cho hai cô tiếp tân đã giúp mình trông đồ lúc này.

Đêm Giáng Sinh, khu trung tâm thương mại và các cửa hàng đều kinh doanh suốt hai mươi tư giờ, bây giờ vẫn chưa đến mười hai giờ khuya, cô lao lên lầu hai là khu bán trang phục cho các thực nữ, nhìn quanh một lúc, chỉ toàn thấy màu đỏ hồng và hồng phấn.

Không lãng phí nhiều thời gian, cô liếc mắt nhìn, thấy một nhãn hiệu mang tên "Phòng thực nữ", OK, chọn nó vậy! Cô tiến đến nói với cô gái bán hàng: "Nhìn đáng người tôi, giúp tôi chọn một bộ từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới".

Cô gái bán hàng ban đầu sững người, sau đó tươi cười hơn hở, hôm này thành tích bán hàng đã rất tốt rồi, không ngờ sắp đóng cửa còn bán được thêm một đơn hàng nữa, cô nàng không chỉ chọn một bộ như Tang Du nói, mà chọn đến bốn, năm bộ mang ra.

Tang Du không thèm nhìn, chụp lấy một bộ trong đó rồi vào phòng thử đồ.

Một lúc sau, Tang Du bước ra.

Cô gái bán hàng lập tức tiến lên, đôi mắt tỏ vẻ ngưỡng mộ và tán thưởng: "Cô vẫn là sinh viên phải không?".

Tang Du gật đầu.

"Bộ quần áo này cô mặc thật quá đẹp, xem này, còn đẹp hơn cả người mẫu trong poster quảng cáo dán trên kia của chúng tôi nữa", câu này của cô ta không phải là lời nói sáo rỗng để bán được hàng, mà thật sự rất hài lòng.

Nhìn người trong gương, Tang Du bỗng thất thần trong tích tắc, người trong gương là cô ư? Thật là kỳ quặc.

Áo khoác màu xanh nhạt, phía sau eo có một chiếc nơ bướm đáng yêu, bên trong là chiếc áo len trắng muốt, trước ngực còn thêu hình lấp lánh, cổ áo và tay áo đều là loại ren rất đáng yêu, phía dưới là một chiếc váy ngắn đến tận đầu gối. trang phục ấy khiến Tang Du vốn đã xinh đẹp càng thêm rực rỡ, giống như cô gái bán hàng đã nói, còn đẹp hơn cả người mẫu trên poster quảng cáo nữa, nhưng nhìn từ trên xuống dưới, thứ lạc điệu nhất chính là đôi giày Nike trên chân cô.

"Cô nên xuống lầu mua một đôi giày da, như thế sẽ đẹp hơn", cô nàng bán hàng đề nghị.

Tang Du hỏi: "Như thế này trông có vẻ đáng yêu, rất thực nữ?"

Cô nàng bán hàng che miệng cười: "Tất nhiên rồi, bộ sưu tập này của chúng tôi chủ yếu dành cho thực nữ vào mùa đông này mà".

Nhướn mày lên, Tang Du lại ngắm mình trong gương, thầm nghĩ: Thì ra Thẩm Tiên Phi thích loại này, thật là kỳ quặc, loại trang phục này giống như kiểu ăn vận đáng yêu mà mình khi học mẫu giáo cô mới mặc, hồng lòe loẹt thế này, chẳng lẽ Thẩm Tiên Phi mắc chứng yêu trẻ con?

Suy nghĩ đó khiến Tang Du bất giác rung mình, đưa tay nhìn đồng hồ thấy không còn sớm, phải về trường ngay, thế là cô nói với cô bán hàng: "Gói hết mấy bộ quần áo ban nãy cô chọn giúp tôi, còn nữa, cô xuống lầu mua giày với tôi, tôi không rảnh lắm".

Cô nàng kia kinh ngạc há hốc mồm, to đến mức có thể nhét được mấy quả trứng gà.

Sau đó, dưới sự chỉ đạo nhiệt tình của cô gái bán hàng, Tang Du lại mua một đôi giày và vài đôi tất lụa, cô chê phiền phức, mang vào rồi không chịu cởi ra, đồng thời ném hết quần áo và giày cũ của mình vào thùng rác trong khu mua sắm.

Rồi túi lớn, túi nhỏ như thế, Tang Du mang đôi giày cao gót, lòng ngóng lao ra khỏi nơi đó.

Bây giờ chỉ còn lại tóc thôi, Thẩm Tiên Phi chết tiệt, tưởng cô là con cóc sao, cho rằng cô sẽ đợi đến khi tóc dài đến eo mới đi tìm anh hay sao.

Chim ngó đáng ghét, bây giờ xã hội này N năm trước đã có kỹ thuật gọi là nối tóc. Sở dĩ cô biết chuyện này là cũng nhờ bà mẹ cô, vì mẹ cô ngoài mặt chực ra thì chỉ quan tâm đến dung nhan và tóc tai, nên cô đã mở mang kiến thức.

Tang Du vẫy xe đến tiệm thẩm mỹ nơi mẹ mình hay đến, nhân viên ở đó đã quen cô từ lâu. Theo yêu cầu của Tang Du, stylist bắt đầu bận rộn với mái tóc của cô.

Mỗi lần cô sắp ngủ gục thì mái tóc lại kéo đau khiến cô choàng tỉnh. Cứ nghĩ rằng bản thân phải chịu mấy tiếng đồng hồ hành hạ ở đây vì mấy câu nói vớ vẩn của Thẩm Tiên Phi, cô lại nghiêng rằng kèn kẹt, đợi đến khi nào cô nắm được con chim ngó Thẩm Tiên Phi trong lòng bàn tay rồi, cô nhất định sẽ hành hạ chà đạp anh, trả hết cho anh bao nỗi oán hận tích tụ bấy lâu nay.

Tang Du thầm nguyện rửa: Hừ, chim ngó chết tiệt, anh đợi đó mà xem.

Làm tóc xong thì đã hơn ba giờ sáng, tiệm làm tóc đóng cửa chỉ còn phục vụ mỗi mình Tang Du mà thôi.

Nhân viên của tiệm khó khăn lắm mới gọi được Tang Du thức dậy, cô nheo đôi mắt mơ màng, không còn tâm trí đâu để quan tâm mái tóc mình được nối thành kiểu gì, chỉ xách túi lớn túi nhỏ, mang đôi giày nằm phân, lảo đảo loạn xạ ra cửa.

Nhiệt độ ban đêm lạnh hơn nhiều so với lúc trước, từng cơn gió lạnh thốc đến, Tang Du rùng mình một cái, cuối cùng cũng tỉnh hẳn.

Nhìn bao nhiêu thứ đang cầm trong tay, cô vất vả rút một tay ra, vỗ vỗ đầu rồi nhìn đồng hồ, trường đã đóng cửa từ lâu rồi, đợi đến khi trời sáng rồi mở cửa lại còn có lý hơn, dù sao cũng không về được nữa.

Ngẫm nghĩ, thôi cứ tìm khách sạn nào đó nghỉ ngơi một đêm rồi tính.

Với Tang Du mà nói thì đó chính là đêm Bình An xui xẻo.

Hết như các nhà hàng, đi liền năm khách sạn rồi mà chỗ nào cũng xin lỗi rằng, đêm nay các phòng đều đã kín hết, đồng thời còn nhìn cô bằng ánh mắt cực kỳ mờ ám ra hiệu rằng: Cô à, hôm nay là đêm Bình An mà, người đến thuê phòng tất nhiên là nhiều rồi, ai lại rảnh rỗi một mình đến đây thuê phòng như cô chứ.

Ra khỏi khách sạn thứ năm, Tang Du đã chửi to: "Fuck you!"

Cực kỳ mệt mỏi, cô đành bắt xe quay về trường, mặc kệ là lúc mấy giờ, chỉ cần nghĩ cách vào được thôi, cô sẽ có chỗ ngủ, chuyện đó mới quan trọng nhất.

Đối diện với cổng trường khép chặt, Tang Du vừa tay xách đồ, vừa lần mò đến bờ tường kế cận.

Hạ hạ sách, chỉ có trèo tường.

Ngẫm nghĩ bức tường không cao lắm nhưng cũng không thể gọi là thấp này, Tang Du đang nhắm tính xem làm sao trèo vào được, thì phía sau lưng một giọng nam rất dễ nghe vang lên: "Bạn không thấy là xách nhiều đồ như thế rất vướng víu à?"

Quay lại, Tang Du nhìn thấy một chàng trai ăn vận thoải mái đang đứng sau lưng.

Đồng đạo trung nhân, người cùng cảnh ngộ?

Tăng Tử Ngạo nhìn Tang Du ăn vận rất thực nữ, đôi mắt ánh lên vẻ hứng chí không che dấu. Trước đó anh tưởng mình hoa mắt mới nhìn nhầm người, vậy ra đúng là Tang Du, người mà mười một tiếng trước anh đã nhìn thấy ở Lục Nhân Các. Điều khiến anh bất ngờ hơn nữa là chỉ trong vòng mười một tiếng, một đêm mà thôi, cô lại có sự thay đổi lớn đến đảo lộn trời đất, cực kỳ xuất sắc.

Khóe môi anh bất giác nhướn lên.

"Thu ngay ánh mắt dung tục và nụ cười dâm dăng của cậu lại ngay!", giọng điệu Tang Du rất khó chịu.

Tăng Tử Ngạo không giận mà còn cười: "Chào bạn, tôi là Tăng Tử Ngạo, rất vui được làm quen với bạn trong một buổi sớm mai như thế này".

"Tôi thèm quan tâm cậu là ai à, không rảnh rỗi đâu". Tang Du lườm anh một cái rồi xách đồ đi về phía khác, quyết định trèo tường ở chỗ này.

"Bạn xách nhiều đồ như thế làm sao trèo tường được?", Tăng Tử Ngạo cũng theo sau cô, cười phản đối: "Hai người, có một kẻ giúp sức, dù kiểu gì cũng tiện hơn".

Đồng lưu hợp ô 1?

1. Ý chỉ làm chuyện xấu với người xấu.

Tang Du nhìn chàng trai với mái tóc đang tung bay, tướng mạo không thua gì Thẩm Tiên Phi, lúc cười lại rất đẹp trai ấy, buột miệng nói: "Cậu là sinh viên trường H?".

"Phải, Tăng Tử Ngạo ngành quản lý thông tin máy tính, khoa quản trị thông tin", Tăng Tử Ngạo cười rất đẹp.

Tăng Tử Ngạo? Cái tên nghe quen quá.

Tang Du nhìn Tăng Tử Ngạo đẹp trai, bỗng nhớ đến lời Tư Tư nói, kêu lên: "Ồ, tôi biết rồi, cậu chính là cái tên khó ưa thứ hai".

"Khó ưa?" Tăng Tử Ngạo nhướn mày, anh khó ưa? Sao anh không biết mình khó ưa nhỉ?

“Cậu muốn giúp tôi vào trường?”, Tang Du tiến đến gần anh.

“Ừ”, Tăng Tử Ngạo cười.

Anh rất cao, gần như bằng Thẩm Tiên Phi, cô chỉ đứng đến dưới cằm, chắc là hơn một mét tám.

“Được, cầm lấy, đợi tôi lên được thì cậu ném nó cho tôi”, Tang Du dúm mấy cái túi vừa to vừa nặng cho Tăng Tử Ngạo.

Sau đó cô nhìn bức tường, lùi lại mấy bước, khởi động cánh tay rồi chạy lấy đà mấy bước, sau đó nhảy lên tường. Ai ngờ vì cô mang giày cao gót, bị trượt chân nên không lên được mà hai tay lại đập trúng vào tường.

Tăng Tử Ngạo kêu lên: “Cẩn thận”.

Nghiến răng, Tang Du vận hết sức lực, hai tay bám chặt rồi trèo lên, ngồi vững ở phía trên, nói với Tăng Tử Ngạo: “OK, bây giờ đưa đồ cho tôi được rồi”.

“Không ngờ bạn cũng nhanh nhẹn quá nhỉ.” Tăng Tử Ngạo đứng dưới tường, ném từng túi lên cho Tang Du.

“Vẫn chưa gọi là khó lắm, lát nữa làm sao vào được ký túc đó mới là vấn đề”, Tang Du nhếch môi.

“Ký túc xá nữ sinh phiền phức thế đấy.” Tăng Tử Ngạo vừa nói vừa nhảy lên, hai tay vịn lấy bờ tường, nhẹ nhàng nhảy lên ngồi phía trên.

“Cậu cũng khá đấy chứ”, Tang Du khen ngợi.

“Ừ, tất nhiên, trèo nhiều rồi mà”.

Tang Du cười khê, kiểu này thì cái anh chàng Tăng Tử Ngạo đã chơi bởi nhiều ở ngoài rồi đây.

Lúc đó, giọng của ông chú bảo vệ cổng vang đến: “Đứa nào làm trò gì ở đó”.

“Chết rồi, bị phát hiện rồi, chạy mau!” Tăng Tử Ngạo nhanh nhẹn nhảy xuống trước rồi đứng phía dưới ngược lên nói với Tang Du: “Không sao, nhảy xuống, tôi đón bạn”.

Nhìn ánh đèn pin mỗi lúc một gần, Tang Du không do dự nhảy xuống, bị Tăng Tử Ngạo ôm chầm vào lòng. Tang Du kinh hoảng đang định tháo lui thì túi đồ trong tay đã được Tăng Tử Ngạo giữ lấy, anh kéo tay cô chạy về phía tay phải.

Hai người chạy cuống cuống như ăn trộm, cuối cùng cũng dừng lại.

Thở hổn hển, Tang Du mới nhận ra tay mình đang được Tăng Tử Ngạo nắm lấy, cô vội vàng hất tay anh ra.

Lòng bàn tay bồng trồng không, Tăng Tử Ngạo cảm thấy luyến tiếc, nhưng vẫn mỉm cười: “Tang Du, rất vui được làm quen với bạn”.

Hơi sững sờ, Tang Du liếc nhìn Tăng Tử Ngạo đang nở nụ cười khiến người ta váng vất, anh lại biết tên cô, mà lại là người duy nhất không nhắc đến HK518.

“Ừm”, Tang Du uể oải đáp lời, “Sau này gặp lại”.

Quay người đi, cô xách túi lớn, túi nhỏ, loạng choạng đi về phía khu ký túc xá nữ sinh.

Tăng Tử Ngạo cười, hét với theo bóng cô: “Tang Du, thực ra chúng ta chỉ cần đợi thêm mười phút là không cần phải trèo tường nữa, sáu rưỡi trường mở cổng rồi”.

Khi Tang Du hung hăng quay lại, thì Tăng Tử Ngạo đáng ghét kia đã chạy xa rồi.

Đến dưới lầu, cửa ký túc đã mở, chỉ ít không cần leo ống nước để lên lầu năm nữa. Tang Du ngẩng lên nhìn, lầu năm, cô phải xách cả đồng hồ này để trèo lên những năm tầng lầu ư?

Lấy di động ra, cô đánh thức ba cô nàng vẫn đang say ngủ dậy, ra lệnh cho họ xuống giúp cô chuyển đồ lên.

Lo lắng cả đêm, Sơ Sơ nhận điện thoại, vừa nghe giọng của Tang Du đã rất kích động, đánh thức Tư Tư và Sa Sa dậy rồi lao xuống lầu. Nhưng ba cô nàng nhìn quanh mãi cũng không thấy Tang Du đâu, mà chỉ thấy một cô gái mặc áo khoác xanh nhạt, tóc dài đến tận eo đang gục đầu ngồi trên đồng hồ đặc.

“Này, cậu chắc chắn Tiểu Du đang đứng dưới này chứ?”, Tư Tư đẩy Sơ Sơ.

“Trăm phần trăm”, Sơ Sơ gật đầu.

“Thôi, gọi thử xem sao”, Sa Sa gọi toáng lên, “Tiểu Du, Tiểu Du”.

“... Đây này”, Tang Du mệt mỏi giơ một tay lên.

“Tiểu Du!”, ba người ngạc nhiên kêu lên.

“Tóc của cậu? Quần áo của cậu? Giày của cậu?”.

“Đồ quý, tối qua có phải cậu đã gặp chú Jesu rồi?”

“Đêm qua cậu chế ở nơi nào hả?”

“Khai mau, tối qua cậu ra ngoài làm trò gì với tên nào?”

“Cậu có biết đêm qua kiểm tra phòng không?”

Ba con quạ trước mặt ồn ào quá, cô buồn ngủ rũ rượi, cô muốn lên giường ngủ. Đứng phắt dậy, Tang Du gạt hết ba gương mặt đang chụm lại gần, nheo nheo mắt rồi đi và khu nhà với dáng đi ưỡn ẹo của một con rắn.

Không biết ngủ bao lâu rồi, lúc Tang Du mở mắt ra thì đã hơn sáu giờ tối, cô ngủ gần mười hai tiếng đồng hồ.

“A, rơi gối rồi, cổ đau quá đi mất.” Tang Du xoay xoay cổ, xuống giường, chuẩn bị đánh răng rửa mặt, nhưng lại thấy Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ đang sa sầm mặt ngồi bên cạnh bàn, gương mặt ba người cứ như bị ai đánh vậy, cô không nén được cười, “Ha, ba cậu kỳ quặc quá, thì ra còn có người xui xẻo hơn tớ, cùng lúc bị đập trong đêm Bình An, o sừng mắt thì cũng sừng mặt”.

“Tang Du...” ba người lập tức bỏ nhào đến Tang Du như sói vồ mồi, kết quả là lại bị đập văng ra trở lại.

Sau đó, cuối cùng Tang Du cũng sắp xếp lại mọi chuyện, vì sang nay ba người xuống dưới đón cô, làm phiền cô đang ngủ nên mới bị cô đánh ra nông nổi đó, dẫn đến việc hôm nay là lễ Noel mà cũng không thể nào ra ngoài “làm trò gì đó” với bạn trai được.

Đáng đời, ai bảo vô nhân tính.

Tang Du nhìn ba cô bạn khuất phục dưới “uy vũ” của mình, ném cho họ mỹ phẩm mà hôm qua cô đã mua tặng, xem như bù đắp cho sự tiếc nuối của ba cô vì không thể ra ngoài chơi hôm nay.

Khi ba cô nàng biết được vì mấy câu nói của Thẩm Tiên Phi mà Tang Du suốt đêm không ngủ để đi nói tóc, ai cũng đờ đẫn đứng nhìn cô, sững sờ đến nỗi mãi không nói được gì.

Một lúc sau, Sơ Sơ ngồi xuống trước mặt Tang Du, e dè hỏi: “Tiểu Du, có phải cậu đã thích Thẩm Tiên Phi thật không?”.

“Hử?” Tang Du nghi ngờ nhìn Sơ Sơ, tại sao cô bạn lại đột ngột tỏ ra nghiêm túc như thế.

“Tiểu Du, không phải các chị em đây nói xấu cậu, nhưng nếu không phải bị quỷ ám thì cậu thích anh ấy thật rồi”, Tư Tư lấy một cái gối ôm hình mèo Hello Kitty đập vào đầu Tang Du.

“Ban đầu tớ chỉ nghĩ là cậu giống những đứa con gái khác, chỉ thích mới lạ. Nhưng chuyện này đã qua lâu rồi mà hứng thú với anh ấy của cậu không những không giảm mà cả đêm không ngủ, sửa soạn bản thân đến nỗi trở thành một người khác vậy. Chẳng lẽ không phải là thích anh ấy thật rồi sao?”, Sơ Sơ nói.

“Tiểu Du, sao cậu dần mặt ra thế? Nói câu gì đi, có phải cậu thích anh ấy thật không?”, Sa Sa cuống lên.

Trong tích tắc đầu óc cô như đông đặc lại, Tang Du cứng người bất động. Sao cô có thể thích cái tên đáng ghét đó chứ, sở dĩ cô làm thế là vì muốn trả thù thôi, làm sao thích anh ta được, thích anh ta đúng là bị quỷ ám thật!

Nhưng không hiểu vì sao mà gò má cô mỗi lúc một nóng lên giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Cô nghĩ chắc hẳn mình đã bị ba cô nàng kia làm cho cuống lên rồi, vì không thể nói với họ rằng cô muốn trả thù nên mới làm thế được.

“Trời ơi, Tiểu Du, cậu thích Thẩm Tiên Phi kia thật á, xem mặt cậu đỏ như ớt khỉ kia, mắt mắt chết đi được”, Tư Tư lấy đầu meo úp lên mặt Tang Du.

“Toi cậu rồi, hết thuốc chữa rồi, gia nhập nhóm mê trai đi”, Sa Sa hòa theo.

Sơ Sơ kéo đầu mèo ra, thở dài: “Thích thì thích, nhưng cậu phải chuẩn bị tâm lý đó, từ khi anh ấy vào đây học cho đến hiện nay thì chưa có nữ sinh nào thành công cả. Cậu có thể bức anh ấy phải ra ngoài ỏ, cũng xem như một dạng “thành công” rồi.

Lễ Giáng Sinh điên cuồng qua chưa mấy ngày đã tới Tết dương, Tết dương trôi qua xong lại đến kỳ thi cuối kỳ, vô tình, không khí trong trường không còn thoải mái tự do như lúc vào học, mọi người đều ngoan ngoãn vùi đầu gặm sách, chuẩn bị thời khắc lao đến “nơi thụ hình”.

Mỗi buổi trưa, Thẩm Tiên Phi vẫn lấy xong cơm rồi về phòng ăn, vì thời tiết lạnh nên mỗi lần về đến nơi, cơm canh đã nguội lạnh cả, anh đành lấy nước nóng đổ vào ăn. Như thế tuy hơi phiền phức, hơi đau khổ, nhưng có thể trốn tránh được thần Dịch Bệnh.

Lúc gần đến ký túc, anh nhìn thấy nam sinh qua lại khá đông, ai cũng cười hớn hở không biết là đang nói cái gì, không khí khác hẳn thường ngày khi anh về, trong lòng ngân vang tiếng chuông cảnh báo, anh bỗng linh cảm không lành.

Không thấy Tang Du, anh thấy yên tâm hơn, vội bước nhanh về phía khu nhà.

“Thẩm Tiên Phi!”, một giọng nói quen thuộc nhưng không chắc chắn lắm vang lên bên tai anh.

Anh chậm rãi quay lại, cách đó vài bước, một cô gái tóc xoắn dài mặc áo khoác trắng đứng dưới gốc cây, anh ngẩn người, sau khi ngắm kỹ gương mặt tươi cười đó, anh bỗng thất thần trong tích tắc.

Nhìn vẻ mặt sững sờ của Thẩm Tiên Phi, Tang Du cười nhẹ, tiến đến gần anh. Khóe môi khẽ nhướn lên, đôi mắt đẹp mê người trong vắt như nước, song mắt lay động càng thêm yêu kiều.

“Ồ, chuyện đó... cũng không có chuyện gì đặc biệt, em chỉ muốn thăm anh”, cắn môi, hàng mi dài của Tang Du khẽ chớp.

Khẽ nuốt nước bọt, nhất thời Thẩm Tiên Phi không biết phải nói gì, anh khẽ ho một tiếng rồi quay mặt đi, hướng ánh mắt về nơi khác.

Vốn dĩ khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Thẩm Tiên Phi, Tang Du đã có phần vui mừng, nhưng thấy anh đối phó bằng sự im lặng, còn quay mặt đi, khiến trái tim Tang Du bỗng thấy nhói đau kỳ lạ.

Dần dần, gương mặt đang tươi cười xuất hiện vẻ buồn bã, bất giác cô mím chặt môi.

Cô thật sự không hiểu đã sai sót ở đâu, cô làm theo y như lời anh nói, tóc đã dài ra, y phục rất thực nữ, ngay cả giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng, dịu dàng, chỉ sợ hơi lớn tiếng một chút sẽ khiến anh sợ hãi bỏ chạy. Cho dù là ai thì thấy cô thay đổi như vậy cũng sẽ ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cũng hết lời khen ngợi. Chỉ có anh sững sờ trong tích tắc mà thôi, rồi vẫn vẻ mặt ngốc nghếch, lạnh lùng đó.

Cắn môi, cô hít một hơi dài, thật sâu rồi từ từ mở miệng “Xin lỗi, anh cứ lên ăn cơm, cơm nguội cả rồi, hôm khác... hôm khác em lại đến tìm anh”, nói xong, cô buồn bã quay người bỏ đi.

Thẩm Tiên Phi ngồi trước bàn, vẫn là bữa trưa anh hay ăn, nhưng lần này lại cảm thấy bữa ăn như cả thế kỷ. Anh không kìm nổi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt dừng ở gốc cây trước khu nhà kia.

Đêm đó anh chỉ nói đùa thôi mà cô ngỡ là thật. Tuy anh sững sờ vì sao chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà cô lại nuôi được mái tóc dài như thế, cho dù là tóc giả, nhưng phối hợp với áo khoác trắng như tuyết, dáng vẻ xinh đẹp kiều diễm đó, thực sự rất hợp với cô.

Trong khoảnh khắc, dường như anh nghe thấy trái tim mình đập “thình thịch” không ngừng. Thậm chí anh không dám nhìn cô, chỉ có thể chọn cách trốn tránh.

Hôm nay giọng nói của cô rất hay, trầm trầm, nhẹ nhàng, dịu dàng, dễ chịu hơn nhiều so với lúc trước chưa gì đã hét “Thẩm Chim Ngổ”. Điều đó khiến anh nhớ đến đêm Bình An, trên xe buýt, bộ dạng hung tợn của cô chọc cho cô nàng kia tức điên phải xuống xe, hoàn toàn là hai người khác nhau, thật không biết cô làm cách nào được như vậy.

Nơi mềm yếu nhất trong lòng như bị thứ gì đó chạm phải, khóe môi anh bất giác cong lên thành một nụ cười rất nhẹ.

“Ôi ôi ôi tôi bắt gặp anh chàng đẹp trai ngây thơ nhất khoa mỹ thuật thương mại chúng ta đang cười trộm nhé. Bữa cơm này ăn mãi vẫn chưa xong, không giống tác phong của cậu, nhất định là đang nhớ đến Bá Vương Hoa của cậu có đúng không?” Vương Hạo phồng kể bên bỗng hét toáng lên.

Lý Thần Hy nhảy xổ đến: “Bá Vương Hoa cái gì? Cậu không thấy hôm nay cô ấy ăn mặc thế nào à? Giống hệt một đóa hoa bách hợp thuần khiết ấy” .

“Trước kia cảm thấy Bá Vương Hoa rất cá tính, ai ngờ chuyển sang bộ dạng thực nữ rồi, giống hệt con mèo gọi cảm này, siêu thuần khiết”, Vương Hạo cầm một con Hello Kitty lên so sánh, rồi hôn chụt một cái.

“không thấy các cậu vợ vẫn lắm à?” Cơm đã nguội ngắt, lại bị Vương Hạo quấy rối, Thẩm Tiên Phi càng không muốn ăn nữa.

Wương Hạo chồm đến cản đường anh: “A Phi à, rốt cuộc cậu có thích người ta hay không, nếu cậu không thích thì người anh em này sẽ theo đuổi đấy”

Thẩm Tiên Phi lườm Vương Hạo một cái, khề đẩy cậu ta rồi đi về phía bể nước.

Anh không hiểu nổi sinh viên bây giờ nghĩ thế nào, hình như vào đại học là phải yêu đương vậy. anh vào đại học là để học hành, chứ không phải để yêu đương.

Từ khi anh hiểu biết mọi chuyện thì đã luôn cố gắng chăm chỉ học hành, vì anh có một gia đình như thế, vất vả thi đỗ vào đại học H, hơn một năm nay ngoài việc học ra thì chỉ có học, lý tưởng của anh là sau khi tốt nghiệp sẽ tìm được một công việc tốt, có thể mua được một ngôi nhà của riêng mình, đón mẹ từ phố Tây ra, hiếu thảo, yêu kính mẹ, để mẹ, người đã kham khổ hơn nửa đời người, được an dưỡng tuổi già.

Tang Du, cô tiểu thư nhà giàu ấy, suốt ngày rảnh rỗi buồn chán, vì cô ta anh đã phải ra ngoài ở. Hôm nay thấy cô ăn mặc hệt như Lý Thần Hy nói, giống như ... giống như một đóa bách hợp trong trắng, anh thừa nhận, khoảnh khắc đó, anh bỗng thấy hồi hộp kỳ lạ, thậm chí rối bời.

Cái cô Tang Du ấy, không hề biết khó khăn mà rút lui gì cả, khiến anh thật sự bối rối.

Hai tay vịn bể nước, anh thở dài, chuyện này không thể cứ thế mãi được, anh không có nhiều thời gian tiêu phí cho cô, việc anh phải làm còn nhiều lắm, anh không phải là đồ chơi cho kẻ nhà giàu thích đùa bỡn.

Chắc chắn suy nghĩ trong lòng rồi, anh nhanh chóng rửa xong bát đĩa, về lại phòng, chuẩn bị cho tiết học buổi chiều.

11. Chương 11

Thất tình giống như cơn đau bụng kinh của phụ nữ

“Ui da...”, Tang Du vừa nghiêng răng kêu khê, vừa cố gắng ‘chiến đấu’ trong toilet.

Mấy hôm nay để đi đứng kiêu thực, ngày nào cô cũng mặc váy, đôi chân đáng thương chỉ mang mỗi đôi tất lụa mỏng, gió lạnh xuyên qua khiến cô như nhàn nhều yếu ớt đón gió vậy.

Cần phong độ không cần nhiệt độ, lần này thì báo ứng đến rồi.

Đây đã là lần thứ tư bị tiêu chảy trong ngày hôm nay, ngoài hai chân đang run lẩy bẩy ra, cô còn có dấu hiệu bị cảm nhẹ.

Chầm chậm đứng lên, hai chân tê vì ngồi quá lâu nên cô hít một hơi thật sâu: "Ồi...".

"Haizzz, những gì cậu nói là thật à? Thẩm Tiên Phi có bạn gái rồi sao? Không thể nào." Lúc đó, trong nhà vệ sinh xuất hiện hai cô gái, lời của một cô trong đó khiến bàn tay Tang Du đang đặt lên nắm đấm cửa rụt lại.

Thẩm Tiên Phi có bạn gái rồi?

"Ừ, sáng nay đã đồn ầm lên rồi, nói là Thẩm Tiên Phi chở Vu Giai vào cổng trường, Vu Giai ngồi phía sau, dựa vào cậu ấy thân mật. Mấy hôm nay hai người họ cùng đến nhà ăn, cùng đến thư viện, cười cười nói nói, không phải nam nữ đang yêu nhau thì còn là gì?".

"Ha, có chuyện đó thật à? Tổ cứ nghĩ cái con cá chết phòng HK518 kia sẽ phá kỷ lục hơn năm nay của trường chúng ta chứ. Không ngờ giữa đường lại có một Trình Giảo Kim chui ra."

"Hê, không phải TRình Giảo Kim đâu. Vu Giai rất xinh đẹp, là hoa khôi của lớp anh ấy, cũng là hoa khôi của toàn khoa, ban đầu bọn tớ chỉ biết là Vu Giai theo đuổi Thẩm Tiên Phi lâu rồi mà chưa được, ai ngờ hai người lại yêu đương lén lút. Lần này Thẩm Tiên Phi đã bị con cá chết kia bức cho cuống lên rồi".

"Cũng đúng. Với tính cách của Thẩm Tiên Phi mà thích con cá chết kia mới lạ. Tuy con cá chết kia giàu có, nhưng có tiền thì sao, nghe nói rất giỏi đánh nhau, nhìn hệt như phượng lưu manh, tên con trai nào đi yêu cô ta đúng là muốn chết thật, đợi ngày nào cũng bị đánh đi".

"Ha ha ha..."

Nghe hai giọng nói mỗi lúc một xa, Tang Du nghiêng răng kèn kẹt, bàn tay đặt nờn cửa hơi động đậy.

Cá chết, thì ra biệt danh của cô là cá chết?

Thẩm Tiên Phi có bạn gái, cô nàng đó còn là bạn cùng lớp với anh, tên Vu Giai? Cô rất giỏi đánh nhau, là một nữ lưu manh, con trai yêu cô tức là muốn chết? Thẩm Tiên Phi không thể thích cô?

Sa sầm mặt, Tang Du về lại phòng. Vì hôm nay cứ bị tiêu chảy nên cô đã xin nghỉ ốm, cả phòng đều đi hết chỉ còn mình cô. Trong tích tắc, tâm trạng cô rất bức bối, lần tìm thuốc là và bật lửa ở đầu giường, đốt một điếu rồi rít vào mấy hơi.

Cô không tin chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi này mà bên cạnh Thẩm Tiên Phi lại xuất hiện một cô bạn gái một cách kỳ lạ như thế, nếu đúng như lời hai cô hái học năm hai ấy nói, thì những lời anh nói trong đêm ấy là đùa bốn cô. Cô phải làm rõ chuyện này là thật hay giả, phải tìm anh để hỏi cho ra lẽ.

Xưa nay cô luôn nói là làm, nhìn thời khóa biểu của Thẩm Tiên Phi, chiều nay anh không có tiết, còn mấy ngày nữa là thi rồi, nếu anh không ở trong phòng thì sẽ ở thư viện đọc sách. Gọi đến phòng anh, bạn bè đều nói anh đã đến thư viện.

Chưa làm thì không nghĩ nhiều, cô mặc áo khoác vào rồi vội vàng xuống lầu

Thẩm Tiên Phi rất hiếm khi cười, nhưng với cô nàng ngồi cạnh anh, mà anh có thể cười tự nhiên, vui vẻ thế.

Ánh mắt Tang Du nhìn chằm chằm vào cô gái ấy, tóc dài, ăn vận nữ tính, nói chuyện nhẹ nhàng, dịu dàng, nghiêm túc sống và học hành... thì ra anh nói dạng con gái anh thích chính là cô gái ấy...

Về mặt lạnh lùng, Tang Du tiến đến, đứng sau lưng hai người.

Liếc thấy một bóng đen xuất hiện, Thẩm Tiên Phi quay lại, thấy ngay Tang Du sắc mặt trắng bệch đang đứng sau lưng. Mái tóc dài màu nâu đậm và áo khoác màu trắng khiến gương mặt không chút sắc máu của cô càng trở nên yếu ớt vô cùng.

Lông mày nhíu chặt, Thẩm Tiên Phi chỉ mím môi, liếc nhìn cô một cái rồi cúi xuống.

Vu Giai quay lại thấy Tang Du thì gật đầu lịch sự.

“Thẩm...” Vất vả mãi mới lên tiếng, Tang Du nhận ra giọng mình khan khan, cô nuốt nước bọt rồi khẽ nói: “Thẩm Tiên Phi, anh ra đây một chút, em có chuyện muốn nói”.

Điều phải đến cuối cùng đã đến, Thẩm Tiên Phi gật đầu với Vu Giai rồi đứng lên theo Tang Du ra khỏi thư viện.

Đi theo Tang Du mãi, Thẩm Tiên Phi thấy cô đang hướng đến sân bóng rổ.

Đi được nửa đường, đột nhiên, Tang Du dừng chân rồi quay phắt lại, đứng ngay trước mặt Thẩm Tiên Phi.

Nhìn gương mặt tuấn tú mà nữ sinh nhìn thấy chỉ muốn hét lên, cô cười cười, nụ cười ấy có vẻ khó coi lạ lùng, nuốt nổi oán giận xuống, cô nói: “Tóc dài, mặc đồ nữ tính, nói chuyện nhẹ nhàng dịu dàng, nghiêm túc sống và học hành... Thẩm Tiên Phi, thực ra muốn làm những điều anh nói không khó, chỉ cần có lòng thì sẽ làm được. Đêm ấy chia tay anh rồi, em đã bỏ ra một đêm không ngủ, là để trở thành bộ dạng mấy hôm nay đây. Em đã phù hợp với yêu cầu làm bạn gái anh chưa?”.

Thẩm Tiên Phi đút hai tay vào túi quần, mím chặt môi, không nói câu nào.

“Anh giả chết cái gì? Bản lĩnh lớn nhất của anh là giả chết, hỏi anh mười câu thì đến chín câu anh không trả lời.” Tang Du cố khống chế sự phẫn nộ trong lòng, tiến sát lại gần, ngẩng lên nhìn vào mắt anh: “Anh nói đi chứ, đêm ấy em đã làm theo những yêu cầu của anh, thế thì xin anh cho em biết, cô gái kia ở đâu ra? Để làm gì?”.

Im lặng hồi lâu, Thẩm Tiên Phi nhìn thẳng cô, thấy gương mặt cô dưới mái tóc hình như rất tái, tái nhợt đến độ lồng ngực anh đột nhiên thắt lại, anh nghiêng răng nói: “Cô ấy là bạn gái tôi, là chị họ của bạn học trung học, chúng tôi đã quen nhau từ lâu”.

Thì ra những lời hai cô nữ sinh năm hai kia nói với nhau trong toilet đều là thật.

Cuối cùng cô đã nghe chính miệng anh thừa nhận.

Cô đứng là đồ ngốc, vì mấy câu nói của cái tên đáng chết kia mà ngô nghê ăn vận thành “người đẹp đông cứng người”. Kết quả là cuối cùng, người ta nói với cô rằng anh đã có bạn gái lâu rồi. Cô đứng là ngốc nghếch hết thuốc chữa, cứ cố chấp thực hành “kế hoạch truy bắt chim” nhằm nhí kia.

Không khống chế nổi cơn giận trong lòng, Tang Du co nắm tay đấm vào má phải Thẩm Tiên Phi, gầm lên: “Có phải anh cảm thấy trò này buồn cười lắm không?! Đùa giỡn tôi vui lắm à?! Đẹp trai thì hay ho chắc?!”.

Quay mặt đi, cơn đau nóng rực trên mặt khiến Thẩm Tiên Phi co chặt nắm tay.

Từ khi quen biết cô nàng vô lý này, anh đã bị cô đánh cho đến hai lần, lần nào cũng ra tay rất nặng. Cứ ngỡ cô ăn mặc như thế, lại thêm đáng vẻ yếu ớt, dịu dàng, thì sẽ bớt đi phần nào tính khí xấu xa kia, ai ngờ cô không hề thay đổi.

Bình tĩnh lại, Thẩm Tiên Phi nhìn cô, nói gọn: “Tôi không đùa với cô, từ đầu tôi đã nói rõ ràng, tôi sẽ không thích cô cũng không thể tìm cô làm bạn gái. Tôi vào đây không phải để tìm kiếm mối tình kích thích nào. Cô đã khiến tôi rất bức bối, nói khó nghe hơn là, cô cứ luôn quấy rối tôi. Cô nghĩ lại xem bấy lâu nay cô đã làm những gì?”.

Thẩm Tiên Phi không nói còn ớn, vừa thốt ra những lời đó, Tang Du càng giận thêm.

Quấy rối? Thì ra cô làm nhiều chuyện như thế mà lại là quấy rối?

Giơ nắm đấm lên, Tang Du còn định tặng cho Thẩm Tiên Phi một cú đấm nữa, nhưng cổ tay đã bị giữ gọn.

Vì tự vệ và bất lực, Thẩm Tiên Phi nắm chặt cổ tay cô, nhìn vào đôi mắt tóe lửa vì giận dữ đó, anh lạnh lùng nói: “Không đưa con trai nào lại thích một cô gái thô lỗ cô lý. Căn bản cô không hề thay đổi! Cho dù đáng vẻ bên ngoài thay đổi thì bản chất vẫn thô lỗ như xưa. Chẳng phải cô cũng đang lừa gạt? Nhà cô giàu có, cô là thiên kim tiểu thư, cô có những thú vui làm lúc rảnh rỗi, tôi thì không. Thẩm Tiên Phi tôi một là không có tiền, hai là không có thời gian. Đêm Giáng Sinh ấy cô cũng thấy rồi, vì tiền sinh hoạt mỗi tháng và học phí mỗi kỳ mà thời gian rảnh rỗi tôi phải đi làm thêm kiếm tiền. Ở trường này, những gì duy nhất tôi có thể làm được và muốn làm chính là học tập. Cô và tôi thuộc hai thế giới khác nhau, mãi mãi cũng

không giao nhau được. Cô chỉ muốn tìm kiếm điều mới lạ thú vị nhất thời, qua đi rồi thì chẳng còn là gì cả, cô vẫn là cô, tôi vẫn là tôi. Tang đại tiểu thư, tôi không chơi nổi, không có thời gian, không có sức lực, cô có hiểu không?”, cuối cùng, giọng Thẩm Tiên Phi bỗng cao vút lên.

Giăng ra khỏi tay anh, Tang Du chụp lấy ngực áo anh, giận dữ: “Vấn đề là ở chỗ anh nói lời mà không giữ lời, anh là đồ lừa gạt! Anh là đồ khốn! Tang Du tôi chưa bao giờ là đứa dễ dãi đâu!”.

Vừa nói, cô lại hươ nắm đấm, thoi một cú thật mạnh vào bụng Thẩm Tiên Phi. Anh đau đớn cúi gập người. hôm nay nhất định cô phải cho anh ta một trận nhớ đời, thù mới thêm hận cũ, cô phải đánh cho anh ta không lết xuống giường nổi mới thôi.

“A Phi, A Phi, A Phi...” Vu Giai vội vàng chạy đến, thì thấy Thẩm Tiên Phi bị Tang Du đánh mà anh không hề đánh trả, còn để cô mặc sức ra đòn. Lúc này ở thư viện, cô sức nhớ đến cô gái tên Tang Du hình như đánh nhau rất giỏi, còn Thẩm Tiên Phi làm thế chắc chắn đã chọc giận cô ta rồi. Không ngờ cô ta lại đánh anh thật.

Nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn yếu ớt kia lao đến, Tang Du mắng một tiếng: “Thẩm Tiên Phi, sau này anh tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy anh nữa, nếu không gặp lần nào tôi sẽ đánh lần ấy”.

Nói xong, Tang Du tức tốc quay người bỏ đi.

“A Phi, cậu không sao chứ?”, Vu Giai lao đến đỡ lấy Thẩm Tiên Phi, má trái của anh đã sưng tấy, “Trời ơi, cái con nhỏ Tang Du ấy sao mà thô bạo thế, sao ra tay nặng như vậy?”.

“... Tôi không sao.” Thẩm Tiên Phi hất tay Vu Giai theo bản năng khiến cô nàng rất ngỡ ngàng. Anh quay mặt đi rồi lại nói, “Vu Giai, cả ơn cậu đã giúp tôi nhiều như vậy, bắt đầu từ hôm nay cậu không cần vất vả giúp tôi nữa. Nhưng sau này chắc cậu sẽ gặp một số phiền phức, cứ thấy cô ta thì cố gắng tránh xa ra là được. thật xin lỗi, cảm ơn cậu. tôi... về ký túc xá trước đây”.

Nhận lấy sách từ tay Vu Giai, Thẩm Tiên Phi đi về hướng ký túc xá.

“A Phi...”, Vu Giai khẽ gọi một tiếng nhưng không đuổi theo.

Từ rất lâu rồi, cô đã thích Thẩm Tiên Phi. Vì em họ cô là bạn cùng lớp anh, để có thể thi đậu vào cùng một trường với anh, ba năm trung học cô luôn học hành chăm chỉ, về sau cô đãi cậu em một bữa thịnh soạn bằng số tiền khó khăn lắm cô mới dành dụm được, chỉ vì cậu em nói cho cô biết anh thi vào trường nào, sau đó điền nguyện vọng, cô điền y hệt anh, thậm chí chuyên ngành cũng thế. Tóm lại, mọi nỗ lực đều không lãng phí, cô và anh cùng thi đậu và H, hơn nữa còn cùng một ngành, cùng một lớp

Con gái trong trường theo đuổi Thẩm Tiên Phi rất nhiều, cô luôn chôn giấu mối tình đơn phương ấy trong lòng, vì chẳng ai có thể hiểu hoàn cảnh gia đình anh hơn cô, không ai hiểu nguyên nhân Thẩm Tiên Phi nỗ lực thi lên đại học hơn cô. Cô hiểu rõ anh, cô sẽ không điên cuồng đeo dính lấy anh như các cô gái kia, như thế chỉ khiến anh đẩy ra xa hơn.

Hôm ấy lúc Thẩm Tiên Phi đến tìm cô, nhờ cô giúp đỡ, cô đã xúc động đến mức không ngủ nổi. Chỉ ít thì, khi anh khổ sở nhất, người đầu tiên anh nghĩ đến là cô. Tuy chỉ mới bắt đầu nhưng cô tin, chỗ cần cô luôn ở bên anh thì sẽ có một ngày đợi được mùa hoa nở.

Ngồi trên chiếc ghế cạnh sân bóng rổ, Tang Du nhìn quả bóng rổ bay từ rổ này sang rổ khác, nghe tiếng bóng “bình bình” đập vào khung sắt và đập liên tục trên nền đất.

Dần dà, trong đầu lại xuất hiện cảnh Thẩm Tiên Phi bị cô hành hạ, khiến cô bất giác nghiêng chặt răng, nếu có thể xem cái tên Thẩm Tiên Phi chết tiệt kia là quả bóng rổ mà đập lung tung thì hay biết mấy.

Trong khoảnh khắc biết anh có bạn gái, cô bỗng trở nên rất hoảng loạn, nghe chính miệng anh thừa nhận, cô cảm thấy lồng ngực mình đau buốt, khó chịu, cảm giác như có thứ gì đó đang gặm nhấm, ngay cả mười ngón tay cũng tê dại theo.

Đánh cho anh một trận tơi bời, lẽ ra cô nên vui sướng mới đúng, chẳng phải cô luôn mong muốn làm thế này hay sao? Cô muốn đánh anh một trận để rửa sạch nỗi nhục ở cửa hàng tiện lợi lần trước, giải tỏa ầm ỨC trong lòng.

Nhưng hôm nay đánh xong rồi, cô chẳng thấy vui sướng tí nào, cũng chẳng thấy thoải mái hơn, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ trong ra ngoài, cô không thấy có chỗ nào nhẹ nhõm cả. Cái “kế hoạch truy bắt chim” xui xẻo lại vô hiệu nữa, căn bản là lãng phí tiền bạc, thời gian và cuộc sống. giống như anh đã hỏi ngược lại cô, bấy lâu nay cô đã làm những gì?

Bỗng thấy sống mũi cay cay, trong mắt như có thứ gì nóng nóng trào lên khiến cô rất khó chịu, cô chớp chớp mắt, chợt lúc ấy, một bóng đen tròn tròn lao đến chỗ cô.

Thông thường ở trong trường, gần nơi có sân bóng rổ, sân đá bóng sẽ là nơi thường xuyên xảy ra sự cố nhất, mà thường thì những sự cố đó mà tạo thành một cặp tình nhân bất ngờ, đó chính là định luật tình yêu của sân bóng trường.

“Bình” một tiếng, quả bóng rổ đập vào ngay má trái của Tang Du, cơn đau nóng rát lập tức xuất hiện bên má trái của cô.

Đau chết được, lúc này cô đầm Thắm Tiên Phi cũng rất mạnh, tay phải cô đến giờ vẫn còn đau.

Tang Du ôm má trái bị bóng đập vào, trong tích tắc cô không nhin được nữa, nước mắt lập tức tuôn trào.

“... Tang Du, cậu không sao chứ?”, Tăng Tử Ngạo khi thấy quả bóng đập vào Tang Du, anh đã sững người, cứ ngỡ với thân thủ của mình cô sẽ tránh được nó. Anh thừa nhận lúc nhìn thấy cô đến sân bóng đã muốn lại gần chọc cô, nhưng vẫn còn đang thi đấu nên không thể, về sau thấy gương mặt cô ngờ nghệch như có ai nợ mấy trăm vạn tệ vậy, nên anh cố ý ném trượt tay để bóng bay về phía cô, nhưng quả bóng này có đập mạnh thế không? Sao cô lại khóc thương tâm đến vậy? Anh khẽ vỗ vỗ cô, cuống quýt: “Cậu đừng khóc, xin lỗi, tôi không biết bóng lại đập vào cậu mạnh như thế!”

Tăng Tử Ngạo đã gặp rất nhiều cô gái hay khóc, anh cảm thấy con gái khóc rất phiền phức, nhưng không hiểu sao, thấy Tang Du khóc anh lại có cảm giác xót xa lạ lùng. Trong hiểu biết của anh, cô gái tên Tang Du có lúc cười rất rạng rỡ, có lúc lại tỏ vẻ hoang mang rất giống một cô ngốc, khi thì ngâm điệu thuốc cảnh cáo đừng chọc giận cô, đa phần đều lạnh lùng, lãnh đạm, chắc là một cô gái rất mạnh mẽ, nhưng hôm nay lại vì quả bóng đập vào mà khóc thương tâm như thế, chẳng giống với một cô gái biết đánh nhau với nam sinh và trèo tường giỏi như cô tí nào.

Trận thi đấu bóng đang sôi nổi cũng dừng lại vì chuyện Tang Du bị bóng đập trúng, những người khác thấy trời cũng sắp tối rồi nên vỗ lưng Tăng Tử Ngạo, nói vài câu rồi bỏ đi hết.

Sân bóng chỉ còn lại Tang Du và Tăng Tử Ngạo, Tang Du càng khóc dữ dội hơn, lúc bóng đập vào má trái, cơn đau ấy khiến cô nhớ ngay đến cú đầm vào má trái Thắm Tiên Phi, nhất định anh cũng rất đau. Hơn một tháng này, ngày nào cô cũng theo Thắm Tiên Phi, đáng anh ăn cơm, đáng anh chăm chỉ học hành, đáng anh chơi bóng, đáng anh nói năng từ tốn thông thả, đáng về lạnh lùng không tìm đâu chút hơi ấm ấy, đều khắc sâu vào trái tim cô, điều khiến cô khó quên nhất là đêm ấy, sau khi anh làm thêm xong đã mời cô một bát mì. Bát mì ấy là món quà Giáng Sinh tuyệt vời nhất, bất ngờ nhất sau khi cô đã đói meo bụng mấy tiếng đồng hồ.

Đúng như Sơ Sơ đã nói, cô đã thích anh thật rồi, chính vì bát mì ấy mà cô đã thích anh đến không kháng cự nổi. Ghét quá đi mất, Tang Du cô lại chỉ vì bát mì mà thích một chàng trai, thật sự rất đáng ghét!

Nhưng anh lại nói với cô rằng, anh có bạn gái rồi, mà lại là người bạn gái anh đã quen từ lâu...

“Tang Du, có gì thì cứ từ từ nói, khóc gì chứ?”

Tăng Tử Ngạo nói thế, Tang Du càng khóc dữ hơn, nước mắt nước mũi đầm đìa, chiếc áo màu vàng tươi phía trước kích thích mắt cô, bất chấp tất cả, cô túm lấy nó để lau nước mắt, nước mũi mình.

“Này, Tang Du, sao cậu lại lấy áo bóng rổ của tôi để lau nước mắt nước mũi? Bẩn quá...” Tăng Tử Ngạo đau khổ than thầm: Trời ơi, cô nàng lại xem chiếc áo Nike của mình là miếng vải để sử dụng, sao lại thế cơ chứ...

“Kêu gì mà kêu? Tôi chưa thềm chê áo cậu toàn mùi mồ hôi thì thôi, cậu còn chê tôi bẩn à?” Tang Du ngược lên rất mất hình tượng, lúc đó cô mới nhìn thấy Tăng Tử Ngạo, “Quả bóng lúc này là cậu cố ý ném trúng tôi, đúng không? Đừng tưởng tôi không thấy!”

Tăng Tử Ngạo không bao giờ ngờ rằng Tang Du lại trở mặt còn nhanh hơn lật sách như thế, phút trước còn khóc đau khổ tuyệt vọng, bây giờ đã nghiêm túc truy cứu chuyện anh ném bóng trúng mình.

“Ồ, có thể lúc đó trượt tay”, Tăng Tử Ngạo nhìn ngó quanh quất.

“Thế hả? Vậy tôi cũng trượt tay, ném cậu thử xem nhé?” Cái tên này nhân lúc cô đang đau khổ mà ném bóng vào cô, còn dám nói trượt tay, nhưng vốn dĩ cô đã muốn khóc rồi, vừa hay quả bóng ấy đã che dấu đáng vẻ ngờ nghệch sắp khóc của cô, tên này cũng xem như đã giúp cô nhiều, ít nhất thì ngày mai sẽ không có chuyện toàn trường ai cũng biết, Tang Du HK518 đau khổ với bóng rổ, còn rơi nước mắt, thì ra là thất tình.

“Nếu cậu ném tôi mà có thể hả giận thì cũng chẳng có gì ghê gớm cả.” Tăng Tử Ngạo đưa quả bóng trong tay cho cô.

Tang Du nhìn thấy “hung khí” đó, đập văng đi rồi ngược lên, cau mày nói: “Tăng Tử Ngạo...”

“Hử?”

“Cậu không lạnh à?” ánh mắt Tang Du nhìn từ trên xuống dưới, chỉ thấy da anh lộ ra ngoài bộ đồng phục.

Tăng Tử Ngạo nhìn theo, thấy đôi chân thò ra dưới chiếc quần thể thao ngắn cỡn.

“Xin cậu đừng nhìn tôi với ánh mắt dã thú, nồng cháy như thế được không? Cậu nhìn tôi như thế, tôi sợ lắm lắm như tôi giống bữa ăn thịnh soạn không bằng”.

“Xi, lông chân nhiều thế, ai thèm hứng thú với cậu.”

“Lông nhiều mới quyến rũ, cậu không hiểu à?”

“Ừ, vậy sao cậu không giống con king kong luôn đi, càng quyến rũ hơn”. Tang Du lườm anh rồi đứng dậy, phủi bụi trên quần áo.

Nhún nhún vai, Tăng Tử Ngạo mặc áo khoác đặt trên ghế vào rồi tò mò hỏi: “Tang Du, lúc nãy quả bóng đập vào cậu đau lắm à? Cậu khóc thương tâm như thế, chẳng giống cậu tí nào. Có phải là cậu thất tình không?”

Chuyện d theo đuổi Thẩm Tiên Phi cả trường đều biết, mà mấy hôm trước có tin đồn Thẩm Tiên Phi và một nữ sinh trong lớp cặp kè nhau, cô lại khóc dữ dội như thế, chắc không phải là vì chuyện này chứ.

Tang Du quay sang nhìn Tăng Tử Ngạo, tên này sao ghét thế, cứ xát muối vào vết thương của người khác!

Cô tròng mắt, nghiêng răng thốt ra mấy chữ: “Cậu chọn ngành máy tính thật là sai lầm, phải chọn ngành nuôi gà mới đúng”.

“Thất tình thật à?”, Tăng Tử Ngạo tiến lên choàng lấy vai cô, cười nói, “Chỉ là thất tình thôi mà. Thất tình giống như cơn đau bụng kinh của phụ nữ, mọi khó chịu đều tồn tại trong ngày đầu tiên, ngày hôm sau nỗi đau giảm đi phân nửa, ngày thứ ba xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Tôi đảm bảo ba hôm sau cậu sẽ tươi tỉnh lại cho xem”.

“Cậu đau bụng kinh rồi à?” Tang Du liếc anh, đúng là nói đau ra đó, cái gì thất tình giống như cơn đau bụng kinh của phụ nữ chứ.

“Em gái tôi thường xuyên đau bụng kinh, mỗi lần nó đau là tôi thê thảm”. Tăng Tử Ngạo nhớ đến cô em gái Tăng Tử Kiều của mình, mỗi lần đau bụng kinh đều khóc sụt sùi, nếu không là mẹ thì cũng là anh tốn bao nhiêu sức lực mới dỗ dành cho nó ngủ, phụ nữ đau bụng kinh đúng là phiền toái, “Cậu chưa đau bụng kinh bao giờ à?”.

Tay trái của Tăng Tử Ngạo vỗ vỗ vai trái cô.

“Tăng Tử Ngạo, bỏ cái móng heo của cậu ra khỏi người tôi”. Cô đau bụng kinh hay không cũng phải nói anh ta biết à? Nhưng hình như cô chưa bị đau bụng kinh thật, cảm giác đó là thất tình sao?

“Người đẹp, phải biết là tôi đang hy sinh nhan sắc để giúp cậu mà. Quả bóng đó phải cảm ơn tôi đấy, cô gái đau lòng vì thất tình à. Tôi biết cậu là cao thủ Taekwondo, không sao, có cơ hội luyện tập cũng được”,

Tăng Tử Ngạo bất chấp sự phản kháng của Tang Du, choàng vai cô đi: "Đi thôi, ăn cơm tối chưa? Nếu chưa thì mời tôi ăn".

Đại học H, gần cuối học kỳ bỗng xảy ra một chuyện kỳ lạ, Tang Du vốn dĩ đã thề sẽ theo đuổi Thẩm Tiên Phi lại không thể kháng cự lại tình cảm cuồng nhiệt của anh chàng đẹp trai cùng khóa Tăng Tử Ngạo, quay sang vòng tay của anh Tăng đẹp trai, điều đó khiến những kẻ theo đuổi anh Thẩm đẹp trai thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại dẫn đến những tiếng oán trách hờn giận chưa bao giờ có của những người theo đuổi anh Tăng, vì bọn họ đều biết, anh Tăng chưa bao giờ chủ động theo đuổi con gái, mà Tang Du là người đầu tiên.

12. Chương 12

I am sorry

Ngồi trước bàn làm việc, Thẩm Tiên Phi ngẩn ngơ nhìn đồng tài liệu chồng chất trên bàn. Anh đã ngồi thần thờ như thế cả buổi sang, mà những thứ bày ra trước mặt đều là tư liệu về Tang thị, thư ký Cao ra vào mấy lần, những giấy tờ được mang vào đều bị anh ném lên góc bàn.

Tang thị, Tang Du...

Những gì hôm đó nghe thấy trong phòng khám của A Mục, anh làm gia sư, làm thêm hôm Giáng Sinh, bao gồm việc làm thường ngày, toàn bộ y hết lúc anh học đại học. Nhưng trong ký ức, anh thật sự không nhớ ra cô gái tên Tang Du ấy, sao cô lại biết rõ ràng như thế, thậm chí còn nhắc đến quần lót con ỉn đó...

Anh thật sự có một chiếc quần lót in hình con ỉn. Anh nhớ hồi học năm thứ nhất, vì ngại phiền phức nên mỗi lần mua quần lót đều mua một lúc năm cái, không ngờ trong đó có một cái in hình con ỉn, anh đành nhét chặt vào đáy va li, không bao giờ mặc. Mấy hôm đó lại gặp lúc trời mưa liên tục, quần lót phơi ngoài phòng giặt chưa khô kịp, mà cái quần lót con ỉn đó là cái duy nhất còn sạch, bắt đầu dĩ anh mới phải lôi nó ra, kết quả là bị bọn bạn cùng phòng cười cho mấy ngày. Hơn nữa cái quần lót đó anh chỉ mặc đúng một ngày, hôm sau đã vứt đi rồi.

Sao Tang Du lại biết anh từng mặc một cái quần lót như vậy.

Vì Tang Du nói ra chuyện đó, hại anh bị A Mục cười đến mấy ngày, tên đó còn thiếu đạo đức đến nỗi hôm sau gửi bưu kiện tặng anh một quà. Anh tò mò không biết tên đó tặng anh thứ gì cho mình, mở hộp ra xem, lại thấy một cái quần lót tam giác màu đen, sau lưng còn in hình một chú ỉn đáng yêu.

Nghĩ đến đó, bất giác anh cười lớn.

Ngày lúc đó thư ký Cao Thiên đứng ở ngoài cửa này giờ cũng thấy sắp ngạt thở.

Giám đốc Thẩm mới từ nước ngoài về, sau khi thành giám đốc thiết kế của Hoàng Đình, các nữ đồng nghiệp trong công ty vì giám đốc đẹp trai độc thân mới đến này mà ai cũng dâng trào dòng máu lang sói, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng sói tru, đặc biệt là trong nhà vệ sinh, tiếng sói ấy đúng là không lúc nào ngớt.

Ngoài nụ cười phải có trong công việc, còn bình thường, Cao Thiên chưa bao giờ thấy giám đốc Thẩm cười, hơn nữa còn cười rất "nhiệt tình", mê người như vậy, hôm nay cô đúng là lời to rồi.

Cao Thiên vỗ cổ trái tim bé nhỏ đang đập loạn trong lồng ngực, gõ cửa rồi cao giọng hơn, "giám đốc Thẩm..."

Hoàn hồn lại, Thẩm Tiên Phi thấy thư ký Cao đang tươi cười rạng rỡ, anh ho khẽ: "Vào đi".

"Giám đốc Thẩm, phó tổng Vu của tập đoàn Tang thị cần gặp anh, hiện đang sắp xếp cho cô ấy ngồi ở phòng họp", Cao Thiên dè dặt nói.

Phó tổng Vu của Tang thị, họ Vu tên Giai, người phụ nữ cao ngạo đó mới nhìn là khiến người ta thấy rất khó chịu. Trong ngành của họ, ai cũng biết cô ta dựa vào đại gia Tang Chấn Dương nên mới có được vị trí

của ngày hôm nay. Tháng trước cô ta đến tìm giám đốc Thẩm, Cao Thiển mới bắt thì ra cô ta là bạn học đại học của anh. Thấy thái độ của giám đốc Thẩm với cô ta đặc biệt dịu dàng, tất nhiên Cao Thiển không dám chậm trễ.

Ngày kia là mở thầu rồi, Vu Giai lại đến tìm anh?

Thẩm Tiên Phi nhìn tư liệu về Tang thị trước mặt. Tham gia tranh thầu hạng mục khách sạn Hoàng Đình này, hiện có thực lực nhất chính là Tang thị và công ty GD. Bản thiết kế của khách sạn Hoàng Đình do anh vẽ, anh cũng là tổng phụ trách hạng mục công trình này. Mà khi sắp mở gói thầu thì Vu Giai vốn là bạn học cùng lớp đại học lại đến tìm anh, thực sự không phải là một hành động sáng suốt.

Xưa nay anh chỉ vốn nhìn nhận thực lực, chứ không phải qua quan hệ.

Hoàng Đình lại càng có quy tắc của Hoàng Đình.

“Nói với cô ấy tôi đang họp, không tiện tiếp khách.” Thẩm Tiên Phi sắp xếp gọn gàng mấy bộ văn kiện trên bàn, nói với Cao Thiển: “bắt đầu từ bây giờ, mọi công ty tham gia đấu thầu lần này, cho dù là điện thoại yêu cầu hẹn gặp trước hoặc đến tận đây tìm tôi, tôi đều không gặp”.

“Vâng, giám đốc Thẩm.” Cao Thiển gật đầu vui vẻ, sau đó lui ra ngoài. Giám đốc Thẩm không hổ danh là thần tượng của cô, đúng là quá sáng suốt!

Lúc ấy, ca khúc Tha Thứ vang lên, Thẩm Tiên Phi liếc nhìn, A Mục tìm anh! Anh nhướn mày rồi nghe máy.

“A Phi, tôi muốn uống trà, trưa nay có rảnh không? Mời tôi uống trà đi.”

A Mục đúng là càng lúc càng trơ trên. Thẩm Tiên Phi nghĩ thế, đồng thời cũng buộc miệng: “Cậu đúng là ngày càng trơ trên đấy, tôi đã gặp những người mặt dày rồi, nhưng chưa thấy ai dày như cậu”.

“Kẻ trơ trên là cậu đấy chứ, đá em gái người ta đi, bây giờ người ta tội nghiệp chạy đến chỗ tôi tìm chút an ủi.” A Mục không thích hợp làm bác sĩ mà hợp làm diễn viên hơn, có thể diễn được những màn khóc sụt nước mắt.

Thẩm Tiên Phi vừa nghe nói Tang Du lại đến trị liệu tâm lý thì bất giác thấy hồi hộp.

Từ sau lần nghe Tang Du kể lại những chuyện cũ, anh bắt A Mục phải nhận lời mình là sau này nếu Tang Du đến bệnh viện trị liệu tâm lý, bắt buộc phải thông báo cho anh biết. Nhưng sau đó Tang Du cứ bận suốt, cuối cùng đến hôm nay mới có chút tin tức.

“Khi nào cô ấy đến chỗ cậu”, Thẩm Tiên Phi hỏi gấp.

“Xem bộ dạng cuống quýt như khỉ của cậu kia, người không biết chắc sẽ nghĩ cậu đánh mất vợ mình thật.” A Mục có ý sỉ nhục bạn mình, “cô em ấy hẹn tôi trưa nay đi ăn cơm uống trà. Café Thượng Đảo ấy, muốn trả tiền thì rút ngay đến đây”.

“Đợi tôi đến rồi hai người hãy bắt đầu”. Thẩm Tiên Phi cúp máy rồi ra khỏi văn phòng, thấy Cao Thiển không có ở đó thì dặn dò một trợ lý khác, “thư ký Cao về thì chuyển lời với cô ấy là tôi có hẹn ra ngoài ăn trưa, có chuyện gấp thì gọi vào di động cho tôi”.

Đi vòng qua phòng họp, anh xuống bằng thang máy khác rồi đến thẳng bãi đậu xe, chiếc xe màu trắng bạc từ từ lao vút đi.

Tin nhắn đến, là của A Mục: Tạm thời có việc không đi được, nhưng cậu có thể vun đắp tình cảm với cô em ấy trước, chưa biết chừng có thể nhớ ra gì đó. Đến thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ cáo lỗi với cô ấy.

Cái tên A Mục chết tiệt, rút chân ngay trước khi lâm trận, một mình anh đi thì làm sao đối mặt với người ta, chẳng lẽ nói rằng: “Này, tôi là chồng của cô thật à?”.

Tang Du, Tang Du, từ hôm đâm phải cô, từ khoảnh khắc gặp lại cô trong phòng khám của A Mục, anh như bị trúng độc của cô vậy, trong đầu luôn nghĩ đến người bị anh đâm phải đến ngất đi – Tang Du.

Chiếc xe lao nhanh trên đường, một lúc sau đã đến quán café Thượng Đảo.

Vào trong quán, từ xa anh đã thấy một cô gái tóc dài ngồi gần cửa sổ, đang nhấm nháp thứ gì đó một cách tao nhã. Dáng sau lưng của Tang Du anh đã nhớ, tuy lần này ngồi quay lưng lại nhưng mái tóc dài ấy khó mà quên được.

Anh thích những cô gái tóc dài.

Thẩm Tiên Phi ngẩng lên, nhìn đồng hồ trên tường, mười một giờ năm mươi phút, anh đã gấp đến độ chỉ mất có mười phút để đến đây, nghĩ lại anh đã lái xe nhanh đến mức nào.

Chầm chậm tiến đến, Thẩm Tiên Phi đang định ngồi xuống chiếc ghế chéo phía sau cô, lúc ấy một nhân viên phục vụ bê đĩa đồ ăn đến, anh định quay người một cái, không ngờ lại đánh đổ ly nước chanh trên đó và hất trúng người Tang Du.

“A...” Đột nhiên Tang Du cảm thấy cánh tay trái mình mát lạnh, cô nhăn mặt vội đứng lên, một nửa vạt váy bên trái đã ướt đầm, dính sát vào da, “Sao các người bất cẩn như vậy?!”

Nhân viên phục vụ xin lỗi rồi rút, chụp lấy hộp khăn giấy đưa cho Tang Du.

“Xin lỗi...” Thẩm Tiên Phi cũng thấy khổ sở, không ngờ lại chào hỏi cô bằng cách này.

Cũng may chỉ là nước chanh, lau khô trên váy rồi chắc sẽ không nhận ra dấu vết gì.

Tang Du lau khô tay, lại rút rất nhiều giấy ra lau nước trên váy, trong tích tắc cô khựng lại, hình như lúc này có một giọng nam quen thuộc đang xin lỗi cô. Đờ đẫn ngược lên, cô nhìn thấy gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, kinh ngạc không thốt lên lời, bàn tay đang lau nước cứng lại bất động.

Sao lại là anh...

Cảm giác toàn thân căng cứng, Tang Du hô hấp có phần khó khăn. Không thể là thật, anh không thể xuất hiện ở đây, nhất định là cô đã nghĩ quá nhiều nên hoa mắt rồi. Quay mặt đi, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi rồi quay lại, anh vẫn còn đó.

Không phải là mơ, cũng không phải do hoa mắt, mà người ấy đang đứng trước mặt cô thật sự!

“Xin lỗi, tôi...” , Thẩm Tiên Phi ngượng ngùng không biết phải nói thế nào.

“Thưa cô, thực sự rất xin lỗi, không phải tôi cố ý đâu”. Nhân viên phục vụ cuống đến nỗi suýt khóc, tay cứ cầm khăn giấy quỳ xuống giúp Tang Du thấm hết nước trên váy.

Năm năm rồi, đã năm năm trôi qua, cô cũng đã nhớ nhưng năm năm rồi, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng sau năm năm, lại gặp anh trong tình cảnh thế này.

Cắn chặt môi, Tang Du gượng gạo nhếch môi rồi hoảng loạn gạt tay cô phục vụ ra, túm lấy túi xách khẽ nói: “Không cần lau, không sao, tôi tự xử lý được”.

Rồi cúi xuống, cô vội vàng vàng vào nhà vệ sinh.

Nhìn theo bóng dáng cuống cuống của Tang Du, Thẩm Tiên Phi đứng bất động.

Lúc này trong tích tắc Tang Du nhìn thấy anh, đôi mắt trong vắt của cô ánh lên vẻ bàng hoàng và lúng túng, thậm chí còn che giấu một vẻ đau khổ khó có thể nhận ra.

Phản ứng như thế, anh và cô, trước kia chắc đã quen biết nhau. Sao anh lại không quen cô chứ?

Không kiểm chế được, anh đi về hướng nhà vệ sinh.

Vào trong nhà vệ sinh, Tang Du đóng cửa lại, tựa vào cửa, thở hổn hển.

Cô biết anh về nước đã mấy tháng rồi, hơn nữa anh còn là người phụ trách của khách sạn Hoàng Đình, sợ chạm mặt anh, lại chạm vào vết thương lòng khó khăn lắm mới khép miệng, cô mới giao lại cho Viên Nhuận Chi và Dương Chính Khôn làm thay, nhưng không ngờ hôm nay gặp anh ở đây.

Sau năm năm, ngoài kiểu tóc và trang phục, hầu như anh không hề thay đổi, dáng vẻ tuần tú vẫn thu hút ánh nhìn của mọi người, không, so với năm năm trước, anh đã có thêm sự quyến rũ của người đàn ông trưởng thành.

Tang Du, Tang Du, mày hãy mạnh mẽ hơn có được không, lúc này rồi mà còn tỏ ra như thế à?

Chậm rãi tiến đến bồn rửa mặt, tay tì vào bệ đá, Tang Du nhìn người phụ nữ trong gương, mái tóc xoăn dài đến eo, bộ váy liền màu xanh nhạt in hoa, gương mặt trắng trẻo chỉ đậm một lớp phấn mỏng, người phụ nữ đầy hấp dẫn quyến rũ nữ tính ấy chính là cô – Tang Du.

Cũng chính vì anh nên mới có một Tang Du trong gương như ngày hôm nay, một Tang Du thoải mái phóng khoáng bao năm trước nay không còn tìm lại được nữa.

Cay đắng trong lòng, cô lấy bao thuốc trong túi ra, châm một điếu, rồi cứ đứng trước gương như thế, nhả từng vòng khói trắng.

Dần dần, trong làn khói lớn vờn, cô bình tĩnh hơn nhiều.

Chẳng qua chỉ là một người đàn ông, năm năm trước cô còn thắng được, hôm nay gặp nhau có là gì.

Cùng một ngành nghề, ngẩng lên không gặp thì cúi xuống cũng gặp.

Tang Du cô không phải là người dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Tha thứ cho ngày mưa đã mang anh đi

Trong đêm tối khi bất chợt choàng tỉnh

Nhận ra cuối cùng em đã không còn rơi nước mắt

...

Trong túi, di động đang đổ chuông, cô lấy điện thoại ra, cố gắng bình tĩnh lại rồi nghe máy: "Xin chào".

"Cô Tang ạ, chào cô, tôi là trợ lý của bác sĩ A Mộc, bác sĩ Mộc hôm nay đã hẹn cô ở quán Thanh Đảo, nhưng anh ấy có việc đột xuất không đi được, rất xin lỗi, phải hẹn sang lần khác rồi".

Là trợ lý Ngải Phi Phi của A Mộc, mỗi lần nghe giọng của cô ta, Tang Du đều rất muốn hỏi là có phải cô đã ăn mật ong hay không mà giọng nó lại ngọt đến thế.

Tang Du nhìn đồng hồ, sắp mười hai giờ, bác sĩ Mộc xưa nay luôn đúng giờ thì ra cũng có lúc bận việc mà thất hẹn.

"Ồ, không sao, vậy hôm khác hẹn lại." Cúp máy, điếu thuốc trong tay đã cháy đến đầu lọc, suýt nữa làm bỏng tay cô, cô vội vàng dập tắt, ném nó đi rồi rửa tay.

Tang Du vuốt tóc và chỉnh lại trang phục.

Người ấy chắc không còn ở đây nữa, đã lâu thế rồi mà.

Không sao, ra ngoài rồi, cô vẫn là cô.

Mở cửa nhà vệ sinh, một bóng dáng cao lớn che khuất tầm mắt, Tang Du đứng chờ tại chỗ, ra cũng không được mà lúi vào cũng chẳng xong.

"Cô... không sao chứ?". Cuối cùng cũng thấy Tang Du ra khỏi nhà vệ sinh, nếu cô không ra, chắc Thẩm Tiên Phi phải lao vào trong mắt, "Xin lỗi, chuyện đó... tôi bất cẩn làm nước đổ vào người cô, thật có lỗi quá".

"Không sao". Khẽ nhếch mép lên, Tang Du cúi đầu không nhìn anh, định bước qua nhưng lại bị cánh tay anh dang ra cản đường.

"Cô Tang, hình như chúng ta đã gặp ở đâu rồi thì phải?" A Mộc đã cho anh một cơ hội tốt, Thẩm Tiên Phi thấy mình không nên bỏ lỡ.

Cô Tang? Hình như chúng ta đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Nghe cách xưng hô đó, nghe câu nói đó, Tang Du bỗng thấy hô hấp có phần khó khăn. Năm năm không gặp anh lại gọi cô là "cô Tang", còn giả vờ như trước kia chưa hề quen biết.

Cổ trắn tĩnh lại, quay người, cười lạnh với Thẩm Tiên Phi: “Không ngờ đồ đệ của đại sư Kenneth, nhà thiết kế nội thất nổi tiếng thế giới, giám đốc thiết kế của Hoàng Đình, lại cũng dùng cách làm quen tầm thường như thế”.

Đối mặt với giọng điệu nửa mỉa mai nửa châm biếm của Tang Du, Thẩm Tiên Phi hơi nhếch môi: “Thì ra cô Tang biết tên tôi. Hà hà, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, chúng ta thực sự đã từng gặp nhau”.

“Xin lỗi, tôi và anh không thân thiết, về chuyện làm đồ nước, tôi cũng không tính toán với anh, phiên Thẩm tiên sinh nhường đường”.

“Cô Tang ạ, không biết cô còn nhớ hơn tháng trước đó, ở bãi đậu xe tầng ngầm của bệnh viện Nhân Ái, có phải cô đã bị xe đâm không?”.

Hơi nheo mắt lại, Tang Du ngẩng lên nhìn Thẩm Tiên Phi, cho dù cô mang giày cao gót, nhưng Thẩm Tiên Phi vẫn cao hơn cô nửa cái đầu, cô đành ngước lên để nhìn kỹ anh.

Ở nơi ra vào nhà vệ sinh chật hẹp, anh chặn đường cô, bóng dáng cao lớn cản trước mặt, tạo nên một áp lực khó mà kháng cự.

Cô đành phải lùi lại một bước, ánh mắt nhìn anh mỗi lúc một lạnh lẽo, cuối cùng nghiêng răng thốt ra mấy chữ: “Lexus GS430, XASY520 là xe của anh?”.

Viên Nhuận Chi chết tiệt, về rồi mình sẽ lột da cô nàng ra, bảo tra chủ chiếc xe là ai cả tháng nay rồi mà cô nàng cứ ậm ờ bảo chưa tìm ra, xem ra đã biết chủ chiếc xe là ai từ lâu rồi mà không dám nói cô biết.

“Cô Tang, trí nhớ cô tốt thật, trước khi ngắt còn nhớ được loại xe và số xe, đó đúng là xe của tôi”, Thẩm Tiên Phi nhả nhận cười với Tang Du, “Hôm ấy lúc tôi đang lùi xe thì bất cẩn đâm phải cô Tang. Cũng may là ở bệnh viện nên tôi đã đưa cô vào phòng cấp cứu, bác sĩ nói không có gì cả, về sau tôi có việc gấp phải đi trước, nên tôi đã để lại số điện thoại trong lòng bàn tay phải của cô, nhưng cô không liên lạc lại khiến tôi rất áy náy. Hôm nay thấy cô Tang không sao nên tôi yên tâm rồi”.

“Có việc gấp phải đi trước? Để lại lời nhắn trong lòng bàn tay phải? Tôi thấy anh cố tình không muốn người ta tìm ra mình thì có. Chẳng lẽ anh không biết rằng viết trong lòng bàn tay, nếu bất cẩn một chút thì sẽ không nhìn ra chữ sao?”, Tang Du lạnh lùng hỏi ngược lại. Đảo mắt nhìn cánh tay anh gác lên tường, dường như không có ý định bỏ đi, cô lại bổ sung thêm với vẻ mặt không chút cảm xúc, “OK, tóm lại là tìm ra người gây chuyện thì dễ xử rồi, ngày mai nhất định tôi sẽ nhờ người mang hóa đơn thiệt hại đến để lên bàn nhà thiết kế Thẩm của tập đoàn Hoàng Đình. Nếu không có gì quan trọng thì phiên nhà thiết kế Thẩm nhường đường cho”.

Thẩm Tiên Phi phát hiện ra, Tang Du nói bao lời giận dữ vậy mà từ đầu chí cuối không dám nhìn thẳng vào mắt anh, khiến anh bất giác thấy ghen hờn. Anh khẽ cười, giọng điệu phảng phất vẻ đùa cợt: “Cô Tang ạ, tôi cảm thấy hình như cô rất sợ tôi”.

Giọng nói dịu dàng ấy khiến trái tim Tang Du hẫng đi một nhịp.

Khẽ nhếch môi, ánh mắt Tang Du nhìn vào bức tranh trên tường, nói nhỏ: “Không có”.

“Không à? Nhưng tại sao cô Tang không nhìn vào mắt tôi mà nói, lẽ nào cô Tang không biết rằng nói mà không nhìn vào mắt người khác là một hành vi rất bất lịch sự hay sao?” Hàng lông mày của Thẩm Tiên Phi hơi nhíu lại, gương mặt vẫn giữ nụ cười dịu dàng, “Tôi cảm thấy cô Tang có ác cảm với tôi”.

Hít một hơi thật sâu, Tang Du ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Tiên Phi, ánh mắt cô chạm ngay vào một đôi mắt sâu thẳm thẳm, trong đó lấp lánh ánh sáng khiến người ta hoa mắt, anh, Thẩm Tiên Phi, người đàn ông mà cô đã mất cả năm năm cũng không tài nào hiểu được vì sao lại đột nhiên bỏ đi một cách dứt khoát vào năm năm trước như thế, vậy mà hôm nay lại giống một con kiến vô tri và đáng ghét, chặn cô ở lối ra vào nhà vệ sinh chật hẹp này.

“Nếu bị người đã đâm phải mình chặn ngay ở cửa nhà vệ sinh để chất vấn, mà còn có người thấy thoải mái để chịu được, thì tôi nghĩ đó nhất định là thần, chứ không phải người”, gương mặt xinh đẹp của Tang Du nở một nụ cười mê người, “Xin thứ lỗi!”.

Tang Du vòng qua Thẩm Tiên Phi, nhẹ nhàng ra sảnh chính của quán cà phê.

Quay lại, Thẩm Tiên Phi nhìn theo bóng Tang Du, nói vừa đủ nghe: "Tổng giám đốc Tang hà tất phải dối lòng như thế? Nếu đã nhờ phó tổng Vu của quý công ty đến Hoàng Đình tìm tôi, thì cần gì phải lãng phí cơ hội tốt như bây giờ chứ? "

Khựng lại, Tang Du quay đầu với vẻ ngạc nhiên, nhìn anh chằm chằm: "Anh có ý gì?"

Vu Giai đi tìm anh, cho dù nghĩ bằng đầu ngón chân cô cũng biết rõ mục đích, nhưng tuyệt đối không phải là do cô phái đến.

Ban đầu cô Tang, bây giờ anh lại gọi cô là tổng giám đốc Tang, trong lòng Tang Du bỗng có một cảm giác cay đắng khó tả đè nặng lên lồng ngực, không thể bình tĩnh nổi.

Quả nhiên gói thầu của Hoàng Đình có hiệu quả nhất.

Thẩm Tiên Phi hài lòng nướn đôi môi mỏng lên nói: "Tổng giám đốc Tang, chi bằng chúng ta ngồi xuống trò chuyện với nhau là hơn".

Trước kia Thẩm Tiên Phi rất hiếm khi cười, trừ phi cô chọc anh.

Nếu anh đã về rồi, không buông tha cô, vậy thì cô sẽ chơi với anh một lần nữa vậy, cô muốn xem thử anh có thể giả vờ đến bao giờ.

Khóe môi cong lên, cô hừ lạnh lùng: "Dối lòng? Được. Nếu tôi từ chối nữa thì e rằng nhà thiết kế đại tài Thẩm sẽ nói những lời còn khó nghe hơn".

"Mời", Thẩm Tiên Phi cười cười, phác một cử chỉ mời.

Máy lạnh trong quán café mở vừa đủ, đối mặt với Thẩm Tiên Phi, thần kinh Tang Du rất căng thẳng, nhiệt độ mát lạnh ấy khiến cô bất giác vòng ôm chặt hai cánh tay.

Gọi món ăn đơn giản xong, Thẩm Tiên Phi đưa thực đơn lại cho nhân viên phục vụ, nhìn dáng vẻ Tang Du như vậy thì nhũn mày: "Cô lạnh lắm à? Có cần đổi chỗ khác không?"

Cô đã mất năm năm để dựng lên một bức tường kiên cố vững chắc, vậy mà lúc này đây, khi nghe giọng nói dịu dàng đầy quan tâm ấy, bức tường thành vững chắc trong tim chỉ như tờ giấy mỏng, chọc một cái là thủng.

Quay mặt ra ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu, Tang Du quay lại cười nói: "Xin lỗi, tôi muốn hút thuốc".

Về mặt thiếu tự nhiên của Tang Du không thoát khỏi đôi mắt Thẩm Tiên Phi, lúc này cô đề nghị được hút thuốc khiến hàng lông mày của anh bất giác nhũn lại, anh nhớ lần trước trong phòng khám của A Mục, khi cô kể lại chuyện cũ, cũng căng thẳng đến mức muốn hút thuốc.

Bây giờ, cô lại thấy căng thẳng?

Cười cười, anh nói: "Tùy cô".

Lấy thuốc và bật lửa ra, Tang Du châm thuốc một cách điêu luyện và tao nhã, cô rít một hơi thật sâu rồi thổi một vòng khói, làn khói mỏng vương vít giữa hai người, tất cả đều trông có vẻ nhòa nhạt.

Tang Du không kìm được nổi cay đắng, cười thầm trong lòng, năm năm trước anh ghét nhất phụ nữ hút thuốc, càng ghét cô hút thuốc, chỉ cần cô muốn hút thì anh sẽ lấy hết toàn bộ số thuốc trong người cô ném vào trong sọt rác một cách không thương tiếc. Năm năm sau, anh lại có thể chịu đựng một người phụ nữ hút thuốc trước mặt anh.

"Tôi có thể gọi cô là Tang Du không?", Thẩm Tiên Phi hỏi rất lịch sự.

Tang Du sưng sờ.

Tang Du, cái tên này anh đã gọi bao nhiêu lần, giận dữ, quát mắng, bắt lực, dịu dàng, tình cảm...

Năm năm trước, anh bỏ đi không hề quay lại, bây giờ còn tỏ ra không biết gì mà hỏi xem có thể gọi tên cô không. Giữa hai người đã cắt đứt rồi, cô cũng không cần phải nghe thấy tên mình từ miệng anh thêm lần nữa sau năm năm, cô và anh sẽ không còn bất cứ mối quan hệ nào, chỉ là những người xa lạ.

Tang Du cười nhạt: "Cô Tang hoặc tổng giám đốc Tang. Cảm ơn".

Cứ ngỡ gọi tên "Tang Du" thì sẽ không còn thấy xa lạ nữa, nhưng không ngờ cô lại từ chối thẳng thừng, điều đó khiến Thẩm Tiên Phi thấy hơi ngại, bất giác cảm thấy ngờ vực. Cô bây giờ đang nghĩ gì, lúc đối diện với A Mục, cô kể xúc động, nhớ lại mối tình giữa cô và "Thẩm Tiên Phi" – chồng cô, sâu sắc nồng nàn đến thế.

"Thẩm Tiên Phi" mà cô nói là anh sao?

Nhìn tư thế hút thuốc quý phái của cô, Thẩm Tiên Phi bỗng nhớ đến một câu chuyện cười, để phá tan không khí ngưng ngừng khiến người ta khó chịu, anh mỉm cười lên tiếng: "không biết cô Tang đã nghe qua câu chuyện cười này chưa, thông thường người ta hay cầm điếu thuốc ngang ra, thế nhưng Chủ tịch nước lúc hút thuốc thường hay để tay đứng, mu bàn tay hướng ra ngoài giống như cô Tang vậy".

Chủ tịch nước?

Tang Du sững người, đờ đẫn nhìn bàn tay trái đang dựng đứng của mình.

Đột nhiên cô thấy buồn cười, không kìm được bật cười thành tiếng: "Không ngờ, nhà thiết kế Thẩm lại dí dỏm như vậy".

"Khiến cô Tang cười vui vẻ như thế, chứng tỏ truyện cười tôi kể cũng không đến nỗi nào", Thẩm Tiên Phi lại kể tiếp, "Còn một truyện nữa, có một vương quốc nọ cử hàn lễ bắn cung tìm chồng cho con gái, đặt một quả táo lên đầu công chúa, người thứ nhất bắn xuyên quả táo, tự hào nói: I am Robin Hood; người thứ hai cũng bắn xuyên quả táo nói: I am Sinbab; người thứ ba thì bắn chết công chúa, nói: I am sorry".

Không nhịn nổi nữa, Tang Du che miệng cười lớn.

Năm năm, không dài cũng không ngắn, thực sự có thể thay đổi một người, bây giờ đến truyện cười mà anh cũng biết kể nữa.

Lúc cười nhìn Tang Du rất xinh đẹp. Thẩm Tiên Phi thầm nghĩ.

"I am sorry. Hôm ấy ở bãi đậu xe không phải tôi cố ý."

Tang Du lại sững người, thấy Thẩm Tiên Phi đang nheo mắt nhìn mình chăm chú, ánh mắt khác hẳn trước đó, như đang thăm dò vậy.

Thu nụ cười lại, cô nói gọn: "Thẩm tiên sinh, không cần xin lỗi mãi, tôi đã nói rồi, ngày mai tôi sẽ phái người đưa hóa đơn thiệt hại đến cho anh, chỉ cần Thẩm tiên sinh không từ chối nhận là được".

"Tôi không ngại nếu cô Tang gọi tên tôi", giọng Thẩm Tiên Phi rất khê, rất dịu dàng, nhìn cô chăm chú.

Bỗng cảm thấy một cơn tức ngực, Tang Du ngoảnh mặt đi, nhìn những chiếc xe qua lại ngoài kia, cô rít một hơi thuốc, một lúc sau mới quay lại, "Tôi nghĩ... tôi và Thẩm tiên sinh không quen thân đến mức đó, vẫn nên xưng hô kính trọng thì hơn".

Những vòng khói băng lảng vờn quanh, sắc mặt Thẩm Tiên Phi cứng lại rồi sau đó trở về với giọng điệu công thức hóa: "Ngày kia mở thầu, tổng giám đốc Tang có đến nơi tranh thầu không?".

Vừa nói xong Thẩm Tiên Phi đã thấy hối hận, trước đó để cô chú ý hơn, anh mới viện lý do bàn chuyện Hoàng Đình, thực ra ý anh không phải thế, như có vẻ anh muốn cho Tang thị một cơ hội.

Gạt gạt tàn thuốc trong tay, Tang Du ngờ vực nhìn anh, nhà thiết kế họ Thẩm thiết diện vô tư, chỉ nhìn thực lực, tư chất, giá cả trong lời đồn đại hình như không giống với anh bây giờ lắm.

Dập tắt điếu thuốc, cô đáp lại: "Hạng mục này do giám đốc marketing của công ty tôi phụ trách, ngày kia phải xem lịch trình công việc của tôi đã".

"Theo tôi biết thì", Thẩm Tiên Phi dựa người ra sau, hai tay khoanh lại nhìn Tang Du, "Phó tổng Vu hình như không phải là giám đốc marketing của Tang thị".

Đột nhiên, Tang Du cười to: "Theo như tôi biết, phó tổng Vu của công ty chúng tôi hình như có quan hệ riêng tư với Thẩm tiên sinh – không sao, Tang thị chúng tôi rất nhân đạo, cho dù là đang tại chức, hay chỉ

là nhân viên bình thường, hoặc là làm sếp đều không can thiệp vào đời sống riêng của thuộc cấp”. Ấn ý trong đó tức là Vu Giai tìm Thẩm Tiên Phi để nói lời yêu đương gì đó, Tang Du cô không quan tâm.

“Thế à?” Khẽ nhướn mày, Thẩm Tiên Phi quan sát Tang Du rất tỉ mỉ.

Khoát khoát tay, giọng Tang Du nhẹ nhàng: “Chuyện này anh phải hỏi phó tổng Vu rồi, tôi không phải là cô ấy”.

“Nghe Tang tổng nói thế, hình như không hứng thú lắm với hạng mục khách sạn Hoàng Đình lần này”.

“Sai, tôi là dân làm ăn. Có tiền đương nhiên phải kiếm, nhưng tôi lại càng yên tâm về khả năng làm việc của cấp dưới hơn. Đối với họ, cái tôi cần là kết quả chứ không phải quá trình”.

“Tôi đã xem qua tài liệu về tư cách tranh thầu của Tang thị đưa đến, về mặt này thì quả thực Tang thị rất có thực lực, nhưng tất cả đều chỉ là những con số chưa biết chắc, chủ yếu vẫn phải xem giá cả hôm mở thầu xem sao. Cuối cùng dù công ty nào thắng thì Hoàng Đình chúng tôi cũng rất có thành ý”. Thẩm Tiên Phi ngừng tay, tay gõ lên mặt bàn rồi tiếp, “Tuy tôi và phó tổng Vu của quý công ty có quan hệ riêng, nhưng tôi hy vọng mối quan hệ ấy không bị đem ra để lợi dụng”.

Những lời này rõ ràng là nói trắng ra rằng, anh sẽ không vì mối quan hệ là bạn học cũ với Vu Giai mà nể mặt Tang thị.

Vô duyên vô cớ mà Tang Du phải chịu mĩa mai châm biếm khiến lồng ngực phập phồng khó thở, nhưng ngoài mặt vẫn cười tươi như hoa, như liễu đón gió xuân.

“Nếu như Thẩm tiên sinh đã xem qua tài liệu về tập đoàn Tang thị chúng tôi thì không nên phán đoán hơi hợt như vậy. Chỉ cần có mấy chữ ‘trưng trí nội thất’ thì trong thành phố N này, dù là ai đi nữa tôi cũng tin rằng, họ sẽ nghĩ ngay đến Tang thị chúng tôi. Mà trong những thiết kế lớn của Thẩm tiên sinh, những nhãn hiệu nổi tiếng nhất thế giới thường xuất hiện, dù là về vật liệu ốp lát sàn, trần hay phòng vệ sinh, nhà tắm... Tang thị đều có đại lý phân phối khu vực. Còn thực lực của những công ty cạnh tranh khác, ngang ngửa với Tang thị chúng tôi cũng chỉ có công ty GD. Ngày kia, ai thắng, ai bại, quan trọng nhất là thực lực, Tang thị không cần dựa vào quan hệ để chiến thắng. Nhưng là bạn làm ăn hợp tác với Hoàng Đình và lo nghĩ cho chủ tịch Hoàng, tôi cũng muốn nhắc nhở Thẩm tiên sinh một câu, khi qua lại với phó tổng Vu của tập đoàn Tang thị thì cần dè dặt, đừng bao giờ vì mỹ nhân mà không trụ vững nổi, rồi tiết lộ ra những thứ không nên tiết lộ, để tránh nói Tang thị chúng tôi lợi dụng điều cơ mật”.

Nghe những lời nói đó, Thẩm Tiên Phi không chút giận dữ mà trong đôi mắt đẹp còn ánh lên nụ cười: “Tôi rất mong chờ hôm ấy để thấy Tang thị đầy thực lực sẽ đánh bại đối thủ khác như thế nào”.

“Tôi cũng thế, nếu Tang thị chúng tôi trúng thầu, cho dù tôi có bị xe của Thẩm Tiên sinh đâm thêm lần nữa, thì tiệc hợp tác tôi đó tôi cũng nhất định tham gia”.

Hai người cười với nhau, những cảm xúc che dấu sau nụ cười ấy thì chỉ chính họ hiểu.

Lúc đó, phục vụ mang thức ăn đến, giải cứu không khí kỳ lạ giữa họ.

Hậm hực cắt miếng beefsteak trước mặt, Tang Du tưởng tượng miếng thịt bò đó là Thẩm Tiên Phi, cứ cắt từng nhát, từng nhát rất mạnh mẽ. Tuy cô luôn cúi xuống ra vẻ “đối phó” với miếng thịt trước mặt mình, nhưng cô cứ có cảm giác rằng, ánh mắt Thẩm Tiên Phi thường xuyên nhìn về phía mình.

Cô vờ như không quan tâm, ai ngờ khóe mắt lại liếc thấy anh đặt dao nĩa trong tay xuống, nhìn cô ăn với vẻ thích thú.

Đáng ghét! Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tóm lại là có dụng ý gì?

Hại cô căng thẳng chỉ dám ăn từng miếng nhỏ, dưới ánh mắt chăm chú đầy “quan tâm” của anh, trái tim cô đập mỗi lúc một nhanh mà không kiềm chế nổi, thậm chí cô còn định đưa tay lên sờ trên mặt xem có dính vết gì không.

Thẩm Tiên Phi thích thú nhìn cô gái trước mặt, dường như từ sau khi beefsteak được dọn lên bàn, cô luôn giữ im lặng đến bây giờ, cứ đấu tranh vật lộn mãi với miếng thịt bò, đồng thời khi ăn cũng rất dè dặt, cô như vậy hoàn toàn khác hẳn khí thế “cô gái mạnh mẽ” ban nãy, hình thành một sự so sánh đối lập nhau,

khiến anh không nhịn được cười:”Tổng giám đốc Tang, món beefsteak có thù oán với cô à? Hay tổng giám đốc Tang không thích ăn beefsteak?”.

Mặt Tang Du bỗng nóng rực lên, đối diện với vẻ thích thú của Tư Tư, cô chỉ có thể chọn cách tiếp tục động tác đang làm.

“Thấy cô cố gắng đấu tranh với beefsteak như thế, hay là tôi đổi với cô nhé, có thể beefsteak gà sẽ ổn hơn”.

Thẩm Tiên Phi đưa ra ý kiến đổi hai phần thịt với nhau.

“Tại sao tôi phải ăn beefsteak gà đầy nước bọt của anh’, không nghĩ ngợi gì, Tang Du buộc miệng.

Cô thực sự rất ghét, tại sao lại đề nghị đổi hai phần thịt với nhau, hại cô lại nhớ đến những món ăn trước kia mình ghét, anh đều giúp cô ăn hết.

Sững người, Thẩm Tiên Phi ngưng ngưng:”Phần gà này tôi chưa đụng đến, chỉ cắt nó rồi thôi, cô có thể ăn ngay’.

Liếc nhìn món gà đã được cắt xong, trong lòng Tang Du như có thứ gì đó chẹn cứng. Cô thà như ban nãy đấu khẩu, tranh cãi với anh chứ không muốn rơi vào không khí kỳ lạ như thế này.

Mấy tháng trước, lúc cô biết anh trở về, trái tim cô không thể nào bình yên, dường như đang chờ đợi gì đó, nhưng cũng như đang mâu thuẫn gì đó.

Đúng lúc cô định hút thuốc để giải tỏa sự buồn bực trong lòng thì tiếng chuông di động quen thuộc đã reo vang, cô liếc nhìn màn hình hiển thị, Viên Nhuận Chi gọi đến, đúng là một cuộc điện thoại giải cứu kịp thời.

Nghe điện thoại, giọng trong trẻo của Viên Nhuận Chi vang lên:”Tổng giám đốc Tang, có hai chuyện gấp cần báo cáo. Thứ nhất, bên chuỗi cửa hàng nội thất, khách hàng và phía cửa hàng đã xảy ra tranh chấp, bây giờ đã đánh nhau to rồi, phó tổng Vu không có ở đây, bên đó lại không xử lý kịp thời nên rất náo loạn”.

“Chị biết cô ta đi đâu rồi, em bảo trưởng phòng dưới quyền cô ta cố mà kiểm soát tình hình, không làm được thì rút về nhà ăn không khí đi. Chị sẽ về xử lý ngay”, Tang Du cau mày nhìn Thẩm Tiên Phi. Lúc này anh nói Vu Giai đến Hoàng Đình tìm anh, kết quả là vừa bỏ đi đã xảy ra chuyện này.

“Vâng, chuyện thứ hai là tổng giám đốc Tăng của MK hẹn chị để bàn kỹ việc quảng cáo mua sắm ngoài trời, nhưng thời gian là bảy giờ tối nay”, Viên Nhuận Chi lại bổ sung một câu, “Tâm trạng của anh ấy hình như không tốt lắm”.

“Tâm trạng không tốt?”. Đó cũng xem là chuyện gấp à? Cái tên Tăng Tử Ngạo này, chẳng phải vừa cưới hay sao? Không ở nhà với vợ đi, tại sao đột nhiên hẹn cô bảy giờ tối nay gấp? Quảng thời gian trước bất ngờ kết hôn, đối tượng lại là cô em gái Tăng Tử Kiêu của anh ta, về sau cô mới biết cô em gái ấy vốn là do cha mẹ anh nhận nuôi, bây giờ lại viện lý do “bàn chuyện hợp tác quảng cáo” để rủ cô “làm trò”.

“Bà chị à, em nào có biết học trưởng Tăng đang buồn bực chuyện gì? Nếu anh ấy cãi nhau với Tiểu Kiêu, em hãy đến làm người hòa giải, thực ra Tiểu Kiêu rất khép kín, đến giờ em vẫn không hiểu tại sao Tiểu Kiêu lại đồng ý lấy anh ấy nữa”, đầu dây bên kia Viên Nhuận Chi càng nói càng hăng, người bạn thân thiết kết hôn, mà cũng không báo cô biết, “Chị à, chị giúp em với, nghe nói chị và học trưởng Tăng tình cảm rất tốt, nhất định sẽ xử được anh ấy.”

“Ừ, em giúp chị sắp xếp, chị sẽ về ngay,” Cúp máy rồi, Tang Du tiện tay đặt điện thoại lên bàn, khoe môi bất giác thấp thoáng nụ cười.

Đã đợi hai năm, cuối cùng cô đã đợi được cơ hội này, cô phải báo đáp người phụ nữ chết tiệt kia thế nào đây.

Thẩm Tiên Phi nhướn mày hỏi:”Có việc gấp à?”

“Vâng”. Ngược lên, cô nhìn thấy Thẩm Tiên Phi đang nhìn cô không chớp mắt.

”Cứ ăn hết đã rồi hăng đi, cô chưa ăn được bao nhiêu mà”, Thẩm Tiên Phi không nén được quan tâm nói.

“Cảm ơn, không cần đâu”, Tang Du xách túi, vội vã đứng lên. Giờ phút này cô chỉ muốn rời khỏi nơi đây thật nhanh, cách xa tầm nhìn của người đàn ông này.

“Vậy tôi đưa cô đi”, Thẩm Tiên Phi cũng đứng lên theo.

“Không cần, tôi tự lái xe đến. Cảm ơn bữa trưa của Thẩm tiên sinh, tạm biệt.” Khẽ gật đầu lịch sự, Tang Du chỉ thấy tim mình sắp nhảy vọt ra ngoài, ở lại thêm nữa thì cô e rằng mình sẽ không kìm chế nổi mà lao đến túm cổ áo anh, gào thét: Thẩm Tiên Phi, anh là tên khốn, năm năm trước lạng lẽ bỏ chạy, năm năm sau lại chạy đến đây giả vờ cái gì chứ.

Bước những bước chân tao nhã, cuối cùng Tang Du đã thoát khỏi quán café như mộng ảo ấy.

Qua cửa kính, Thẩm Tiên Phi nhìn theo bóng dáng mảnh mai vội vã ấy, dường như cô không muốn nhìn anh, mà cho dù nhìn thấy thì cũng cố ý trốn chạy.

Tha thứ cho ngày mưa đã mang anh đi

Trong đêm tối khi bất chợt choàng tỉnh

Nhận ra cuối cùng em đã không còn rơi nước mắt

...

Tiếng chuông quen thuộc, Thẩm Tiên Phi chợt thấy chiếc điện thoại màu xám bạc trên bàn đang rung lên, anh chụp lấy rồi đuổi theo.

Chỉ chậm chân một bước.

Tang Du đã lái xe rời đi.

Tiếng chuông cũng ngừng, Thẩm Tiên Phi nhìn chiếc di động trong tay, bất giác mỉm cười, cẩn thận bỏ vào trong túi áo, quay trở lại quán café để thanh toán, rồi bước những bước chân mạnh mẽ rời khỏi quán.

13. Chương 13

Sự khiêu khích của hồ ly tinh

“Tang Du! Tang Du! Cô dựa vào đâu mà giáng chức tôi, trừ lương của tôi...”, Vu Giai gào thét, lao vào văn phòng tổng giám đốc.

Trước khi Vu Giai lọt vào văn phòng của Tang Du, Viên Nhuận Chi đã ngăn được cô ta trước cánh cửa tượng trưng cho quyền lực tối cao của Tang thị: “Xin lỗi, phó tổng Vu, tổng giám đốc Tang đã dặn không cho bất kỳ ai làm phiền chị ấy”.

“Viên Nhuận Chi, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất là rút ra cho tôi”. Móng tay dài nhọn của Vu Giai bấm sâu vào phần da lộ ra ngoài chiếc áo pull của Viên Nhuận Chi, “Tôi phải gặp cô ta”.

Đau khổ, nhăn nhó, Viên Nhuận Chi lặp lại: “Xin lỗi, phó tổng Vu, tổng giám đốc Tang đã dặn không cho bất kỳ ai làm phiền chị ấy”.

“Rút ra!”. Hất Viên Nhuận Chi ra rồi đẩy mạnh cánh cửa vương vís kia, Vu Giai lao đến trước mặt Tang Du, chỉ vào mũi cô hét lớn: “Tang Du, cô dựa vào đâu mà giáng chức tôi? Dựa vào đâu mà trừ lương tôi?”

Gương mặt Vu Giai có phần méo mó vì tức giận, trước đó đeo bám thư ký của Thẩm Tiên Phi cả buổi trưa mà cũng không gặp được anh, về sau mới biết anh ra ngoài rồi, cô ta mới hậm hực quay về. ai ngờ vừa về đến công ty đã nhận được thông báo chuyển cô ta đến phòng hậu cần, trừ 50% lương trong vòng ba tháng, ba tháng sau xem biểu hiện làm việc rồi sẽ cân nhắc có phục chức không, điều khiến cô ta không thể chấp

nhận được là tiền thưởng cuối năm bị trừ 80%, nếu thế thì cả năm nay cô ta đã bán mạng làm việc vì cái gì?

Tang Du đang xem xét bảng báo giá của gói thầu để ra quyết định cuối cùng, trong tất cả các đối thủ cạnh tranh thì thực lực mạnh nhất chính là Tang thị và công ty GD, cô đang suy xét đến tính khả thi khi giành được gói thầu của công trình này. Từ từ ngược lên, cô trấn tĩnh dựa vào lưng ghế xoay, nhìn Vu Giai đang thẹn quá hóa giận, nói: "Cô không biết là trước khi vào phải gõ cửa à?"

"Tang Du... cô đừng giả chết..."

"Ra ngoài, gõ cửa rồi vào".

"Tang Du..."

"Ra ngoài, tôi không lặp lại một câu đến lần thứ ba". Nếu dám bắt cô nói đến lần thứ ba thì đừng trách cô không kiên nhẫn, nhất định cô sẽ đá văng cô ta ra khỏi cửa.

Nhận được tín hiệu đe dọa từ ánh mắt Tang Du, Vu Giai rút tay lại, nắm chặt tay, gương mặt xinh đẹp đầy vẻ tức tối. Cô ả huênh hoang kia ý mình có võ Taekwondo, ý mình là đại cổ đông chỉ biết bắt nạt kẻ khác. Vu Giai giậm mạnh chân, quay người ra ngoài cửa, gõ rầm rầm mấy cái rồi lao vào.

Lần này, Vu Giai không còn gào thét như lúc nãy nữa: "Tang Du, tôi hỏi cô lần nữa, tại sao cô giáng chức tôi, trừ lương tôi?"

"Phó tổng Vu, đây không phải là nhà mà là văn phòng, xin cô tôn trọng tôi," Tang Du nhìn cô ta vẻ chán ghét, nếu không phải do cô ta thì cha mẹ cô cũng sẽ không bị tai nạn xe chết thảm.

Tang Du có thể ra tay với bất kỳ ai trong Tang thị, chỉ mỗi Tang Du là không được, bởi vì người phụ nữ độc ác ấy là mẹ kế của cô, cha cô đã để lại 5% cổ phần cho cô ả, còn 10% khác thuộc về tang Bác Vân. Là cổ đông, Vu Giai có quyền lên tiếng.

Đáng hận nhất là, quyền sở hữu biệt thự Thiên Hằng Sơn Trang cũng nằm trong tay cô ta. Cô đã đời suốt hai năm, khó khăn lắm hôm nay mới xảy ra chuyện này, cô không thể nào buông tha cho cô ả được.

"Tôi muốn cô cho tôi một lời giải thích hợp lý", Vu Giai nghiêng răng.

"Hợp lý?", nhướn mày, Tang Du đứng lên, đến trước mặt cô ta mĩa mai, "Phó tổng Vu, năm xưa cô vào Tang thị, làm thế nào ngồi được vào vị trí như ngày hôm nay, trong lòng chúng ta đều hiểu rõ, trước kia bố tôi còn, bây giờ bố tôi đã mất, tôi tuyệt đối không cho phép có người phá hoại danh tiếng của Tang thị bằng thủ đoạn bẩn thỉu."

Vừa nói, cô vừa châm một điếu thuốc, rút một hơi rồi chậm rãi nhả khói vào mặt Vu Giai.

"Cô..." Vu Giai ra sức xua làn khói thuốc độc hại đó, nhìn dáng vẻ lưu manh của Tang Du, trong lòng như có một ngọn đuốc đang cố đè nén. Ai bảo con trai cô ta năm nay chưa tới năm tuổi, 10% cổ phần mà Tang Chấn Dương cho nói trước khi chưa đủ mười tám tuổi sẽ do Tang Du quản lý thay.

Tang Chấn Dương là một con cáo già!

Cô ta đẩy mạnh Tang Du, giận dữ: "Không biết cô đang nói bậy bạ cái gì, tôi phá hoại danh tiếng của Tang thị bao giờ? Cô đừng có vu khống! Bao năm nay chuyện gì mà tôi chẳng làm vì Tang thị. Tang Du cô họ Tang, con trai tôi cũng họ Tang".

Sắc mặt Tang Du dần thay đổi.

Phải rồi con trai cô ta cũng họ Tang.

Người phụ nữ tuổi tác tương đương cô lại là mẹ kế của cô, thật mĩa mai!

Cho dù cô có hận Vu Giai đến mấy, thì trên pháp luật cô ta cũng là vợ hợp pháp của bố cô, còn mẹ cô chẳng là gì cả.

Cười lạnh lùng rồi nhìn Vu Giai một cái, cô bước về bàn ngồi xuống, nghiêm chỉnh nói: "Muốn người khác không biết, trừ phi mình không làm. Tự cô làm những gì cũng không biết mà còn hỏi ngược lại tôi, thật

nực cười. Phó tổng Vu, trưa nay tôi đã nhận được đơn tố cáo của Hoàng Đình, kiện cô lợi dụng thân phận mờ ám không rõ ràng, có ý đồ moi móc tin tức tranh thầu vào hôm sau”.

“Cô nói nhầm”, sắc mặt Vu Giai lập tức thay đổi.

“Tôi nói nhầm hay không thì tự cô biết rõ. Chuỗi cửa hàng nội thất trưa nay xảy ra tranh chấp giữa nhân viên và khách hàng, không chỉ khách bị thương mà cửa hàng cũng bị đập phá, còn liên lụy đến những khách hàng khác, những người mua sắm bước vào cửa mà thấy cảnh kinh khủng như vậy, liệu có còn vào mua sắm không? Không có khách thì làm sao có cửa hàng, không có cửa hàng thì Tang thị chúng ta tồn tại kiểu gì? Một chuyện nghiêm trọng như thế, cô là giám đốc của chuỗi cửa hàng đó lại không đi xử lý mà lại chạy đến Hoàng Đình can thiệp vào chuyện mình không phụ trách. Kết quả là tôi phải phái người đến điều đình, nếu đã thế thì chức vụ giám đốc điều hành của cô chỉ bằng cũng do người tôi phải đến đảm nhận là được.” Tang Du búng tàn thuốc một cách tao nhã, thờ ơ nhìn gương mặt như muốn phun ra lửa của Vu Giai.

“Một công trình lớn như Hoàng Đình mà cô lại không nghe không hỏi gì, ném cho bọn thuộc cấp vô dụng. tại sao tôi lại đến Hoàng Đình? Tôi làm là vì Tang thị.”

“Người dưới tay tôi toàn là đồ vô dụng? Thế thì cái đám ngu dốt suốt ngày không biết làm gì dưới tay cô thì là gì? Vì Tang thị à? Chẳng lẽ phó tổng Vu không phải mượn cớ lên lút đến thăm người yêu cũ?”, Tang Du châm biếm.

Vu Giai sắc mặt vốn khó coi khi nghe Tang Du mỉa mai như thế thì bỗng cười to: “Ồ... ra là cô đang lấy việc công trả thù việc tư. Sao? Cô ghen tỵ vì tôi đã đến tìm Thẩm Tiên Phi?”. Vu Giai dựa người vào bàn làm việc, áp sát Tang Du.

Vu Giai khê nghiêng người, Tang Du liếc thấy ngay phần ngực cô ả khiêu khích nhường nào. Cô nhả một vòng khói, nhếch môi: “Thiết kế của Max Mara đơn giản phóng khoáng, khiến thân hình quyến rũ của phó tổng Vu càng gợi cảm nóng bỏng hơn, chỉ tiếc là nhà thiết kế họ Thẩm của Hoàng Đình lại bỏ mất thời cơ tuyệt đẹp ngắm cảnh xuân lồ lộ như thế, lại chạy đến café Thượng Đảo ăn một món beefsteak chẳng ra làm sao”.

Trong tích tắc, nụ cười trên mặt Vu Giai biến mất, cả người run lên vì tức tối, cô ta đứng thẳng lên, chỉ vào mũi Tang Du hỏi: “Buổi trưa anh ấy ở cạnh cô? Vì thế mới không gặp tôi?”.

“Bà Tang à, xin bà hãy đoan trang một chút, đừng để lộ ý muốn ngoại tình trước mặt con gái riêng của người chồng đã khuất, đừng quên trong di chúc có một điều, nếu bà ngoại tình, 5% cổ phần của bà sẽ thuộc về tôi. Hoan nghênh bà Tang ngoại tình!”. Giọng Tang Du lạnh tanh nhưng lại cười rất quyến rũ.

“Cô...” Chụp lấy gạt tàn thuốc bằng pha lê trên bàn, Vu Giai thật sự muốn đập nó vào mặt Tang Du, nhưng Tang Du đã giật ngay lấy cái gạt tàn ấy.

“Xin bà đừng đụng chạm bữa bãi đồ vật của người khác! Giờ là giờ làm việc, xin giám đốc Vu mau chóng đến phòng hậu cần báo cáo, ngay và luôn! Out!”, Tang Du chỉ ra ngoài, ra lệnh cho Vu Giai.

Gạt tàn pha lê này là vật trước kia bố cô hay dùng, mẹ đàn bà chết tiết dám dùng nó để đập cô à.

“Tang Du, cô đợi đó mà xem”. Vu Giai cầm hận giẫm trên đôi giày cao gót năm phân rời khỏi văn phòng.

Thấy ả đàn bà đáng ghét đó biết mất, Tang Du ngồi lại xuống ghế.

Cô đã sống hai mươi bảy năm, ngoài người đàn ông chết tiết mà cô gặp chiều nay, năm năm trước dám đối xử với cô như thế, thì chưa một ai dám quất nạt cô. Vu Giai là cái thá gì, nếu không phải vì quyền sở hữu biệt thự thì cô đã đá cô ả ra khỏi Tang thị từ lâu.

Cố bình tĩnh lại, cô tiếp tục vùi đầu vào xem tài liệu.

Hồi lâu sau, cô nhắc máy điện thoại nội bộ, dặn dò Viên Nhuận Chi: “Chi Chi, thông báo cho nhân viên phụ trách đấu thầu lần này ở phòng marketing, cả các phòng khác như phòng tài vụ, phòng kinh doanh... chín giờ sáng mai có mặt đúng giờ ở phòng họp nhỏ để họp nhé”.

Cúp máy xong, cô liếc nhìn chiếc đồng hồ đứng ở góc tường, còn năm phút nữa là tan sở, cô nhớ đến cuộc hẹn buổi tối với Tăng Tử Ngạo. Hợp tác quảng cáo cái quái gì chứ, tám phần là hẹn cô uống rượu giải sầu

thì có, cái tên chết tiệt, kết hôn rồi vẫn không chịu an phận.

Cười cười, cô nghĩ sẽ gọi cho Tăng Tử Ngạo nhưng lại không thấy điện thoại đâu, chẳng trách cả buổi chiều cô không nghe tiếng điện thoại reo.

Cô buồn bã vỗ vỗ đầu, thật không hiểu hôm nay là ngày “tốt lành” gì, đầu tiên là chạm mặt người mà cô không muốn gặp nhất, sau đó là chuỗi cửa hàng nội thất xảy ra chuyện, tiếp đó Vu Giai đến cãi cọ, bây giờ di động lại mất rồi.

Cố gắng nhớ lại xem cô đã quên điện thoại ở đâu, cô nhắc điện thoại bàn lên gọi vào số máy mình, nhưng chỉ nghe thấy “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã khóa máy”.

Chết tiệt, rốt cuộc nó chạy đi đằng nào rồi?

Ngón tay cô gõ nhịp lên mặt bàn, rồi bỗng dưng cô nhớ ra lần nghe điện thoại cuối cùng là ở quán café Thượng Đảo. Vừa nghĩ đến việc để quên di động ở đó có thể sẽ bị Thẩm Tiên Phi nhặt được, cô lập tức không dám nghĩ nữa.

Thôi, xem như bị chó cắn vậy.

Chộp lấy túi xách, ra khỏi văn phòng, cô nói với Viên Nhuận Chi: “Chi Chi, cho chị mượn di động của em dùng tối nay”.

“Ồ, di động của chị đâu?” Viên Nhuận Chi ngờ vực lôi điện thoại của mình ra khỏi túi, nắm chặt trong tay nhất quyết không buông vì nếu đêm nay bạn trai cô có gọi điện thì cô không thể biết được.

“Mất rồi”, Tang Du vỗ vỗ tay Viên Nhuận Chi, giật lấy di động của cô nàng, “Cho chị mượn dùng một chút, làm gì mà nhỏ mọn thế, ngày mai mua cái mới rồi trả em”.

Viên Nhuận Chi kêu thảm trong bụng, bà chị lúc nào cũng thích chèn ép cô.

“Di động em có số của Tăng Tử Ngạo không?”, Tang Du xoay di động trong tay.

“Có ạ”

“Có thì được. cảm ơn nhiều, hôm khác kho em ăn thoải mái”.

Và thế là, Viên Nhuận Chi mở to mắt nhìn Tang Du cướp điện thoại của mình đi mất.

14. Chương 14

“Tam đại pháp bảo” để chinh phục thế giới

Seven Club, một nơi rất tốt để dùng rượu tuổi ẩm ký ức tuổi thanh xuân của bạn, pha trộn cả phong cách hoài cổ và trào lưu thời thượng, giống như một tấm banner đang bay phấp phới trong lòng những kẻ thích vào bar.

Bước vào sảnh quán bar kiểu Trung Quốc phục cổ, âm nhạc man mác lòng người rất hợp với không khí, sàn nhảy nhỏ toàn là người, ai nấy đều uốn éo cơ thể điên cuồng. bên quầy bar đang có một “bóng lửa chuyển động”, đó chính là bartender đang trở tài.

Nơi được mọi người thích nhất ở Seven chính là ở lầu hai, đứng trên ban công có thể nghe thấy điều gì đó đặc biệt, nhưng không phải là thứ âm thanh ồn ào.

Tang Du lên thẳng “Tĩnh bar” trên lầu hai.

Tăng Tử Ngạo đã nói, ở đây, ngoài sự tạp nham mà quán bar nào cũng có, thì có thể cảm nhận được một loại cảm xúc đặc biệt gọi là “phiêu lưu”. Khi chếch choáng say, ngồi cùng những người bạn thân trong tiếng nhạc của Sevenm là một sự cảm thụ phi phàm.

Quả nhiên, ngoài ban công, Tang Du tìm thấy Tăng Tử Ngạo, nghe đồn là “tâm trạng không ổn”, bên cạnh anh còn có một cô gái xinh đẹp, hai người đang cười đùa vui vẻ. Thấy Tang Du tiến đến cô gái ấy nói gì đó với anh rồi bỏ đi.

Vỗ vai Tăng Tử Ngạo, Tang Du bốn cợt: “Sao không ở nhà vui vẻ với cô vợ xinh đẹp mới cưới của cậu mà lại chạy đến đây uống rượu giải sầu thế?”. Vẫy tay gọi phục vụ, Tang Du chọn một ly Four Season màu hồng.

“Vui vẻ với cô vợ mới cưới? Cậu nhìn thấy tôi vui vẻ ở chỗ nào?” Dưới tác động của chất cồn, gương mặt tuần tú của Tăng Tử Ngạo ửng đỏ, anh cau mày, vẻ rầu rầu không vui.

Nhướn mày, Tang Du rất thắc mắc: “Tóm lại là chuyện gì? Kết hôn là chuyện lớn mà cậu lại không báo cho tôi biết, phí công tôi xem cậu là lam nhan tri kỷ”.

“Nếu cậu kết hôn với người mà cậu không yêu, bây giờ cậu muốn ly hôn mà đối phương không đồng ý, thì cậu phải làm sao?”, Tăng Tử Ngạo hớp một ngụm rượu, bàn tay rất tự nhiên khoát lên vai Tang Du.

“Thần kinh, không thích người ta thì việc gì tôi phải kết hôn?” Tang Du lườm Tăng Tử Ngạo, nhưng càng lúc càng tò mò với chuyện hôn nhân của anh. Bao năm nay từ khi học cùng nhau ở đại học, cô đã quen anh được chín năm rồi nhưng chưa bao giờ thấy dáng vẻ sống không được chết cũng không xong này của anh, “Nói xem, tôi rất tò mò chuyện của cậu và em gái yêu quý của cậu, hai người sao lại kết hôn thế?”

Mượn hơi rượu, Tăng Tử Ngạo kể cho cô nghe chuyện mẹ anh khi lâm chung đã mong mỏi nhất là được thấy anh kết hôn với Tiểu Kiều thế nào.

Tăng Tử Kiều lúc khoảng năm sáu tuổi đã được nhà họ Tăng nhận nuôi từ cô nhi viện, không những nhanh nhẹn hoạt bát mà còn rất được gia đình yêu mến, bà Tăng rất yêu quý cô con gái nuôi, thật lòng chỉ muốn xem cô là con dâu. Sau khi ông Tăng qua đời vì tai nạn máy bay, bà Tăng cứ rầu rầu không vui, khi bệnh trở nặng, bà chỉ yêu cầu Tăng Tử Ngạo cưới Tăng Tử Kiều để tạ tội nguyện mong ước. Để mẹ yên tâm dưỡng bệnh, Tăng Tử Ngạo nhận lời, cưới cô em Tăng Tử Kiều mà mình than thiết gần hai mươi năm. Nhưng hơn tháng sau kết hôn, bệnh tình của bà Tăng càng nặng thêm, rồi nhanh chóng qua đời. Hôm nay là ngày giỗ bốn chín ngày của bà Tăng theo thỏa thuận trước khi kết hôn, hôm nay là ngày hai bên xóa bỏ hôn ước, khi Tăng Tử Ngạo cầm đơn ly hôn đi tìm Tăng Tử Kiều thì cô lại không đồng ý.

Nghe Tăng Tử Ngạo kể xong, Tang Du không ý tứ gì mà cười to: “Ha ha ha, Tăng Tử Ngạo, đây là câu chuyện buồn cười nhất mà trong chín năm chúng ta quen biết tôi mới được nghe đấy, một sự kiện nhằm lẫn như thế lại xảy ra với anh chàng Tăng đẹp trai của chúng ta đúng là khó hiểu! Cậu đúng là khờ khạo quá đi, chắc là không phải đến hôm nay cậu mới nhận ra cô em gái cậu luôn yêu mình chứ? Ha ha ha. Lúc còn đi học, tôi đã cảm thấy em gái cậu có vấn đề, mỗi lần thấy tôi và cậu ở cùng nhau, ánh mắt cô ấy chỉ muốn chém chết tôi. Tôi nhớ ra rồi, nói vậy thì cô nàng thi vào đại học H cũng là vì cậu hả? Ha ha ha, tên nhóc này, cậu có phúc thật!”

Tang Du vỗ cật lực lên vai Tăng Tử Ngạo.

Bị Tang Du cười nhạo một cách vô tình như thế, Tăng Tử Ngạo chỉ muốn bóp chết cô, anh tỏ ra bức bối: “Tang Du, tôi gọi cậu đến là để giải sầu chứ không phải để cười mỉa tôi. Muốn châm biếm thì tôi cũng làm được. Anh chàng của cậu chẳng phải đã quay về được mấy tháng rồi à? Sao cậu không hành động gì thế?”

Nhắc đến Thẩm Tiên Phi, nụ cười của Tang Du đông cứng lại, cô lạnh lùng nói: “Đừng nhắc đến anh ta”.

Cứ nhớ đến cảnh gặp anh ở quán café Thượng Đảo trưa nay là cô lại thấy giận dữ, cái tên chết tiệt ấy dám giả vờ như không hề quen biết cô, đáng ghét hơn là còn học người ta cách bắt chuyện với cô bằng cái lý do tệ hại đó nữa chứ.

“Cậu cũng có nhược điểm cơ à, tôi cứ tưởng cậu không có chứ”.

“Tăng Tử Ngạo, cậu muốn chết hả?”, Tang Du vỗ mạnh vào đầu Tăng Tử Ngạo.

Giây sau đó, cả người cô bị anh ôm vào lòng.

“Cậu không biết à? Đầu đàn ông không thể đánh bừa bãi được, phụ nữ đánh vào đầu đàn ông thì nhất định sẽ lấy người đàn ông đó”. Bàn tay to lớn của Tăng Tử Ngạo giữ sau gáy cô, gương mặt hai người gần trong gang tấc, hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt Tang Du, ngứa ngứa.

Dưới ánh trăng mờ màng và ánh đèn lọt ra từ quán bar giao hòa lung linh, hai gương mặt gần gũi đang nhìn nhau.

Nhìn gương mặt đẹp trai của Tăng Tử Ngạo, Tang Du cũng nheo mắt, giọng điệu đầy ắp vẻ khiêu chiến: “Từ khi tôi học Taekwondo vào năm sáu tuổi, đã có rất nhiều nam sinh và đàn ông bị tôi đánh vào đầu, nói như cậu thì chỉ ít phải đợi tôi ly hôn đến N lần rồi mới tới lượt cậu”.

“Cậu đúng là người phụ nữ chẳng biết lãng mạn là gì.” Tăng Tử Ngạo nhớ lúc giao đấu với cô trong trường đại học đã phải chịu thiệt bao nhiêu, đúng là sỉ nhục, bắt đắc dĩ anh đành phải buông tay ra.

“Không lãng mạn thì còn gọi tôi đến làm gì, về nhà với cô em gái, vợ mới cưới của cậu đi”

Lúc ấy, phục vụ mang đến hai ly four Season cho Tang Du.

Tăng Tử Ngạo nhìn loại cocktail cho phái nữ mà mùi vị trái cây rất nồng ấy, lập tức giật lại: “Uống loại rượu không say được này à, cậu có nhầm không?”.

“Ai bảo không say? Không tin cậu uống mấy ly thử xem.”

“Xùy xùy, Tang Du, phẩm vị của cậu càng lúc càng thấp. Phương Tây thịnh hành câu nói thế này, ‘tiền bạc, người đẹp và whisky, là tam đại pháp bảo để chinh phục thế giới’. Đêm nay ánh sao rực rỡ, sao cậu nỡ nhẫn tâm không thỏa mãn người kỵ sĩ là tôi đây?” Tăng Tử Ngạo đặt ly Four Season sang bên, nói với phục vụ, Chivas Regal Royal Salute, 21Y, cảm ơn.

“Này, cậu có lầm không đó? Muốn tôi uống chết à?”, Tang Du không ngăn nổi.

“Suyt, ngoan đi, đêm nay không say, không về”.

“Thế sao cậu không uống thuốc trừ sâu Chivas ấy, bảo đảm sẽ ‘sướng’ tới nổi thổ huyết cho xem”, Tang Du giễu cợt.

“Tang Du ơi Tang Du, cậu thật là càng ngày càng tầm thường, loại rượu tự sát đó cứ giữ cho đến khi tôi muốn chết thì hãy uống vậy”.

Rượu Tây, không phải dùng để uống, mà dùng để “phẩm bình”.

Câu nói ấy, đối với hai người đang bất mãn mà nói, lại bằng không.

Rượu vương vất giữ răng và đầu lưỡi, đã không còn nhận ra cảm giác trơn tuột mềm mại như lông thiên nga mà người ta hay nói nữa.

Mỗi giây phút ở cạnh Tang Du đều thấy rất vui, rất tùy hứng, từ năm thứ nhất lần đầu gặp Tang Du và cùng trèo tường vào trường, Tăng Tử Ngạo đã biết thế.

Mùa hạ ở thành phố N nóng nực đến lạ thường.

Tăng Tử Ngạo choàng vai Tang Du, hai người loạng choạng lao đảo ra khỏi quán bar.

Dưới ánh đèn vàng vọt, hai chiếc bóng dựa sát bên nhau đổ dài trong đêm.

Những tiếng hát rời rạc vọng ra ngoài và có cả những tràng cười đùa vui vẻ.

Dù Tăng Tử Ngạo có chịu hay không thì với sự kiên quyết của Tang Du, anh vẫn phải chịu để cô đưa về nhà trước, người đàn ông đã kết hôn phải có trách nhiệm cho dù có yêu vợ mình hay không thì kết hôn cũng là kết hôn, ngoài sự ràng buộc về mặt luật pháp, thì còn có cả trách nhiệm cần có của một người đàn ông, trừ phi người phụ nữ ấy muốn vứt bỏ anh, nếu không anh mãi mãi không thể vứt bỏ người ấy.

Năm xưa bố cô không thể thực hiện lời hứa với cô, cô đã rất hận bố mình, nhưng nay người đã không còn... thế nên cô không mong muốn Tăng Tử Ngạo và em gái anh cũng đi vào con đường không thể quay về như bố mẹ cô.

“Tăng Tử Ngạo vào đi, vợ cậu đang đợi cậu ở nhà đấy”, Tang Du khẽ cười với anh.

Đột nhiên Tăng Tử Ngạo ôm chầm lấy Tang Du, trán anh áp vào trán cô, đôi môi như sắp chạm vào môi cô, mang theo mùi rượu nồng nồng, anh lầm nhảm: “Tang Du, tại sao năm ấy cậu không theo đuổi tôi điên cuồng? Nếu cậu ép tôi đến cảnh như anh ta thì hôm nay chẳng phải hai ta đã ở bên nhau rồi sao?”.

“Cậu uống say rồi”, Tang Du phì cười, muốn đẩy Tăng Tử Ngạo ra nhưng sức cô không bằng anh, bất lực nên đành quay mặt đi, dựa vào vai anh cười nói: “Là do cậu không cần tôi trước, năm đi Mỹ, tôi nhớ rất rõ là, tôi đã khóc van xin cậu cưới tôi, nhưng cậu lại từ chối tôi một cách tuyệt tình”.

“Hừ, con nhóc ác độc, cậu còn mặt dày nhắc lại chuyện đó à, cậu thật lòng muốn lấy tôi sao?”, Tăng Tử Ngạo trách móc, nhưng lại ôm Tang Du chặt hơn, “Tiểu Du, nếu cậu có thể yêu tôi như yêu anh ta thì hay quá, chắc chắn tôi sẽ một lòng một dạ với cậu”.

“Thôi thôi, nếu cậu có ý đó với tôi thì đừng nói chín năm mà chín ngày cũng có thể khiến tôi cảm động rồi”, Tang Du khẽ đẩy anh ra, chỉ vào mũi anh cười và mắng, “Tên điên, mau cút về đi, người phụ nữ sắp làm cậu một lòng một dạ đang ở trên lầu cao kia kìa, lấy trách nhiệm đàn ông của cậu ra mà dùng đi”

“Người phụ nữ vô tình”.

“Người đàn ông đa tình”.

“Quảng cáo ngoài trời nhất định tôi sẽ cắt giảm nhân công vật liệu cho xem”.

“Cút đi, cậu mà dám làm thế thì tôi lột da cậu”.

“Tang Du, hãy thỏa mãn lòng kiêu ngạo và tự tôn của người đàn ông này đi, cho một cái Goodbye Kiss đi”. Nhân lúc Tang Du chưa kịp phản ứng, đôi môi mỏng của Tăng Tử Ngạo đã dán vào khóe môi cô, hôn khẽ.

Trước lúc Tang Du cho anh một cái đấm thì anh đã nhanh chóng buông cô ra, nhảy vọt đi, cười ranh mãnh: “Cảm ơn cậu, Tang Du, cậu mãi mãi là người phụ nữ hiểu tôi nhất. Đi đường cẩn thận, chút ngủ ngon”.

Anh lại hôn gió cô một cái nữa.

Tang Du cười bất lực, nhìn bóng dáng cao lớn khỏe mạnh của Tăng Tử Ngạo khuất sau cánh cửa tự động của tòa nhà.

Khu chung cư cao tầng mà Tăng Tử Ngạo ở và ngôi “nhà xấu” của Tang Du một nằm ở tây nam thành phố, một ở đông nam. Hai người đã uống khá nhiều, Tăng Tử Ngạo uống nhiều hơn, an toàn trên hết, nên Tang Du đã gọi xe đưa Tăng Tử Ngạo về trước, sau đó tự cô vẫy xe về nhà sau.

Nhưng quanh đây vắng vẻ đến nỗi chỉ thấy ánh đèn và cây cối mọc ven đường, chẳng có lấy một bóng ma, nếu không có xe nhà thì rất khó gọi xe, nghe nói phải đi rất xa mới có thể bắt được xe buýt.

Xe buýt, hừ, cô không thềm ngồi xe buýt đâu.

Tác động của rượu quả là rất lớn.

Tang Du cảm thấy đầu nặng hơn trước rất nhiều, bước đi cũng hơi loạng choạng lảo đảo.

Lôi di động của Viên Nhuận Chi ra khỏi túi, Tang Du định gọi xe nhưng không giữ chặt được, điện thoại lại tuột khỏi tay, rồi bị cô đá văng đi, lăn ra giữa đường.

“Cái thứ không biết nghe lời này, ngày mai trừ lương của chú mày”.

Tang Du lảo đảo bước ra giữa đường, định nhặt điện thoại lên. Lúc đó một chiếc xe lao đến rất nhanh, ánh đèn chói mắt khiến Tang Du phải đưa tay lên che, chờ dần đứng nhìn chiếc xe đang phóng vụt đến.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cơ thể cô được một vòng ngực vững chắc ôm chặt lấy, hai người ngã nhào xuống đất, lăn đến mấy vòng.

“Lách cách” mấy tiếng, âm thanh của chiếc điện thoại bị đè nghiêng vang lên.

“Cô nhặt đồ mà cũng không nhìn xung quanh hay sao?” Phép lịch sự được bồi đắp của Thẩm Tiên Phi trong tích tắc bỗng biến mất, nếu anh không ôm lấy cô kịp thời thì bây giờ có thể cô đã thê thảm hết chiếc điện thoại kia rồi.

Vì lần quá mạnh và nhanh nên dạ dày Tang Du như nghiêng song đồ bể. Cô đầu khò ôm lấy đầu rồi đột ngột vùng vẫy thoát ra, bò dậy, chạy đến ven đường, dựa vào cột điện mà nôn ọe.

Thấy bộ dạng Tang Du như vậy, cơn giận dữ của Thẩm Tiên Phi dần bị dập tắt, anh thở dài rồi quay về xe, lấy chai nước khoáng và hộp khăn giấy. Đến cạnh cô, thấy cô nôn đến khổ sở, anh cũng xót xa, không kìm được, anh đưa tay giữ lấy trán cô, mong giảm bớt phần nào sự khó chịu của cô.

Đợi đến khi cô đã nôn ra hết, Thẩm Tiên Phi mới đưa nước khoáng và khăn giấy cho cô.

Đầu óc Tang Du hỗn loạn, chậm chạp đón lấy khăn giấy lau vài cái, mở nắp chai nước khoáng uống một ngụm rồi cứ thế, tựa đầu vào cột điện, cô thần thờ ôm lấy chai nước đứng bất động.

“Tang... tổng giám đốc Tang”, Thẩm Tiên Phi vỗ nhẹ vai cô.

“Ừm?”, Tang Du khẽ đáp.

“Cô vẫn ổn chứ?”, Thẩm Tiên Phi lại hỏi.

Lúc ấy Tang Du chậm rãi quay lại, neho neho đôi mắt mơ màng nhìn anh chờ đợi, một lúc sau cô mới thốt ra một câu: “Hóa ra nhà anh ... cũng ở đây?”.

Câu nói tuy vô tâm nhưng Thẩm Tiên Phi lại thấy giống như có một chiếc gai sắc nhọn đâm vào tim mình, gương mặt tuấn tú sa sầm hẳn.

Công việc mấy hôm nay rất áp lực, vốn dĩ có một người bạn hẹn anh đến Seven Club uống rượu thư giãn, ai ngờ lại gặp cô và Tăng Tử Ngạo của MK đang ở cạnh nhau trong Seven Club, mà lại còn thân mật mật kề mặt nữa.

Khoảnh khắc đó, Thẩm Tiên Phi cũng không biết mình như thế nào nữa, anh muốn lao đến tách hai người ra, nhưng có lẽ lý trí đã khiến anh nén được cơn giận lạ lùng kia, anh lắc ly rượu trong tay, chỉ cảm thấy cay và đắng.

Một nam một nữ ở ban công, chạm ly với nhau, cười đùa vui vẻ không ngớt.

Cô gái kia phải biết mình đang làm gì chứ, khuya rồi không về nhà mà lại ở cùng một người đàn ông đã có vợ, còn thân mật với nhau như thế nữa.

Tuy năm thứ tu anh đã rời trường, rời thành phố N, nhưng anh vẫn nhớ đàn em Tăng Tử Ngạo kém anh một khóa phong lưu nứt tiếng toàn đại học H. Sau khi vào Hoàng Đình, khi gặp hạng mục nào khá lớn thì phía truyền thông quảng cáo đều hợp tác với công ty MK, tiếp xúc tuy không nhiều nhưng những chuyện liên quan đến cậu ta, thỉnh thoảng anh cũng nghe thấy.

Chỉ cần là phụ nữ thì đều thích buôn chuyện, những nhân viên nữ dưới quyền anh không ai nằm ngoài quy luật đó. Một lần tình cờ, anh nghe bọn Cao Thiển bàn tán về chuyện Tăng Tử Ngạo kết hôn nhanh như chớp.

Bực bội châm một điếu thuốc, hiếm khi anh hút thuốc, thậm chí có thể nói là ghét mùi thuốc lá, chỉ khi tâm trạng cực kỳ không vui anh mới một điếu. Điếu này tiếp điếu nọ, trong Sevenm một lúc sau, anh đã hút nửa bao thuốc của người bạn, ngay cả bạn anh cũng phải hỏi hôm nay anh bị sao.

Anh sao vậy, anh sao vậy, sao anh biết được là anh bị sao?

Đến khi nhìn thấy cô và Tăng Tử Ngạo đi nhau ra khỏi Seven, anh chỉ có suy nghĩ, dập tắt điếu thuốc, xin lỗi bạn một tiếng rồi nhanh chóng đuổi theo họ.

Lái xe, đi theo chiếc taxi hai người ngồi, đi mãi cho đến đây.

Anh luôn cảnh cáo bản thân, anh chỉ muốn biết mình và Tang Du rốt cuộc là có mối quan hệ gì, quãng thời gian mà cô đã kể có phải thật hay không, hay chỉ là thủ đoạn cô bày ra để đoạt lấy cô hội làm ăn với Hoàng Đình.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tăng Tử Ngạo cúi đầu hôn cô, lồng ngực bỗng nhói đau, thậm chí bàn tay đang ôm vô lăng cũng cong lại đầy vất vả.

Tăng Tử Ngạo đi rồi, mình cô đứng lại đó, lảo đảo, lắc lư, hình như muốn gọi xe.

Nửa đêm nửa hôm, nơi vắng vẻ thên ày, đi đâu gọi được xe?

Ai ngờ cô say đến mức cầm điện thoại cũng không chặt, đánh rơi xuống đất. Trong tích tắc đó, anh nhìn thấy một chiếc xe lao nhanh về phía cô, anh bèn phóng đến bên cô theo trực giác.

Đối diện với Tăng Tử Ngạo, cô có thể cười nói vui vẻ, như cả đời cũng không nói hết, nhưng lúc đối mặt với anh thì lạnh lùng châm biếm, lúc say quá rồi chỉ nói với anh: Thì ra, nhà anh cũng ở đây à?

Một người phụ nữ anh chỉ gặp ba lần, mà lại có thể dễ dàng khiến anh rung động.

“Tôi đưa cô về”. Kim nén sự phẫn nộ lạ lùng trong lòng, Thẩm Tiên Phi định kéo cô rời khỏi cột điện, nhưng cô lại ôm chặt lấy nó dứt khoát không buông.

Thực sự không còn cách nào khác, Thẩm Tiên Phi đành gượng ép gỡ từng ngón tay cô ra, kéo cô lại, lực cánh tay hơi mạnh một chút nên kéo cả cô vào lòng.

Từ từ ngược đầu lên, nhìn thẳng vào anh, Tang Du cố gắng mở mắt, đến khi nhìn rõ người ấy, ngón tay thon dài của cô giờ lên, khe khẽ lướt qua gương mặt anh, giọng nghèn nghẹn, cô hỏi: “A Phi, là anh sao?”.

Hơi ấm bàn tay truyền đến, đôi mắt Thẩm Tiên Phi lấp lánh, sự ấm áp ấy đã quét sạch cảm giác bức bối đè nén trong lòng anh, an nắm chặt tay cô, đáp lại rất tự nhiên: “Ừ, anh đây”.

Giây sau đó, bàn tay nhỏ bé ấy rút khỏi tay anh, hai tay Tang Du choàng ôm gáy anh, khóc lóc: “A Phi, tại sao anh lặng lẽ bỏ đi? Rõ ràng lúc quay lại anh nhìn thấy em mà, tại sao còn đi? Tại sao? Anh nói em biết tại sao đi?”.

Nghe những lời chất vấn đó, trái tim Thẩm Tiên Phi bỗng nặng nề, anh xót xa khi nhìn thấy Tang Du như vậy, nhưng anh thật sự không biết cô đang nói gì. Anh ôm chặt cô, cảm giác đó rất quen thuộc như thể bao năm trước đây anh đã từng ôm cô như thế. Suy nghĩ đó khiến anh sững sờ, trước lần đâm phải cô, anh thật sự không quen biết cô, cũng chưa bao giờ nhìn thấy cô, nhưng tại sao lại có cảm giác quen thuộc này.

Năm thứ tư đại học, khó khăn lắm mới giành được suất học bổng của trường Central Saint Martins danh tiếng ở Anh, anh mới rời Trung Quốc đi sang Anh học. Chuyện này trong ấn tượng của anh, mọi người trong khoa đều biết. Nếu theo những gì cô nói trong phòng khám thì không có lý do gì mà cô không biết anh đi du học là để tiếp tục theo đuổi việc học được.

“Tang Du”, Thẩm Tiên Phi gọi tên cô một cách tự nhiên, “Muộn quá rồi, tôi đưa cô về”.

Cơ thể trong vòng tay anh bỗng cứng lại, cô ngẩng lên, khi nhìn ánh mắt anh, cô hoảng loạn đẩy anh ra.

Quay lưng lại, Tang Du vuốt mái tóc rối bời, nói gọn lỏn: “Xin lỗi, tôi uống nhiều quá....”

Thẩm Tiên Phi nhìn cô, im lặng không nói.

Dưới ánh đèn đường vàng vọt, gió đêm thổi qua những gốc long não ven đường, nhưng không thể mang đến chút mát mẻ nào cho đêm mùa hè nóng nực, chỉ nghe thấy những tiếng xào xạc của tàn lá dày đặc.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, cơ thể Thẩm Tiên Phi được nhuộm trong ánh sáng mờ mờ, tuần tú và cao ráo.

Tang Du không kìm được liếc nhìn anh, trong tích tắc cô không thể nhúc nhích nổi đôi chân, cứ đứng đó nhìn anh đờ đẫn.

Không khí trong khoảnh khắc trở nên nặng nề.

Đột nhiên, Thẩm Tiên Phi nắm chặt cổ tay mát lạnh của Tang Du, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo hoảng hốt của cô, nói từng câu từng chữ dè dặt nhưng rất kiên quyết: “Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về”.

Gương mặt bao trùm vẻ bất lực và cả đau thương, Tang Du định vùng ra khỏi bàn tay Thẩm Tiên Phi nhưng anh không hề buồn ra, cô mệt mỏi từ bỏ ý định, khẽ nhếch môi: "Cảm ơn ý tốt của anh, không cần, tự tôi gọi xe về là được".

"Gọi xe? Cô lấy gì để gọi? bây giờ là hai giờ mười phút sang, hay là cô định cứ thế này đi bộ về nhà?", cau mày, giọng Thẩm Tiên Phi bỗng trở nên thô lỗ, anh sắp bị người phụ nữ này làm cho tức chết rồi.

Tang Du buồn rầu vỗ cổ đầu óc nặng trĩu của mình, đúng là uống rượu làm vậy, cả di động của Chi Chi cũng bị cô phá hoại rồi. trước mắt giờ chỉ còn hai lựa chọn, một là cô đi bộ đến nơi có người ở, tiếp tục bắt xe, hai là để Thẩm Tiên Phi đưa mình về. So sánh với nhau thì lựa chọn đầu tiên đúng là rất ngu ngốc.

Cô gạt tóc dính trên mặt ra, cắn môi nói với Thẩm Tiên Phi: "Vây phiền anh rồi".

Theo địa chỉ Tang Du nói, Thẩm Tiên Phi lái xe thật nhanh đến một tiểu khu thập niên chín mươi ở phía đông nam thành phố.

Nhìn những ngôi nhà cũ kỹ trước mặt, thỉnh thoảng lại có tiếng chó hoang tru trong đêm, Thẩm Tiên Phi nhíu mày, trong lòng rất ngờ vực.

Có phải Tang Du đã chỉ nhầm đường không, sao cô lại ở nơi này được?

"Tang Du..." Thẩm Tiên Phi quay sang khẽ gọi cô nhưng thấy cô đã dựa lưng vào ghế phụ ngủ thiếp đi, hơi thở đều đặn.

Nhiệt độ trong xe rất thoải mái.

Không gọi cô dậy, Thẩm Tiên Phi ngắm gương mặt say ngủ của cô, mu bàn tay chạm khẽ vào cánh tay lộ ra ngoài áo khoác củ cô, lạnh ngắt!

Không phải là sàm sỡ, mà là quan tâm.

Không hề do dự, anh xuống xe, lấy tấm thảm mỏng ở ghế ngồi phía sau lên, cẩn thận đắp cho cô.

Màu đỏ nhuộm hồng gương mặt xinh đẹp của Tang Du.

Thẩm Tiên Phi không kìm được ngắm cô thật kỹ, lần đầu lúc đâm phải cô, anh đã biết cô là người phụ nữ xinh đẹp. trong lúc cô say ngủ, cô giống như một đứa bé, làn da đẹp, màu đỏ hồng trên hao gò má giống cánh hoa đang bung nở, hàng mi rất dài, sống mũi thẳng và cả đôi môi đỏ đầy đặn, tươi trẻ căng mọng...

Cảm thấy hoảng loạn, cố gắng che dấu suy nghĩ gian tà của mình, Thẩm Tiên Phi không dám nhìn nữa mà quay người nhìn ra cửa sổ.

Trong lồng ngực, một trái tim đang đập cuồng loạn.

Anh lại có cảm giác muốn hôn lên đôi môi thơm kia...

Anh nhất định là đã ở cạnh A Mục lâu quá, ngay cả tư tưởng cũng bị anh ta làm ô nhiễm mất rồi.

Qua cửa xe, dưới ánh đèn đêm lung linh, Thẩm Tiên Phi nhìn những dãy nhà kiểu cổ cũ kỹ, lại nhìn người đang say ngủ bên cạnh, trong lòng đã quyết định.

Chiếc xe chậm chậm khởi động, lao về một hướng khác

Đỗ xe xong, Thẩm Tiên Phi nhẹ nhàng bế Tang Du lên.

Ngắm cô cuộn người lại trong lòng anh như một con mèo lười, khóe môi anh thấp thoáng nụ cười, anh bế cô, tiến về phía thang máy khu chung cư.

Nhập mật mã rồi vào nhà, Thẩm Tiên Phi mới phát hiện ra đèn phòng khách vẫn còn sáng, đến khi nhìn thấy mẹ ngủ thiếp trên sofa và bị mình làm thức giấc, anh cảm thấy rất có lỗi.

"Mẹ, con đã nói với mẹ nhiều lần rồi, nếu con về muộn thì mẹ đừng đợi cửa mà", trong giọng nói như có vẻ trách cứ, nhưng phần nhiều là xót xa cho sức khỏe của mẹ.

"Ồ, sofa ở phòng khách còn mềm hơn giường, ngủ thoải mái hơn." Bà Thẩm, Ngô Ngọc Phương cười phản đối, khi thấy con trai bế một cô gái quay về, có vẻ rất say thì tỏ ra kinh ngạc: "Cô ấy... là ai?".

Thấy mẹ sưng sờ, Thẩm Tiên Phi giải thích: "À, là người phụ trách của bên công ty đối tác, đêm nay gặp nhau, có lẽ cô ấy uống khá nhiều nên chỉ đường không rõ lắm, vì thế con mới đưa cô ấy về đây".

Chau mày, bà Ngô Ngọc Phương gạt đầu, thấy con trai định bế cô gái vào phòng thì e dè hỏi nhỏ: "Con để cô ấy... ngủ trong phòng con?".

Con trai độc thân đã lâu, ngoài mấy năm trước thì hôm nay là lần đầu bà thấy con đưa phụ nữ về nhà, mà còn đưa về phòng nữa. Bây giờ quan niệm thanh niên khá cởi mở, chuyện đó với đàn ông và phụ nữ cũng là bình thường. Bà Ngô Ngọc Phương nghĩ thế, có phải mình rộng rãi quá không, con trai đưa bạn gái về nhà là chuyện tốt, ít nhất cũng chứng minh là con có "xu hướng tình dục bình thường", bà có hy vọng bế cháu nội rồi.

Thẩm Tiên Phi vừa gạt đầu vừa bế Tang Du vào phòng mình, nhẹ nhàng đặt cô lên giường rồi đắp chăn mỏng lên. Sau đó anh lại vào phòng vệ sinh lấy một cái khăn bông, ngâm vào nước nóng, vắt khô rồi về lại giường, tỉ mỉ lau mặt cho Tang Du.

Đứng ngoài cửa, bà Ngô Ngọc Phương nhìn hành động chu đáo của con trai thì cười ranh mãnh: "Nhóc con, con chưa hiểu thảo với mẹ đến mức đó. Khai thật đi, cô gái này là ai?".

Dừng tay, Thẩm Tiên Phi có vẻ ngại ngùng, nói với mẹ đang đứng sau lưng: "Mẹ, không như mẹ nghĩ đâu, cô ấy thực sự là bạn làm ăn với công ty con mà".

"Ồ... bạn ... làm ăn", bà Ngô Ngọc Phương cố tình kéo dài giọng trêu chọc con trai.

"Haizzz, không nói với mẹ nữa, con đi mua bộ áo ngủ cho cô ấy đây". Nhìn ánh mắt lấp lánh của mẹ, Thẩm Tiên Phi cuống quýt đưa khăn cho bà rồi bỏ đi như chạy trốn.

Bà Ngô Ngọc Phương cười, nhìn theo bóng dáng vội vàng của con trai rồi lại vào phòng vệ sinh thấm nước vào khăn, vắt khô, đang định lau mặt cho người nằm trên giường, thì khi nhìn kỹ lại, nụ cười trên gương mặt bà đông cứng lại trong tích tắc, tay khựng giữa không trung.

Sao lại là cô ấy?

15. Chương 15

Sự mờ ám "lạc hồn"

Khê cử động cơ thể cứng đờ, đầu đau nhức vì rượu khiến Tang Du phải đưa lên sờ trán, sau đó cố ấn mạnh vào huyệt thái dương.

Từ từ mở mắt ra, cô nhìn ngọn đèn treo pha lê xa lạ nhưng vô cùng tinh tế trên đỉnh đầu, đờ đẫn phải đến hơn một phút.

Đột nhiên, cô ngồi bật dậy, liếc nhìn chiếc chăn mùa hè màu thẫm rơi xuống đất, sau đó lại nhìn xung quanh căn phòng xa lạ, đầy áp mùi đàn ông ấy, cuối cùng nhìn chằm chằm vào bộ quần áo ngủ không tay màu hồng trên người, hình mèo Hello Kitty trước ngực khiến cô muốn nổi da gà.

Hơi lạnh từ máy điều hòa giữa phòng khá mát, bao trùm lấy cô từ đầu đến chân.

Cô lại học người ta làm trò 419 (*)

(*) 419: for one night, tình một đêm

Xưa nay, cô giữ thân như ngọc rốt cuộc là vì cái gì?

Túm lấy tóc, Tang Du trùm chăn lên mặt, hồng che giấu sự tuyệt vọng và bi ai trong lòng.

419! Để cô chết đi cho xong!

Nhìn đồng hồ trên tường, đã tám giờ rưỡi sáng, Thẩm Tiên Phi đang nghĩ không biết có nên gọi Tang Du dậy không. Vì cô mà lần đầu tiên anh đi làm muộn.

Thấy mẹ mấp máy môi định nói với mình, anh hít một hơi rồi quyết định gọi cô nàng đang ngủ say trong kia dậy.

Vừa vào phòng ngủ, thấy cô trùm chăn kín đầu, anh không nhìn được cười.

Anh nhận ra, cô thật sự rất ham ngủ. lần trước trong bệnh viện cũng thế, lần này ở nhà anh cũng thế.

Anh đưa tay định gọi cô dậy, bất ngờ thấy tối om, cả người bị trùm chăn kín. Tiếp đó bị thứ gì đó đánh liên tục, đồng thời nghe một tràng chửi mắng của Tang Du: "Đồ háo sắc chết tiệt, đồ khốn, mù rồi hay sao mà dám lợi dụng bà đây hả, chết đi, chết đi..."

Tuy không nhìn rõ tình hình nhưng Thẩm Tiên Phi đã đoán được là xảy ra chuyện gì. Chưa kịp phản ứng thì phần bụng đã bị thoi một cú thật mạnh, đau đến nỗi suýt nữa anh nôn hết bữa sáng ra ngoài.

Nhìn qua mép chăn, thấy cặp đùi trắng trẻo trước mắt, anh bỗng nảy ra ý nghĩ, lập tức ôm chăn lao bổ đến cô gái đang mất lý trí kia.

Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi tấm chăn, anh túm lấy ngay cổ tay cô, gầm lên một tiếng với cô gái bị đè bên dưới đang vung nắm đấm loạn xạ: "Chết tiệt, cô bình tĩnh lại xem!".

Đang định dấm cho tên háo sắc kia một cú, nhưng khi nhìn rõ người đang đè lên mình, Tang Du trợn mắt kinh ngạc, không nói nổi lời nào.

Đối tượng 419 sao lại là anh – Thẩm Tiên Phi?!

"A... xin lỗi ... mẹ tưởng hai đứa 'trao đổi' với nhau có vấn đề nên mới vào xem sao, bây giờ có vẻ đang rất ổn, rất bình thường. Xin lỗi đã làm phiền! Chuyện đó... xin hãy tiếp tục!" Bà Ngô Ngọc Phương nghe thấy tiếng gầm giận dữ của con trai thì lao ngay vào xem có chuyện gì xảy ra, nhưng lại nhìn thấy cảnh 18+, con trai mình đang đè lên con gái nhà người ta.

Bà Ngô Ngọc Phương rất "chu đáo" đóng cửa lại cho con trai.

Thẩm Tiên Phi muốn giải thích cũng không được.

Với cái đầu thích nghĩ linh tinh của mẹ thì từ tối qua lúc anh bế Tang Du vào nhà, đã bắt đầu vận hành. Về sau thấy anh vào thư phòng, bà mới thở dài về phòng mình, buổi sang thức dậy vẫn không can tâm mà tiếp tục hỏi: "Nhóc con, khai mau tối qua con có lén lút mò sang đó không?".

Bây giờ lại để bà thấy cảnh tượng dễ hiểu lắm này, anh có thể đoán được mấy ngày sau chắc không yên ổn nổi rồi.

Quay lại, Thẩm Tiên Phi nhìn cô gái ban nãy còn liên tục la hét, bây giờ đang tỏ ra rất căng thẳng, gương mặt đã đỏ ửng lên, mắt mở to lo lắng nhìn anh vẻ bất an.

Nghĩ đến phần bụng lúc nãy bị cô đánh đau chết đi được, anh nghiêng răng nói: "Tổng giám đốc Tang, đúng là khiến người khác ngạc nhiên thật, ngay cả cách thức dậy cũng khác người".

Anh không ngờ người có dáng vẻ yếu đuối như cô lại có mặt bạo lực đến thế, xem ra tin đồn anh vô tình nghe được rằng cô là một cao thủ Taekwondo là thật, vì thế khi giữ lấy cổ tay cô, bất giác anh cũng nắm chặt hơn.

Bị Thẩm Tiên Phi đè lên, lại bị mẹ anh trông thấy, máu bốc lên đầu, Tang Du hét lên: "Thẩm Tiên Phi, anh buông tay ra cho tôi, anh còn không buông thì tôi sẽ dạy anh biết thế nào là hối hận".

"Hối hận? Tôi biết Tổng giám đốc Tang là cao thủ Taekwondo, rất lợi hại. Nhưng ban này tôi chỉ có lòng vào gọi cô dậy thôi, thế mà bị Tổng giám đốc Tang đánh cho một trận, là một người đàn ông, cơ thể, tâm hồn tôi đã bị tổn thương nặng nề. Tổng giám đốc Tang, cô không thấy rằng cô nên xin lỗi tôi về hành vi lúc này sao?", Thẩm Tiên Phi giữ chặt cổ tay cô, không chịu buông.

“Cơ thể, tâm hồn anh bị tổn thương nặng nề? Ha, anh quý quái vừa thôi. Thế còn tôi? Chẳng lẽ đêm qua anh không làm việc gì tổn hại đến cơ thể, tâm hồn tôi à?”, Tang Du ngẩng lên nhìn Thẩm Tiên Phi, hét lên giận dữ.

“Tôi qua?”

“Tôi qua nhờ anh đưa tôi về nhà, đã nói cho anh biết địa chỉ rồi mà anh lại thừa cơ tôi say rượu, đưa tôi về nhà mình, rõ ràng là ý đồ anh không trong sáng, Thẩm Tiên Phi, anh là đồ khốn khiếp, háo sắc...”

Kết hợp với câu trước đó Tang Du mắng mình lợi dụng cô, cuối cùng Thẩm Tiên Phi đã biết tại sao đang yên lành mình lại bị đánh rồi. Nhìn bộ dạng tức đến đỏ mặt tía tai của cô, anh vừa bực vừa buồn cười, trong lòng bỗng thoáng ý nghĩ đùa giỡn cô: “Bây giờ mới biết hối hận, Tổng giám đốc Tang không thấy là đã hơi muộn rồi à?”

Quả nhiên...

Tang Du bỗng thấy lòng nặng trĩu, cô không thể nào ngờ rằng, sau năm năm, anh lại là người thừa nước đục thả câu như thế, năm ấy cô mù rồi mới yêu anh.

“Anh chết đi!” Lửa giận trong lòng thiêu cháy toàn thân, cô nhấc chân trái lên, cố gắng thúc vào người Thẩm Tiên Phi.

“E là Tổng giám đốc Tang phải thất vọng rồi, khi chưa nghe được Tổng giám đốc Tang nói tiếng xin lỗi, tôi nghĩ mình sẽ không dễ dàng chết được.” Tốc độ Thẩm Tiên Phi rất nhanh, tuy hơi mất sức một chút nhưng vẫn không chế được cô trong phạm vi sức mạnh của mình.

Có những lúc, sức lực của phụ nữ không bao giờ vượt qua đàn ông, chẳng hạn như trên giường....

“Đừng có nằm mơ giữa ban ngày! Thẩm Tiên Phi, anh là đồ khốn, tôi nguyện rửa anh.” Cố gắng giãy giụa, hai cánh tay Tang Du vẫn bị Thẩm Tiên Phi giữ chặt, cả người bị anh đè lên, cô bỗng cảm thấy bất hảo, thân thủ Taekwondo như cô mà không thoát nổi sự khống chế của anh.

“Không sao, dù gì cũng đã muộn giờ làm, tôi không ngại nếu mài mòn sức lực với Tổng giám đốc Tang ‘trên giường này’”, khàn giọng nói, Thẩm Tiên Phi cúi sát mặt, nói vào tai cô, đồng thời còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “trên giường”.

Làn hơi ấm thoảng qua tai, gò má cô mỗi lúc một nóng, thậm chí toàn thân cũng cảm giác đang bốc cháy hừng hực.

Đột nhiên, cơ thể cứng đờ, cô ngừng giãy giụa, đôi mắt giận dữ dần dần nhìn xuống, nhìn chằm chằm vào nửa thân dưới của hai người.

Thấy ngờ vực, Thẩm Tiên Phi nhìn theo ánh mắt của Tang Du, nhìn xuống từng chút một, thấy rõ khuôn ngực tròn căng của cô đang phập phồng, rồi xuống dưới nữa, anh mới nhận ra tư thế hiện giờ của hai người thật sự rất mờ ám, dễ khiến người ta nghĩ bậy. Trước đó giữa hai người còn có một lớp chăn mỏng, vì chống cự quyết liệt quá nên không biết tấm chăn đó đã biến đi đâu rồi, cũng tức là anh, Thẩm Tiên Phi, đang thật sự đè lên người cô bằng tư thế 18+, còn gấu váy ngủ của cô cũng bị cuốn lên đến tận đùi, lộ ra cặp đùi trắng nõn mềm mại, còn hai đùi anh lại thân mật tì vào giữa hai đùi cô, một vị trí quan trọng nào đó dưới phần bụng của cả hai đang áp sát vào nhau...

Trong tích tắc, gương mặt đẹp trai của Thẩm Tiên Phi đỏ bừng, anh bỗng thấy căng thẳng kỳ lạ, hơi thở cũng rối loạn.

Anh thề là, anh tuyệt đối không cố ý mua váy ngủ cho cô, thứ anh muốn mua là quần áo ngủ, chỉ là mèo Hello Kitty trên váy đáng yêu quá, anh càng không cố ý lấy chăn trùm cô lại mà chỉ muốn đè cô xuống!

Vội vàng buông tay, anh đỏ mặt lùi khỏi người cô nhanh chóng, ấp úng: “Chuyện này ... tôi...”

“Shut up!” Tang Du ngồi dậy, túm lấy gối đầu bên cạnh ném mạnh về phía Thẩm Tiên Phi.

Thẩm Tiên Phi vất vả đón lấy, lúng túng giải thích: “... Không phải tôi cố ý!”

“Tôi biết anh không cố ý, mà là cố tình! Anh đi chết đi!”

Bị Tang Du nói thế, Thẩm Tiên Phi thấy ghen lời, anh ho khê: "Thực ra tôi qua không như cô nghĩ đâu, vấy ngủ mà cô mặc là do mẹ tôi thay cho".

Mở to mắt, Tang Du nhìn anh vẻ ngờ vực.

Nào ngờ Thẩm Tiên Phi lại nói thêm một câu: "Thấy Tổng giám đốc Tang như vậy, hình như có vẻ rất thất vọng".

Một lúc sau Tang Du mới phản ứng lại, cô túm lấy một cái gối khác đập Thẩm Tiên Phi, giận dữ hét: "Thẩm Tiên Phi anh là tên khốn nạn nhất thế gian".

Nhẹ nhàng đón lấy cái gối, Thẩm Tiên Phi không phản bác, đặt hai cái gối xuống cuối giường rồi khê nhưn môi, cười nói: "Mùi trên người Tổng giám đốc Tang rất dễ khiến người ta 'lạc hồn', kiến nghị Tổng giám đốc Tang nên vào nhà tắm rửa soạn bản thân lại thì tốt hơn. Quần áo sạch ở đầu giường, tôi ra ngoài trước".

Tang Du ủ rũ gục mặt vào giữa hai đầu gối, lại đập trán vào chăn với vẻ không cam tâm.

Năm năm trước cô luôn bị anh chọc tức muốn chết, năm năm sau tình hình vẫn không chút thay đổi.

Rõ ràng tôi qua có nói cho anh biết địa chỉ, cái tên đáng ghét này, thừa lúc cô say đến không biết trời trăng gì, tự dưng lại đưa cô đến nhà anh.

Năm năm trước, anh rời bỏ cô một cách tuyệt tình, ngay cả lý do chia tay cũng không có, bây giờ trở về, sao anh còn có thể mặt dày đến thế, đối diện với cô mà vẫn bình thản như vậy, quá đáng hơn nữa còn đùa giỡn cô như xiếc khi ấy, thật chưa từng gặp người đàn ông nào quá đáng hơn anh.

Lẽ nào cô sinh ra là để mắc nợ anh?

Hận nhất là, cô lại dễ dàng vẽ ra từng đường nét khuôn mặt hoàn hảo của anh trong tâm trí mình, hàng lông mày rậm rất đẹp, đôi mắt sáng như sao, sống mũi thẳng tắp, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng gợi cảm, tạo nên một gương mặt tuấn tú mê người...

Phụ nữ là loài động vật khấu thị tâm phi.

Khi biết đêm qua không xảy ra chuyện gì, nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cô bỗng xuất hiện một âm thanh không ngừng kêu gào, đúng như lời anh nói, cô lại cảm thấy thất vọng.

Năm năm rồi, cô chưa bao giờ quên được kẻ phụ bạc ấy.

Tang Du, mày là đứa vô dụng, khiến người ta dễ dàng vứt bỏ mày.

Tang Du chỉ muốn giáng cho mình vài bạt tai.

Cúi đầu quan sát bộ váy ngủ trên người, cô mới ngửi mùi kinh khủng, mùi rượu nồng nặc, lại đang là mùa hè oi bức, chưa tắm rửa gì, đúng là khủng hoảng đến mức không tài nào ... Chẳng trách Thẩm Tiên Phi lại nói mùi trên người cô rất khiến người ta "lạc hồn".

Lấy quần áo sạch ở đầu giường, Tang Du lao vào phòng tắm.

Vào trong cô mới thấy quần áo mà Thẩm Tiên Phi đã chuẩn bị giúp, cả áo lót quần lót cũng có đủ, mà lại là loại bằng ren vừa gợi cảm vừa dễ tưởng tượng, kích thích cũng vô cùng vừa vặn...

Bất giác, cô lại nghĩ lung tung, anh có thể quen thuộc kích cỡ của phụ nữ đến nỗi dùng mắt cũng biết được...

Cứ nghĩ đến trong năm năm này anh có người phụ nữ khác, trái tim cô như bị ai đó dùng dao khoét ra một miếng thật to, máu không ngừng chảy.

Đối với người kinh khủng như vậy, nếu cô còn ôm ấp hy vọng với anh ta thì đúng là ngu ngốc.

Mái tóc ướt đầm, mặc bộ quần áo bằng voan trắng mà Thẩm Tiên Phi mua cho, cô lê những bước chân nặng nề ra khỏi phòng ngủ.

Hai tay khoanh lại, ngồi trên ghế sofa phòng khách, Thẩm Tiên Phi nhìn người phụ nữ vừa trong sáng vừa hoang dã đứng bất động ở ngưỡng cửa không chớp mắt.

Bộ váy đó càng tôn thêm vóc dáng hoàn hảo của Tang Du, không uổng công anh sáng sớm nay đã quấy rầy đánh thức bạn dậy, cưỡng ép hần mở cửa hàng để chọn bộ này.

Tang Du nhìn thấy Thẩm Tiên Phi, mặt đanh lại, hỏi gọn: "Túi của tôi đâu?"

Thu ánh mắt lại, Thẩm Tiên Phi lấy chiếc túi da của cô ra sau gối tựa củ sofa, đưa cho cô.

Đón lấy túi xách, Tang Du không nói lời nào, đi về bậc thềm cửa.

Lúc đó, bà Ngô Ngọc Phương bê cháo đã hâm nóng ra ngoài, thấy Tang Du định đi thì hỏi ngay: "Ừa, cô Tang, sao đi vội thế? Ăn sáng xong đi cũng không muộn mà".

Tang Du quay lại thì thấy bà Thẩm, cô bỗng thất thần.

Tình cảnh này, quen thuộc biết bao.

Trước kia bà cũng từng nói với cô như thế, nhưng lại bị tên đáng ghét nào đó kéo đi một cách vô tình.

"Cảm ơn dì, không cần đâu ạ, tối qua đã làm phiền dì lắm rồi", Tang Du khẽ gật đầu tỏ vẻ xin lỗi bà Thẩm.

Bà Ngô Ngọc Phương trừng mắt nhìn con trai một cái, cảnh cáo bằng ánh mắt: Nhóc con, đừng giả vờ lười biếng nữa, đợi lâu thế chẳng phải là vì muốn đưa người ta về hay sao, bây giờ người ta sắp đi rồi, sao còn không biến mau?!

Mẹ làm sao biết được là con ở nhà đến giờ chưa đi làm để đợi đưa cô ấy về? Thuật đọc tâm của mẹ cũng cao siêu quá. Thẩm Tiên Phi nhướn mày, trả lời bằng ánh mắt. Anh không biết phải nói gì, lần nào mẹ cũng đoán chính xác suy nghĩ của anh, khiến anh cảm giác mình như người trong suốt vậy.

Đặt cái gối trong tay xuống, Thẩm Tiên Phi vội vã đứng dậy đuổi theo.

Đuổi đến cửa thang máy thì lúc đó thang máy cũng tới. Trong tích tắc cửa đóng lại, anh đã dùng tay chặn cửa, vào trong một cách thuận lợi.

Tang Du vừa thấy anh đã lờm một cái, quay mặt đi chỗ khác.

Thẩm Tiên Phi dứt hai tay vào túi quần, tự nhiên bước hẳn vào bên trong, đứng sau Tang Du phía bên trái.

"Ding" một tiếng, đã xuống lầu một, mười mấy giây dài đằng đẳng ấy cuối cùng cũng qua đi.

Tang Du lao như bay ra ngoài.

Thẩm Tiên Phi sải bước theo, kéo cô lại: "Tôi đưa cô về".

Liếc nhìn cổ tay bị anh nắm, Tang Du ngẩng lên nói: "Thẩm Tiên Phi, xin anh buông ra, không thì tôi sẽ kiện anh tội quấy rối!"

Lúc đó, một chú bảo vệ cười trên chiếc xe đạp tuần tra tiến đến, chào hỏi anh: "Thẩm Tiên Phi, chào buổi sáng! Đưa bạn gái đi làm à, đi cẩn thận nhé".

"Cảm ơn" Thẩm Tiên Phi cười chào lại, quay đầu nhìn Tang Du "Ở đây mà muốn kiện cáo tôi, Tổng giám đốc Tang không sợ sẽ thất vọng à?".

"Anh..."

"Được rồi, không còn sớm nữa. Tổng giám đốc Tang tắm mất bốn mươi phút, trước đó hai chúng ta ở trên giường cũng khá lâu, nếu còn chần chừ ở đây nữa thì tôi nghĩ khi chúng ta đến công ty cũng đã trưa rồi. Không biết có phải Tổng giám đốc Tang định ăn cơm trưa luôn không, nếu là thế thì tôi lại có thêm một kiến nghị rất hay..."

"Anh chết đi!"

Tang Du đập Thẩm Tiên Phi một cái, rồi quay người ra khỏi khu nhà, vẫy một chiếc taxi rời khỏi đó.

Tang Du vừa vào văn phòng, Viên Nhuận Chi đã lao bổ đến, nói rằng đã đợi từ chín giờ sáng tới bây giờ. Liếc nhìn đồng hồ trên tường, hơn mười giờ rồi, Tang Du cắn môi, chỉ tại cái tên Thẩm Tiên Phi chết tiệt kia.

“Vất vả cho em quá.” Đón lấy văn kiện Viên Nhuận Chi đưa đến, cô xem qua rồi giao lại cho Viên Nhuận Chi, trịnh trọng nói: “Chuyện đó, nếu rảnh thì em chọn một cái điện thoại khác, điện thoại cũ của em tối qua bị chị đánh rơi, sau đó bị xe cán nát rồi”.

“Hả?” Viên Nhuận Chi vừa nghe nói di động của mình bị xe cán thì đau lòng như cắt, “Đó là điện thoại mà hồi học đại học người ta phải nhịn ăn, nhịn uống, thắt lưng buộc bụng, nghiền răng bỏ tiền ra mua đó...” Quan trọng nhất là trong đó có vài chương truyện H (*) mà khó khăn lắm cô mới chép vào được, định để đến lúc buồn chán thì lấy ra xem, bây giờ thì mất hết rồi.

(*) Hentai: biến thái

“Cái mà em xót là tiền, hay là tiểu thuyết H trong đó? Viên Nhuận Chi, chị phát hiện ra em đúng là tầm thường, ngay cả truyện H em xem cũng tầm thường”, Tang Du nhìn cô khinh khỉnh, “Nhớ báo cáo về giá cả, thời hạn đến năm giờ ba mươi chiều nay, quá hạn không nhận!”.

Ném văn kiện cho Viên Nhuận Chi, Tang Du sải bước về phòng họp nhỏ.

Lời Tang Du nói khiến Viên Nhuận Chi từ niềm vui sướng điên cuồng trong tích tắc biến thành sự điên loạn trong bất lực, sắp vào phòng họp rồi, sau đó ăn cơm trưa, ăn xong chắc chắn lại vào phòng họp, cô lấy đầu ra thời gian đi mua di động đây.

Là sếp thì cũng đừng ức hiếp người khác quá chứ.

Ngoài lúc ăn trưa ra, cuộc họp kéo dài đến tận ba giờ chiều, rồi ngày mai lại là ngày mở thầu.

Kết thúc mọi việc, ngồi trên ghế xoay, Tang Du cứ xoay ghế mãi, dờ dẫm nhìn chậu cây cao lớn trong văn phòng.

Quan niệm của Thẩm Tiên Phi về trang trí nội thất gia đình không hề thay đổi.

Không phải cô tầm đến bốn mươi phút, mà là cô bỏ ra nửa tiếng để quan sát thiết kế nội thất trong phòng ngủ của anh.

Cô chưa quên lời anh nói: ít tức là nhiều, ẩn tức là hiện, trống tức là thật, phong phú tức là tiết kiệm.

Đơn giản, ấm áp, hài hòa, từ xưa đến nay luôn là cảm giác về “nhà” mà anh theo đuổi.

Năm năm, cô đã mất năm năm để chữa lành vết thương, nhưng không muốn vì sự trở lại của anh mà đảo lộn sự “yên tĩnh” của cô trong năm năm đó.

Người đàn ông đáng ghét, cho dù chia tay cũng không cho cô một câu trả lời chính xác, cứ lảng lảng mà bỏ đi.

Năm năm, cô đã mất năm năm, vẫn luôn hỏi bản thân rốt cuộc là tại sao?

Bốn tháng trước, trong khoảnh khắc biết anh về nước, làm việc trong công ty Hoàng Đình, cô rất muốn đến đó hỏi anh cho ra lẽ. Vì sự kiêu ngạo của phụ nữ, cô vẫn đợi, đợi anh đến tìm mình, rồi cho cô câu trả lời mà cô đợi đã năm năm, nhưng ngày nối ngày, tuần lại tuần, tháng tiếp tháng, mấy tháng qua đi mà cô chẳng thấy cái gì, cái cô đợi chỉ là hôm nay anh đã thân mật với ai trong trường hợp nào, hoặc ngày mai anh lại cùng ăn tối với những ai. Ngay cả Vu Giai, theo tin tức mật của Viên Nhuận Chi, ít nhất cũng đã hẹn hò được bốn năm lần.

Rút một miếng thuốc, cô run rẩy bật lửa, rít một hơi thật sâu, sau đó nhả khói ra cùng cả những nỗi ưu phiền trong lòng.

Tăng Tử Ngạo cười nhạo cô bất lực, đã già rồi, không còn sự bông bột và nông nổi như trước nữa.

Bông bột?! Nông nổi?! Xì! Trước kia cô quá bông bột, quá nông nổi mới thành bộ dạng như ngày hôm nay, đến bây giờ, nếu còn hai thứ đó cô cũng sẽ không ngồi ở đây.

“Tổng giám đốc Tang... à... phó tổng Thẩm của Hoàng Đình gọi, chị có nghe không ạ?”, Viên Nhuận Chi gọi từ số nội bộ.

“Không nghe, bảo chị không có ở đây”, Tang Du không nghĩ gì, buột miệng nói, sau đó lại chuyển chủ đề, “Chuyển số điện thoại của bác sĩ Mục cho chị”.

“Ồ, vâng ạ.”

Một phút sau Viên Nhuận Chi bước vào, vẻ mặt cực kỳ kích động, ngay cả giọng nói cũng lạc cả đi, rõ ràng đang rất hào hứng: “Chị, số điện thoại của bác sĩ Mục”.

“Về mặt em là sao đây? Mùa xuân đến rồi à?” Tang Du nhắc máy, khinh khỉnh nhìn đôi mắt Viên Nhuận Chi đang phát ra ánh sang của người sói trong đêm trăng tròn.

Viên Nhuận Chi thuận thế dựa vào bàn của Tang Du, hỏi với vẻ mờ ám: “Chị à, hôm qua... chị và học trưởng Tăng uống rượu xong lại đi happy ở đâu đấy?”.

“Sao? Đổi nghề sang làm thám tử tư rồi à?”, dừng động tác bấm số lại, Tang Du ngược mắt lên, cau mày, giọng bức tức, “Uống rượu xong không về nhà thì đi đâu?”. Hề nhớ đến chuyện tối qua và sáng nay, cô lại hận đến nỗi chỉ muốn đến phòng tập thẩm mỹ để xả stress.

“Ồ...” Viên Nhuận Chi cố ý kéo dài giọng, sau đó lại cười về mờ ám, “Thế, phó tổng Thẩm ban nãy nói, đi động của chị để quên ở chỗ anh ấy và cả quần áo đã giặt sạch rồi, chị đến nhà anh ấy lấy? Hay là anh ấy mang đến cho chị?”

“Cạch” một tiếng, Tang Du đập mạnh ống nghe xuống. Lần này ngay cả môi cô cũng run lên bần bật, nếu mặt người thật có thể biến sắc, cô nghĩ lúc này nhất định mặt cô sẽ làm màu xanh lục!

“Không phải em nói thế đâu, mà là nguyên văn của phó tổng Thẩm, em chỉ phụ trách chuyển lời, em ra ngoài trước đây.” Viên Nhuận Chi thấy Boss đang nổi điên thì hoảng lên, lập tức chuồn ra ngoài, nhưng vẫn không cam tâm mà chêm một câu: “Hôm nay trang phục của chị rất đẹp, rất gợi cảm, rất mê người”. Nói xong, cô nàng biến thẳng về chỗ ngồi của mình.

Vất vả lắm mới kiềm chế được cơn phần nộ muốn đánh người trong lòng, Tang Du lại cảm ống nghe lên, run rẩy bấm số gọi Mục Thất Lâm.

Năm phút sau, cô xách túi ra khỏi văn phòng, lúc đi ngang bàn Viên Nhuận Chi, cô đảo mắt nhìn áo pull và quần jeans của cô nàng, bực bội ném lại một câu: “Buổi tiệc hợp tác tối mai, cô phải đi chọn một bộ lễ phục trên dưới đều hở hang cho tôi, vải của bộ lễ phục không được vượt quá một phần hai bộ quần áo này, nếu cô dám mặc trang phục chỉ lộ chân tay ra, thì hôm sau không cần đi làm nữa. Ngoài ra, tiền mua quần áo và điện thoại di động không được tính vào tiền công, tự cô liệu mà nghĩ cách”.

Đang mùa hè nóng nực mà không khí cả văn phòng thoát cái hạ xuống không độ.

Viên Nhuận Chi sau khi nghe Boss nói xong lập tức ngã nhào xuống ghế, hai mắt tối sầm, ngất đi.

Khi Tang Du đi rồi, trong văn phòng, các thư ký khác đều lao đến chỗ Viên Nhuận Chi, vừa ấn vào nhân trung vừa véo vào đường hổ khẩu, lấy dầu thuốc bôi mạnh vào dưới mũi cô, sau đó còn tát hai cái, cuối cùng cũng cứu được cô nàng.

Sau khi Viên Nhuận Chi tỉnh lại, việc đầu tiên cô làm là đấm ngực kêu than: “Trời đất ơi, hơn bốn tháng nay cuối cùng cũng có sự phát triển thực sự, người ta vui mừng cho chị ấy mà, quần áo đẹp cũng thật lòng khen ngợi mà. Tại sao lần nào trừng phạt cũng nhằm vào tiền của tôi, lẽ nào đây là số mệnh của kiếp nghèo, hu hu hu, đừng như thế mà...”.

Chỉ mất hai mươi mấy phút, Tang Du đã đến bệnh viện Nhân Ái.

Ngày mai đã là ngày mở thầu, hôm nay hẹn Mục Thất Lâm, dù thế nào đi nữa, nhất định hôm nay cô phải được trị liệu.

Mà trước đó năm phút, một chiếc xe Lexus GS430 màu trắng bạc đã đến đây trước cô.

16. Chương 16

Nhìn trộm

Trong trường đại học H, tin Tăng Tử Ngạo theo đuổi Tang Du bay đầy trời, thực ra chân tướng sự việc thì chỉ mỗi Tang Du biết.

Tăng Tử Ngạo biết cô theo đuổi Thẩm Tiên Phi không thành, suốt ngày rầu rĩ ai oán thì để giúp cô nín kéo lại chút tôn nghiêm cuối cùng và cả da mặt ông đến nỗi không thể mỏng hơn. Anh quyết định hy sinh cái tôi nhỏ để toại nguyện cho cái tôi to, khiến hình tượng quang vinh của Tang Du trong trường mãi mãi trường tồn, tạm thời làm “sứ giả hộ hoa” cho đến khi chân mệnh thiên tử của cô xuất hiện.

Tang Du vốn không muốn thế, nhưng Tăng Tử Ngạo lại không buông tha. Chỉ cần Tang Du xuất hiện ở những nơi ngoài ký túc xá nữ, thì cây cột điện mọc ngay cạnh cô chắc chắn là anh.

Mấy hôm gần kỳ nghỉ, thỉnh thoảng Tang Du cũng gặp mặt Thẩm Tiên Phi, nhưng cô không còn ngó ngang gì đến anh nữa, như thể chuyện cô theo đuổi anh trước kia chưa từng xảy ra.

Mất đi sự quấy rối của Tang Du, cuộc sống của Thẩm Tiên Phi lại quay về những tháng ngày bình yên như trước.

Chớp mắt mà học kỳ đầu của năm thứ nhất đã bị Tang Du cho qua nhanh chóng. Năm mới đến, mùa đông qua đi, mùa xuân đã đến, kỳ nghỉ đông cũng không còn.

Vì suốt ngày ở cạnh Tăng Tử Ngạo, lại vì vốn là đệ tam đẳng Taekwondo mà Tang Du bị kéo vào đội Taekwondo. Không biết bắt đầu từ bao giờ mà chính Tang Du cũng nảy sinh ảo giác, hình như Tăng Tử Ngạo là bạn trai của cô thật!

Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ cũng khuyên rằng: cô và Tăng Tử Ngạo quá hợp nhau.

Tang Du kiên trì không chịu, cô cảm thấy quá dễ dàng thích một người thì sau đó cũng dễ dàng thích người khác, không đành lòng, cô cảm thấy hành vi sớm nắng chiều mưa, đứng núi này trông núi nọ thật trơ trẽn, không xứng với cái tên “chết cũng không đổi” của cô.

Có lẽ trong thâm tâm, có thể vì lý do gia đình chẳng mà cô thật sự bài xích hành vi vô sỉ đó.

Học kỳ mới, có một số việc rất lạ, Tư Tư cũng không biết thế nào mà bắt cặp với Trương Trung Thành phòng 406 của Thẩm Tiên Phi.

Tư Tư thường xuyên vô tình hoặc cố ý tiết lộ tình hình gần đây của Thẩm Tiên Phi cho Tang Du nghe, mà lúc nào Tang Du cũng giả chết, trong lòng muốn biết lắm nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ thanh cao, rất giống Đức Mẹ siêu vô địch.

Hôm ấy, Tư Tư lại đem về một tin tức chấn động cho Tang Du nghe, đó là nhà Thẩm Tiên Phi xảy ra chuyện, bố anh tự sát trong tù, Thẩm Tiên Phi đã xin nghỉ phép về quê.

Gió xuân ấm áp, mang theo hơi bùn đất ngọt ngào, đầy ắp sức sống.

Còn thời tiết tháng năm của Giang Nam, rõ ràng là đã có cảm giác cuối xuân đầu hạ, thậm chí khiến người ta nóng nực.

Chiếc Benley đen phóng thẳng vào một con đường nhỏ nhộp nhúa, cũ kỹ, chật hẹp và rất dài khiến mọi người trong khu phố đều kinh ngạc nhìn chiếc xe không biết là của hãng nào nhưng có vẻ rất đắt tiền ấy. ai nấy đều xì xầm to nhỏ, bàn tán xem rốt cuộc người ngồi trong xe là ai?

“Tiểu thư, chỉ có thể đưa cô đến đây thôi, con đường này hẹp quá, xe không vào được”, lão Ngô lái xe quay đầu nói với Tang Du ngồi phía sau.

Tang Du nhìn từng ngôi nhà thấp bé xập xệ bên ngoài, bất giác hàng lông mày nhíu chặt lại.

Cô nói với lão Ngô: “Không sao, cảm ơn”.

Xuống xe, cuối cùng Tang Du cũng nhìn rõ toàn diện của khu phố. Phố Tây, cô tưởng là một con đường đẹp như tên của nó, nhưng chưa từng nghĩ đó lại là một con đường chật chội, bẩn thỉu và nhếch nhác thế này.

Đây là khu nhà ổ chuột hay trại tị nạn vậy?

Hai bên là những ngôi nhà cũ kỹ nghiêng ngả xiêu vẹo, các bức tường kinh qua gió mưa bão táp đã nứt nẻ nhiều, có đến mấy ngôi nhà đều là loại cửa gỗ lung lay như sắp rơi ra, mỗi khi ra ra vào vào lại vang lên tiếng “cót két cót két”.

Lão Ngô thò đầu ra, nói với Tang Du bên ngoài: “Hôm nay cũng trễ rồi, nếu tiểu thư muốn ở lại nhà bạn thì lão Ngô về trước nhé”.

Tâm trí Tang Du đều tập trung vào hoàn cảnh khu nhà này, lão Ngô nói gì cô hoàn toàn không nghe thấy nên đáp bừa: “Dạ dạ”.

Dưới chân toàn nước bẩn, Tang Du nhón gót, dè dặt giẫm lên những nơi sạch sẽ kho ráo. Nhìn theo hướng nước chảy, cô thấy xuất phát từ một miệng giếng cũ ở ngay đầu phố, vài người phụ nữ đang rửa rau, có người giặt quần áo, thấy Tang Du thì đều ngừng lại, nhìn cô chăm chú.

Lại nhìn xung quanh thấy có người đang đánh bài, mài dao, có người đang lôi những chiếc xe chất đầy những thứ gì không rõ ràng, Tang Du há hốc miệng, nhất thời không biết phải nói gì.

Hình như trang phục cô đang mặc hoàn toàn lạc điệu với người trong khu phố Tây này.

“Cô gì ơi, cô tìm nhà nào?”, một bà bác đang bóc lạc ngược lên hỏi Tang Du, giọng khàn nghe rất khó chịu.

Tang Du mấp máy môi: “Xin hỏi nhà Thẩm Tiên Phi đi thế nào ạ?”

“Ồ, nhà Ngọc Phương à, thế thì cô đi thẳng, đến cuối ngõ thì vào cánh cửa bên trái, nhà thứ ba trong khu đấy”, một thím đang phơi đồ bên cạnh lên tiếng.

Tang Du gật đầu rồi cảm ơn, gương mặt cứng đờ đến nỗi không biết phải tỏ vẻ thế nào nữa.

Đi đôi giày có gót thấp, nhón chân, cô nhắc váy, đi về phía cuối ngõ.

Cuối cùng cũng tìm ra khu nhà mà bà thím ấy nói, Tang Du vào trong, đi qua hai hộ gia đình, rồi thấy một ngôi nhà nhỏ có giếng trời.

Ừ, nhà thứ ba chắc là nhà anh rồi.

Căn nhà quá nhỏ, mỗi khi trời nóng, Thẩm Tiên Phi đều phải ra tắm ở bể nước trong khu.

Chuẩn bị sẵn một thùng nước để tắm đặt bên cạnh bể, Thẩm Tiên Phi dung khăn long thấm nước rồi đắp lên người, cả cơ thể ướt đầm dưới ánh hoàng hôn rực rỡ chiều xuống qua mái khu nhà.

Tiến lên trước mấy bước, mở to đôi mắt, Tang Du nhìn cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi đó. Cô chớp chớp mắt, hà hốc miệng rồi ngoan ngoãn ngậm lại, nuốt ực nước bọt vài cái, không dám phát ra tiếng nào.

Thẩm Tiên Phi bây giờ chỉ mặc độc một chiếc quần lót, nửa thân trên trần trụi tuy không phải dạng cơ bắp lực lưỡng, nhưng rất cao ráo và các cơ thịt rất đẹp, nơi cần sờ chắc thì sờ chắc, nơi cần có thịt thì có thịt, nơi không nên có thịt thì tuyệt đối không thừa ra miếng nào.

Mái tóc hơi dài ướt đầm dính vào gò má anh, từng sợi từng sợi như thể chúng đều có sinh mệnh.

Da anh trắng trẻo nhưng là màu da khỏe mạnh. Theo động tác có tính quy luật, những giọt nước rơi từ cổ xuống xương quai xanh, chảy đến ngực, rơi xuống phần bụng chắc khỏe, rồi chảy vào trong quần lót ... vai rộng, eo hẹp như trong truyền thuyết ...

Trong ánh chiều tà, những giọt nước trên người anh lung linh ánh sang, chói mắt đủ màu sắc.

Đột nhiên, Thẩm Tiên Phi quay lại, đường nét phần lưng tuyệt đẹp hiển hiện ngay trước mặt Tang Du, cơ thể anh như toát ra vẻ đẹp tuyệt hảo, khiến trong tích tắc Tang Du như bị hoa mắt.

Cô biết vẻ ngoài của anh rất suất sắc, nhưng anh khỏe thân thể này càng có vẻ đẹp “chấn động” lòng người hơn.

Tang Du bỗng thấy mình hết như đám mê trai trong trường, chỉ muốn nhảy xổ ra, cắn vài cái lên vai, xương quai xanh và cả nốt ruồi trên ngực anh, chắc chắn sẽ rất khoái trá, trong lòng không tìm được lại tru lên mấy tiếng.

Bức tranh mỹ nam đang tắm, đúng là đẹp đến nỗi có thể ăn được.

Sợ Thẩm Tiên Phi nhìn thấy, cô đành giữ chặt túi xách, rút cổ hóp ngực, ép sát vào tường, cũng may trước mặt có một chậu hoa lớn che chắn, cô tiếp tục hành vi nhìn trộm của mình với bộ dạng cực kỳ gian xảo.

Đột nhiên, gấu vấy Tang Du bị ai đó giật giật, lúc ấy cô đang chăm chú nhìn anh Thẩm tắm tiên, tay trái cố gắng giật gấu vấy ra khỏi sức mạnh từ trên trời rơi xuống kia. Nhưng không bao lâu sau, gấu vấy cô lại bị giật tiếp.

Cứ thế giằng co đến ba lần, cuối cùng cô mất hết kiên nhẫn, quay đầu lại xem tên nào đáng ghét đến độ quấy rối mình đang xem mỹ nam tắm như vậy.

“Chị ơi...” Một cô bé mặc bộ váy cũ kỹ, khoảng sáu bảy tuổi, có đôi mắt một mí đang kéo váy cô.

Tang Du vội vàng ngồi xuống bịt miệng cô bé, đưa ngón tay trở lên môi “suyt” một tiếng.

Cô bé hiểu ý gật đầu, mở to đôi mắt một mí nhìn Tang Du.

Tang Du không chịu nổi ánh mắt ngây thơ đó, vội buông tay ra.

“Chị ơi, có phải chị đang nhìn trộm anh Phi tắm không?”, cô bé thì thào vào tai Tang Du.

Mặt Tang Du bỗng đỏ lên như đất khỉ, vội vàng thì thầm lại: “Ai bảo thế, rõ ràng chị mới nhìn thấy thì em xuất hiện mà”.

“Ồ, chị đừng xấu hổ, chỗ bọn em cứ đến mùa hè thì những chị nhìn trộm anh Phi tắm nhiều lắm đó. Em nghe mẹ nói mấy mùa hè trước có nhiều chị bu xung quanh đây nhìn trộm”, con bé lại khề khàng nói với Tang Du.

Lời con bé như sét giữa trời quang, “đùng” một tiếng nổ vang trên đầu Tang Du. Ngoài cô ra lại còn có những nữ sinh khác cũng thực hiện hành vi trơ trẽn như xem trộm cơ à.

“Em gái à, nghe này, chị không giống mấy người đó, tuyệt đối không phải đến để nhìn trộm anh ấy tắm đâu”, Tang Du nghiêm rằng.

“Ồ, vậy chị là bạn gái của anh Phi hả?”, con bé lại hỏi.

Tang Du mặt mây hơn hửng, con bé thật đáng yêu, thế là khề véo đôi má hồng hồng của nó, gật gù: “Ừ, còn bé thế này đã hiểu chuyện rồi”.

“Ồ, vậy em giúp chị gọi anh Phi nhé”.

“Đừng!” Tang Du lại bịt mồm con bé, cảnh mỹ nam tắm đẹp như thế cô vẫn chưa tận hưởng hết mà, sao lại over như thế được. Đúng rồi, cô phải nhìn tiếp, mau đuổi con bé này đi đã rồi tính.

Thế là, một tay bịt miệng cô bé, một tay lôi hai viên kẹo chocolate ra khỏi túi, sau đó nhét vào túi áo con bé, Tang Du nói nhỏ: “Tự chị làm là được rồi. Kẹo chocolate này cho em, giữ lấy nhé. Ngoan, đi chỗ khác chơi đi”.

Đuổi con bé đi rồi, Tang Du dè dặt đứng lên, quay đầu lại, á, Thẩm Tiên Phi đâu mất rồi.

Cô lại nhìn kỹ lại, sợ mình hoa mắt, thậm chí còn tiến lên một bước, Thẩm Tiên Phi không còn ở đó thật!

Ồi, tại con bé quỷ quái kia, hại cô không nhìn thấy mỹ nam tắm xong.

Lúc đó cô đang định đi thì vấy lại bị ai đó kéo lại, cúi xuống nhìn, lại là con bé đó.

Tang Du giả vờ giận dữ: “Này, chẳng phải bảo em đi chỗ khác chơi à? Sao còn quay lại?”

Chỉ trong chớp mắt, đột nhiên Tang Du nhìn thấy trước mặt xuất hiện đến sáu bảy đứa bé, lớn nhất khoảng bảy tuổi, đứa nhỏ nhất chỉ khoảng một, hai tuổi, đứa nào cũng chăm chú nhìn túi của cô bằng ánh mắt tội nghiệp.

Mở to đôi mắt, Tang Du chỉ muốn hét lên.

Nghĩ bằng ngón chân cô cũng biết đám ranh này định đến cướp chocolate Guylian của mình.

Túm lấy đầu mỗi gây họa, Tang Du chỉ vào mũi con bé, tức tối: “Nhóc dẫn bọn nó đến làm gì?”

Đột nhiên phía sau vang lên một giọng nam rất quen thuộc khiến người ta nhung nhớ: “Tang Du, sao cô lại ở đây? Cô giữ trẻ con nhà người ta là có âm mưu gì?”

Để tránh việc có người nhìn trộm mình tắm, anh đã nhờ con bé nhà dì Giang ở kế bên trông chừng giúp mình, nếu thấy có người nhìn trộm thì nhất định phải kêu lên báo ngay cho anh biết.

Quái lạ, hôm nay rất yên tĩnh, anh quay lại nhìn mấy lần cũng không thấy ai. Tắm xong định vào nhà thì anh nhìn thấy con bé và một cô gái mặc váy đang trò chuyện, anh cũng không để tâm, tưởng cô ta tìm con bé có việc. ai ngờ vào nhà thay quần áo rồi ra ngoài, thì thấy Tang Du đang hung hăng túm lấy áo con bé đáng thương.

Con bé thấy Thẩm Tiên Phi thì cười híp mắt, gọi to: “Anh Phi!”

Tang Du quay lại, thấy Thẩm Tiên Phi đã thay quần áo đứng trước mặt, cô vội vàng buông tay con bé ra, đổi sang ôm choàng nó, phủi vết bẩn trước ngực cho con bé rồi nói với anh: “À, em đang phủi bụi cho nó”.

Chau mày, Thẩm Tiên Phi ngờ vực kéo con bé ra khỏi tay Tang Du: “Bé con, rốt cuộc là chuyện gì? Có phải chị ấy bắt nạt các em không?”

Nhướn mày lên, Tang Du nhìn con bé trừng trừng, móc ra hai viên chocolate, xé toạc giấy gói rồi nhét vào miệng, cảnh cáo con bé bằng ánh mắt, đừng nói bậy, nếu muốn ăn chocolate thì phải nghe lời.

Quả nhiên chiêu này có hiệu quả, con bé thấy chocolate thì đôi mắt nhỏ nheo lại thành một đường chỉ, toét miệng cười, nói nhỏ với Thẩm Tiên Phi: “Anh Phi, bọn em không đủ người, muốn rủ chị ấy đi bắt mèo”.

Thẩm Tiên Phi nhìn Tang Du vẻ nghi ngờ, nói với con bé: “Bé con, nhớ kỹ, đừng nói chuyện với người lạ. Mấy em cũng thế nhé, phải nhớ kỹ, đừng ăn đồ người khác cho. Mau về nhà ăn cơm đi, nếu không gia đình lại đi tìm. Mau về đi nhé”.

Tục ngữ nói, giận nhiều hại thân.

Tang Du không ngừng cảnh cáo bản thân rằng đừng nóng cạn như Thẩm Tiên Phi, thế là tức tối nhét thêm một viên chocolate lẫn giấy gói vào miệng, đồng thời trừng mắt nhìn mấy đứa bé uy hiếp, hừ, mấy đứa nhóc không biết giữ lời thì ngay cả vụn kẹo trên giấy cũng đừng hòng có nhé.

Mấy đứa bé đành mở to đôi mắt đáng thương bỏ đi, lại còn vừa đi vừa quay đầu lại nhìn chằm chằm vào túi của Tang Du.

Cuối cùng đã yên tĩnh, Thẩm Tiên Phi không thèm nhìn Tang Du lấy một cái, đi về phía nhà mình.

Cùng lúc Tang Du đuổi kịp anh là tiếng đóng cửa vang lên “cạch” một tiếng, Thẩm Tiên Phi đã nhốt Tang Du ngoài cửa nhà.

“A Phi, tự dưng lại đóng cửa làm gì thế? Nóng như vậy phải mở ra cho thoáng chứ.” Bà Thẩm, Ngô Ngọc Phương, đang nấu thức ăn, thấy con trai về mặt sa sầm vừa vào nhà đã đóng cửa lại mà chẳng hiểu mô tê gì cả.

“Đám ruồi muỗi đáng ghét, nhiều quá”. Thẩm Tiên Phi ngồi phịch xuống chiếc sofa duy nhất vừa cũ vừa rách rưới trong phòng, đờ đẫn nhìn bức tường cao ngoài cửa sổ.

“Ruồi? Muỗi? Còn may, mẹ cảm giác gần đây trong nhà nhiều gián quá”. Bà Ngô Ngọc Phương chiêm xong món trứng, gọi Thẩm Tiên Phi bê đồ ăn ra, thấy anh từ khi vào nhà đến giờ cứ thờ thẩn nhìn cánh cửa, bà lại gọi thêm mấy tiếng nữa mà anh vẫn không nghe thấy. Bà bước lại gần, hươ hươ tay trước mặt con trai,

“Nhóc con, sao vậy? Từ lúc nãy vào nhà đã kỳ cục. Có phải ban nãy lại có nữ sinh đến nhìn trộm con tắm không?”.

“... Không có chuyện đó đâu”, Thẩm Tiên Phi ậm ừ cho qua, anh không chắc chắn Tang Du có nhìn thấy mình tắm hay không.

Một hôm đã ba ngày, gần như không hề chớp mắt, anh mới có chút thời gian rảnh rỗi để đi tắm một cái, nhưng khi thấy cô xuất hiện, trong lòng lại như có cảm giác kỳ lạ, một sự rối loạn không xóa được cũng không nói rõ được.

Sao cô lại tìm được nhà anh? Sao cô lại đến?

Bà Ngô Ngọc Phương nhướn mày nhìn sắc mặt con trai lúc tươi tỉnh lúc u ám, trực giác mạch bảo thằng bé có vấn đề, thế là bà cúi xuống, ghé sát mặt con trai, hỏi: “Nếu không phải là con gái nhìn trộm con tắm thì sao tâm thần lại bất định thế hả? Có gì đó!”.

“Không có mà...” Bỗng thấy mẹ ghé sát lại gần, Thẩm Tiên Phi giật bắn mình, vội vàng đứng lên bê thức ăn.

“Không có thật không?”, bà Ngô Ngọc Phương đuổi theo, “Nhóc con, con có biết là từ nhỏ mỗi khi nói dối là giọng con lại nhỏ như tiếng muỗi kêu không, rõ ràng là không nói dối nổi”.

“Mẹ, dạo này mẹ nhàm chán quá hả, ăn cơm đi”. Thẩm Tiên Phi xới hai bát cơm rồi ngồi xuống ăn, quyết định phớt lờ mẹ mình.

Ngước lên nhìn ra ngoài cửa sổ, bà Ngô Ngọc Phương nhìn thấy một bóng người cứ đi qua đi lại, là một cô gái. Nhóc con, về lo tang lễ mà mới bốn ngày đã có con gái theo về đến nhà. Nhưng một cô gái có thể khiến con trai bà xưa nay vốn không thể hiện hỷ nộ ngoài mặt, hôm nay lại bất an như thế, cũng là người đầu tiên.

Bà Ngô Ngọc Phương rất tò mò nên bước ra ngoài cửa.

17. Chương 17

Ý trời giữ người

“Á...” Tang Du lại đập mạnh lên bắp chân, đánh chết một con muỗi vằn.

Từ khi Thẩm Tiên Phi đóng cửa vào nhà, cô đã đi qua đi lại suốt trong khu nhà này, một là để tránh bọn muỗi đáng ghét, hai là suy nghĩ xem mình có nên gõ cửa không.

Thẩm Tiên Phi không thèm nhìn cô một cái mà đóng cửa luôn, thái độ từ chối người khác như thế khiến cô hụt hẫng vô cùng, trái tim như bị trói bởi một sợi dây, vì sự lạnh nhạt vô tình của anh mà nó thít càng chặt hơn, buồn rầu không tả xiết.

Khi biết cha anh tự sát, cô đã đi hỏi thăm, vì cha anh không chịu nổi cuộc sống đau khổ, dần vật trong tù nên đã chọn con đường tự sát.

Thực ra mục đích cô đến đây cũng chỉ muốn xem anh có ổn hay không thôi.

Có lẽ là do ở cạnh Tăng Tử Ngạo, Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ nhiều quá, nên cô đã bị bọn họ đả kích đến độ không còn lạnh lùng như trước nữa.

Tư Tư thẳng thắn nhất, vì Thẩm Tiên Phi mà nói hiện giờ cô giống như một con hổ giấy vô dụng, thấy là vút bỏ.

Từ sau khi ở cạnh Tăng Tử Ngạo, anh ta đã trở thành cố vấn hình tượng cho cô, từ cách ăn mặc cho đến chuyện ăn uống, đi đứng, nói năng, đều do anh nghiêm khắc chỉ dạy, vì Tăng Tử Ngạo đã thề sẽ cải tạo cô thành một thực nữ hoàn hảo.

Ban đầu cô rất tò mò, rõ ràng học về máy tính mà sao Tăng Tử Ngạo lại hiểu biết về phụ nữ đến thế, thậm chí có một dạo cô còn tưởng anh là X-man, về sau mới biết thì ra em gái anh từ năm lớp mười đã là người mẫu ảnh cho một tạp chí. Anh thấy em gái mình đúng là rảnh rỗi đi kiếm chuyện cho một người, tạp chí thời trang chất đống trong nhà, nhưng rồi tự nhiên cũng ghi nhớ lại.

Ngoài những lúc tập Taekwondo cô rất mạnh mẽ, dám chửi thề trợn mắt, to tiếng nói chuyện, dám xem Tăng Tử Ngạo rảnh rỗi bám lấy cô suốt ngày là Thẩm Tiên Phi tuyệt tình để đánh một trận, thì những lúc khác cô đúng là một con hổ giấy không hơn không kém.

Cứ nhớ lại lúc Thẩm Tiên Phi nói Vu Giai là bạn gái mình thì cô đã nghiêng răng kèn kẹt, nhưng nhớ đến đêm Bình An cô độc, khi cô đói nhất, cô đơn nhất, anh đã mời cô ăn một bát mì, thì đôi mắt cô lại hừng hực như có lửa, phát ra âm thanh như tiếng sấm tru.

Tại sao tình yêu của cô chỉ đáng một bát mì? Hại cô suốt ngày chạy đến nơi đó ăn mì, lần nào ông chủ cũng hỏi, bạn trai cô sao không cùng đến, đúng là soi mói chuyện người khác.

Hơn nữa học kỳ này, cô không còn tiếp cận anh, nhưng đôi mắt, tai và trái tim lúc nào cũng không kìm được mà dõi theo từng hành động của anh.

Bây giờ thấy anh không tiêu tụy, không nghĩ quẩn thì cô cũng yên tâm hơn rồi.

Cười nhạo mình, cô quyết định về lại thành phố N. Lúc này thấy cơ thể trần trụi của anh, cô đã quyết định sẽ chịu trách nhiệm, tuyệt đối không làm hành vi dâm tiện là lợi dụng người khác bữa bãi nữa. Đợi khi về thành phố N, cô “đường thương”, rồi lại bắt đầu lại “kế hoạch truy bắt chim” của mình.

Vừa đi được một bước thì cửa mở.

Mở cửa nhà, bà Ngô Ngọc Phương thấy một cô gái tóc dài ngang lưng, rất xinh đẹp, mặc một bộ váy màu trắng, trong có vẻ là con cái nhà đảng hoàng, bà mỉm cười hỏi: “Cô bé này, cháu đến tìm A Phi nhà dì à?”

Tang Du há miệng, nhìn người phụ nữ trung niên đó, tuy dấu vết vô tình của thời gian đã để lại trên gương mặt bà, nhưng vẫn có thể thấy thời trẻ chắc chắn bà là một cô gái rất đẹp, chắc bà là mẹ của Thẩm Tiên Phi, vì đôi mắt và khóe môi của anh giống bà như đúc.

Bỗng cảm thấy ngại ngùng, Tang Du khẽ gật đầu.

“Vào đây ngồi đi. Đứng ngoài cho muỗi đốt à, không chịu được đâu. Cháu vẫn chưa ăn phải không, vào ăn bữa cơm nhà nhé”, bà Ngô Ngọc Phương vẫy tay.

Cảm nhận được ý tốt của bà Thẩm, ban đầu Tang Du hơi sững sờ, sau đó lắc đầu ngay: “Ồ, không ạ, cháu đang định về, làm phiền dì quá”.

Bà Ngô Ngọc Phương nhìn trời, lúc này đã muộn, dù cô gái này nhà ở đâu, nếu ở trong thành phố thì bây giờ có đi cũng phải khuya mới về tới nhà, hơn nữa gần phố Tây rất rối ren, để một cô gái xinh đẹp như vậy về nhà một mình vào buổi tối, bà có phần không yên lòng.

“Khách sáo gì chứ, mau vào đi”. Bà Ngô Ngọc Phương đã ra ngoài, định kéo Tang Du vào trong.

Lúc ấy, Thẩm Tiên Phi ngồi trong nhà rất lâu cuối cùng cũng lao ra ngoài: “Mẹ, người ta bảo sắp đi rồi, sao mẹ còn ngăn cản làm gì?”

“Nhóc con xấu tính, ăn nói kiểu gì thế hả?”, bà Ngô Ngọc Phương quay lại trừng mắt.

Nghe Thẩm Tiên Phi nói thế, tim Tang Du thít lại đau đớn, nhưng sự ấm ức không chịu thua kìm nén bấy lâu trong lòng cuối cùng đã bùng phát.

Đột nhiên, cô cắn chặt môi, những giọt nước mắt nóng hổi rơi ra khỏi đôi mắt trong veo của cô.

Bà Ngô Ngọc Phương thấy vậy, chỉ vì một câu nói của con trai đã khiến cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc này khóc mất rồi, thế là bà đánh cho con trai một cái, rồi tiến lại vỗ về Tang Du: “Chuyện đó, cô bé, cháu đừng khóc, thực ra A Phi nhà dì ...”.

“Mẹ, cô ta rất giỏi diễn kịch, con đã bị mắc bẫy cô ta rồi.”

Chỉ một câu mà khiến nước mắt Tang Du càng rơi nhiều hơn, cô mím chặt môi nắc nhen, thút thít không ngừng như muốn đè nén tâm trạng rối bời của mình.

“Cái thằng này, sao lại nói thế?”, bà Ngô Ngọc Phương lại đá con trai một cái rồi nói với Tang Du, “Cô bé à, đừng khóc, có dì đây, cháu yên tâm, thằng nhóc này không bắt nạt được cháu đâu. Thằng nhóc nhà dì tuy lạnh lùng một tí, khờ khạo, ngô nghê một tí nhưng thực ra nội tâm nó rất nóng bỏng, một khi đã bùng phát thì chắc chắn người ta sẽ không kháng cự nổi”.

Tang Du nghe bà Thẩm nói xong, thật sự cô rất muốn cười nhưng vì vẫn còn tức về lạnh nhạt của Thẩm Tiên Phi nên cô quyết định cứ giả vờ ra vẻ tội nghiệp để được thương hại đến cùng.

Ai đó đã nói, nắm giữ trái tim đàn ông thì phải nắm giữ trái tim mẹ anh ta trước đã, thế nên mọi việc cứ phải bắt đầu từ mẹ chồng trước!

Thẩm Tiên Phi không nhìn nổi, cũng không nghe nổi nữa, bất chấp mẹ mình lườm nguýt, anh bước đến nắm cổ tay Tang Du, kéo mạnh cô ra khỏi cổng khu nhà.

Tang Du mặc kệ Thẩm Tiên Phi lôi mình đi hơn mười mấy mét, cuối cùng anh dừng lại.

Nét mặt lạnh lùng, anh hất tay cô ra: “Bây giờ chỉ có hai chúng ta, cô cũng không cần giả vờ nữa, chấm dứt những giọt nước mắt cá sấu của cô đi”.

Lau sạch nước mắt trên mặt, Tang Du ngẩng lên, nhìn vào đôi mắt giận dữ của Thẩm Tiên Phi, cô phản bác: “Cái gì mà giả vờ chứ? Nước mắt vốn dĩ là thật, nếu không anh khóc nước mắt giả ra cho em xem”.

“Cô...” Tuy Thẩm Tiên Phi rất giận nhưng khi nhìn thấy cô, nơi yếu mềm nhất trong trái tim tích tắc đã bị chạm vào, “Sao đang yên đang lành cô lại chạy đến chỗ tôi làm gì?”.

Cho dù trước kia những chuyện cô làm hoang đường đến mấy, nhưng khi cô biết nhà anh có chuyện và chạy đến đây, thì cũng không phải là anh hoàn toàn không có cảm giác gì.

“...” Tang Du cúi xuống, cắn môi nhưng không nói được gì. Thực ra cô chỉ muốn đến xem anh có ổn không mà thôi.

Thẩm Tiên Phi thấy đáng vẻ cô như thế thì bất chợt tai anh cũng đỏ lên.

Anh khề ho một tiếng, sau đó hừ mũi nói: “Đi thôi, tôi đưa cô ra bến xe”. Hai tay dứt túi quần, anh đi thẳng ra đầu ngõ.

Đến bến xe? Tang Du muốn nói là cô sẽ gọi xe đến đón, rồi lại nghĩ Chim Ngổ đưa cô ra bến xe sẽ nói được nhiều hơn, thế nên cô đành nuốt lời định nói vào bụng.

“Này, Chim Ngổ, em đứng ngoài cửa nhà anh cho bao nhiêu muỗi ăn miễn phí, sao anh nhỏ mọn đến mức cả bữa cơm cũng không mời em ăn ”, Tang Du đuổi theo.

“Tôi đã nói đừng gọi tôi là Chim Ngổ mà, kinh lắm.” Thẩm Tiên Phi quay lại trừng mắt nhìn Tang Du, “Nhà tôi chỉ nấu cơm cho hai người, không thừa đâu”.

“Vậy anh nhường em nửa phần của anh đi, anh đói một bữa chắc cũng không sao đâu”.

Thẩm Tiên Phi mấp má môi, không nói gì, chỉ bước thật nhanh.

Tang Du nhún vai, thầm nghĩ: một sự khởi đầu tốt đẹp đã thành công một nửa, ít nhất thì Chim Ngổ sẽ đưa mình ra bến xe.

Từ cuối ngõ ra đến đầu ngõ, tuy hầu như mọi người đã về ăn cơm, nhưng vẫn có mấy chú thím bê cơm ra ngoài ăn cho mát. Họ thấy Thẩm Tiên Phi và Tang Du kẻ trước người sau thì chào hỏi nhiệt tình: “A Phi, bạn gái à?”.

Thẩm Tiên Phi sa sầm mặt, không nói gì, bước chân càng nhanh hơn.

Tang Du nhìn ra ngoài ngõ, không thấy chiếc Benley của bố đâu, lạ thật, lão Ngô đi đâu rồi? Tang Du nhìn Thẩm Tiên Phi trước mắt, nghĩ bụng: Thôi, tối trạm xe rồi gọi cho lão Ngô cũng không muộn.

Thế là, cô lẳng lặng theo sau anh.

Phố Tây, là một ngõ nhỏ cũ kỹ ở một thị trấn ngoại thành thành phố N, lái xe từ thành phố N đến phố Tây mất ít nhất hai tiếng đồng hồ. Chuyến xe cuối cùng vào thành phố khởi hành lúc bảy giờ, bây giờ là sáu giờ bốn mươi phút.

Tang Du nhìn đồng hồ đeo tay, còn hai mươi phút nữa xe sẽ chạy, cũng tức là, nhiều nhất cô cũng chỉ có thể ở bên cạnh Thẩm Tiên Phi thêm hai mươi phút nữa.

Ra khỏi ngõ, Tang Du theo Thẩm Tiên Phi đi về phía bắc khoảng mười phút nữa. Lúc sắp đến trạm xe gần đó thì trời bỗng đổ mưa.

Thẩm Tiên Phi khẽ rửa mặt một tiếng, quay lại nói với Tang Du: “Chạy nhanh, mưa rồi”.

Thấy cơn mưa đổ xuống bất chợt, Tang Du sững người, khựng lại, ngẩng lên nhìn bầu trời xám xịt, ông trời đang dụ dỗ cô ư? Vốn dĩ cô định đi, nhưng tại sao lúc này trời lại trêu ngươi, cứ muốn giữ cô lại? Hại trái tim vốn bé nhỏ không an phận của cô lại bắt đầu “lên cơn” rồi.

“Còn mấy phút nữa thì chuyến xe cuối cùng chạy rồi, cô còn đứng đó thần thờ gì thế?” Thẩm Tiên Phi thấy Tang Du không đi theo thì quay lại, thấy cô đang ngẩng đầu lên, dờ dẫm nhìn trời.

“Đang xem mưa này có lớn không, tính toán thử chạy đến trạm xe với vận tốc bao nhiêu để ít bị mắc mưa” Thực ra Tang Du đang nghĩ, phải đi với vận tốc chậm nhất, nhưng có thể ít bị dính mưa nhất.

“Vậy cô cứ đứng đó mà từ từ tính đi”. Khóe môi Thẩm Tiên Phi hơi động đậy, lườm cô một cái rồi chạy về phía bên xe.

Người ta đi mất rồi, có nghĩa là đã mất đi thời gian ở bên nhau, nếu cô còn đứng một mình trong mưa thì đúng là ngốc!

Tang Du đuổi theo Thẩm Tiên Phi với vận tốc chạy gần một trăm mét.

Đến bên xe, còn hai phút nữa mới tới bảy giờ, Thẩm Tiên Phi thấy trong bến không có ai đợi và cũng không thấy có xe thì cảm thấy rất kỳ lạ, anh hỏi những nhân viên trong đó.

Nhân viên liền chỉ bằng thông báo ở góc tường nghiêng nghiêng phía đối diện: “” Đến xem thông báo, từ hôm nay, chuyến xe cuối cùng sẽ khởi hành sớm hơn nửa tiếng”.

Ngụ ý là, muốn ngồi xe rời khỏi đây, nhanh nhất cũng phải đợi đến sáu giờ sáng mai.

Trước mắt Tang Du như hiện ra từng trận pháo hoa rực rỡ, “tách, tách, tách” không ngừng, cô thê, cô thực sự định quay về thành phố N!

Thẩm Tiên Phi không tin sự thực đó, anh đợi mưa chạy đến ô cửa kính dán thông báo phía đối diện, quả nhiên trên đó có viết, vì đường đến thành phố N đang tu sửa nên xe phải đi đường vòng, để đảm bảo an toàn cho hành khách mới bắt đầu nâng giờ khởi hành chuyến xe cuối cùng lên nửa tiếng.

Đứng cạnh Thẩm Tiên Phi, Tang Du mở to đôi mắt nhìn thông báo, rồi nghiêng đầu nhìn anh đang chau mày nhăn nhó, để chứng minh bản thân không cố ý muốn ở lại, cô lập tức lúi di động ra, gọi điện cho lão Ngô: “Chú Ngô, chú đang ở đâu? Cháu ra rồi đây”.

“Hả? Chẳng phải tiểu thư bảo lão Ngô quay về à?”, lão Ngô bên kia trả lời.

“Hả? Cháu bảo chú quay về trước á? Đâu có”, Tang Du nhún mày. Cô nói khi nào nhỉ? Sao cô không biết?

“Tiểu thư vừa xuống xe là lão đã hỏi tiểu thư rồi, tiểu thư ừ liền hai tiếng, lão mới lái xe đi mà”

Tang Du nghĩ ngợi, đúng, cô có ừ hai tiếng, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy lão Ngô hỏi mình cái gì.

“Thế, chú đang ở đâu? Có thể đến đón cháu bây giờ không?”

“Sắp đến thành phố A rồi, Tang tiên sinh gọi điện bảo lão đến đón, hình như uống say rồi.”

“Thành phố A?” Tang Du vừa nghe nói bố cô đang uống say ở thành phố A thì ý định nhờ lão Ngô quay lại đón cũng bị dập tắt. Nếu bố cô biết cô muốn về thì chắc chắn sẽ bảo lão Ngô đón cô trước. Cô không về nhà cũng không sao, cô sẽ không có quan hệ nam nữ gì rắc rối, nhưng ông bố đến thành phố A uống say thì không được. Nghe mẹ nói dạo gần đây bố dù có việc hay không đều thích chạy đến thành phố A, tám phần là gặp gỡ được ai đó, lấy danh nghĩa là để liên hệ công việc đến để rượu chè thì có.

“Chú Ngô, dù hôm nay có muộn đến mấy cũng phải đón bố cháu về nhà”.

Cuộc chiến bảo vệ gia đình, trọn tám năm rồi, có thể xem là tám năm kháng chiến trường kỳ. dù thế nào thì cô cũng không thể để người khác phá hoại gia đình mình.

“Vậy có cần lão liên lạc với xe khác trong công ty đến đón tiểu thư không?”

“Đừng lo cho cháu, tự cháu nghĩ cách được.”

Cúp điện thoại, Tang Du thấy ngay một đôi mắt đầy giận dữ, cô bất giác ưỡn ngực, ngược lên hùng hồn nói với Thẩm Tiên Phi: “Không phải em cố ý đến nhà anh lúc chạng vạng này đâu, vì đường cao tốc đang sửa nên xe phải đi vòng, sau đó nhà anh lại khó đi nữa. Em cũng không cố ý bảo tài xế về, lúc đó sau khi xuống xe, em rất sững sờ trước nơi anh ở, nên tài xế nói gì em cũng không nghe rõ, chú ấy tưởng em định ở lại qua đêm nên về trước. Em càng không cố ý không cho chú ấy đến đón, vì bố em ở thành phố A uống sau quá. Hôm qua, hôm nay em cũng không xem dự báo thời tiết, không biết tối nay lại mưa to thế này. Tóm lại là em không nghĩ sẽ qua đêm ở nhà anh”.

Trùng mắt với Tang Du, hàng lông mày của Thẩm Tiên Phi chau lại, anh không nói gì mà đội mưa chạy ngược vào bên xe.

Thấy sự lạnh nhạt của anh, Tang Du chỉ có thể kiên trì.

Đứng trong mưa, cô nhìn những hạt mưa to như hạt đậu, bỗng muốn quay về thành phố N. Cô mím môi, chậm rãi đi vào trong bên xe, đứng cạnh Thẩm Tiên Phi để tránh mưa.

Đêm mưa này, không khí bỗng căng thẳng khôn cùng.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng mưa cũng tạnh, trời đã tối đen, bốn bề vắng lặng, chỉ có thể thấy ánh đèn vàng vọt, mờ mờ. Không khí sau cơn mưa ẩm ướt và trong vắt, gió mát thổi qua những tán lá mang theo một mùi vị thoải mái khó tả, khiến người ta có cảm giác an tâm và thư thái, bình yên như màn đêm tĩnh lặng này.

Thẩm Tiên Phi rời khỏi bên xe.

Tang Du đứng tại chỗ bất động, Thẩm Tiên Phi vừa đi, cô đã mệt đến độ ngồi bệt xuống, lấy bao thuốc và bật lửa trong túi ra, châm một điếu.

Bỗng cảm thấy chua xót, nỗi đau, sự trống trải, sự ám ức nặng nề trong lòng muốn được xả ra, khi nước mắt lưng tròng, cô cố gắng chớp mắt mấy cái, ép cho nước mắt chảy ngược vào trong.

Cô cũng không biết vì sao khi nghe gia đình Thẩm Tiên Phi xảy ra chuyện, ý nghĩ đầu tiên là gọi cho chú Ngô, nhờ ông đưa tới đây. Cô cũng không muốn đến muộn như vậy, ai ngờ trời lại mưa, ai ngờ lại không có xe, ai ngờ lại bất chợt như thế.

Thả bàn tay này giờ vẫn nắm chặt ra, cô dựa vào tường, từ từ đưa tay lên, gạt mái tóc ướt đầm bên má ra, áp mặt vào giữa hai đầu gối.

“Cô còn ngồi đó làm gì? Định ngồi đây qua đêm à?”, trong giọng nói toát lên sự bức bối.

Nghe tiếng nói quen thuộc đó, Tang Du ngẩng phắt đầu lên, thấy một bóng người đang đứng trước mặt, tối mờ mờ, nhờ ánh đèn yếu ớt, cô nhìn thấy Thẩm Tiên Phi, nước mắt cố nhẫn nhịn bỗng tuôn trào. Cô quay đi, cay đắng rít một hơi thuốc mới ép được nỗi đau vào lòng.

Thẩm Tiên Phi mím môi, cúi xuống, giật lấy điếu thuốc trong tay cô rồi dập tắt, ném vào thùng rác bên cạnh.

Hút thuốc là cách để Tang Du khống chế áp lực tâm lý, lần này bị Thẩm Tiên Phi cướp mất, cô không còn kiềm chế nổi nữa, nhảy dựng lên, hét với anh: “Chim Ngổ, sao anh cướp thuốc của tôi? Chẳng phải anh đi rồi sao? Tại sao lại quay lại giật thuốc của người ta?”, giọng nói như đang nức nở.

“Đã nói cô bao nhiêu lần rồi, đừng gọi tôi là Chim Ngổ.”

“Thẩm Chim Ngổ, Thẩm Chim Ngổ, Thẩm Chim Ngổ, Thẩm Chim Ngổ, Thẩm Chim Ngổ...”, Tang Du không biết đã gào bao nhiêu lần cái tên Thẩm Chim Ngổ nữa.

Mắt Thẩm Tiên Phi như tóe lửa, anh nhìn chằm chằm Tang Du, lồng ngực phập phồng, cuối cùng quay đi, nghiêng răng nói: “Tôi không thích mùi thuốc lá, mẹ tôi cũng không thích”.

Tang Du sững người, anh đang nói cái gì, anh không thích, mẹ anh cũng không thích, ý anh là muốn cô ở lại nhà anh đêm nay? Cô đang nằm mơ sao?

“... Là sao?”, cô dè dặt ướm hỏi, chỉ sợ bất cẩn thì mọi phỏng đoán đều hóa thành bọt biển.

“Nếu cô muốn ngồi đây suốt đêm thì tôi cũng không có ý kiến”, Thẩm Tiên Phi ngấn gọn rồi quay người, đi về hướng nhà mình.

Tang Du ngẩng lên nhìn bầu trời tối đen như mực, khó mà tin được, anh đang mời cô ở lại nhà anh.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, cô từ thiên đường rơi xuống địa ngục, sau đó lại từ địa ngục bay lên thiên đường.

Khi lại đứng trước cửa nhà Thẩm Tiên Phi, Tang Du cảm khái vô cùng, không nén nổi lại liếc nhìn về chỗ Thẩm Tiên Phi tắm lúc chiều.

“Cô còn chờ dẫn làm gì? Định tối nay làm mời cho muối nhà người khác nữa à?” Thẩm Tiên Phi vào nhà, ngồi xuống bàn định ăn cơm, không nhìn Tang Du, tưởng cô đi rồi thì bước ra, thấy cô vẫn ngẩn ngơ đứng đó nhìn về phía bể nước.

Tang Du không quay đầu, buộc miệng nói: “Ồ, em đang nghĩ lát nữa em tắm kiểu gì đây”.

Đột nhiên, máu như trào lên, cả gương mặt Thẩm Tiên Phi đỏ bừng, cơ thể cứng đờ bất động. Trước đó anh từng nghĩ không biết cô có nhìn trộm mình tắm không, nghe cô nói như thế thì sự việc đã được chứng thực, có!

Do không chú tâm lắm nên khi mới bước lên một bước, Tang Du đã đâm sầm vào người Thẩm Tiên Phi, đau đến nỗi cô chỉ muốn đâm cho anh một cú trước: “Ui da, anh đứng đâu không đứng lại đứng ở cửa, ngực cứng như thế để làm gì hả? Đau chết đi được”.

Bị Tang Du đâm sầm vào, Thẩm Tiên Phi hồi phục lại bình thường: “Tại cô không có mắt đấy chứ”.

Vẻ mặt lạnh lùng, anh vào nhà, ngồi xuống bàn, nghiêng răng, hành hạ đến tận bây giờ, cuối cùng cũng được ăn cơm rồi.

Lườm đến mấy cái, Tang Du vào nhà, tức tối ngồi xuống đối diện.

Bà Ngô Ngọc Phương bê canh đã hâm nóng lại lên bàn, nói với Tang Du: “Ngực cứng mới tốt, nếu ngực mềm thì lúc sờ sẽ chẳng thích đâu”.

Vừa đưa cơm vào miệng, suýt nữa bị lời mẹ nói làm cho mắc nghẹn, Thẩm Tiên Phi ngược lên than thở: “Mẹ, con xin mẹ, chưa hiểu rõ tình hình thì đừng phát ngôn lung tung. Ngày mai con sẽ về trường”.

“Đừng nói với mẹ, mẹ không tiễn con đâu”, bà Ngô Ngọc Phương tuy nói với con trai nhưng đôi mắt lại nhìn Tang Du: “Hai đứa từ từ ăn, mẹ đi giặt quần áo”.

Nhìn bà Thẩm bê chậu quần áo ra ngoài, đến khi đèn điện ngoài bể nước sáng lên, Tang Du mới thu ánh nhìn về, quay lại thì thấy Thẩm Tiên Phi đang trừng mắt nhìn cô.

Cô lườm anh một cái, bĩu môi rồi nhìn xung quanh.

Lúc đầu vào nhà, cô cảm thấy kỳ quặc, ngoài khung ảnh đen trắng một người đàn ông trung niên treo trên tường ra, bà Thẩm cùng Thẩm Tiên Phi có đeo băng tang, còn lại thì không thể nhận ra đây là một gia đình vừa có tang.

Nhà Thẩm Tiên Phi rất nhỏ, có hình vuông, căn cứ theo mắt nhìn thì cả ngôi nhà chắc không vượt quá hai mươi mét vuông. Lúc vừa vào cửa thì có một cầu thang gỗ thâm thấp dẫn lên gác nhỏ lầu hai. Trong nhà chỉ có một bộ sofa cũ kỹ, đối diện là một cái tủ, trên tủ đặt một ti vi 21 inch đời cũ, sau đó là một chiếc bàn và hai cái ghế vừa tầm mà cô đang ngồi, dưới cửa sổ là một cái bếp lò đơn giản. Cả ngôi nhà tuy nhỏ nhưng rất ngăn nắp, sạch sẽ.

Không nhìn thấy giường, Tang Du nghĩ chắc trên gác có đặt một chiếc giường chăng.

Tang Du liếc nhìn lên trên, một bức màn đã chắn ngang tầm mắt, nên cũng không nhìn nữa, quay lại thì thấy ngay ánh mắt không lấy gì làm thân thiện lắm của Thẩm Tiên Phi. Cô nhướn mày, bê bát cơm trước mặt lên.

Trên bàn không có thịt cá gì nhiều, chỉ có một món canh, trứng chiên, thịt xào xắt sợi, ớt xanh xào thịt và cả canh cà chua trứng. Rõ ràng món ớt xanh xào thịt được làm thêm sau này.

Không phải Ngô Ngọc Phương suy đoán quá tài, bấm đốt ngón tay cũng biết nhất định con trai sẽ đưa cô bé đó quay lại, mà là bà đã biết từ lâu rằng chuyến xe về thành phố đã xuất phát sớm hơn nửa tiếng. Thế nên, lại thêm một cơn mưa to rất trùng hợp, cái gọi là “thiên thời, địa lợi”, làm sao có thể thiếu ‘nhân hòa’, là bà chứ.

Những món ăn gia đình rất bình thường, nhưng Tang Du sống đã gần mười chín năm rồi cũng chưa được ăn những món nào ngon đến thế.

Dưới ánh nhìn trừng trừng của Thẩm Tiên Phi, phớt lờ sự kháng nghị trầm lặng của anh, đĩa của Tang Du như dính chặt vào ba món mặn và món canh, không gỡ ra nổi.

Sa sầm mặt, Thẩm Tiên Phi đành đứng lên đến bên nôi cơm điện xối thêm một bát nữa.

Khi anh về lại bàn thì trong đĩa chỉ còn lại vài cọng họ và ớt xanh, chẳng thấy miếng thịt nào, canh cũng chỉ còn hai, ba miếng cà chua.

Chỉ trong thời gian xối một bát cơm mà thức ăn đã bị Tang Du càn quét hơn một nửa.

Bàn tay cầm đĩa của anh nổi đầy gân xanh.

“A, no quá. Lâu lắm rồi mới ăn một bữa ngon thế này, tài nấu ăn của mẹ anh đúng là siêu đẳng. Anh nhìn mình kìa, bát thứ ba rồi đó”, ăn no rồi, thỏa mãn rồi, Tang Du hài lòng ợ một cái, vừa xoa xoa cái bụng tròn vo của mình, vừa nói với Thẩm Tiên Phi.

Khi cô ngược mắt lên nhìn thì thấy Thẩm Tiên Phi bê bát cơm, vẻ mặt u ám trừng trừng nhìn cô. Cô cau mày vẻ thắc mắc, nghi ngại: “Tại sao lại nhìn em, em nói sai gì à?”.

Đối diện với vẻ rất vô tội của Tang Du, Thẩm Tiên Phi nghiêng răng, gạt hết thức ăn thừa còn lại trong đĩa vào bát, hùng hổ ăn hết.

“Có phải là thiên tai gì đâu, anh có cần ăn thế không?”, Tang Du chăm chú nhìn Thẩm Tiên Phi.

“Khụ khụ khụ ...” Thẩm Tiên Phi thường ngày ăn cơm rất tao nhã nhưng từ sau khi gặp Tang Du, chỉ cần lúc đang ăn mà thấy cô hoặc nhớ đến cô, thì chắc chắn sẽ bắt cần mà bị nghẹn. Anh cố thở bình thường lại, găm lên với Tang Du: “Cô có thể ngậm miệng lại không? Khụ khụ khụ ...”.

Lúc đó, bà Ngô Ngọc Phương phơi xong quần áo và vào nhà, thấy con trai ăn cơm mà cũng bị sặc, còn nổi cáu với con gái nhà người ta thì nói: “Ồi trời, nhóc con lớn tướng rồi, ăn cơm vội thế làm gì, có ai giành giật đâu”.

Bữa ăn này, dù thế nào đi nữa thì Thẩm Tiên Phi cũng không thể ăn nổi nữa, anh đặt bát xuống, thu gom hết tất cả bát đĩa trên bàn lại.

Tang Du thấy thế, nói ngay: “Để em rửa cho”.

“Cô tránh xa tôi ra”, Thẩm Tiên Phi cúi.

“Cái thằng này, con hung dữ thế làm gì? Coi chừng sau này không cưới được vợ cho xem”, bà Ngô Ngọc Phương bước lên cầu thang để lên gác.

Thẩm Tiên Phi bê bát đĩa ra ngoài.

Tang Du thấy ăn miễn phí một bữa cơm nhà người ta thì ít nhất cũng phải làm việc gì đó, thế là cũng theo ra ngoài.

“Để em rửa cho.” Cô chen vào cạnh Thẩm Tiên Phi, nằng nặc đòi giúp anh rửa bát, đôi móng vuốt sói túm lấy tay phải đang cầm giẻ rửa bát của anh.

Thẩm Tiên Phi chưa ăn no, tâm trạng rất xấu, thấy Tang Du đòi rửa bát thì hừ lạnh lùng một tiếng. Anh chưa từng thấy cô gái nào ăn nhiều như cô, hết như heo ăn vậy, ăn nhiều vậy thì mài mòn tí sức lực làm việc cũng tốt. Anh nghĩ thế nên đưa giẻ rửa bát cho cô, còn mình thì đi vào nhà.

Ngồi trên sofa, Thẩm Tiên Phi xem tivi nhưng trên đó chiếu gì, anh cũng không quan tâm, chỉ biết là có một cô gái mặc trang phục đời Thanh đang nhảy nhót trên đó, tâm trí không biết đang bay đến tận đâu đâu.

Đột nhiên, “xoảng” một tiếng.

Anh bật dậy, mới ra đến cửa đã nghe liên tiếp hai tiếng nữa. Bước ra ngoài, nhờ ánh sáng ngoài kia, anh thấy trên mặt đất gần bể nước đầy mảnh bát vỡ trắng xóa.

“Tóm lại là cô rửa bát hay đập bát hả?”, anh lao đến, giật miếng giẻ trên tay Tang Du, “Không cần cô rửa nữa, vào nhà đi”.

Nhìn đám bọt xà bông trong chậu, không nhìn được, trán anh lại nổi gân xanh. Cô nàng chết tiệt, rốt cuộc đã bỏ bao nhiêu nước rửa bát vào vậy, cả chậu nước ngoài bọt xà phòng ra thì chẳng nhìn thấy gì hết.

Tang Du vẩy bọt xà phòng trên tay, gương mặt tỏ ra vô tội: “À, ừ, tay trơn quá, vừa không để ý một cái là nói bay đi luôn”.

Tổng cộng ba cái đĩa, hai bát ăn cơm, một bát canh thì bị cô đập vỡ chỉ còn lại hai đĩa, một bát ăn cơm.

Sau khi gặp phải Tang Du, Thẩm Tiên Phi cảm thấy vận xấu luôn theo đuổi, không, mà ác quỷ ám người. Anh vội vàng rửa xong hai cái đĩa và cái bát đó rồi nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc nát trên đất, vào nhà.

Tang Du theo vào, thấy anh đằng đằng sát khí ngồi trên sofa thì đành đứng ở cửa.

“Ừa, lại cãi nhau à?”, bà Ngô Ngọc Phương đi xuống, tay cầm một bộ quần áo, đưa cho Tang Du: “Quần áo cũ, tối nay cháu dùng tạm vậy”.

Tang Du ngẩn ngơ nhận lấy, đầu óc quay cuồng, một nơi chật chội thế này, phải tắm rửa thay quần áo ở đâu đây.

Bà Ngô Ngọc Phương bước đến, nói với con trai: “Đừng xem nữa, Hoàn Châu Cách Cách có gì hay ho đâu, năm nào cũng chiếu, tháng nào cũng phát, con không chán thì mẹ cũng phát ồm lên đây. Đứng dậy mau, dẫn cô bé đi tắm đi.”

“Á, anh ấy dẫn cháu đi tắm?!” Tang Du ôm chặt quần áo, nghi ngại nhìn bà Ngô Ngọc Phương, sao lại có bà mẹ cõi mở đến thế, lại còn ra lệnh cho con trai đi tắm hồ uyên ương với con gái nữa chứ.

“Gần đây thôi, đối diện kia kìa”, bà Ngô Ngọc Phương cười, chỉ gian nhà ở phía chéch bên kia.

Tang Du quay đầu, thấy gian nhà tối om om thì bất giác nuốt nước bọt, chẳng lẽ đúng là trời tối dễ làm việc? Cô thích Chim Ngổ thật, nhưng cô muốn yêu đương dang hoàng với anh, sau đó tình yêu hai người tiến triển theo trình tự, chứ không phải một bước là “xong việc”.

Thẩm Tiên Phi đứng dậy, liếc nhìn Tang Du rồi ra ngoài.

Tang Du do dự nhích một bước.

Bà Ngô Ngọc Phương cười nói: “Nước nóng gì đó thì cháu bảo A Phi làm cho. Mau đi tắm đi, tắm rửa xong rồi về nghỉ ngơi”.

Mỗi câu bà nói đều giống những quả bom đang nổ “đùng đùng” ngay trước mặt Tang Du.

Đến gian nhà chéch phía đối diện, Tang Du mới hiểu, thì ra đây là gian nhà tắm công cộng giản dị, tức là nơi tắm rửa chung của mọi người trong khu nhà. Mùa hè, người đến tắm khá đông, nơi đây trở thành nơi tắm rửa chuyên dụng của phụ nữ, đàn ông đều đến bể nước để giải quyết, giống như Thắm Tiên Phi lúc chiều.

Còn sở dĩ Thắm Tiên Phi “dẫn” đi tắm, là vì cửa đã bị hỏng, vẫn chưa sửa lại, Thắm Tiên Phi chỉ đứng bên ngoài để tránh kẻ khác không biết mà xông vào.

Đó là lần tắm rửa buồn phiền nhất trong gần mười chín năm cuộc đời của Tang Du. Không có bồn tắm cũng chẳng có vòi hoa sen, chỉ có thùng nước nóng và một chậu rửa, không có dầu tắm, càng không thể tắm cho tung bọt xà phòng lên được, chỉ có xà bông, tắm mệt rồi thì chỉ còn nước quỳ xuống, không thể nằm, cũng chẳng thể ngồi, còn phải dè chừng sự tấn công bất ngờ của muỗi.

Cô lại thầm gào thét trong lòng, mình nên kiên trì đợi lão Ngô tìm xe đưa mình về mới phải...

“Rốt cuộc cô còn muốn tắm bao lâu?” Bên ngoài Thắm Tiên Phi đã đứng ít nhất nửa tiếng đồng hồ, cứ mười phút anh lại gọi một lần, người bên trong một mỗi đáp lại.

“... Ra đây.” Tang Du mặc bộ váy liền áo màu hồng mà bà Ngô Ngọc Phương đưa, đứng ở cửa, tuy hơi cũ nhưng rất vừa người Tang Du.

Cuối cùng cô cũng tắm xong, móng còn bị muỗi đốt cho mấy cái sưng vù, nếu không ra nữa thì cô suy sụp mất thôi.

Thắm Tiên Phi bước vào dọn dẹp sạch sẽ, xách thùng nước rồi quay về nhà.

Tang Du ngồi trên sofa, mắt nhìn ti vi nhưng trong đầu lại nghĩ đến một cái đĩa, hai cái bát mà mình đập vỡ lúc nãy, ngày mai về lại thành phố, nhất định cô sẽ mua một bộ nhờ người ta đưa đến mới được.

Đột nhiên, một bóng người cao lớn chắn trước mặt cô, ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Thắm Tiên Phi thì nhỏ giọng hỏi: “Sao, em làm vướng bận anh à?”.

Căn nhà này nhỏ như vậy, ngoài sofa ra còn có ghế, cho dù anh muốn ngồi sofa thì cô ngồi đầu bên kia của sofa là được. Vị trí cạnh hai người cô cũng đâu chiếm dụng.

Thắm Tiên Phi nói ngắn gọn: “Cô ngồi trên giường tôi, làm sao tôi ngủ?”

Tang Du kinh ngạc nhìn sofa mình đang ngồi, chật như vậy làm sao là giường của anh được. Vội vã đứng dậy, cô thấy Thắm Tiên Phi khẽ đẩy mặt trên của sofa ra, lập tức biến thành một chiếc giường đôi nho nhỏ.

Cô chỉ chiếc giường, hỏi: “Tối nay em ngủ với anh trên chiếc giường này?”

Giường sofa cứng như vậy làm sao ngủ được, còn nhỏ nữa, trong nhà, giường của mình cô đã gấp hai lần cái giường sofa này rồi.

Thắm Tiên Phi lườm cô, lạnh lùng nhếch môi như đang cười giễu, sau đó nằm lên giường, xoay lưng lại.

Ngô Ngọc Phương thò đầu ra khỏi căn gác nhỏ, cười bảo: “Tiểu Du, cháu lên đây ngủ với dì”.

Gương mặt Tang Du đỏ hồng, chẳng trách lúc nãy Thắm Tiên Phi nhìn cô như vậy, đúng là mắt mặt quá.

Sáng hôm sau chưa tới năm giờ, Tang Du đã bị lôi ra khỏi giường.

Vì Thắm Tiên Phi nói muốn đi cho kịp chuyển xe về thành phố N lúc sáu giờ.

Tối qua ngủ trên chiếc giường ở căn gác nhỏ, tấm phản cứng ngắc khiến cả đêm Tang Du ngủ không ngon nổi, chuyện này làm Tang Du nhớ đến đêm đầu ngủ ở trường cũng lặn lội thế này, hôm sau liền nhờ người đặt chiếc giường thoải mái hơn căn cứ theo kích thước giường ở ký túc.

Gắng gượng đến ba bốn giờ sang, nàng công chúa hạt đậu trong truyền thuyết là cô, thực sự buồn ngủ đến độ không gượng nổi nữa nên mới chợp mắt được một tí.

Thẩm Tiên Phi đứng dưới gọi mãi, không thấy cô dậy mà chỉ thấy hai cái gối liên tiếp bay xuống.

Sa sầm mặt, anh quyết định lên trên gọi cô dậy.

Tang Du chỉ cần chưa ngủ đủ thì tính tình rất thô lỗ, thường thì sẽ đấm cho người đánh thức cô dậy một trận. Anh lên gọi cô dậy, tất nhiên không thể không húng vài cú đấm của cô rồi.

Lúc cô bị cưỡng chế xuống dưới, đôi mắt như sụp xuống, lơ mơ nhìn thấy gương mặt anh như thể Bao Công ban phúc vậy.

Khi hai người lại xuất hiện ở con ngõ nhỏ, những người hàng xóm xung quanh đều ngạc nhiên.

“A Phi à, bạn gái cậu hôm qua không về nhà hả?”

“Ôi già nên lắm cảm mất rồi, hôm qua lúc hai người đi, tôi quên nói là xe đã chạy sớm hơn giờ đã định.”

“Hai người có vẻ không có tinh thần mấy nhỉ, đêm qua mệt quá nên không ngủ được chăng?”

“A Phi, hình như mặt cậu hơi sưng?”

“...”

Trong tiếng xì xầm bàn tán tò mò, hai người cuối cùng cũng rời khỏi con ngõ nhỏ chật hẹp và hỗn loạn ấy.

Tang Du gọi điện cho lão Ngô, hôm qua Tang Chấn Dương uống nhiều quá nên chưa đi khỏi thành phố A, nôn một trận dữ dội, lão Ngô đành ở lại đó chăm sóc ông nên Tang Du chỉ còn cách chen lên xe với Thẩm Tiên Phi.

Từ lúc Thẩm Tiên Phi bị Tang Du đánh cho đến khi lên xe, anh không hề nói với cô câu nào.

Tang Du vừa lên xe lại tiếp tục hẹn hò với Chu Công (*)

(*) Đây là một điển cố từ sách Luận Ngữ thiên “Thuật nhi”. Chu Công là chính trị gia lập ra nhà Tây Chu, lập rất nhiều công lao cho nhà Chu, sau hậu thế tôn ông là bậc tiên thánh. Khổng Tử thời Xuân Thu rất tôn sùng Chu Công, từ nhỏ ông đã học lục nghệ, nắm vững điển chương chế độ lưu truyền từ thời Tây Chu, ông mơ ước xác lập được chế độ chính trị như thời ấy bởi cho rằng xã hội thời Tây Chu là xã hội hoàn mỹ cực độ, chính vì thế ông thường nằm mơ thấy Chu Công. Ngày nay điển cố này thường được dùng để biểu đạt lòng kính trọng với các bậc tiên hiền. Còn trong ngôn ngữ mạng các bạn trẻ Trung Quốc hay dùng để chỉ giấc ngủ.

Hai người ngồi cạnh nhau trong chỗ ngồi chật chội, chiếc xe đi ngang qua một hố đất, nảy lên, cơ thể hai người đều chạm vào nhau. Đầu Tang Du rất tự nhiên ngã vào vai Thẩm Tiên Phi, còn Thẩm Tiên Phi đang nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc nào cũng đẩy đầu cô ra một cách không hề thương xót.

Xe xóc như thế, lần nào đầu cô cũng ngã vào vai Thẩm Tiên Phi, lần nào cũng bị anh đẩy ra, cuối cùng Tang Du không kìm nổi nữa: “Tay anh bị chuột rút à? Cứ đẩy đầu em ra mãi vậy? Dựa một chút có chết không? Anh còn dám đẩy đầu em ra lần nữa xem, em sẽ cho nửa mặt bên phải của anh hết như nửa mặt bên trái!”.

Trùng mắt một cái, cô ngang ngược dựa cả người vào Thẩm Tiên Phi, tiếp tục ngủ say.

Dù sắc mặt Thẩm Tiên Phi đang sa sầm, sát khí nặng đến mấy, để không làm trò cười cho mọi người trên xe được anh đành nín nhịn.

Và cứ thế, Tang Du đã dựa vào Thẩm Tiên Phi thành công, ngủ một mạch cho tới khi đến bến xe thành phố N.

Xuống khỏi xe, Tang Du vận người một cách thỏa mãn, còn Thẩm Tiên Phi một mình lên xe bus, cô đuổi theo, nhưng chiếc xe lăn bánh mất rồi. Bất lực, cô đành gọi taxi về trường trước.

Về đến ký túc xá, Tang Du không hề nhắc một chữ về chuyện gia đình Thẩm Tiên Phi, cũng không đi tìm anh như trước kia mà bắt tay vào làm một chuyện khác khá là quan trọng.

Đập vỡ bát nhà Thẩm Tiên Phi, chiều hôm đó Tang Du phái người mang đến đó hai bộ, còn dặn dò nếu bà Thẩm từ chối nhận thì người đó không cần quay về thành phố N nữa.

Chuyện tối đó ở Phố Tây, như thể giữa hai người chưa bao giờ xảy ra vậy.

18. Chương 18

Sống chung có điều kiện

Lại hơn một tháng trôi qua thật nhanh, mấy hôm nữa là đến kỳ nghỉ hè.

Thẩm Tiên Phi ngoài nhận làm gia sư cho hai gia đình ra, còn vẽ thiết kế để kiếm thêm tiền, mà quy định giờ giấc đóng cửa trường đối với anh quả không thuận tiện chút nào, anh vẫn chọn thuê phòng trọ ở ngoài cùng với bạn học trung học.

Ở lối đi cầu thang, một đôi nam nữ có vẻ là sinh viên đang dựa vào góc tường, hôn nhau đắm đuối.

Nhả một hơi khói thuốc, Tang Du nhìn đồng hồ, đã năm phút nữa qua đi, hai người đó vẫn ôm nhau gặm cắn. Cuối cùng cô không chịu nổi hai người quá sến đó, nóng nảy lôi di động ra, đổi sang nhạc chuông báo thức chói tai nhất, cuối cùng hai người trong góc tường đã có phản ứng, buông nhau ra nhanh như điện giật.

Tên con trai quay lại, găm với Tang Du: “Chuyện gì thế? Sao cô lại như vậy?”.

“Đến thu lại nhà”, Tang Du dập tắt thuốc.

“Thần kinh, chủ nhà không phải cô, cô đến thu cái gì?”, tên con trai giận dữ.

“Anh mới thần kinh, còn nói bậy nữa thì coi chừng tôi kiện anh nhục mạ tôi đấy. Nhìn cho kỹ đây”. Tang Du tiến đến, đưa hợp đồng mua bán nhà ra trước mặt anh chàng kia sau đó quay lại kéo ông chủ nhà, “Ông đến đây giải thích cho họ biết”.

Ông chủ nhà vất vả trèo lên mấy bậc thang, đến trước mặt đôi tình nhân kia, giải thích một thôi một hồi, nào là cần tiền gấp nên đã bán nhà cho Tang Du.

Cặp tình nhân nhìn nhau, cô gái nói với ông chủ nhà: “Nhưng chúng tôi đã trả tiền thuê nhà nửa năm, ông bán nhà cho cô ta, nếu cô ta đuổi chúng tôi đi thì theo hợp đồng, ông phải đền tiền cho chúng tôi”.

Tang Du cắt ngang cô nữ sinh: “Chưa cần đuổi hai người đi. Đây là chìa khóa nhà số 701 đối diện, căn nhà đó là nhà dành cho người độc thân, hai người có thể ở đó nửa năm, xem như là bồi thường cho nửa năm không có chỗ ở. Hai người là tình nhân, thuê nhà cùng người khác có rất nhiều chuyện bất tiện, căn nhà đó thích hợp, bên trong đã có đủ đồ dùng, giá thuê cũng tương đương ở đây. Bạn của hai người tôi sẽ khuyên trả phòng sau, hai người không cần lo. Đây là hợp đồng thuê căn nhà kia, còn đây là hợp đồng trả căn nhà này”.

Cặp tình nhân đó không dám tin vào miếng bánh từ trên trời rơi xuống này, hào hứng nhận lấy hợp đồng thuê nhà và trả phòng. Mở cửa phòng ra, rồi dưới sự giám sát của chủ nhà, cặp tình nhân vui vẻ ký tên vào hợp đồng trả phòng.

“Được rồi, ông đi được rồi”, Tang Du khoát tay với ông chủ nhà, ra hiệu rằng chuyện còn lại để cô xử lý.

Đội cặp tình nhân thu dọn đồ đạc bằng tốc độ nhanh nhất rồi rời đi, Tang Du bắt đầu gọi điện, vừa thông báo cho công ty chuyển nhà đến ném hết toàn bộ vật dụng gia đình cũ kỹ này đi, vừa bảo chuỗi cửa hàng nội thất của gia đình cô mang đồ đạc đến.

Thẩm Tiên Phi bận rộn cả ngày trời cuối cùng cũng về lại ngôi nhà anh thuê với cậu bạn trung học.

Trong tích tắc bật đèn lên, anh sững sờ, nhìn thấy trong phòng khách nhỏ bỗng xuất hiện rất nhiều vật dụng gia đình mới toanh, còn có ti vi, tủ lạnh, đầu đĩa, máy điều hòa kiểu đứng, máy lọc nước... Những món đồ xa xỉ mà anh nghĩ là nên đặt trong trung tâm thương mại lại xuất hiện ở nơi mình ở, thậm chí anh còn nghi ngờ không biết mình có vào nhầm nhà hay không nữa.

Chắc chắn là anh nhìn thấy ảo ảnh rồi, anh nhắm mắt sau đó lại mở ra, ảo ảnh vẫn còn đó, cứ lặp lại mấy lần, rồi mở mắt ra, anh nhìn thấy bóng người vẫn tồn tại ngay trước mặt một cách khó tin, không tìm được, anh lớn giọng hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

Tang Du vuốt vuốt mái tóc rối, vừa ngủ dậy thì Thẩm Tiên Phi đã về.

Dựa vào bộ sofa đơn, cô nhướn mày: “Em ở nhà em, có vấn đề gì à?”

“Nhà cô? Ở đây trở thành nhà cô từ khi nào vậy? Mấy người bạn của tôi đâu?” Chỉ cần nhìn thấy Tang Du là tính cách tốt đẹp của Thẩm Tiên Phi như bị ném lên chín tầng mây.

“Hôm nay, em mua căn nhà này, bạn anh trả phòng rồi. Đây, đây là hợp đồng.” Tang Du lôi hai bản hợp đồng trong túi ra đưa cho Thẩm Tiên Phi.

Thẩm Tiên Phi xem xong ném thẳng hai bản hợp đồng vào người Tang Du, quát to: “Tang Du, cô có biết hành vi này của cô khiến người khác không chịu đựng nổi không? Trong trường tôi bị cô bức đến độ không còn cách nào khác, bây giờ thuê nhà ở ngoài mà cô còn thế nữa. Cô đừng tưởng là đến nhà tôi ở một đêm thì tôi sẽ thay đổi suy nghĩ về cô! Từ chuyện Pepsi, đến sau này cô thay đổi hình tượng, tôi đều thừa nhận mình sai. Tóm lại cô muốn gì? Hôm nay nói rõ một lần đi”.

“Em đã nói từ lâu rồi, em muốn làm bạn gái anh.” Tang Du dựa vào sofa, ngược lên nhìn Thẩm Tiên Phi đang nổi giận. Không biết vì sao mà cô đặc biệt thích nhìn anh nổi điên, dáng vẻ anh giận dữ thật là “mất hồn”.

“Tại sao? Tại sao cô cứ phải đòi làm bạn gái tôi?”

“Làm gì có cái gọi là tại sao?”

“Chẳng phải bên cạnh cô có Tăng Tử Ngạo hay sao? Cậu ta không phải bạn trai cô à? Cô làm bạn gái cậu ta thì khác hả?”

“Tất nhiên là khác. Cậu ta không phải bạn trai em, em cũng không thích cậu ta, tại sao phải làm bạn gái chứ. Người em thích là anh, tất nhiên là muốn làm bạn gái anh rồi”, Tang Du lườm anh rất tự nhiên bộc lộ tâm ý của mình cho anh biết.

Cô đã theo đuổi anh đến tận nhà rồi, bây giờ vì anh mà dùng hết số tiền tích lũy trong bao năm để mua ngôi nhà này, sao anh vẫn không nhận ra là cô thích anh? Bọn Tư Tư nói EQ của cô bằng 0, chẳng lẽ EQ của anh là âm?

Cô thích anh?

Thẩm Tiên Phi nhìn Tang Du bằng cặp mắt nghi ngờ, cô lại còn nói là cô thích anh? Từ lần đầu gặp nhau cô đã động tay động chân với anh, cuối học kỳ trước, sau khi gặp ở thư viện, anh bị cô đánh một trận, đến nay vẫn còn nhớ, hơn tháng trước ở nhà mình, anh lại bị cô đánh, dù từ góc độ nào thì anh cũng thực sự không nhận ra cô thích mình ở chỗ nào.

Anh biết hai lần anh làm tổn thương lòng tự trọng của cô rất nặng nề, nhưng anh không cố ý, anh cũng đã xin lỗi đồng thời phải trả giá đau. Cứ nghĩ rằng kỳ nghỉ đông ấy đã cắt đứt hoàn toàn, ai ngờ hơn tháng trước lại khiến thân kinh anh trở nên căng thẳng, về đến trường anh còn e ngại, dè dặt mất mấy ngày, cô không đến làm phiền anh mới yên tâm, nhưng anh không bao giờ nghĩ rằng cô lại ào đến sau hơn một tháng, hơn thế nữa còn điên cuồng đáng sợ hơn mọi lần.

Anh đành khoát tay bất lực, nói với cô: “Rốt cuộc cô thích tôi vì cái gì? Tôi thay đổi có được không?”.

“Lời nói đùa đó em đã nghe rất nhiều lần hỏi học trung học rồi, không có gì mới mẻ cả”, cô ôm gối Hello Kitty nhìn anh.

Quay mặt đi, anh nhắm mắt lại, thở dài, lần nào nói chuyện với cô, anh cũng bị cô làm cho tức chết, không thể nào trao đổi gì được, lần nào cũng ông nói gà bà nói vịt. Khi mở mắt ra, anh nói gọn: “Được thôi, nếu đây là nhà cô thì chuyển đi ngay”.

Quay người đi, anh bỏ về phòng mình.

Tang Du nghe câu đó, lập tức nhảy bật khỏi sofa, dang rộng hai tay cản trước mặt anh, cuống quýt nói: “Em có đuổi anh đi đâu”.

“Vậy tự tôi muốn đi, không được à?”, đôi mắt ánh lên vẻ tức giận, anh lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Chớp hàng mi đen nhánh xinh đẹp với vẻ khó tin, Tang Du đứng ngoài cửa phòng, nhìn Thẩm Tiên Phi thu dọn đồ đạc.

“Thẩm Tiên Phi, nếu anh ra khỏi nhà này thì nửa năm tiền thuê của anh sẽ không quay lại, em sẽ không trả cho anh đâu”, cô dựa vào cửa, hét lên với anh: “Mỗi ngày anh vất vả kiếm tiền, ném nửa năm tiền thuê nhà đi, anh không xót à? Em chưa sử dụng hết chiêu thức của mình, anh đã không chống cự nổi, chẳng lẽ sau này ngày nào anh cũng trốn tránh em như thế, không thấy đau đầu hay sao? Thẩm Tiên Phi, em có thể tra ra địa chỉ nhà anh, em có thể tìm ra anh đang ở đây, em có thể mua lại căn nhà này thì dù anh có dọn đi đâu, chỉ cần anh ở thành phố N này, chỉ cần anh còn trong trường này, đều không thoát được. Em đã nói rồi, em cứ muốn là bạn gái anh đấy.”

Bàn tay đang dọn dẹp khựng lại, Thẩm Tiên Phi co chặt nắm ty, nghĩ lại gần năm nay, anh đã không thoát khỏi sự đeo bám của Tang Du, chính vì cô có tiền, có tiền thì có thể làm được tất cả.

Tang Du thấy anh dừng lại thì kích động nói tiếp, “Hoặc là, anh ở đây một thời gian, em phát hiện ra khuyết điểm của anh, không thích anh nữa, tránh xa anh ra, như thế anh sẽ được giải thoát thật sự, không cần đối diện với sự đeo bám mỗi ngày của em nữa. Vậy nên khi còn ở đây, anh có thể bộc lộ mặt xấu nhất của mình cho em thấy, để em từ bỏ anh”.

Mím chặt môi, Thẩm Tiên Phi giận dữ gạt đám quần áo đã xếp gọn gàng. Cô nói đúng, cô có thể tìm ra nhà anh, tìm đến đây, cho dù anh dọn đến chỗ khác thì ở đâu cũng vậy, so với chuyện suốt ngày suy nghĩ cách ứng phó với các chiêu thức của cô, chi bằng cứ giải quyết triệt để mọi chuyện trong mùa hè này đi.

Anh quay lại nhìn cô, cô đứng ở cửa, ánh đèn ngoài phòng còn sáng hơn đèn trong phòng anh, nửa gương mặt khuất trong bóng tối, nhưng chỉ có đôi mắt nhìn anh là sáng rõ khó tả.

“Tang Du, tôi không muốn lãng phí thời gian và sức lực như thế này nữa, cứ như vậy thì cả tôi và cô đều rất mệt”.

“Em biết. Thẩm Tiên Phi, chúng ta đánh cược đi, nếu trước khi mùa hè kết thúc, em vẫn chưa khiến anh gật đầu chấp nhận em làm bạn gái anh, thì em sẽ dọn khỏi đây, từ đó về sau sẽ không quấy rầy anh nữa. Tang Du em có thể thề với trời”, cô giơ cánh tay phải lên.

Im lặng hồi lâu, đôi mắt u sầu của Thẩm Tiên Phi ngược lên nhìn cô, anh nói ngắn gọn: “Cô không cần thề, tôi cược với cô. Cược trong hè này, tức là hai tháng, sau hai tháng, cô phải dọn ra khỏi đây”.

“Nếu sau hai tháng em thắng, em sẽ là bạn gái anh.”

“Tôi sẽ không thua đâu”, thấy cô tỏ ra kiên quyết, Thẩm Tiên Phi khẽ nuốt nước bọt, “Cô đừng vui mừng quá sớm, có điều kiện cả đấy”.

Anh ngồi xuống bàn, cầm bút lên rồi viết liên tục trên tờ giấy trắng, không lâu sau, anh đưa giấy và bút cho Tang Du: “Ký tên cô vào”.

“Gì cơ?” Cô không hiểu, đón lấy tờ giấy xem kỹ, trên đó viết “Giấy cam kết”.

Đúng là nét chữ, nét người, bút tích của Thẩm Tiên Phi rất mạnh mẽ, đẹp như chính anh vậy.

Cô bắt đầu đọc kỹ, trên đó viết:

GIẤY CAM KẾT

Phòng ngủ chính thuộc về Tang Du, phòng ngủ phụ thuộc về Thẩm Tiên Phi, phòng khách, nhà bếp, nhà vệ sinh, ban công sẽ là nơi sử dụng chung.

Tang Du đảm bảo trong thời gian thuê chung (từ ngày 1 tháng 7 đến 31 tháng 8 năm 200X) sẽ thực hiện những việc sau:

Một, chưa được sự cho phép của Thẩm Tiên Phi thì Tang Du không được vào phòng ngủ của Thẩm Tiên Phi, không được đụng vào đồ dung cá nhân của Thẩm Tiên Phi.

Hai, Tang Du không được thực hiện hành vi tiếp xúc cơ thể không cần thiết với Thẩm Tiên Phi ở những nơi sử dụng chung.

Ba, Tang Du không được tiết lộ chuyện sống chung với Thẩm Tiên Phi cho người khác biết.

Bốn, chưa được Thẩm Tiên Phi đồng ý, Tang Du không được đưa người khác vào nhà.

Năm, Tang Du không được đặt những vật dụng con gái ở những nơi sử dụng chung.

Sáu, Tang Du không được mặc những bộ quần áo hở hang, đi lại ở những nơi sử dụng chung.

Bảy, Tang Du không được hút thuốc, uống rượu, ném đồ đạc lung tung như giấy vụn, vỏ táo ... ở bất cứ góc nào trong ngôi nhà này.

Tám, Tang Du không được sỉ nhục Thẩm Tiên Phi bằng ngôn ngữ, bao gồm đặt biệt danh.

Tám điều trên do Thẩm Tiên Phi giám sát, nếu vi phạm, Tang Du sẽ lập tức dọn ra khỏi nhà. Sau này người giám sát sẽ bổ sung thêm các điều khoản khác.

Người giám sát:

Người đảm bảo

Thẩm Tiên Phi

Tang Du

(Ký tên)

(Ký tên)

Tang Du đọc rất kỹ, ngoài điều thứ bảy về hút thuốc ra thì những điều còn lại đều có thể làm được.

Nhìn Thẩm Tiên Phi vẻ ai oán, cô chỉ vào điều bảy: “Có thể sửa thành em hút trong phòng em, hoặc ban công cũng được, những nơi sử dụng chung sẽ không hút được không?”

“Được. Tôi rất hoan nghênh cô hút thuốc, chỉ cần cô làm thế ở bất cứ góc nào trong nhà này, thì sẽ căn cứ vào điều cuối cùng, hãy tự động dọn khỏi đây.” Ý là, không được!

Để thắng được trái tim của anh Thẩm Tiên Phi đẹp trai, Tang Du từ bỏ suy nghĩ thay đổi giấy cam kết, cùng lắm thì cô ra ngoài hút, hút xong lại vào, cô cầm bút lên, ký tên mình rồi bay phượng múa lên đó.

Nhìn bút tích thanh tú đẹp đẽ, cái tên đó đang bám theo anh như lời nguyện, Thẩm Tiên Phi giật lấy tờ giấy, rồi đóng cửa phòng lại, chặn Tang Du ở phía ngoài.

Cột đèn màu ở sân thượng tòa nhà cao tầng đối diện xuyên qua nhà bếp bên ngách trái, qua phòng vệ sinh, chiếu lên gương mặt hoang mang của Tang Du khiến cô nhất thời không mở mắt nổi.

Nhìn phòng vệ sinh và nhà bếp được chiếu lúc mờ lúc tỏ, cảnh tượng kinh dị ấy khiến cô rùng mình một cái, chà xát hai cánh tay, trừng mắt nhìn phòng Thẩm Tiên Phi rồi vội vàng phóng về phòng mình.

Vốn dĩ Thẩm Tiên Phi chỉ nhận làm gia sư cho hai nơi, nhưng một người bạn vì gia đình có chuyện nên phải về quê gấp, thế nên công việc gia sư của người ấy cũng rơi vào tay anh. Nhà của bốn học sinh lần lượt nằm ở bốn góc đông tây nam bắc của thành phố N, như thế dù Thẩm Tiên Phi có sự kiên nhẫn cực kỳ cũng không thể chạy khắp một lượt nhà của bốn học sinh trong vòng một ngày.

Cũng may trong bốn học sinh ấy có hai em năm sau thi lên cấp ba, cần ôn luyện số học, có hai em năm sau thi đại học cần dạy thêm tiếng Anh. Phụ huynh các em đều khá dễ tính, sau khi bàn bạc, họ đã để bốn học sinh cùng đến chỗ anh để học thêm, sáng hai – tư – sáu dạy số học, sáng ba – năm – bảy dạy tiếng Anh, chủ nhật nghỉ.

Hôm ấy vừa khéo là ngày đầu tiên dạy thêm tiếng Anh cho hai học sinh thi đại học, hai cô bé trung học suốt ngày chỉ đặt tâm trí vào Thẩm Tiên Phi, anh nói những gì, căn bản hai cô không nghe vào nổi.

Thẩm Tiên Phi hỏi họ vấn đề gì, họ đều không trả lời được, khiến anh muốn nổi điên lên nhưng cố kìm nén. Đó cũng là nguyên nhân mà xưa nay Thẩm Tiên Phi không nhận dạy nữ sinh trung học, chỉ nhận nam sinh là thế.

“Sống chung”, được ba ngày, Tang Du suốt ngày rảnh rỗi, ngoài việc chơi game trong phòng thì đi qua đi lại ngoài phòng khách. Lúc này cô đang ôm nửa trái dưa hấu ngồi trên sofa trong phòng khách ăn ngon lành, đôi mắt không ngừng đảo qua lại giữa Thẩm Tiên Phi và hai cô bé kia.

Đối với hành vi của hai cô bé, Tang Du luôn theo dõi sát sao, nắm bắt được vẻ mặt sắp lên cơn điên của Thẩm Tiên Phi, cô đặt nửa trái dưa xuống, chạy vào phòng vệ sinh làm gì đó với phần dưới của bồn rửa mặt, sau đó thò đầu ra nói với Thẩm Tiên Phi: “Anh ơi, ống nước dưới bồn rửa mặt trong này bị tắc rồi”

Nghe Tang Du gọi mình là “anh ơi”, ban đầu Thẩm Tiên Phi tỏ ra kinh ngạc, sau lại thấy ngờ vực. Không biết cô lại đang làm trò quỷ gì, nếu là lúc khác mà cô phiền phức như vậy, chắc chắn anh sẽ không nể mặt cô, nhưng bây giờ anh như vớ được vàng, vội vàng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Trong lúc Thẩm Tiên Phi đang cố gắng thông đường ống, thì Tang Du lại khoanh hai tay ngồi xuống trước mặt hai cô bé học sinh, cầm quyển đề thi lên, hờ hững liếc một cái, mười câu trắc nghiệm hết tám câu đã sai bét.

Cô ngoắc ngoắc ngón tay với hai cô bé, hai cô ngờ vực chòm sát, cô hỏi: “Có phải thầy Thẩm dạy không hay?”

Hai cô bé lắc đầu.

“Các em có biết chị là gì của thầy ấy không?”

“Em gái.” Hai cô bé đang thầm than thở trong lòng, may mà cô ta là em gái của thầy Thẩm.

“Chính xác”, Tang Du gật đầu, “Mọi người đều như thế cả, chị biết các em có tâm sự gì, các em nghĩ gì chị đều biết hết. Anh chị rất đẹp trai đúng không? Thích anh chị phải không?”

Hai cô bé gật đầu.

“Ta thương lượng thế này nhé, nếu các em làm xong đề thi này, nếu có thể đạt trên bảy mươi điểm thì chị sẽ nói cho các em biết những chuyện liên quan đến ông anh chị, bao gồm số đo ba vòng, chiều cao này, cân nặng này, sở thích này, tướng ngũ này ... đều được. Chị làm thế là vì tốt cho anh chị, thấy anh trai đau lòng vì thành tích của hai em, chị rất thương! Đương nhiên chị lén tiết lộ những điều này rất nguy hiểm, thế nên phải có điều kiện, thi tốt thì mới có tin, thì không tốt thì không có gì hết. Ngoài ra, chị không nhận hối lộ đâu.”

Trước sự cảm dỗ trần trụi như thế, đôi mắt hai cô bé híp lại thành một đường chỉ, vội vàng gật đầu. họ quay lại nhìn về phía phòng vệ sinh, chắc là định ngắm Thẩm Tiên Phi thêm chút nữa.

Tang Du gõ bàn: “Đừng nhìn ngó lung tung nữa, mau làm bài đi”.

Có động lực mới có nghị lực.

Để biết được chuyện về Thẩm Tiên Phi, hai cô bé cắn cú miệt mài làm đề thi.

Thẩm Tiên Phi móc ra một đồng giấy cứng từ trong ống nước, thô bạo nói với Tang Du: “Tang Du, sao cô lại nhét cái đồng này vào đường ống? Lần sau chú ý, cô muốn rửa gì đó thì ra ban công, đừng có để rơi giấy vào nữa.”

Rửa sạch tay rồi ra khỏi phòng vệ sinh, anh thấy Tang Du đang ôm dưa hấu ngồi chỗ mình lúc nãy, nhìn hai cô bé chăm chăm. Theo phản xạ, anh muốn hỏi là có phải cô đã làm gì hai cô bé ấy không, kết quả là nhìn thấy hai cô bé ngoan ngoãn làm đề trắc nghiệm, còn cô nghiêm nhiên trở thành giám thị, cảnh tượng hài hòa ấy khiến anh vô cùng bàng hoàng, sững sốt.

Miệng ngậm dừa hấu, Tang Du nói với một cô bé: “Câu đơn giản thế này mà có gì phải nghĩ ngợi, không biết làm thì cứ chọn C đi”.

Cô bé bên cạnh ngẩng lên hỏi vặn lại: “Lúc này em không biết làm, chị cũng bảo chọn C, tại sao không phải A, không phải B, cũng không phải D, mà cứ là chọn C chứ?”

Lại xúc một miếng dừa cho vào miệng, Tang Du lúng búng: “Ồ, năm ngoái lúc chị thi, còn một tháng, chị đã làm hết tất cả đề thi của năm trước trong vòng một tuần, sau đó liệt kê hết những câu không làm được ra, đối chiếu với nhau, tỷ lệ chọn C chiếm trên 70%, nên nếu gặp câu nào không biết làm thì chị chọn C”

“Thế cũng được á?”, hai cô bé cùng kêu lên.

“Tại sao không được?”, Tang Du gặm dừa hấu

Không kìm nổi nữa, Thẩm Tiên Phi sa sầm mặt bước đến, nghiêm khắc nói với hai cô bé: “Đừng nghe chị ấy nói linh tinh. Nếu ai khôn lỏi cũng thành công thì những người chuyên tâm học hành mãi mãi cũng không lên nổi đại học.”

Tang Du ôm quả dừa hấu ngoan ngoãn nhích sang sofa, bữu môi nói: “Không tin thì thôi. Đó là tuyệt chiêu lúc em thi đại học, bây giờ chia sẻ miễn phí mà có người không biết hưởng thụ. Hừ!”

Thời gian trôi qua từng giây, từng phút một, hai cô bé cuối cùng cũng làm xong.

Khi đối chiếu với đáp án, bỗng dưng hai cô nàng hứng chí hét lên: “Đáp án đúng là C thật. Thầy ơi, em gái thầy thần kỳ thật!”

Khóe môi giật giật liên tục, Thẩm Tiên Phi chau mày nhìn Tang Du cuộn mình trong sofa, đang bê quả dừa lên, nhìn từ hướng anh, cả gương mặt cô đều bị vỏ dừa che khuất. Tư thế buồn cười đó khiến hàng lông mày anh giãn ra, thậm chí còn muốn cười nữa, thì ra lúc cô thi đại học cũng làm bậy bạ như thế.

“Chị đã nói chọn C mà cứ không tin. Ôi, no quá. Dừa “thái giám” lúc ăn thật tiện, không cần nhả hạt.” Tang Du hài lòng ợ một cái rồi bỏ vỏ dừa xuống, thề lưỡi liếm nước dừa còn đọng trên mép, thuận tay rút một tờ giấy trong hộp khăn giấy bên cạnh ra lau miệng, bỗng dưng cảm thấy thiếu tự nhiên như có ai đó đang nhìn mình, cô ngược lên nhìn thấy ngay đôi mắt nửa cười nửa không của Thẩm Tiên Phi.

Bị Tang Du nhìn thế, cảm giác ấy như bị bắt quả tang làm chuyện xấu, mặt Thẩm Tiên Phi hơi nóng lên, anh vội vàng quay đi nhìn hai cô bé kia, nhưng trái tim trong lồng ngực vẫn đập thình thịch không ngừng, trong đầu chỉ nghĩ đến dáng vẻ lè lưỡi liếm môi của cô ...

Như cơn mây lên, Tang Du nhìn Thẩm Tiên Phi đang cúi gằm mặt, tự dưng thấy nhột trong lòng, lúc này có phải là chim ngốc đang nhìn cô cười? Muốn cười thì cứ cười đi, tại sao còn cười trộm, lẽ nào mặt cô có dính gì?

Nghĩ đến hình tượng xấu xí của mình có khả năng bị chim ngốc nhìn thấy, cô lập tức nhảy xuống sofa, chạy vào phòng vệ sinh, soi gương một lúc lâu, chỉ thiếu nước rửa mặt từng sợi lông mày, cũng không phát hiện ra có gì không ổn.

Cuối cùng cô đúc kết, chim ngốc sẽ không cười với cô, lúc này nếu không phải mắt cô hoa thì chắc là mặt anh đang bị co giật.

Tiến hai cô bé học sinh về rồi, Thẩm Tiên Phi vừa đóng cửa thì chuông cửa đã reo vang.

Có phần ngờ vực, anh mở cửa, nhìn thấy một phụ nữ trung niên độ hơn năm mươi tuổi đang đứng bên ngoài, tay xách rất nhiều túi.

Người phụ nữ đó thấy Thẩm Tiên Phi thì tỏ r sững sốt, ngần ngợ một lúc rồi hỏi: “Tôimuốn tìm tiểu thư nhà tôi...”.

“Ai tìm em thế?”, Tang Du vội vã phóng ra khỏi phòng vệ sinh, mới thấy má Ngô cô đã reo lên mừng rỡ: “Ôi trời, má Ngô, má đến đúng lúc quá. Tốt quá, má không mang quần áo đến thì ngày mai con hết đồ mặc rồi”.

Nhận mấy túi xách từ tay má Ngô, cô quay sang thấy Thẩm Tiên Phi sầm mặt bỏ đi, tim như nhảy dựng lên, mới ngày thứ ba mà hình như cô đã phạm vào điều thứ ba và thứ tư trong giấy cam kết rồi.

“Tiểu thư, sao cô ở chung với con trai? Nếu để Tang tiên sinh và Tang phu nhân biết thì chết”, má Ngô lo lắng nói.

“Má Ngô, má hiểu lầm rồi, không có đâu, bọn con chỉ thuê chung. Bây giờ đang thịnh hành thuê nhà chung, chỉ là cùng một mái nhà, không xảy ra chuyện gì đâu”, Tang Du giải thích với vẻ thoải mái.

“Thuê chung? Nhưng ... người ta dù sao cũng là con trai, tiểu thư thế này sẽ thiệt thòi...”

“Thiệt thòi?” Đối với Thẩm Tiên Phi, cô rất muốn thiệt thòi một lần, nhưng đúng là ảo tưởng, “Từ nhỏ đến lớn có tên nào dám làm gì con đâu, trừ phi hẳn muốn chết”.

“Cũng đúng”, má Ngô gật gù, “Nhưng môi trường ở đây không tốt, tại sao tiểu thư lại không ở nhà? Ăn uống lại không ngon...”

“Về nhà? Đó mà là nhà sao? Đàn ông thì không bao giờ về nhà, đàn bà thì suốt ngày chơi mạt chược, mỗi ngày chỉ có mình con đối diện với ba tầng lầu trống trải. Đền chum pha lê trong phòng khách má có biết bao nhiêu hạt không? Tổng cộng là một ngàn tám trăm tám mươi hạt. Một ngàn tám trăm tám mươi hạt đó, ít nhất con đã đếm không dưới một trăm lần rồi!”, nhắc đến ngôi nhà không chút hơi ấm của mình, giọng cô bắt giắc cao vút lên, “Con thích đi học, vì ít nhất mỗi ngày cũng có người nói chuyện với con. Ở đây phòng tuy nhỏ, ít nhất cũng không khiến con thấy trống trải. Tim con đã rất trống vắng rồi, con không muốn môi trường xung quanh con cũng trống vắng như thế”

Má Ngô sững sờ nhìn tiểu thư từ nhỏ đã lớn lên bên bà, thì ra cô ấy không phải vô tri, vô giác, mà luôn chôn giấu trong lòng, không nói ra mà thôi.

“Chuyện con ở ngoài, bố mẹ con biết rồi, hôm đó con cũng có nói với họ, mùa hè này con muốn cảm nhận cuộc sống độc lập, họ không có ý kiến gì. Má về rồi đừng nói cho họ là con thuê chung với nam sinh là được.”

“Ừ, nếu tiểu thư cần gì thì cứ gọi điện cho má nhé”.

“Dạ, má về đi.”

Nhắc mấy túi quần áo lên, đóng cửa lại, Tang Du nhìn thấy Thẩm Tiên Phi khoanh tay đứng ở cửa phòng, một áp lực vô hình bao bọc lấy cô, không khí trong phòng khiến người ta nghẹt thở.

Tang Du thầm kêu trong lòng: Chuyện không hay rồi.

Đang nghĩ xem nên giải thích thế nào thì chuông cửa lại reo vang, cô đang xách túi định đặt xuống để ra mở cửa, ai ngờ bị Thẩm Tiên Phi nhanh chân lắm trước.

Lần này ngoài cửa là một phụ nữ trung niên khoảng hơn bốn mươi.

Thẩm Tiên Phi lạnh lùng nhìn Tang Du, chỉ thấy cô đứng quay lưng, không dám xoay người lại.

Người phụ nữ đó thấy Tang Du thì cười: “Tang tiểu thư, cô có đây à, tôi tưởng đi nhầm nhà chứ. Hôm nay tôi đến sớm một chút, muốn dọn dẹp sớm rồi về nhà sớm”.

“Chuyện đó, hôm nay không cần dọn dẹp nữa, dĩ có việc thì cứ về trước đi, hôm khác liên lạc.” Tang Du vội quay người, chen đến trước mặt Thẩm Tiên Phi rồi đóng cửa lại.

Xoay lại, cô thấy ngay Thẩm Tiên Phi đang nhìn mình bằng vẻ mặt không chút biểu cảm.

Im lặng một lúc, thấy anh không nói gì, cô xách túi quần áo lên, định vào phòng thì giọng anh lạnh lùng vang lên: “Quần áo cô bảo người giặt sạch mang đến, vệ sinh cũng nhờ người đến dọn, lát nữa có phải sẽ có người mang thức ăn đến không?”.

Cổ họng hơi động đậy, cô quay lưng với Thẩm Tiên Phi, khó nhọc lên tiếng: “Theo quy định, ngày mai em sẽ dọn đi, hôm nay em muốn ở một đêm cuối cùng”.

Cô xách quần áo định vào phòng.

Trong khoảnh khắc khép cửa lại, cô nghe thấy tiếng Thẩm Tiên Phi nói: “Nếu muốn thử cuộc sống tự lập thì việc đầu tiên là phải học cách giặt quần áo, nấu ăn và dọn dẹp vệ sinh. Tôi không muốn nhìn thấy có người đến đưa quần áo hoặc dọn vệ sinh nữa.”

Không tin vào những gì mình vừa nghe thấy nữa, anh đã nghe được cuộc trò chuyện giữa cô và má Ngô rồi sao?

Cô vội vàng mở cửa, thấy anh vẫn đứng ở chỗ cũ, đang nhìn mình không chớp mắt. Cô xúc động hỏi: “Ý anh là em không cần dọn đi nữa?”

Liếc Tang Du một cái rồi quay đi chỗ khác, Thẩm Tiên Phi lảng lạng bỏ về phòng.

Nhìn cánh cửa phòng anh khép lại, Tang Du không cam tâm, hỏi tiếp: “Vậy em có thể xin hút thuốc không?”

“Cô cứ thử xem”, giọng nói lạnh nhạt của Thẩm Tiên Phi vọng ra.

19. Chương 19

Nụ hôn kịch liệt

Từ khi Thẩm Tiên Phi không cho Tang Du nhờ người mang quần áo và dọn dẹp vệ sinh, dần dần, Tang Du phát giác ra hình như anh đã phần nào thay đổi suy nghĩ về cô, thỉnh thoảng cũng nói đôi ba câu, tuy không nhiều nhưng cũng không còn lạnh như băng giống như trước kia.

Quần áo sạch má Ngô mang đến đều đã mặc hết, cô đành ôm tất cả vào phòng vệ sinh, xả đầy nước vào chiếc chậu to mới mua, ném quần áo vào trong rồi túm lấy gói bột giặt bên cạnh đổ vào.

Trong tiềm thức vốn dĩ Tang Du chưa bao giờ nghĩ đến khả năng mình sẽ tự giặt quần áo, nhưng cứ nhớ đến lời hứa của mình, quyết định sống tự lập thì không thể như trước kia được. Cô cứ rầu rĩ tại sao hai hôm trước không đi mua máy giặt, bây giờ thì phải đau khổ giặt cả đống quần áo thế này.

Chưa bao giờ giặt quần áo nên khi nhìn thấy bột xà phòng tan dần trong chậu, cô nghĩ hay mình cho quá ít bột giặt rồi, thế là lại đổ vào thật nhiều.

Thẩm Tiên Phi vừa đi về thì nghe thấy những tiếng kêu ai oán chửi rủa từ trong phòng vệ sinh vọng ra, có phần nghi ngại nên anh đến xem sao, thì thấy Tang Du quay lưng ra cửa, đang kéo thứ gì đó lên khỏi chậu đầy xà phòng.

Một chiếc quần lót màu hồng bị cô kéo lên, vớt thẳng sang một cái chậu khác. Hai giây sau, lại thấy một chiếc áo lót hồng bị kéo lên, rồi vẫn bị ném sang cái chậu kia.

Mở to mắt, anh nhìn trần trời cảnh cô kéo từng cái quần, cái áo lên khỏi chậu giặt đầy bột xà phòng, rồi ném từng thứ vào cái chậu khác. Cuối cùng hai tay cô mò mẫm trong chậu, mồm vẫn lẩm bẩm: “Sao vẫn thiếu một cái quần lót nhỉ?”

Đứng ngẩn ra một lúc lâu, miệng Thẩm Tiên Phi há ra rồi lại khép vào, khép vào rồi lại há ra, cứ mấy lần như thế, vẫn chưa kịp lên tiếng thì thấy cô đã đổ chậu giặt, trút hết nước trong đó ra, sau đó quỳ xuống đất, tiếp tục tìm chiếc quần lót không thấy tung tích đâu.

“A, cuối cùng cũng tìm ra rồi. Đại công cáo thành!” Tang Du nhặt quần lót lên, ném thẳng vào cái chậu kia, cau có bẻ chậu lên định đi phơi đồ, vừa quay lại thì thấy Thẩm Tiên Phi với vẻ mặt kinh ngạc đứng tựa vào cửa, “Anh muốn dùng? May quá, em vừa giặt xong”.

Lườm cô nàng Tang Du đến cả quần áo cũng không biết giặt, Thẩm Tiên Phi thấy gói bột giặt đựng bên góc tường chỉ còn lại một nửa, khước môi anh khẽ giặt giặt, cau mày: “Cô định cứ thế này mà đi phơi quần áo à?”

“Có gì sai sao?” Tang Du dè dặt nhìn Thẩm Tiên Phi, hôm nay cô đâu phạm lỗi gì, tại sao anh nhìn cô như thế.

“Trong trường cô cũng không giặt quần áo bao giờ à?”

“Má Ngô nhà em cứ cách ngày lại đến lấy quần áo về giặt, giặt xong lại mang đến, sao em phải tự giặt?”

“Cô ... cô như thế có khác gì kẻ tàn phế đâu?”. Châu mày Thẩm Tiên Phi khoanh tay trước ngực mĩa mai cô, con nhà đại gia tính khí đều giống cô hết à? Ngay cả quần áo chính mình cũng không lo nổi.

“Cái gì mà tàn phế chứ, em tàn phế chỗ nào đâu?”

Anh lườm cô, chỉ chậu quần áo trên tay, bắt giắc giọng cũng to hẵn: “Một là cô chưa giặt, hai là chưa xả sạch, cứ thế này mà đi phơi à? Bột giặt chỉ cần cho một ít vào là được, cô lại cho cả nửa gói, cô tưởng đang tắm cho quần áo chắc? Chưa ăn thịt heo thì cũng phải thấy heo chạy chứ?”

Dùng bột giặt để giặt quần áo rồi còn phải xả cho sạch?

Chớp chớp mắt, cô nhìn anh với vẻ nghiêm túc: “Em không thích ăn thịt heo, cũng chưa thấy heo chạy bao giờ. Nhưng quảng cáo trong ti vi chẳng phải cho rất nhiều bột giặt vào chậu chỉ để giặt một cái áo thôi sao, sau đó lôi lên rồi treo lên dây bay bay đó. Quần áo em nhiều như vậy thì đương nhiên phải cho nhiều bột giặt rồi, em làm theo ti vi nói mà, không đúng à?”

Đã không biết bao nhiêu lần không thể trao đổi nghiêm túc với Tang Du rồi, khéo môi anh giật giật dữ dội, Thẩm Tiên Phi thầm nguyện rửa quảng cáo chết tiệt giả dối trên ti vi.

Đẩy cô vào phòng vệ sinh, anh bắt cô bỏ quần áo vào chậu, lại xả nước rồi đổ bột giặt vào, đồng thời kê một chiếc ghế nhỏ ngồi bên cạnh dạy cô cách giặt quần áo.

Đôi tay liên tục vò xát, thỉnh thoảng Tang Du lại liếc trộm Thẩm Tiên Phi ngồi kế bên, anh vẫn giữ tư thế cũ, anh mắt chăm chú nhìn vào đôi tay cô.

Gương mặt nhìn nghiêng của anh rất quyến rũ, góc cạnh rõ ràng, đường nét hoàn hảo giống như bức tượng được khắc từng nét bằng dao vậy. Đôi lông mày rậm, trong ấn tượng lúc nào cũng nhưu chặt.

Cô nhớ ra lúc Chu Tiên Tiên nói dáng vẻ anh dạy học rất mê người, ban nãy anh nghiêm túc dạy cô giặt quần áo thật sự cũng rất mê người. Và khi anh dạy số học cho hai học sinh cấp hai, khí chất toát ra từ người anh cũng thu hút vô cùng, hại cô lúc nào cũng trèo lên sofa nhìn trộm anh. Nhưng cô cảm thấy lúc anh quyến rũ nhất là lúc tứ giận cãi nhau với cô, cô thích nhìn anh tức giận, dáng vẻ ấy thật là “mất hồn”, có lẽ chỉ cô mới có sở thích biến thái đến vậy.

Thu ánh mắt lại, cô tiếp tục cật lực làm việc, đột nhiên phát hiện ra có điều gì đó không đúng, cô nhìn chiếc quần lót mình đang vò, bắt giắc mở to mắt, lúc này hình như cô cũng vò quần lót, tại sao anh lại nhìn “đắm đuối ” như thế. Con chim ngổ này chắc không có sở thích bệnh hoạn nào chứ? Bỗng dưng nhớ đến anh có một chiếc quần lót sau mông có in hình một chú ỉn, cô liên tưởng đến một chứng bệnh đáng sợ: Bệnh nghiện quần lót...

Bị suy nghĩ trong đầu làm cho hoảng hốt, cô lập tức dừng tay, quay sang nhìn anh, lắp bắp: “Chuyện đó ... anh ... anh có thể đừng nhìn nữa được không?”

Trong đầu đang nghĩ đến chuyện thiết kế bản vẽ, bị Tang Du gọi giắt như thế, Thẩm Tiên Phi hoàn hồn, nheo mắt lại, hoang mang nhìn sắc mặt đỏ hồng của cô, ánh mắt thoáng vẻ xấu hổ, xinh đẹp như hoa đào thảng tự nở rộ. Thực ra, khi cô không thô bạo, không vô lý, cũng không đáng ghét lắm, đáng vẻ rất đáng yêu.

Bị Thẩm Tiên Phi nhìn thế, trái tim Tang Du run lên, lẽ nào cô đã bắt cần chọc trúng điểm yếu của anh, anh xấu hổ rồi? Quay mặt đi, cô vội vã ném quần lót trong tay vào chậu.

Trong tích tắc, cảm thấy có phần thất thố, Thẩm Tiên Phi ngại ngùng đứng lên nói với cô: “Giặt xong rồi thì xả sạch, không thấy bột nữa thì vắt khô rồi ra phơi ngoài ban công. Có biết phơi không?”

Thấy cô gật đầu, anh vội vàng bỏ về phòng mình.

Tuy ban công là nơi dùng chung nhưng ở ngôi nhà kiểu cổ thập niên chín mươi, ban công lại được thiết kế liền với phòng ngủ chính, nên mỗi lần Thẩm Tiên Phi muốn phơi quần áo hay gì đó, đều phải gõ cửa phòng Tang Du, sau đó đi ngang căn phòng màu hồng của cô để ra ban công.

Sau khi nghỉ ngơi Thẩm Tiên Phi mắc bệnh “nghiện quần lót”, mỗi lần Tang Du phơi quần lót đều vô cùng cẩn thận, lúc nào cũng phơi ở nơi khuất mắt nhất, sau đó thỉnh thoảng lại chạy ra xem khô chưa, nếu khô rồi thì thu vào ngay, chỉ thấp thỏm sợ mất.

Mỗi ngày cứ nhìn thấy Thẩm Tiên Phi phơi quần áo là cô lập tức đứng ở góc ban công, vừa liếc nhìn anh, vừa trông chừng quần lót của mình.

Thẩm Tiên Phi không biết suy nghĩ thật sự của Tang Du, tưởng cô đang nhìn trộm quần lót mình có hình chú ỉn hay không, nên mỗi lần phơi quần lót anh đều cẩn thận gấp đôi, phơi ở một góc khuất ngoài ban công.

Mỗi lần hai người ra ban công đều dè dặt liếc nhìn nhau, chỉ sợ bản thân thiệt thòi.

Đương nhiên việc nào cũng có cái lợi, cái hại của nó, rất nhiều chuyện được sự chỉ đạo từ từ của Thẩm Tiên Phi, Tang Du dần dần học được nhiều thứ. Vì rất ám ức chuyện Thẩm Tiên Phi bảo mình chẳng khác gì kẻ tàn phế, nên mọi chuyện cô đều tự làm, tuy không thể nói là làm tốt nhưng chí ít cũng có thể gọi là tự xoay sở được.

Thẩm Tiên Phi cũng không còn lạnh nhạt như trước nữa, thỉnh thoảng cũng trò chuyện với cô vài câu, nhưng đa phần thì anh cố thủ một mình trong phòng với bản thiết kế của mình.

Nói thật là, đối với sự thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ đó của Thẩm Tiên Phi, Tang Du vẫn có chút không quen lắm.

Cuộc sống chung của hai người, dần dần đi vào quỹ đạo hài hòa.

Cái duy nhất không đủ tốt đẹp đó là chính chuyện ăn uống, mà sự “không tốt đẹp” đó chỉ với Tang Du mà thôi. Thẩm Tiên Phi ngoài buổi sáng ở nhà dạy thêm ra, thì buổi chiều gần như không thấy bóng dáng đâu, chỉ đến tối mới trở về, mà lúc nào cũng ăn tối ở ngoài.

Còn Tang Du, vẫn còn gọi thức ăn ngoài mang đến.

Mùa hè nóng nực, chẳng biết đi đâu.

Thường ngày Tang Du ở nhà, hoặc là trốn trong phòng chơi game hoặc lên mạng “chát” với Tư Tư, Sa Sa, Sơ Sơ, Chu Tiên Tiên và mấy bạn học khác, còn không nữa thì hẹn Tăng Tử Ngạo đến võ quán tập luyện, nhưng lần nào đến lượt Thẩm Tiên Phi dạy thêm cho hai cô bé nữ sinh trung học, anh cũng thấy cô như hồn ma vất vưởng, qua lại trong phòng.

Có lúc Thẩm Tiên Phi không chịu nổi, phải túm cô lại làm giám thị tạm thời. Lần trước không biết cô đã dùng cách gì mà hai cô bé im lặng học hành, về sau lần nào hai cô bé cũng mang đủ thứ quà đến tặng anh, nào đồ ăn, đồ chơi, còn cô lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc, phớt lờ ánh nhìn tóe lửa của anh, giúp anh nhận hết quà cáp.

Đến khi hai cô bé nói rằng họ sẽ thi vào ngành thiết kế nội thất, khoa mỹ thuật thương mại, anh mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Cuối cùng, sau khi tiễn hai cô bé về rồi, anh không kìm được lao vào phòng Tang Du.

Trên ban công, Tang Du đang ngẩng đầu, đứng trên chiếc ghế nhỏ để với tay lấy móc áo treo quần áo, hôm qua cô dùng kẹp kẹp quần áo, vì móc áo dính chặt vào dây phơi quần áo, sức cô lại quá mạnh, kết quả là làm chiếc kẹp bị gãy, rơi xuống lầu dưới không thấy tung tích, không có thời gian đi mua, bây giờ chỉ còn nước thu quần áo lại.

Về mặt đầy giận dữ, Thẩm Tiên Phi tiến đến, gầm lên: “Tang Du, tôi xin cô tìm chuyện gì đó có ý nghĩa hơn để làm, đừng có rảnh rỗi chỉ dẫn bày bạ cho hai cô bé kia nữa, được không?”.

“Á...” , giật bản mình bởi tiếng gầm đột ngột, Tang Du đứng không vững, nhào ra phía trước.

Thẩm Tiên Phi không nghĩ ngợi gì, theo bản năng, anh lao đến ôm chầm lấy cô.

Và như thế, không hề báo trước, từ trên rơi xuống, mặt Tang Du chạm vào mặt Thẩm Tiên Phi, đôi môi cô vừa khéo dính vào môi Thẩm Tiên Phi.

Đau quá!

Muốn đưa tay sờ lên đôi môi bị dập đau, nhưng lại nhìn thấy đôi mắt đen nhánh đang mở lớn trước mắt mình, cô chớp chớp mắt, nhìn kỹ, lúc đó mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Cô không những ôm cổ Thẩm Tiên Phi mà còn “cưỡng hôn” anh, cô lại vi phạm điều hai trong bản cam kết rồi.

Căng thẳng không tả xiết, cô vội đẩy Thẩm Tiên Phi ra, cướp lời: “Chuyện này không thể trách em, nếu không phải do anh hét lên với em thì em cũng không bị giật mình, càng không thể ... càng không thể đụng chạm anh!”

Gò má và tai Thẩm Tiên Phi nóng rực lên, anh sờ đôi môi đau buốt, nhưng lại thấy trên ngón tay có dính máu.

Tang Du thấy máu thì mới nhận ra môi mình cũng đang đau rất, đưa tay lên sờ lại càng đau hơn, mà hình như còn sưng nữa, ngón tay và môi cũng dính dính, cô nhìn lại, ngón tay dính máu! Tang Du kêu lên: “Đó là máu của em! Răng của anh cứng như vậy làm gì vậy hả? Ngực cứng, răng lại càng cứng...”

Thẩm Tiên Phi nhần nhện đã lâu cuối cùng không kìm nổi, lạnh lùng cắt ngang: “Cô có thấy răng ai mềm không? Hay là răng cô mềm? Có phải thiếu canxi, bị loãng xương đâu”.

Chùi sạch vết máu, Thẩm Tiên Phi sờ sờ đôi môi đau rát rồi bỏ đi, hình như quên băng mắt mình đến đây để làm cái gì.

“Chim ngổ chết tiệt, chẳng trách là chim ngổ, mỏ chim vừa nhọn vừa cứng. Á, ... đau thật...” Tang Du bịt miệng, bay vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh rửa đôi môi đang rỉ máu.

Để tránh cho vết thương bị nhiễm trùng, Tang Du lại chạy về phòng, mở hộp thuốc, nhìn đồng thuốc đỏ, băng dính... trong đầu cô hiện lên cảnh tượng đôi môi màu tím còn dán urgo màu da lên, bất giác cảm thấy hết như ác mộng. Trong thùng rác đầy ắp khăn giấy, nhưng máu vẫn chảy mãi, cô soi gương thật kỹ, khoe môi bên phải bị răng Thẩm Tiên Phi cắn vào rách một đường.

Cuối cùng cô hạ quyết tâm, xé một miếng urgo dán lên môi.

Ôm gối mèo Kitty, cô trèo lên giường, hai mắt mở trừng trừng nhìn lên trần nhà.

Nụ hôn “kịch liệt” ban nãy, đó là nụ hôn đầu của cô. Trước kia là thời trung học lúc ở bên Giang Nam, cậu ta muốn hôn cô, hậu quả là bị cô đâm cho một trận. Nếu đối tượng là chim ngổ, cô nghĩ nhất định mình sẽ không chối từ.

Cơn đau trên môi khiến cô không kìm được mắng một tiếng: “Chim ngổ chết tiệt!”.

Ai nói nụ hôn đầu rất đẹp, nếu cũng “hôn” được ra kiểu này mà gọi là đẹp, thế thì lúc trước cô học võ đã hôn nệm không biết bao nhiêu lần rồi, có thể gọi là càng đẹp hơn không.

Lại sờ vào đôi môi đang dán urgo, cô có thể cảm nhận được sự mềm mại của môi Thẩm Tiên Phi, mùi vị nam tính nóng bỏng, và cả vòng tay ấm áp nữa.

Tại sao cô lại đẩy anh ra nhanh như thế, cơ hội thưởng thức sắc đẹp đã bị cô hủy diệt trong tay chính mình rồi.

Càng nghĩ càng bức, Tang Du vùi mặt vào gối Kitty.

Không lâu sau, chỉ nghe tiếng đóng cửa “cạch” một cái.

Tang Du nhảy xuống giường, phòng khách trống trải yên tĩnh, cánh cửa đối diện không một bóng người.

Thẩm Tiên Phi ra ngoài rồi.

Có lẽ, người ta vốn chẳng quan tâm.

Trong lòng cảm thấy hụt hẫng, Tang Du ôm gối quay về giường.

Mùa hè nóng nực, ánh nắng chói chang gay gắt. Một buổi chiều oi bức khiến người ta dễ cảm thấy lười nhác, đi trên con đường râm mát rợp tán cây ngô đồng, tư duy Thẩm Tiên Phi lại bay đi rất xa mà không thể kiểm soát nổi.

Dừng chân, bất giác Thẩm Tiên Phi lại sờ lên môi, nơi đó vẫn còn vương lại vị máu tanh tanh, nhớ đến cơ thể mềm mại mà anh ôm trước đó và mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra.

Nụ hôn đau đến độ không thể quên được, tuy là vô ý nhưng anh phải thừa nhận rằng nó đã gọi lên những lần sóng trong trái tim anh. Khi hai đôi môi áp vào nhau, đầu anh hỗn loạn như đông đặc lại.

Về lại phòng rồi, anh cứ ngồi ngắm người trước mấy bản vẽ, xuất hiện trước mắt toàn là hình ảnh cô với đôi môi rỉ máu. Trong đầu như đang chiếu lại từng đoạn phim, cô ngồi ăn trong nhà ăn ký túc và chau mày, cô bò rạp trên bàn học thư viện và chảy nước dãi, cô học hành chăm chỉ trên lớp, cô trên sân bóng đánh bóng bay mất tâm mất tích, cô lúc nổi giận sẽ đánh người, cô không biết giặt quần áo, cô đang ngủ gục, cô với mái tóc ngắn, cô và mái tóc dài ... cứ lần lượt hiện ra.

Tại sao một năm nay, mỗi một động tác, cử chỉ ... của cô, anh đều nhớ rõ đến thế?

Trong lòng có một cảm giác khó tả, anh cảm thấy cứ ở lại trong phòng thì khó thở quá, thế nên trong buổi chiều nóng nực như thế này mà anh lại đi lang thang không mục đích.

Anh không biết phải hình dung về cô bằng từ gì nữa, vừ mở miệng đã trách móc rằng anh cứng.

Nhìn theo bóng một cô gái mặc áo pull trắng đi phía trước, anh nhớ đến cô gái kia khoe môi bị rách toát, thế mà lại còn trách rằng rằng anh cứng, bất giác anh mỉm cười, cũng chỉ có cô mới hỏi những câu hỏi ngô nghê trong lúc đó thôi.

Phía sau có tiếng chó sủa, cắt ngang dòng suy nghĩ của Thẩm Tiên Phi, anh quay lại, một chú chó trắng đang lôi một bà bác chạy không biết mệt mỏi.

Trong tích tắc sững người, Thẩm Tiên Phi mới ý thức được mình đang nghĩ gì, trong đầu anh chỉ toàn nghĩ đến cô.

Hít một hơi, nhớ ra lát nữa còn phải đi làm thêm giúp bạn, Thẩm Tiên Phi vội bước về phía trạm xe.

Nhìn đồng hồ trên tường, kim ngắn sắp chỉ đến số mười một nhưng Thẩm Tiên Phi vẫn chưa trở về. Bình thường nhiều nhất cũng chỉ hơn mười giờ là anh đã về đến nhà.

Ngồi trên sofa trong phòng khách, Tang Du ôm gối, không biết đã nhìn đồng hồ treo tường bao nhiêu lần rồi.

Liệu anh có vì nụ hôn ban ngày mà né tránh cô?

Cô cần môi, bất giác lại nghĩ linh tinh.

“Tích tắc, tích tắc...” Âm thanh mãi mãi không thay đổi của thời gian, đang trôi qua từng giây từng phút một.

Dần dần, không chống cự lại cơn buồn ngủ, cô nằm nhoài xuống sofa.

Đã hơn mười hai giờ khuya, Thẩm Tiên Phi với gương mặt mệt mỏi cuối cùng đã về đến nhà.

Buổi chiều anh đi dạy học thay bạn, đến nơi mới biết thì ra người bạn đó thất tình. Về sau hẳn cứ kéo mấy cậu bạn đi uống rượu, anh mới đi làm xong cũng không thoát được, vốn không thích thuốc lá rượu chè nên anh không muốn tham gia, nhưng cứ nghĩ quay về sẽ đối diện với Tang Du, nụ hôn đột ngột vào buổi trưa kia sẽ khiến anh vô cùng ngượng ngùng, thế nên anh đi cùng mấy người bạn đến một quán ăn nhỏ để uống rượu.

Trong bữa cơm, người nào cũng uống say khướt, chỉ có hai người là tỉnh táo, một trong số đó là anh.

Anh và cậu bạn kia chia nhau đưa mấy tên ma men về nhà, nên mới về muộn như vậy.

Vừa vào nhà, chưa bật đèn, một luồng không khí mát rượi đã ập đến, điều hòa trong góc đang chạy. Nhìn cửa phòng Tang Du hình như vẫn đang mở, anh cau mày.

Không chút ý thức tiết kiệm điện nước.

Anh bước đến, tắt điều hòa đi rồi quay lại, lúc đó mới thấy Tang Du đang nghiêng người dựa vào ghế sofa.

Trái tim như hẫng mất một nhịp, cảm giác thật khó tả, giống như đã trống rỗng nhiều năm rồi nay bỗng được một vật gì đó đặc biệt lấp đầy.

Cô luôn ngủ ở đây, đợi anh sao?

Nhờ cột đèn sáng trang trí nhấp nháy ở sân thượng tòa nhà đối diện, anh nhìn rõ cô đang nằm trên sofa, cả người lún vào trong sofa, cổ ngoẹo hẳn sang một bên, cánh tay trái vắt vẻo trên ghế. Nếu cô cứ ngủ thế này thì sang mai chắc chắn cơ thể sẽ đau nhức đến nỗi không nhúc nhích nổi.

Anh cau mày, cổ họng khê động dậy, cuối xuống định gọi cô dậy, nhưng tay vừa chạm đến vai cô đã dừng, anh khựng lại, liếc nhìn miếng urgo cô dán trên môi, có lẽ chuyện dán urgo lên môi cũng chỉ có cô mới làm được.

Khóe môi bắt giác nở nụ cười, anh lại nhớ đến cú va chạm hồi trưa, không nhìn được, anh đưa tay lên vuốt ve hàng lông mày của cô.

So với gia đình anh, với gia cảnh khá giả, không thiếu thốn thứ gì, tại sao trong giấc mơ lại chau mày như thế? Tại sao cô lại muốn cảm nhận cuộc sống tự lập? Là vì cha cô thường xuyên không về nhà còn mẹ cô thì vui đầu vào bàn mặt chườm ư?

Bàn tay từ trán cô vuốt xuống phía dưới, gợi lên một cảm giác mềm mại dịu nhẹ khiến anh không kìm được mà vuốt ve mấy lần nữa.

Như thấy ngứa, Tang Du đang ngủ say đưa tay trái lên, hất tay Thẩm Tiên Phi ra.

Bị gạt đi, anh giật mình, nhận ra mình đang làm gì, trong lòng vô cùng hoảng loạn, vội vàng quay mặt đi.

Tang Du vẫn không tỉnh, cánh tay hươ hươ lên vài cái nhưng vẫn say ngủ, điều đó khiến anh thở phào nhẹ nhõm.

Nhớ lúc ở nhà, anh lên gọi cô dậy nhưng lại vô duyên vô cớ bị cô đánh, cô có thói xấu khi bị đánh thức, anh không ngốc đến độ gọi cô dậy để rồi bị đánh lần nữa, anh cúi xuống, dịu dàng bế cô lên, đi vào phòng cô rồi từ từ đặt cô xuống giường.

Cô vừa nằm xuống giường đã quơ tay tìm gối mèo Kitty bên cạnh, ôm cứng vào lòng.

Thấy dáng ngủ cực xấu của cô, ánh mắt anh nhìn cô dịu dàng hẳn, môi nở nụ cười, anh lặng lẽ ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Để mặc cho làn nước ấm chảy trên cơ thể, rửa trôi cảm giác nóng nực, mệt mỏi suốt ngày hôm nay và cả mùi rượu, mùi thuốc mà anh chán ghét.

Gạt nước trên mặt đi, hai cánh tay chống vào tường, Thẩm Tiên Phi nhớ đến mấy bản vẽ anh nộp cho Hoàng Đình.

Hoàng Đình là công ty chuyên về thiết kế nội thất lớn nhất toàn quốc, mà vừa khéo tổng bộ lại nằm ở thành phố N. Chỉ cần theo học ngành thiết kế nội thất thì chẳng ai là không muốn được vào Hoàng Đình. Thiết kế của các nhà thiết kế cao cấp của Hoàng Đình rất táo bạo và sáng tạo, tác phẩm không chỉ chiếm vị trí thứ nhất trong bảng xếp hạng thiết kế nội thất toàn quốc, mà còn mở đầu cho các trào lưu thịnh hành ở Châu Á, thậm chí cả thế giới.

Không dám ảo tưởng sẽ trở thành nhà thiết kế cao cấp của Hoàng Đình, nhưng anh khát vọng tác phẩm của mình sẽ được Hoàng Đình tán thưởng.

Học kỳ đầu của năm thứ ba, sẽ có kỳ thực tập kéo dài nửa học kỳ, anh nghĩ đến Hoàng Đình đầu tiên nên đã nộp hồ sơ và mấy bản thiết kế tự tay vẽ, đã hai tháng rồi nhưng bên đó vẫn chưa có chút tin tức gì, giống như ném đá vào biển khơi, điều đó khiến anh rất đau buồn.

Học kỳ cuối của năm tư đã bắt đầu tìm việc làm, nếu kỳ thực tập này mà anh không vào được Hoàng Đình thì bốn năm nay xem như công cốc.

Ngửa mặt lên, để mặc cho dòng nước chảy ướt đẫm mặt.

Bỗng nhiên “ầm” một tiếng, cửa phòng tắm đột nhiên bị đẩy tung.

Vén màn tắm thò đầu ra ngoài, anh sững sờ khi nhìn thấy người đang đứng ngoài, đó chính là Tang Du mặc váy ngủ đang co một chân lên cao. Từ vị trí anh đang đứng, có thể nhìn thấy ngay quần lót màu hồng của cô.

Cô hơi nheo mắt, lẳng lặng đi vào nhà tắm, vén váy lên, đẩy quần lót xuống rồi ngồi vào toilet, sau đó tiếng nước chảy róc rách rất dễ khiến người ta ngại ngừng vang lên.

Thấy cảnh bất nhã như thế, Thẩm Tiên Phi vội vàng kéo màn lại, thầm nguyện rửa Tang Du chết tiệt.

Một lúc sau, anh không nghe thấy gì nữa, chỉ mong cô đi nhanh nhanh cho xong. Ai ngờ, đột nhiên tấm màn che bị kéo ra, anh trợn mắt nhìn Tang Du đang mơ mơ màng màng đứng trước mặt, vội vàng kéo khăn bông bên cạnh che bộ phận quan trọng, giận dữ nhìn cô.

Ánh mắt dờ dẩn, cô quan sát anh rồi mấp máy môi: “Nửa đêm đừng có khóa cửa nhà vệ sinh chứ”.

Màn che được kéo lại vị trí cũ, cô gục gặc đầu lão đảo ra khỏi phòng vệ sinh.

Cô nàng này rốt cuộc là tỉnh hay đang mộng du, chỉ vì đi vệ sinh mà đập cửa xông vào, còn nhìn anh hết một lượt từ trên xuống dưới...

Tay chống vào tường, nhắm chặt mắt lại, Thẩm Tiên Phi nghiêng răng, trong lòng bỗng trào dâng ham muốn đánh người.

Vội lau khô người, anh mặc quần áo vào rồi lao đến phòng cô.

Nhưng cô nàng đáng ghét làm như không hề có chuyện gì xảy ra, đang nằm thoải mái trên giường, hai tay ôm chặt gối con mèo, ngủ say sưa không hề biết gì.

Anh sắp bị cô làm cho tức chết mất thôi.

Tức tối đâm vào tường, anh nghiêng răng quay về phòng mình.

Đêm nay, anh lại mất ngủ.

Anh mãi mãi không bao giờ quên lần đầu tiên mất ngủ khi vào trường đại học, đó là khi cô mặc chiếc áo khoác trắng muốt đứng dưới góc cây trước cửa ký túc xá.

20. Chương 20

Bản thiết kế hoàn hảo

Mùa hạ nóng nực rất dễ bị bóng đè, Tang Du bật dậy, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Ban nãy cô nằm mơ một giấc mơ đáng sợ, bố mẹ cô không cần cô nữa.

Cũng may đó chỉ là một giấc mơ.

Nhìn chiếc gối Hello Kitty, cô chau mày, cô về phòng ngủ từ khi nào vậy? Sao cô không có ấn tượng gì cả?

Vén tóc ra sau tai, cô nhảy xuống giường, ra khỏi phòng, định đi đánh răng rửa mặt.

Lúc đi ngang qua phòng Thẩm Tiên Phi, cô liếc nhìn vào trong theo thói quen, hình như không thấy ai cả.

Cả đêm không về?

Suy nghĩ đó khiến tim cô đập nhanh, căng thẳng đưa tay mở cửa ra.

Trên tấm chiếu trải sàn là một chiếc bàn vuông thấp nhỏ, cả gian phòng ngoài chiếu ra thì chỉ có một chiếc bàn, phía trên sách được sắp ngay ngắn, không một chút bụi.

Anh thật sự không về chỉ vì nộ hôn hôm qua...

Đóng cửa lại, trong tích tắc một sự hụt hẫng ánh lên trong đôi mắt cô.

Anh ghét cô đến thế sao? Để bụng chuyện tiếp xúc cơ thể với cô như thế ư?

Cẩn môi, cô nắm chặt tay lại, tự nhủ lòng một cách kiên định: “Nếu trong hai tháng không thắng nổi trái tim chim ngổ, ta sẽ mổ bụng”.

Một lần nữa hạ quyết tâm, cô đi vào phòng vệ sinh, sao cửa kính bên trên bị nứt một đường lớn, tối qua trước khi cô ngủ rõ ràng vẫn còn nguyên vẹn, không lý nào chỉ qua một đêm mà cửa đã hỏng.

Chẳng lẽ đêm qua chim ngổ có về? Còn làm hỏng cửa? Nhưng không có khả năng lắm, với tính cách của chim ngổ thì không thể trút giận vào cánh cửa được. Lại nhìn thêm một lần nữa, cô túm tóc, thực sự không nghĩ ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tắm rửa xong, ăn sáng rồi, Tang Du bắt đầu dọn dẹp vệ sinh.

Căn cứ vào sự phân công hợp lý giữa cô và Thẩm Tiên Phi, một tuần dọn dẹp ba lần, mỗi người một lần, hôm trước Thẩm Tiên Phi dọn, hôm nay đến lượt cô. Lần đầu dọn, kiểu cầm chổi nghiêng nghiêng đối với người chưa từng làm việc này bao giờ, cuối cùng cô cũng cầm chổi ngược, bị Thẩm Tiên Phi lại nhân cơ hội mắng cô chẳng thua gì kẻ tàn phế. Nhưng qua nửa tháng cố gắng và tập luyện, rốt cuộc cô cũng biết, ai bảo cô có IQ 200 làm chi.

Tuy trong giấy cam kết ngay điều một đã quy định không cho phép vào phòng Thẩm Tiên Phi, nhưng Tang Du chưa bao giờ tuân thủ, lúc Thẩm Tiên Phi không có ở nhà, thỉnh thoảng cô lại chạy vào phòng anh ngó nghiêng.

Lấy cớ là dọn dẹp vệ sinh, cô lại mò vào phòng anh.

Trên bàn có mấy tờ giấy, sọt rác dưới bàn cũng có vài viên giấy bị vo lại nhăn nhúm. Tối qua trước khi đi ngủ, cô có vào phòng anh, nhớ rõ trên bàn và dưới đất đều sạch bóng, ngăn nắp, chẳng có gì cả.

Tối qua anh có về thật!

Cô cầm một tập giấy vẽ trên bàn lên xem, là bản vẽ thiết kế nội thất do anh vẽ.

Lướt nhìn mấy cái, cô đã bị những bản vẽ đó thu hút.

Tang thị chuyên về nội thất gia đình và vật liệu xây dựng, dù là trong nhà hay trong các công trình, từ nhỏ cô đã xem rất nhiều bản vẽ, những bản vẽ này của anh tuyệt nhiên không thua kém gì các mẫu thiết kế của những nhà thiết kế giàu kinh nghiệm trong công ty. Bây giờ để tạo ra một bộ bản thiết kế tốt thì ngoài thiết kế background ra, đối với những khách hàng không hiểu bản thiết kế, thì cái trực quan nhất là thông qua máy tính đa phương tiện để thể hiện. Còn những bản vẽ này, hoàn toàn là kỹ thuật vẽ tay, thể hiện được hết hiệu quả thị giác mà chỉ có những công cụ đa phương tiện mới có thể biểu đạt ra không gian.

Cô biết rất nhiều thứ anh phải đến phòng máy của trường để làm, bây giờ nghỉ hè rồi, phòng máy của trường lại không mở.

Không ngờ anh lại dùng phương thức này để vẽ ra một bản thiết kế hoàn hảo đến vậy.

Không cần nghĩ cũng biết, anh đã tốn bao thời gian và tâm huyết.

Nói vậy thì, không có máy tính thật sự rất bất tiện. bỗng nhiên một suy nghĩ nảy ra trong đầu cô.

Không tìm được cô lại ngắm những bản thiết kế đó, khoan đã, sao những mẫu này trông quen vậy?

Lật từng trang xem, đột nhiên, cô sững người.

Đây chẳng phải là thiết kế khu văn phòng mới nhất của Tang thị hay sao? Tuy một số chi tiết không giống thực tế nhưng tổng thể về kết cấu và cảm quan lại y hệt với cách bài trí khu văn phòng mới nhất của Tang thị. Nếu cô nhớ không lầm thì bản thiết kế văn phòng cho Tang thị xuất phát từ nhà thiết kế MC nổi tiếng của Hoàng Đình.

Khu văn phòng của Tang thị hai hôm trước mới được bài trí xong, cô còn chạy đến thưởng thức nữa, đặc biệt là sự cách điệu trong văn phòng của bố khiến cô phải khen ngợi mãi, đó là lần trang trí đẹp nhất mà bao năm nay cô mới thấy. Thế nên cô có thể chắc chắn, Thẩm Tiên Phi tuyệt đối không thể ngấm qua thiết kế nội thất của Tang thị được.

Thế thì những bản vẽ này từ đâu đến? Có chuyện gì? MC và anh càng không thể quen biết nhau.

Nhặt mấy viên giấy dưới đất lên, mở ra xem, cô nhìn rõ tin tức tuyển nhân viên thực tập của Hoàng Đình và hồ sơ lý lịch của Thẩm Tiên Phi, ngày tháng tuyển dụng là hơn hai tháng trước. Cô lại nhìn chữ ký và ngày tháng hoàn thành ở góc bên phải của bản vẽ, cũng là hơn hai tháng trước.

Nếu cô nhớ không lầm thì lúc đó trùng với sự kiện Tang thị ký hợp đồng trang trí nội thất với Hoàng Đình và đang nhắc đến phương án thiết kế.

Thì ra là vậy...

Về phòng, mở laptop ra, căn cứ vào hồ sơ cá nhân bị Thẩm Tiên Phi vò nhàu, Tang Du gõ lại giúp anh một bộ, scan bản vẽ vào máy tính rồi in ra, bỏ vào túi hồ sơ cùng với lý lịch cá nhân, thay quần áo xong, cô vội vã ra ngoài.

Về công việc, Hoàng Đình ngoài mối hợp tác làm ăn rất tốt với Tang thị, thì chủ tịch Hoàng Đình là Hoàng Kiến Quốc cũng là bạn chí cốt bao năm nay của Tang Chấn Dương. Tang Chấn Dương lớn hơn Hoàng Kiến Quốc hai tuổi, nên Tang Du gọi ông một tiếng tôn trọng là “chú Hoàng”.

Tang Du chạy đến Hoàng Đình, được nhân viên ở quầy tiếp tân thông báo, nếu không hẹn trước thì không thể gặp chủ tịch Hoàng.

Lấy di động ra, cô gọi thẳng cho thư ký của chú Hoàng, nhưng đầu dây bên kia không ai nghe máy. Khi đang đau khổ thì một giọng nói khàn khàn như vịt đục kêu vang lên: “Chị Tiểu Du, sao chị lại ở đây? Trời ơi, mới nửa năm không gặp mà sao chị lại trở nên thực nữ thế này, suýt nữa thì em không nhận ra rồi”.

Quay lại, nhìn Hoàng Hữu Quyền chỉ cao hơn mình nửa cái đầu, cô xúc động kêu lớn: “Diên Có Tiền? Cậu xuất hiện thật đúng lúc quá”.

Năm xưa cha của chú Hoàng là một cán bộ nhỏ trong thôn, đến lúc về hưu vẫn là một cán bộ thấp bé, nên khi đặt tên cho cháu nội, ông kiên trì gọi nó là Hoàng Hữu Quyền. Lần đầu nghe thấy cái tên ấy, cô đã cười rũ rượi cả tiếng đồng hồ, đồng thời đặt biệt danh cho cậu là “Diên Có Tiền”.

Lúc nhỏ, cô và Hoàng Hữu Quyền thường xuyên bị phụ huynh đem ra đùa giỡn, nói là sẽ kết thân đó, lớn lên sẽ kết hôn và làm thông gia. Nhưng lúc nào cô cũng lườm nguýt, đạp một chân lên ghế, nhìn Hoàng Hữu Quyền nhò hơn bốn tuổi và gầy như que củi, nói: “Diên Có Tiền, trong ba chiêu, nếu cậu đánh được tôi thì tôi sẽ làm vợ cậu”.

Lần đầu, Hoàng Hữu Quyền bị cô đánh rất thê thảm; lần thứ hai càng thê thảm hơn; lần thứ ba, Hoàng Hữu Quyền khóc lóc chạy đến nói với Hoàng Kiến Quốc, có chết cũng không cưới ác phụ Tang Du nữa.

Từ đó phụ huynh hai bên không còn nhắc đến chuyện thành thân nữa.

Tiếng gọi “Diên Có Tiền” đó khiến hai cô gái tiếp tân phải cố nén cười để chào hỏi “thái tử gia” một cách cung kính.

Gương mặt trắng trẻo của “Diên Có Tiền” đỏ ửng, cậu ngượng ngập nói: “Chị Tiểu Du, sao chị vẫn gọi em bằng biệt danh đó?”.

Choàng vai Hoàng Hữu Quyền, Tang Du cười nói: “Được rồi, được rồi, nhóc xấu xa, lần sau chị không gọi em thế nữa. À, chị đến tìm chú Hoàng có việc, kết quả là bị chặn ở ngoài, cũng may gặp được em”.

“Chị Tiểu Du, không phải là chị đến mách gì với bố em đấy chứ, từ khi em lên lớp mười, em đã không làm gì đắc tội với chị mà”, Điền Có Tiền nghe cô bảo tìm bố mình thì bất giác thấy căng thẳng.

“Chính xác, chị đây đến để mách, nhưng không phải mách tội em”, vỗ vai Điền Có Tiền, Tang Du nheo mắt cười, “Nhóc con, nói nhiều quá, mau dẫn chị đến tìm chú Hoàng đi, nếu không chị sẽ nói cho chú biết chuyện em có bạn gái đấy”.

Điền Có Tiền nghe thế thì vội vội vàng vàng kéo Tang Du vào thang máy.

Hoàng Kiến Quốc vừa họp xong, rất bất ngờ khi thấy con trai và Tang Du ở cạnh nhau, ông cười nói: “Con bé này, chẳng phải con không có cảm giác gì với Hữu Quyên sao? Thế nào? Bây giờ lại thay đổi ý định, muốn làm con dâu chú rồi à?”

“Chú Hoàng, Tiểu Du bắt tài, khiến chú phải cười chê rồi”, Tang Du cười.

“Xùy, xùy, càng ngày càng giỏi ăn nói. Sao, có chuyện gì thì nói thẳng đi, nếu không cũng chẳng chạy đến văn phòng chú giữa lúc nóng nực thế này”, Hoàng Kiến Quốc nói.

“Dạ, chú Hoàng anh minh quá. Hôm nay con đến là để giúp một người bạn nộp hồ sơ xin việc”, Tang Du đưa hồ sơ của Thẩm Tiên Phi và cả bản vẽ cho Hoàng Kiến Quốc, “Đây là bản photo, vì một số nguyên nhân mà tạm thời con chưa mang bản gốc theo. Còn nữa, đây là mục tuyển dụng nhà thiết kế thực tập”.

Cô cố ý đưa mẫu tin tức nhăn nheo cho Hoàng Kiến Quốc xem.

Hoàng Kiến Quốc chưa xem vội, lướt mắt qua bản tin ấy, chỉ ngồi trên ghế và nhìn Tang Du ra chiều nghĩ ngợi. Một lúc sau ông mới kên tiếng: “”Bé con, con cũng biết nguyên tắc Hoàng Đình chứ? Người mà Hoàng Đình không tuyển thì về cơ bản là không có cơ hội nào vào đây cả.”

“Con biết. Chú Hoàng vốn công tư phân minh, tuyệt đối không vì tình riêng mà phá hoại quy tắc Hoàng Đình, cho dù bố con có ra mặt thì chú Hoàng cũng vẫn làm việc theo quy định”, Tang Du cười.

“Bé con, nếu con đã biết thì tại sao còn nộp hồ sơ thay người khác? Hoàng Đình có chế độ tuyển dụng khắc khe, nếu bạn con có tài, có thực lực thì Hoàng Đình tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ nhân tài như vậy”, nhướn mày lên, Hoàng Kiến Quốc tỏ vẻ không tán thành.

“Chú Hoàng, chú khoan giận đã, chú hãy xem sơ qua, chưa biết chừng sẽ có phát hiện đặc biệt thì sao?”, Tang Du tiến lên giở từng bản vẽ, trải trước mặt Hoàng Kiến Quốc, “Nếu chú Hoàng xem xong vẫn không thấy “vui mừng ngạc nhiên” thì Tang Du lập tức đem những tờ ‘giấy vụn’ này biến khỏi tòa nhà của Hoàng Đình”. Mím môi, cô cười rất rạng rỡ, còn cố nhấn mạnh chữ “vui mừng ngạc nhiên” và “giấy vụn”.

Hoàng Kiến Quốc nhìn nụ cười của Tang Du, có vẻ không chỉ đơn giản là đề cử ai đó, ông cúi xuống, cầm một bản vẽ lên xem, nhín lướt qua, ông nói ngắn gọn: “Mẫu thiết kế này, trong Hoàng Đình của chú ở đâu cũng thấy”.

“Lần đầu xem những bản vẽ này con cũng nghĩ thế, nhân tài thiết kế của Hoàng Đình rất nhiều, đặc biệt là nhà thiết kế hàng đầu MC”, Tang Du cười rất ý nhị sâu xa, “Nhưng khi con xem kỹ lại thì con không nghĩ thế nữa, chú Hoàng nếu đã xem rồi thì không ngại xem kỹ chứ”.

Cầm bản vẽ thứ hai và thứ ba lên xem, Hoàng Kiến Quốc tỏ ra rất chăm chú và lần này ông đã xem hết toàn bộ bản vẽ.

Một lúc lâu sau, Hoàng Kiến Quốc đặt bản thảo và hồ sơ của Thẩm Tiên Phi xuống, đứng dậy bước ra trước cửa sổ, nhìn đăm đăm tòa nhà đối diện.

Không nhìn rõ vẻ mặt của ông, cũng không cách nào đoán được tâm tư, Tang Du chỉ có thể lặng lẽ đứng nhìn.

Cuối cùng, không biết bao lâu sau, Hoàng Kiến Quốc quay lại, nói với Tang Du: “Bản photo bản vẽ và hồ sơ cứ để ở chỗ chú đã”.

Tang Du là người thông minh, Hoàng Kiến Quốc đã nói thế thì tự ông đã có kế hoạch. Tuy cô không thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng Thẩm Tiên Phi sẽ vào thực tập ở Hoàng Đình, nhưng ít nhất thì cô

không để tâm huyết của anh phải phí hoài như vậy. Dù sao đi nữa, chú Hoàng cũng sẽ cho cô một câu trả lời hợp lý.

“Dạ, không làm phiền chú Hoàng nữa. Tang Du không còn việc gì khác, xin phép về ạ”, cô cúi người chào rồi ra khỏi văn phòng.

Đến khi không còn bóng Tang Du nữa, Hoàng Kiến Quốc mới trở về bàn, bấm số nội bộ, dặn thư ký đến phòng nhân sự tìm tất cả những tin tức tuyển dụng quảng thời gian trước đó, ông phải đích thân xem lại.

Tang Du định ra về thì gặp Diên Có Tiền ở thang máy.

“Chị Tiểu Du, về nhanh thế. Không ở lại ăn cơm trưa à?”

“Không, chị có việc”.

Chờ đến gần cô, Diên Có Tiền thấp giọng hỏi: “Chị Tiểu Du, chị không nói gì với bố em chứ?”.

“Đoán xem?”, Tang Du cười ranh mãnh, thấy vẻ mặt căng thẳng của cậu nhóc thì nói ngay, “Dọa em thôi, nhóc xấu xa”.

Diên Có Tiền gờ nấp đầm lên ra vẻ sắp đánh Tang Du, đúng lúc này cửa thang máy mở ra, một người bên trong bước ra ngoài.

Tang Du ngẩng lên, nhìn người đàn ông đeo kính nho nhã vận áo sơ mi xanh sẫm có hoa văn chìm, dáng người cao gầy, độ hơn ba mươi tuổi, đó chính là nhà thiết kế hàng đầu của Hoàng Đình – MC.

MC, tên đầy đủ là Mã Xuân, vì tên viết tắt của anh ta cũng chính là tên viết tắt của Microphone Controller 1, thế nên mọi người đều gọi kính trọng là MC, nhưng hai chữ cái tiếng Anh đó lọt vào tai Tang Du lại biến thành viết tắt của Menstrual Cycle 2. Bây giờ xem ra thì, hai chữ tiếng Anh MC này đúng là vô cùng hợp với anh ta.

“Thì ra là Tang tiểu thư”, MC vừa thấy cô đã tươi cười, chỉ và Diên Có Tiền hỏi, “Đến chơi với Hữu Quyền sao?”.

Hơi nheo mắt lại, tiếp đó cười nhạt, Tang Du trả lời: “Đúng thế, đang chuẩn bị đi đây. Tôi và Hữu Quyền xuống trước, không làm phiền anh Mã và chú Hoàng làm việc nữa”.

“Ừ”. Ánh mắt MC vẫn lưu luyến đuổi theo bóng Tang Du, đến khi cửa thang máy đóng lại rồi, anh ta mới ngẩng đầu ưỡn ngực đến văn phòng Hoàng Kiến Quốc. 1. Bộ điều khiển micro 2. Chu kỳ kinh nguyệt

21. Chương 21

Đợi cửa

Ra khỏi Hoàng Đình, Tang Du suy nghĩ xem phải đi đâu, để theo đuổi Thẩm Tiên Phi, cô đã giam mình trong căn nhà đó lâu quá rồi, ngoài chơi game ra thì không còn việc gì để làm. Mà bây giờ lại đang mùa hè nóng nực nên cô càng lười, hơn nữa tháng này, hình như cô đã mập hẳn.

Lôi di động ra, cô bấm số, lát sau đã nghe thấy một giọng nói uể oải vang lên: “Nếu cậu không có chuyện gì đặc biệt quan trọng thì xin cúp máy luôn đi”.

“Tăng Tử Ngạo, bây giờ tôi đang buồn chán, đến Chính Đạo luyện tập với tôi đi. Lâu quá không đánh cậu, tay chân ngứa ngáy hết đây này.” Lâu quá không vận động, đúng là thấy ngứa ngáy thật.

Bên kia, Tăng Tử Ngạo rửa mặt tiếng: “Tôi qua tôi chơi đến sáng sớm mới về, cậu không thể cho tôi ngủ thêm một tí à, ngủ không đủ sẽ chết người đấy”.

“Tăng Tử Ngạo, giờ là mười một giờ trưa rồi, cho cậu một tiếng đồng hồ, bao gồm đánh răng, rửa mặt, ăn cơm trưa. Mười hai giờ, tôi đợi ở Chính Hạo để hầu hạ cậu. Sau mười hai giờ nếu cậu không xuất hiện thì tôi bảo đảm cậu sẽ thu hoạch được một sự bất ngờ cho xem”.

Cúp máy xong, Tang Du gọi xe, chạy thẳng đến võ quán Taekwondo, tiện thể ăn trưa ở gần đó, vào võ quán thay xong quần áo rồi đợi Tăng Tử Ngạo nộp mình để bị đánh.

Khuất phục sự dọa dẫm của Tang Du, Tăng Tử Ngạo đến Chính Đạo, vừa thay quần áo xong đã phải chịu sự tàn nhẫn của Tang Du hết lần này đến lượt khác. Anh đúng là xui xẻo tám đời mới nói với cô, sau khi cô bị ném bóng vào, có khó khăn gì thì cứ gọi, anh sẽ đến ngay.

Từ khi bị đánh đến mức không còn cảm giác thấy buồn ngủ nữa cho đến khi bắt đầu phản kích, rồi lại bị đánh ngã, cứ thế, Tăng Tử Ngạo đã phải chịu đựng suốt cả buổi trưa và buổi chiều. Buổi tối, sống chết gì anh cũng không cho Tang Du bỏ về trước, ban ngày bị hành hạ rồi, làm sao dễ dàng tha cho cô được, anh gọi một đám bạn tới, nâng nặc kéo cô đi quán bar.

Tang Du bị cảm đoán đã lâu, cuối cùng được giải phóng, cả buổi tối hít liên mấy điều thuốc, đồng thời uống cả rượu nữa.

Một đám người ồn ào náo nhiệt, hơn một giờ đêm mới chia tay.

Tang Du về đến nhà đã là hai giờ khuya.

Ngáp liên tục, đầu rũ rượi, cô định về phòng lấy quần áo để đi tắm, lúc ra cửa phòng, cảm giác thấy kỳ quặc, trong không khí như tỏa ra mùi vị nguy hiểm nào đó. Cô quay phắt lại, ánh sáng xuyên qua cửa kính nhà bếp chiếu sáng cả phòng khách, cô thấy một bóng người cao lớn đang đứng cách đó hơn ba mét.

“Á...”, Tang Du há hốc miệng hét lên, sau đó nhận ra đó là Thẩm Tiên Phi, cô mới im lặng, vỗ vào ngực liên tục, kêu lên: “Thẩm Tiên Phi, nửa đêm nửa hôm anh không ngủ, chạy ra đây dọa người ta làm gì thế!”.

Người mất tích một ngày một đêm, vừa xuất hiện đã giả thần dọa quỷ, suýt nữa cô mắc bệnh tim mất.

Cô nhú mào, bước đến gần, bật đèn lên.

Dưới ánh đèn chói mắt, gương mặt Thẩm Tiên Phi có vẻ lạnh lẽo đôi mắt đỏ vằn tia máu, sa sầm nhìn cô.

Nhướn mày lên, cô thầm nghĩ: Con chim ngổ ngày có phải uống nhầm thuốc không, trông bộ dạng táo bôn như ai nợ anh mấy triệu tệ ấy. Nhưng chẳng lẽ là anh phát hiện ra cô đã vào phòng mình?

Cô đang định lên tiếng thì đã bị anh cướp lời: “Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”.

Cô nhìn đồng hồ treo tường: “”Hai giờ năm phút, có vấn đề gì sao?”.

Khi ngửi thấy mùi thuốc là và rượu nồng nặc trên người Tang Du, Thẩm Tiên Phi càng chau mày, giọng nói lạnh lẽo đến cực điểm: “Tại sao cô không để mai hãy về? Qua đêm bên ngoài không tốt hơn à? Đưa cả người đầy mùi rượu, mùi thuốc về nhà này, muốn người ta biết cuộc sống về đêm của cô phong phú đặc sắc đến thế nào phải không?”.

Giọng Thẩm Tiên Phi tuy nhẹ nhàng nhưng cơn giận dữ ẩn giấu trong đó lại khiến Tang Du nghi ngại.

Giơ tay lên, cô ngửi thấy mùi rượu và thuốc, đúng là rất nồng nặc, khó chịu, nhưng trong giây cam kết không quy định rằng cô không được uống rượu, hút thuốc ở nơi khác ngoài căn nhà này mà, cho dù trên người có mùi thuốc và rượu, thì cô cũng đang định đi tắm đấy thôi? Còn nữa, từ bao giờ mà anh lại quản cả giờ giấc cô về nhà thế? Lại còn ngồi đợi trong phòng khách tới bây giờ, là để đợi cô về rồi mắng cô một trận hay sao?

Nhìn thẳng anh, cô phản bác với vẻ tức tối: “Tối qua anh cũng có về đâu, còn em vẫn về mà”.

“Sao cô biết tối qua tôi không về?”, giọng Thẩm Tiên Phi đột ngột cao vút lên.

Hơi sững sờ, cô đến trước cửa phòng vệ sinh, thấy ổ khóa đã được sửa, kính đã được thay mới, cô hỏi về không chắc chắn lắm: “Tối qua anh về thật à? Vạy cửa là do anh phá hỏng sao?”

Thẩm Tiên Phi tiến đến gần Tang Du, vẻ phần nộ trong tích tắc đã thay đổi, đôi môi mỏng mím lại hơi nhướn lên, anh cười nhẹ với cô, nhưng trong ánh mắt sắc bén lại có chút châm biếm: “Cô có thể quên ai đã làm hỏng cửa, sao không quên là phải quay về đây đi?”

Ánh mắt sáng rõ nhìn chằm chằm vào Thẩm Tiên Phi bây giờ rõ ràng là đang bất bình thường, Tang Du tỏ ra hoang mang cực độ.

Đột nhiên, sau khi thấy quần áo trên người Thẩm Tiên Phi, cô sững sờ, khẽ há miệng ra, một suy nghĩ kỳ quặc hình thành trong đầu cô ... Anh đợi đến bây giờ, đồng thời không tắm rửa, chẳng lẽ không phải để mắng cô, mà vì...

“Cuối cùng đã nhớ ra ai làm hỏng cửa rồi à?”, Thẩm Tiên Phi nghiêng răng nói.

Cô nàng đáng ghét này, chỉ qua một đêm mà đã dễ dàng quên bằng mọi chuyện rồi.

Trùng mắt nhìn cô, anh quay về phòng, lấy quần áo ra để đi tắm, trong tích tắc khép cửa, cô đã kịp chặn lại.

“Thẩm Tiên Phi, anh phải nói thật đi, có phải anh đã hơi thích em rồi không?”

Trong này, anh sững người, nhìn chằm chằm đôi mắt sáng rực nhưng cuống quýt của cô, cảm nhận một sự bức bách vô hình, anh quay mặt đi nói gọn: “Không!”, rồi đưa tay định đóng cửa lại.

“Anh đang nói dối!” Một tay cô chặn ngay khung cửa, một chân đạp lên cửa, ngược mặt lên nhìn anh vẻ xúc động: “Nếu anh không có cảm giác với em, sao anh phải đợi đến bây giờ mà không đi tắm?”

“Tôi tắm lúc nào thì liên quan gì đến cô?”

“Vậy em về nhà lúc nào thì liên quan gì đến anh?”

Dưới ánh đèn mờ mờ trong phòng vệ sinh, khóe môi anh thoáng hiện nụ cười cay đắng, vẻ mặt dưới ánh đèn dần dần cũng trở nên cứng nhắc, một lúc sau anh nói gọn lỏn: “Đúng, cô về lúc nào thì liên quan gì tới tôi? Cô uống rượu, hút thuốc với ai thì liên quan gì tới tôi?”

Hất mạnh tay cô ra, “rầm” một tiếng, anh đóng mạnh cửa phòng lại.

Nhìn cánh cửa đóng lại trước mắt, đôi vai cô không ngừng run lên, nghĩ ngợi rồi cô lại gõ cửa với vẻ không cam tâm: “Thẩm Tiên Phi, anh mở ra, nói cho rõ, mở cửa! Mau mở cửa!”

Tựa lưng vào cửa, anh nghe thấy trái tim mình đang đập mạnh, từng tiếng, từng tiếng lại từng tiếng, như có thứ gì đó đang đánh mạnh lên phím đàn và hát: “Tình yêu đầu tiên ơi, cậu rung động rồi, tình yêu đầu tiên ơi, cậu rung động rồi...”

Anh rung động rồi.

Cô nàng đáng ghét ngoài kia không chỉ khoá đảo cuộc sống vốn bình yên của anh mà còn phá cả hồ nước xuân trong tim anh nữa.

“Thẩm Tiên Phi, anh không mở cửa thì em đá cửa nhé. Mở cửa mau...”, Tang Du vẫn cố chấp hét.

Đột nhiên cửa mở tung.

Thẩm Tiên Phi lạnh lùng nhìn Tang Du đang thủ thế đạp cửa, lớn tiếng nói: “Tối qua lúc tôi tắm cô đã phá cửa một lần rồi, chẳng lẽ hôm nay còn định phá nữa?”

Mở to mắt, Tang Du há hốc mồm rồi ngậm lại, một lúc sau cô hỏi với vẻ bán tín bán nghi: “Tối qua? Em đá hỏng cửa? Mà lại là lúc anh đang tắm?”

“Chẳng lẽ là tôi nhìn cô tắm?! Nếu cô đã thích nhìn tôi tắm thế thì cô vào xem cho đủ đi!”, Thẩm Tiên Phi kéo cô vào trong phòng vệ sinh chật hẹp, đè cô vào tường.

Hai người đứng đối mặt, nhìn nhau chằm chằm.

Trùng mắt nhìn Tang Du, Thẩm Tiên Phi đưa hai tay lên, cởi cúc áo đầu tiên trước ngực.

Nhìn đôi mắt đang giận dữ của anh, rồi cuối xuống nhìn ngón tay thon dài đang chuyển động liên tục, cảm nhận được mùi nam tính nóng của anh phả ra trước mặt, trong tích tắc Tang Du cảm thấy ngạt thở, máu nóng dồn lên đầu.

Chỉ trong tích tắc đó, cô đã nhanh chóng tỉnh lại, không biết lấy can đảm ở đâu ra, cô giữ tay anh, cuống quýt: “Anh, anh, anh... đừng hòng giở trò lưu manh! Dáng đẹp thì hay ho lắm chắc. Tập chí trên mạng, người mẫu nam đáng đẹp hơn anh nhiều lắm, ai thèm nhìn anh. Tránh ra, đồ lưu manh”.

Cô ngượng ngùng đẩy Thẩm Tiên Phi rời ra khỏi nhà tắm như chạy trốn, còn đóng cửa lại.

Tất cả bỗng yên tĩnh đến bất ngờ, trong không khí bỗng có một thứ tình cảm khó tả đang lan tỏa.

Đứng bên ngoài rất lâu mới nghe thấy tiếng nước chảy bên trong, Tang Du dờ dẫm tiến đến sofa ngoài phòng khách, ngồi phịch xuống.

Hôm qua cô đá cửa chui vào khi anh đang tắm, sao cô không có ấn tượng gì cả? Nhìn anh hết lượt từ trên xuống dưới, một chuyện quan trọng như vậy sao cô lại quên được?

Dựa vào ghế, cô vò đầu cố nhớ lại chuyện đêm qua, bỗng cô nhớ lại hôm Giáng Sinh, Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ lúc vậy đánh cô đã nói: “Tang Du, cậu có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng”.

“Đặc biệt là khi nửa mê nửa tỉnh”.

“Lúc ngủ dậy chẳng nhớ gì hết, cậu vốn có chứng mộng du!”

Lẽ nào ... tối qua cô đã bị mộng du...

Trong lúc suy đoán thì cửa phòng vệ sinh lại có động tĩnh, cô ngẩng lên nhìn Thẩm Tiên Phi bước ra với mái tóc ướt đầm cùng bộ áo pull trắng và quần đùi khỏe khoắn.

Ngượng ngùng, cô cúi xuống, sau đó lại nghĩ, dù sao cũng theo đuổi anh lâu rồi, tại sao phải tỏ vẻ e thẹn xấu hổ, thế là cô ngẩng đầu ưỡn ngực đứng lên, định tiếp tục cuộc thẩm vấn trước đó.

“Thẩm Tiên Phi...”

“Gi? Muốn tôi giở trò ‘lưu manh’ với cô? Tôi không có hứng với một người nồng nặc mùi thuốc, mùi rượu hôi rình”, giọng anh lạnh nhạt, liếc nhìn Tang Du một cái rồi về thẳng phòng mình, đóng cửa lại.

“Á... vô duyên”, nhìn cánh cửa đóng sầm lại, Tang Du bực bội, túm tóc.

Cái tên tắm ngầm tắm ngầm này, rõ ràng là thích cô mà cứ lạnh nhạt mãi, đúng là bọn Tư Tư nói đúng: Anh, thật không phải là chỉ khó ưa bình thường thôi.

Chạy về phòng, Tang Du lấy di động ra, nhìn lướt một lượt danh bạ điện thoại, lúc này chưa ngủ chắc chỉ có mình Tăng Tử Ngạo thôi, thế là cô không hề do dự bấm số của anh.

Quả thực, anh vẫn chưa ngủ.

“Tử Ngạo, chuyện đó... Tôi muốn hỏi cậu, nếu cô gái cậu thích đã hơi động lòng với cậu, thì tiếp theo đó cậu sẽ làm thế nào?”

“Cậu động lòng với tôi rồi sao?”, bên kia, Tăng Tử Ngạo sung sướng hỏi.

“Tăng Tử Ngạo, hôm nay rõ ràng cậu không uống mấy, nói năng gì bậy bạ thế? Ai động lòng với cậu? Tôi chỉ ví dụ thôi mà, sao cậu cứ đổ lên đầu tôi thế hả?”, cô hét lên.

“Cậu là đồ quỷ, không thích tôi thì nửa đêm nửa hôm gọi điện làm gì? Hại người ta kích động, tưởng cậu muốn tỏ tình thật lòng chứ!”, bên kia, Tăng Tử Ngạo thở dài thườn thượt, “Haizzz, có phải con chim ngốc kia cuối cùng đã động lòng rồi không?”

“Không biết, không chắc nên tôi mới hỏi cậu đây.”

“Hừ, cậu bị ma ám rồi, cái đáng đến tận miệng thì không thém, cứ thích là khổ mình”, Tăng Tử Ngạo lạnh lùng hừ một tiếng.

“Liên... liên quan quái gì tới cậu, chỉ cần cậu trả lời là được, cấm nói linh tinh.”

“Biết sinh nhật anh ta không? Nếu biết thì chúc mừng anh ta, tạo bầu không khí thế nào chắc không cần tôi dạy chứ?”

“Chết tiệt, cậu chơi tôi hả? Nếu hôm qua là sinh nhật anh ấy thì tôi phải đợi đến năm sau à?”

“Nếu hôm qua là sinh nhật của anh ta, cậu không những không biết mà con không thể hiện gì thì Tang Du, tôi thật sự muốn nói ba chữ với cậu.”

“Tăng Tử Ngạo, cậu không được nói, tôi không muốn nghe, hai chúng ta không thể”, Tang Du vừa nghe ba chữ đã nghĩ ngay đến “anh yêu em”.

“Tang Du, cậu ảo tưởng thật đấy, tôi muốn nói ‘cậu là heo’ cơ!”

“...”

“Không biết sinh nhật, cũng được, mấy hôm nữa là Thất Tịch, lễ Tình nhân của Trung Quốc, tự cậu nghĩ đi”, Tăng Tử Ngạo ngáp một cái “Tôi không gượng nổi nữa, ngủ trước đây”.

Mùng bảy tháng bảy, lễ Tình nhân của Trung Quốc? Chẳng phải cũng vừa khéo là sinh nhật chim ngốc hay sao? Đã sắp đến lễ Tình nhân rồi à?

Tang Du lật tờ lịch, quả đúng thế, còn mười ngày nữa.

A, những ngày thế này con gái sẽ phải nhớ kỹ hay sao? Cái tên Tăng Tử Ngạo này sao lại còn lãng mạn hơn cả một cô gái như cô nữa.

Lễ Tình nhân Trung Quốc! Sinh nhật! Chim ngốc đúng là biết chọn ngày sinh thật.

Trong phòng tắm, Tang Du cứ suy nghĩ mãi, phải tạo ra bầu không khí lãng mạn để tỏ tình lại với Thẩm Tiên Phi như thế nào đây?

22. Chương 22

Thiên thần và kẻ tâm thần

Tăng Tử Ngạo là kẻ sành sỏi, nói khó nghe hơn là một cao thủ tình trường.

Mùng bảy, anh bị Tang Du lôi ra ngoài, tư vấn xem phải mua quà gì. Anh tỏ ra gian manh, chọn cho Tang Du một bộ quần áo lót cặp đôi, kết quả là bị Tang Du đánh cho một trận tơi bời, cuối cùng phải đưa Tang Du vào cửa hàng bán nến thơm.

Nhìn những lọ nến xin đẹp thơm nồng, Tang Du thắc mắc “Thứ này để làm gì, có ăn được đâu”.

“Tang Du, cậu là con gái à? Nến là để thắp, ai cho cậu ăn?” , Tăng Tử Ngạo cau mày, chê bai cô.

“Bữa tối thắp nến?”

“Vẫn chưa gốc đến độ hết thuốc chữa.” Tăng Tử Ngạo chọn cho cô một đồng nến cao có, thấp có, to có, nhỏ có, “Có biết làm beefsteak không? Trông bộ dạng chưa từng nhúng tay vào việc bếp núc như cậu là biết không làm nổi rồi. Cho dù cậu có học thì tối nay cũng chẳng kịp, lát nữa tôi đặt sẵn cho cậu. Phụ nữ, rảnh rang thì đi học nấu nướng đi, có một câu phải nhớ kỹ, muốn nắm giữ trái tim đàn ông thì nhất định phải nắm giữ dạ dày của họ đã. Cậu đúng là hết cứu được rồi”.

“Tăng Tử Ngạo, mấy hôm trước cậu bị đánh chưa đủ hả? Tôi không ngại ‘mát xa’ thật kỹ cho cậu trước khi trải qua đêm Thất Tịch với chim ngốc đâu.”

Về mặt như méo xệch, Tăng Tử Ngạo lườm cô rồi chỉ vào túi quà bên cạnh quầy thu ngân, “Cao thủ, cậu có thể trả tiền rồi đấy”.

Xem như cậu biết điều, Tang Du trừng mắt.

Trả tiền xong, hai người ra khỏi cửa hàng nển. Có lẽ do trực giác của phụ nữ, Tang Du nghiêng đầu nhìn về hướng cửa hàng đối diện, một cô gái cao ráo mảnh dẻ đang trừng trừng nhìn mình và Tăng Tử Ngạo.

Cô huých tay vào người Tăng Tử Ngạo: “Này, có phải tôi cản trở vận đào hoa của cậu không? Nhìn kìa, người đẹp đối diện đang nhìn chúng ta đó”.

Tăng Tử Ngạo nhìn theo, thấy cô em gái Tăng Tử Kiều đang đứng bên kia đường, sức nhớ tối qua mình đã nhận lời hôm nay sẽ đi dạo phố mua đồ với cô, vì cô thất tình nên phải đi mua sắm để xả stress.

Anh nhúm mày, giải thích với Tang Du: “Đừng nói bậy, đó là em gái tôi”.

“Em gái? Nhìn quen quá, hình như đã gặp ở đâu rồi?”

“Ừ, nó từng làm người mẫu ảnh cho tạp chí GS”.

“Thảo nào... Tăng Tử Ngạo, gen di truyền nhà cậu tốt thật, em gái cậu đẹp quá”.

“Dưới sự huấn luyện của tôi, cậu cũng không kém nó đâu”, Tăng Tử Ngạo cười, nhìn Tang Du, “Đợi tôi, đến nói với nó một tiếng đã”.

Tăng Tử Ngạo định băng qua đường thì ngờ đâu Tăng Tử Kiều đã quay người bỏ đi. Khựng lại, anh đứng đó nhìn theo bóng cô em đi xa dần, cảm thấy xấu hổ vì mình đã thất hứa.

“Ừa, hình như em gái cậu giận rồi”, Tang Du đuổi theo.

“Không sao, nó còn trẻ con lắm, tối qua tôi hứa sẽ đi dạo với nó, kết quả là thất hứa rồi”.

Tang Du quan sát Tăng Tử Ngạo thật chăm chú: “Tôi phát hiện ra cậu rất có tiềm năng làm cha đấy”.

“Thế à? Cục cưng của bố, chúng ta phải đi mua món khác rồi.” Tăng Tử Ngạo khoác vai Tang Du, bất chấp sự vùng vẩy quyết liệt của cô, anh giữ chặt cô rồi đi vào một cửa hàng khác.

Suốt buổi chiều Thẩm Tiên Phi đều ở nhà để vẽ thiết kế, thậm chí còn không buồn ra khỏi phòng.

Hôm qua anh bất ngờ khi nhận được thông báo thực tập của Hoàng Đình, điều đó khiến anh sung sướng như điên. Trên thông báo ghi rõ, khi đến làm việc phải giao một bộ thiết kế, nên hôm nay anh nhốt mình trong nhà để thực hiện.

“Cạch” một tiếng, đèn trên bàn bật sáng, anh mới ngừng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối đen như mực từ lúc nào, bụng cũng hơi đói, nhờ ánh đèn bên ngoài, anh nhìn đồng hồ, đã bảy rưỡi tối.

Đứng lên mở cửa phòng, bên ngoài tối om, anh bắt gặp cau mày.

Hình như cả ngày hôm nay không nghe tiếng cô, xem ra cô không ở nhà rồi.

Từ buổi tối hôm đó sau khi cãi nhau, anh luôn trốn tránh cô, sợ rằng hai người chạm mặt sẽ ngại ngùng. Cô cũng biết ý, không còn lượn lờ trước mặt anh hết hồn ma như trước.

Không biết là anh trốn hay là cô tránh anh.

Trong lòng có chút cay đắng, anh đến gần cửa bật công tắc mấy lần mà đèn phòng khác cũng không sáng. Ngẫm nghĩ một lúc rồi anh quay về phòng lấy đèn pin, ra ngoài, đến bảng điện ngoài cầu thang kiểm tra, quả nhiên đã đứt dây cầu chì.

Lại vào nhà, anh lấy dụng cụ rồi ra đó, kéo cầu dao xuống rồi bắt đầu thay cầu chì. Thay xong anh đẩy cầu dao lên, đứng ở hành lang, ngẩn ngơ.

Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của anh, anh gọi điện về cho mẹ, xin lỗi vì không thể về thăm bà được, mẹ anh nghe điện thoại rất vui vẻ, còn nói cứng: Về làm gì, nhắc mẹ đã phải đau khổ suốt hai mươi năm à?

Tuy mẹ nói thế nhưng ban đêm nhất định sẽ vui đến mức không ngủ được cho xem.

Anh nhất định phải xuất sắc hơn người, phải đón bà ra khỏi phố Tây.

Vào nhà, anh đang định bật đèn phòng khách thử thì giật mình bởi ánh sáng trước mắt.

Trên bàn ăn, những ngọn nến được xếp hình trái tim, góc phòng khách đặt hai giá nến cao, bên trên cắm hoa và nến, không khí thoang thoang mùi hương quế ngọt ngào, ngửi thấy có cả mùi thanh ngọt.

Cô gái biến mất suốt ngày hôm nay, sau lưng có đôi cánh, trên đầu đội chiếc mũ lông, mặc váy công chúa xếp nếp trắng quải lạ đến không thể quải lạ hơn, bên một ổ bánh kem to, bên trên cũng cắm nến, từ từ đi đến trước mặt anh, hát cho anh nghe:

“Happy birthday to you! Happy birthday to you! Happy birthday to Tiên Phi! Happy birthday to you...”

Cơ mặt co giật dữ dội, anh cứng người đứng đó, không nhúc nhích.

“Thẩm Tiên Phi, hôm nay là sinh nhật của anh, anh ước điều gì đi, sau đó thổi tắt nến”, Tang Du đưa ổ bánh kem cắm đủ hai mươi ngọn nến đến trước mặt anh.

Không nói lời nào, Thẩm Tiên Phi quay người bật đèn phòng khách lên.

Ánh đèn bất ngờ khiến Tang Du không kịp thích nghi, cô chớp chớp mắt liên tục cho quen với ánh sáng.

Cau mày, Thẩm Tiên Phi nói: Cô làm trò gì thế? Mặc cái kiểu này, giống ... giống bệnh nhân tâm thần mới trốn viện ra!”

Lời Thẩm Tiên Phi hệt như gáo nước lạnh tạt vào khiến trái tim Tang Du bỗng lạnh ngắt, như thể rơi xuống vực sâu vạn trượng, không bao giờ trào lên nổi.

Tăng Tử Ngạo khốn khiếp!

Ngày mai tôi sẽ lột da cậu, cái gì mà nhất định phải tạo ra một bầu không khí lãng mạn siêu cấp vô địch, gì mà con trai thích ngắm con gái ăn mặc như thiên sứ trong sáng, đáng yêu, ngọt ngào, gì mà lúc hát thì giọng phải trong trẻo, ngọt ngào, gì mà lúc nhìn chim ngổ thì nhất định phải chớp chớp, suýt nữa làm mắt cô bị chuột rút... Toàn là những lời nhảm nhí, vớ vẩn!

Lúc sắp chạng vạng, cô đã trở về, thấy chim ngổ cứ ở suốt trong phòng không ra, cô mừng thầm vì có thời gian xếp nến, còn dặn Tăng Tử Ngạo đúng bảy giờ phải mang beefsteak đến, chỉ cần đưa đến dưới lầu là được, cô tự đi lấy. Đến khi có được beefsteak rồi, cô đã giựt đứt dây cầu chì, nhân lúc chim ngổ ra ngoài thay cái mới, cô tắt tất cả các ngọn nến. Chỉ đợi chim ngổ vào là sẽ bị chấn động bởi bữa tiệc nến vô cùng lãng mạn này.

Nhưng kết quả thì sao? Chim ngổ bị chấn động thật, nhưng không là kiểu cô mong muốn, chẳng những không tỏ ra vui sướng tạo nào, mà còn mắng cô là bệnh nhân tâm thần mới trốn viện nữa chứ!

Tăng Tử Ngạo chết tiệt, nhất định cô sẽ không tha cho hắn. Tặng cô một chai rượu ngon, tưởng làm thế sẽ lấp liếm được tội lỗi hả?

Cô tức tối ném bánh lên bàn, giật đôi cánh sau lưng ra, kéo chiếc mũ hoa hờn lông lá trên đầu xuống, ngẩng lên hét to với Thẩm Tiên Phi: “Đây là thiên thần, thiên thần, anh ngốc đến nỗi đến thiên thần và kẻ tâm thần cũng không phân biệt được hả?”

Thẩm Tiên Phi chau mày nhìn cô, đương nhiên anh biết đó là thiên thần, nhưng cô mặc vào thì giống kẻ tâm thần.

Nhìn vẻ mặt đó của anh, Tang Du chưa bao giờ cảm thấy như lúc này, lòng tự tôn và sự tự tin đều bị đá kích dữ dội, cô hét lên: “Tránh ra”.

Đẩy anh ra, cô định lao ra khỏi nhà, cô phải tìm Tăng Tử Ngạo để tính sổ.

Mới đi được hai bước, cánh tay đã bị Thẩm Tiên Phi kéo lại: “Cô định đi đâu?”

“Bệnh nhân tâm thần đi đâu thì liên quan gì đến anh?”, cô hất tay anh ra, mở cửa.

Cau mày, môi nhếch lên, Thẩm Tiên Phi quay lại nhìn cô đang giậm dứ, nói: “Cô bỏ lại đồng nến thế này, định đốt nhà à”.

“Cho dù em đốt nhà thì sao? Nhà này của em, em vui em muốn làm gì thì làm!” Cô tức tối quay lại to tiếng, “Thẩm Tiên Phi, em nói cho anh biết, sự nhẫn nại của em có giới hạn, chộc tức em không có lợi cho anh đâu”.

Cô co chặt nắm tay không khí vốn lạnh mạn là thế, ngoài tiếng “lách tách” của những ngọn nến đang cháy, hơi thở nặng nề của hai người, còn nghe cả tiếng “rắc rắc” của những lóng xương bàn tay cô đang nắm chặt.

Cô thề rằng, nếu con chim ngổ này dám nói câu vớ vẩn nào nữa thì trước khi đánh Tăng Tử Ngạo, chắc chắn cô sẽ cho anh ta một trận trước. Cô không còn muốn nghĩ gì đến thực nữ hay không thực nữ nữa.

Người khác có thể nhịn còn ta thì không!

Hai tay đút túi quần, hơi nhướn mày lên, Thẩm Tiên Phi khẽ hỏi một tiếng: “Cô ăn cơm chưa?”

Nãy giờ Tang Du vẫn đang giận dữ chưa hoàn hồn lại, nghiêng răng nhìn anh, cười giễu: “Thẩm Tiên Phi, anh đúng là biết đập trúng chỗ đau người khác, kẻ tâm thần cũng có thể nhìn ra bộ dạng ăn hay chưa nữa”.

Đôi mắt ánh lên vẻ lơ đãng, Thẩm Tiên Phi hơi mỉm cười: “Cho cô ba phút thay quần áo, sau đó ra ngoài ăn cơm”.

Ngẩn ngơ nhìn anh, Tang Du bất động, một lúc sau mới hỏi vẻ không chắc chắn lắm: “Anh... lúc nãy nói gì?”

“Còn hai phút ba mươi tám giây”

“Anh có chắc là muốn mời em ăn cơm?”

“Hai phút ba mươi tư giây.”

“Thẩm Tiên Phi, anh là đồ quỷ. Anh đợi đó! Ba phút bắt đầu đếm lại!” Tang Du hét lên lao vào phòng.

Thay bộ áo pull trắng và quần jeans, mái tóc dài được Tang Du buộc thành đuôi ngựa, kẹp gọn bằng một chiếc kẹp bướm.

Không đến ba phút. Cô đã đứng trước mặt anh.

Ngẩng đầu uốn ngực, cô nhướn mày: “Hai phút ba mươi tám giây, anh phải trả lại em hai mươi giây”.

Liếc nhìn Tang Du một cái, Thẩm Tiên Phi đảo mắt sang những ngọn nến lung linh bên cạnh, không đợi anh ra chỉ thị, Tang Du đã chạy đến thổi tắt hai ngọn nến trên giá nến đặt ở góc nhà, sau đó lại chạy đi thổi đám nến hình trái tim, vừa thổi vừa thầm mắng Thẩm Tiên Phi.

Đang định thổi nến trên bánh kem sinh nhật, đột nhiên quay phắt lại, đâm sầm vào Thẩm Tiên Phi, vừa khéo chạm môi vào má anh.

Thẩm Tiên Phi đang định thổi nến sinh nhật bỗng dờ người, cơ thể cứng đờ, bất động, một lúc lâu sau anh cũng chưa quay đầu nổi.

Chẳng lẽ đây chính là báo ứng sao?

Cô chỉ mắng thầm Thẩm Tiên Phi, có cần thiết phải bắt môi cô chịu chà đạp thêm một lần nữa không?

Sờ sờ môi, cô lùi một bước dài, cuống lên nói với Thẩm Tiên Phi: “Lúc nãy bảo anh thổi nến mà không thổi, bây giờ chạy đến là sao?”.
Nhíu chặt mày, Thẩm Tiên Phi quay lại trừng mắt nhìn cô nàng đáng ghét, đôi mắt tựa như tóe ra lửa. Thấy cô bịt miệng, vốn dĩ anh ngỡ cô cố ý mượn cớ để hôn anh, chuyện này anh cũng không biết phải đối mặt thế nào, cô thì hay lắm, dám chỉ vào mặt anh la hét, lại đâm vào anh rồi, lần nào cũng đâm, kết quả là giờ đây anh trở thành kẻ mơ mộng.

Anh nghiêng răng, gầm lên với cô: “Miệng đau, vừa hay khỏi phải đi ăn”.

Anh nhắc bánh lên, đi về phòng.

Tang Du tỉnh mắt nhanh tay, chặn ngay trước cửa phòng anh, nói: “Thẩm Tiên Phi, anh là đàn ông sao nói lời mà không giữ lời?”.
124

“Sao tôi nói lời mà không giữ lời? Chẳng phải miệng cô bị đau à? Đau thì ăn cái gì?”

“Ai nói miệng đau thì không ăn được? Chẳng lẽ vì đau mà em phải để mình đói chết à? Vô lý thế. Không muốn khao thì nói thẳng ra đi, đừng viện cớ, dù sao cũng đâu phải lần đầu anh nói lời mà không giữ lời.”

Nghiến răng, Tang Du nắm chặt tay, thề với lòng rằng nếu hôm nay chim ngó không khao cô ăn để xả nỗi ầm ứ trong lòng, cô sẽ mời anh ăn bữa tiệc “nắm đấm” thịnh soạn.

Im lặng hồi lâu, Thẩm Tiên Phi mới hỏi: “Cô muốn ăn gì?”

Đang chà xát lòng bàn tay, nghe câu nói đó, trong tích tắc, gương mặt Tang Du thoáng hiện một nụ cười ranh mãnh: “Anh không ăn được gì?”

“Tôi không ăn cay.”

Đúng là thật thà

Tang Du nghĩ ngợi rồi nói: “Ừm, bạn trung học của em giới thiệu một quán cá dưa chua tên là không Quên Được trên đường BW, nghe nói khẩu vị rất ổn, vừa hay em cũng đang định ăn món đó”.

Khóe môi giật giật, Thẩm Tiên Phi nghiêng răng: “Được, vậy thì đi”

Đặt bánh kem vào trong tủ lạnh, anh bỏ ra ngoài trước.

Hai tay Tang Du đút vào túi quần theo sau, ngân nga một giai điệu khó hiểu, thầm nhủ: Hay lắm, tối nay phải làm cho hả giận mới được.

23. Chương 23

Mùi vị không quên được

Hai người gọi xe đến đường BW, từ đầu giường đến cuối đường đèn đuốc rực rỡ, cả con phố tràn ngập mọi hoạt động nhân sinh và phù hoa của thế gian. Ở đây, lúc nào cũng tặng cho bạn chút bất ngờ khi bạn thấy lạc lõng và hụt hẫng nhất.

Trước cửa quán Không Quên Được có một dãy bán thịt dê xiên nướng, ngửi mùi hấp dẫn ấy, Tang Du quay sang nhìn Thẩm Tiên Phi, hỏi: “Ăn không?”

“Bẩn!”, ngắn gọn vắn tắt.

“Ừm, ông chủ cho tôi mười xiên”, Tang Du mấp máy môi với Thẩm Tiên Phi, “Trả tiền!”.

Quay mặt đi, Thẩm Tiên Phi nén giận, anh nói anh không ăn cay, cô đòi ăn cá hấp dưa cải chua, anh chê xiên nướng bẩn, cô mua liền mười xiên, ý khiêu khích đã quá rõ ràng.

Lấy ví ra trả tiền, anh định vào trong quán nhưng bị Tang Du ngăn lại: “Anh vào làm gì? Đợi thịt nướng xong rồi vào. Mời khách thì phải ra đón mời chứ, phải để khách thậtt như ở nhà mình, ăn ngon, uống ngon. Đứng đó đợi, em đi tìm chỗ rồi chọn món”.

Đứng chờ ở cửa, Thẩm Tiên Phi nhìn người đàn ông lưng trần mồ hôi mồ kê nhễ nhại, vừa nướng từng xiên gì đó đen sì sì, vừa ra sức uống nước, ngửi thứ mùi nhức mũi ấy, anh thật chỉ muốn ném cô nàng bướng bỉnh kia lên vỉ để nướng luôn cho rồi.

Quán bán thịt nướng đó rất đông khách, phải đợi ít nhất hai mươi phút, Thẩm Tiên Phi mới cầm được thịt nướng, anh vào quán và thấy Tang Du ở một góc trên lầu hai.

Tang Du thấy thịt nướng thì không ăn ngay mà đặt lên đĩa quan sát, sau đó mắt ngó nghiêng tứ phía, miệng lẩm bẩm: “Cái nơi mà Chu Tiên Tiên giới thiệu tệ hại thế này, kém cỏi quá, đúng là ồn ào chết đi được”.

Gian phòng đầy ắp người, nếu lát nữa món ăn không ngon cô sẽ về vặt tai heo của Chu Tiên Tiên.

Cau mỳ, Thảm Tiên Phi nhìn đĩa thịt nướng, không kìm được hỏi Tang Du: “Cô chọn món này sao không ăn đi?”

Nhìn ánh mắt không vui của anh, Tang Du không phản bác, chỉ hừ mũi một tiếng: “Em có nói là chọn thì sẽ ăn ngay không? Lát nữa em ăn không được à?”

Nghiến răng ken két, Thảm Tiên Phi cầm thực đơn lên, liếc nhìn từng hàng một, gân xanh trên trán hằn rõ.

Cá hấp dưa chua, cá hấp tiêu ớt, thịt luộc, tôm cay...

Ném thực đơn lên bàn, Thảm Tiên Phi quay đầu lại nói với phục vụ đứng cách đó mấy mét: “Phục vụ, ở đây thêm món”.

Cô gái phục vụ mỉm cười tiến lại, vẫn chưa lên tiếng thì đã bị Tang Du trừng mắt: “Mấy món này là được rồi, không cần thêm”.

“Tôi muốn thêm món”

“Lãng phí là hành vi vô sỉ.”

Cô gái phục vụ nhìn hai người với vẻ khó xử, không biết rốt cuộc là nên thêm hay không, cô đành chớp mắt nhìn cả hai, cuối cùng nhỏ nhẹ hỏi: “VẬY... rốt cuộc là có cần thêm không ạ, hai vị bàn bạc kỹ rồi gọi tôi, được không?”

Cười nhẹ, Tang Du gật đầu với cô gái phục vụ: “Ừ, giúp tôi giục làm gấp mấy món đó. Cảm ơn!”.

Đuổi cô phục vụ đi rồi, Tang Du hớp một ngụm trà trước mặt, sau đó cau mày, lá trà rỏ tiền, thế là cô đẩy ly nước sang bên.

“Tại sao không chọn đồ uống?”

Ngước lên thì thấy một đôi mắt sắc nhọn có phần giận dữ, Tang Du nhướn mày, lườm Thảm Tiên Phi một cái: “Chẳng phải có nước trà rồi hay sao? Đã ăn cay thì uống nước gì chứ, phải giữ vị nguyên chất trong miệng, anh có hiểu không?”

Thảm Tiên Phi đang định nổi cáu thì lúc ấy, phục vụ mang thức ăn lên.

Tang Du mặc kệ Thảm Tiên Phi trừng mắt với mình, cô cầm dưa, gấp một miếng cá cho vào miệng, sau đó kêu lên: “Ồi, thử xem, ngon thật đấy, vừa thơm vừa mềm vừa mịn”.

Thảm Tiên Phi nhìn cô, không chút biểu cảm, đôi dưa trong tay không hề gấp thức ăn.

“Món này nhìn cũng ngon”, Tang Du lại gấp một miếng cá hấp tiêu ớt, sau đó cười nhìn Thảm Tiên Phi, “Đã thấy heo chạy, thì nhất định phải biết mùi vị của heo sao? Không thử thì làm sao anh biết nó không hợp khẩu vị? Nếu anh nhìn đám ớt đỏ này mà không dám động dưa, thế thì đêm nay anh phải chịu đói rồi. Hay là ăn thịt xiên nướng này cũng được?”

Trùng mắt với Tang Du một cái, Thảm Tiên Phi cúi xuống, gấp một miếng cá, vị cay nồng xé lưỡi khiến anh nhăn mặt, sau khi nuốt xong miếng cá, anh vội vàng nhắc ly trà bên cạnh uống hết mấy ngụm.

“Hình như món cá này không cay, hơi cay, cay vừa, nếu đã là món Tứ Xuyên thì đương nhiên phải cay một tí mới đã chứ. Anh phải ăn nhiều một chút, lãng phí là đáng hổ thẹn lắm đấy”, Tang Du nhân cơ hội gấp thêm cá, thịt luộc, tôm... vào bát anh, “Nếu ăn hết những món này thì anh chính là nam tử hán đại đại hử”.

Nam tử hán đại đại hử? Chẳng lẽ cường bức là đại trượng phu? Lý sự cùn! Thảm Tiên Phi chau mày, gấp miếng cá trong bát lên cho vào miệng, vị cay tràn ngập, theo cổ họng kéo xuống đến tận dạ dày. Anh khẽ há miệng ra, hít hà liên tục, cảm giác cay nồng đó khiến thần kinh của anh đều căng ra, cảm giác ấy thật không dễ chịu tí nào.

“Có phải cay đến nổi rất đã, rất thoải mái? Thế, miếng cá to này cho anh, người có sinh nhật thì phải ăn nhiều hơn”, Tang Du lại gấp thêm rất nhiều cá vào bát cho anh.

Cuối cùng không chịu nổi sự nhiệt tình của cô nữa, Thẩm Tiên Phi này giờ cúi đầu khổ sở chiến đấu cũng ngẩng lên, “Tại sao cô cứ gấp thức ăn cho tôi mãi vậy, sao cô không ăn?”

“Ai nói em không ăn, chẳng phải là em đang ăn hay sao?” Tang Du gấp một miếng thịt cho vào miệng, nhai hai cái rồi chớp chớp mắt, cười nói với anh: “Ừ... ngon lắm...”.

Hai người cứ cố gắng chiến đấu, không biết bao lâu sau, di động Tang Du reo vang, cô vội vàng đứng lên, nói với Thẩm Tiên Phi: “Em ra ngoài nghe điện thoại”.

Ra khỏi Không Quên Được, Tang Du ra sức chớp mắt, há miệng hít hà, đưa lưỡi liếm đôi môi bị cay đến sưng đỏ lên, nước mắt nước mũi đầm đìa. Cô nhìn xung quanh, tìm một cửa hàng tiện lợi.

Đúng là cay chết đi được, nếu không nhờ tin nhắn dự báo thời tiết này, không biết cô phải chịu đựng đến bao giờ nữa. Để bắt con chim ngốc kia chịu khổ, cô đã chọn món cay mà mình không biết ăn nhất, kết quả là bản thân bị cay đến đỏ sống đỏ chết. Điều cô hối hận nhất là, lúc chọn món đã nói với phục vụ là phải thật cay, cay cực kỳ, còn kiên quyết không chọn nước uống.

Đó gọi là trời tạo nghiệt, thì còn có thể tránh được, tự tạo nghiệt thì không sống nổi.

Thấy siêu thị chệch phía bên kia đường, Tang Du đi như chạy tới đó. Để mua một chai nước khoáng, cô còn phải chạy lên lầu hai siêu thị, đến khi mua được rồi, cô ra khỏi đó, cay đến nỗi đã chảy nước mắt tự này giờ, cô cuống quýt mở chai nước, ngửa đầu lên uống ừng ực.

“Chẳng phải cay đến nỗi rất thoải mái sao? Để giữ nguyên mùi vị trong miệng, còn kiên quyết không chọn nước uống.”

Nghe giọng giễu cợt quen thuộc đó, Tang Du hoảng loạn, sắc nước, ho sù sụ không ngừng.

Quay đầu lại, cô thấy Thẩm Tiên Phi đang cười nửa miệng, nhìn mình với vẻ thích thú.

“Anh ... khụ khụ khụ...” Tang Du cúi gập người chỉ vào Thẩm Tiên Phi, muốn hỏi anh sao lại chạy ra, nhưng bị cơn ho dữ dội chặn đứng, không mở miệng nổi, gương mặt đỏ bừng bừng.

Rút tay ra khỏi túi, Thẩm Tiên Phi vỗ nhẹ vai cô.

Những ngón tay dài trắng trẻo ấy như có luồng điện cao thế, trong tích tắc chạm vào lưng Tang Du, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh truyền đến toàn thân cô qua làn áo pull. Bất giác cô đỏ mặt, bịt đôi môi đỏ tươi vì ăn cay, quay lại nhìn Thẩm Tiên Phi.

“Thì ra cô là hàng giả”, Thẩm Tiên Phi nhếch môi cười giễu.

Ánh mắt Tang Du dừng lại ở đôi môi đỏ vì cay của anh, đôi môi đỏ tươi, vốn dĩ môi anh mỏng và rất đẹp, lúc nói chuyện ác ý, khóe môi sẽ có một nét lạnh lùng châm biếm quen thuộc, trông có vẻ xấu xa nhưng lại cực kỳ hấp dẫn. Giống như anh đang nói chuyện bây giờ, đôi môi ấy mấp máy thật sự rất quyến rũ, đặc biệt là nụ cười ở khóe môi, khiến cô không kìm được muốn đưa tay ra sờ, có phải cảm giác cũng tuyệt như khi nhìn không?

Nhận ra Tang Du đang nhìn mình một cách nóng bỏng, Thẩm Tiên Phi quay sang nhìn cô, ánh mắt gian tà của cô khiến tim anh như run rẩy, bàn tay vỗ lưng cô như bị sức nóng dưới làn áo pull đốt cháy, anh rút tay lại, quay đi, ngượng ngùng khẽ ho vài tiếng.

Tiếc quá!

Chỉ nhìn được mà không sờ được!

Người đứng trước mặt là chim ngốc, không phải Giang Nam, không phải Tăng Tử Ngạo, cũng không phải những tên con trai khác, nếu không cô đã đẩy anh vào tường sờ cho đã rồi nói sau.

Tang Du nhìn bảng hiệu đèn neon nhấp nháy ba chữ Không Quên Được, đối với người không ăn cay như cô mà nói, đúng là không quên được. Cô cau mày, nhìn Thẩm Tiên Phi: “Này, anh đừng nói với em là anh đã trả tiền rồi nhé”.

Thẩm Tiên Phi nhìn phớt qua cô, nói: “Không trả tiền thì sao đứng ở đây?”.

“Em chưa ăn no mà, còn thịt xiên nướng của em sao anh không mang ra giúp em, anh đang mời khách đó hả?”, Tang Du hỏi.

Thẩm Tiên Phi không nhìn cô, đi thẳng sang góc đường đối diện.

Tang Du đuổi theo, ngăn anh lại: “Anh đang khao em đó hả?”

“Nếu cô chưa no thì quay lại đó mà ăn nữa đi”, Thẩm Tiên Phi hờ hững trả lời.

“... Không.” Cô không thể ăn cay, lúc này chỉ thuần túy muốn trả thù anh, nhưng lại tự đẩy mình vào hố lửa.

24. Chương 24

Thôi thì anh theo em đi

Bốn mắt nhìn nhau, hai người cùng đứng bất động, để nghiên cứu nên ăn gì.

Cuối cùng, hai người đồng thanh nói: “Mì thịt bát lớn Vương Ký’.

Đã thỏa thuận xong, mặc kệ Tang Du có muốn hay không, Thẩm Tiên Phi đưa cô chen lên một chiếc xe bus chạy đến quán mì đó ở trung tâm thành phố. Xuống xe rồi còn phải đi qua một ngõ nhỏ tối om nữa.

Con ngõ nhỏ vắng vẻ này, đèn đường hai bên cũ hổng, vàng vọt mờ nhòe, kêu lách tách liên tục.

Sánh vai Thẩm Tiên Phi, Tang Du cứ cúi đầu mãi miết đi, khi nghe thấy âm thanh “ầm ầm”, cô ngẩng lên, trong luồng ánh sáng chói mắt, chưa kịp phản ứng gì, cô đã bị Thẩm Tiên Phi kéo phất sang một bên, loạng choạng, ngã nhào vào lòng anh.

Cứng người lại, tim Tang Du suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực, cô nghe rõ nhịp tim của chim ngổ rất mạnh mẽ, chim ngổ đang tỏ cho cô biết là anh thích cô rồi sao?

Lúc ấy, tiếng mô tô cực kỳ chói tai vang lên, theo đó là tiếng quát mắng thô lỗ, và lại là những tiếng mô tô và nhạc rock ầm ầm rất kinh khủng.

Lúc đó Tang Du mới nhận ra, hóa ra là mình đang mơ tưởng. Ngẩng đầu lên khỏi vòng tay Thẩm Tiên Phi, cô quay sang nhìn bốn chiếc xe dàn hàng ngang nghênh ngang phóng vút đi, chau mày.

Nhưng một lúc sau, bốn chiếc xe ấy bỗng quay lại, tiếng động cơ xe “ầm ầm” và tiếng nhạc quện lại làm chấn động cả con ngõ nhỏ.

Trên xe là bảy tám đứa con trai, con gái khoảng hai mươi tuổi, ăn mặc lố lằng, trang điểm kinh tởm không ra phong cách gì, có đứa đang ngậm điều thuốc trên môi, có đứa nhai kẹo cao su, mới nhìn đã biết là đám lưu manh thích đi gây sự khắp nơi.

Tang Du nhắm mắt, tựa vào Thẩm Tiên Phi, nhìn mấy cặp trai gái đó, nhớ năm xưa cô cũng một thời ăn chơi nhưng không đến nỗi tệ hại thế này. Trong ấn tượng của cô, cách đây vài con đường có một hộp nhếch nhác, ở đó lúc nào cũng có những kẻ gây sự đánh nhau, say thuốc, phạm pháp, tám phần là lúc này cô và chim ngổ đã cản đường chúng rồi.

“Kim Mao Sư Vương” thủ lĩnh ngồi trên xe, quan sát Tang Du và Thẩm Tiên Phi, thông thả nhai kẹo cao su, một lúc sau hần uể oải nói với Thẩm Tiên Phi: “Này, thằng kia, tới đây”.

Thẩm Tiên Phi lạnh lùng nhìn chúng, không nói câu nào mà nắm lấy tay Tang Du, khẽ nói: “Chúng ta đi”.

“Kim Mao Sư Vương” chửi thề rất tục tĩu, rồ ga, chiếc xe đã quay ngang chặn đường. Mấy tên kia thấy Thẩm Tiên Phi phớt lờ chúng thì bắt đầu lái xe dàn ra để cản đường.

Tay được Thẩm Tiên Phi nắm chặt, cảm giác này, giống như tia nắng hiem hoi trong mùa đông lạnh giá... Tang Du xòe tay ra, lồng tay mình vào tay Thẩm Tiên Phi, nắm chặt, phớt lờ cơ thể anh đang cứng lại, cô thì thầm: “Biết đánh nhau không?”

Thật sự lâu lắm rồi cô không đánh nhau, lần nào đánh với Tăng Tử Ngạo cũng chán chết, đêm nay gặp được mấy tên này tự động dâng mình, máu “lang sói” trong cô đang trỗi dậy hừng hực.

“Cô muốn làm gì?”, Thẩm Tiên Phi nhìn cô vẻ không tán đồng, nhưng ánh mắt cô lại đang rực lửa quyết tâm.

Cô gái sau lưng “Kim Mao Sư Vương” và cô gái bên cạnh không biết đang thì thầm nói gì, đột nhiên “Kim Mao Sư Vương” quay lại tát cho cô ta một cái, chửi: “Con đê tiện, mẹ kiếp, thích thằng thư sinh à, cút xuống xe ngay, lát nữa xử cô sau”.

Cô gái đỏ ửng mặt, xuống xe, đứng cạnh Thẩm Tiên Phi, nhìn anh nóng bỏng.

Buông bàn tay này giờ vẫn nắm chặt tay Thẩm Tiên Phi ra, Tang Du đẩy cô gái ăn mặc hở hang ra xa Thẩm Tiên Phi, ngẩng đầu lên cao, héch mui về phía cô ta.

Dám to gan nhìn trộm người đàn ông của Tang Du này à!

“Kim Mao Sư Vương” cũng xuống xe, đứng trước mặt họ, châm một điếu thuốc rồi tiến lại mấy bước, phả khói vào mặt Thẩm Tiên Phi, anh nhắm mắt theo phản xạ nhưng không nói gì.

Tang Du đưa tay xua khói.

“Kim Mao Sư Vương” thấy tình hình đó thì toét miệng cười, ra hiệu bằng mắt cho các anh em châm điếu nữa, đảo một vòng quanh Tang Du rồi hít một hơi, nói: “Hút điếu thuốc này rồi, em là người của anh, anh sẽ để bạn trai em đi, thế nào?”

“Tao không hút thuốc mà người khác đã hút qua”, Tang Du hơi nhếch môi.

Sắc mặt “Kim Mao Sư Vương” cứng đờ, trợn mắt, ném điếu thuốc đi rồi quát: “Mẹ kiếp, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, lão đây hôm nay không vui, đáng đời hai đứa chúng bay xui xẻo. Hai đứa mày muốn đi cũng được, phải cho bạn này ít tiền tiêu vặt”.

“Mày cần bao nhiêu?”, Thẩm Tiên Phi im lặng hồi lâu rồi lên tiếng.

Tang Du quay sang nhìn anh, kinh ngạc: “Anh điên rồi hả?”.

“Kim Mao Sư Vương” nói: “Một ngàn tệ!”.

Thẩm Tiên Phi nói: “Tao không có nhiều tiền mặt thế, phải đến ngân hàng rút”.

“Thẩm Tiên Phi...”, Tang Du không kìm được, kêu lên. Chỉ có mấy tên ăn hại thế này mà muốn cướp của họ một ngàn tệ sao, cô đẩy Thẩm Tiên Phi ra, tiến lên một bước, chỉ vào “Kim Mao Sư Vương” nói: “Muốn lấy tiền thì đòi tao này!”.

“Kim Mao Sư Vương” cười quái dị: “Ôi, cô em lớn lối ghê nhỉ. Đừng lo, lấy được tiền thì chúng ta sẽ đi sung sướng!”. “Kim Mao Sư Vương” thò tay lên mặt Tang Du nhưng bị cô gạt phắt.

Tang Du quay lại nhìn mấy tên lưu manh đằng sau rồi nhìn “Kim Mao Sư Vương”, nói: “Muốn tiền à, được! Chúng ta chơi trò chơi này đi, nếu mấy đứa chúng mày thắng được tao thì tao cho chúng mày hai ngàn tệ, xem như hôm nay chúng mày chịu khó chơi với tao! Còn thua thì chúng mày quỳ xuống dập đầu sáu cái cho tao, gọi tao ba tiếng ‘bà ơi’, gọi anh ấy ba tiếng ‘ông ơi!’”

Vừa nghe Tang Du đề ra “sáng kiến” giải quyết bằng vũ lực, Thẩm Tiên Phi không nhịn được, kêu to: “Tang Du!”. Anh vốn không hề nghĩ sẽ cho bọn chúng tiền, chỉ muốn dẫn chúng đến nơi đông người mà thôi, như thế mới dễ báo cảnh sát.

“Kim Mao Sư Vương” ngửa đầu lên trời cười to: “Gái à, thì ra tên em là Tang Ngư 1, biết biệt hiệu của lão đây là gì không? Là Tang Cầu 2. Đúng là hợp quá!”. Mấy thằng đứng sau cũng cười hô hố.

1. Cá chết

2. Chó Chết

“Hợp cái đầu mày. Bà đây đang đói, đánh xong còn phải đi ăn cơm.” Thư giãn gân cốt, Tang Du nắm tay lại kêu “răng rắc”, quay lại nói với ba tên kia, “Đừng lãng phí thời gian nữa, lên luôn đi”.

“Tang Du...” Khóe môi Thẩm Tiên Phi giật giật, gân xanh trên trán cũng giãn giật.

Tang Du quay sang nháy mắt với anh, “Chim ngốc, em thắng thì anh là người của em, em không thắng thì em là người của anh”.

Ba tên kia cũng nhảy hết xuống xe, đứng bên cạnh tên Chó Chết.

Chó Chết sa sầm mặt, nhìn hai người đang đưa qua lại như chốn không người, lại thêm những lời thách thức trước đó của Tang Du, hấn nổi giận, gầm lên: “Con bé chết tiệt, hôm nay cho mày ném mùi lợi hại của anh em bọn tao. Ya...”.

Vừa rú lên, nắm đấm của Chó Chết bay đến, chưa chạm vào người Tang Du thì cô đã xoay người tung một cú đá điệu nghệ, trúng ngay đầu Chó Chết. Chó Chết tru lên thảm thiết, lùi lại một bước dài, đổ nhào vào chiếc xe phía sau.

“Mẹ kiếp!”, Chó Chết chửi thề rồi tung nắm đấm liên tục, mấy tên còn lại thấy đại ca bị đánh, cũng lao lên trợ giúp.

Đứng một bên, hàng lông mày nhíu chặt của Thẩm Tiên Phi giãn ra, nhìn Tang Du không chớp mắt.

Bạn gái của Chó Chết dựa vào người Thẩm Tiên Phi, thì thầm hỏi: “Anh đẹp trai, sao anh không lo cho ‘con ngựa’ của anh?”.

Mắt không thèm chớp lấy một cái, Thẩm Tiên Phi lùi ra sau một bước, tránh xa cô nàng kia, hai tay đút túi quần thưởng thức đòn Taekwondo tuyệt đẹp của Tang Du. Lúc ở trường, chuyện Tang Du là cao thủ Taekwondo đệ tam đẳng, anh đã nghe nhiều đến mòn cả hai tai. Anh bị cô đánh ba lần, lần nào cũng đau đến dờn núi nghiêng sông, đặc biệt là lần ở thư viện, anh nhớ rõ nhất, cơn đau nóng bỏng kinh khủng ấy cứ lớn dần, từ bụng lan nhanh ra toàn thân, khiến người ta phải từ bỏ sự chống cự, chỉ muốn co rúm mà thôi.

Đây là lần đầu tiên anh chứng kiến ngón võ của cô. Tuy anh không rành rẽ nhưng tư thế và tốc độ tấn công của Tang Du đều không thể chê vào đâu được. Cô bây giờ, và một Tang Du ngang ngược vô lý, một Tang Du hiền dịu thực nữ, một Tang Du hoang mang ngờ nghệch, hoàn toàn khác nhau, ánh mắt đầy ắp sự tự tin, kiên cường, và chính nghĩa. Anh bất giác nghĩ đến bộ phim hoạt hình xem lúc còn nhỏ - công chúa Shera.

Cười khế, người lo lắng không phải là anh, mà là bọn Chó Chết mới đúng.

Tay nắm, chân đá, đầu gối thúc lên, chân đạp, một loạt đòn công kích như vũ bão giáng xuống...

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, ba tên vô dụng đã lăn lộn trên đất, ôm bụng kêu cha gọi mẹ. Chó Chết sợ hãi, bắt đầu lùi dần, lùi dần, “rầm” một tiếng ngã nhào lên chiếc xe của mình một cách thảm hại. Ngoài cô nàng của Chó Chết ra, hai cô gái còn lại bất giác cũng dựa gần Thẩm Tiên Phi hơn, để tránh bị Tang Du đang nắm đấm đá hăng say bắt cần đá trúng bọn họ.

Tang Du vừa bẻ ngón tay vừa cười ranh mãnh: “Vây một ngàn tệ cần nữa không? Một ngàn tệ đúng là quá ít, bà đây sẵn sàng trả hai ngàn”.

“A... một ngàn tệ tôi không cần nữa...”, giọng điệu Chó Chết trở nên yếu ớt như một con cừu.

“Thế hả? Mày nói không cần là không cần à? Vây tao nói không đánh thì phí quá, có được không?”, Tang Du một tay tóm lấy vai Chó Chết, tay kia co lại nắm mạnh vào bụng hắn.

Đòn này vừa nhanh vừa hiểm, nhanh đến mức Chó Chết không kịp tránh, tiếng kêu thảm thiết đã biến thành tiếng rên đứt quãng.

“Tang Du, đừng đánh nữa.” Thẩm Tiên Phi đi nhanh lại gần nắm lấy cổ tay cô, giữ chặt lại, “Tôi đói rồi”.

Anh dắt tay cô ra đầu ngõ.

“Sao phải đi, em chưa đánh xong, bọn hần chưa gọi em là bà, chưa gọi anh là ông mà”. Bị Thẩm Tiên Phi lôi đi, Tang Du không quên quay lại chửi rửa Chó Chết, “Không biết tự lượng sức, chả ra gì, mắt mù, không có trình độ, còn dám chạy ra làm chuyện mất mặt. Lần sau còn để tao gặp nữa thì sẽ đánh cho mày đi gặp thiên thần áo trắng cho biết!”.

Thẩm Tiên Phi nắm tay cô chặt hơn, kéo cô đi: “Đi nhanh lên, tôi đói thật đấy”.

Tuy ảm ức vì không ăn được cay nhưng đánh cho bốn tên khốn khiếp kia một trận miễn phí khỏi phải trả tiền, Tang Du cũng thấy sảng khoái hơn hẳn. Đám mấy tên kia đúng là sướng hơn đánh Tăng Tử Ngạo nhiều. Vì thế, bất chấp sự phản đối của Thẩm Tiên Phi, cô cố ý mua mấy lon bia, muốn vừa ăn mì vừa uống bia chúc mừng.

Mì chưa đem lên, Tang Du đã mở bia uống trước.

“Sao anh không cho em đánh thằng chó lông vàng kia thêm mấy cái nữa?”.

“Cô định đưa hần đi gặp thiên thần áo trắng thật à? Cô có biết hôm nay kích động như vậy là nguy hiểm lắm không? Nếu bọn chúng cũng biết võ như cô thì cô làm thế nào?”, Thẩm Tiên Phi cau mày, giọng bực tức.

“Thế vẫn tốt hơn là anh cho tiền bọn chúng. Trước kia em cũng giống chúng, chuyện gì cũng bất mãn, đối với loại người bất nạt yếu như sợ mạnh như chúng, chúng ác thì anh phải ác hơn. Anh cho tiền, chúng còn chửi thảm anh là ngu, là ngốc, anh hiểu không?”

“Ai nói với cô là tôi cho chúng tiền? Lẽ nào cô không nghĩ đến chuyện báo cảnh sát? Ngay đầu ngõ đi về phía bắc một chút là đến ngân hàng, cách ngân hàng mấy bước là đồn cảnh sát”, Thẩm Tiên Phi cao giọng, trừng mắt nhìn cô, “Đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”.

“Em chưa bao giờ đi xe bus, ai biết nữa đường là bao xa”, Tang Du bực bội vặc lại.

“...”

“Cũng may là thật sự anh không định cho chúng tiền, nếu không thì em thấy mất mặt. Nhưng lâu quá rồi em không đánh đâm ra trò như thế, lần nào đến võ quán cùng Tăng Tử Ngạo đều chỉ đánh với mỗi cậu ta, chẳng có ý nghĩa gì hết. Còn phải bỏ tiền vào đó, xem này, hôm nay không cần tốn tiền, sướng thật!”. Đôi gò má đỏ hồng như hai đóa hoa đào, Tang Du hộp một ngụm bia lớn, nhìn bát mì thịt vừa mang lên, cô cầm đũa chà hai cái rồi đột nhiên ngẩng lên nhìn Thẩm Tiên Phi, “Này, tại sao trước khi ăn phải chà đũa hai cái vậy, như thế chẳng phải sẽ làm rơi mạt gỗ khắp nơi hay sao?”

Cau mày, Thẩm Tiên Phi nhìn cô, hỏi một câu không ăn nhập: “Cô thường xuyên đến võ quán Taekwondo với Tăng Tử Ngạo à?”

“Đúng thế. Sao? Anh cũng muốn đăng ký à? OK, không vấn đề gì, ngày mai em sẽ nói với sư phụ ở đó. Vậy anh nói em biết đi, tại sao phải chà đũa?”

“Không biết!”, Thẩm Tiên Phi trừng mắt nhìn cô, tức tối đáp lại rồi cúi đầu ăn mì.

Cô ngơ ngác, sau đó đẩy bia đến cho anh: “Uống không?”

“Không uống!”

“...”

Không biết tại sao Thẩm Tiên Phi đang yên đang lành lại trở chứng như phụ nữ có kinh, vui buồn bất chợt. Tang Du cúi xuống nhìn bát mì của mình trên mặt bàn toàn là thịt thì bất giác cau mày, thế là cô lấy đũa gấp hết rồi vứt ra bàn.

Lúc đó Thẩm Tiên Phi cũng vừa ngẩng lên, nhìn thấy thì nhú mày, ánh mắt nhìn bàn tay đang gấp của cô.

“Anh thích ăn? Vậy thì tốt.” Tang Du gấp hết thịt sang cho anh, trong lòng rất khoái trá, thi thoảng còn nhìn trộm anh.

Trước đó khi đến đây, anh luôn nắm tay trái cô, đến khi vào quán mới buông ra, bây giờ lại ăn thịt trong bát của cô, hai người họ như thế có được xem là đang yêu nhau không? Nhưng tại sao chẳng có dự báo

gì hết vậy? Với thái độ đó của anh, cô hoàn toàn không cảm nhận được hương vị tình yêu đang hiện diện. Không hề giống như trong các phim thần tượng, nam chính nhìn nữ chính với ánh mắt đầy ấp tình cảm, sau đó nói với nữ chính một cách thâm tình: “XXX, chúng ta yêu nhau nhé”.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Tang Du ủ rũ quay sang nhìn Thẩm Tiên Phi, lại mở một lon bia rồi uống một ngụm lớn, cái tên đáng ghét, chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, chỉ biết cúi đầu ăn mải miết.

Cũng như đêm Bình An, hai người đã đói đến mức hoa mắt chóng mặt, món mì thịt với hai người mà nói, có thể gọi là: “Món này chỉ trời cao mới có, nhân gian nào được ăn mấy lần”.

Tửu lượng của Tang Du không cao lắm, cũng không quá kém, nhưng nhấp một chút thì sẽ thấy hứng khởi, bắt đầu giống như một cái máy nói, vừa uống vừa kể cho Thẩm Tiên Phi nghe chuyện trước kia cô học Taekwondo.

Vào những năm tám mươi, phim hình sự Hồng Kông rất thịnh hành, gần như chỉ cần là phim kiểu tương tự do Hồng Kông sản xuất thì cô đều xem hết, lúc đó, lý tưởng của cô là làm cảnh sát hình sự quốc tế, bất kể xấu, một nghề chính nghĩa biết bao, quang vinh biết bao, về sau cô quyết tâm đi học Taekwondo. Cô không thích bị gò bó trong lớp, cứ miệt mài học võ, trong trường chẳng bạn nào dám chọc giận, lại thêm gia đình giàu có, đám bạn luôn tỏ ra kính trọng cô. Đến những năm chín mươi, loạt phim về các thanh thiếu niên bất lương trở nên thịnh hành, Hồng Hưng Thập Tam Muội 3 trở thành thần tượng của cô, các bạn trong trường đều phong cô là Lão Đại, dần dà, uy phong khi được làm Lão Đại khiến tâm hồn luôn trống trải của cô được lấp đầy, thỏa mãn.

3. Một bộ phim Hồng Kông nổi tiếng, do Diệp Vệ Dân làm đạo diễn.

Lúc đó cô rất hư hỏng, đập phá phòng thí nghiệm của trường, đánh thầy dạy Hóa, vì thấy mắng cô là phế phẩm thí nghiệm; đập gãy xe đạp của bạn, vì người đó khoe rằng bố mẹ mới mua cho mình một chiếc xe đạp mới; xé vở của bạn, vì người đó nói vở của cô ta được bán chạy thứ hai trong nhà sách; chặn bạn trong nhà vệ sinh để đánh cho một trận, vì dám giành vào WC trước cô; nửa đêm dùng điện thoại công cộng quấy rối giấc ngủ người khác, gọi người ta dậy đi tè...

Thẩm Tiên Phi mỗi lúc một nhú mày, bắt giắc nhớ đến cuộc đối thoại của cô và người phụ nữ trung niên hôm đó.

Dần dần, cuộc sống nhạt nhẽo chỉ biết đánh nhau, gây sự suốt ngày khiến cô càng lúc càng trở nên điên loạn, thậm chí có lúc còn không biết mình đang làm gì, chỉ sau khi đánh ai đó một trận thì mới thấy thoải mái. Lúc đó, không ai dám kháng cự, nếu không kết cục sẽ là bị đánh. Chuyện tốt duy nhất mà cô từng làm là khi thấy nữ sinh bị người ta cướp bạn trai, cho dù không quen biết người ta, cô cũng sẽ đập cho đôi gian phu dâm phụ kia một trận tơi bời.

“Lần đó là cô đang bắt bừa cho người khác?”, Thẩm Tiên Phi hỏi

“Lần nào? Ồ, cái lần gào anh đầu tiên á, đương nhiên không phải. Lúc đó đang thời kỳ thanh xuân, hormone xung động, thấy bạn mình ra vào có đôi có cặp, em cũng chạy đi theo đuổi anh chàng hot boy trường kế bên như một con tâm thần, kết quả là gặp một kẻ khốn nạn. Nếu không đập hấn một trận thì có lỗi với bản thân quá.”

“Hình như cô đặc biệt thích theo đuổi nam sinh”, giọng Thẩm Tiên Phi hơi cứng nhắc, đột ngột đứng phắt dậy đi tính tiền.

Tang Du hoang mang, nghi ngại tại sao chu kỳ kinh nguyệt của chim ngổ này lại ngắn thế.

Đúng là đàn ông nông nổi giềng khơi!

Nói với ông chủ mấy câu, Tang Du chéch choáng đuổi theo anh ra ngoài, như lần trước, cô phải đi như chạy một đoạn mới đuổi kịp Thẩm Tiên Phi.

Vẫn là hai người, một trước một sau.

Trời nóng nực, lại uống bia nên Tang Du càng cảm thấy bức bối, cô bỗng dừng chân, hét to với Thẩm Tiên Phi: “Này, chim ngổ, thôi thì anh theo em đi. Anh thấy đó, cơ thể nude của anh em đã nhìn rồi, môi và

mặt anh thì em cũng hôn rồi, tay anh em cũng nắm rồi, nếu ở thời cổ thì xem như anh đã là người của em. Hôm này thế này rõ ràng là đang hẹn hò, anh nói xem anh còn ngượng ngùng gì chứ?”

Dừng chân, Thẩm Tiên Phi cơ mặt co giật đứng đờ tại chỗ, chưa vội quay lại, gương mặt thoáng vẻ giận dữ, cổ nhin không nổi điên.

Cô bé khờ khạo này.

Quay lại, anh gầm lên với cô: “Giấy cam kết thêm hai điều: Không được đánh nhau, không được uống rượu”.

“Này, đang nói chuyện bạn trai, bạn gái với anh, anh lôi giấy cam kết vào làm gì?”, Tang Du lườm anh, đúng là cái tên đáng ghét.

Phớt lờ Tang Du, Thẩm Tiên Phi đi thẳng đến bến xe bus.

Tang Du nắc một cái rồi nói với Thẩm Tiên Phi: “Ăn no quá, em phải đi bộ để tiêu hóa. Anh muốn về thì về trước đi. Dù sao em cũng quen ở một mình rồi, từ nhỏ đã một mình, ăn cơm một mình, ngủ một mình, xem ti vi một mình, làm gì cũng chỉ có một mình”.

Tang Du đứng lại tại chỗ, ngồi xuống lan can hình bán nguyệt bên cạnh, đờ đẫn nhìn tòa nhà cũ đối diện.

Một mùi hương nhàn nhạt và tiếng bước chân quen thuộc vọng lại, đến khi trước mặt cô xuất hiện một bóng người, cô mới ngược đôi mắt mơ màng lên, nhướn môi cười giảo hoạt, nói: “Trò cá cược hai tháng, em thắng rồi, đúng không?”.

Nhìn vào đôi mắt đẹp có vẻ chắc chắn nhưng cũng ẩn giấu sự nghi ngại của cô, Thẩm Tiên Phi mím môi, khàn giọng hỏi: “Không muốn về, vậy em muốn đi đâu?”.

“Anh đi đâu thì em theo đó.”

Đưa tay ra với Tang Du, lòng bàn tay ngửa lên, Thẩm Tiên Phi nói ngắn gọn: “Thế... đi về chung vậy”.

Cảm giác có luồng hơi nóng cứ trào lên, Tang Du lập tức cúi xuống, ra sức chớp mắt cho đến khi đôi mắt như có mây mù dần dần trong trẻo lại, cô mới dám ngược lên nhìn Thẩm Tiên Phi. Dưới ánh đèn mờ, vẻ mặt anh nghiêm túc biết bao, rực rỡ biết bao, khiến người ta như mất đi linh hồn, khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng lại.

Đặt tay vào lòng bàn tay anh, Tang Du nói: “Tay của em không dễ nắm đâu, nếu giữa đường mà anh để lạc mất thì anh không chỉ bị đánh mấy cú đơn giản như lúc ở thư viện đâu”.

Không nói bất kỳ lời nào, Thẩm Tiên Phi trả lời cô bằng hành động, bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô, dắt cô đi.

“Nói gì với em đi, lâu quá em không nói gì rồi”, ngồi trên chiếc ghế ở quảng trường, Tang Du quay sang nhìn Thẩm Tiên Phi bên cạnh.

Nghiêng đầu, Thẩm Tiên Phi nhú mày, nhìn vẻ mặt đáng thương của cô, anh bĩu môi: “Những lời trước đó đều là không khí à?”

Mở to mắt, Tang Du nhìn Thẩm Tiên Phi vẻ không tin: “Anh chắc chắn là anh ... em đang yêu nhau?!”

“....”

Buồn bực không thể nói ra, Tang Du thầm lầu bầu: Bảo mình EQ bằng 0, không ngờ EQ của chim ngốc là âm. Bà Thẩm nói nội tâm của chim ngốc rất nóng bỏng, giờ đã chắc chắn là quan hệ nam nữ yêu nhau rồi mà cô vẫn chưa nhìn ra anh nóng bỏng cỡ nào.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên vai trái cô, cơ thể nghiêng sang một bên, cả người cô được kẹp dựa vào một bờ vai nóng hổi.

Nếu là trước kia, Giang Nam dám làm thế với cô thì cô đã hươ nầm đắm lên rồi, nhưng động tác vụng về này hoàn toàn không khiến cô thấy có ác cảm. Cẩn môi, trong lòng cảm động khó tả, cô ngoan ngoãn dựa

vào vai Thẩm Tiên Phi. Bàn tay phải cũng nhanh chóng được một bàn tay khác nắm lấy, Tang Du lại xòe tay, lồng vào bàn tay, nắm chặt lại.

Mùa hè năm hai mươi tuổi, cô không ngờ rằng mình đã tìm được một bờ vai để nương tựa, lần đầu tiên, cô cảm thấy rất hạnh phúc, cảm giác ấy như tia nắng trong mùa đông, chiếu vào trái tim cô vô cùng ấm áp, tràn đầy, là thứ mà cô không thể tìm thấy ở ngôi biệt thự cô đơn trống trải chỉ toàn mùi tiền bạc kia.

“Thẩm Tiên Phi...”

“A Phi”, Thẩm Tiên Phi nhắc lại bằng giọng đầy quyến rũ nam tính của mình, hai chữ thốt lên có vẻ đơn giản nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác.

“Ồ...” Tang Du ngẩng lên nhìn gương mặt chếch nghiêng của Thẩm Tiên Phi. Anh quay sang, trên gương mặt tuấn tú hoàn mỹ xuất hiện nụ cười dịu dàng, đôi mắt sáng như sao đêm giống hồ nước sâu, sâu không thấy đáy, cô mấp má môi, “Vu Giai đó... có thật là bạn gái của anh không?”

Nhíu mày, Thẩm Tiên Phi mím môi, đáp với vẻ nghiêm túc “Đến nay anh chỉ có một người bạn gái, cô ấy tên Tang Du.”

Những ngón tay nắm chắc bất giác siết chặt thêm, Tang Du cúi xuống, dựa vào vai Thẩm Tiên Phi, bỗng thấy một cảm giác thỏa mãn và sung sướng.

Sự ngọt ngào khó tả đầy ấp trong lòng, hai người cứ lặng lẽ dựa vào nhau trên chiếc ghế dài ở quảng trường Thị Dân như thế. Phần lớn thời gian là Tang Du nói, còn Thẩm Tiên Phi lắng nghe.

Cũng như Tang Du từng nói, cô đã cô độc, lạc lõng quá lâu rồi, còn tình khí cao ngạo, khép kín của Thẩm Tiên Phi, và cả thói quen một mình của anh, trên một phương diện nào đó có thể nói họ rất giống nhau.

Đêm ấy là đêm hai người nói chuyện với nhau nhiều nhất.

Dù ở trong nhà hay trường học, vốn dĩ Tang Du không phải người lảm lời, nhưng trước mặt Thẩm Tiên Phi, dường như cô nói mãi cũng không hết chuyện. Cổ họng đã hơi khàn nhưng cô vẫn nói, cánh tay trần bị muỗi đốt sưng tấy lên. Thẩm Tiên Phi không chịu được, bất chấp sự kháng cự của cô, bắt cô không nói nữa rồi lôi cô về nhà.

25. Chương 25

Quan hệ nam nữ bất bình thường

Sau khi nhận được thông báo của Hoàng Đình, ba ngày sau, Thẩm Tiên Phi đã phải đến đó thực tập, sớm cảm nhận cuộc sống của người đi làm, nhưng cũng vì thế mà công việc gia sư bắt buộc phải gác lại, điều đó khiến anh khá đau đầu.

Tang Du rảnh rỗi cả ngày thấy anh buồn bã như thế thì đề nghị được làm gia sư thay anh.

Anh lại tỏ ra khinh thường, sau đó nhắc đến chuyện “hề gặp đề không biết làm thì chọn C” của cô, khiến cô bị shock nặng, cũng may là cô dựa vào bản lĩnh của mình để thi đậu vào đại học H.

Hiệu quả làm việc của Tang Du xưa nay rất cao, từ sau khi xác định quan hệ yêu đương với Thẩm Tiên Phi, ngay hôm sau cô đã nhờ người mang đến một bộ sofa đôi, đào thải bộ sofa đơn trước kia, lúc này cô đang nằm thoải mái trên đó mà ăn nho, miệng lúng búng nói: “Trung quốc có nền giáo dục thi cử, cho dù bằng cách nào thì cứ thi đậu đại học là được. Vào được trường rồi, ai quan tâm anh học bằng cách gì. Đồng chí Tiểu Bình đã nói, cho dù là mèo trắng hay mèo đen, hễ bắt được chuột là mèo giỏi”.

“Em là mèo mù dẫm chết chuột thì có”. Ngồi trước bàn ăn, Thẩm Tiên Phi đang sắp xếp lại đề trắc nghiệm mình tự soạn, chuẩn bị đưa cho Tang Du để cô dùng.

“Nếu em là mèo mù thì chắc anh đang ám chỉ mình là chuột chết?”, Tang Du bật dậy, nhét một quả nho vào miệng Thẩm Tiên Phi, “Biết không, ban đầu cả Nhất Trung đều cho rằng em hết thuốc chữa rồi, kết quả là em đậu vào đại học H, khiến các thầy cô và học sinh toàn trường đều rơi cả mắt kính, trở thành thần thoại bất hủ của Nhất Trung, còn em – Tang Du, chính là vị thần trong mắt mọi người. Vì sự tồn tại của em mà các bậc phụ huynh đã kháo nhau, chỉ cần vào Nhất Trung thì cho dù là học sinh tệ hại, kém cỏi đến mấy cũng vẫn thi đỗ vào đại học được. Sau khi em đi rồi, học sinh chen nhau vào Nhất Trung đến toác cả đầu, em đã nói em nên tìm ông già hiệu trưởng để đòi phần thưởng mà”.

Miệng bị Tang Du đút mấy quả nho liền, Thẩm Tiên Phi không thể nói gì, vị chua trong miệng khiến anh nhăn mặt, nuốt xuống một cách vất vả, anh nói: “Tại sao mấy quả nho này, quả sau còn chua hơn quả trước?”.

“Thế hả? Người ta không ăn được nho thì chê nho chua, còn anh ăn được nho rồi vẫn chê nho chua. Rõ ràng là anh đang ghen tỵ với IQ 200 của em.”

“...”

Sau vài hồi tranh luận, Thẩm Tiên Phi đồng ý giao bốn học sinh lại cho cô, nhưng tuyệt đối không cho phép cô lấy phương pháp ranh ma, khôn lỏi kia để phỉnh phờ người khác nữa.

Tang Du gật đầu, suy nghĩ xem nên phân chia bốn học sinh này thế nào

Hôm sau là ngày đầu tiên Tang Du dạy cho hai cậu học sinh cấp hai, đêm trước Tang Du đã gọi điện thông báo địa điểm học đổi thành võ quán Taekwondo ở trung tâm thể dục thể thao. Hai cậu bé kia không biết gì, hẹn nhau đến võ quán, bất ngờ khi không thấy thầy Thẩm đâu mà chỉ thấy Tang Du tự nhận là em gái của thầy Thẩm.

Mặc bộ võ phục trắng, eo thắt đai đen, Tang Du khoanh tay trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc đứng giữa sàn đấu, toàn thân phát ra một vẻ lợi hại khiến người khác không dám xem thường.

Ánh mắt cô lạnh lẽo nhìn hai cậu bé đứng ở cửa, lạnh lùng nói: “Hai em, hôm nay đến muộn”.

Hai cậu bé thấy Tang Du như vậy thì mắt lóe sáng lấp lánh, em gái thầy Thẩm cool quá! Hai cậu vừa đặt chân vào sàn đấu đã bị Tang Du hét dừng lại. Cô mấp máy môi với Tăng Tử Ngạo đứng cạnh: “Dẫn chúng đi thay quần áo rồi quay lại!”

Tăng Tử Ngạo nhún vai, dẫn hai cậu bé đó đến phòng thay đồ để thay võ phục. Khi quay lại sàn đấu thì cho hai cậu bé ngồi xuống một bên với Tăng Tử Ngạo, còn Tang Du đang tỉ thí với một học viên khác.

Tốc độ di chuyển của Tang Du vô cùng nhanh, xoay tại chỗ ba trăm sáu mươi độ, một cú đá xoay trúng ngay vào ngực đối phương, lực rất mạnh, rất nhanh như điện chớp, đối phương không thể kháng cự và thất bại. Xoay người, di chuyển, đá chân... hàng loạt những động tác liên tiếp được thực hiện, những đòn công kích hoàn hảo được mọi người vỗ tay khen ngợi, hai cậu bé kia há mồm tròn mắt, sau đó cũng hào hứng vỗ tay nhiệt liệt.

Những cuộc tỉ thí sau đó, người nào cũng bại dưới tay Tang Du.

Cả buổi sáng, hai cậu học sinh hoàn toàn phục lẫn trước võ công Taekwondo thâm hậu, hoàn hảo và ngổ ngược của Tang Du, quên bèn việc phải học thêm tự lúc nào.

Lúc gần nghỉ trưa, những người trên sàn đấu đều đi hết.

Tang Du chỉnh lại quần áo, tóc tai rồi mới ra khỏi sàn đấu, hai cậu bé đều quỳ xuống trước mặt Tang Du, dập đầu “bình bình”, mô phỏng theo phim kiếm hiệp trên ti vi: “Đại sư, xin nhận chúng em làm đệ tử đi.”

Khoanh tay trước ngực, Tang Du liếc nhìn hai cậu: “Được. Nhưng chị có một yêu cầu”.

Hai cậu bé nhiệt tình nhìn Tang Du: “Chỉ cần đại sư chịu thu nhận bọn em làm đệ tử thì dù là yêu cầu gì, bọn em cũng sẽ nhận lời”. Hai đứa lại dập đầu nữa.

“OK, vì thầy Thẩm có việc gấp nên từ hôm nay, chị sẽ là cô giáo dạy thêm cho hai em, nếu thành tích của hai em sau này không đạt yêu cầu của chị thì Taekwondo này miễn bàn! Nếu nhập học xong, kỳ thi, kỳ kiểm tra nào hai em cũng có thứ hạng tốt thì chị sẽ nhận ngay.”

“Chắc chắn, chắc chắn”, hai cậu học sinh gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Giơ tay ra, Tang Du nhận lấy đề kiểm tra Thẩm Tiên Phi soạn từ tay Tăng Tử Ngạo, đưa cho hai cậu bé: “Về nhà, không được xem sách, chỉnh lại đồng hồ báo thức, trong vòng nửa tiếng làm hết cho chị, sau này lúc đi học thêm thì mang đề đã làm xong đến đây. Nhớ lấy, không được xem sách, nếu bị chị tìm ra có dấu hiệu xem sách để làm bài thì đừng hòng muốn gì hết”.

Hai cậu bé nhìn Tang Du có vẻ khó xử, Tang Du khoằm mặt lại, đưa tay cốc lên đầu mỗi đứa một cái, hung dữ: “Không muốn học cú đá xoay hoàn mỹ nữa à?”

Hai cậu bé vội vàng lắc đầu cật lực.

“Vậy thế nhé, về nhà ôn tập cho tốt, ngày kia gặp nhau. Sau này chúng ta sáng học, chiều tập võ. Mau về đi!” Nhướn mày lên, khoanh tay, Tang Du nhìn theo bóng dáng cuống cuống sợ hãi của hai cậu bé, dáng vẻ rất ư là uy nghiêm, cao ngạo.

“Cậu thế này gọi là nhanh chóng thần tốc phải không? ”, Tăng Tử Ngạo cười, tiến lại đặt tay lên vai Tang Du, “Vì anh ta mà dạy Taekwondo miễn phí cho hai cậu nhóc đó? Tình yêu thật vĩ đại! Đại sư, lát nữa có hứng đi uống café không?”.

Mượn thế, chụp lấy cánh tay Tăng Tử Ngạo, Tang Du xoay vai, quật anh ta xuống đất.

Tăng Tử Ngạo đau khổ rên rỉ, Tang Du lại gần, quỳ xuống, cười ranh mãnh: “Ai bảo cậu lợi dụng tôi, lần sau tái phạm thì tôi sẽ ném cậu ra khỏi cửa”.

Đang đắc ý thì ai ngờ Tăng Tử Ngạo vươn tay ra, kéo mạnh cô xuống đất, lật người đè lên cô, đè chặt tay khiến cô không động đậy nổi. Nghiến răng, cố nén cơn đau phía sau lưng, gương mặt Tăng Tử Ngạo hiện lên nụ cười tà ác: “Không biết kiếp trước tôi có nợ cậu hay không, cậu theo đuổi người ta, tôi không những phải chịu nỗi đau về thể xác mà còn phải cố gượng cười. Cậu là đồ nhẫn tâm, xấu xa, hôm nay tôi phải đòi lại cả vốn lẫn lãi mới được”.

Mở to mắt tỏ vẻ không tin, Tang Du nhìn thấy đôi môi Tăng Tử Ngạo đang ập xuống, cô vùng vẫy nhưng không được, chỉ biết nhắm mắt, quay mặt đi, hét lên: “Đừng làm vậy! Chúng ta là anh em tốt...”

Chỉ suýt nữa là Tăng Tử Ngạo đã hôn được Tang Du, nhưng khi thấy cô hoảng sợ nhăn mặt, kích động hét lên như thế, bất đắc dĩ anh phải ngừng lại, ngẩn ngơ nhìn gương mặt quay nghiêng của Tang Du.

Làn da trắng trẻo, sắc hồng quyến rũ, hàng mi cong vút, đôi môi đỏ tươi...

Từ sự tò mò ban đầu, đến khi gọi nhau là anh em sau này, anh giúp cô thay đổi vẻ ngoài thô lỗ, giúp cô thể hiện khí chất tao nhã, giúp cô theo đuổi người con trai mà mình thích, trái tim anh đã rơi vào tay “người anh em tốt” có vẻ bề ngoài rất mạnh mẽ, nhưng nội tâm lại vô cùng yếu đuối này.

Nhưng cô đã có người cô yêu, còn với anh, mãi mãi chỉ có thể là anh em. Là anh em, không thể có nụ hôn giữa người yêu với nhau. Tại sao anh và cô chỉ có thể là anh em?

Nhắm nghiền mắt lại, Tăng Tử Ngạo khẽ thở ra, buông tay rồi chậm chậm đứng lên, vẫn là nụ cười quen thuộc, anh nói với “người anh em” Tang Du đang nằm trên đất: “Sao? Còn nằm ườn ra không dậy, đang chờ nụ hôn của anh đây sao?”.

Căng thẳng mãi, ngoài một thoáng thở dài ai oán và hơi thở nóng ẩm phả bên tai, Tang Du không cảm thấy nụ hôn khiến người ta nổi da gà đâu. Sức mạnh đè lên người bỗng biến mất, nhưng lại nghe thấy tên đáng ghét kia nói cô như vậy. Cô mở bừng mắt, nhìn thấy anh cười gian xảo và đưa tay ra, định kéo cô dậy.

“Cậu là đồ khốn!” Đánh mạnh vào tay Tăng Tử Ngạo, Tang Du nhanh chóng bò dậy, đâm cho Tăng Tử Ngạo một cú.

Lại bị đánh!

Tăng Tử Ngạo rên rỉ: “Sao cậu không đánh con chim ngổ nhà cậu ấy, e rằng trên thế gian người bị Tang Du đánh nhiều nhất chính là Tăng Tử Ngạo này. Tang Du tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu đánh hỏng người tôi thì cậu và con chim ngổ kia cả đời này cũng không thể đâu, tôi sẽ bám riết lấy cậu đấy”.

“Cậu đi chết đi” Cái tên củ cải đào hoa này, Tang Du lườm anh, “Đi, đi tắm! Lát nữa cậu còn phải giúp tôi lo liệu hai cô bé nữ sinh trung học mê trai kia nữa!”.

“Sao? Tự đứng nghĩ thông rồi hả, muốn tắm hồ uyên ương với tôi à?”

“Cậu muốn chết hả...”, Tang Du co nắm tay định đâm Tăng Tử Ngạo thì anh đã chạy biến mất.

Rời khỏi vũ quán, Tang Du bị Tăng Tử Ngạo một mực kéo đến café Thượng Đảo để uống nước. ngồi không đến một tiếng đồng hồ, cô đã vội vội vàng vàng dẫn Tăng Tử Ngạo về nhà, hai cô bé nữ sinh đã đứng chờ bên ngoài. Vì Thẩm Tiên Phi không thể dạy thêm nên Tang Du đã gọi điện thoại cho bốn vị phụ huynh, rồi phỉnh phờ họ để đổi lại giờ dạy.

Hai cô bé thấy Tăng Tử Ngạo quá đẹp trai thì mắt sáng rực lên.

Vào nhà rồi, Tang Du nói với hai cô bé là “ông anh” Thẩm Tiên Phi vì có việc bận nên tạm thời không thể dạy cho họ được, nên đã nhờ “ông anh họ” đến để dạy thay.

Hai cô bé không có ý kiến gì về việc ai là thầy, chỉ cần đẹp trai là được!

Tăng Tử Ngạo đã trải qua một buổi chiều dài dằng dặt dưới cặp mắt theo dõi “hổ báo” của hai cô bé. Thật vô lý, buổi sáng mới bị đánh, buổi chiều đã lại phải hy sinh nhan sắc, đúng là kiếp trước anh đã nợ cô thật rồi, oan nghiệt!

Cuối cùng không chịu nổi, anh viện cớ đi vệ sinh.

Cầm nửa quả dưa hấu trên tay, Tang Du nhảy ngay đến trước mặt hai cô bé, hỏi: “Anh trai chị dạy hay hơn hay là anh họ?”

Một trong hai cô nói ngay: “Em thích anh họ, không những đẹp trai mà còn rất hóm hỉnh”.

Tang Du gật gù, đã chuyển dời mục tiêu thành công, sau đó quay sang hỏi cô kia: “Còn em?”

“Em vẫn thích anh của chị, làm người không thể đứng núi này trông núi nọ.”

Tang Du gật gù tán đồng, nhưng nhớ lại mục tiêu chưa di dời thành công thì kêu lên: “Tệ quá, phòng vệ sinh hình như hết giấy, anh họ sao lâu quá chưa ra...”. Cô lập tức đưa hộp khăn giấy bên cạnh cho cô bé nói là thích “anh của chị”, “Em giúp chị đưa giấy vào trong, chị xuống dưới mua giấy vệ sinh”.

Sau khi Tang Du rảo một vòng bên ngoài, hai tay trống trơn trở về nhà, hai cô bé đang thu dọn túi xách, chuẩn bị ra về.

Vừa thấy Tang Du hai cô bé đã vội chạy lại, cô bé nói thích “anh của chị” câu đầu tiên đã là: “Anh họ của chị học chuyên ngành nào ở đại học H vậy? Em muốn thi vào ngành đó”.

Cô kia cũng cuống lên: “Em cũng thế, em cũng thế, em cũng muốn thi vào ngành đó”.

“...” Tang Du nhìn Tăng Tử Ngạo ngồi bên cạnh, cười tươi rói nhưng thực chất là đang nghiền răng nghiền lợi. Cô cười khà khà, di dời mục tiêu thành công! “Đợi khi các em điền nguyện vọng thì sẽ nói, bây giờ không nên nghĩ linh tinh. Được rồi, muộn rồi đây, mau về nhà sớm đi, ngày kia gặp lại”.

Hai cô bé được mời ra khỏi nhà một cách suôn sẻ, Tang Du chưa kịp thở phào thì Tăng Tử Ngạo đã câu cổ cô: “Cậu là đứa chết tiệt không có lương tâm, tôi giúp cậu như thế mà cậu còn đẩy tôi vào hố lửa. Có ai đối xử với bạn bè như cậu không?”.

“Chẳng lẽ cậu chưa nghe câu “bạn bè là để bán đứng” hay sao?, Tang Du chụp lấy cánh tay Tăng Tử Ngạo, “Tôi đếm ba tiếng, cho cậu cơ hội sửa đổi. Một, hai, ba...”.

“Ok, buông tay rồi đây. Chỉ muốn nhân cơ hội thân mật với cậu mà cậu cũng không thỏa mãn ước mơ nhỏ nhoi của tôi nữa, đúng là cô nàng xấu xa vô tình.”

“Anh chàng xấu xa đa tình. Cậu mau về đi, chiều mai gặp nhau ở vũ quán”, Tang Du đẩy Tăng Tử Ngạo ra ngoài.

“Kiếp trước đúng là mắc nợ cậu”, Tăng Tử Ngạo đưa tay chặn cửa, hỏi Tang Du về nghiêm túc, “Nói này nhóc, cậu và chim gỗ kia đã hôn nhau chưa?”

“Hả?”, Tang Du sững sờ nhìn Tăng Tử Ngạo, ngẩn ra một lúc rồi mặt thoát đỏ ửng, “Liên quan khỉ gì tới cậu”

“Chưa hôn á?” Thấy vẻ mặt Tang Du như thế, Tăng Tử Ngạo vui sướng như điên, cô chưa hôn tên chim ngốc kia. Có lẽ là đùa dai, nhưng phần nhiều là do thích Tang Du nên nhân lúc cô không chú ý, anh hơi vội lên khoe môi cô, chỉ chạm rất khẽ rồi cười lớn, lùi lại một bước dài, chào kiểu quân sự với cô, “Tang Du, mong chờ gian tình ngày mai”.

“Đi chết đi...”, chờ người ra hồi lâu, Tang Du mới phản ứng lại, tức giận đùng đùng, tháo giày ra, ném về phía Tăng Tử Ngạo đang chạy xuống cầu thang.

“Tên khốn! Ngày mai lột da cậu!”

Tang Du tuy đã “quét” được Tăng Tử Ngạo ra ngoài nhưng vì nộ hôn đó mà vào phòng khách rồi cô cứ ngồi thần thờ trên ghế sofa rồi như sức nhớ ra điều gì đó, cô bật dậy chạy về phòng, mở laptop ra, bật QQ lên, thấy Avatar của Chu Tiên Tiên đang sáng, thế là cô gửi một tin đến.

-Trư, người như thế nào mới hôn môi em? (- _ -)y~~~

Không lâu sau đã có tin nhắn trả lời:

- Ngư??? Đương nhiên là người thích chị rồi. Có anh nào hôn chị à? (^o^)/

Người thích cậu? Tăng Tử Ngạo thích nên mới hôn cô? Vậy Thẩm Tiên Phi thì sao? Trong đầu Tang Du bỗng nảy ra rất nhiều câu hỏi, thế là cô lại gửi tin nhắn.

— == I I I Trư, chuyện đó ... Nếu có một người suốt ngày xưng “anh em” với em mà hôn em, thì có nghĩa gì? (- _ -)y~~~

- (^o^)/ Đương nhiên là thích chị rồi, anh đẹp trai đó là ai?

— == I I I Chị hỏi em chứ không phải em hỏi chị! Còn nữa, có một đôi nam nữ, nếu xác định quan hệ người yêu rồi, anh chàng lại không hôn cô nàng, thế, anh chàng đó có thích cô nàng ấy không? (- _ -)y~~~

— ㄟㄟ Ngư, chị đang đùa à? Làm gì có ai yêu nhau mà không hôn nhau đâu? Em và anh nhà em cứ hôn nhau suốt, xấu hổ ~ing~U///U

— == I I I Em thật tởm!

— U///U Có gì mà tởm chứ, ai yêu nhau đều như thế mà.

Ai yêu nhau đều thế?! Câu này đã chọc sâu vào Tang Du, hình như cô và chim ngốc bất bình thường thật.

— Thế...ai yêu đều sẽ hôn à? (- _ -)y~~~

— Đương nhiên, khi quan hệ đủ chín rồi, còn có thể tiến thêm bước nữa.

— Tiến thêm bước nữa? Đó là gì? (- _ -)y~~~

— == I I I Ôi trời ơi! Choáng, sao chị lại ngây thơ tới mức cả chuyện này cũng không biết?! Haizzz, em và anh nhà em chưa tới mức đó, em cũng đang rất tò mò đây.

— == I I I Sự tò mò giết chết con heo em!

— == I I I Ngư, lúc này đôi nam nữ mà chị nói, cô gái ấy chắc không phải là chị đấy chứ? < (“@”)>

— == I I I Chị ăn cơm đây, em có thể rút ra khỏi mạng được rồi.

Tang Du ngã nhào ra giường, ôm gối Hello Kitty rồi bắt đầu ủ rũ.

Tuy cô vô tư nhưng chuyện trên sàn đấu hôm nay, rõ ràng cô đã cảm nhận được Tăng Tử Ngạo khác với ngày thường, vì anh chưa bao giờ nhìn cô bằng vẻ mặt đó, đáng ghét nhất là ban này còn hôn trộm cô nữa. Cô lấy mu bàn tay chùi môi liên tục, nghĩ lại thì, cô đã nói với anh rằng hai người chỉ là anh em tốt từ lâu lắm rồi, mà anh cũng nói sẽ không thích cô, thế nên nộ hôn đó, chắc chỉ là đùa dai thôi. Nhất định là khi biết cô và chim ngốc chưa hôn nhau nên mới trêu chọc cô, nhất định là thế.

Nghĩ đến chim ngổ, cô càng ủ rũ, theo lời Chu Tiên Tiên, cô lại càng thấy tuyệt vọng. Sau khi hai người xác định mối quan hệ, Thẩm Tiên Phi nhiều nhất cũng chỉ nắm tay, khoác vai, có lúc ngay cả nói chuyện cũng không nhìn vào mắt cô mà cứ nhìn chăm chăm vào đôi dép lê hình Hello Kitty. Dép lê đẹp hơn cô sao?

Túm lấy cái gối mèo trước mặt, Tang Du cảm tức đấm nó mấy cái, lần đầu tiên, mèo không phải là bạn bè thân thiết của cô, mà là tình địch giả tưởng.

26. Chương 26

Nụ hôn đầu vụng về

“Em làm gì thế? Không khỏe sao?” Thẩm Tiên Phi vừa về nhà, thấy tĩnh lặng như tờ thì bất giác nghi ngại. Hai hôm trước Tang Du đều ngồi trong phòng khách xem ti vi, đợi anh về, hôm nay lại không thấy bóng cô đâu, mà lúc này trong hành lang anh còn nhặt được đôi dép lê của cô, tưởng cô xảy ra chuyện nên vội vàng vào nhà, nhưng cuối cùng lại thấy côờ đẫn, bản thân nằm trên giường.

Ngồi bên mép giường, mu bàn tay khê đặt trên trán cô, anh hỏi khê, “Không sốt. Có phải em thấy không khỏe chỗ nào à? ”.

Tang Du vốn đang muốn giả vờ ngủ, trong tích tắc khi Thẩm Tiên Phi khê chạm vào trán cô, hơi ẩm đó khiến tim cô hẫng đi một nhịp, cô cắn môi, từ từ ngồi dậy, đối diện với anh, nhìn anh chăm chú.

“... Em không sao thật chứ?”, anh lại hỏi.

Trong bóng tối, cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, lúc anh nghiêm túc thì luôn có một sức hấp dẫn lạ kỳ, khiến người ta không thể rời mắt được.

Thời gian như ngừng trôi, hai người cứ nhìn nhau chăm chú.

Bốn bề tĩnh lặng, ngoài tiếng dế nỉ non ngoài cửa sổ, hơi thở nặng nề của hai người nghe càng rõ hơn.

Đợi một lúc lâu, cô thất vọng thở dài, mệm mội đáp: “... Không sao”.

“Rốt cuộc là em sao thế?”

“Em thật sự không sao, có lẽ là đói chẳng?”

“Ồ, vậy anh đi nấu cơm”, anh đứng dậy ra khỏi phòng.

Từ sau khi hai người xác lập mối quan hệ, Thẩm Tiên Phi chủ động gánh vác vai trò “đàn ông nội trợ” quang vinh, nhưng Tang Du lại thích ngủ nướng nên chỉ có thể ăn bữa tối anh nấu.

Nhìn theo bóng anh, Tang Du lẩm bẩm, quả nhiên, lúc này cơ hội tốt như thế cô đã bày gương mặt mình ra trước chim ngổ lâu vậy mà anh lại chẳng có chút phản ứng nào.

Thật là thê lương vô hạn...

Ăn tối, tắm rửa xong, hai người ngồi trên sofa xem ti vi.

Tang Du uể oải nửa nằm nửa ngồi trên ghế, một tay đỡ lấy trán, đôi mắt vô hồn nhìn ti vi.

Từ lúc vào nhà, Thẩm Tiên Phi thấy cô nằm trên giường đã lơ mơ cảm thấy cô rất kỳ quặc, bình thường nếu cô không ăn dưa hấu thì cũng ăn nho rồi. Không kìm được, anh nắm lấy bàn tay cô đặt bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt mấy cái, cô vẫn không có phản ứng, đang xem ti vi ra vẻ rất chăm chú.

Anh quay sang nhìn màn hình ti vi, một cô gái mặc trang phục đời nhà Thanh đang khóc nỉ non, anh không hiểu nội bộ phim này có gì hay ho, hình như cứ đến kỳ nghỉ là đài nào cũng chiếu. Một cô gái thích bay

nhảy khắp nơi, một cô gái cứ rảnh rỗi lại khóc đến đứt ruột đứt gan, sau đó thấy hai người đàn ông như tên điên, nếu không đang đuổi theo hai cô nàng thì cũng đang kêu gào. [alobooks.vn]

Trên màn hình ti vi, cô nàng tên Tử Vi gì đó đã khóc gần mười phút khiến anh thấy rất bức bối, cầm điều khiển bật sang kênh khác, ai ngờ lại hiện ra hai gương mặt quay nghiêng áp sát nhau, một nam một nữ đang hôn nhau mãnh liệt, còn thi thoảng phát ra những âm thanh “quái dị”.

Mở to mắt nhìn màn hình đến mấy giây, hai người kia từ hôn rồi đến cởi quần áo, lăn trên giường “tác chiến”, anh ngượng ngùng mím chặt môi, bất giác bàn tay nắm tay cô cũng siết chặt hơn.

Trước kia trong ký túc xá, mấy tên bạn của anh cứ thích xem phim AV trong máy tính, khiến cả căn phòng đều tràn ngập âm thanh “kịch liệt”, sao bây giờ đài truyền hình cũng bắt đầu khiêu chiến dân chúng rồi.

Tay bị nắm đến phát đau, Tang Du cảm thấy không thoải mái, hừ khê một tiếng rồi điều chỉnh tư thế ngồi, ngược mắt lên, một cảnh “da thịt” lọt vào tầm mắt, vẫn chưa xem kỹ là gì thì đã bị chuyển kênh.

“Này, sao em vừa xem ti vi là anh chuyển kênh rồi?”, cau mày, cô quay sang cự nự Thẩm Tiên Phi.

Mùi sữa tắm ngọt ngào, dịu nhẹ xông thẳng vào tim anh, Thẩm Tiên Phi cảm thấy miệng khô, lưỡi đắng, Tang Du vừa lên tiếng, anh đã thấy căng thẳng kỳ lạ, tay run lên, điều khiển ti vi rơi xuống đất.

“Lại xem Hoàn Châu Cách Cách, anh thật nhàm chán”, thấy điều khiển rơi xuống đất, Tang Du cúi người nhặt.

“Để anh”, cùng lúc đó, anh cũng khom người xuống, không ngờ lại cụng đầu vào cô.

“Á, đau quá...”, cô vừa quay sang, một gương mặt đã hiện ngay trước mắt.

Trong tích tắc, cả hai người đều sững sờ.

Khoảng cách giữa chóp mũi của hai người gần như chưa tới không phải một centimet, cho dù là ai, chỉ cần khẽ nhích lên phía trước thì không chỉ mũi hai người sẽ chạm nhau, mà môi cũng sẽ áp sát.

Khoảnh khắc ấy, hai người gần như đều mất đi khả năng ngôn ngữ, cả cơ thể căng cứng không dám nhúc nhích, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Gương mặt trước mắt trở nên mờ nhạt, mùi vị đàn ông nóng bỏng phả vào mặt cô, một thoáng Tang Du bỗng thất thần, cảm giác nhịp tim mình đập nhanh như bay, bàn tay phải nắm lấy điều khiển ti vi bị bàn tay to lớn của Thẩm Tiên Phi phủ lên.

Chuyện hôn nhau khiến cô buồn rầu cả buổi tối, tình cảnh bây giờ tuy vô cùng mờ ám nhưng lại là sự cố, với tính cách của mình, chim ngổ sẽ không hôn cô, nếu cô cứ tiếp tục mộng mơ thì e rằng cả đêm nay cũng không ngủ nổi. Thế là cô hạ rèm mi, quyết định rút nhanh tay ra khỏi tay anh, đồng thời lùi ra sau, muốn thoát khỏi không khí khiến người ta dễ suy nghĩ lung tung này, kết quả cơ thể vừa hơi cử động về phía sau thì một bàn tay đã ôm chặt lấy eo cô.

Cô kinh ngạc ngược lên nhìn đôi mắt sâu thẳm gần trong gang tấc, mê muội mà hoảng sợ.

Đưa tay ra, đầu ngón tay chạm khẽ vào má Tang Du, cảm nhận cô khẽ run rẩy, làn da mềm mại mượt như nước hệt như trong ký ức của anh, Thẩm Tiên Phi khẽ nuốt nước bọt, thì thầm gọi tên cô: “Tang Du...”.

Mở to mắt, Tang Du nhìn đôi mắt mơ màng của anh, trong ánh mắt toát ra sự mời gọi khó cưỡng. Cô nhìn sự thay đổi bất ngờ của anh với vẻ không thể tin được, đôi môi mấp máy căng thẳng, nhưng cơ thể lại không dám nhúc nhích.

Nhìn Tang Du đang căng thẳng lạ thường, Thẩm Tiên Phi gạt những sợi tóc dài trên gò má cô ra sau, động tác thân mật đó khiến cô nín thở. Cảm nhận được cơ thể cô căng cứng, Thẩm Tiên Phi khẽ nhướn môi, đôi tay siết chặt eo cô lại, ôm cô vào lòng, cúi xuống chạm rai hôn lên đôi môi đỏ ngọt ngào của cô.

Tang Du mở trừng mắt, trong đầu hoàn toàn trống rỗng mấy giây, đôi môi Thẩm Tiên Phi mềm mại, hoàn toàn khác hẳn với sự tưởng tượng của cô.

Ngoài sự cố va vào nhau ngoài ban công ra, lần này có thể gọi là nụ hôn đầu của hai người. Môi ép sát môi, hai người không chút kinh nghiệm chỉ có thể dựa vào cảm giác, môi và răng khó mà chạm nhau, một sự bất cẩn nhỏ nhỏ cũng khiến họ phải rên lên khe khẽ.

Nhẹ nhàng đẩy môi và tách hàm răng của Tang Du ra, Thẩm Tiên Phi đưa lưỡi vào trong miệng cô, sự vụng về lần đầu nếm trải, Tang Du cũng dần dần đáp lại.

Dần dà, cuối cùng hai người cũng đã tìm thấy cảm giác, cảm nhận được sự tuyệt vời của nhau, đến cả hơi thở cũng nặng nề hẳn.

“A Phi...”, lúc sắp dứt hơi, Tang Du hỗn hển gọi Thẩm Tiên Phi, “Em sắp không thở nổi rồi...”

“... Xin lỗi”, rời khỏi đôi môi đỏ quuyến rũ của Tang Du, Thẩm Tiên Phi ngượng ngùng, hai tai nóng lên, áp trán mình vào trán cô.

Hai người đều cố nín thở, rồi nhìn nhau cười.

Anh đã quá vụng về, hôn cô đến nỗi cô không thở được, thực ra anh cũng suýt nữa là dứt hơi, xem ra sau này phải thường xuyên luyện tập. Anh ậm ừ nói: “Sau này quen rồi, có lẽ sẽ không dứt hơi nữa đâu”.

“Anh đang nói gì thế?”, Tang Du nghi ngại hỏi.

“... Không có gì”. Khóe môi nhướn lên, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, mái tóc mềm mượt ấy tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng, khiến anh không nín được phải hít hà. Khẽ nắm lấy một lọn tóc của cô, anh tò mò hỏi: “Năm ngoái mái tóc của em làm sao mà được như thế, sao chỉ trong một đêm mà dài ra như vậy? Nhìn có vẻ không giống đội tóc giả”.

“Ồ, đó là tóc nối. Vì máu tóc đỏ mà cả đêm em không ngủ”.

Ôm chặt cô vào lòng, áp mặt lên mái tóc cô, anh hổ thẹn, “Xin lỗi, lúc đó anh... lúc đó...”.

Cắt ngang lời Thẩm Tiên Phi, Tang Du chế diễu: “Lúc đó anh không muốn nhìn thấy em nữa, mong rằng khi em để tóc dài thật thì đã một năm sau, chưa biết chừng em còn quên anh. Xi! Ai mà ngốc thế. Nhưng anh cũng bị em đánh một trận rồi, chúng ta không ai nợ ai”.

“Theo lời em thì em nợ anh.”

“Sao em lại nợ anh?”

“Em đánh anh ba lần.”

“Đàn ông như anh thật hẹp hòi, chuyện cũ rích thế mà anh còn nhớ à? Em quên từ lâu rồi.”

Thẩm Tiên Phi chỉ có nước im lặng quay sang nhìn ti vi, nếu cô bị người khác đánh ba lần như thế, chắc chắn cô đã đánh lại, sao có thể quên được, e là còn nhớ kỹ hơn ấy chứ.

Anh đổi tư thế để ôm cô dễ hơn, cảm giác ấy thật ấm áp khó tả.

Cô nằm trong lòng anh, những sợi tóc mềm mại trong tay anh, và cả mùi hương đặc trưng trên cơ thể đang bao bọc lấy anh, môi ép vào mái tóc cô, cảm nhận được sự mềm mượt dễ chịu ấy.

“Trời nóng, tóc lại dài quá, xử lý mệt quá, mai em đi cắt”, vén mái tóc dài lờ cỡ ra sau, Tang Du than thở.

Thẩm Tiên Phi vừa nghe Tang Du đòi đi cắt tóc thì buột miệng: “Không được cắt!”

“Hử? Không được cắt? Tại sao chứ? Pháp luật quy định em không được cắt tóc bao giờ vậy?”

“Anh quy định. Thêm ngay một điều khoản vào giấy cam kết.”

“Vậy giấy cam kết đó để chơi à?”

“Quyền giải thích nằm trong tay anh.” Không cho Tang Du cơ hội phản bác, Thẩm Tiên Phi nâng cằm cô lên, hôn lên đôi môi mềm mại của cô mà không hề báo trước, cắn vào môi dưới của cô như trừng phạt, ra lệnh nhưng lại giống như dụ dỗ, “Nhận lời anh, đừng cắt tóc...”.

“Ừm...” Mùi vị đặc biệt lại ập đến, sau đó bị đôi môi anh chiếm cứ khiến người ta khó mà kháng cự. Tang Du nhắm mắt, hưởng thụ sự dịu dàng của anh.

Hạnh phúc như nước biển ôm ấp, bao phủ cả hai người.

Cuối cùng, đã không còn là sự đeo bám đơn phương của cô nữa.

Cuối cùng, anh cũng không cần phải cố gắng trốn tránh nữa.

Vì vị ngọt của tình yêu mà mùa hè này không nóng chút nào.

Yêu cuồng nhiệt, yêu cuồng nhiệt, càng nóng càng yêu.

Y học đã nói, hôn nhau là vị thuốc lành thúc đẩy nhịp tim và tuần hoàn máu, nhưng hơn thế nữa nó còn là chất xúc tác làm tình cảm nóng nhanh hơn.

Hai người đang yêu nhảy cuồng nhiệt, hạnh phúc giống như những đóa hoa.

27. Chương 27

Hai người cô đơn

Trong thời gian thực tập, Thẩm Tiên Phi luôn cố gắng chăm chỉ, chuyện gì cũng học nhiều, hỏi nhiều, bước ra khỏi cổng trường anh mới biết thế giới bên ngoài rộng lớn đến nhường nào.

Tang Du dạy học mỗi lúc một chuyên nghiệp, hai cậu học sinh sùng bái cô như thần, gần như lúc nào cũng mong ngóng đến ngày cô dạy thêm, hiệu quả học rất cao, về cơ bản mỗi lần thi thử trắc nghiệm đều không dưới chín mươi điểm, như thế xem như hai cậu có thể thi lên cấp ba với thành tích giỏi rồi.

Cũng nhờ Taekwondo, quả nhiên, sự kích thích hợp lý là cần thiết.

Tăng Tử Ngạo thì dí dỏm, hai cô bé nữ sinh càng lúc càng thích “anh họ” của cô, dần dần quên hẳn “ông anh ruột” Thẩm Tiên Phi lạnh nhạt mà hừng hực ý chí quyết tâm, thề phải vào khoa máy tính đại học H, điều này khiến Tăng Tử Ngạo dở cười dở mếu. Cứ nghĩ đến chuyện Tang Du vì tránh những kẻ cùng dẫu với mình mà lợi dụng “nhân sắc” của anh là anh lại nghiêng rằng kèn kẹt, nhưng ai bảo anh cam tâm tình nguyện chứ. Đối mặt với bộ dạng mê trai của hai cô bé, anh chỉ có nước giả ngây, giữ hình tượng là một ông anh tốt.

Nếu ánh mắt có thể giết người, nhất định anh phải dùng ánh mắt bắn thủng quả dưa hấu chướng mắt trong tay Tang Du trước đã.

Ban ngày Tang Du ở nhà, cuộc sống dạy học mang đến chút sinh khí cho mùa hè vốn khô khan của cô, nhưng đồng thời cũng mang đến cho cô sự phiền muộn.

Hai cậu học sinh không chỉ bắt đầu học Taekwondo mà còn kéo một đám bạn đến cùng đăng ký ở võ quán, yêu cầu nơi đó mời chị Tang Du xinh đẹp làm cô giáo. Cũng như cùng dẫu đẩy nhau, khác giới hút nhau, các thầy giáo kia không có vẻ bậm trợn thì cũng đầy cơ bắp, khiến những học sinh đó rất không thích.

Để giữ những học sinh đó, quán trưởng đã mời Tang Du làm cô giáo, các đãi ngộ đều thỏa thuận dễ dàng. Nhưng Tang Du chẳng muốn làm cô giáo dạy Taekwondo tí nào, đầu tiên là cô không thiếu tiền, thứ hai là nếu không vì Thẩm Tiên Phi, cô đã không nghĩ đến cách dùng Taekwondo để tạo uy tín.

Đối mặt với sự thúc ép của võ quán, cô đành tạm thời không đến đó, bảo hai cậu bé tự học, nhưng như thế lại ảnh hưởng đến cảm hứng học tập của hai cậu, nên chuyện này khiến cô bức bối không vui suốt mấy ngày.

Buổi chiều má Ngô gọi điện cho Tang Du, báo rằng ông bà chỉ lại cãi nhau ở nhà, bà Tang thấy đồ gì là đập hết. Phòng ngủ chính trên lầu bị bà đập phá tan nát, phòng khách bên dưới nếu không do má Ngô và người giúp việc cản thì e cũng không tồn tại được.

Như có lửa cháy đến tận lông mày, cô vội vàng quay về.

Không biết hai người họ lại phát sinh chuyện gì, khi cô về đến nhà thì Triệu Trác Thanh đang lái xe ra ngoài, gặp Tang Du ở cổng, bà nguyên rửa Tang Chấn Dương rồi ném lại một câu “đi đánh mặt chược đây”, sau đó lái xe phóng vút đi, vút cô con gái vừa vội vã về nhà sang một bên.

Nhìn theo bóng chiếc xe dần mất hút ở đầu phố, Tang Du nắm chặt tay, nghiêng răng, rút di động ra bấm một dãy số quen thuộc, chuông đổ rất lâu mà không ai nghe. Hết lần này đến lần khác, lượt này đến lượt khác, đến khi có người nghe, bên kia lại là giọng một người phụ nữ lạ: “A lô, xin hỏi tìm ai?”

Tang Du chưa kịp lên tiếng thì đã nghe đầu dây bên kia vắng vắng một giọng nói quen thuộc, “Bảo là di động của anh để ở công ty rồi”.

“Cách” một tiếng gập điện thoại lại, cô đứng trước cổng nhà mình, nhìn ngôi biệt thự ba tầng, cánh cổng sắt có hoa văn, hàng cây rậm rạp âm u trong vườn, những cánh sen đang nở rộ trong hồ... Dù mọi thứ đều sinh động và đầy sức sống, nhưng lúc này đây trong mắt cô lại chỉ thấy mọi thứ như đã chết, không có chút không khí gia đình, thì ra người xem đây là nhà mình chỉ có mình cô mà thôi...

“Tiểu thư, cô về rồi. Tang tiên sinh và Tang phu nhân...” thấy Tang Du trong camera, má Ngô vội chạy ra.

“Con nhìn thấy mẹ rồi”, đáp gọn một câu, cô quay lưng bỏ đi.

“Tiểu thư, không ở lại ăn cơm sao?”

“Ăn cơm? Má Ngô, lần nào má cũng thấy con đối diện một mình với bàn đầy thức ăn, không thấy con đáng thương ư?”

“... Đáng thương?”, má Ngô thần thờ nhìn Tang Du, đôi môi mấp máy, lặp lại hai chữ đó.

Đáng thương, cô đã bắt lực đến độ phải dùng hai chữ “Đáng thương” để hình dung chính mình.

Không muốn ở lại đây thêm một giây nào, một mình cô luôn cố gắng giữ gìn ngôi nhà này còn họ đã vứt bỏ nó, mà nay, cô đã chán ghét rồi.

“Con quay lại ngôi nhà nhỏ của con, ở đây thì phiền má và chú Ngô quá. Họ ... thích thế nào thì thế ấy vậy.”

Sốt ruột khi đi, mà lại thất vọng khi về.

Cô cúi đầu, cô đơn đi con đường râm mát bóng cây long não, tiếng ve gọi cái nóng nực của mùa hè, xuyên qua những tầng lá rậm rạp, ánh nắng sáng trắng chói mắt chiếu trên con đường bóng loáng, khiến mắt cô nhói đau, bất giác, đôi mắt lại ngấn ánh lệ.

Cô thề với lòng sẽ không để bản thân trở thành những ông bố bà mẹ vô trách nhiệm, càng không để con cái mình rơi vào cảnh cô độc như mình bây giờ, rõ ràng có cha mẹ mà không cảm nhận được chút hơi ấm của tình thân nào.

“Cú phone đoạt mệnh truy hồn” từ võ quán lại réo vang khiến cô bức bối đến cực điểm, tắt luôn máy.

Thẩm Tiên Phi vừa nấu xong bữa tối, bê từng món lên bàn ăn, thấy Tang Du buồn bực đi qua đi lại trong phòng khách, dường như chẳng vừa mắt với thứ gì, thấy gì dưới chân là lại đá, không biết sofa kia chọc giận cô thế nào mà thấy cô đâm nó túi bụi như bao cát vậy.

Cau mày, hơi nheo mắt, anh bước đến kéo cô lại, ấn ngồi xuống bàn, “Sao vậy?”

Nhắc đến chuyện đó, tâm trạng Tang Du lại tồi tệ: “Haizzz, mấy người đó đúng là kỳ quặc, sao cứ ép người ta làm cô giáo dạy võ chứ, cái gì mà lương cao, người ta có thiếu tiền đâu. Đúng là phiền phức”.

Chuyện ở võ quán chỉ là cái cớ, điều khiến cô bức bối thật sự là bố mẹ đã làm tổn thương tình cảm của mình. Thôi, không nghĩ nữa, nếu cứ tiếp tục thế này thì cô sẽ phát điên mất, cô cầm dưa và cơm thật nhanh.

Thẩm Tiên Phi nói vu vơ một câu: “Bây giờ em cũng biết phiền à? Vậy lúc đầu em có nghĩ đến cảm nhận của anh không?”

Phiền? thì ra bây giờ anh vẫn nghĩ cô như vậy.

Cô đập đũa đánh “cách” xuống bàn, giận dữ: “Hai chuyện đó làm sao so sánh được? Họ vì muốn có tiền mới bắt em đi làm cô giáo, nhưng em theo đuổi anh là vì thích anh, thích anh vô phương cứu chữa, nếu không em thần kinh hay sao mà phải chịu đựng như vậy. Em biết em phiền phức nên mọi người đều ghét em, bây giờ em đi, được chứ?”

Giận dữ trừng mắt với anh, cô đứng dậy, hăm hăm bỏ về phòng, đóng sầm cửa lại.

Thẩm Tiên Phi biết mình không giỏi diễn đạt, vốn chỉ là một câu vô tâm nhưng không ngờ lại kích thích đúng dây thần kinh yếu đuối nhất của Tang Du.

Buông đũa xuống, anh ngồi trước bàn, thẫn thờ.

Tuyệt đối không chỉ đơn giản là chuyện vô quán ép cô làm cô giáo, với tính cách của cô, chuyện mình không thích làm mặc ai cưỡng ép cũng vô dụng, bức bách quá thì dùng nắm đấm đánh người ta một trận mà không cần biết trắng đen gì cả.

Câu cuối cùng “mọi người đều ghét em”, mọi người, ngoài anh ra, còn có ai?

Anh đứng lên đến phòng cô, khẽ gõ cửa gọi: “Tang Du”.

Người bên trong không trả lời, anh lại gõ cửa: “Tang Du, mở cửa”.

Một lúc lâu sau, bên trong vẫn không có tiếng động, anh cau mày, căng thẳng gọi to: “Tang Du, em mở cửa ra mau, em mà không mở là anh tông cửa vào đấy”.

Vẫn không động tĩnh, không do dự nữa, anh tìm chìa khóa dự bị, mở cửa.

Bên trong tối om, thoang thoảng mùi thuốc lá. Trong bóng tối, anh thấy một đốm lửa nhỏ lập lòe phía bên phải, không cần đoán cũng biết đó là gì, anh đưa tay bật đèn.

Ánh đèn sáng lóa khiến Tang Du không mở nổi mắt, cô đưa tay lên che theo phản xạ, khi mở mắt ra thì điều thuốc trong tay đã bị giật mất. Nhìn thấy Thẩm Tiên Phi, cô nghiêng người dựa vào bộ sofa đơn, quay đi không nhìn anh.

“Em đã cam đoan không hút thuốc”, nhú mày, Thẩm Tiên Phi nhìn cô.

Tang Du ôm gối vùi đầu vào sofa, hạ giọng nói: “Xin anh đi ra đi, em muốn yên tĩnh một mình”.

Vì gia đình mà Thẩm Tiên Phi chưa từng nghĩ sẽ có bạn gái khi học đại học, một lòng chỉ muốn học thật giỏi. Đối với sự theo đuổi của các cô gái, anh luôn giữ vẻ lạnh lùng, lâu dần những cô gái đó đều biết khó mà rút lui, nhưng Tang Du lại là ngoại lệ. Trước kia anh từng nghĩ một cô gái nhà giàu như cô chỉ muốn vui chơi theo kiểu trẻ con, muốn kẹo ăn thì nhất định phải có được, nhưng anh đã sai. Từ chối, chỉ vì trong lòng đã dần dần có cô. Ở bên nhau rồi, anh bắt đầu hiểu, cô khác những cô gái con nhà giàu khác, sự ngạo mạn buông thả ban đầu, thực ra chỉ là kiểu tự bảo vệ của cô.

Tang Du của anh, nội tâm yếu đuối hơn ai hết, cần được bảo vệ hơn ai hết, Tang Du của anh...

Phốt lờ lệnh tiễn khách của cô, anh cúi xuống, kéo cô ngồi dậy, nửa quỳ xuống trước sofa, đưa tay nâng cằm cô lên, ép cô phải nhìn thẳng anh: “Lúc này anh vô tâm... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“... Không có thật mà”, Tang Du quay đi, cố tránh ánh mắt của Thẩm Tiên Phi rồi lại nhớ đến cuộc điện thoại ban chiều. Bố cô rõ ràng biết cô gọi nhưng lại bảo người phụ nữ khác gạt cô. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, người cha từng yêu chiều mình, vì cãi nhau với mẹ mà ngay cả con gái cũng phốt lờ, thậm chí lừa dối cô. Cảm giác chua xót, cuối cùng không thể kiềm chế nổi, hai hàng nước mắt tuôn xuống, chảy qua gò má, thấm vào trong miệng.

Nhìn gương mặt xưa nay chưa bao giờ chịu thua đang rơi nước mắt, Thẩm Tiên Phi đưa tay đỡ lấy mặt cô, ngón tay cái tỉ mỉ lau nước mắt, khẽ nói: “Nếu là vì lời ban này đã làm tổn thương sự tự tôn của em, anh xin lỗi. Xin lỗi em.”

“... Không liên quan đến anh” Nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, Tang Du lau bờ nước mắt, nhưng nước mắt cứ không ngừng chảy ra.

“Có phải nhà em xảy ra chuyện?” Trong hiểu biết của anh, những đứa con nhà giàu đều hạnh phúc, nhưng từ khi quen Tang Du, anh nhận ra sự thực không như mình nghĩ, ngược lại anh còn hạnh phúc hơn cô nhiều, ít nhất thì anh còn có một người mẹ yêu thương và quan tâm anh.

Tang Du gật đầu, hai tay ôm mặt, nức nghẹn: “Họ lại cãi nhau, bố không nghe điện thoại của em mà còn bảo người đàn bà bên ngoài của ông gạt em, bảo di động của ông để ở công ty... hu hu hu...”

Ôm Tang Du đang khóc thất thanh vào lòng, cảm nhận cơ thể cô run rẩy, Thẩm Tiên Phi dịu dàng vỗ lưng cô, khẽ nói: “Muốn nghe chuyện nhà anh không?”

“Ừm...”, sụt sịt khóc, cô ngẩng lên, “Cả nhà anh thật sự đều ngồi tù sao?”

Khóe môi hơi nhếch lên, Thẩm Tiên Phi gật đầu, khan giọng nói: “Bố anh là con thứ ba trong nhà họ Thẩm, anh có một bác trai, một bác gái và một chú. Bác trai anh là một người thô bạo, những năm chín mươi, lúc đó cải cách mở cửa bác theo người ta là ăn cũng kiếm được nhiều tiền. Bác rất biết chăm sóc gia đình, cả nhà anh, bác gái và chú anh đều được bác chăm sóc, sống rất tốt. Người đầu tiên xảy ra chuyện là chú tư, lúc đó còn trẻ, chú yêu một người phụ nữ nhưng người đó không yêu chú, chỉ lợi dụng chú để có cơm ăn áo mặc, có lần chú bắt gặp cô ta và người đàn ông khác nằm trên giường, hắn ta bỏ chạy, chú tư cãi nhau với cô ta, nhất thời nóng nảy, đâm cô ta mấy nhát. Và thế là chú tư đã giết người, khi tỉnh lại hối hận thì đã muộn, chú cắt tay tự sát không thành, bị kết án ngồi tù hai mươi năm”

Tang Du mở to mắt, nhìn Thẩm Tiên Phi, vẻ mặt tỏ ra khó tin.

Thẩm Tiên Phi đưa tay lau sạch nước mắt cho cô, khóe môi nhướn lên, nói tiếp: “Tiếp đó là bác trai anh bị bạn làm ăn chung lừa gạt cướp hết tiền khiến vợ chồng ông xa nhau. Bác bị đòi nợ khắp nơi trở nên cùng quẫn, mặc kệ tất cả, tìm kiếm rất lâu cuối cùng cũng tìm ra người bạn hợp tác chung đó, chém người ta trọng thương, người đó cả đời cũng chỉ có thể nằm trong bệnh viện, sống nhờ truyền dịch, bác bị kết án tù chung thân. Sau đó là bác gái anh, thực ra là bị oan, bác ấy không trộm đồ, vì tính tình thẳng thắn, bộc trực nên đã xúc phạm một vị lãnh đạo nữ, bà đó về sau trả thù bác anh, vu khống bác trộm tiền hàng vừa thu về, con trong túi bác anh cũng phát hiện ra mấy vạn tệ tiền mặt mà tài vụ bị mất, cuối cùng bị kết án tù ba năm”.

Thẩm Tiên Phi kể xong, lại chìm vào bầu không khí im lặng kỳ lạ.

Trầm tư hồi lâu, cuối cùng Tang Du không kìm nổi, lên tiếng hỏi: “Họ ... bây giờ đều ổn chứ?”

“Chú tư cải tạo trong tù rất tốt, đã được giảm án, còn ba năm nữa là có thể ra tù. Bác trai anh vì lớn tuổi rồi, về sau mắc bệnh ung thư não, năm ngoái đã qua đời trong tù. Bác gái anh từ sau chuyện đó bị shock nặng, thần kinh bất thường, có lần làm bị thương người khác nên bị cưỡng ép vào viện tâm thần. ”

“Vậy ... vụ án của bác gái anh, chẳng lẽ sau này mọi người không nghĩ sẽ lật lại sao?”

“Lật lại?”, Thẩm Tiên Phi cười cay đắng, “Lật lại thì sao? Những tổn thương bác anh chịu đựng trong ba năm sẽ biến mất không tồn tại hay sao? Lẽ nào bà không phải ở viện tâm thần nữa?”

“Vậy còn bố anh?”, Tang Du dè dặt hỏi, chuyện này cô rất tò mò, vì lần trước đến nhà anh, rõ ràng cô cảm nhận được Thẩm Tiên Phi và mẹ hoàn toàn không quan tâm đến cái chết của ông.

Về mặt tối tăm, Thẩm Tiên Phi đưa mắt nhìn ra cửa sổ, lâu lắm cũng không nói gì.

“... Xin lỗi, em không nên hỏi”, Tang Du dựa vào lòng anh xin lỗi, cảm nhận được lồng ngực anh đang phập phồng.

“Lúc nhỏ bố rất thương anh, trong cơ quan ông làm về cung ứng, năm tám mươi mấy, làm cung ứng thì rất khỏe, sự nghiệp khá ổn, lại thêm bác luôn chăm sóc mọi người nên điều kiện gia đình rất tốt. Lúc anh lên cấp hai, ông bắt đầu theo người ta chơi cổ phiếu, có thời gian thị trường cổ phiếu tăng vùn vụt, ông kiếm được rất nhiều tiền, còn anh cũng đầu vào trường cấp ba trọng điểm của tỉnh, cả nhà đều rất vui. Nhưng không lâu sau đó, cổ phiếu rớt giá trầm trọng, số tiền khó khăn lắm mới kiếm được đều phải trả lại, còn phải đền cho người ta toàn bộ số vốn tích lũy được trong nhà. Ông không cam tâm tiền nhiều như thế lại để

mất nhưng trong nhà không đào đâu ra tiền, chú tư và bác trai liên tục xảy ra chuyện, ông như biến thành người khác, thấy mẹ và anh là bực bội, chưa gì đã đánh, đã mắng, tình cảm ngày xưa cũng không còn. Nếu có ngày nào ông tươi cười hòa nhã với mẹ và anh thì đó là hôm cổ phiếu tăng cao, nếu hôm nào ông thấy mẹ và anh là đánh là mắng, thì hôm ấy cổ phiếu sụt giá. Ông chơi cổ phiếu như hút ma túy, thậm chí còn vay nặng lãi, năm 97 Hồng Kông được trả lại Trung Quốc, lúc đó có lưu truyền một câu thể này “cổ phiếu Trung Quốc, ắt sẽ rớt đài”, năm đó cổ phiếu xuống rất thấp, tiền ông vay nặng lãi đều thua sạch, trong nhà những thứ bán được, trả được đều đem đi cả, cuối cùng nhà cũng phải bán đi. Không lâu sau, bọn cho vay nặng lãi đến lấy nhà. Em có biết không, vì muốn trả tiền mà thậm chí ông ta còn ra tay với mẹ anh, bực mẹ anh phải bán thân để đền cho người ta, nếu không vì hôm đó anh tan học về sớm, mẹ anh có lẽ ...”, Thẩm Tiên Phi ngừng lại, nhớ đến cảnh mẹ suýt nữa bị người ta cưỡng hiếp, còn người đàn ông là cha anh, là chồng người đàn bà suýt bị cưỡng hiếp trong nhà, vì số tiền chơi cổ phiếu lại đứng ngoài canh cửa, anh cười lạnh lẽo.

Cảm nhận cơn thịnh nộ của anh, Tang Du khẽ gọi: “A Phi...”.

“Anh không sao, dù gì chuyện đó cũng qua rồi”, Thẩm Tiên Phi cười nhẹ, ôm chặt Tang Du, áp mặt vào tóc cô, nói tiếp, “Đêm đó mẹ đã dẫn anh trốn đi, tạm thời ở phố tây. Gian nhà mẹ con anh ở mà em thấy lần trước là do thím chủ khu nhà đó thấy hai mẹ con anh tội nghiệp nên cho thuê, nhưng chẳng ai ngờ lại sống ở đó lâu thế. Bố anh không buông tha mẹ con anh, đuổi đến tận phố tây, chen vào ở cùng, ngoài việc không từ bỏ cổ phiếu ra, ông ta còn không tha hành hạ, dẫn vật mẹ con anh. Có một hôm tâm trạng ông ta rất tốt, còn mua nhiều đồ cho mẹ con anh, đặc biệt là rất ngọt ngào với mẹ anh. Mẹ mềm lòng, đúng lúc sắp tin ông ta thì cảnh sát đến. Ông ta lợi dụng chức vụ tham ô, lấy tiền đặt hàng của khách để chơi cổ phiếu, chuyện sau đó thì em biết rồi đấy”

“Từ góc độ nào đó mà nói, hình như hai ta đều là người cô đơn...”, Tang Du ôm Thẩm Tiên Phi, sau đó cô nói, “Không, không giống. Vì muốn họ chú ý mà em mới trở nên hư hỏng, nhưng về sau em nhận ra, dù em có thế nào thì trong mắt họ, một người ngoài kiếm tiền, người kia ngoài đánh mặt chược ra, thì không còn tìm thấy gì khác nữa. Anh có biết vì sao em lại thích con mèo hồng này không? Vì đó là món quà sinh nhật hai người ấy tặng em, cũng là lần cuối cùng họ dẫn em đi, như một người nhà, lúc dạo phố đã chọn đồ chơi hàng hiệu này. Chỉ tiếc là, họ mãi mãi không hiểu cái em thích không phải con mèo này, mà là cảm giác khi mua nó...”

Thẩm Tiên Phi ôm chặt Tang Du.

Bố, bác trai, bác gái, chú tư, cả gia đình họ Thẩm, đã trở thành chuyện tiêu lâm sau giờ cơm của mọi người trong thị trấn nơi họ sống. Sau khi trải bao nhiêu chuyện, anh đã quen với việc mọi người gọi anh là con trai của những tội nhân, mắng cả nhà anh là phạm nhân cải tạo, càng quen với việc bảo sau này anh cũng sẽ là phạm nhân.

Sau lần đó tính cách mẹ anh cũng thay đổi. Chỉ trong một đêm đã trở nên vô cùng thoải mái, thích trêu đùa, thực ra anh biết, sau lưng anh mẹ đã rơi biết bao nhiêu nước mắt, có điều không thể hiện ra trước mặt anh, vì bà muốn anh bước ra khỏi nơi đó, là một Thẩm Tiên Phi không bị ám ảnh bởi bóng đen của nhà họ Thẩm.

Trước kia vốn là cậu bé nghịch ngợm, dần dần tính cách của anh cũng trở nên lạnh nhạt, vào học cấp ba, ngoài học ra, anh không quan tâm bất cứ người nào khác. Người ta nói những lời khó nghe, anh cũng xem như mình bị điếc, lâu dần, họ thấy vô vị, cũng không nói nữa.

Đúng như Tang Du nói, từ một góc độ nào đó, hai người thật sự giống nhau, cuộc sống gia đình không hoàn hảo, tính cách không hoàn hảo, cô đơn như nhau.

“Anh vẫn tốt hơn em, hạnh phúc hơn em, ít ra anh có một người mẹ yêu anh, còn em, không có cha thương, chẳng có mẹ yêu”.

“Tang Du...”

“Em thích mẹ anh”

“Ừ, mẹ anh cũng rất thích em”. Có lẽ đó là duyên phận, trước kia cũng có rất nhiều cô gái tìm đến nhà anh nhưng anh chưa từng thấy mẹ nhiệt tình với ai bao giờ, Tang Du là người đầu tiên.

“Mỗi lần trở về ngôi nhà đó, em lại có cảm giác muốn bỏ chạy. Bây giờ đã rời khỏi nơi đó, thật tốt.”

Kéo Tang Du ra khỏi lòng mình, nhìn vào đôi mắt cô, Thẩm Tiên Phi nói có vẻ nghiêm túc: “Tang Du, em có từng nghĩ rằng rồi sẽ có ngày em rời xa cha mẹ để sống tự lập không?”

“Đương nhiên là có, bây giờ chẳng phải thế sao?”

“Không, ý anh là độc lập về kinh tế. Bây giờ em vẫn ăn uống dựa vào tiền của gia đình, còn ở, chỉ là chỗ khác mà thôi”. Nhìn mọi thứ trong căn phòng màu hồng, mỗi một thứ đều do Tang Du mang vào, lúc bạn anh ở cùng bạn gái trong căn phòng này chẳng có gì cả, anh thu ánh mắt về. “Em chưa cảm nhận được sự vất vả khi kiếm tiền, chẳng hạn, mọi thứ trong phòng này, tất cả đều do chính tay em kiếm tiền để mua”.

Đờ đẫn nhìn Thẩm Tiên Phi, Tang Du cảm thấy nghi ngại nhưng vẫn hỏi: “Ý... anh là bảo em đi làm cô giáo dạy võ?”

“Ừ”, Thẩm Tiên Phi khẽ gật đầu, “Như thế tốt hơn là cái gì em cũng dùng đến tiền nhà, em rất thiếu ý thức tiết kiệm”.

“Nhưng anh có biết không, nếu em không dùng thì sẽ bị đám hồ ly tinh kia lấy hết. Anh có biết tại sao mẹ em lại thích ngồi đánh mặt chược suốt ngày không? Ngoài việc bà cảm thấy cô đơn trống trải, muốn tìm chuyện gì đó để đốt thời gian ra thì bà thà thua hết tiền chứ không muốn rơi vào túi đám hồ ly tinh đó. Em cũng thế nên bao năm nay, tiền của bố là chuyện duy nhất mà em và mẹ có thể làm. Anh hiểu không?”.

Sững sờ nhìn Tang Du, Thẩm Tiên Phi im lặng.

Tiêu hết tiền, có lẽ bố sẽ không đi tìm người đàn bà khác nhưng bao năm nay, dù cô và mẹ tiêu xài như thế nào, mãi mãi cũng chỉ là những sợi lông đuôi của con chim phượng, vì cô và mẹ mãi mãi cũng không thể nào phá sập Tang thị được. { bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn }

Buồn rầu vui đầu vào lòng Thẩm Tiên Phi, nghe nhịp tim của nhau, Tang Du thở dài: “Em quyết định đi dạy võ, tiền của bố... em sẽ nghĩ cách để dành”.

Mím môi, hơi mỉm cười, Thẩm Tiên Phi lặng lẽ ngắm Tang Du đang nằm trong lòng. Không phải anh muốn cô thay đổi tất cả mà hy vọng cô có thể hiểu sự vất vả trong cuộc sống, không phải mỗi người sinh ra đều ngậm thìa vàng trong miệng, đều tốt số như thế.

Im lặng một lúc, anh đề nghị: “Mai cuối tuần, công ty cho nghỉ. Tuần sau vào học rồi, anh với em đi chơi nhé”.

“Ừ, ừ”, Tang Du thấy băn khoăn, thực ra cô cũng không thích dạo phố lắm, không có hứng thú với những bộ trang phục đắt tiền, chứ đừng nói là mỹ phẩm. Lần nào muốn mua quần áo, cô đều mua đến mấy bộ, như vậy cô không cần phiền não ngày mai nên mặc gì. Còn dạng khô khan như chim ngổ thì càng không trông mong được gì, đêm nay cô phải nghĩ kỹ xem ngày mai có thể làm gì.

Đột nhiên, một âm thanh kỳ cục vang lên giữa hai người.

Tang Du ngồi ngay ngắn lại, nhìn bụng Thẩm Tiên Phi, phá ra cười: “Anh đúng là ăn giỏi, y hệt ỉn ấy, lúc ở nhà ăn em đã phát hiện ra”.

Tai đỏ lên, Thẩm Tiên Phi không nói gì, đứng phắt lên.

Tang Du mất thăng bằng, hét lên ôm chặt lấy anh, ra sức bám vào anh y hệt như một con gấu túi bám trên cây vậy. Cô không kìm được kêu lên với chim ngổ: “Này, chim ngổ chết tiệt, anh đứng dậy sao không nói tiếng nào hả?”

Khóe môi nhướn lên để lộ nụ cười, anh bế bổng cô lên.

Mở to mắt, Tang Du đã quên mất sự trả thù nho nhỏ cho việc cười giễu của cô, mà sững sốt vì cử chỉ của anh, thật không dám tin chim ngổ khô khan này lại có thể làm hành động như vậy.

Bế Tang Du ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đặt cô xuống trước bàn ăn, anh dịu dàng nói: “Anh đi hâm lại thức ăn”.

Cô vội nói: “Đừng hâm nữa, giờ là mùa hè, nguội thì ăn dễ chịu hơn.”

Cầm đĩa lên, mặt đỏ bừng, cô nhanh chóng ăn cơm, còn ngại ngần lên nhìn anh gấp thức ăn, anh thì vùi đầu vào ăn cơm, không dám nhìn cô.

Mùa hè ấy, là mùa hè hạnh phúc nhất từ trước đến nay của cô, tiếc là hai hôm sau đã vào học, nếu cả đời này được ở cạnh chim ngổ như vậy thì hay biết mấy.

28. Chương 28

Độc chiếm

Ngày hôm sau hẹn hò, hai người nắm tay nhau nhìn ngắm mọi thứ trong khu mua sắm.

Lúc đi qua quầy hàng IT, Thẩm Tiên Phi đứng trước tủ bán máy tính rất lâu, sau đó lặng lẽ kéo Tang Du bỏ đi.

Tuy Thẩm Tiên Phi vào Hoàng Đình thực tập đã hơn tháng nay, nhưng Tang Du không nhắc nửa chữ đến chuyện cô lợi dụng chiêu lật tẩy MC để giúp anh vào Hoàng Đình. Cô vốn định tặng anh một chiếc máy tính để thiết kế, nhưng nhớ đến anh là người cao ngạo, nếu cô tặng anh, dù hai người có yêu nhau hay không thì cũng chưa chắc anh sẽ nhận. Hơn một tháng ở bên nhau, ít nhiều cô cũng hiểu, có một số việc nhất định không thể vượt qua lần ranh tự tôn. Cô có thể vì anh mà mua căn nhà để ở cùng, nhưng cô không thể tặng anh máy tính, vì như thế sẽ là chà đạp lên người kiêu ngạo như anh, nên suy nghĩ tặng máy tính đã bị dập tắt rất nhanh.

Không giống những cô gái khác, Tang Du hoàn toàn không hào hứng với trang phục nữ trong khu mua sắm, trong lòng lại muốn mua tặng chim ngổ, cô quyết định không dùng tiền của bố mà dùng tiền kiếm được khi dạy võ để tặng anh một bộ quần áo.

Chưa dạo được mấy, Tang Du đã có vẻ nóng nảy, mất kiên nhẫn, kéo Thẩm Tiên Phi định rời đi.

Khi ấy, một giọng nữ nghe có vẻ quen thuộc vang lên phía trước: “A Phi...”

Tang Du ngẩng lên thì nhìn thấy trước mặt là một cô gái mặc áo liền váy màu đỏ, cô gái ấy có làn da trắng trẻo lại thêm bộ váy màu đỏ càng tôn lên vẻ yêu kiều xinh đẹp.

Cô cố nhớ lại người này, sao nhìn quen thế nhỉ? Đặc biệt là tiếng gọi “A Phi đáng ghét kia, cô gái đó dựa vào đâu mà gọi chim ngổ của cô như thế.

Sắc mặt trở nên trắng bệch, người đó nhìn Thẩm Tiên Phi và Tang Du bằng đôi mắt đẹp buồn bã, cắn chặt môi phát ra mấy tiếng: “A Phi, cậu và cô ấy ... đang quen nhau sao?”.

Thì ra là cô nàng Giai gì ấy nhỉ?

Kết quả của việc cố gắng là rất lâu Tang Du mới nhớ ra cô nàng bạn gái giả mạo từng bị chim ngổ lôi ra làm bình phong. Cô hếch hàm, vùng khỏi tay Thẩm Tiên Phi, ôm chặt eo anh từ phía sau, nghiêng đầu nhìn anh, chờ đợi câu trả lời.

Với tư thế đó, tay của Thẩm Tiên Phi đặt trước hay sau đều rất kỳ cục, chỉ có thể khoác vai Tang Du, sau đó trả lời ngắn gọn: “Ừ”.

Vu Giai cắn môi, rõ ràng nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn, nhưng cô vẫn cố tỏ ra kiên cường: “Ồ, ngày kia là nhập học rồi, A Phi, cậu đã tìm được công ty để thực tập chưa?”.

“Ừ, tôi đã thực tập trong Hoàng Đình rồi”, Thẩm Tiên Phi vẫn trả lời ngắn gọn.

“A Phi, chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn”, Thẩm Tiên Phi cười, “Còn cậu?”.

Liếc nhìn Tang Du, Vu Giai cúi xuống, một lúc sau mới nói: “Người nhà giúp mình tìm một công ty nhưng mình muốn thực tập ở công ty mà mình tự tìm nên ... vẫn đang suy nghĩ”.

“Ừ, vậy chúc cậu may mắn.”

“Cám ơn”

“Bọn mình còn có việc, đi trước nhé”, Thẩm Tiên Phi lịch sự gật đầu rồi khoác vai Tang Du bỏ đi.

Đến khu nghỉ ngơi của trung tâm, Tang Du buông bàn tay đang ôm eo Thẩm Tiên Phi ra. Cô ra sức véo anh, ra hiệu anh đi mau mà anh lại làm như không biết, còn trò chuyện lung tung với “người qua đường” kia nữa.

Hai người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nghỉ ngơi, quay lưng Thẩm Tiên Phi lại, cô sa sầm mặt, nhìn ra ngoài phố không mục đích qua ô cửa kính.

“Em đang giận à?”, Thẩm Tiên Phi đưa tay vuốt lại mái tóc hơi rối của cô.

Tang Du hừ khê: “Nhưng có người thà để eo bị bầm tím cũng phải nói với người qua đường mấy câu”.

“Cô ấy không phải người qua đường, là bạn học của anh, đã từng giúp đỡ anh”.

“Giúp đỡ anh? Anh xin cô ta hợp tác lừa em, đó gọi là giúp đỡ anh? Sao anh không tiếp tục lừa dối luôn đi?!” quay lại, đối mặt với chim ngổ, cô nghiêng rằng, “Đừng nói với em là anh không biết cô ta thích mình. Không một cô gái nào can tâm để mất danh tiếng của mình, ngộ nghê đến độ mạo nhận là bạn gái kẻ khác cả”.

Im lặng một lúc lâu, Thẩm Tiên Phi cau mày nói khê: “Anh đã nói, anh chỉ có một người bạn gái duy nhất là em”.

“Ai cần anh nói câu này?”

“...” Nếu để tâm chuyện anh nói Vu Giai là bạn gái thì anh đã giải thích rồi, nếu không phải thì anh thật không hiểu cô đang giận gì nữa, “Thế thì là ý gì?”

“Em...” Phải rồi, phải rồi, cô đang giận cái gì? Đương nhiên cô đang giận anh và Vu Giai nói nhiều như thế, mà anh lại còn cười với cô ta, “Không hiểu thì thôi, xem như hôm nay em MC đi”

“MC? Nhà thiết kế hàng đầu của Hoàng Đình tên MC.”

“Đừng nhắc tên khốn đó với em.” Với tính cách của chú Hoàng thì một kẻ khốn khiếp như MC chắc không trụ được lâu nữa đâu, rồi sẽ bị quét ra cửa thôi.

“Em quen anh ta? Anh được xếp thực tập dưới tay anh ta.”

Chim ngổ theo tên khốn kia để thực tập?

Tang Du kinh ngạc quay lại: “Anh ở đó vẫn ổn chứ? Cái tên MC kia có làm gì anh không?”.

Nhìn thang máy đối diện, Thẩm Tiên Phi trầm ngâm một lúc rồi nói: “... Học rất nhiều thứ không dạy ở trường, thêm được nhiều kiến thức về trang trí nội thất”.

Có ý tưởng thiết kế tốt đến mấy, anh cũng không thể nói, càng không thể biểu hiện trước mặt kẻ khác, bản thiết kế vẽ tay bị ném thẳng vào sọt rác, bản vẽ làm sẵn trong máy tính lại bị mắng là không dùng được... Vào Hoàng Đình hơn tháng rồi, những điều anh học từ MC là có hạn, MC vứt những bản vẽ thiết kế và cả những tài liệu từ bao nhiêu năm trước, nay không thể dùng đến cho anh xử lý. Anh có thể cảm nhận được sự thù địch của MC với mình, lúc nào cũng làm khó anh, nên căn bản không truyền thụ cho anh kinh nghiệm và phương pháp gì cả. Tất cả đều do anh cố gắng tìm tòi không ngừng, anh chỉ có thể cố gắng hơn người khác, cố gắng ghi nhớ mỗi đặc điểm của các vị thiết kế và phong cách của họ, không ngừng nghiên cứu, học hỏi sở trường của họ.

Rất nhiều người trong công ty đều cười nhạo anh là nhân viên chỉnh sửa tài liệu, chỉ có một nhà thiết kế già là giúp anh rất nhiều, anh phải cảm ơn ông ta đã cho anh hiểu được chỉnh sửa tài liệu chắc chắn là việc có lợi nhất cho công việc sau này.

“Có ai bắt nạt anh không? Ai bắt nạt anh, anh phải nói cho em biết đấy.” Cô giỏi nhất là đánh nhau trả thù. Thấy vẻ mặt cứng đờ của chim ngổ thì nhất định đã chịu uất ức rồi. Ngoài tối qua thì đúng là không thấy được nhiệt tình của anh như bà Thẩm đã nói, hóa ra là do trong lòng không thoải mái.

“...” Thẩm Tiên Phi mấp máy môi, chuyển sang vấn đề khác một cách nhanh gọn, choàng vai cô, hỏi: “Không giận nữa?”

“... Ai nói không giận?! Rõ ràng nói hôm nay sẽ làm em vui, kết quả giận càng thêm giận”, tìm một tư thế thoải mái hơn, Tang Du dựa vào người Thẩm Tiên Phi, đảo mắt nhìn xung quanh.

“Nói đi, anh phải làm sao thì em mới hết giận?”

Mượn thế, Tang Du kéo tay Thẩm Tiên Phi, đặt lên chính ngực anh, nói: “Anh phải đồng ý với em một việc, cho dù em bảo anh làm gì, anh cũng không được nuốt lời”.

Thẩm Tiên Phi nghĩ ngợi rồi nghiêm túc nói: “Chỉ cần không giết người, không phóng hỏa, không gian dân thì anh đều nhận lời em hết”.

Nhéo Thẩm Tiên Phi một cái, Tang Du kêu lên: “Coi kìa, cuối cùng anh đã bộc lộ bản chất xấu xa rồi. Gian dân? Anh nằm mơ hả?”.

“...”

“Giờ chưa nghĩ ra, em cứ nhớ đấy đã”, Tang Du cười như một con mèo ăn vụng.

Bám lấy Thẩm Tiên Phi hai ngày cuối cùng, khai học rồi, Tang Du bịn rịn trở về ký túc xá.

Tư Tư nghỉ hè ở quê ngoại về, làn da rám nắng. Sa Sa và Sơ Sơ hình như cũng đen hơn, ba người trong có vẻ đẹp một cách hoang dã, chỉ riêng Tang Du là vẫn trắng trẻo mềm mịn.

“Trắng trẻo lẩn át xấu xí”, con gái ghét nhất người ta gọi mình đen, nhưng Tang Du là không biết ý mà còn khen ba người họ trong rất hoang dã. Ý vào ngón vô của mình, biết chắc ba cô nàng không dám làm gì mình. Khi cô bê chậu quần áo đi giặt, ba cô nàng ngạc nhiên đến nỗi không ngậm miệng lại được, người nào cũng bỏ ra ban công mong chờ ngày mai mặt trời sẽ mọc từ phía tây.

Học kỳ mới năm hai, sinh viên mới thành cũ, ai nấy bắt đầu chậm lại, đối diện chương trình học mới tăng cường mà phớt lờ như không thấy. Các thầy cô cũng bắt đầu triển khai phương án tác chiến, bố trí một đồng bài tập sau giờ lên lớp, “cường điệu” rằng bài tập này sẽ là tiêu chuẩn chấm điểm thi cuối học kỳ. Trong ký túc lúc nào cũng nghe những tiếng rên rĩ ai oán, người nào cũng căng thẳng, chiến đấu trong phòng mình để bớt ra chút thời gian hẹn hò, mua sắm và happy.

Những ngày tháng tẻ nhạt vô vị, khô khan ấy khiến Tang Du như phát điên, lúc thấy thoải mái duy nhất là khi kéo Tăng Tử Ngạo đi đánh một trận.

Từ khi Tăng Tử Ngạo biết rõ mối quan hệ giữa Tang Du và Thẩm Tiên Phi, trước mặt cô, anh đã thoát khỏi thân phận bạn trai si tình hơn nửa năm nay, trở thành một “chàng trai khổ vì tình bị cô gái độc ác lừa giỡn vô tình và bỏ rơi thê thảm”. Với những sinh viên năm nhất mới vào, không lâu sau, anh lại bắt đầu hừng hực khí thế, Tang Du cứ chê anh là dạng tệ nhất trong số đàn ông mình gặp.

Chuyện Tang Du và Thẩm Tiên Phi yêu nhau, ban đầu cả trường không ai biết. Tang Du cho rằng Vu Giai sẽ không nói ra, nếu không thì người mất mặt là cô ta. Nghĩ đến cá tính khá nội tâm của chim ngổ, lại không thích bị quấy rầy trong cuộc sống riêng, cô cũng không kể chuyện của mình cho ba người bạn trong phòng nghe.

Ngày nào đi học cô cũng mong ngóng được tan lớp, sau đó gọi điện cho chim ngổ, nghe giọng anh. Từ thứ hai khó khăn lắm mới đến thứ sáu, vốn ngỡ có thể đến căn nhà nhỏ thăm anh, kết quả lại bị thông báo, tối thứ sáu và cả ngày thứ bảy đều lên lớp, tất cả được tính vào học phần cuối kỳ, điều đó khiến cô rất tức tối. Chuyện cô hối hận nhất là nhận lời dạy cho võ quán, khiến cô mất đi ít nhất là mấy buổi tối có thể hẹn hò với Thẩm Tiên Phi.

Thẩm Tiên Phi biết cuối tuần cô đều đi học nên kiên quyết không cho cô đến, dặn dò cô phải học hành chăm chỉ, hưởng hồ anh rất bận, gần như ngày nào cũng tăng ca, một tuần thì chỉ nghỉ một ngày mà anh

còn phải bận thiết kế nữa.

Nhưng từ khi vào học, số lần hai người gặp nhau vốn đã không nhiều, nếu cuối tuần cũng lên lớp thì đối với Tang Du đúng là khó mà chịu được. Ký túc xá nữ có một bà bác làm quản lý, Tang Du thậm chí còn nhờ má Ngô nghĩ cách tìm một người quen để bảo lãnh, người quen để làm việc, như thế buổi tối cô về ký túc xá cũng có người mở cửa cho.

Mọi thứ đều suôn sẻ như Tang Du đã dự đoán, cô chạy đến tìm Thẩm Tiên Phi, kết quả là bị anh phê bình một trận sau khi biết được chuyện đó, đuổi cô về trường một cách tuyệt tình, chỉ cho phép chủ nhật đến, đồng thời uy hiếp rằng cô còn trốn học như thế, anh sẽ dọn đi ngay.

Mà cứ đến chủ nhật là gần như Thẩm Tiên Phi không làm nổi chuyện gì. Đừng nói là Tang Du ngồi cạnh anh, chỉ cần hơi thở của cô xuất hiện trong vòng mười mét quanh anh, anh đã đặc biệt nhạy cảm, vốn dĩ những thứ chỉ cần vẽ trong một giờ đồng hồ, anh phải mất ít nhất hai giờ. Thường xuyên rơi vào tình cảnh bất đắc dĩ, anh phải đuổi cô ra khỏi phòng, nhưng khi chạm tay vào cô, không phải đẩy cô ra ngoài mà là kéo cô lúc ấy đang chơi game lại, hôn thật mạnh, thật sâu, cho đến khi hai người đều không thở nổi, anh mới buông tay, sau đó sa sầm mặt đuổi cô ra khỏi phòng, cảnh cáo cô bằng ánh mắt lạnh lùng. Còn vào nữa thì anh sẽ hôn cho cô đứt hơi thì thôi.

Đứng ngoài cửa, Tang Du tỏ vẻ băn khoăn, không biết mình đã đụng vào anh chỗ nào, chỉ có thể cho rằng anh đang khó chịu vì chu kỳ MC.

Thời tiết mỗi lúc một lạnh, chỉ còn mấy ngày nữa là đến Giáng sinh, trong ký túc xá nữ lại bàn luận chủ đề chơi Giáng sinh thế nào.

Tang Du hồi nhớ lại năm ngoái bị ba cô bạn vô lương tâm trong phòng bỏ rơi tập thể là lửa giận bốc ngàn ngọn, nhưng cũng may là cô đã gặp Thẩm Tiên Phi. Năm nay cô nhất định phải cùng anh trải qua một mùa Giáng sinh lãng mạn mới được. Cô vốn định dùng tiền mình kiếm được, mua tặng Thẩm Tiên Phi một chiếc máy tính, kết quả cô vào học chưa được mấy ngày, tự anh đã lấy tiền mình ra mua.

Cũng may là, một hôm cô về nhà đảo mấy vòng, tình cờ bắt gặp trong thư phòng của bố có một quyển sách nổi tiếng của nhà thiết kế nội thất lừng danh quốc tế Kenneth, mà còn là bản có chữ ký, phải chăng, đôi co, thương lượng mãi với bố, cô mới lấy được quyển sách đó về tay mình.

Những vật tầm thường thì chim ngổ nhà cô không thèm để mắt tới, quyển sách nổi tiếng được chính Kenneth ký tên là thứ mà mọi nhà thiết kế đều mong ước có được, cô phải gói lại thật đẹp, tặng cho chim ngổ làm quà Giáng sinh, cho anh một sự bất ngờ, sung sướng.

“Tiểu Du, Giáng sinh năm nay thế nào? Đi với Tăng Tử Ngạo hả?”, Sa Sa hỏi.

“Xì! Cả trường đều biết Tăng Tử Ngạo lại cưng em năm nhất, anh chàng ấy à, thay lòng nhanh cực”, Tư Tư đang đắp mặt nạ, cô nhất định phải xuất hiện trước mặt bạn trai Trương Trung Thành với dáng vẻ xinh đẹp nhất trong lễ Giáng sinh này.

“Các cậu đừng trách Tăng Tử Ngạo, là tớ có lỗi với cậu ấy”, nghe bạn bè sỉ nhục anh, trong lòng Tang Du cũng không thoải mái. Dù sao cũng là họa do cô gây ra, hại Tăng Tử Ngạo không chỉ bị người ta chỉ trích trở sau lưng là cô đã đá anh mà còn cho rằng anh thay lòng quá nhanh nữa.

Sơ Sơ nói tiếp: “Nhưng cũng không oán trách người ta được, người ta đối xử tốt với cậu mà cậu cứ khổ sở mong nhớ cái anh Thẩm Tiên Phi kia”.

Tư Tư nói: “Tớ nghe nói hình như Tăng Tử Ngạo đổi tính rồi, cô em năm nhất kia đã phá kỷ lục bạn gái của cậu ấy, đương nhiên ngoài cô gốc Tang Du này ra. Hai người ở bên nhau tính ra cũng gần một học kỳ rồi”.

Sơ Sơ nói: “Tớ nói này, các cậu có phát hiện ra không, các anh chàng đẹp trai trường chúng ta bỗng dưng xuất hiện nhiều kinh khủng, mỗi khóa một người, nghe nói khóa năm nhất này lại có một chàng đẹp trai nữa, tên là Kỷ Ngôn Tắc gì đó”.

“Đúng, đúng, đúng, tớ có nghe nói rồi, bảo là thuộc dạng giống Tăng Tử Ngạo năm ngoái, cũng đào hoa ghê lắm, nhưng mồm miệng cậu ta còn tệ hơn Tăng Tử Ngạo cơ, dù sao Tăng Tử Ngạo từ chối nữ sinh không

đến nỗi vô tình, còn cậu ta thì làm con gái người ta tươi cười đi đến, khóc hận trở về”, Tư Tư bổ sung.

Sa Sa thở dài, nói: “Có tệ mấy cũng vẫn đầy người lao vào đấy thôi. Haizzz, tại sao cậu ta lại là năm nhất nhỉ, nếu cùng khóa với bọn mình thì tốt biết bao? Tổ có thể bắt chước Đông Thi 1 rồi”, Sa Sa nhìn Tang Du chăm chăm.

1 Là một điển cố xuất phát từ thiên “Thiên vận” trong Nam Hoa Kinh của Trang Tử: Thời Xuân Thu, Việt Quốc có nàng Tây Thi là đệ nhất mỹ nhân được người yêu quý. Ở quê nàng có ả Đông Thi, dung mạo xấu xí, lại chẳng có tu dưỡng. Đông Thi thấy Tây Thi ăn mặc thế nào thì mặc như thế ấy, thấy nàng bị bệnh tìm nhãn mắt, nhú mày, đưa tay ôm ngực cũng làm y như thế nhưng người người đều ghê sợ tránh xa coi Đông Thi giống như ôn thần.

Tang Du lấy giấy gói sách trong tay gõ vào đầu Sa Sa, nói: “Bắt chước cái đầu cậu! Mặc kệ đấy, cứ thấy đẹp trai là không đi nổi, đã là trâu già mà còn khoái gặm cỏ non”.

“Xi, mình cậu chiếm hết hai phần ba, không cho bọn tớ tơ tưởng tí sao?”, Tư Tư khoác vai Tang Du, “Tiểu Du này, con chim ngổ kia của cậu bắn không rơi, Tiểu Tăng cậu lại không cần, chỉ bằng cậu đưa đồ tên Kỷ Ngôn Tắc kia đi, cho nữ sinh bọn tớ hả lòng hả dạ chứ”.

“Thần kinh!”, Tang Du lườm Tư Tư một cái.

“Một người là núi băng ngàn năm, người kia là kỳ sĩ hoàn mỹ, một người là quyền rũ tà ác. Tang Du, cậu hãy để cuộc sống đại học mấy năm nay được “high” đến cùng đi”, Sa Sa cũng không kìm được, đùa giỡn.

“Điên à!”, Tang Du lại lườm Sa Sa, nói nhiều với họ chỉ bằng cứ gói quà là hơn.

“Hai đứa các cậu, đừng có bon chen nữa. Tiểu Du, sách này cậu tặng ai thế? Hẹn hò người ta rồi à?”, Sơ Sơ liếc nhìn món quà Tang Du đang gói, không kìm được hỏi rồi mở hộp quà, lấy quyển sách ra, lật trang đầu tiên thấy chữ ký trên đó thì hét lên, “Trời ơi, đây là sách của đại sư Kenneth, còn là bản có chữ ký nữa. Đây là quà giáng sinh cậu định tặng sao? Tặng ai đó?”

Tư Tư và Sa Sa cũng chồm lại gần.

Tang Du khẽ hừ một tiếng: “Tặng bạn trai tớ”.

“Bạn trai cậu?!", ba người lập tức thét lên.

“Cậu có bạn trai bao giờ?”

“Là ai? Trường mình à?”

“Còn ai hấp dẫn cậu hơn cả Thẩm Tiên Phi và Tăng Tử Ngạo chứ?!”.

Thấy bộ dạng bàng hoàng của cả ba, Tang Du nhướn mày, có vẻ không vui, cô có bạn trai lẽ nào là việc khó khăn đến thế sao? Nhếch khóe môi lên, cô trả lời: “Thẩm Tiên Phi đó”.

“Thẩm Tiên Phi!!!”, ba người lại hét lên, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

“Cậu quen với chim ngổ từ bao giờ hả?”

“Làm sao thế được? Cậu chắc chắn là Thẩm Tiên Phi học chuyên ngành thiết kế nội thất, khoa mỹ thuật thương mại, năm ba trường đại học H chúng ta?”

“Thẩm, Thẩm có có chấm thủy, Tiên trong tiên phong, Phi trong phi thường, cậu có chắc là ba chữ này?”

“”Học kỳ này họ thực tập cả rồi, gần như không thấy mặt mũi đâu, tớ muốn gặp Trung Thành cũng phải ở ngoài trường. Còn cậu mỗi ngày ăn uống no say, có gì mà bọn này không biết, ngoài buổi tối đi dạy ở vô quán ta, chủ nhật về nhà, Tư Tư chỉ vào mũi Tang Du, “Nếu chỉ dựa vào hai, ba tiếng đồng hồ buổi tối và hai ngày cuối tuần thì cậu và anh ấy là không – thể – được!”

“Tại sao không thể?”, Tang Du hỏi lại, cô và chim ngổ vốn gặp nhau trong lúc đó mà.

“Này này này, trẻ con nói dối mũi sẽ mọc dài ra đó!”

“Khai thật mau, hai người cậu dính vào nhau từ bao giờ?”

“Thằng thần sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị trừng phạt.”

Tang Du cau mày nói: “Này này này, về mặt các cậu là sao? Tại sao tớ và anh ấy không thể? Tớ và A Phi đã quen nhau lúc nghỉ hè rồi. Buổi tối đi dạy, anh ấy đến võ quán đón tớ, đưa tớ về ký túc xá, còn chủ nhật nữa, bọn tớ hẹn hò nhau”.

“Trời ơi! Đây đúng là tin hot nhất, chấn động nhất, điên loạn nhất trong lịch sử đại học H!!!”, bất giác Sa Sa ôm đầu kêu lên.

“Các cậu đến bước nào rồi?” Tư Tư kéo tay Sơ Sơ, lúc thì nắm chặt, lúc lại ôm nhau, lúc làm tư thế hôn hít, cuối cùng là đè Sơ Sơ ra giường.

Há mồm trợn mắt nhìn Tư Tư và Sơ Sơ, mặt Tang Du bỗng đỏ bừng lên, cô căng thẳng nói: “Chuyện riêng tư bí mật này tại sao phải nói cho các cậu biết?”

“Đỏ mặt rồi, chắc chắn phải có gì đó”, ba người chọc.

“Tránh ra, tránh ra! Đừng làm phiền tớ, nếu quấy rối bản tiểu thư ngày mai hẹn hò, tặng quà thì tớ sẽ làm cho các cậu ngày mai không hẹn hò nổi!”

Tang Du gạt ba cô ra, tiếp tục gói quà, cô quyết phải tự tay làm, như thế mới thể hiện được tâm ý của mình.

Về sau dưới sự truy hỏi gắt gao của ba cô bạn, cô đã kể chuyện từ thiên kim tiểu thư thành “hồng nhan” trong kỳ nghỉ hè, khiến ba cô nàng kinh ngạc hét lên rất lâu. Ba người không thể không khâm phục nghị lực và sự can đảm của cô, ra sức cổ vũ, khuyến khích cô giữ chặt lấy chim ngổ, mãi mãi không bay ra khỏi lòng bàn tay cô được.

29. Chương 29

Để cơ thể anh lưu lại dấu vết của em

Lại đến đêm Bình an.

Lần này, Tang Du quyết kéo cho được Thẩm Tiên Phi đến Lục Nhân các ăn phần ăn tình nhân, vì cô phải rửa nỗi nhục năm ngoái, để cho người phục vụ kia nhìn rõ, cô không phải chỉ có một mình. Thẩm Tiên Phi ghét thức ăn tây nhưng cũng không chống cự nổi, đành nhăn nhó theo cô vào đó. Kết quả là cô phục vụ kia đã nghỉ việc từ lâu, điều đó khiến Tang Du rất bức bối.

“Tặng anh, merry X’mas!”, Tang Du tặng quyển sách đã gói thật đẹp cho Thẩm Tiên Phi.

“Gì thế?”, Thẩm Tiên Phi nghi ngại nhìn Tang Du. Nhớ trước đó trên phố, anh thấy có cô gái tặng chocolate cho bạn trai, anh liền cau mày, “Anh không thích ăn chocolate”.

“Chocolate? Anh đang nghĩ gì thế? Cho dù tặng chocolate thì cũng phải anh tặng em mới đúng”, Tang Du đẩy gói quà lên, “Tự anh mở ra xem đi”.

Thẩm Tiên Phi xe giấy gói, là một chiếc hộp rất đẹp, anh ngược lên nhìn Tang Du rồi mở hộp, khi nhìn thấy tên quyển sách, anh xúc động không nói được câu nào, lấy sách ra, run rẩy lật xem, trên bìa giả của quyển sách có chữ ký của Kenneth.

Tang Du nhìn về mặt như có được vàng của Thẩm Tiên Phi, cười: “Sinh nhật anh, em chưa chuẩn bị quà, lần đó ... vốn định cho anh bất ngờ, vui sướng nhưng lại chỉ làm anh bất ngờ chứ chẳng vui về gì, nên lần này bù đắp”.

Tâm trạng xúc động không thể diễn tả bằng lời, Thẩm Tiên Phi lặng lẽ gật đầu. Anh cúi xuống, đôi mắt sáng rực bị hàng mi dày che phủ, khóe môi nhướn lên. Một lúc sau, anh mới ngẩng lên nhìn Tang Du, dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt anh rực cháy như đá quý.

Khóe môi xuất hiện nụ cười, anh khẽ nói: “Cám ơn”.

Không nói một lời thừa, đó chính là Thẩm Tiên Phi, chỉ có hai chữ, nhưng hoàn toàn diễn tả được mọi cảm xúc của anh.

Tang Du nhìn Thẩm Tiên Phi, cười ngô nghê.

Phục vụ mang một phần beefsteak gà và một phần beefsteak bò lên bàn, Tang Du nhìn hành tây trong đĩa, cau mày: “Tôi đã nó là đừng cho hành tây vào mà?”.

“Xin lỗi, là sơ suất của chúng tôi. Tôi sẽ bỏ đi cho cô.”

“Lại xin lỗi. Năm ngoái cũng thế, năm nay cũng thế! Các người lấy đâu ra nhiều ‘xin lỗi’ quá vậy? Mang xuống, bỏ hết hành tây đi rồi bê lên”.

“Rất xin lỗi đã làm chậm trễ bữa ăn của cô”, người phục vụ mỉm cười, đang chuẩn bị bê đĩa xuống thì thấy Thẩm Tiên Phi dùng nĩa gạt hết hành tây vào đĩa của mình.

“A Phi, anh làm gì thế?”

Thẩm Tiên Phi quay lại, mỉm cười với người phục vụ: “Không sao, cứ thế này đi”.

Anh phục vụ đó như bắt được vàng, làm động tác chào rồi rời đi.

“Tang Du, làm thêm thực sự là một công việc rất vất vả, đặc biệt là vào dịp lễ. Hôm nay, ngày mai là giáng sinh, họ có thể sẽ bận đến mức không có thời gian nào uống một ngụm nước, thậm chí để bụng đói, giống anh năm ngoái. Em bắt anh ta chạy đi chạy lại vì mấy miếng hành tây như thế thì có ý nghĩa gì? Nếu là thế thì chi bằng anh giúp em ăn hết”.

Cẩn môi, Tang Du ậm ừ: “Vâng, vâng, vâng, thôi, không ăn thì nguội mất”.

Thực ra Tang Du là người rất dễ thỏa mãn, chỉ cần ăn no ngủ đủ thì chuyện gì cũng dễ thuyết phục, khoác tay Thẩm Tiên Phi, dựa vào người anh, dạo phố tiêu hóa sau bữa cơm. (bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn)

“No quá.” Nhìn những cặp tình nhân qua lại tấp nập, Tang Du thở một hơi dài, “Đi thế này thật tốt, nghĩ lại vào giờ này năm ngoái, em ăn no rồi mà còn phí sức theo đuổi anh. Thực ra đi theo một người rất mệt mỏi, nếu ăn no rồi, không khéo lại dễ dứt hơi, dứt hơi sẽ rất khó chịu, nghiêm trọng hơn là phải vào bệnh viện. Nếu đuổi kịp thì còn phải nghĩ cách giữ cùng nhịp chân giống anh ấy, như thế mới có thể sánh vai nhau đi, không bị bỏ rơi...”

Lần nào cũng là cô đợi anh, cũng là cô đuổi theo bước chân anh, cố gắng theo đuổi, chỉ để sánh vai cùng anh.

Thẩm Tiên Phi không nói lời nào, khoác tay Tang Du, lặng lẽ bước đi.

Đang định qua đường, Tang Du đột nhiên khựng lại, cô mở to mắt, nhìn tấm bảng quảng cáo nhấp nháy trước mặt, bên trên viết những dòng chữ to cực kỳ nổi bật: Để cơ thể anh lưu lại dấu vết của em – Hình xăm @ tình yêu.

Hình xăm @ tình yêu? Hình xăm @ tình yêu? Hình xăm ...

Thẩm Tiên Phi tưởng cô mệt nên hỏi: “Sao vậy?”

Cô khẽ đẩy anh: “A Phi, anh có sợ đau không?”

Hơi nhúm mày, Thẩm Tiên Phi nghi ngại nhìn cô đang tỏ vẻ bí ẩn. Cô hỏi anh có sợ đau không, nhất định là không phải chuyện gì hay ho, điều kiện phản xạ chính là có liên quan đến cơ thể anh. Đôi môi mỏng mấp máy, anh thốt ra mấy chữ: “Không sợ! Nhưng ... em lại định làm gì?”.

Xoay đầu anh, cô dựa vào anh, chỉ bằng quảng cáo đó và hào hứng nói: “Chúng ta đi xăm mình nhé. Để cơ thể anh và em lưu lại dấu vết của nhau, thế nào?”.

Nghe những lời cực kỳ mờ ám đó, khoe môi Thẩm Tiên Phi giật giật, khuôn mặt đẹp trai lạnh dần, hừ một tiếng: “Không được!”

“Tại sao không được? Lúc nãy anh nói không sợ đau mà, không sợ đau thì tại sao không dám đi xăm mình? Còn nữa, anh đừng quên lúc đầu học kỳ, anh còn nợ em một lời hứa, bây giờ em muốn anh đi xăm mình với em”.

“Không được. Cơ thể là của cha mẹ ban cho. Làm gì có người đảng hoàng nào lại đi xăm mình, những việc khác anh có thể đáp ứng, chỉ việc này là không”

Buông tay Thẩm Tiên Phi ra, Tang Du nói: “Xí! Đừng có viện cớ, tóm lại, anh nói lời mà không giữ lời”.

“Anh đâu có...”

“Không nói được nữa chứ gì? Anh cũng biết anh nói lời không giữ lời à?”

“Không được, anh vẫn chỉ nói thế, những chuyện khác anh có thể chấp nhận, xăm mình thì không. Nếu em nghĩ anh nói lời không giữ lời thì em cứ xem như anh sợ đau đi”.

Nhướn mày lên, Tang Du khoanh tay lại, trừng mắt với Thẩm Tiên Phi: “Đồ nhát gan, anh không đi thì em đi. Tạm biệt!”.

“Tang Du...”

Thẩm Tiên Phi cũng không biết mình đã theo vào tiệm ‘hình xăm @ tình yêu’ như thế nào nữa.

Chưa bao giờ làm những hành động kỳ quặc thế này, có lẽ là anh điên rồi nên mới nghĩ đến chuyện vào xăm mình với cô.

Bước lên bậc thang cũ kỹ, vào trong tiệm xăm mình đó, từ bên ngoài nhìn thì trông chẳng ra làm sao, nhưng bên trong lại sạch sẽ dễ chịu. Chỉ tiếc là có một người đàn ông tóc nhuộm hết như màu gà đang ngồi trên sofa hút thuốc rất lạc điệu, khiến Thẩm Tiên Phi bất giác phải chau mày. { bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn }

Chủ tiệm là một người phụ nữ ngoài bao mươi, thấy một đôi kim đồng ngọc nữ là Thẩm Tiên Phi và Thẩm Tiên Phi bước vào thì lập tức tươi cười chào đón: “Không biết tôi có thể giúp gì cho hai vị?”.

Cười nhẹ, Tang Du nói với chị ta: “Tôi và bạn trai muốn xăm hình tình nhân trên quảng cáo mà chị nói”.

“Được, không vấn đề gì. Đây là bảng giá”, chủ tiệm đưa một bảng giá đến cho cô.

Tang Du lật xem hồ hững rồi gấp lại: “Giá cả không thành vấn đề, nhưng tôi muốn sự phụ tốt nhất trong tiệm của chị”.

“Được thôi”, chủ tiệm đưa hai người vào phòng riêng trên lầu, “Mời hai vị sang bên này”.

Qua bàn bạc, Tang Du quyết định xăm một con chim ở phía em bên trái, còn Thẩm Tiên Phi cũng miễn cưỡng đồng ý xăm một con cá ở cùng vị trí.

Chủ tiệm xem yêu cầu của hai người rồi nói: “Thế này, xăm mình có thể cần đến mấy tiếng, về thời gian thì tốt nhất hai vị nên cùng xăm một lúc, nhưng phải chia ra hai phòng, sự phụ xăm mình của chúng tôi phải bảo đảm không được phân tâm trong lúc làm việc”

Tang Du gật đầu, ra hiệu cho Thẩm Tiên Phi đến phòng kế bên.

Sự phụ xăm mình mỉm cười nói với Tang Du: “Người đẹp, cởi áo ngoài của cô ra và áo trong nữa, còn ... bra thì có thể giữ lại”.

Thẩm Tiên Phi đang định đi đến phòng xăm mình kế bên, nghe câu đó thì quay đầu lại ngay, gọi bà chủ tiệm: “Đổi người xăm mình là nữ cho bạn gái tôi”.

“Nữ à?! Nhưng sự phụ xăm mình trong tiệm chúng tôi đều là nam giới cả”, chủ tiệm tỏ vẻ khó xử.

“Không có nữ xăm mình thì chúng tôi không xăm nữa”, Thẩm Tiên Phi đi nhanh vào phòng, nắm tay Tang Du, “chúng tôi không xăm nữa”.

Tang Du kéo tay Thẩm Tiên Phi: “Này, chỉ cởi áo chứ đâu phải cởi hết, thế khi phụ nữ sinh con, bác sĩ khoa sản đa số là nam giới, nếu mỗi người đàn ông đều giống anh thì phụ nữ há chẳng phải không cần sinh con nữa?”

Thoáng ngưỡng ngừng, mặt Thẩm Tiên Phi đỏ lên, cau mày nhưng vẫn nắm chặt tay Tang Du.

“A Phi, đừng quên là em có đai đen Taekwondo, người thường không dám làm gì em đâu. Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu. Anh đừng đau quá rồi khóc bên kia đó, mau đi đi, đi đi”, cô vừa nói vừa đẩy Thẩm Tiên Phi ra ngoài.

Thở dài thườn thượt, Thẩm Tiên Phi theo một sư phụ khác sang phòng kế bên.

Khi kim đâm xuống vị trí sau eo, Thẩm Tiên Phi cảm thấy đau nhói, bất giác nhíu chặt mày.

Nhưng chưa được mấy phút đã nghe bên kia văng vẳng tiếng thét đau đớn, anh muốn đứng lên xem Tang Du có xảy ra chuyện gì không nhưng vị sư phụ xăm mình không chịu dừng tay. Đến khi anh tức giận gầm lên một tiếng, ông ta mới chịu buông anh ra. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

“Tang Du...”, trần nửa thân trên, Thẩm Tiên Phi lao vào phòng xăm mình của cô.

“A Phi, còn đau hơn lúc em bị thương khi tập võ hồi nhỏ nữa”, Tang Du đã đau đến mức chảy cả nước mắt, nhưng vẫn cố nghiêng răng cười, “Tại sao thứ nghệ thuật này lại đau thế?”. Từ nhỏ cô đã hiếm khi khóc nhưng không ngờ xăm mình lại khiến nước mắt cô chảy ra đầm đìa như vậy.

Thấy áo bị đẩy lên tận ngực, nằm nò trên giường, phần eo để lộ một mảng da thịt trắng mịn, Thẩm Tiên Phi sa sầm mặt, nhìn nước mắt cô không ngừng rơi mà thấy xót xa khó tả, anh khẽ khàng lau nước mắt cho cô.

Vị sư phụ giàu kinh nghiệm kia còn đùa: “Thế có là gì? Những cô gái đến chỗ chúng tôi xăm mình đều đổ “mồ hôi” như mưa ấy. Nào, nào, nào lau “mồ hôi” đi. Máy điều hòa cũng đâu có nóng lắm, làm sao lại chảy “mồ hôi” nhiều như thế? Lại còn thành dòng nữa?”.

Nghe lời đùa cợt của sư phụ, ngay cả Thẩm Tiên Phi đang lo lắng cũng bất giác thấy nhẹ nhõm hơn.

Tang Du quay đầu sang kêu lên với ông ta: “Chú có nhầm không, tôi đang chảy nước mắt cơ mà! Sao mà người giàu kinh nghiệm xăm mình như chú chẳng có tí đồng cảm nào, còn nói mát mẻ với người ta nữa”.

“Nếu đồng cảm có thể giúp cô nghiêng răng chịu đựng thì tôi đồng cảm vậy”, vị sư phụ tỏ vẻ vô tội, chìa tay ra, “Nhưng nếu cả nghiêng răng rồi rồi mà cô vẫn không chịu nổi thì tôi nghĩ thượng đế có đồng cảm với cô cũng vô dụng”.

Tang Du bó tay, trừng mắt nhìn ông ta, hung hăng: “Hay nhỉ, chẳng qua là bị kim đâm thôi mà, nào đâm đi, đâm đi, nếu chú không xăm con chim cho đẹp thì tôi sẽ hỏi thượng đế để đồng cảm với chú”.

Sư phụ xăm mình liếc nhìn Thẩm Tiên Phi, như đang nói: Cậu bé à, tôi thay mặt thượng đế đồng cảm với cậu.

Thẩm Tiên Phi này giờ im lặng đã liếc nhìn sư phụ xăm mình, sau đó nắm chặt tay Tang Du, nói với cô bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu khoảng cách giữa chúng ta là một ngàn bước, chỉ cần em bước đi bước đầu tiên, anh sẽ đi chín trăm chín mươi chín bước còn lại về phía em”.

Vốn dĩ sự chú ý đã di chuyển từ sư phụ xăm mình sang cơ thể để trần của Thẩm Tiên Phi. Khi Tang Du nghe tuyên ngôn tình yêu bất ngờ ấy, trong tích tắc nước mắt ngừng rơi, cô sững sờ há hốc miệng, hồi lâu sau mới yếu ớt hỏi một câu: “A Phi, anh có chắc là anh không bị kim đâm đến gốc đi chứ?”.

Lườm cô một cái, Thẩm Tiên Phi nói về kiên định: “Anh sẽ cùng xăm mình với em trong phòng này”.

Anh bước ra ngoài gọi chủ tiệm.

Cuối cùng dưới sự kiên trì của Thẩm Tiên Phi, trong gian phòng vốn không lớn đã kê thêm hai chiếc giường nhỏ. Giữa Thẩm Tiên Phi và Tang Du nhiều nhất cũng chỉ cách nhau một tấc, hai người nắm lấy tay nhau.

Vấn đề một bước và chín trăm chín mươi chín bước trước đó khiến Tang Du cảm động đến mức chỉ muốn lao ngay vào lòng anh. Nhưng để giữ hình tượng, cô phải gượng nhẫn nhịn, sau đó dồn hết sự chú ý vào nửa thân trên để trấn của anh, lúc đó mới không bị đau đến độ hét lên. Thẩm Tiên Phi lại không ngừng đưa khăn giấy cho cô lau nước mắt, bị sư phụ xăm mình phía sau cảnh cáo không biết bao nhiêu lần.

Trải qua sự hành hạ mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng hai người đã ra khỏi tiệm “Hình xăm @ tình yêu” đó.

Nhất thời bông bột, trả một cái giá quá thảm. Tuy là cơn đau huyết lệ nhưng đổi lại là tình yêu và ký ức thuộc về nhau, mãi mãi khắc trên cơ thể, dù là cô hay anh, cũng không bao giờ hối hận.

Sư phụ xăm mình xấu xa kia còn dặn dò kỹ, trong một, hai ngày không được tắm để tránh nước vào làm vết thương nhiễm trùng, sau khi xăm mình xong, sẽ bị tê liệt căn cứng phần eo và lưng, đó là phản ứng bình thường, một tuần sau sẽ phục hồi, trên da có một lớp có một lớp da mỏng chưa bị bong hết, có cảm giác nhăn nheo, sau một tháng sẽ có độ đàn hồi và trơn láng như trước đây.

Đối với những lời dặn dò của sư phụ, Tang Du vẫn thấy bán tín bán nghi.

Ôm phần eo đau không tả xiết, Tang Du... thật sự biến thành một con cá chết đích thực.

Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ đều hỏi cô bị sao, để giữ hình tượng anh dũng, vĩ đại, oai nghiêm của mình, cô khẳng khái không nói là vì đi xăm mình. Bên võ quán, cô cũng xin nghỉ dài ngày, Tăng Tử Ngạo tưởng cô xảy ra chuyện gì, kết quả khi biết cô đi xăm mình đến nỗi chảy cả nước mắt, đã cười nhạo cô suốt ba ngày.

Với tâm lý có thù tất báo của mình, sau khi lành lặn, cô tuyệt đối sẽ không buông tha cho anh.

Nghiến răng cô trải qua một tuần dài đằng đẳng, quần áo thỉnh thoảng còn bị dính máu, lại không dám tắm, chỉ sợ đụng vào khoảng da đã được xăm.

Tình trạng Thẩm Tiên Phi xem ra có vẻ rất ổn, cô không thể hiểu nổi, lần nào gọi điện hỏi anh hàng chục lần rằng có phải ổn thật không, anh đều một mực “ừ”, “ừ”, “ừ, ừ, ừ” để diễn tả rằng rất ổn.

Điều đó khiến cô rất suy sụp, chẳng lẽ do da cô quá mỏng, quá nhạy cảm ư?

30. Chương 30

Nửa đêm mèo kêu

Từ lần Tang Chấn Dương lừa dối mình, đến nay mỗi khi ông gọi điện thoại, Tang Du đều không nghe máy. Triệu Trác Thanh gọi cho cô, cô cũng không bắt máy. Má Ngô gọi đến, cô cũng chỉ nói qua loa vài câu nhưng chỉ cần nhắc đến Tang Chấn Dương hoặc Triệu Trác Thanh, cô sẽ cúp máy ngay. Tình hình đó kéo dài hơn một tháng, Tang Du cũng không về nhà. Cuối cùng Tang Chấn Dương đành lái xe đến trường tìm cô, giải thích lúc đó tâm trạng ông không tốt nên mới không muốn nghe điện thoại của cô, đồng thời cam kết sẽ không có lần thứ hai. Triệu Trác Thanh lại đảm bảo rằng, chỉ cần Tang Du về nhà thì nhất định bà sẽ không chơi mặt chược. Đối với lời hứa của bố mẹ, Tang Du thấy sự kiện “phốt lờ” lần này có tác dụng nhất định, cũng không muốn làm lớn chuyện nữa nên đã tha thứ cho họ nhưng sau chuyện đó, cô vẫn không về nhà.

Tết nguyên đán được nghỉ ba ngày, Tang Du có phần nhớ bố mẹ nên quyết định về thăm.

Đúng là mặt trời mọc đằng tây, Tang Chấn Dương hiếm hoi lắm mới về nhà ăn cơm và Triệu Trác Thanh cũng khác lạ, không còn ngồi bên bàn mặt chược nữa. Trong không khí vô cùng kỳ quái ấy, Tang Du đã ăn hết bữa cơm gia đình mà lâu nay cô vẫn mơ ước.

Lúc ngồi trên sofa trò chuyện với Tang Chấn Dương, Tang Du có lúc cũng thất thần. Triệu Trác Thanh kéo cô lại hỏi chuyện liên tục, nào là ở trong trường, việc gì cũng tự làm, lại không cho má Ngô giúp, lần này rõ ràng đã gây đi nhiều, da tay cũng không mềm mại nữa, trở nên thô ráp hơn.

Tang Du kêu thảm trong bụng, tay cô trước kia đã không mềm mại, bây giờ rõ ràng cô khỏe mạnh hơn nhiều mà.

Sự chuyển biến đột ngột của hai người, tình thân ấm áp lại khiến cô nhất thời không quen được, lẽ nào bố mẹ cô cuối cùng đã giác ngộ?

Sau đó, Tang Chấn Dương có việc phải quay lại công ty, Tang Du mới được giải thoát khỏi những lời căn nhắc của mẹ.

Trước kia cô từng mong đợi những ngày tháng như vậy, đợi tám năm rồi. Nhưng giờ đây ở thêm một giây nào cũng như ngồi trên tấm thảm đầy kim vậy. Vì cô đã lớn, đã biết yêu, trái tim bắt đầu bay đi xa rồi.

Tết nguyên đán ấy, cô không ở cạnh Thẩm Tiên Phi nhưng trong lòng luôn nhớ đến anh, lúc đó anh cũng đã gần năm không về nhà, nên nhân mấy ngày nghỉ lễ trở về phố tây.

Sợ bị bố mẹ nhận ra sự khác thường của cơ thể sau khi xăm mình, Tang Du cứ chịu đựng cơn đau ở phần thắt lưng, đến sau buổi tối ngày thứ hai, cuối cùng cô viện cớ để trở về ngôi nhà nhỏ thuộc về hai người họ.

Tang Du chịu đựng mấy ngày liền không tắm, cảm thấy cơ thể bốc mùi, lát nữa cô phải tắm nước nóng một trận đã đời mới thôi. Vừa vào đến nhà, cô đã nghe thấy âm thanh khác lạ, quay phắt đầu lại, là chim ngổ!

Lúc đó anh đang ra khỏi phòng tắm với mái tóc ướt đầm, hai tay cầm khăn bông đang lau mái tóc đã hơi dài, làn da trắng mặt đỏ hồng, thấy cô đứng ở cửa, anh cũng ngẩn người.

Thì ra là mỹ nam đang tắm.

Biết sớm thế cô đã về nhà từ lâu rồi, giả vờ mộng du, lại phá cửa xông vào, chỉ tại bà mẹ không chịu đi đánh mặt chườm, cứ kéo cô nói chuyện thời tiết, ai chẳng biết hôm nay ban ngày nắng rực rỡ chứ.

“Sao em lại đứng ngẩn ra đó?”, Thẩm Tiên Phi đến trước mặt cô, hươ hươ tay để gọi cô tỉnh lại.

Thẩm Tiên Phi đang mặc áo ngủ chữ V, lộ ra phần xương quai xanh. Mắt cô nhìn chằm chằm một giọt nước từ tóc anh rơi xuống, lăn theo làn da chảy xuống, qua hõm cổ gợi cảm, mắt tích trong áo ngủ...

“Có phải em cũng ồm ồm không? Sao mặt đỏ thế này?”, giọng mũi ghen ghen, Thẩm Tiên Phi đưa tay sờ trán cô, lại sờ trán mình, “Không sốt”.

Ngước lên nhìn, cô thấy yết hầu của anh đang chuyển động lên xuống không ngừng, có người nói yết hầu là bộ phận gợi cảm nhất thể hiện ra bên ngoài của đàn ông, quả là ghê gớm thật, suýt nữa thì ghen thổ. Lấy tay chặn ngực, vuốt cho trái tim đang đập thành thịch, cô hít một hơi thật sâu rồi vội vàng nói: “...Không sao. Anh bị cảm rồi, mau về phòng mặc thêm quần áo, đừng để ồm ồm nặng hơn”.

Đẩy anh ra, cô lao về phòng mình, đóng cửa lại.

Bổ nhào lên giường, cô vùi đầu vào gối, oán thán mình càng lúc càng háo sắc, suốt ngày chỉ nhớ đến cơ thể để trần của chim ngổ.

Thẩm Tiên Phi thấy kỳ quặc nên đến gần, gõ cửa: “Em không sao thật chứ?”.

“Không sao, không sao!” , Tang Du mở cửa phòng, thấy Thẩm Tiên Phi vẫn với dáng vẻ mê hoặc chết người đó thì cuống quýt, “Sao anh chưa về phòng mặc quần áo? Muộn quá rồi, anh đang ồm ồm, mau về phòng ngủ đi, đừng làm phiền em tắm chứ”

Thẩm Tiên Phi tỏ vẻ thắc mắc, ừ một tiếng bằng giọng mũi đặc ghen rồi về phòng, tối nay anh phải ngủ sớm, bị cảm lạnh đúng là khó chịu quá.

Như được giải thoát, Tang Du cầm quần áo cần thay vào phòng tắm, cô không chỉ cần tắm rửa sạch sẽ làn da đã mấy hôm nay không tắm mà còn phải dội cho sạch những tư tưởng háo sắc trong đầu nữa.

Thư thả tắm nước nóng xong, Tang Du về phòng, đứng trước gương lớn, kéo áo phía sau lên, nhìn vào trong gương rồi sờ sờ lên làn da ở thắt lưng, ở nơi đó xuất hiện một con chim đang sải cánh bay.

Con chim này sẽ theo cô suốt một đời.

Chim ngổ sẽ là dấu ấn suốt đời của cô.

Hình xăm một đời, tình yêu một đời.

Trước kia luôn là cô theo đuổi bóng hình anh, cho dù nhắm nghiền mắt lại, hình bóng anh vẫn hiện ra ngay trước mắt vô cùng rõ rệt.

“Nếu khoảng cách giữa chúng ta là một ngàn bước, chỉ cần em đi bước đầu tiên, anh sẽ đi chín trăm chín mươi chín bước còn lại về phía em.”

Cô mãi mãi không quên được vẻ mặt chân thành của anh khi nói câu nói ấy, trang trọng và linh thiêng.

Cô cứ ngỡ hôm ấy chỉ là mình cô đang diễn màn độc xướng, không ngờ anh cũng theo vào trong.

Lãnh đạm, có lúc không phải là vô tình, chỉ là một công cụ để tránh bị tổn thương.

Chim gỗ của cô là người như thế, nội tâm và rụt rè.

Đúng rồi, hôm đó vì quá đau nên không nhìn kỹ hình xăm trên người anh, cô phải đi xem sư phụ xăm mình đã xăm con cá của cô thành hình dạng nào.

Kéo quần áo ngay ngắn, với mái tóc chưa kịp khô, cô vội vàng chạy đến căn phòng nhỏ đối diện.

“A Phi, anh ngủ rồi sao?”, Tang Du dè dặt đẩy cánh cửa, bên trong tối đen như mực.

“... Ừm...”, Thẩm Tiên Phi ừ ừ khe khẽ. Lúc về phố tây không chú ý giữ ấm nên cảm lạnh ba ngày rồi, bây giờ đầu vẫn còn nặng trĩu, anh đã ngủ từ nãy. Anh gượng dậy, đưa tay mò đèn tường, thấy Tang Du mặc áo ngủ mỏng manh, chỉ khoác áo ngoài đứng ở cửa, anh cau mày, “Em muốn cảm lạnh giống anh à? Vào đây”.

“Vâng”, Tang Du chà xát tay, hà hơi rồi vào trong phòng, đóng cửa lại, quỳ xuống chiếc chiếu, nhìn anh vẻ mong chờ, “A Phi, em muốn xem thử hình xăm trên người anh”.

Vì không thích mùa đông bật máy điều hòa nên trong phòng Thẩm Tiên Phi lạnh như bắc cực. Anh sờ tay Tang Du, lạnh ngắt, không nghĩ ngợi gì, anh kéo cô vào chăn ấm áp, bọc cô lại kỹ càng rồi mở máy điều hòa lên.

Tuy không phải là lần đầu thân mật như thế, nhưng là lần đầu họ cùng nằm trên một giường, trong cùng một tấm chăn.

Vòng tay ấm áp của anh đúng là thoải mái quá.

“Hình như anh bị cảm nặng lắm, uống thuốc chưa?”, Tang Du cười híp mắt.

“Ừ”, Thẩm Tiên Phi ôm cô, dựa nửa người vào gối.

“À thì... lúc nãy trong phòng em có nhìn hình xăm trên người mình, hình như rất thú vị. Từ lúc xăm xong đến giờ, em chưa nhìn thấy con cá trên người anh là hình thù gì nữa, nên muốn đến xem thử ấy mà” Tang Du nghiêng đầu nhìn Thẩm Tiên Phi đang nhắm mắt, cắn môi, “Hình như anh cảm nặng quá, anh không khỏe nên để hôm khác em xem vậy”.

Tang Du định đi thì bị Thẩm Tiên Phi giữ lại.

Gượng ngồi lên, Thẩm Tiên Phi rút từ ngăn kéo bên cạnh ra một chiếc đèn pin, đưa cho Tang Du, quay lưng lại, uốn người rồi khàn giọng bảo: “Lạnh, đừng bật đèn, cầm đèn pin soi sẽ thấy rõ hơn Khoác chăn cho ấm vào”.

“Ồ”

Run rẩy, Tang Du chậm rãi vén áo ngủ của Thẩm Tiên Phi lên, soi đèn pin vào phần thắt lưng của anh, ở đó là một con cá nhiệt đới rất đáng yêu. Đang liền sẹo lại như cô, một cảm giác ấm áp khó tả lan tỏa trong tim, cô đưa tay sờ con cá ấy, làn da ấm nóng dưới hàn tay cô rất thô ráp, không bóng mịn tí nào.

Trong tích tắc ngón tay hơi lạnh của Tang Du chạm vào phần eo của Thẩm Tiên Phi, cơ thể anh hơi run lên, sau đó anh cảm nhận thấy hơi ấm từ lòng bàn tay xuyên qua làn da, như đốt nóng toàn thân anh.

Tang Du úp cả lòng bàn tay lên con cá, khẽ nói: “A Phi, như thế này thì con cá sẽ nằm trong lòng bàn tay em, khi tay em rời đi, em sẽ giao con cá này cho anh, anh nhất định phải giữ gìn, bảo vệ nó thật kỹ nhé”.

Dưới ánh đèn tường mờ nhòa, Thẩm Tiên Phi từ từ quay đầu lại, nhìn Tang Du với vẻ mặt nghiêm túc, trong ánh đèn có thể nhìn thấy cô đang cúi nhìn xuống. Đưa tay giữ lấy tay cô, nhẹ nhàng kéo tay cô đến trước ngực mình, anh quay lại, đối mặt với cô.

Cô từ từ ngước lên, trong đôi mắt trong veo ấy có một thứ gì đó ảm áp như muốn làm tan chảy người nhìn vào đó.

Anh đưa tay lên, những ngón tay thon dài cọ xát trên má cô, dần dần ra phía sau cô, trượt xuống theo mái tóc, lặp đi lặp lại nhiều lần như thế.

“Hôm nay em tắm xong, quên sấy tóc rồi”, cô cười ngốc nghếch, nhìn vào đôi mắt mơ màng của anh, “Anh vẫn ổn chứ?”.

Dừng lại, tay trái Thẩm Tiên Phi choàng ra sau lưng cô, kéo cô sát lại gần, tay phải luồn vào tóc cô, giữ lấy gáy và kéo cô lại gần.

Mọi cảm xúc của Tang Du đều rơi vào trong mắt anh.

Nhìn Thẩm Tiên Phi với gò má đỏ hồng, tim cô đập thành thịch không ngừng, da anh nóng quá, hơn nữa ánh mắt cũng khác với thường ngày.

“A.. A Phi...”, Tang Du run rẩy gọi anh.

“Hử?”, khi cô chưa kịp phản ứng, đôi môi nóng bỏng của anh đã hôn lên đôi môi đỏ mềm mại của cô.

Tế bào toàn thân chưa bao giờ nhạy cảm như thế, chỉ những đụng chạm từ môi và lưỡi đã gần như khiến Tang Du nghẹt thở, anh cũng chưa bao giờ hôn cô giống như hôm nay. Anh ôm cô trong tay, đôi tay choàng rất chặt, như muốn cô hòa tan vào cơ thể mình vậy.

Đèn pin đã rơi xuống tự bao giờ, hai tay không biết đặt đâu, cô đành bám lấy cổ anh, dần dần, dưới nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt của anh, cơ thể cô bắt đầu thả lỏng, như mạch nước xuân, hoàn toàn tan chảy vào nụ hôn ấy.

Đột nhiên, cô kêu “Ồi” một tiếng.

Trọng tâm đã mất, cô bị anh đè xuống dưới, lưng chạm vào chiếu cứng, tuy có chăn nhưng vẫn rất đau, đặc biệt là nơi xăm mình.

Hơi thở nặng nề lớn vồn bên tai, cổ nén đau, Tang Du quay lại thì thấy Thẩm Tiên Phi đang nhắm nghiền mắt, gương mặt anh chỉ cách cô một tí, hai người đang hôn nhau say đắm, anh bỗng dừng lại bất động trên người cô.

Cô căng thẳng đưa tay vỗ vỗ lưng anh, kêu lên: “A Phi, anh không sao chứ?”.

“Ừ...”, Thẩm Tiên Phi lật người lại, ôm cô thật chặt, đưa tay tắt đèn, “Cứ thế đi, đừng nhúc nhích. Ngủ!”.

Gió lạnh bên ngoài gào rú, khung kính cửa sổ bị gió đập rầm rầm.

Được Thẩm Tiên Phi ôm như thế, thỉnh thoảng bên tai lại có làn hơi nóng hổi phả vào, Tang Du chỉ cảm thấy toàn thân nóng bức nhưng không dám nhúc nhích, buồn chán đếm những âm thanh từ cửa sổ cứ cách vài giây lại vang lên một lần.

Không biết bao lâu, cuối cùng không chịu nổi, cô miễn cưỡng quay ra nhìn cửa sổ có tấm rèm dày che phủ. Cột ánh sáng quảng cáo đối diện lướt qua, xuyên qua rèm cửa vẫn thấy sáng rực một màu.

Trong ánh sáng nhòa nhạt, cô thấy thấp thoáng gương mặt Thẩm Tiên Phi, anh thật sự rất đẹp trai.

Cô không kìm được đưa tay ra, ngón tay cách một khoảng vẽ theo đường nét khuôn mặt anh, từ đôi lông mày nhíu chặt đến mũi rồi đến miệng, dường như muốn khắc sâu dung mạo anh vào tâm khảm, hết lần này đến lần khác, không biết mệt là gì.

Khi vẽ lại đôi mắt của anh, tay cô cứng lại, trong bóng tối, cô thấy đôi mắt đen ấy đang nhìn mình. Lúc cô chưa kịp phản ứng, bàn tay trái mát lạnh của cô đã bị nắm lấy, nhét vào trong chăn.

Bị anh nhìn thấy động tác ngô nghê của mình, cô mấp máy môi tự cười nhạo: “Em ngủ không được, hình như máy điều hòa hơi nóng. A Phi, anh có nóng không? ”.

“Ừ, rất nóng”, giọng mũi nghèn nghẹt nghe có vẻ càng quyến rũ, khiến tai cô cũng như rung lên.

“A Phi, hình như anh có vẻ khó chịu người anh nóng quá, có phải sốt không?” Hơi thở bên tai gấp gáp, cơ thể cô áp sát chim ngổ, cảm nhận được hơi nóng bỏng rất kinh hoàng, bất giác cô đưa tay sờ trán rồi sờ mặt anh, “Cũng may, không phải sốt”.

Thẩm Tiên Phi gỡ tay cô xuống, ép chặt vào ngực mình.

Vị trí ngón tay dường như rất gần với cổ anh, chỉ cần khẽ cong lại thì ngón tay cô sẽ chạm vào da anh, cô nghe thấy anh hít một hơi, hơi thở nặng nhọc có vẻ đứt quãng, sau đó tay bị kéo xuống, cả người cô bị anh ôm chặt vào lòng.

“Đừng nhúc nhích!” Ánh mắt lóe lên tia nhìn tức tối, anh vùi mặt vào hõm cổ cô nhưng lại tham lam hít hờ mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ người cô, hai tay long ngóng nhưng rất mạnh mẽ lại từ từ trượt theo đường cong cơ thể, cho đến hông thì ép cô lại sát vào người anh.

Cô cự nự khe khẽ: “... Em đâu có nhúc nhích, rõ ràng là anh thì có”.

Được anh ôm chặt như thế, lẽ ra cô phải vui mới đúng nhưng thực tế thì vừa nóng vừa khó chịu. Đúng, khó chịu, cái thứ cứng ngắc ở trong chăn đang tì vào cô, kẹt cứng rất khó chịu, chắc là cái đèn pin lúc này, cô phải lấy nó ra mới được. Tay lần mò xuống phía dưới, len vào giữa hai cơ thể áp sát nhau thân mật, lần đến cái đèn pin cứ tì vào phần bụng của cô.

Cô đưa tay nắm lấy, lại cảm nhận chiếc đèn pin trong tay phình to lên, cô thắc mắc lại đưa tay nắm chặt, nó lại phình to hơn.

Lúc đó, Thẩm Tiên Phi hít một hơi thật sâu, hô hấp cực kỳ gấp gáp và hỗn loạn.

Thấy lạnh ngắt trong lòng, cô ra sức mở to mắt, cố sức giữ lấy bản thân, mong rằng mình sẽ không vì quá căng thẳng mà ngạt thở rồi ngất đi. Trời ơi, cô đúng là đồ ngốc đã được phim AVB “tấy não”, thế mà trong lúc này lại khờ khạo tưởng cái “thứ” kia là đèn pin, đó căn bản là...

Thẩm Tiên Phi vùi đầu vào cổ cô dụi dụi lung tung, bất giác phát ra một tiếng như thở dài: “Tang Du...”.

“Không phải em cố ý...”, chưa bao giờ căng thẳng như thế, má cô nóng rực, giọng run rẩy đến mức không thể kiểm soát nổi.

“Haizzz...”, Thẩm Tiên Phi không muốn phí công nghĩ xem cô cố ý hay vô tình, tay giữ chặt gáy Tang Du. Anh hôn cô thật sâu, vừa dịu dàng vừa ngang ngược, dụi dụi cô mở miệng, cuốn lấy lưỡi cô như khiêu khích.

Ban đầu cô cứng cả người, trong đầu còn dừng lại ở “cô thật sự không cố ý đưa tay xuống dưới”, nhưng lại bị Thẩm Tiên Phi hôn đến rã rời, đành nhiệt tình đáp lại anh.

Trong nụ hôn cuồng nhiệt khi thì dịu dàng khi thì mơn trớn, quần quýt vô cùng, Thẩm Tiên Phi hôn dọc theo phần cổ mềm mịn của cô, một tay vụng về cởi nút áo ngủ của cô...

Tim đập mỗi lúc một nhanh, cơ thể có một cảm giác rất khác thường khiến Tang Du trở nên lạ lùng, mỗi một sợi dây thần kinh đều đang phấn khích, áp chặt vào Thẩm Tiên Phi, giãy giụa không ngừng như đang chờ đợi cái gì đó tiếp theo.

Đột nhiên, một tiếng kêu quái lạ kinh khủng vang lên ngoài kia, ban đầu còn rời rạc rồi sau lại một tiếng khác tiếp nối theo.

Bị tiếng kêu của hai con mèo bên ngoài thức tỉnh, Thẩm Tiên Phi ngẩng phắt đầu lên, nhờ ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, anh thấy Tang Du nằm dưới đang nhú mào, tóc rối bời, áo ngủ đã bị anh cởi ra tự bao giờ, đáng vẻ đáng thương nhìn anh ai oán. Đồng thời, anh cũng trần nửa người, cảm thấy mình quá thú tính, anh hổ thẹn kéo áo cô lại, quay mặt đi, vừa thở hổn hển vừa xin lỗi: “Xin lỗi, anh...”.

Tình huống đó không biết phải giải thích ra sao. Suýt nữa anh vì một phút bồng bột mà hại Tang Du rồi. anh buồn bực đứng lên, quay lưng lại với cô, mặc áo rồi nắm chặt tay, nghiêng rằng, nghĩ ngợi một lúc rồi anh quyết định ra ngoài cho tỉnh táo.

“A Phi, anh đi đâu? Anh vẫn còn ốm mà”, Tang Du kéo lại áo, bò dậy theo, bật đèn rồi đứng cản trước mặt anh.

Nhìn Tang Du mặt đỏ bừng bừng, quần áo xốc xếch, Thẩm Tiên Phi hốt thẹn quay mặt lại, hai tay tì vào bàn máy tính. Nếu không do mấy tiếng mèo kêu, chắc anh đã tiếp tục trơ trên rồi. Anh yêu cô, rất rất yêu, trong kế hoạch của mình, cô là người cùng anh sống cả đời nhưng bây giờ anh chưa có gì cả, anh không muốn lúc chưa có gì đảm bảo cho cô mà khi hai người đều mê đắm đến mất lý trí thế này, lại ti tiện vô sỉ nhân cơ hội chiếm đoạt cô. Nếu có một ngày cô hối hận anh sẽ còn đau buồn hơn cả cô, anh không muốn có ngày đó.

Anh ngẩng lên: “Xin lỗi, anh nghĩ bây giờ mình nên ra ngoài cho tỉnh táo thì hơn”.

“Thẩm Tiên Phi, anh là đồ ngốc! Em biết anh đang nghĩ gì...”, cắn môi, Tang Du kéo anh lại, nhìn thẳng đôi mắt hoảng loạn nhưng mơ màng của anh, cô nghiêm túc nói: “Em hỏi anh, nếu khoảng cách giữa chúng ta là một ngàn bước, em chỉ cần đi bước đầu tiên, anh sẽ đi tiếp về phía em chín trăm chín mươi chín bước còn lại, đúng không?”.

“Ừ”, Thẩm Tiên Phi gật đầu.

“Vậy được, bây giờ em đi bước đầu tiên”, như đang tuyên thệ, mắt lấp lánh ánh sáng hoang dã, Tang Du nhón chân lên, bám lấy cổ Thẩm Tiên Phi, kéo đầu anh xuống rồi áp môi mình lên môi anh, hôn thật mạnh.

Ôm chặt Tang Du theo bản năng, đôi môi Thẩm Tiên Phi nóng như lửa, hôn cô điên cuồng, như muốn hòa tan cô vào cơ thể nhưng lại cố gắng khống chế dục vọng của mình.

Ép sát môi cô, anh đau khổ nói: “Tang Du, mọi thứ đều quá sớm, anh không muốn sau này em hối hận...”

Nhìn Thẩm Tiên Phi, Tang Du kiên định nói: “Thẩm Tiên Phi, mới là bước thứ hai, phía sau còn chín trăm chín mươi tám bước...”.

Giọng nói dịu dàng phá vỡ tuyến phòng vệ cuối cùng trong tim Thẩm Tiên Phi, anh vuốt tóc cô, không kiểm soát nổi nữa, bắt đầu hôn cô một cách say đắm và cuồng nhiệt.

Nụ hôn dài đốt lên ngọn lửa dục vọng tích đầy trong cơ thể họ từ lâu, cả hai ngã nhào xuống dưới.

Quần áo cởi hết, trong chiếc chăn chật chội, dựa vào những gì đã thấy trong phim AV và chút kiến thức ít ỏi trong giờ sinh học, lóng ngóng và vụng về, hai người chỉ có thể chậm rãi lần tìm lẫn nhau.

“A Phi, anh đã xem phim AV chưa?”

“Một nửa của một nửa.”

Thế nào là một nửa của một nửa? Xem phim AV mà con chia ra một nửa của một nửa sao?

Tang Du lại hỏi: “Vậy anh có cảm thấy hay không?”

“... Không.”

“Em thấy cũng không hay.” Vì mấy lão già trong đó xấu quá mà cũng giống cầm thú nữa, làm sao khiến người ta xị máu, không thể không khen ngợi như A Phi của cô được, “A Phi, anh thế này đúng là rất quyền rũ”.

Má Thẩm Tiên Phi hơi nóng lên, anh hừ một tiếng: “Sau này không được xem thứ đó nữa”.

“... Ồ”, thò đầu ra khỏi chăn, Tang Du ngô nghê nói, “A Phi, anh thiếu luyện tập quá nhé, không có sáu múi cơ mà chỉ có bốn múi và hai nửa múi”.

Khoảnh khắc đó, Thẩm Tiên Phi rất muốn đập đầu vào tường, anh nằm thẳng ra, cố nén đau khổ, nghiêng rằng nói: “Em sờ đủ chưa? Còn định sờ bao lâu nữa?”

“Đừng vội, tục ngữ đã nói rồi, nóng ruột không ăn được đậu phụ nóng đâu.” Tuy nói thoải mái như thế nhưng thật sự Tang Du rất căng thẳng, lòng bàn tay đã rịn mồ hôi, vì bây giờ cô phải tiến hành bước cuối cùng của “cuộc du lịch thần bí”, với thời tiết dưới 0 độ này, tại sao cô thấy nóng bức đến thế, cô lại thò đầu ra, “A Phi, tắt điều hòa đi, em nóng không chịu nổi rồi”.

“...Tắt từ trước rồi.”

“À? Thế hả...” Tắt máy rồi sao cô vẫn thấy nóng nhỉ, run rẩy cô lại nói, “Thế ... em sắp cởi đây nhé...”.

“...”, Thẩm Tiên Phi đã bị cô hành hạ đến độ không biết phải nói gì.

Không thấy anh trả lời, cô hít một hơi thật sâu rồi lại chui vào trong chăn, đưa tay lần về phía quần lót của Thẩm Tiên Phi mà cô đã nhìn trộm rất nhiều lần, khẽ kéo xuống.

Qua ánh đèn tường vàng vọt, cô nhìn rõ cái “đèn pin” mà cô đã tò mò rất lâu, chậm chậm, cô đưa tay ra thăm dò, sau đó lăm như lúc này, nắm lấy nó như nắm cây đèn pin trong tay. Lần này, cô thật sự thấy nó ấm nóng và căng lên trong tay một cách chân thực, rõ ràng lúc này vẫn chưa giống thể mà.

Tò mò cô lại nắm chặt, nó không chỉ phình to mà còn cứng hơn trước mấy phần, giống như “đèn pin” vậy, cô ngạc nhiên thốt lên một tiếng: “Á! Sao lại thế nhỉ? Tại sao ngực bọn em không thể chạm vào một cái là nhảy từ A đến C chứ?”.

Lúc đó, Thẩm Tiên Phi thở hắt ra một hơi, nghiêng chặt răng rên rỉ một tiếng.

Con run tay, căng thẳng hỏi: “Đau lắm ạ? Nhưng... em có nắm chặt đâu”.

Vừa dứt lời, cô đã bị Thẩm Tiên Phi đè xuống.

“A Phi! Em chưa sờ xong!” , cô căng thẳng khẽ kêu lên.

“Đến lúc rồi, bây giờ tới lượt anh”, Thẩm Tiên Phi cắn răng nói.

“Sao nhanh thế được, em vẫn chưa sờ xong...” , Tang Du đột ngột im bật, đưa mu bàn tay lên miệng cắn một cái.

Tay Thẩm Tiên Phi nóng bỏng như ngọn lửa, những nơi anh lướt qua đều như mảnh đất trên sao hỏa.

Khi tay anh chạm vào đùi phía trong, Tang Du cảm thấy như bị điện giật, tim cô đập cuồng loạn, bật dậy, ôm chặt lấy Thẩm Tiên Phi, cô hét lên: “Đến lúc rồi, không cho sờ nữa, nhột chết đi được”.

Làn da hai người áp sát nhau, hơi ẩm hòa tan, cơ thể ấm nóng như một ngọn lửa cháy hừng hực.

“Ừ, anh không sờ”, giây sau, đôi môi anh đã ngang ngược áp lên môi cô.

Hơi thở trở nên cực kỳ nặng nề, Thẩm Tiên Phi thở hổn hển, mồ hôi trên trán tuôn rơi, nhìn Tang Du đang nhắm nghiền mắt, anh cười khổ sở rồi đưa tay vuốt ve gò má đang dính bết tóc của cô.

Cảm giác lòng bàn tay ấm nóng đang chà xát trên mặt, Tang Du mở mắt, thấy ánh mắt thâm tình cháy bỏng của Thẩm Tiên Phi, đôi môi rất đẹp kia đang nhướn lên khiến cô hoa mắt.

“Chuyện đó... không vội, em nghe nói lần đầu sẽ không tìm ra chỗ...” , giọng cô mỗi lúc một nhỏ, xấu hổ lấy tay che mặt, “em đang nói gì thế này...”

Trước khi gặp A Phi, cô chưa bao giờ biết thế nào là mất mặt.

Thẩm Tiên Phi đỏ mặt, kéo hai tay cô xuống, trong vô thức, cơ thể anh chậm chậm tiến sâu hơn, cảm nhận một lớp màng mỏng ngăn cách, khi đang kinh ngạc anh nhìn thấy hàng lông mày của Tang Du nhíu chặt lại.

Cảm giác khó chịu lạ lùng ấy khiến Tang Du mờ bưng mắt, cô thở hắt ra rồi cắn môi rên lên khe khẽ: “Đau...”.

“Xin lỗi, anh không biết...” Dừng lại không tiếp tục nữa, Thẩm Tiên Phi đưa tay vuốt ve gương mặt nhăn nhó của Tang Du, anh không biết lần đầu của con gái lại đau đến mức này.

Lắc lắc đầu, Tang Du ôm eo anh nói: “Không sao, đã đi chín trăm chín mươi tám bước rồi, chỉ còn bước cuối cùng”.

“Ừ...” Cảm giác ấy khiến toàn thân Thẩm Tiên Phi run rẩy, anh cúi xuống hôn cô, nuốt tiếng rên khe khẽ của cô vào, khẽ khàng nhấc eo cô lên, tránh chỗ xăm mình ra, anh do dự một lúc rồi cuối cùng tiến sâu vào người cô, phá toang lớp màng mỏng ngăn cách đó.

Cơn đau như xé toạc người dội lên từ phía dưới, Tang Du trợn to mắt nhưng không hét nổi, cô chỉ có thể căng cứng người trong tay Thẩm Tiên Phi, hai tay rã rời muốn nắm lấy thứ gì đó nhưng không thể, chỉ có thể bám sâu móng tay vào lưng của anh.

Hôn cô thật sâu, trong tích tắc ấy, Thẩm Tiên Phi cảm thấy linh hồn anh như hòa vào cơ thể cô, cùng tồn tại với cô.

“Lần sau A Mục không xem AV nữa, cũng không xem tiểu thuyết tình cảm nữa, đều là trò lừa gạt”, nước mắt tuôn trào, cô vịn vịn người, muốn dịch cơ thể theo bản năng.

“Đừng nhúc nhích, như thế em sẽ đau hơn đấy.” Phía dưới cơ thể cũng có cùng cảm giác đau đớn, Thẩm Tiên Phi nhíu mày, mồ hôi túa ra đầy người, anh dịu dàng hôn cô, áp vào đôi môi mềm của cô thì thầm, “Tang Du, xin lỗi...”

“A Phi”, khóe mắt Tang Du lại rơi những giọt nước mắt, “Thật sự là rất đau!”.

“Anh biết, vì anh cũng rất đau...”, Thẩm Tiên Phi ngại ngừng, dịu dàng hôn nước mắt của cô, ôm cô chặt hơn.

“... Anh thật sự không lừa em đâu!” Trong tích tắc tiến vào, anh thấy rất đau, nhưng sau đó lại rất thoải mái, anh không thể giải thích cảm giác đau đơn xen lẫn sung sướng đó cho cô biết được.

Cắn vào xương quai xanh của anh, Tang Du khóc lóc: “A Phi, dừng lại đi, chúng ta chuyển sang lần sau đi!”

“...” Nhìn đôi lông mày nhíu chặt của cô, những giọt mồ hôi lăn trên vầng trán trơn nhẵn và đầu mũi, đôi mắt nhắm chặt đang tuôn những giọt lệ khiến người ta xót xa, mọi thứ đều khiến Thẩm Tiên Phi cảm giác như mình sắp điên mất rồi, anh gầm lên: “Chuyện hôm nay làm xong hôm nay! Chuyện lần sau thì lần sau tính!”.

Đàn ông là cảm thú, câu này thật chính xác.

Giây phút ấy, Thẩm Tiên Phi cũng thừa nhận mình thật sự rất cảm thú.

Lý trí đã bị bỏ rơi, dần dần mất hẳn phương hướng, trái tim đang kêu gào, anh không nghe thấy gì cả, chỉ biết lúc này anh không muốn dừng lại, cũng không thể dừng lại...

Ngước đôi mắt mơ màng nhòa nhạt lên, Tang Du đã đau đến nỗi không nghĩ gì được, cô đưa tay vuốt ve mái tóc ướt đầm mồ hôi của anh, nhìn vào đôi mắt dịu dàng và rất đẹp ấy, trượt dần từ cổ anh xuống dưới, đến xương quai xanh rồi bám chặt lấy vai anh. Khoảnh khắc ấy, dưới ánh đèn vàng chiếu tỏa, cô nhìn rõ làn da đang căng lên của A Phi, mỗi một cơ bắp đều đẹp đẽ vừa vặn, những giọt mồ hôi lấp lánh tuôn rơi theo mỗi cử động.

Trong đầu bỗng nhớ đến thần thoại Hy Lạp được đọc lúc nhỏ, thần mặt trời Apollo, dung mạo tuấn tú, vầng trán cao rộng, mái tóc dài rũ xuống vai, đầu đội chiếc vòng được tết bằng nguyệt quế, cây sim và lá sen, mặt bộ quần áo đẹp đẽ sang trọng, ngẩng đầu nhìn trời, ca hát dưới tiếng đàn tấu khúc.

A Phi của cô, chẳng phải là thần mặt trời Apollo của cô hay sao?

Nước mắt tuôn rơi, thì ra đây chính là nỗi đau hòa cùng niềm hạnh phúc...

Lần đầu tiên, đau đớn là không thể tránh khỏi, hoàn toàn không có cảm giác lên tiên gì cả, nhưng lại là quá trình phải trải qua từ một cô gái thoát xác biến thành phụ nữ, mãi mãi không thể nào quên.

Tang Du có thể quên cơn đau do xăm mình, nhưng dù thế nào cũng không thể quên lần đầu non nớt ngờ nghệch, không thể quên lúc kẻ sát thần mặt trời Apollo của mình, cảm giác hạnh phúc khó diễn tả ấy.

Có người nói, non nót và ngờ nghệch trong đời người chỉ có một lần, lúc học cách quên đi bằng rất nhiều thời gian, mới phát hiện ra ký ức chôn sâu nơi tâm khảm ấy, hóa ra không phải là nét bút chì vẽ nguệch ngoạc trên giấy mà là lời thề nguyện khắc sâu bằng niềm vui và nỗi đau.

Tang Du vốn đã rất xinh đẹp, sau khi phá kén thành bướm bỗng có thêm vẻ dịu dàng rung động lòng người.

Ba cô bạn cùng phòng phát hiện ra Tang Du mỗi lúc một xinh đẹp, mỗi lúc một dịu dàng thì vô cùng hâm mộ, tổng kết lại là trong tình yêu, cho dù là “kim cương” cũng có thể biến thành nhẫn đeo tay.

Cuối học kỳ, đã có người bất ngờ nhìn thấy Tang Du và Thẩm Tiên Phi nắm tay đứng đợi ở trạm xe buýt. Bá Vương Hoa của HK518 cuối cùng đã làm tan chảy núi băng ngàn năm phòng 406, tin đó đã bùng nổ ở trường chỉ trong một đêm.

Thẩm Tiên Phi vốn lãnh đạm bị bức cung trong phòng ký túc xá, đã không hề do dự gạt đầu thừa nhận, sau đó cần làm gì thì làm cái đó, còn về bọn họ đã hứng chí thảo luận chuyện gì thì anh hoàn toàn không quan tâm.

Trong ký túc xá nữ sinh, ai nấy đều rầm rập chạy đến phòng 518 nghe ngóng tin tức, vì người qua lại quá nhiều, cuối cùng Tang Du giận dữ, dán một tờ giấy lên cửa: Kẻ nhiều chuyện sẽ được tiếp đãi bằng Taekwondo. Những nữ sinh đến buôn chuyện chỉ dám tìm ba cô bạn còn lại, không bao giờ dám nhắc một chữ nào trước mặt Tang Du.

Tình dục của đôi nam nữ đang yêu nhau, một khi đã nếm thử thì không cách nào dừng lại.

Phàm đã có lần một thì sẽ có lần hai, có lần hai thì sẽ có lần ba...

Khi khoảnh khắc hai linh hồn hòa vào nhau, cảm giác rung động ấy khiến cả hai cảm thấy tốt đẹp hơn, giống như người mê rượu, khi nhấp thử một ly rượu ngon được cất giữ lâu năm thì sẽ không kìm chế nổi mà muốn uống nhiều hơn...

Đối với quan hệ thân mật đến không còn khoảng cách của hai người hiện nay, Thẩm Tiên Phi đã suy nghĩ một cách nghiêm túc và thận trọng.

Ngày cuối cùng của học kỳ, anh lồng một chiếc nhẫn vào ngón vô danh bên tay trái của Tang Du.

Tang Du ngạc nhiên nhìn chiếc nhẫn vàng cũ kỹ trên ngón vô danh của mình, chiếc nhẫn vàng kiểu dáng lỗi thời, bên trên khắc hai chữ “cát tường”, cô xoay xoay nó rồi hỏi Thẩm Tiên Phi: “Đây là gì thế?”.

“Đeo nó vào, đừng tháo ra”, Thẩm Tiên Phi ngoảnh gương mặt đỏ hồng đi chỗ khác, nhìn ngó xung quanh.

Xoay mặt Thẩm Tiên Phi lại, đưa tay hươ hươ trước mặt anh, Tang Du tỏ vẻ không hiểu: “Này, nhẫn làm sao đeo lung tung được, em không đeo đâu”, vừa nói cô vừa làm bộ tháo nhẫn xuống.

“Đừng tháo!” , Thẩm Tiên Phi giữ hai tay cô lại, vuốt ve ngón tay thon dài của cô, sau đó giải thích một cách lúng túng, “Đây là chiếc nhẫn mà bà ngoại đã cho mẹ anh lúc mẹ anh lấy chồng. Mẹ cho anh, nói là tặng cho con dâu tương lai, bảo anh liệu mà làm”.

Mím môi, Tang Du thấy rất ngọt ngào nhưng miệng vẫn nói: “Liệu mà làm, liệu mà làm, ừ ừ, nếu tương lai con dâu của mẹ anh mà tìm em đòi lại nhẫn, em cũng liệu mà làm nhỉ”.

Đối với cô gái đáng ghét này, Thẩm Tiên Phi chỉ muốn bóp chết cô.

Thấy vẻ mặt gần như phát điên của anh, cô cười to rồi ôm anh nói: “Một chiếc nhẫn thôi mà muốn túm lấy em, lời cho anh quá. Không được, theo em”.

Dưới sự kiên quyết kéo đi bằng được của Tang Du, Thẩm Tiên Phi theo cô đến cửa hàng vàng bạc BQ ở khu phố cổ của thành phố N.

Vừa vào cửa hàng, cô gái bán hàng đã nhiệt tình hướng dẫn họ đến quầy kim cương, nhưng Tang Du từ chối thẳng thừng mà chọn quầy trang sức bằng vàng.

Cô gái kia khựng lại tại chỗ rất lâu, sau đó xì xầm to nhỏ với mấy đồng nghiệp khác.

“Loại nhẫn trên tay tôi có kiểu cho nam mà cùng dạng không? Bên trên tốt nhất là có khắc hai chữ ‘như ý’”, Tang Du đưa tay ra cho cô gái quây vàng bạc nhìn thấy.

Thẩm Tiên Phi căng thẳng hỏi: “Tang Du, em muốn làm gì?”

“Cùng mục đích với anh đó”, Tang Du trả lời.

“Thưa cô, xin lỗi, chúng tôi không có dạng vuông nhưng có mấy kiểu oval, có cần lấy cho cô xem không ạ?”, cô gái trực quây mỉm cười.

“Oval? Tròn, tròn, vuông vuông? Được, được, lấy cho tôi xem”, Tang Du nói.

Cô gái trực quây lấy một chiếc nhẫn kiểu nam từ chiếc tủ bên cạnh ra, đưa cho Tang Du.

Hai người nhìn kỹ, kiểu dáng ấy khá thời trang nhưng khi nhìn kỹ so với chiếc nhẫn “cát tường” trên tay Tang Du thì đúng là rất hợp.

Cô gái trực quây nhìn đôi tình nhân kỳ lạ ấy, hình như có ý muốn mua nhẫn vàng nên rất nhiệt tình tán dương: “Kiểu này rất hợp với chiếc nhẫn trên tay cô. Hay anh đeo thử xem sao, đeo vào sẽ đẹp hơn, cũng có thể điều chỉnh lại kích thước”.

Cau mày, Thẩm Tiên Phi nhìn ngón tay mình bị nhét vào trong như ý, nói với Tang Du: “Không phải em không định mua cái này đấy chứ?”.

“Đúng thế”, Tang Du ngẩng ngửa kỹ bàn tay đang nắm chặt của Thẩm Tiên Phi, rồi nói với cô gái bán hàng, “Chị ơi, tôi lấy cái này không cần gói, chúng tôi đeo luôn là được. Xin hỏi thanh toán ở đâu?”.

“Tang Du...”, Thẩm Tiên Phi ngăn lại.

“Cho anh hai lựa chọn, một là anh đeo như ý, hai là em tháo cát tường”, Tang Du nhìn anh với vẻ nghiêm túc.

“Anh chọn một, nhưng anh trả tiền.”

Bỏ lại Tang Du đứng ngẩn ngơ, Thẩm Tiên Phi đã đi theo cô gái bán hàng để thanh toán.

Ra khỏi cửa hàng, Tang Du kéo tay Thẩm Tiên Phi, cắn môi nói: “Anh không nên giành trả tiền, như ý là em muốn mua tặng anh mà”.

Hai tay đút túi quần, Thẩm Tiên Phi khẽ nhướn môi: “Tang cát tường, bắt đầu từ hôm nay, em phải cùng ăn mì tôm với anh”.

Tang cát tường?

Khi nghe danh xưng “Tang cát tường”, gương mặt vốn phụng phịu của Tang Du đã không nhịn được cười, cô lẩm bẩm: “Cát tường – Như ý”.

“Đi thôi, Tang cát tường”, Thẩm Tiên Phi khoác vai cô gái mỗi lúc một ngờ nghếch trước mặt mình.

“Cái gì, cái gì, cái anh Thẩm như ý này”.

Hai người hẹn nhau đợi sau khi Tang Du tốt nghiệp sẽ kết hôn.

Những tháng ngày hạnh phúc lúc nào cũng qua nhanh, một năm vội vã đi, Thẩm Tiên Phi đã lên năm tư, Tang Du cũng năm ba rồi, nhưng không ai ngờ rằng đó là lời hẹn thề không thể thực hiện. Từ khi Tang Chấn Dương biết hai người ở bên nhau, cũng từ lúc Thẩm Tiên Phi được Hoàng Đình cử đi du học, lời thề đến nỗi ngay cả lời thề hẹn ấy, Tang Du cũng cảm thấy nhòa nhạt thì người đàn ông đó chắc cũng càng không thể nhớ được.

31. Chương 31

Xác nhận

Đồng hồ treo trên tường phòng khám đã chỉ đúng mười giờ tối, Thẩm Tiên Phi ngồi trên sofa, hút thuốc liên tục.

A Mục đứng lên khỏi bàn làm việc, đến trước mặt Thẩm Tiên Phi, cúi người xuống định vén áo anh lên.

“Cậu làm gì thế?”, dập tắt thuốc, Thẩm Tiên Phi cau mày, bực bội quát lên.

“Cậu nói xem là làm gì? Đương nhiên là xem xem thắt lưng của cậu có hình xăm đó không?”, A Mục đứng thẳng lên, nhìn Thẩm Tiên Phi rất nghiêm túc.

“Là đàn ông đừng có động tay chân lung tung”, Thẩm Tiên Phi vô cùng khó chịu.

“OK! Không động thủ chỉ động khẩu thôi”, A Mục sờ cằm, cười nhìn Thẩm Tiên Phi, “Ban đầu tôi còn cảm thấy cô ấy mắc chứng hoang tưởng nặng nhưng tối nay trò chuyện đến tận lúc này mới kết thúc, tôi nghĩ người mắc bệnh này không phải là cô ấy, mà là cậu. Nếu không phải cậu cứ gọi điện thoại hết lần này đến lần khác, làm phiền cô ấy thì tôi đã biết rốt cuộc năm năm trước xảy ra chuyện gì rồi”.

Đột nhiên, Thẩm Tiên Phi đứng phắt dậy, chỉ vào mũi A Mục quát lớn: “Cậu là đồ bác sĩ háo sắc vô lương tâm, lúc khám bệnh thì không khám, cậu hỏi lần đầu của người ta làm gì? Lần đầu của cô ấy có thành công hay không thì liên quan gì tới cậu? Không phải cậu đang khám bệnh mà là lợi dụng cơ hội thăm dò đời tư người ta thì có”.

A Mục hí hửng gạt tay Thẩm Tiên Phi ra nói: “Này, tôi làm theo phương pháp cả mà, rất nhiều bệnh nhân không hòa điệu trong đời sống tình dục, gặp chứng ngại tâm lý đều đến nhờ tôi giúp đỡ. Cô ấy là bệnh nhân của tôi, chẳng qua là gợi mở vấn đề, tôi là một bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, đương nhiên phải ‘câu mồi’ cho bệnh nhân, giúp người ta tìm nguyên nhân bệnh chứ”.

“Cậu là đồ quỷ!”, Thẩm Tiên Phi hươ nấp đấm nhưng A Mục đã tránh sang bên, “Nếu không phải tối nay tôi ở đây, nếu không phải mấy cuộc điện thoại của tôi bắt cậu dừng lại đúng lúc thì không biết cậu còn hỏi những vấn đề vớ vẩn nào nữa”.

“Này, về chuyện đêm đó, căn bản cô ấy không nói gì mà? Cậu kích động thế làm gì? Mới gặp mấy lần mà cậu đã xem cô ấy là vợ thật à? OK, quay người lại cho tôi xem hình xăm sau lưng đi, tôi đã vất vả khám bệnh cho hai vợ chồng cậu mà”, A Mục nhanh nhẹn đưa tay đến thắt lưng Thẩm Tiên Phi.

“Chết đi!”, Thẩm Tiên Phi gạt phắt móng vuốt của A Mục ra rồi châm điếu thuốc khác, đi đến trước cửa sổ. Rút một hơi thuốc, anh tựa vào khung cửa sổ nhìn ra ngoài, phả ra một làn khói rồi nói: “Không cần xem, đúng là sau lưng tôi có một hình xăm, một con cá nhiệt đới to bằng lòng bàn tay. Lúc ở Anh, chính tôi cũng không biết con cá ấy được xăm lên người tự bao giờ. Lần nào nhìn thấy nó, tâm trạng tôi cũng trở nên buồn bã lạ lùng nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ xem con cá ấy từ đâu ra, chính tôi cũng không biết tại sao một người nguyên tắc như mình lại có hình xăm như vậy, mà tôi lại không nghĩ xem là chuyện gì. Còn cả chiếc nhẫn cát tường, khi mẹ tôi hỏi, tôi không nhớ ra nó ở đâu, chỉ xem như đã mất. Như ý... tôi càng không có ấn tượng. Chuyện trong năm năm đó, mọi việc liên quan đến cô ấy, tôi thật sự không nhớ được gì...”

Rút một hơi thuốc, Thẩm Tiên Phi bực bội búng tàn thuốc.

A Mục trầm ngâm rồi nói: “OK, chuyện liên quan đến cô ấy năm năm trước, cậu không nhớ được đã rõ, tôi nghĩ là có thể cậu bị mất trí nhớ, đồng thời chỉ mất đoạn ký ức thuộc về cô ấy. Vậy bây giờ chứng minh được quan hệ của hai người, một là hình xăm trên người, hai là cặp nhẫn kia, ba là sách của đại sư Kenneth, bốn là nhân chứng gồm dì và các bạn học cùng khóa ở đại học H”.

“Tôi và Kenneth biết nhau cũng chính nhờ quyển sách ấy, lúc đó tôi bất cẩn làm rơi quyển sách, được Kenneth nhặt giúp, tôi mới có cơ hội làm quen, báỉ ông ta làm sư phụ. Nhưng quyển sách ấy xuất hiện thế nào thì tôi...”

“Cậu lại không nhớ ra, OK, không cần nói, tôi hiểu”, A Mục tiếp lời, “Theo lời ‘vợ cậu’ nói thì cát tường chắc chắn nằm trong tay cô ấy, còn như ý thì trong tay cậu. Nhưng cậu hoàn toàn không nhớ đến vật đính ước đó, chứ đừng nói là biết nó ở đâu. Về chuyện năm ấy, ba vật chứng đã có hai, còn thiếu nhân chứng. Cậu có thể xác nhận lại với dì và các bạn học, có điều với tính cách đáng ghét của mình thì cậu tuyệt đối sẽ không hỏi các bạn đâu, nên người có thể xác nhận lại thì chỉ có dì thôi. Lại theo lời ‘vợ cậu’ thì năm đó dì rất thích cô ấy, một lòng tác hợp cho hai người, nếu mọi việc đều là sự thật thì tôi nghĩ cậu càng nên về hỏi lại dì”.

“Nhưng trong năm năm này, mẹ tôi chưa bao giờ nhắc với tôi bất cứ chuyện gì liên quan đến cô ấy”

“Thế năm năm trước, trước khi cậu xuất ngoại có chuyện đặc biệt gì xảy ra không?”

Ngẫm nghĩ rồi Thẩm Tiên Phi nói: “không nhớ nổi...”

“Không chịu nổi cậu! Nếu tôi là ‘vợ’ cậu, năm năm trước bị cậu ăn tươi nuốt sống sau đó bỏ rơi thê thảm, hai năm trước cha mẹ gặp tai nạn qua đời, có một tình địch là mẹ kế, một cậu em giành gia sản, còn phải quản lý cơ nghiệp đồ sộ như thế thì không mắc bệnh tâm lý mới lạ. Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao cô ấy phải hẹn tôi để trò chuyện rồi.”

Thẩm Tiên Phi lặng thinh, buồn bực hút thuốc rồi nói: “Năm năm trước, tôi bị một đám côn đồ vây đánh, phần đầu bị thương, sau đó đã vào viện”.

“Đầu bị thương? Chắc cậu không bị mất trí nhớ lãng nhách như vậy chứ? Trời đất ơi, cậu đang diễn phim truyền hình nhầm nhí đó hả?”, A Mục nhìn vào đầu Thẩm Tiên Phi với vẻ lạ lùng, còn cười rất quái dị, thấy anh có vẻ không vui thì nói, “OK, đừng vội, ngày mai tôi sẽ hẹn giáo sư Châu giúp cậu, ông là chuyên gia có uy tín nhất, nổi tiếng nhất về não khoa của bệnh viện chúng tôi, để ông ấy xem giúp có phải đầu cậu có ‘vấn đề’ không, nếu đúng là có ‘vấn đề’ thì tốt nhất cậu nên chuẩn bị sẵn tâm lý đi. ‘Vợ cậu’ có vẻ không dễ đụng vào đâu”, cậu ta cười cười rồi đấm Thẩm Tiên Phi một cái, “Nhóc con, không ngờ ở đại học cậu lại có một mối tình đặc sắc như vậy, mà giấu không cho tôi biết, giờ xui xẻo thế cũng đáng đời”.

“Cậu nói đủ chưa? Đúng là rảnh rỗi quá, ngày mai không cần đi làm à?!” , Thẩm Tiên Phi dập tắt điếu thuốc.

“Thẩm như ý, tôi hy sinh thời gian hẹn với người đẹp, ở đây điều trị tâm lý vợ vẫn cho cậu, cậu không hiểu mà còn ngược đãi tôi? Phải biết là tôi khám bệnh tính tiền từng phút đấy”.

“Câm miệng, không được nói lung tung.” Im lặng một lúc Thẩm Tiên Phi quyết định về nhà hỏi mẹ trước nên nói với A Mục, “Chuyện hẹn giáo sư Châu thì giao cho cậu. Ngày mai mở thầu, tôi phải về sớm nghỉ ngơi”.

“Ừ, đi nào.”

Về đến nhà, Thẩm Tiên Phi thấy mẹ vẫn chưa đi nghỉ thì dờ dẩn không biết phải mở lời thế nào, chỉ bực bội đi qua đi lại trong phòng khách.

Bà Ngô Ngọc Phương vốn đã định về phòng nghỉ, sau khi rót một ly nước, nhìn đồng hồ trên tường đã hai mươi ba giờ năm phút, mà con trai từ khi về nhà đến giờ đi đi lại lại trong khách suốt hai mươi phút rồi. Nhìn quá chướng mắt, bà lên tiếng: “Con có thể đừng đi đi lại lại nữa được không? Làm mẹ hoa mắt quá. Nếu là việc công khiến con phiền lòng thì biến về phòng cho mẹ nhờ”.

Khựng lại Thẩm Tiên Phi nhìn mẹ nói: “Mẹ, mẹ có nhìn thấy chiếc nhẫn vàng có khắc hai chữ ‘như ý’ không?”.

“Không”, bà Phương lắc đầu.

Thẩm Tiên Phi lại trầm tư, một lúc sau anh cắn răng, lên tiếng: “Mẹ, chuyện đó... trước hôm qua có phải mẹ đã từng gặp cô Tang không?”.

Nghe con trai hỏi, bà Phương hơi sững người, năm năm rồi, cuối cùng con trai bà cũng đề cập đến chuyện này ư?

Bà Phương uống một ngụm nước rồi hỏi lại: “Người ‘hợp tác làm ăn’ với con làm sao mẹ biết được?”.

Thẩm Tiên Phi cuống lên: “Mẹ có chắc chắn là không quen không? Vậy năm năm trước sao mẹ giữ người ta lại ăn cơm?”.

Cầm ly nước, bà Phương quan sát con trai rất chăm chú rồi bất giác cười to, đến ngồi xuống sofa rồi thông thả uống nước nói: “Nhóc con, muốn hỏi gì thì hỏi thẳng đi”.

Thở dài, Thẩm Tiên Phi ngồi xuống tay vịn sofa cạnh mẹ, hỏi: “Mẹ, mẹ có phát hiện ra sau năm năm con đi du học có thay đổi gì không?”.

“Không, ăn ngon ngủ đủ, từ sáng đến tối vẫn là gương mặt sầm sì như thể ai nợ con mấy triệu tệ ấy, cảm giác duy nhất thấy chính là càng lúc càng đẹp trai”, bà Phương nhún vai.

“Mẹ, con đang nói chuyện nghiêm túc mà”, với bà mẹ có tâm hồn trẻ trung, có lúc Thẩm Tiên Phi thấy không thể quen được, bất giác cao giọng.

“Được, nếu đã nghiêm túc thì con đừng vòng vo tam quốc nữa”, bà Phương liếc nhìn đồng hồ treo tường, “Bây giờ là hai mươi ba giờ mười phút, con định mấy giờ thì cho mẹ ngủ?”.

“Con muốn biết năm năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con và cô ấy trước kia có mối quan hệ như thế nào? Tại sao con có thể nhớ từng người nhưng lại không nhớ cô ấy? Con có thể nhớ mỗi một chuyện đã xảy ra nhưng lại không nhớ nổi bất cứ việc gì có liên quan đến cô ấy? ”, không do dự nữa, Thẩm Tiên Phi nói thẳng tâm sự của mình.

Phòng khách tĩnh lặng, bà Phương sững sờ nhìn con trai. Một lúc lâu sau, nhìn đi nơi khác, bà cầm ly nước bình thản nói: “Con muốn biết chuyện năm năm trước?”.

Nếu không muốn biết thì bây giờ anh đã đi nghỉ còn ở đây làm gì chứ?

“Vâng, con muốn biết”, khẽ gật đầu, giọng Thẩm Tiên Phi toát ra nỗi cay đắng, ánh mắt nhìn mẹ như van xin.

Ngược lại, bà Phương thấy đáng vẻ con trai như vậy thì cười giễu, đứa con trai của bà cũng chỉ khi gặp Tang Du kia mới biến thành bộ dạng này.

Lắc ly nước trong tay, bà Phương bình tĩnh nói: “Muốn biết chuyện năm năm trước thì tự nhớ, nếu nhớ không ra thì thôi”.

Đồng hồ trên tường đã chỉ hai mươi ba giờ hai mươi phút, bây giờ bà đã già, ăn khó tiêu, phải ngủ sớm. Đứng lên, bà đi về phòng mình.

“Mẹ...”, Thẩm Tiên Phi nhú mày, nhìn bà tỏ vẻ không tin, “Chuyện này rất quan trọng với con, con không muốn...”

“Nếu thật sự quan trọng đến thế thì con đã không quên”, bà Phương quay lại vẻ mặt nghiêm nghị ngắt lời con trai, “Năm năm không dài cũng không ngắn, muốn quên hẳn một ai đó, người bình thường còn khó mà làm được huống hồ con lại không nhớ gì, đó chẳng phải ngẫu nhiên mà là sự lựa chọn trong tiềm thức của chính con, là con đã chọn quên lãng. Nếu hôm nay sau năm năm, con phải chọn lại từ đầu, thế thì con hãy hiểu cho thật rõ bản thân mình muốn gì. Nếu ký ức đó là điều con mong muốn thì con phải tự tìm về, nếu không thì hãy cứ là Thẩm Tiên Phi bây giờ. Mẹ không muốn nhìn thấy Thẩm Tiên Phi đầu quần băng, nằm trên giường như xác chết của năm năm trước”.

Bà Ngô Ngọc Phương xưa nay vẫn lạc quan, dù gặp chuyện gì khó khăn, ngay cả năm xưa đưa con trai rời khỏi nhà họ Thẩm cũng chưa bao giờ mất bình tĩnh, kích động như bây giờ.

Hôm là ngày xảy ra chuyện của năm năm trước, một ngày trước khi A Phi và Tang Du đi đăng ký kết hôn. Hôn lễ của con trai chưa đến, mà chuyện phải đến lại là tin con gặp tai nạn. Khi bà nhận được điện thoại từ cục cảnh sát, vội chạy đến bệnh viện Nhân Ái như điên. Trong phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc và cồn hòa trộn vào nhau, bà thấy con trai đầu quần băng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Anh đã ngủ, nhưng bà lại ngỡ đứa con trai yêu quý đã đi rồi nên ôm anh khóc nức nở, khiến bác sĩ và y tá cả tầng đều chú ý. Nhưng thẳng con đáng ghét ấy vừa mở mắt ra lại nói với bà là chỉ ngủ thiếp đi thôi.

Bà Phương không thể phán đoán được đó có phải là tai nạn bất ngờ không, theo lời cảnh sát thì có người chứng kiến mấy thanh niên đánh trọng thương con trai bà, còn cướp tiền của anh, cuối cùng xác định là một vụ hành hung cướp tài sản. Mọi người đều nói với bà rằng A Phi rất may mắn, chỉ bị thương ngoài da còn đám côn đồ kia thì chỉ muốn cướp tiền.

Đã bao ngày trôi qua từ khi A Phi xảy ra tai nạn, bà Phương không thấy Tang Du đâu, cũng không nghe thấy tên con dâu tương lai từ con trai bà nữa. Từ thái độ của anh và cả những vị khách không mời mà đến ấy, bà mơ hồ nhận ra điều gì đó.

Xuất viện rồi, A Phi cứ lo việc xuất ngoại, không lâu sau, đã bay sang Anh.

Đến tận hôm nay, lần đầu bà nghe mới nghe lại chuyện từ con trai nhưng điều khiến bà không nghĩ đến là, hóa ra không phải con trai bà không muốn nhắc đến cô bé kia mà căn bản là “không nhớ nổi”.

Rốt cuộc là nguyên nhân nào khiến con trai chẳng quên gì mà chỉ quên mỗi cô bé đó, bà không biết nhưng bà có thể cảm nhận được năm năm trước, con trai bà bị tổn thương rất nghiêm trọng mới lựa chọn cách trốn tránh này. Ngược xuôi ngang dọc, họ lại quay về điểm xuất phát. Không phải bà không muốn giúp con mình mà là những chuyện bà biết thật sự có hạn. Bà tôn trọng quyết định của con nhưng bà không muốn khi con đối mặt với sự lựa chọn, lại khoét sâu vào nỗi đau quá khứ, cho dù là muốn đau thì cũng phải chuẩn bị tâm lý, chứ không phải lại là tổn thương một cách mơ hồ thế này.

Thẩm Tiên Phi mở to mắt nhìn mẹ, rất hiếm khi bà nổi giận, mà ngạc nhiên không nói nên lời. Tuy mẹ không nói rõ nhưng anh đã có được đáp án mình cần. Không hiểu vì sao, trong khoảnh khắc biết mình và Tang Du đã từng có chung quá khứ với nhau, anh lại có cảm giác như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Những điều cần nói đã nói hết, bà Ngô Ngọc Phương bảo Thẩm Tiên Phi: “Con hãy liệu mà làm, mẹ phải đi nghỉ đây”.

Lúc đó đồng hồ đã điểm hai mươi ba giờ ba mươi phút.

Hít một hơi thật sâu, gật gật đầu, Thẩm Tiên Phi đứng lên, khẽ nói với mẹ: “Mẹ, mẹ đi nghỉ sớm đi, con... ra ngoài đi dạo”, nói xong, anh quay người ra khỏi nhà.

Nhìn bóng dáng vội vã của con trai, bà Phương cười khổ sở rồi lắc đầu.

32. Chương 32

Cuộc viếng thăm lúc nửa đêm

Trên con đường khuya trống trải, chiếc xe lao đi như bay.

Thẩm Tiên Phi giảm tốc độ rồi rẽ vào một con hẻm nhỏ tối đen như mực, những ngôi nhà thập niên chín mươi san sát nhau xuất hiện trong tầm mắt.

Dựa vào lưng ghế, Thẩm Tiên Phi châm một điếu thuốc, hạ cửa kính xuống, ánh trăng tràn vào soi tỏ gương mặt nhìn nghiêng trong đêm của anh. Anh rất hiếm khi hút thuốc, chỉ khi đặc biệt phiền muộn mới hút vài điếu, thậm chí anh cũng không biết mình đã học hút thuốc từ khi nào.

Đưa tay đỡ lấy đầu, qua cửa kính, Thẩm Tiên Phi dò dẫm nhìn những ngôi nhà cũ kỹ kia.

Anh không biết tại sao lại lái xe đến nơi này, vì Tang Du chỉ đường một lần hay vì trong tiềm thức đã ngỡ rằng ngôi nhà họ từng sống chung với nhau là ở đây?

Từ lần đầu tiên gặp cô, anh đã thấy rối loạn, hóa ra không phải lần đầu, mà là cảm giác trước kia đã từng có.

Trong phòng khám thấy cô cau mày, khăn giọng kể lại chuyện cũ cho A Mục nghe, lúc khóc, lúc cười, dáng vẻ tỏ ra kiên cường nhưng thực chất lại là một đóa hoa yếu ớt kiêu diễm nhưng không chịu nổi gió bão, thật sự khiến người ta cảm thấy thương xót.

Tình cảm phức tạp hoang mang trong lòng khiến anh không thể bình tĩnh được.

Mở cửa xe, anh đi về những ngôi nhà đó.

Đi theo cảm giác, đứng trước cổng một tòa nhà, anh ngược lên nhìn các ô cửa sổ, dựa về phía bắc không phải là nhà vệ sinh thì cũng là nhà bếp. Cả tòa nhà chỉ có cửa sổ của bốn hộ gia đình là còn sáng, lầu bảy chỉ có một nhà sáng đèn.

Không hề do dự, anh bước vào trong.

Theo lối hành lang chật chội, tối om, anh lên tầng bảy.

Anh không thể xác định Tang Du có ở tầng này không, nhưng cảm giác quen thuộc như đang mách bảo anh là ở đây, không hề sai.

Đứng trước cửa nhà số 702, anh ngần ngại một lúc lâu rồi cuối cùng đưa tay bấm chuông.

Trong phòng tắm, Tang Du đang cố sức nhét chiếc khăn bông vào vòi nước.

Chết tiệt, hôm qua rõ ràng còn bình thường, hôm nay tự dưng ống nước lại vỡ một cách bất thường. vốn dĩ định nhân lúc chỗ bị vỡ còn nhỏ, tắm trước đã, ai ngờ mới tắm được một nửa, vòi nước đã vỡ toạc, khoa trương hơn là có thể nói là thành vòi phun nước được rồi.

Lúc đó, chuông cửa reo vang khiến cô giật bắn mình.

Ra khỏi phòng tắm cô nhìn đồng hồ trên tường, đã mười hai giờ đêm, ai lại đi bấm chuông giờ này.

Một suy nghĩ kinh khủng xuất hiện – tiếng chuông kinh dị nửa đêm?

Bật đèn hành lang, qua lỗ mèo, cô nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi, đang cúi đầu đứng ngoài cửa, không nhìn rõ mặt.

Qua cánh cửa, cô giận dữ hét lên: “Người gì nửa đêm không ngủ, thần kinh hay sao mà bấm loạn chuông cửa nhà người ta lên vậy?”

Đứng ngoài cửa, nghe giọng nói quen thuộc, Thẩm Tiên Phi nhướn môi cười, quả đúng thế.

“Là tôi, Thẩm Tiên Phi.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc trầm trầm quyến rũ ấy, Tang Du khựng lại bất động. khi có phản ứng, cô mới nhìn rõ người đàn ông đứng ngoài cửa qua lỗ mèo, đúng là Thẩm Tiên Phi.

Tựa lưng vào cửa, tìm Tang Du đập thành thịch.

Muộn thế này rồi, anh đến đây làm gì?!

Tên đáng ghét, cười nhạo cô chưa đủ hay sao?

“Tôi không quen anh.”

Đôi môi mỏng nhướn lên thành một đường cong rất đẹp, Thẩm Tiên Phi gác tay lên tường, “Thế à? Vậy chiếc điện thoại màu bạc này tôi giữ lại dùng, hoặc tặng người khác cũng được, dù sao cũng chẳng ai nhận”.

Cửa mở.

Một giọng nói trong trẻo vang lên: “Trả điện thoại cho tôi”.

Ngược lên, Thẩm Tiên Phi chăm chú nhìn Tang Du tóc tai ướt đầm, đang mặc bộ quần áo ngủ. anh nói về xin lỗi: “Xin lỗi đã làm phiền tổng giám đốc Tang tắm rồi”.

Đưa tay ra, Tang Du lạnh lùng: “Xin anh trả điện thoại lại cho tôi”.

Nheo mắt lại, Thẩm Tiên Phi quan sát Tang Du đang dùng tay trái che ngực, bộ quần áo ngủ màu đỏ hoa hồng bị tóc thấm ướt, dính chặt vào những đường cong tuyệt đẹp của cô, dưới chiếc cổ thanh tú là làn da trắng mịn như tuyết...

Anh có thể chắc chắn trăm phần trăm rằng, dưới tấm áo kia cô không mặc gì cả.

Nhìn theo ánh mắt gian tà của Thẩm Tiên Phi, Tang Du mới sực nhớ lúc này chưa tắm xong, cô khoác áo rồi chạy ra. Cô cắn môi, mắng một câu: “Chết tiệt!”

Cô định đóng cửa lại thay quần áo thì bị Thẩm Tiên Phi đưa tay chặn lại: “Bên trong có tiếng gì thế?”

“Liên quan gì đến anh?”, Tang Du hét lên, sực nhớ ra chuyện vòi nước bị hỏng thì kêu lên, “Chết thật!”

Cô quay lưng chạy vào phòng tắm, khăn bông bịt đầu vòi nước đã rơi xuống đất, còn đường ống đã nứt toát ra, rộng hơn lúc cô và anh đang nói chuyện, lần này còn nước phun thẳng lên trần phòng, trở thành một vòi phun khổng lồ.

Mặc kệ quần áo trên người đã ướt đẫm, Tang Du định đến tắt van nước đi, lúc đó Thẩm Tiên Phi đã kéo cô ra xa, gầm lên: “Cô ngốc à, đó là van nước của bình nóng lạnh mà”.

Tựa lưng vào tường gạch mát lạnh, Tang Du bị Thẩm Tiên Phi khóa lại trong vòng tay, chờ dẫn nhìn anh, chỉ cảm thấy tai rung rung vì giọng nói của anh, cổ họng như bị chặn cứng lại.

Trong tích tắc, như vượt qua khoảng cách không gian, khoảnh khắc hai người nhìn nhau, thời gian vùn vụt quay ngược trở lại.

Người đàn ông tuyệt tình bỏ đi năm năm trước, bây giờ đã trở về, ngay trước mặt cô...

Nước lạnh trên đầu phun rào rào xuống nhưng tâm tư của Thẩm Tiên Phi đều tập trung ở Tang Du, dùng cơ thể che chắn cho cô. Ánh mắt rơi xuống mặt cô, anh lại không kìm được mà quan sát cô thật tỉ mỉ, làn da trắng trẻo, ngũ quan thanh tú không chê vào đâu được. tuy anh không tài nào nhớ được dáng vẻ năm năm trước nhưng cô gái với ánh mắt lấp lánh sự kiên định trong quán café Thượng Đảo, cả người như tỏa ánh hào quang đã rất thu hút anh. Cô bây giờ, với dáng vẻ yếu đuối, bất lực, cũng khiến người ta không thể nào rời mắt đi được.

Nhẹ nhàng gạt lọn tóc ướt đẫm dính trên má cô ra, ánh mắt anh nhìn xuống hõm cổ trắng nõn của cô, bộ áo ngủ màu đỏ trên người đã ướt đẫm, dính sát vào cơ thể cô để lộ những đường cong hoàn hảo. Lúc này anh hơi mạnh tay nên bờ vai phải của cô lộ cả ra.

Thẩm Tiên Phi khẽ hít một hơi, quay mặt đi, kéo áo cô lên rồi đặt tay lên vai cô, dịu giọng nói: “Xin lỗi, lúc này tôi hơi to tiếng làm cô giật mình”.

Ánh mắt dần dần có thần, cuối cùng Tang Du cũng sực tỉnh, nhận thấy tư thế mờ ám gần gũi của hai người thì đẩy mạnh Thẩm Tiên Phi ra, then quá hóa giận: “Ai cho anh vào nhà tôi? Anh rút ra cho tôi!”.

“Cô về phòng thay quần áo trước đã, đừng để máy lạnh thổi cho đông cứng người”, chau mày, Thẩm Tiên Phi mặc kệ cô đang phát điên, đi thẳng vào nhà bếp.

Anh quỳ xuống trước bể nước, đưa tay khóa van lại.

Đồng thời, vòi nước trong phòng tắm cũng ngừng phun.

Nửa quỳ trước bể nước, Thẩm Tiên Phi không đứng dậy mà lại nghĩ về vấn đề khác, đó là anh đã không nghĩ ngợi gì mà đi thẳng đến đây, khóa van nước lại.

Là thói quen hay là tiềm thức?

Tang Du sững sờ nhìn bóng anh, cắn môi rồi về phòng thay quần áo. Lúc ra ngoài thì thấy Thẩm Tiên Phi đang lật mấy hồ sơ tranh thầu trên trà kỷ.

Tang Du bước đến giật phắt tài liệu ra khỏi tay anh, hét lớn: “Ai cho anh đụng vào đồ của tôi? Xin anh trả đi động lại rồi ra ngoài ngay.”

Đưa mắt nhìn Tang Du đang lên cơn phần nộ lạ thường, Thẩm Tiên Phi lấy từ túi ra một chiếc điện thoại còn ầm ầm, đùa nghịch trong tay, đôi môi mỏng nhún lên, như cười như không; “cũng may điện thoại không ướt. Tổng giám đốc Tang xấu hổ không chịu đến chỗ tôi lấy nên tôi mới đích thân chạy đến đây, nhưng không ngờ lại làm phiền giờ tắm của cô. Để Tổng giám đốc Tang không bị ướt, tôi chỉ có thể xả thân chần nước lạnh cho cô, giúp khóa van nước, cả hai người đều ướt nhẹp nhưng chẳng ngờ giám đốc Tang lại vô tình như vậy”.

Nghiến răng, đôi mắt Tang Du như tóe lửa, hai tiếng trước cô còn hồi tưởng lại quãng thời gian ngọt ngào của hai người với bác sĩ Mục, nhưng chỉ trong hai tiếng ngắn ngủi, khi thật sự nhìn thấy anh thì lại khác xa nhau đến vậy.

Cổ bình tĩnh lại, cô lạnh lùng với giọng điệu được nghề nghiệp hóa: “phó tổng Thẩm, chín giờ sáng mai mời thâu, tôi nghĩ anh trả lại di động cho tôi thì có thể đi được rồi đấy”.

“Hắt xì...” Thẩm Tiên Phi cả người ướt đầm rùng mình một cái trước luồng khí lạnh phả ra từ điều hoà, anh ngược lên nhìn Tang Du, đứng dậy tiến lại gần cô, đưa điện thoại ra, khoé môi nở một nụ cười rồi dịu giọng nói: “tôi muốn uống nước nóng, uống xong sẽ đi, yêu cầu này không quá đáng chứ”

Giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng như làn gió thoảng qua tai, gương mặt đẹp trai tươi cười, đối với phụ nữ thì đúng là có sức sát thương chí mạng.

Nhận lại điện thoại, Tang Du trừng mắt rồi đẩy anh ra, đến cạnh máy lọc nước, rót một ly đưa cho anh: “phiền phó tổng Thẩm uống nhanh lên rồi đi ngay”.

Đón lấy ly nước, Thẩm Tiên Phi uống một ngụm rồi ngồi xuống sofa.

“Này, người anh lại toàn nước...”, Tang Du không kìm được kêu lên, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt vào.

Anh mắt dính chặt vào anh không thể rời đi, vì cô mới chú ý thấy mái tóc ẩm rối bời của Thẩm Tiên Phi rũ xuống trán, áo sơ mi trắng như trở nên trong suốt dán vào cơ thể khoẻ mạnh của anh, chiếc quần tây đen ôm chặt đôi chân dài, quỳn rũ vô cùng, đáng ghét nhất là đôi môi mỏng cú chạm nhẹ vào ly nước....

Tang Du cảm thấy dòng máu lang sói của mình đang dâng trào.

“Phòng khách chỉ thế này, dù tôi đứng đâu cũng bị máy lạnh thổi vào, ngoài việc ngồi sofa uống nước ra, tôi thực sự không nghĩ nổi cách nào khác, hoặc tổng giám đốc Trang có quần áo cho tôi thay cũng được”, Thẩm Tiên Phi cười khổ.

Tang Du cắn môi, nếu cứ để mặc dáng vẻ trần trụi nguy hiểm của anh ở đó thì cô sẽ sụp đổ mất. Nhất định là đã nhiều năm rồi không tiếp xúc với đàn ông nên cô mới thế.

Đẩy cửa phòng ra, Tang Du vào trong, lấy một chiếc áo sơ mi vào một chiếc quần tây chưa hề bị xé “mác” ra từ tủ quần áo âm tường, rồi lại lấy chiếc khăn bông, ném hết lên người Thẩm Tiên Phi, nói: “xin anh thay quần áo nhanh lên, uống nước xong rồi rời khỏi nhà tôi ngay”.

Mỉm cười đón lấy, Thẩm Tiên Phi nói: “cảm ơn”.

Quay lưng với Tang Du, Thẩm Tiên Phi nhanh chóng vào phòng tắm, đóng cửa lại, nụ cười trên gương mặt biến mất. Lúc này chỉ nói vu vơ một câu, anh thật không ngờ Tang Du lại có thể biến ra một bộ quần áo kiểu nam như vậy.

Nhìn cái bàn chải đánh răng trên bệ và cả khăn bông treo trên giá, là của hai người, hơn nữa rõ ràng có thể nhìn ra một chiếc là của đàn ông, cái kia là của phụ nữ.

Nắm chặt quần áo trong tay, anh ngược lên nhìn mình trong gương, trong ánh mắt thất vọng, bức bối, bần khoăn, anh đọc thấy cả sự đổ kỵ.

Sa sầm mặt, anh mặc bộ quần áo thuộc về người đàn ông khác vào rồi ra khỏi đó.

Nhìn Thẩm Tiên Phi mặc áo sơ mi trắng Hermes và quần tây ra ngoài, Tang Du thoáng thất thần.

Chiều dài và phần eo đều hợp vô cùng, tuy là kiểu của năm ngoái nhưng Thẩm Tiên Phi mặc lên người cũng không lỗi mốt, ngược lại càng toát lên vẻ thanh lịch của anh. Từ sau khi anh đi, cô đến Mỹ, năm nào cũng

theo thói quen mua cả một bộ gồm quần áo, giày dép... theo các mùa xuân hạ thu đông, gửi về nước, nhờ má Ngô mang để trong nhà. Về nước rồi, thói quen ấy vẫn không thay đổi, trong căn phòng của anh đã vừa khéo mười hai bộ, không nhiều, không ít.

“Muộn quá, tôi về trước”, Thẩm Tiên Phi thay quần áo xong như biến thành người khác, mang đồ ướn ra ngoài, anh dừng lại rồi quay người, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tang Du, “Nếu Tang thị ngày mai vẫn tranh thầu với giá cả trong tài liệu đó thì tôi chỉ có thể lấy làm tiếc mà nói với tổng giám đốc Tang rằng, giá như thế không thể trúng thầu”.

Nhưồn mày, Tang Du chăm chú nhìn anh, sau đó cầm bảng giá lên xem rồi trả lời: “Giá vật tư như vậy đã thấp nhất rồi, nếu hạ nữa thì tôi cảm thấy không cần phải đi tranh thầu làm gì”.

“Trần nhà và tường là thứ cần nhiều vật liệu nhất trong các công trình xây dựng, nên cũng là phần được nhắm đến nhất của các nhà thầu. Đừng nói với tôi rằng giá của cô là giá thấp nhất thành phố N, cô thấp thì có người khác còn thấp hơn. Mỗi một mét vuông cho dù chỉ chênh nhau mộ, hai tệ, thậm chí mấy xu thì tổng giá trị công trình đã cách xa nhau rồi. Tôi chỉ có thể nói cho cô biết rằng với tài liệu tranh thầu này, giá cả của Tang thị hoàn toàn không có gì để so sánh. Nếu cô bắt lợi ngay ở phần quan trọng nhất thì những phần trang thiết bị và sàn nhà còn lại càng không có cơ hội”, vịn bàn tay, Thẩm Tiên Phi ngừng lại, “Công trình khách sạn Hoàng Đình này khác với những tòa nhà văn phòng thông thường khác, ngoài là tòa nhà văn phòng ra thì quan trọng là hai chữ ‘khách sạn’, hơn nữa còn là khách sạn năm sao. Ngoài trần và tường ra thì những trang thiết bị khác cũng rất quan trọng, chủ thể quan trọng, chủ thể quan trọng, chi tiết quan trọng. Chúc tổng giám đốc Tang ngày mai gặp may mắn”.

Mở cửa ra, sa sầm mặt, Thẩm Tiên Phi bực bội bỏ đi.

Trong bóng đêm, gương mặt lạnh lẽo của anh như có sương mù.

Ngồi trên ghế sofa, Tang Du nhìn giá thầu, theo lời Thẩm Tiên Phi nói, cô phải tính kỹ lại giá cả hai phần trang thiết bị và sàn nhà, chắc vẫn còn có thể giảm giá.

Tiện tay cầm ly nước lên uống một ngụm, uống xong một lúc sau, cô mới bàng hoàng nhận ra ly nước này là ly lúc này người đàn ông đáng ghét kia đã uống.

Bực bội gặt mái tóc ướn, cô thở dài rồi châm một điếu thuốc.

Tăng Tử Ngạo nói đúng, chỉ cần gặp phải người hoặc việc có liên quan đến ba chữ ‘Thẩm Tiên Phi’ là cô sẽ biến thành một con thú bực bội.

Anh đi rồi, để chứng minh không có anh bản thân vẫn sống tốt, cô kiên trì học hết năm ba ở đại học H nhưng đến năm tư cô không còn kiên trì nổi nữa. thậm chí cô cầu hôn Tăng Tử Ngạo nhưng anh đã từ chối thẳng thừng, bảo anh không cần một cô gái trong lòng vẫn còn có người khác.

Để quên hằn Thẩm Tiên Phi, cô đi Mỹ học với Tăng Tử Ngạo. Hai năm trước, cha mẹ qua đời vì tai nạn xe cộ, cô mới bắt đầu quay trở về. Mấy năm ở Mỹ, cô ngỡ mình có thể thần nhiên quên Thẩm Tiên Phi, nhưng càng muốn quên lại càng nhớ.

Câu mà Tăng Tử Ngạo nói nhiều nhất với cô là: “Khi nào cậu quên hằn anh ta thì tôi sẽ cầu hôn với cậu, nếu không tôi mãi mãi cũng chỉ là bạn thôi”.

Từ lần gặp lại Thẩm Tiên Phi ở quán café Thượng Đảo, cô mới biết thì ra mình chưa bao giờ quên được anh. Mỗi một động tác của anh đều khắc sâu vào tâm trí cô, mãi mãi chẳng thể xóa nhòa.

Thế nên, cô và Tăng Tử Ngạo mãi cũng chỉ là bạn.

Trong vô thức, điếu thuốc cháy đến ngón tay, nhói đau, Tang Du dụi mạnh đầu óc vào gạt tàn.

Dồn sự chú ý vào tài liệu tranh thầu, đối chiếu với giá cả trần và tường, cô điều chỉnh lại mức tương ứng, bận rộn đến tận hai giờ sáng mới tính xong giá thành.

Buổi tối cô mang tài liệu về định ký tên rồi sáng sớm mai bảo Viên Nhuận Chi đến lấy, kết quả là lại phải tính lại. cô phải nghỉ sớm, tối mai còn tiệc chúc mừng, cuộc chiến đó cô phải nâng cao tinh thần gấp bội mới được.

Đường ống của vòi nước nóng đã vỡ, xem ra tối nay cô phải ở công ty rồi.

Cô gửi tin nhắn cho Viên Nhuận Chi, bảo trước bảy giờ sáng mai đến Tang thị, làm công tác niêm phong kiểm tra lần cuối.

Mang tài liệu tranh thầu, cô lái xe đến công ty.

Ngoài tiểu khu, một chiếc Lexus màu trắng bạc vẫn đậu ở đó.

Thẩm Tiên Phi cứ ngồi thẩn thờ trong xe, mắt nhìn toà nhà cũ kỹ trước mặt, anh đã ngồi ngơ ngẩn suốt hai tiếng đồng hồ, chỉ vì bộ quần áo cho đàn ông trên người mà anh ghét vô cùng và cả những vật dụng của đàn ông trong nhà vệ sinh nữa. Anh cũng không biết vì sao lại nói chuyện giá thầu với Tang Du, anh đang gợi ý trước mà còn là chủ động nữa, không hề giống tác phong của anh chút nào.

Khi nhìn chiếc mini màu đỏ chạy ra, anh vội dập tắt thuốc rồi lái xe theo. Đến khi thấy Tang Du chạy vào toà nhà tập đoàn Tang thị, anh mới yên tâm quay về.

33. Chương 33

Tiệc đêm

Không biết ngủ được bao lâu, Tang Du nghe thấy điện thoại reo, cô nhắm nghiền mắt, nhấn nút nghe.

“Tổng giám đốc Tang, báo cho chị biết một tin tốt lành, Tang thị trúng thầu rồi. Chúng ta đã đánh bại đám khốn bên công ty GD, trúng thầu rồi! Giám đốc Dương đang bàn chuyện hợp tác với Hoàng Đình, lát nữa bọn em sẽ về, một số chi tiết cần chị đích thân xác nhận”, giọng Viên Nhuận Chi trong điện thoại vô cùng hào hứng.

Thở phào một hơi, Tang Du mở mắt, khẽ hỏi: “Mấy giờ rồi?”.

“Mười một giờ hai mươi phút trưa”, Viên Nhuận Chi trả lời rồi như thể bị sét đánh trúng, cô nàng run giọng hỏi: “A... học tỷ... có phải em đã quấy rầy chị nghỉ ngơi không?”. Kinh nghiệm mách bảo cô, tuyệt đối không được phá giấc ngủ của bà chị đó.

Tang Du ngồi dậy, ừ một tiếng rồi bình thản nói: “Em về đây ngay, xác nhận chuyện đặt hàng với bộ phận thu mua, sau đó đến chỗ Jessie chọn một bộ lễ phục, bảo Jessie giúp em phối đồ. Chị còn việc phải xử lý, sau đó sẽ đến Jessie gặp em sau. Tối nay bảo Dương Chính Khôn và mọi người đi trước, còn em đi với chị”.

Bên kia, Viên Nhuận Chi dè dặt hỏi: “Chị ơi, lễ phục phải lộ một phần hai thật sao? Mặc hở hang như thế sẽ mất mặt Tang thị lắm, chúng ta là phía ký hợp đồng mà, không phải đến mời rượu người ta đâu”. Thực ra cô nàng đang nghĩ rằng dù sao học tỷ mới là người quan trọng trong bữa tiệc đêm nay, nếu cô mặc thiếu vải như thế, nổi bật hơn học tỷ thì những tháng ngày sau này chắc chắn cô sẽ rất thắm, hơn nữa cô cũng biết thân biết phận, bản thân là sản phẩm không có khí chất, không có nội hàm mà cũng chẳng có trí tuệ nhưng làm trong ngành kiến trúc, vật liệu xây dựng này, đàn ông nhiều, háo sắc lắm, lưu manh nhan nhản, cho dù là sản phẩm ‘ba không’ cũng dẫn đến sự cố bất ngờ.

“Viên Nhuận Chi, mắt thẩm mỹ của em thì chị mặc kệ, nhưng Jessie thì không thể nghỉ ngơi, em chỉ cần lột sạch rồi giao cho cô ấy là được”.

“Ok, lột sạch, lột sạch”, Viên Nhuận Chi rất biết phối hợp, sau đó cung kính tắt máy.

Tắm rửa xong, Tang Du ra khỏi văn phòng, dạo dò thư ký Vương: “Tiểu Vương, gọi điện thoại đến từng kho bộ phận, bảo họ lập tức kiểm tra, rồi báo lại cho tôi trong thời gian nhanh nhất bằng biểu tồn kho và không gian còn trống của mỗi kho nhé”. Quay lại với thư ký Chu Tiểu Nhân, cô nói: “Tiểu Chu, bảo phòng tài vụ chỉnh lý lại tình hình tiền thuê mướn của chuỗi cửa hàng kinh doanh, đặt trên bàn cho tôi”. Sau đó cô lại nói với thư ký Mã Hồng Diễm, “Tiểu Mã, hôm qua cô đưa tôi bản tính giá cơ bản có vấn đề, cô bảo phòng cơ sở hạ tầng tính lại cho tôi”.

Chỉ trong mấy phút, Tang Du dần dò hết những việc bắt buộc phải hoàn thành hôm nay.

Torng văn phòng, ba cô thư ký há mồm tròn mắt, trong đầu cùng nghĩ đến một vấn đề, sao tổng giám đốc Tang lại đi ra từ văn phòng? Thế lúc này ba người họ buồn chuyện về nữ trang, chơi game... chẳng phải đã bị nhìn thấy hết rồi sao...

Viên Nhuận Chi về rồi lập tức xác nhận thời gian đặt hàng với bộ phận thu mua. Cũng sắp đến giờ nên cô đến chỗ Jessie, đợi mãi gần năm giờ mới thấy cô chủ thân yêu của mình.

Ngồi trên chiếc xe Bentley đen, Viên Nhuận Chi cứ căng thẳng, liếc nhìn Tang Du đang ngồi cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi, dè dặt hỏi: “Chị à, em mặc thế này liệu có lạ quá không?”.

Từ từ mở mắt ra, Tang Du liếc nhìn Viên Nhuận Chi đang mặc một bộ váy dạ tiệc hao dây màu hồng phấn bằng lụa mỏng. Dáng cô rất đẹp, lúc học đại học hình như cũng từng làm người mẫu tạp chí thời trang với cô em gái Tăng Tử Kiều của Tăng Tử Ngạo, bộ váy này rất hợp với cô nàng. Thiết kế nhiều tầng từ trên xuống dưới là điểm nổi bật nhất. Mái tóc suốt ngày buộc đuôi ngựa cũng xõa ra, mắt kính đen quen thuộc đổi thành mắt kính sát trùng, gương mặt đánh một lớp phấn mỏng, trong Viên Nhuận Chi rất yêu kiều và thực nữ, như một đóa hoa sen thuần khiết.

“Cũng được đấy chứ, tối nay ở buổi tiệc phải nhanh nhẹn lên, hai mắt phải sáng hơn”, Tang Du dừng dừng nói.”

“Hả? Tối nay chẳng phải em chỉ cần đứng cạnh chị là được sao?” Viên Nhuận Chi hoang mang, không hiểu ý Tang Du.

“Viên Nhuận Chi, nếu cần em đứng cạnh chị thì chỉ cần em mặc đồng phục của Tang thị là được rồi”, Tang Du lườm cô.

Lão Ngô tài xế nhìn kính chiếu hậu, không nhịn được cười: “Cô Viên ăn vận đẹp hơn, rất thu hút nam giới đấy. Chúc cô Viên tối nay may mắn”.

Viên Nhuận Chi cười xấu hổ: “Chú Ngô, chú đang đùa cháu à?”

“Không đùa đâu. Tuần trước ở nhà hàng tây, em hắt mì Ý vào mặt tên bạn trai Liệt Dương và con bé xen vào kia, đúng là chuyện hay ho nhất mà em từng làm sau khi bị N thẳng đàn ông dung tục bỏ rơi”, Tang Du nhìn cô vẻ xem thường.

Viên Nhuận Chi kinh ngạc kêu lên: “Chị, sao chị biết chuyện này?”. Há hốc miệng, Viên Nhuận Chi nhìn Tang Du vẻ thắc mắc, học tỷ biết cô thất tình từ bao giờ? Nhưng cũng không lạ, bạn trai cũ Dương Vệ của cô cũng làm ngành này, muốn không biết cũng khó.

Tang Du lại lườm cô: “Em có từng tổng kết xem mình luôn gặp phải loại đàn ông tồi tệ bắt cá hai tay là vì nguyên nhân nào không? Tối nay những người đàn ông tham dự tiệc đều đẹp trai tài giỏi, mắt thẩm mỹ em quá kém, tìm đàn ông cũng chẳng ra gì, nếu đã thế thì cố gắng mà tìm kẻ có tiền ấy. Sau này chú ý hình tượng, đừng có suốt ngày ăn mặc giống mấy bà già năm mươi tuổi bán hàng ngoài chợ. Tiền lương chị phát cho em ít lắm à? Nếu sau này em đi làm còn mặc áo pull quần jean nữa thì mùa đông cũng phải mặc thêm cho chị”.

Học tỷ hôm nay biến cô thành thực nữ thanh lịch thế này, hóa ra là để cô câu được rùa vàng. Học tỷ đúng là quá vĩ đại, đúng là cha mẹ tái sinh của cô.

Cảm động cổ nặn ra nước mắt, Viên Nhuận Chi lại ra vẻ xun xoe: “Chị ơi, hôm nay lúc mở thầu, giá bên công ty GD vừa đưa ra, em và giám đốc Dương tí nữa là thốt tim lên tận cổ họng. Lúc đó em và giám đốc Dương đã nghĩ thế là xong, nhưng ai ngờ khi giá của Tang thị chúng ta vừa có, em và giám đốc Dương lại thốt tim lần nữa. Giá em làm hôm qua không phải là giá mở thầu hôm nay, học tỷ, hôm qua chị mang tài liệu về để sửa lại giá cả sao?”.

Nhắc đến tài liệu đầu thầu, Tang Du lại nhớ đến chuyện hôm qua. Nếu không phải anh thì hôm nay Tang thị đã không thể trúng thầu. Ra hiệu ngầm cho cô phải giảm giá, đúng là không giống tác phong của anh.

“Ừ” khẽ một tiếng, Tang Du lại nói với Viên Nhuận Chi: “Bắt đầu từ mai phải bắt tay vào chuẩn bị vật tư, em phụ trách theo dõi bộ phận thu mua”.

Chiếc xe dần dần chạy vào làn đường trong trung tâm hội nghị quốc tế.

“Chi Chi, nhớ đấy, tối nay phải ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, biết chưa? Đừng để tên Liệt Dương kia coi thường”, ném lại một câu, Tang Du uyển chuyển bước xuống xe, đi vào trong cửa xoay trước.

Bước vào đại sảnh, chùm đèn pha lê lộng lẫy trên trần nhà chiếu ánh sáng lung linh xuống phía dưới, chói mắt đến mức người ta thấy choáng váng. Trong sảnh, nhân viên Hoàng Đình ăn mặc rất đẹp, đồng thời, khách mời cũng không hề kém sắc.

Tang Du và Viên Nhuận Chi vừa xuất hiện đã trở thành tiêu điểm.

Khi Tang Du chưa kịp phản ứng, một anh chàng đẹp trai đã nhiệt tình bước tới, ôm cô thật chặt: “Tammy, chị đúng là càng lúc càng xinh đẹp động lòng người đấy”.

Tang Du bị ôm đến mức suýt nghẹt thở cuối cùng đã nhìn rõ người đó, thì ra là ‘Diên Có Tiền’.

Hôm nay tiếng là dạ tiệc chúc mừng Hoàng Đình đầu thầu thành công và ký kết hợp đồng, chi bằng nói Hoàng Kiến Quốc muốn giới thiệu con trai mình cho các nhân sĩ trong ngành biết đến thì hơn, dù sao con trai ông cũng sắp trở thành người kế nhiệm rồi.

Mỉm cười nhẹ nhàng, cô lên tiếng: “Anh chàng đẹp trai, tôi nên gọi cậu là Hữu Quyền, hay gọi cậu là Hữu Tuyền đây?”.

“Eric.” Vì chê cái tên Hoàng Hữu Quyền khó nghe, thế là năm học lớp mười một, Hoàng Hữu Quyền đã sửa lại thành một cái tên khác cùng âm rất tao nhã và đậm chất thơ – Hoàng Hữu Tuyền, dù sao ông nội cũng qua đời lâu rồi, chắc không vì một cái tên mà đội mồ sống lại tính sổ với cậu. Nếu không cho cậu sửa tên, e rằng ba chữ “Hoàng Hữu Quyền” sẽ là bóng đen ám ảnh cả đời cậu mất.

“Eric? Du học mấy năm, người Trung Quốc mà có tên tây à? Yên tâm đi, tôi sẽ không tiết lộ tên trước kia của cậu cho bạn gái đâu. Huống hồ là chú Hoàng hôm nay tổ chức một bữa tiệc thịnh soạn thế này là vì ai, mọi người đều rõ cả”, Tang Du châm chọc.

“Từ nhỏ đến lớn chị chỉ biết sỉ nhục em, đợi chị có bạn trai rồi xem em phản kích thế nào?”, Hoàng Hữu Tuyền thân mật choàng vai Tang Du, “Nhắc đến bạn trai mới nhớ, ừ, em giới thiệu chị một vị phó tổng công ty em, nghe bố nói trước kia hình như hai người học cùng trường. Anh ta rất đẹp trai, học thức rộng, nhân phẩm tốt, đáng người càng tuyệt, chị có phúc rồi”.

Tang Du vừa nghe Hoàng Hữu Tuyền nói thế thì đã rõ người cậu ta định giới thiệu là ai, cô hơi cứng người, không muốn đi nhưng không chống nổi cậu ta.

Thẩm Tiên Phi đang trò chuyện với mọi người, trong khoảnh khắc Tang Du bước vào, anh đã chú ý đến cô.

Tối nay cô mặc một bộ váy hở vai màu đen, đường xẻ cao trên eo càng khiến cô trong mắt kẻ yêu kiều, hạ pha lê dính trên váy lung linh hơn dưới ánh đèn. Mái tóc cô không buông xõa như trước mà tạo thành một búi tóc tao nhã. Dù không có nhiều đồ trang sức nhưng cả người cô toát ra vẻ quý phái sang trọng, rực rỡ hệt như thần mèo mà Pharaon của Ai Cập cổ yêu quý nhất.

“Chủ tịch Giang, chủ tịch Ngụy, tổng giám đốc Cao, phó tổng giám đốc Thẩm”, Hoàng Hữu Tuyền nhiệt tình giới thiệu bộ Thẩm Tiên Phi và ba vị còn lại, “Tuy mọi người đều quen thân, dù sao tôi vẫn là vãn bối trong ngành nên xin phép cho tôi được giới thiệu chính thức các vị một lần nữa, tiểu thư Tang Du là chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Tang thị, một nữ cường nhân xinh đẹp, tài giỏi.” Sau đó cậu lại nói với Tang Du, “Vị này là chủ tịch Giang Hoài Thâm của tập đoàn Giang Hàng, vị này là chủ tịch Ngụy Thành Minh của công ty GD, vị này là tổng giám đốc Cao Viễn Bằng của công ty Cao Viễn, vị này là Thẩm Tiên Phi, phó tổng giám đốc kiêm nhà thiết kế hàng đầu của Hoàng Đình chúng tôi”.

“Hữu Tuyền đúng là khách sáo quá, tổng giám đốc Tang trong ngành ai mà chẳng biết”, Ngụy Thành Minh của công ty GD cười nham hiểm, “GD chúng tôi và Tang thị đã từng bắt tay làm ăn cùng nhau nhiều lần, có thể nói là quá thân quen rồi. Lần này bại dưới tay tổng giám đốc Tang đúng là có phần không cam lòng, không biết có phải do chủ tịch Hoàng và phó tổng giám đốc Thẩm vừa nhìn thấy mỹ nữ tham gia đã cố ý nhường không?”.

Cao Viễn Bằng của công ty nội thất Cao Viễn cũng cười theo: “Tôi thấy tám phần là thế, anh thấy Hữu Tuyền vừa gặp tổng giám đốc Tang xinh đẹp đã ôm theo kiểu Pháp rồi, cậu ấy có làm thế với chúng ta đâu”.

“Hình như phó tổng Thẩm và tổng giám đốc Tang là bạn cùng trường, tình cảm này càng khó nói hơn rồi”.

“Lão Hoàng cũng thiên vị, một lòng muốn người ta là con dâu mình mà”.

Ngụy Thành Minh và Cao Viễn Bằng cứ châm chọc, chủ tịch Giang Hoài Thâm của Giang Hàng có vẻ ruột nhưng cũng không nói gì. Thẩm Tiên Phi thì nhìn lại Tang Du với vẻ bình tĩnh.

Đối với sự châm chọc của hai vị tổng giám đốc, Tang Du hừ mũi trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười rạng rỡ. Từ sau khi cha mẹ có vướng mắc tình cảm rồi qua đời bởi tai nạn xe, những người này luôn mong đợi Tang thị sớm sụp đổ. Tuy một mình cô phải chống đỡ rất vất vả nhưng cũng không bao giờ để những tên nài ngựa xảo quyết này cười nhạo Tang thị.

“Quá khen, thực ra lần này Tang thị chỉ gặp may mà trúng thầu thôi, thực sự mà nói người nhường nhịn phải là chủ tịch Ngụy chứ, nếu chủ tịch Ngụy không có ý nhường vãn bối thì vãn bối làm sao có khả năng thắng được? Nên Tang Du phải đặc biệt cảm ơn chủ tịch Ngụy đã nhường nhịn”, Tang Du vui vẻ giữ nụ cười trên mặt.

Từ khi tiếp quản Tang thị, cô sợ nhất là xuất hiện trong trường hợp này, lần nào cũng phải gồng mình, tiếp đó phải cố gắng chặm ly uống rượu, làm nghề này nếu cô không biết hút thuốc uống rượu lại giữ trò lưu mang thì phải rút lui sớm, nên mỗi lần tham gia tiệc tùng thế này, để ứng phó với đám cáo già ấy, cô phải chuẩn bị chiến đấu với tinh thần hừng hực gấp đôi.

Ngụy Thành Minh cười vẻ ngượng ngập rồi đánh trống lảng: “Người đẹp sau lưng tổng giám đốc Tang là?”

“Trợ lý của tôi, cô Viên Nhuận Chi”, Tang Du đáp.

“Tang thị quả đúng là hoa đẹp không nhường đáng tu mi, chiêu bài đánh ra đầu là thanh nhất sắc nương tử quân 1 nhĩ, phó tổng Vu của chuỗi cửa hàng các cô cũng rất lợi hại, ra tay rất cao minh”, Cao Viễn Bằng cười mờ ám.

1 Cuối thời Tuỳ, Bình Đường công chúa con của Lý Uyên đã thành lập và chỉ huy quân đội tự xưng “Nương tử quân”, nổi tiếng nhất là “Hong sắc nương tử quân” trong cuộc nội chiến thứ nhất của Hồng quân Trung Quốc. Ở đây ý chỉ Tang thị toàn những phụ nữ lợi hại

“Tổng giám đốc Cao quá khen. Cá nhân tôi cảm thấy Tang thị vẫn thiếu nhân tài, hôm nào sẽ mượn tổng giám đốc Cao vài người đến giúp, xin anh đừng từ chối”, Tang Du thâm nghiên rằng vì kẻ thứ ba Vu Giai tham gia mà khiến vụ tai nạn xe cộ của Tang Chấn Dương trở thành trò cười trong ngành.

Cao Viễn Bằng cười rất giả tạo: “Chắc chắn rồi”.

Hoàng Hữu Tuyền vừa bước chân vào xã hội không thể ứng phó được những chuyện đau đầu đó, cho dù cậu ta muốn giúp Tang Du thì cũng sợ những vị này càng ác khẩu hơn, sẽ tóm lấy chuyện của cậu và Tang Du không buông nên quay sang nháy mắt ra hiệu với Thẩm Tiên Phi. Thẩm Tiên Phi nhận được tín hiệu vẫn lặng lẽ đứng một bên, vẻ mặt lãnh đạm nhìn hai bên đấu khẩu với nhau.

Lúc này, Giang Hoài Thâm tự này giờ vẫn im lặng đã thô lỗ cắt ngang: “Nói này giờ mà quý vị không thấy khát à? Hữu Tuyền, ông già cậu đâu? Bảo ông ấy ra đây mau! Gọi người ta đến còn mình thì rút lui vào trong, bắt cậu ở đây chịu trận thì ra thể thống gì nữa? Mặt mũi bị làm sao mà không gặp người ta à?”

Gương mặt tuần tú của Hoàng Hữu Tuyền đỏ bừng.

Tang Du nhìn Giang Hoài Thâm, đối với người có thể gọi là “chú” này, cô không hiểu biết nhiều lắm, chỉ lơ mờ nghe nói ông ta từng ngồi tù, về sau khi ra tù bắt đầu bước chân vào nghề này, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã đưa công ty Giang Hàng nhỏ bé phát triển thành tập đoàn Giang Hàng ngày nay, cá tính thẳng như ruột ngựa, ghét nhất kiểu vờ vịt đầu môi chót lưỡi, có lẽ ông bị những lời ăn miếng trả của họ làm cho phát điên, nên mới nổi giận chằng?

Cô từ từ cúi đầu, giấu nụ cười một cách khéo léo, khi ngẩng đầu lên thì thấy ngay một đôi mắt sáng lấp lánh. Cô lườm lại một cái, quay mặt đi rồi thì thầm dặn Viên Nhuận Chi: “Lát nữa mấy tên lưu manh già

đó nhất định sẽ chuốc rượu chị, bảo Dương Chính Khôn và mấy người khác nữa giúp nhé”.

“Vâng”, Viên Nhuận Chi tay nắm chặt váy, loạng choạng đi về phía một đám người khác.

Thấy dáng vẻ khờ khạo đó của Viên Nhuận Chi, Tang Du có phần hối hận, nếu biết sớm cô bé đó chưa bao giờ mặc lễ phục thì cô đã cho cô bé đó mượn mấy bộ để tới nào về cũng tập luyện rồi, trông đôi giày cao gót kia như thể đang gặm chân cô nàng vậy.

Đột nhiên, chân Tang Du cũng nhón chân lên theo, cô cắn môi, bực bội nhìn Viên Nhuận Chi nhào vào một người đàn ông, cũng may là Kỷ Ngôn Tắc, anh ta giữ cô nàng kịp thời mới không bị ngã nhào. Nắm chặt tay lại, Tang Du muốn thoát mồ hôi với Viên Nhuận Chi, nếu cô nàng vồ ếch thì người mất mặt không phải Viên Nhuận Chi mà là Tang Du. Sao cô lại có đàn em như thế, chẳng phải đại học H đều toàn những người tài giỏi hay sao? Cô nàng kia lúc đầu làm sao thi đậu vào vậy?

“Cô không sao chứ?”

Một giọng nói tao nhã, quyến rũ văng đến tai Tang Du, cơ thể cô đột nhiên cứng đờ, phía eo đang có một bàn tay đặt lên.

“Nghe nói ngành vật liệu xây dựng chỉ toàn đàn ông lưu manh, quả không sai”. Tang Du hất bàn tay đang đặt trên eo mình của Thẩm Tiên Phi ra, lạnh lùng cảnh cáo anh bằng ánh mắt: Đừng tưởng là người tổng phụ trách công trình này mà tôi sẽ để anh lợi dụng nhé.

Thẩm Tiên Phi nhún vai, khoé môi vẫn thấp thoáng nụ cười, anh nhìn Viên Nhuận Chi rồi chậm rãi nói từng câu từng chữ: “Tổng giám đốc Tang, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi. Lúc này tôi thấy cô ... có tư thế như sắp ngã theo, nên mới hảo tâm đỡ cô thôi”.

Lúc ấy phía sân khấu ra hiệu cho Tang Du và Thẩm Tiên Phi đến đó. Hoàng Kiến Quốc đã đứng trước bệ chủ tịch, mỉm cười nhìn hai người họ.

Lạnh lùng nhìn Thẩm Tiên Phi một cái, Tang Du hừ một tiếng rồi mỉm cười đến đó.

Thẩm Tiên Phi cũng cười nhẹ rồi theo sau.

Màn khởi đầu của mọi bữa tiệc đều khô khan và vô vị, những lời khách sáo dai dẳng tưởng chừng như không bao giờ nói hết.

Hoàng Hữu Tuyền là trung tâm bữa tiệc, sau khi Hoàng Kiến Quốc giới thiệu với các vị quan khách về cậu con trai mới đi du học về, cậu trở thành tiêu điểm những tràng vỗ tay vang dội không ngừng.

Về sau bữa tiệc càng náo nhiệt lạ thường, bắt đầu dĩ Tang Du phải ngồi ở bàn tiệc chính, trùng hợp thay Thẩm Tiên Phi lại ngồi đối diện cô, chỉ cần cô hơi ngẩng lên là nhìn thấy anh, cũng may có Hoàng Hữu Tuyền vô tư ngồi bên phải, nhiệt tình gấp thức ăn cho cô khiến cô yên tâm hơn nhiều.

Lúc này ai nấy đều âu phục và vật chính tề, nom rất đạo mạo, bây giờ áo khoác đã biến mất, ai cũng xắn cao tay áo sơ mi lên, hoàn toàn rời hẳn xã hội thượng lưu hải hoà, tao nhã ban nãy.

Nhưng thời tiết tháng sáu, vì sĩ diện mà ăn mặc nhiều như vậy cũng đúng là khó xử cho đàn ông quá. Thế nên mấy lạnh trong sảnh bật rất nhiều, cánh phụ nữ phải ăn mặc nhiều hơn mới chống cự nổi những cơn gió lạnh cứ quét qua người không ngừng.

Trong giới kiến trúc này dù là bất cứ buổi tiệc nào, nếu không chuốc say người khác thì không gọi là thể giới lưu manh.

Cứ nghĩ đến cảnh thê thảm khi bị chuốc rượu, cô bắt giác chau mày. Khi ngược lên vừa khéo chạm vào đôi mắt sâu thẳm đen nhánh của Thẩm Tiên Phi, tựa như đang thăm dò gì đó, cô nhếch môi cười lạnh lẽo rồi nhìn sang bàn của bọn Viên Nhuận Chi.

Viên Nhuận Chi đang đứng ngửa đầu uống rượu, một lúc sau, ly rượu đã cạn tới đáy.

Đừng bảo Tang Du cô vô tình, để mặc một cô gái như Chi chi rơi vào vòng vây của đám lưu manh. Ban đầu trong bữa tiệc tề, cô thấy ngay Viên Nhuận Chi trong đám nhân viên đồng phục của Tang thị đồng thời

cũng bồi dưỡng cô nàng, không phải vì Viên Nhuận Chi là đàn em của cô mà là do Chi Chi uống rượu giỏi, những tên lưu manh tiệc tùng kia muốn chuốc say cô nàng ngay thì e rằng hơi khó.

Cảnh tượng hay nhất thường thấy trong tiệc rượu là uống rượu giao bôi, cho dù là một nam một nữ, hay hai nam hoặc hai nữ, tóm lại là sẽ bị kéo vào uống giao bôi, trong ngành này đã thành thông lệ, bây giờ bàn kế bên đã bắt đầu.

“Tổng giám đốc Tang, yếm đỏ không nhường mảy râu, tối nay dù thế nào cũng phải kính Tổng giám đốc Tang một ly trước”.

Chỉ mới thất thần một tí mà một tên lưu manh tiệc tùng của công ty nào đó đã đứng trước mặt Tang Du.

Cô chỉ cười nhạt, chưa vội đứng lên, cứu binh Dương Chính Khôn đã có mặt.

Tuy có cấp dưới thay mình chịu trận nhưng có những lúc Tang Du không thể tránh được, chẳng hạn rượu do bất kỳ người nào kính ở bàn tiệc chính này. Hoàng Đình và Tang thị hợp tác lần này đã trở thành mục tiêu cho mọi người tranh nhau kính rượu, hôm nay có mặt ở đây đều là những nhân vật tầm cỡ trong ngành, dù bất cứ nhân vật tầm cỡ trong ngành, dù bất cứ chuyện gì họ cũng không buông tha cô.

“Tổng giám đốc Tang, đúng là quá giỏi giang. Lão Ngụy tôi cũng có trợ thủ”, Ngụy Thành Minh đã cầm ly rượu đứng trước mặt Tang Du.

Đi theo Ngụy Thành Minh còn có một người nữa. Tang Du đứng lên, bất ngờ khi nhìn thấy một gương mặt không hề xa lạ, bất giác hơi sững sờ. Khi Hoàng Kiến Quốc nhìn thấy người đó, sắc mặt cũng tỏ vẻ khác lạ nhưng trong tích tắc đã bình thường trở lại.

“Tổng giám đốc Hoàng, lâu quá không gặp”, kẻ đó chính là Mã Xuân, đã rời Hoàng Đình khá lâu.

MC từ khi rời khỏi Hoàng Đình đã biến mất tăm, lần này xuất hiện lại ở công ty GD, đảm nhiệm chức phó tổng.

Chỉ thấy anh ta cầm ly rượu tiến đến chỗ Hoàng Kiến Quốc. Hoàng Kiến Quốc đứng dậy, vẻ mặt hoà nhã: “Thì ra là MC, đúng là lâu quá không gặp. Bây giờ chạy đến lão Ngụy làm chúc vạ cao rồi, tốt lắm, tốt lắm. Tối nay cậu đến muộn, phải phạt một ly”.

“Đâu có, rất vinh hạnh được tổng giám đốc Hoàng nhớ đến”, MC mỉm cười khách sáo với Hoàng Kiến Quốc, như thể bạn bè cũ lâu ngày không gặp, ôm chèoang lấy nhau, cùng cạn một ly chúc mừng.

Đột nhiên MC liếc nhìn Thẩm Tiên Phi ngồi cách đó hai ghế, cười nói: “Đây chẳng phải đồ đệ Thẩm Tiên Phi của tôi sao? Thế nào? Nay được làm phó tổng Hoàng Đình, đồ đệ giỏi nên không thèm nhận sự phụ nữa à, ngay cả ly rượu cảm ơn sự phụ cũng không có sao?”.

Thẩm Tiên Phi đứng lên cầm bình rượu, rót đầy một ly cho mình tiến đến bên MC nâng ly: “Bao năm không gặp, Thẩm Tiên Phi xin kính một ly. Ly này hãy cạn hết”.

“Phó tổng Thẩm, tửu lượng khá lắm”, lúc đó Ngụy Thành Minh bước đến, “Hôm nay cũng có thể xem là ngày ‘hỷ kết lương duyên’ của Hoàng Đình và Tang thị, chúng ta đều đến chúc phúc, nếu phó tổng Thẩm là người phụ trách công trình khách sạn và phía Tang thị không cạn một ly thì khó nói quá”. Ngụy Thành Minh rất biết thừa thế, quay sang nói với tất cả, “Mọi người thấy có đúng không?”.

Tất cả đều ồ lên phụ họa.

Mỉm cười, Thẩm Tiên Phi lẳng lặng rót cho mình một ly rượu, tiến đến chỗ Tang Du, nhìn vào mắt cô, ánh mắt anh dịu hẳn, nói với cô bằng giọng khàn khàn quyến rũ: “Tổng giám đốc Tang, hợp tác vui vẻ”.

“Hợp tác vui vẻ”, bị ép phải đứng dậy, Tang Du tránh ánh nhìn nóng bỏng của Thẩm Tiên Phi, nâng ly lên nhưng chỉ chạm khẽ vào ly rượu trong tay anh, vừa định uống thì ai đó ngăn lại.

“Uống thế thì vô nghĩa lắm”, người đó là Ngụy Thành Minh, “Tuy đặc thù nghề nghiệp chúng ta, những kẻ thô lỗ khá nhiều nhưng chúng ta càng phải chú trọng nhiều điều hơn, uống rượu cũng phải cho có không khí chứ. MC đã từng nói với tôi rằng phó tổng Thẩm và tổng giám đốc Tang đều là những sinh viên tài giỏi của đại học H. Đúng là người một nhà, nay Hoàng Đình và Tang thị ‘hỷ kết lương duyên’, hay phó tổng Thẩm và tổng giám đốc Tang cùng đổi kiểu uống rượu khác đi? Để mọi người hào hứng hơn.”

Lần này Tang thị trúng thầu, bất lợi nhất là công ty GD, còn Ngụy Thành Minh đang mượn cớ đẩy Tang Du lên làm trò cười. Trong tiệc rượu thì tửu tư lệnh là cao nhất, lần này không còn ai tỏ vẻ nghiêm túc đạo mạo như ngày thường được nữa.

“Uống rượu giao bôi đi”, không biết ai đó hét lên, không khí bắt đầu không kiểm soát được, ai cũng ngừng cuộc vui, cầ dũa gõ bàn, hét lên: “Uống rượu giao bôi! Uống rượu giao bôi!”.

Tang Du vẫn nở nụ cười nhưng không nói gì hết, nếu cô lên tiếng nhận lời với Ngụy Thành Minh thì không biết lão cáo già ấy sẽ còn giở trò gì nữa.

“Sao, tổng giám đốc Tang xấu hổ à?”, Ngụy Thành Minh không buông tha, đưa tay đẩy Tang Du ra trước Thẩm Tiên Phi, “Làm ngành chúng ta thì còn xấu hổ cái gì, vào bàn rượu rồi cho dù có lộ sạch, cởi sạch cũng phải làm, nếu không thì đừng làm nghề này!”.

Bị Ngụy Thành Minh đẩy lên, Tang Du đâm sầm vào lòng Thẩm Tiên Phi, cũng may anh nhanh tay đỡ lấy cô, nên rượu trong tay mới không bị sánh ra ngoài.

Hai người ôm nhau thân mật, lần này các vị quan khách có mặt đều như sôi lên, càng không buông tha cả hai.

Tang Du dừng dừng đẩy tay Thẩm Tiên Phi ra, lịch sự nói một tiếng: “Cảm ơn”.

Khóe môi nhướn lên, ánh mắt Thẩm Tiên Phi lướt qua Tang Du, chiếu thẳng vào Ngụy Thành Minh: “VẬY CHỦ TỊCH NGUY MUỐN THẤY TÔI VÀ TỔNG GIÁM ĐỐC TANG UỐNG KIỂU NÀO?”.

“Đương nhiên là rượu giao bôi rồi”, Cao Viễn Bằng ngồi cạnh đứng lên, “Chủ tịch Hoàng, ông không ngại khi chúng tôi đùa giỡn chứ?”.

“Không ngại, không ngại”, Hoàng Kiến Quốc cười tươi.

Những vị quan khách khác đều hoan hô.

Nâng ly lên, Thẩm Tiên Phi nhìn Tang Du khi ấy đang cười khổ sở với Hoàng Hữu Tuyên, anh tiến lên một bước gần cô hơn rồi khẽ nói: “Đại giao bôi? Tiểu giao bôi?”.

Ngẩng lên, Tang Du nhìn thẳng vào mắt anh, cắn răng không nói gì.

Trước kia cô luôn tưởng tượng cảnh anh và cô uống rượu giao bôi sẽ như thế nào, nhưng đời đã năm năm chỉ thấy đau lòng, bây giờ lại bị ép uống rượu giao bôi trong hoàn cảnh thế này.

Cô cười nói: “Tùy. Chỉ cần mọi người vui là được”.

“Nhất định là đại giao bôi!”, không biết có ai kêu lên, những người khác cũng hét, “Đại giao bôi! Đại giao bôi! Đại giao bôi!”.

Nở một nụ cười quyến rũ, Thẩm Tiên Phi tiến lại gần, sâu thẳm trong đáy mắt loé lên một cảm xúc khó phát hiện, anh nói: “Đắc tội rồi”. Nói xong anh ôm Tang Du vào lòng mà không hề báo trước, cánh tay phải cầm ly rượu nhẹ nhàng vòng qua phần cổ thanh tú xinh đẹp của cô, dừng lại đợi người phụ nữ trong lòng cũng nâng ly theo tư thế đó.

Cơ thể Tang Du cứng đờ, cô hoàn toàn không ngờ ở nơi đông người như thế này mà Thẩm Tiên Phi lại thẳng thắn đến thế.

Áp sát vào lồng ngực phập phồng của anh, cảm nhận được sức mạnh ẩn giấu trong cơ thể, mỗi cử chỉ của anh đều đơn giản, tự tin, đầy hấp dẫn nhưng không kém phần nhã nhặn, Tang Du chỉ thấy tim mình đập rất nhanh.

“Mau uống đi!”, các vị khách bắt đầu thúc giục.

“Nếu cô không muốn bị tôi ôm thế này mãi thì nâng ly đi”, Thẩm Tiên Phi ghé sát tai cô thì thầm.

Mùi nam tính phảng phất bên tai, cánh tay phải nâng ly rượu của Tang Du bắt đầu run rẩy.

“Uống đi! Uống đi! Uống nhanh đi!”

Nghe mọi người hồi thúc, nở nụ cười xinh đẹp, Tang Du nâng ly, đưa lên môi.

Cuối cùng đã cảm nhận được động tác của cô gái trong lòng mình, Thẩm Tiên Phi uống cạn ly rượu.

Uống xong, Thẩm Tiên Phi vẫn chưa chịu buông tay, Tang Du nghiêng rằng nói nhỏ: “Anh buông tay ra được rồi đây”.

Cười cười, Thẩm Tiên Phi buông Tang Du ra, lùi xuống hai bước một cách tự nhiên.

Mọi người đều vỗ tay hoan hô, thậm chí có người còn đùa rằng: “Trai chưa vợ, gái chưa chồng, hay là phát triển đi”, họ sẽ đợi đến lúc uống rượu mừng, xem cảnh giao bôi thật sự.

Nụ cười nhạt nở trên gương mặt, Tang Du hơi ngước lên, thực ra trong lòng đã hỏi thăm hết lượt mười tám đời tổ tông của đám lưu manh kia rồi.

Uống xong ly rượu giao bôi, Thẩm Tiên Phi uống thay Tang Du như lẽ đương nhiên, dù đám người kia nói gì, anh vẫn không quan tâm, hoàn toàn làm theo ý họ. Sau mấy lượt, anh cảm giác dạ dày như có lửa thiêu đốt nhưng vẫn giữ nụ cười nhả nhặn, quyến rũ. Uống xong ly rượu cuối cùng, anh chậm rãi ngồi xuống cạnh Tang Du, cau mày, tự nhiên cầm ly rượu không của Tang Du lên và rót sữa chua vào, uống hết.

Ngạc nhiên nhìn Thẩm Tiên Phi sắc mặt đỏ hồng, Tang Du nuốt câu định nói vào miệng, anh đang đưa tay giữ trán, nhắm mắt, hàng lông mi nhú lại. Chỉ mấy giây, anh bỗng quay sang nhìn cô, đôi mắt đỏ vằn tia máu, khóe môi lại nở nụ cười ý nhị, sâu xa.

Nhìn ánh mắt mờ ám đó, Tang Du bỗng thất thần rồi phản ứng lại ngay, cô ho khê rồi quay mặt đi nơi khác.

Cuối cùng tiệc tan, người nào người nấy lôi lôi kéo kéo nhau ra về.

Tang Du đang định đi thì một vị tổng giám đốc đột nhiên xuất hiện chặn đường cô: “Tổng giám đốc Tang sao vội về thế? Phó tổng Thẩm vì uống rượu thay cô mà giờ nằm bò trên bàn rồi, cô không thể bỏ mặt cậu ta như thế được. Chủ tịch Hoàng, ngài nói xem có phải vậy không?”.

Tối nay Hoàng Kiến Quốc cũng uống hơi nhiều nên loạng choạng kéo Tang Du nói: “Bé con, chú giao tên Thẩm lại cho con, con ... phụ trách đưa cậu ta về nhà an toàn cho chú”.

Tang Du đang định từ chối thì Hoàng Hữu Tuyền lao lên: “Chị Tiểu Du, nể tình phó tổng Thẩm bọn em đã giúp chị uống rượu, chị nhất định phải đưa anh ấy về, giao anh ấy cho chị đấy. Em phải xem chủ tịch Ngụy, chủ tịch Giang thế nào rồi, đêm nay đúng là loạn quá”.

Nói xong, Hoàng Hữu Tuyền vội đến dìu Giang Hoài Thâm và mấy người kia.

Lúc đó, cấp dưới của Dương Chính Khôn là Tiểu Trương đến gần nói: “Tổng giám đốc Tang, giám đốc Dương và Tiểu Viên đều uống nhiều, tôi đưa họ về trước”.

Tang Du gật đầu, đang định nói thì Viên Nhuận Chi nồng nặc mùi rượu đã chồm đến.

“Chị à, em nói nhé, hôm nay em đã dẹp sạch cái đám hờn hĩnh của công ty GD rồi, còn đánh cho cái tên Liệt Dương kia một trận ở lối vào nhà vệ sinh, hần ta không dám nói ‘không’ nữa”, Viên Nhuận Chi nắc một cái, sau đó cười híp mắt, thì thào vào tai Tang Du, “Chị à, đi đường cẩn thận nhé, đừng ăn thịt học trường đó. He he he...”

Viên Nhuận Chi cười ngô nghê, ôm Tang Du hôn một cái rồi lão đảo trên đôi giày cao gót, bỏ đi.

“Tổng giám đốc Tang, vậy chúng tôi đi trước, chị đi đường cẩn thận”.

“Ừ, sáng mai mọi người đến công ty muộn một chút”.

Tiểu Trương gật đầu rồi cùng một đồng nghiệp khác dìu Dương Chính Khôn đi.

Day day huyết thái dương, Tang Du không biết tối nay là may mắn hay xui xẻo, quay lại nhìn người đàn ông đang nằm bò trên bàn, hai người của Hoàng Đình đang định xóc anh dậy.

Cô nhắm nghiền mắt, nếu biết sớm hôm nay thế này thì cứ để cô uống chết cho rồi.

Hai nhân viên Hoàng Đình dìu Thẩm Tiên Phi đến trước mặt Tang Du, vừa định lên tiếng thì cô đã nói: “Đừng nói gì hết, theo tôi”.

34. Chương 34

Mật mã

Thẩm Tiên Phi bị đẩy xuống ghế sau xe, đưa tay tháo cà vạt, lông mày nhíu chặt, anh nhắm nghiền mắt vẻ rất khó chịu.

Tang Du ngồi ở ghế phụ, bực bội nói: “Nếu anh muốn nôn thì nôn xong hãy lên xe, anh mà dám nôn trên xe tôi, tôi sẽ ném thẳng anh xuống Trường Giang”.

Mãi cũng không thấy anh đáp lại, lão Ngô cười nhìn Tang Du hỏi: “Tiểu thư, đi đâu?”.

Gân trên trán như sắp vỡ ra, Tang Du nghiêng rằng: “Hoa viên Minh Hồ Kim Sắc”.

Chiếc xe từ từ lăn bánh, Tang Du day day huyết thái dương. Tối nay cô uống không nhiều lắm nhưng không biết vì sao lồng ngực cứ thấy từng tức, đều do cái tên đáng ghét kia đã cướp mất không khí trong xe. Bất giác, cô lại nhớ cảnh giao bôi ban nãy, và cả vòng tay ấy...

“Tiểu thư, đến rồi.”

Đã đến hoa viên Minh Hồ Kim Sắc nơi Thẩm Tiên Phi ở, lão Ngô nhắc nhở Tang Du đang ngồi thần thờ bên cạnh.

“Ồ...”, hoàn hồn lại, Tang Du quay đầu nhìn Thẩm Tiên Phi ở ghế sau, anh hơi mở mắt, mỉm cười với cô.

Tang Du thấy anh cười thì hơi giận dữ: “Phó tổng Thẩm, xin hỏi nhà anh ở đâu?”.

“... Ngôi nhà phía trước”, Thẩm Tiên Phi mệt mỏi đáp.

Lão Ngô lại lái xe tiến lên một chút.

“Hình như không phải nhà này, nhà trên nữa”, Thẩm Tiên Phi lại nói.

Lão Ngô lại tiếp tục lái xe.

Ước chừng lão Ngô lái xe quanh hoa viên gần hai mươi phút, cuối cùng Tang Du không kìm được, bảo ông dừng xe rồi quay lại, giận dữ trừng mắt với Thẩm Tiên Phi, quát to: “Thẩm Tiên Phi, rốt cuộc là ngôi nhà nào? Chúng ta đã đi xe ba vòng quanh hồ rồi, chẳng lẽ anh say đến nỗi nhà mình là căn nào cũng không nhớ được sao?”.

Khóe môi nhướn lên, Thẩm Tiên Phi ung dung nói: “Tôi uống nhiều quá, không mở nổi mắt. Lần trước chẳng phải tổng giám đốc Tang đã đến nhà tôi rồi đấy sao? Sao cũng không nhớ?”.

Anh lại còn nhắc đến chuyện thừa dịp cô uống say rồi kéo về nhà một cách không xấu hổ nữa chứ.

“Tại sao tôi phải nhớ nhà anh?”, Tang Du nổi giận trước đôi mắt sáng lấp lánh ấy, “Thẩm Tiên Phi, tôi cho anh mười giây, nếu không nhớ ra nhà anh là căn nào thì cút ngay xuống xe, tôi không rảnh chơi đùa với anh”.

Day day huyết thái dương, Thẩm Tiên Phi thở dài: “Phía trước, căn thứ ba”.

Nhìn ngoài cửa sổ, thấy ngôi nhà Thẩm Tiên Phi nói, Tang Du tức đến nỗi không thốt được lời nào, vì ngôi nhà ấy là căn đầu tiên mà ban đầu họ dừng lại.

Cuối cùng đã đến nơi, lão Ngô dìu Thẩm Tiên Phi xuống xe.

Tang Du đưa ta a, nói với Thẩm Tiên Phi: “Thở vào cửa, chìa khóa”.

Thẩm Tiên Phi lừ đừ móc thẻ và chìa khóa đưa cho Tang Du. Đón lấy, Tang Du đi nhanh vào trong.

Vào thang máy, nhìn mật dãy chữ số, Tang Du do dự rồi bấm tầng mười tám, trong trí nhớ của cô thì nhà Thẩm Tiên Phi ở tầng mười tám.

Thẩm Tiên Phi đang tựa vách thang máy thấy thế thì cười khê: “Không ngờ cô vẫn nhớ nhà tôi ở tầng mười tám”.

Quay lưng lại, Tang Du cắn răng, chẳng buồn nói lại anh, chỉ muốn nhanh nhanh đưa anh về nhà, cô muốn về nghỉ sớm.

“Ding...”, cuối cùng cũng đến, Tang Du nhanh chóng ra khỏi thang máy, rẽ bên phải.

Thẩm Tiên Phi vừa ra khỏi thang máy, thấy thế mỉm cười, anh cũng cảm thấy vui vì cô không những nhớ số tầng mà còn nhớ cả nhà anh nằm ở đâu. Buông tay lão Ngô ra, anh nói nhỏ: “Cảm ơn, tôi tự đi được”.

Lão Ngô cười mờ ám: “Thẩm tiên sinh, lão Ngô không đưa về nữa. tôi xuống trước, phiền anh nói với tiểu thư là tôi đợi ở dưới, già rồi nên sợ độ cao”.

“Vâng, cảm ơn bác”, Thẩm Tiên Phi mỉm cười nhìn lão Ngô vào thang máy, sau đó đi về phía nhà mình.

Tang Du tra chìa khóa vào ổ, cảm nhận được anh đứng sau lưng không quay người lại mà chỉ hỏi: “Mật mã?”.

Thẩm Tiên Phi gác tay lên tường, hơi nghiêng người, cúi xuống nói khê vào tai Tang Du một dãy số: “001224”

Tay cứng đờ trên nút bấm, Tang Du đứng đờ tại chỗ bất động như thể hóa đá.

Cô mãi mãi cũng không quên hôm đó, 24 tháng 12 năm 2000, đêm Bình An năm ấy, sau khi đã để bụng đói mấy tiếng đồng hồ, anh đã mời cô ăn một bát mì.

Về sau, cô nghe lời anh, đến dạy võ cho võ quán, lúc cầm trên tay tháng lương đầu tiên, hai người cùng đến ngân hàng.

Anh nói: “Không ai lại dùng mật mã gốc cả”.

Cô nói: “Mật mã gốc thì có gì không ổn, lúc nhớ lại đơn giản, bấm vào rất tiện”.

Anh nói: “Thẻ ngân hàng của em mất thử xem. Đổi mật mã”.

Cô hỏi: “Đổi gì?”.

Anh đáp: “Tự nghĩ”.

Thế là cô bấm 001224, sau đó còn cưỡng ép anh đổi mật mã thẻ của mình thành 001224.

Anh hỏi: “Có nghĩa gì?”.

Cô nói: “Tự nghĩ”.

Cắn răng đứng đó, bất động, Tang Du chỉ thấy tay mình đang run rẩy.

Sao anh vẫn dùng mật mã ấy?

Thấy Tang Du không nhúc nhích, Thẩm Tiên Phi chau mày ngờ vực, sau đó choàng tay phải qua vai Tang Du, bấm dãy số sáu chữ trên khóa cửa.

“Tít tít”, khóa điện tử mở ra.

Thẩm Tiên Phi vẫn không chịu bỏ tay ra, một tay chống tường, tay kia đặt trên ổ khoá, vừa khéo là hai phía của Tang Du, khóa cô lại bên trong phạm vi của anh.

Khàn giọng, anh khê hỏi: “Có vào trong ngồi một lát không?”

Tang Du sức tỉnh, cách một làn áo mỏng cô có thể cảm nhận được sự tiếp xúc ấm nóng và mạnh mẽ của anh, càng nghĩ thấy rõ mùi rượu phảng phất quanh anh nhưng không hề nồng nặc, nhận ra tư thế này, cô đẩy phát Thẩm Tiên Phi ra.

Anh lùi lại mấy bước, lảo đảo một lúc rồi đứng vững lại, anh bắt lực cười, mặt mũi nói: “Cô không nhập mật mã nên tôi tự làm”.

Lòng ngực phập phồng, Tang Du không ngờ anh lại vô sỉ đến thế.

Nhìn hành lang cực kỳ yên tĩnh, cô không thấy lão Ngô đâu nhưng lại nhìn thấy nụ cười thấp thoáng trên gương mặt anh, cô trừng mắt một cái rồi nghiêng răng đi về phía thang máy, tay nhấn mạnh vào nút bấm.

Thang máy đến, cô im lặng vào trong.

Cảm thấy hụt hẫng, nhìn bóng Tang Du bỏ đi, đôi mắt Thẩm Tiên Phi như ánh lên vẻ quyến luyến, bịn rịn, đến khi bóng cô hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt, anh mới thở dài bước vào nhà.

Trong phòng khách tối mịt.

Mẹ đã đi du lịch theo đoàn, không ai chờ cửa anh.

Không bật đèn, anh ngồi xuống sofa thẩn thờ.

Hôm nay anh thật lạ, ngay cả chính bản thân anh cũng không hiểu rốt cuộc là tâm trạng sao nữa. Nếu ban nãy cô không đẩy anh ra, chỉ cần một giây nữa thôi, anh nghĩ mình sẽ ôm chặt cô vào lòng, cảm giác muốn được ôm cô khiến anh cũng cảm thấy nghi ngại. Rốt cuộc là vì những chuyện cũ anh không nhớ mới khiến anh tò mò về cô, hay do bản thân cô cuốn hút anh? Anh thật sự không rõ, giới hạn ấy hoàn toàn mơ hồ.

Trong màn đêm tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng cao gót nện trên nền đất.

Tiến đến chiếc Bentley, mở cửa xe, Tang Du ngồi vào trong “Rằm” một tiếng đóng cửa lại.

Lão Ngô quay đầu, cười hỏi: “Tiểu thư, sao xuống nhanh thế?”.

“Chú Ngô, sau này xin chú đừng tự quyết định nữa”, giọng Tang Du có vẻ không vui.

Lão Ngô vẫn cười: “Tôi sợ độ cao. Tiểu thư, đi đâu đây?”.

“Về sơn trang Thiên Hằng”, Tang Du lấy tay đỡ trán.

Cô rất phiền muộn, lòng ngực từ lúc nãy đến giờ vẫn thít chặt đến đau nhói, sao anh vẫn dùng mật mã ấy? Năm năm trước không nói gì mà bỏ đi nhưng vì sao vẫn còn dùng dãy số đó? Anh sẽ không ngu ngơ đến mức không hiểu ý nghĩa của mật mã ấy. Nếu năm năm trước đã tuyệt tình đến vậy, tại sao còn tỏ vẻ quyến luyến mỗi tình cũ làm gì nữa?

Cô luôn muốn hỏi anh, năm năm trước rốt cuộc là vì sao ngay cả giải thích anh cũng không làm? Nhưng lần nào đối diện với anh, lòng tự trọng và sự kiêu ngạo trong cô cũng nhắc cô không được làm thế.

Lấy di động ra khỏi túi xách, cô bật danh bạ điện thoại, tìm số của anh và gọi.

Tha thứ cho ngày mưa đã mang anh đi

Trong đêm tối khi bắt chợt tỉnh giấc

Phát hiện ra cuối cùng em không còn rơi nước mắt

...

Phòng khách tĩnh lặng đến độ chỉ còn lại bụi và tàn thuốc đang nhảy múa, bản nhạc mang chút thương cảm ấy bỗng vang lên, khiến Thẩm Tiên Phi đang chìm đắm trong suy nghĩ giật nảy mình. Lấy điện thoại ra, trong bóng tối, trên màn hình nhấp nháy cái tên đã chiếm cứ suy nghĩ anh từ lúc vào nhà đến giờ, khoảnh khắc ấy, anh căng thẳng đến độ bàn tay cầm di động cũng run lên.

Nhấn nút nghe, anh khàn giọng nói, “Chào cô”, lập tức anh nghe thấy chất giọng mạnh mẽ cuồng quýt của Tang Du: “Thẩm Tiên Phi, tại sao? Tại sao anh còn dùng mật mã đó?”.

Mật mã?!

001224?!

Cho dù là thẻ ngân hàng, email, thẻ cửa, hoặc những thứ khác, anh đều dùng mật mã đó đã năm năm rồi... Đột nhiên anh chợt nhận ra, lẽ nào dãy số đó có liên quan đến cô?!

Trong tích tắc anh không biết trả lời cô thế nào, chỉ thốt ra một chữ: “Tôi...”, Bống không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào anh vội vàng đứng lên, “A lô” mấy tiếng, vẫn không thấy gì, khi nhìn điện thoại thì màn hình kết nối cuộc gọi đã ngắt. Anh vội vàng gọi lại, bên kia vắng đến, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy”.

“Khỉ thật”, Thẩm Tiên Phi rửa mặt một tiếng, đi qua đi lại trong phòng khách.

Không lâu sau, anh đã lao ra ngoài.

“Tại sao năm năm trước anh không thêm giải thích đã bỏ đi Anh? Bây giờ về rồi, tại sao anh vẫn không giải thích cho em, tại sao vẫn dùng mật mã đó? Thẩm Tiên Phi, anh nói đi chứ, tại sao?!” Tang Du gần như hét đến khản giọng, đồng thời cô lại nghe tiếng vang lên chuông báo hiệu tắt máy, cô điên loạn ném di động lên ghế ngồi. Khó khăn lắm mới vứt bỏ tự trọng và kiêu ngạo để hỏi anh, thế mà di động của cô lại hết pin.

Cô luôn mong đợi, đợi anh giải thích, cho dù đợi năm năm cô cũng cam lòng. Không, chẳng có gì cả. Từ khi anh về, cho đến khi gặp lại cô, tối qua rồi tối nay, anh vẫn chẳng nói gì.

Tóm lại muốn cô phải làm như thế nào đây?

Năm năm trước, cô có thể bùng nổ, có thể điên cuồng, có thể bất chấp tất cả, muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói nhưng giờ đây cô đã bị thời gian rút cạn chỉ còn lại thể xác, sự bùng nổ và nông nổi thời trẻ đã bị bào mòn rồi.

Cô còn đợi chờ gì nữa? Số điện thoại Chi Chi đưa cho cô, cô vẫn giữ trong máy, miệng thì nói mãi mãi không muốn gặp lại người đàn ông đó nhưng cô lại không quên được anh mà tìm đến bác sĩ tâm lý.

Kiếp này cô đã mắc nợ ai? Mẹ cô vì muốn trả thù, muốn thay cô giữ lại Tang thị đã phí công sắp đặt một vụ tai nạn xe, còn dụ dỗ bố cô cùng đi đến con đường tử vong, bỏ lại mình cô trên thế gian này.

Lẽ nào sự điên cuồng thời trẻ lại đổi lấy nỗi cô độc và đơn chiếc như bây giờ.

Nhắm nghiền mắt, cố gắng kiềm chế cảm xúc, khi nắm tay buông ra, cô chạm phải một chiếc áo mềm mại. Quay sang, cô thấy áo khoác ngoài và cả cà vạt của Thẩm Tiên Phi.

Túm lấy, cô giận dữ định ném ra ngoài xe, lão Ngô thấy thế vội vàng kêu lên: “Tiểu thư, cô ném ra ngoài sẽ có thể gây tai nạn đấy”.

Đóng cửa sổ lại, cô ném áo lên ghế trước rồi nói: “Lúc dừng xe chú vứt ngay cho cháu”

35. Chương 35

Chương 35: Mật trí mang tính chọn lựa

Đêm ấy sau khi Thẩm Tiên Phi ra ngoài, anh gọi xe đến thẳng căn nhà nhỏ kia, bấm chuông gần mười lăm phút cũng không thấy Tang Du mở cửa, cuối cùng bị hàng xóm mắng đuổi đi, anh mới nhận ra cô không về đây.

Nhìn Thẩm Tiên Phi cứ ngồi thẩn thờ, A Mục chạm vào anh, “Đang nghĩ gì thế? Sắp có kết quả rồi”.

Thẩm Tiên Phi giật mình, nhìn Giáo sư Châu, chủ nhiệm khoa mặc áo blouse trắng ngồi xuống bàn, đưa một tấm phim chụp CT treo trên tường, bật đèn rồi chỉ vào đó: “Nhìn tấm phim này, đây có dấu vết đã từng chịu va đập, theo tình trạng mà cậu nói thì không loại trừ khả năng não bộ bị tổn thương dẫn đến mất trí nhớ. Thẩm tiên sinh, cậu có thể xác định thời gian đầu cậu bị thương không?”.

“Khoảng năm năm trước, quãng thời gian trước khi tôi ra nước ngoài, tôi gặp một đám côn đồ cướp của nên đã đánh nhau với chúng. Tình hình cụ thể thì... có lẽ do thời gian quá lâu nên không có ấn tượng sâu sắc. Khi tỉnh dậy thì tôi đã nằm trong bệnh viện, đầu băng kín rồi. Lúc đó sau khi tỉnh lại, tôi không nhận ra có gì khác thường. Bác sĩ nói vết thương của tôi không có gì đáng ngại, khoảng một tuần sau là có thể ra viện. Lúc đó visa đã làm xong, mọi thủ tục đều hoàn thành, vì đầu bị thương nên tôi còn tìm bác sĩ để viết giấy chứng minh, cam kết rõ với công ty hàng không, sau đó ra nước ngoài, căn bản không nghĩ rằng mình lại có khả năng mất trí nhớ”, Thẩm Tiên Phi nhủ mày.

Ngẫm nghĩ, Giáo sư Châu nói: “Theo tình trạng bệnh của cậu thì phù hợp với sự mất trí mang tính lựa chọn mà chúng tôi thường nói”.

“Mất trí mang tính lựa chọn?”

“Đúng, chuyện này bác sĩ Mục chắc biết rõ”, Giáo sư Châu đáp.

A Mục đăng hăng rồi vỗ vai Thẩm Tiên Phi, nghiêm túc nói: “Là thế này, từ góc độ tâm lý học, hiện tượng này được gọi là sự lãng quên con người. Quên lãng được giải thích bởi bốn loại lý luận là lý luận suy thoát, lý luận can thiệp, lý luận đè nén và lý luận đồng hóa, mà lý luận đè nén trong đó cho rằng lãng quên là vì chúng ta không muốn nhớ lại nỗi đau hoặc những quá khứ đáng sợ mà tạo nên”.

Nheo mắt lại, Thẩm Tiên Phi nhìn A Mục, hỏi: “Bác sĩ Mục có thể nói ngắn gọn hơn?”.

Giáo sư Châu cười nói: “Đơn giản là khi một người chịu phải sự kích thích bên ngoài hoặc não bộ bị va đập mạnh, trung khu ký ức trong đại não vì để bảo vệ bản thân hoặc để tránh những kích thích mà đã chọn lựa che giấu những ký ức đau khổ, cũng tức là, trong tiềm thức đã chọn lãng quên một số người hoặc vật mà bản thân không muốn nhớ hoặc muốn trốn tránh”.

Trong tiềm thức đã chọn lãng quên một số người hoặc vật mà bản thân không muốn nhớ hoặc muốn trốn tránh.

Ấn vào huyết thái dương, Thẩm Tiên Phi cau mày nhìn Giáo sư Châu, rồi lại nhìn A Mục: “Cũng có nghĩa là năm năm trước có thể tôi đã bị kích thích rồi gặp đúng bọn cướp đó, não bộ bị tổn thương, do đó để trốn tránh, tôi chọn cách lãng quên?”.

Giáo sư Châu gật đầu.

Trái tim Thẩm Tiên Phi nặng trĩu.

“Giáo sư Châu, tôi muốn hỏi... tôi có thể phục hồi lại ký ức đó không?” Tuy cường bức A Mục vi phạm đạo đức nghề nghiệp và chịu trách nhiệm về pháp luật, anh mới biết quá khứ ấy nhưng từ sâu thẳm trái tim, anh rất muốn biết về sau đã xảy ra chuyện gì. Lần nào nghe trộm hồi ức của Tang Du trong phòng khám, thấy gương mặt đau khổ của cô, tim anh cũng nhói đau.

Giáo sư Châu nói: “Ừ, có thể rất nhanh sẽ hồi phục, cũng có thể mãi mãi không hồi phục được. Nhưng tiếp xúc nhiều với người ấy, cố nhớ lại quá khứ sẽ có lợi cho bệnh tình của cậu, không chừng ngày mai sẽ nhớ ra ngay, về mặt này thì tôi có thể phải thỉnh giáo Tiểu Mục rồi”.

“Cảm ơn giáo sư Châu, phiền giáo sư quá.”

“Chàng trai, chúc cậu may mắn”, Giáo sư Châu vỗ nhẹ vào vai Thẩm Tiên Phi.

Ra khỏi phòng khám, Thẩm Tiên Phi lặng lẽ không nói.

A Mục đuổi theo, khoác vai anh, đùa cợt: “Nhà thiết kế Thẩm ơi, có cần tư vấn không? Nể tình là bạn học lâu năm, giảm 20% cho cậu”.

“Buồn cười lắm à?”, Thẩm Tiên Phi lạnh lùng.

A Mục nhún vai: “Haizzz, theo những hiện tượng đó thì điều duy nhất có thể giải thích là năm đó cậu yêu rất mãnh liệt và đau khổ, giữa cậu và cô ấy có lẽ có khúc mắc gì đó không giải quyết được nên cậu mới lựa chọn lãng quên. Từ nội dung ‘tâm sự’ mà Tang Du kể thì tôi có thể chắc chắn trăm phần trăm là cô ấy vẫn còn tình cảm với cậu. Bây giờ đã chứng thực cậu quên quãng thời gian đó rồi, vậy tiếp theo cậu sẽ làm thế nào? Nói cô ấy biết cậu mất trí nhớ chứ?”.

Thẩm Tiên Phi càng im lặng.

Hôm nay trước khi đến bệnh viện, anh đã lên mạng tìm kiếm thông tin có liên quan đến chứng mất trí nhớ của mình, không ngờ anh lại thật sự chọn lãng quên. Mọi người anh đều nhớ, chỉ quên mỗi cô. Quên lãng cô và những chuyện có liên quan đến cô, là tiềm thức anh đã chọn cách trốn chạy, tránh né cô... Tại sao phải trốn tránh cô... Anh không dám nghĩ theo hướng A Mục nói, anh yêu quá mãnh liệt, quá đau khổ... A Mục lại nói: “Có cần nói với cô ấy là cậu mất trí nhớ không? Chưa biết chừng bệnh cô ấy không cần thuốc cũng tự lành đấy”.

Thẩm Tiên Phi khựng lại, sắc mặt trắng bệch nhìn A Mục, bất ngờ mắt bình tĩnh găm lên: “Nói cô ấy biết? Tôi phải nói thế nào? Bây giờ tôi chạy đến bảo rằng: ‘Tang Du, anh mất trí nhớ, mà lại là mất trí mang tính chọn lựa. Thẩm Tiên Phi này nhớ mọi người, mọi việc, nhưng chỉ quên có một mình em, không nhớ những chuyện có liên quan đến em. Bởi anh muốn trốn tránh em nên vì tự bảo vệ mình anh đã quên hết ký ức về em. Những lời em nói với bác sĩ tâm lý anh cũng nghe hết rồi, em luôn không quên được anh, nếu đã có quá khứ như vậy thì chúng ta bắt đầu lại nhé.’ Bảo tôi nói thế à?! Phải không?! Cô ấy có thể chấp nhận chuyện tôi nhớ tất cả nhưng lại quên cô ấy không?! Cô ấy đang vật vã bên bờ vực đau khổ, có phải tôi nên đâm cô ấy một nhát dao nữa không? Mẹ kiếp, tôi phải nói với cô ấy thế sao?”.

Thẩm Tiên Phi điên cuồng đá mạnh vào gốc cây bên cạnh.

“A Phi, cậu bình tĩnh”, A Mục giật bản mình trước biểu hiện của Thẩm Tiên Phi, vội vàng ngăn anh lại. Lần đầu thấy Thẩm Tiên Phi như thế là khi bạn học mắng anh là con trai của gia đình tù tội, chuyện đã qua lâu rồi, A Mục lại nhìn thấy A Phi mất bình tĩnh như vậy.

Thẩm Tiên Phi cảm thấy rất nực cười, bắt đầu tự cười nhạo chính mình, thì ra bản thân là kẻ nhu nhược, vì trốn tránh mà khiến một người con gái tổn thương suốt năm năm trời và nguyên nhân buồn cười nhất là có thể anh đã quá yêu cô gái đó.

Quá yêu... Anh vốn không xứng với chữ đó.

“Mẹ kiếp, từ đầu chí cuối tôi chỉ là một thằng yếu đuối, lại để một người con gái phải chịu đựng nỗi đau khổ một mình”, Thẩm Tiên Phi hất tay A Mục, giận dữ đi về phía bãi đậu xe.

A Mục dứt hai tay vào túi quần, nhìn bóng người bạn thân khuất dần, bất giác thở dài, xem ra anh phải nghiên cứu tâm lý học tình yêu, như thế có lẽ mới giúp được hai người đáng thương ấy.

Từ khi Tang Du tiếp quản Tang thị, ngày nào cô cũng bận tới tám mặt mũi, thường xuyên quên ăn trưa, nên bất đắc dĩ phải nhờ Viên Nhuận Chi mua thật nhiều mì tôm để trong văn phòng. Công trình xây dựng khách sạn Hoàng Đình đã khởi công, cô càng bận rộn hơn, hôm nay cô lại quên xuống nhà ăn dùng bữa, đến tận hai giờ chiều mới nấu mì tôm ăn.

Đang ăn thì Viên Nhuận Chi gõ cửa: “Tổng giám đốc Tang, có một người bí ẩn tặng ‘hoa’ cho chị”. Viên Nhuận Chi nhìn chậu hoa xương rồng trong tay, cô cảm thấy nên gọi nó là bonsai thì đúng hơn.

“Tặng hoa? Hoa gì?”, Tang Du ngẩng lên nhìn chậu hoa xương rồng nhỏ trong tay Viên Nhuận Chi, “Ai rảnh rồi thế? Đi tặng thứ này bao giờ”.

“Không biết. Có thiệp đây ạ”, Viên Nhuận Chi đặt chậu cây lên bàn Tang Du, đưa thiệp cho cô.

Mở ra xem, nét chữ trên đó rất mạnh mẽ:

Thử ban đầu Thượng đế tạo ra vạn vật, xương rồng là thứ mềm yếu nhất thế gian. Dưới những cái gai bao bọc mạnh mẽ là những giọt lệ màu xanh yếu mềm. Ngôn ngữ của xương rồng, là sự kiên cường cô độc.

Ký tên: Mark.

Viên Nhuận Chi tỏ vẻ bí ẩn: “Kiên cường cô độc? Người tên Mark tặng hoa cho chị chắc là quen chị đây”. “Thần kinh, người này là ai? Không quen, mang ra ngoài vứt đi”, Tang Du ném thẳng tấm thiệp vào sọt rác.

Người gì biến thái thế? Lại còn tặng xương rồng cho cô, rồi còn câu ngôn ngữ của hoa nữa, muốn nói gì đây?

Viên Nhuận Chi nhìn chậu xương rồng bé nhỏ, nhớ đến câu nói lúc nãy: kiên cường trong cô độc, ai tặng cho chị ấy thứ này nhỉ? Hình như rất hiểu chị ấy thì phải.

Chậu xương rồng bé nhỏ trông rất đẹp, nếu vứt đi thì tiếc quá. Loại thực vật lười biếng không cần tưới nước, hơn nữa còn làm sạch không khí, học tỷ lại thích hút thuốc, để lại cũng tốt.

Viên Nhuận Chi nghĩ thế rồi bưng chậu cây về chỗ mình, sau đó đặt lên chiếc tủ phía sau.

Một tuần sau, trên tủ của mọi người trong văn phòng Tổng giám đốc đều có một chậu xương rồng nho nhỏ, phòng Tài vụ bắt đầu nhận “lịch hẹn” với những chậu xương rồng với văn phòng Tổng giám đốc, nghe nói đơn hẹn đã xếp đến mười lăm ngày sau.

“Viên Nhuận Chi, chị bảo em vứt cái thứ đó đi cơ mà, ai bảo bày trên tủ phía sau hả?”, Tang Du nhún nhin một tuần cuối cùng đã nổi giận.

Không biết ai rảnh rỗi lại tặng xương rồng cho cô mỗi ngày như thế, sau đó còn có cả thiệp, hôm nay chúc cô làm việc vui vẻ, ngày mai lại chúc tâm trạng thư thái. Quỷ thật, cái người tên Mark ấy, ngày nào cũng tặng thứ này, tâm trạng cô tốt được chỗ nào chứ? Cái chậu xương rồng chướng mắt ấy giống như đang ví von cô là hồ giấy, bên ngoài mạnh mẽ, thực chất nội tâm lại yếu đuối vô cùng.

Kẻ nào vừa nhắm nhĩ vừa ác độc vậy?

Cô phạm lỗi với ai chứ.

Tang Du nghĩ mãi cũng không ra, lần này cô lại thấy Viên Nhuận Chi không vứt đi mà còn để ở tủ sau lưng, mà mỗi người lại một chậu nên lửa giận bốc lên bùng bùng.

“Tổng giám đốc Tang, em thấy loại thực vật như xương rồng rất tốt mà. Xem này, trông vừa mỹ quan lại phóng khoáng, quan trọng nhất là nó bảo vệ môi trường, làm sạch không khí, em nghe nói có thể chống bức xạ, giống những người suốt ngày ngồi làm việc với máy vi tính...”, Viên Nhuận Chi lại bắt đầu liệt kê ưu điểm của xương rồng.

“Đủ rồi! Viên Nhuận Chi, chị cho em mười phút, xử lý hết đám xương rồng trong công ty”, Tang Du chỉ chậu xương rồng trên tủ, quát to, “Còn nữa, chị bảo em điều tra tên tâm thần đó đã tìm được chưa?”.

“Tổng giám đốc Tang, chuyện đó...”, Viên Nhuận Chi đang định nói chưa tìm ra thì cô bé ngày nào cũng mang xương rồng đến lại ôm một bó hoa hồng to bước vào.

“Vẫn tặng cho cô Tang Du, phiền ký nhận”, cô bé mang hoa đưa cho Viên Nhuận Chi.

Viên Nhuận Chi nhìn bó hoa hồng to đẹp rực rỡ, không dám nhận.

Tang Du nheo mắt, cầm bút lên rồi ký tên vào hóa đơn, cô đón lấy hoa rồi hỏi: “Tôi muốn hỏi là người mỗi ngày tặng hoa cho tôi là ai?”.

“Rất xin lỗi, tôi chỉ phụ trách mang hoa”, cô bé mỉm cười rồi ra ngoài.

Ôm bó hoa hồng to trong tay, theo lý thì mỗi cô gái khi nhận được hoa hồng đều vui mừng như điên, nhưng trước khi nhận được hoa hồng, người này đã phải nhận xương rồng cả tuần liền, nếu vẫn sung sướng thì đúng là kỳ tích.

Mở thiệp ra, cô muốn xem thử cái tên Mark kia hôm nay nói những lời vớ vẩn gì.

Nhưng sau khi xem nội dung, Tang Du sửng sờ.

Vì người tặng hoa hồng không phải Mark mà là Thẩm Tiên Phi. Để cảm ơn lần trước đã đưa anh về nhà, anh hẹn cô buổi tối dùng cơm ở Liên Viên.

Tâm thần! Tang Du thềm rửa trong bụng, ném tấm thiệp vào sọt rác, sau đó cũng vứt luôn bó hoa đi, nói với Viên Nhuận Chi: “Sao còn đứng đó? Bảo người dọn vệ sinh đến xử lý đám xương rồng, còn nữa, bó hoa này cũng quẳng đi luôn”.

“Vâng, vâng, đi ngay đây ạ”, Viên Nhuận Chi ôm chậu cây của mình đi trước tiên, sau đó dọn hết ba chậu còn lại.

Ngồi xuống bàn làm việc, Tang Du day day huyết thái dương, không thể ổn định tâm trạng để làm việc nổi vì bó hoa hồng của Thẩm Tiên Phi.

Lúc ấy, bản nhạc Tha thứ quen thuộc lại vang lên.

Tha thứ? Lúc đầu khi nghe bài này, cô cảm thấy người con gái trong bài hát chính là cô.

Nhớ nhưng như một cánh cửa khép không chặt. Trong không khí có những hạt bụi hạnh phúc,

Nếu không thì vì sao khi nhắm mắt lại thấy đau đớn đến thế...

Mỗi đêm khi nhắm mắt, lồng ngực như có hàng trăm hàng vạn cây kim đâm vào, bây giờ chỉ có làm việc không ngừng, bận rộn không ngơi tay, cô mới có thể tạm quên vết thương kia.

Di động lại reo lần thứ hai, thấy số lạ gọi đến, Tang Du nghe máy: “A lô, xin chào!”.

“Chào Tổng giám đốc Tang, tôi là Thẩm Tiên Phi của Hoàng Đình. Cô đã nhận được hoa chưa?”, bên kia văng đến giọng nói mà cô vừa muốn nghe nhất lại vừa không muốn nghe nhất.

“Nhận được rồi, cảm ơn Phó tổng Thẩm.”

“Không biết tối nay Tổng giám đốc Tang có thời gian không?”

Sững người, Tang Du hỏi: “Việc công? Việc tư?”.

“Việc tư.”

“Xin lỗi, không rảnh.”

“Vậy việc công?”

“Xin lỗi, tan sở rồi tôi không muốn nói đến việc công.”

“Tổng giám đốc Tang cố ý tránh mặt tôi sao?”

“Anh muốn thế nào?”, Tang Du nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tôi chỉ muốn cảm ơn cô, mời cô ăn bữa cơm”, Thẩm Tiên Phi nói.

Im lặng, Tang Du không trả lời.

Thẩm Tiên Phi lại hỏi: “Vậy tối mai thì sao?”.

“Cũng không rảnh, tuần này tôi đều bận”, Tang Du không nghĩ gì, từ chối thẳng thừng, im lặng một lúc lại nói, “Cảm ơn thịnh tình của anh, hôm đó chẳng qua là thuận tiện giúp đỡ, huống hồ Phó tổng Thẩm cũng uống đỡ tôi nhiều”.

“Không sao, một năm ba trăm sáu mươi ngày dài như thế, tôi tin Tổng giám đốc Tang sẽ có ngày rảnh rỗi”, giọng Thẩm Tiên Phi bên kia có vẻ rất kiên trì, “Làm phiền rồi, hôm khác sẽ hẹn lại, bye bye”.

“Vâng”, cúp máy, Tang Du day day giữa hai mắt, dựa vào lưng ghế.

Tiếp khách tiệc tùng suốt một tuần khiến cô rất mệt mỏi. Tối nay cô phải thư giãn, đến Chính Đạo luyện võ mới được.

Sau khi điều hành Tang thị, cô đã mua Chính Đạo, đồng thời đầu tư mở một chuỗi cửa hàng ở thành phố N, chỉ trong hai năm đã phát triển lên hơn hai mươi cửa hàng. Tuy thân phận bây giờ và trước kia đã khác nhưng cô vẫn đảm nhiệm vai trò võ sư như trước.

Cầm điện thoại lên, muốn gọi cho Tăng Tử Ngạo, hẹn anh đến Chính Đạo luyện tập nhưng nghĩ anh đã kết hôn rồi nên cô lại thôi.

Sau này, cô không còn tìm được một người bạn nào có tấm lòng cởi mở như Tăng Tử Ngạo nữa.

Cô độc mãi mãi luôn ở bên cô, hạnh phúc mãi mãi chỉ là bến bờ xa vời.

36. Chương 36

Chương 36: Không có lý do, làm sao tha thứ

Tan sở, Tang Du lái xe thẳng đến Chính Đạo.

Lúc đi ngang quầy phục vụ chính, cô bị nhân viên gọi lại, rồi một gương mặt quen thuộc xuất hiện.

Hơi sững sờ, cô không ngờ Thẩm Tiên Phi lại biết tới nay cô đến võ quán. Nhất định là Chi Chi đã bán đứng cô, xem ra ngày mai cô phải dạy cho cô nàng một bài học, nhắc cô nàng phải làm sao mới có thể là một trợ lý đạt chuẩn.

“Tổng giám đốc Tang, vị Thẩm tiên sinh này nói chị giới thiệu đến đăng ký, hơn nữa còn chỉ đích danh chị dạy nữa”, cô gái ở quầy tiếp tân tỏ vẻ khó xử, vì Tổng giám đốc Tang đến không định kỳ, cô thật sự không thể sắp xếp lịch học cho vị khách này, tuy anh ấy rất đẹp trai, muốn nói chuyện thêm với anh nhưng thực sự không thể đáp ứng yêu cầu đó được.

Thẩm Tiên Phi cười nhả nhận: “Tổng giám đốc Tang, cuối cùng cô cũng đến, đã hẹn là giới thiệu tôi tới đây sao cô lại đến muộn thế”.

Tang Du hơi nheo mắt, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Hơi nhếch môi, cô mỉa mai: “Phó tổng Thẩm, anh chắc chắn mình muốn học Taekwondo?”.

Nụ cười trên gương mặt vẫn rạng rỡ, Thẩm Tiên Phi tiến đến gần cô: “Phải, cô phải cho tôi học với mức giá ưu đãi đây”.

“Ok, không thành vấn đề.” Tự động dăng mình để bị hành hạ, cô sao bỏ qua được, quay lại nói với cô gái tiếp tân, “Giảm 2% cho Phó tổng Thẩm theo bảng giá, đồng thời làm một thẻ VIP cho anh ấy”.

“Hả? Giảm 2%?”, cô gái tiếp tân ngẩn người, bình thường mọi người đến học đều giảm 12%, tại sao bạn của Tổng giám đốc Tang lại phải chịu giá cao chứ.

“Không biết có phải tôi hoa mắt không, nhưng bảng giá trên tường kia hình như viết là giảm 12% vào mùa hè”, Thẩm Tiên Phi nhíu mày.

Quay lại nhướn mày, Tang Du nhếch môi: “Đúng thế, giảm 12%, nhưng chẳng phải Phó tổng Thẩm đã chỉ định tôi dạy sao?”

Giá của tôi không giảm, giảm 2% cho anh là do chính tôi bỏ ra. Nếu anh thấy giá cao thì có thể không học mà”.

“Nếu Tổng giám đốc Tang đích thân dạy thì sao tôi có thể để cô thất vọng được”, Thẩm Tiên Phi lấy thẻ tín dụng trong ví ra, đưa cho cô tiếp tân, “Làm phiền cô”.

Cô gái tiếp tân vừa định nhận thẻ thì Tang Du đã chặn lại.

“Xin lỗi, chỉ nhận tiền mặt, không quẹt thẻ. Nếu Phó tổng Thẩm không mang đủ tiền thì ra ngoài rẽ tay phải đi khoảng một trăm mét, có khu đặt máy ATM của ngân hàng”, nói xong, Tang Du đi đến phòng thay

đồ, thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Thẩm Tiên Phi, cô lại nói, “Tôi lên lớp ghét nhất là học sinh đến muộn, người đến muộn bao giờ cũng phải chịu phạt nghiêm khắc. Phó tổng Thẩm, chúc anh may mắn”.

Nhìn theo bóng Tang Du, Thẩm Tiên Phi hơi nhướn môi để lộ một đường cong hoàn hảo.

Tang Du thay quần áo xong đứng khởi động trên sàn tập, đang chuẩn bị tìm một học viên ra để thị phạm thì thấy Thẩm Tiên Phi mặc võ phục trắng tiến vào.

“Anh đến muộn”, Tang Du khoanh tay đứng giữa sàn tập, vẻ mặt nghiêm túc.

“Ngân hàng không ở bên phải mà ở bên trái”, Thẩm Tiên Phi giải thích.

“No more excuses!” Tang Du lạnh lùng cắt ngang, chỉ một học viên mới vào khác bên cạnh, “Tôi nay anh sẽ thay cậu ta làm thị phạm cho mọi người”.

Ngẩn người, Thẩm Tiên Phi nhíu mày: “Cô chắc chứ?”.

“Vì anh học lần đầu, không hiểu gì cả nên tôi cho phép anh tấn công tôi dùng bất kỳ phương thức nào. Anh chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm khắc của Tang Du, Thẩm Tiên Phi bỗng cảm thấy cô như thế thật quen thuộc nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu, có lẽ là trong trí nhớ mấy năm trước mà anh đã mất đi.

Anh gật đầu.

Mặt đối mặt, hai người cúi chào.

Thẩm Tiên Phi chưa phản ứng kịp thì Tang Du đã đá về phía anh, theo phản xạ anh đưa tay lên đỡ, khi chân cô đá vào cánh tay, anh vội lui lại mấy bước, đứng vững lại, đồng thời xoa xoa cánh tay.

“Chiêu này là đá trước, cũng là căn bản nhất”, liếc Thẩm Tiên Phi, Tang Du giải thích với học viên, “Taekwondo biến hóa khó đoán, cách đá chân đẹp và phóng khoáng đã nổi tiếng thế giới, được mọi người gọi là nghệ thuật đá, đó là đặc điểm quan trọng phân biệt Taekwondo với các môn võ thuật khác. Phép chân của Taekwondo biến hóa đa dạng và linh hoạt, tính linh hoạt đối với cơ thể người, tính nhạy cảm với phản ứng của đại não, tính ổn định khi cơ thể vận động đều có những yêu cầu rất cao, nó là sự thử thách với chức năng cơ thể con người và tổng hợp thể năng. Còn lúc này anh ta phản ứng không đủ nhanh, cơ thể không đủ linh hoạt”.

Giọng Tang Du đầy vẻ châm biếm.

Không ngờ cô lại đánh thật, Thẩm Tiên Phi nhíu mày nhìn cô, xem ra hôm nay cô không lợi dụng cơ hội để giải tỏa ức chế thì sẽ không tha cho anh. Thở dài, anh chỉ có thể chịu đựng.

Đêm ấy anh đã nghĩ rất lâu.

Mẹ nói đúng, hôm nay sau năm năm, anh phải lựa chọn lại, bắt buộc phải hiểu rõ mình muốn gì. Tuy khoảng ký ức ấy đối với anh rất quan trọng, anh Tất muốn biết trong mấy năm đó rốt cuộc anh và cô đã yêu nhau thế nào, nhưng anh sẽ không nhắc đến chuyện mình mất trí nhớ với cô, nếu chọn lựa lại từ đầu, tuyệt đối không phải vì biết sự tồn tại của quá khứ ấy, cảm thấy hổ thẹn mà chọn cô. Bây giờ đối với anh, ký ức cũ có quay lại hay không cũng chẳng quan trọng, quan trọng là anh đã bị cô thu hút, anh hiểu rất rõ rằng mình không thương xót cô vì hồi ức năm năm trước mà là trái tim đã bất giác rung động vì cô.

Thế nên nhớ ra cũng tốt mà không nhớ ra cũng được, anh đã quyết định theo đuổi cô.

Biệt ly năm năm, chỉ để gặp lại nhau hôm nay.

Sau một cuộc thị phạm, Thẩm Tiên Phi trở thành bao cát của Tang Du, Tang Du triển khai đủ mọi quyền cước, đá, đâm, móc... cho mọi người xem. Những người trong sàn tập đều thấy Thẩm Tiên Phi bị “thị phạm” rất thảm, bất giác cảm thấy may mắn vì không phải lên sàn tập như anh.

Thẩm Tiên Phi bị đá đủ mọi chỗ trên người rất đau đớn, bây giờ đã không đứng thẳng nổi. Cô nàng này động thủ quá ác, giống như anh và cô có mối thù to lớn lắm.

Trán anh lấm tấm mồ hôi, sắc mặt tái đi.

Vốn dĩ vẫn muốn dạy cho anh một bài học nhớ đời, nhưng khi thấy dáng vẻ đau đớn nhưng cố chịu đựng của anh, Tang Du bỗng thấy không nỡ ra tay nữa. Cô cắn môi, nói với mọi người: “Thị phạm đến đây thôi, lần sau đi học nếu ai đến muộn thì sẽ không dễ chịu như hôm nay đâu. Các bạn tự luyện tập”.

Đến trước mặt Thẩm Tiên Phi, cô lạnh lùng nói: “Tập Taekwondo là một quá trình dài, nếu anh không kiên trì được thì tôi có thể trả tiền lại cho anh”.

Gồng người lên, Thẩm Tiên Phi ngược nhìn cô, cố chịu đựng cơn đau rồi mấp máy môi: “Nếu đã đến thì sẽ không rút lui. Phải cảm ơn Tổng giám đốc Tang đã nương chân, vô cùng chú ý không đánh vào mặt tôi, ít nhất cũng cho tôi ngày mai được gặp người khác”.

Chính xác, cô đã cố ý không đánh vào mặt anh, theo lý thì cô nên đánh anh vào bệnh viện gặp thiên thần áo trắng mới đúng, cô vẫn còn “nương chân”. Bị anh nói trúng, cô xấu hổ nói: “Tùy anh”.

Giờ học kết thúc, tắm rửa xong, Tang Du thay quần áo ra khỏi Chính Đạo, đến bãi đậu xe, cô nhìn thấy Thẩm Tiên Phi đang đứng cạnh chiếc Lexus trắng bạc.

Liếc nhìn anh một cái rồi cô đi đến chiếc Mini của mình, chưa kịp mở cửa xe thì đã bị ngăn lại.

“Sao? Bị đánh chưa đủ à?”, cô lạnh lùng nói.

“Tôi chỉ muốn mời cô đi ăn cơm, cảm ơn cô đã đưa tôi về hôm đó”, Thẩm Tiên Phi cau mày, lúc này chạy đến đây đã bất cẩn động vào vết thương ở cánh tay.

“Không cần, anh cũng giúp đỡ tôi, xem như không ai nợ ai”, Tang Du đẩy anh ra, định chui vào xe thì bị Thẩm Tiên Phi chặn lại, “Rốt cuộc anh muốn gì?”.

“Chỉ ăn một bữa cơm.”

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh như đang thấp thoáng ánh sáng u ám, Tang Du cúi xuống, nghĩ một lúc rồi ngẩng lên nhìn anh, trả lời: “Được! Nhưng không phải là Liên Viên”.

“Không sao, chỉ cần cô thích là được.”

Thẩm Tiên Phi không ngờ rằng Tang Du lại chọn quán mì thịt bát lớn Vương Ký.

Nhìn bảng hiệu cửa tiệm mới toanh, anh lặng lẽ thở dài: “Không ngờ năm năm rồi mà nó vẫn ở đây”.

Về mặt Tang Du không chút cảm xúc, bước vào tiệm.

Ông chủ quán vừa thấy Tang Du, lập tức gọi rất nhiệt tình: “Cô Tang, đến rồi à, vào đây ngồi”. Thấy Thẩm Tiên Phi, ông ngăn ra, hình như từng quen biết rồi sực nhớ: “Hình như bạn trai cô bao năm rồi không đến nhỉ? Nào, vào đây ngồi”.

Thẩm Tiên Phi ngượng ngùng nheo mắt, bước vào trong, lặng lẽ ngồi xuống đối diện Tang Du ở một góc.

Lúc trước làm thêm, anh rất thích đến đây ăn mì, giá rẻ lại ngon.

Anh đưa tay lấy một đôi đũa dùng một lần trong ống, nhẹ nhàng tách nó ra rồi chà xát hai lần, sau đó đưa cho Tang Du. Trong tích tắc ấy, anh sững người, dường như động tác nhỏ đó đã từng làm vô số lần.

Tang Du không lấy mà tự mình rút một đôi trong ống đưa ra, cũng lặp lại động tác đó.

Hơi lúng túng rút tay lại, Thẩm Tiên Phi lặng lẽ nhìn đôi đũa trong tay.

Lúc đó, ông chủ mang mì đến, cười nói để hòa hoãn không khí: “Mời hai vị từ từ dùng nhé”.

Gắp những miếng thịt trong bát lên định vớt ra bàn, tay Tang Du bỗng khựng lại. Trước kia khi cô đến đây một mình, cô đã dặn ông chủ đổi thịt thành xúc xích, ông chủ đã biết thói quen của cô từ lâu, nhưng vì sao hôm nay còn cho cô nhiều thịt như thế.

Một bát mì được đẩy đến, cô nghe Thẩm Tiên Phi trầm giọng nói: “Không thích ăn thì đưa tôi vậy...”.

Tình huống này xảy ra đã bao năm rồi, lâu đến nỗi cô ngỡ chỉ là một giấc mộng.

Nhịp tim đập nhanh, giống như có người dùng một quả cân nện mạnh vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim.

Bống phát hiện ra càng cố quên thì càng không thể quên được. Năm năm nay, dù cô cố gắng đến mấy cũng chưa từng quên được anh. Trương Tiểu Nhân đã nói, “Nếu không thể quên được anh ấy thì đừng quên. Lãng quên thực sự thì không cần phải cố gắng”.[Trương Tiểu Nhân, nhà văn nổi tiếng Trung Quốc, sở trường viết tản văn.]

Thì ra thứ khiến người ta không thể tự nhỏ được, ngoài rằng ra, còn có tình yêu.

Cắn môi, cô gấp thịch vào bát cho anh.

Hai người lặng lẽ ăn mì, đến khi ăn xong, trả tiền, ra khỏi tiệm, cũng không ai nói gì.

Khác với năm năm trước, lần này Tang Du đi phía trước, Thẩm Tiên Phi theo sau.

Đêm khuya dài dằng dặc và yên tĩnh, hai người một trước một sau đi trong ngõ nhỏ, bước chân đều đều vang lên trong không khí nóng nực, càng toát ra sự nặng nề.

Cách đó hơn hai mét là xe của Thẩm Tiên Phi.

Anh dừng lại, lên tiếng: “Tang Du...”.

Tang Du khựng lại, cuối cùng không đi nữa.

Anh gọi cô là Tang Du, không phải Tổng giám đốc Tang, cũng không phải Tang tiểu thư. Đã bao lâu rồi anh không gọi tên cô như thế? Trước kia cô từng hỏi anh, tại sao bắt cô gọi anh là A Phi, nhưng chưa bao giờ anh gọi cô là Tiểu Du mà kiên quyết gọi là Tang Du? Anh nói: Thất chi đồng ngưng, thu chi tang du. Tuy “Du” đó và “Du” tên cô chỉ là đồng âm, nhưng anh thích gọi cô như vậy. Phúc họa tương y, đặc thất tương bạn. [Phúc họa và được mất thường đi chung với nhau.] Có lẽ bây giờ tạm thời mất đi nhưng không bao lâu sau, một năm, hai năm, hoặc ba năm, năm năm, cuối cùng sẽ quay lại.

Nực cười là, cái cô mất đi bao giờ cũng nhiều hơn thứ cô có được.

Cô chậm rãi quay lại, dưới ánh đèn tờ mờ là gương mặt tuấn tú không thể quen thuộc hơn của anh. Trong năm năm, gương mặt ấy cô đã vẽ đi vẽ lại không biết bao nhiêu lần trong đầu, giờ đây như một giấc mơ, anh đã xuất hiện thực sự trong tầm mắt cô, đưa tay là chạm được.

“Tang Du, năm năm nay... em có khỏe không?”, lời nói cổ kim nén bấy lâu, nghĩ ngợi mãi rồi anh cũng hỏi.

Im lặng vài giây, nhếch môi để lộ một nụ cười, cô mĩa mai: “Anh nghĩ sao?”.

Nụ cười ấy trong mắt Thẩm Tiên Phi có một nỗi cay đắng khó nói, rõ ràng muốn nói rất nhiều nhưng lại chẳng thể thốt nên lời.

Dù là cười mĩa mai nhưng Tang Du cũng cảm thấy không gắng gượng được nữa, cô lạnh lùng nói: “Muộn quá rồi tôi phải về”.

Theo phản xạ, Thẩm Tiên Phi nói: “Anh đưa em về”.

“Không cần, tôi có xe.”

“Xe của em còn ở bãi đậu của Chính Đạo.”

“Vậy tôi gọi xe”, Tang Du vừa nói vừa tiên ra đầu ngõ.

Thẩm Tiên Phi cau mày, mím môi đuổi theo, không nói không rằng, anh ôm choàng lấy cô, đưa cô đến xe mình.

“Thẩm Tiên Phi, rốt cuộc anh muốn gì?”, Tang Du giận dữ hét lên.

Bàn tay đang mở cửa xe khựng lại, Thẩm Tiên Phi xoay cô lại, thuận thế nghiêng người về phía cô, đè cô lên cửa xe, mắt đối mắt, mũi đối mũi, nghiêm túc nhìn cô và nói: “Tang Du, đừng đẩy anh ra xa”.

Cô nhìn anh chằm chằm, sự phẫn nộ dồn nén quá lâu như muốn bùng nổ trong tích tắc, cuối cùng cô vẫn ghìm lại, nhìn đi nơi khác, vùng thoát ra khỏi anh rồi tự mở cửa xe chui vào trong và thắt dây an toàn.

Thở dài, Thẩm Tiên Phi đi vòng sang bên kia, vào trong và khởi động xe.

Trên đường đi, Tang Du cứ nhìn ra ngoài cửa. Thẩm Tiên Phi mím chặt môi, chiếc xe lao đi rất nhanh. Trong xe vốn rộng rãi, máy lạnh mở đầy đủ, nhưng vì hai người không nói gì mà nhiệt độ như giảm xuống âm độ.

Gặp đèn đỏ, Thẩm Tiên Phi phải dừng lại, trong xe vẫn tĩnh lặng như chết, để phá tan sự trầm lặng khó chịu giữa hai người, anh mở CD, âm nhạc lãng đãng vang lên, lại là bàiTha thứ của Trương Ngọc Hoa.

Bài hát đó như có lời nguyện, mở toang cánh cửa trái tim Tang Du, gương mặt cô hoang mang không biết phải tỏ vẻ thế nào.

Thẩm Tiên Phi không chú ý đến vẻ khác thường của cô, bài hát kết thúc cũng là lúc anh đã lái xe đến nơi cô ở.

Ánh đèn vàng vọt xuyên qua cửa kính xe, Tang Du hoang mang, mắt đờ đẫn nhìn phía trước, ánh mắt ấy lọt vào mắt Thẩm Tiên Phi, vốn dĩ định nhắc cô đã đến nơi rồi nhưng mãi anh vẫn không thốt ra được.

Cuối cùng, Tang Du hoàn hồn, quay lại nhìn anh, nói từng câu từng chữ: “Năm năm trước, tại sao anh không nói câu nào mà đã vội vàng bỏ đi Anh? Rõ ràng anh đã nhận lời em, đợi em về sẽ đi đăng ký kết hôn nhưng anh lại đi trước. Không nói năng gì, cứ bỏ đi như thế. Ở sân bay rõ ràng anh đã nhìn thấy em nhưng cứ như thấy một người xa lạ, nói em biết rốt cuộc là tại sao?”.

Câu nói muộn năm năm, cuối cùng cô đã hỏi ra đồng thời cũng khiến Thẩm Tiên Phi nghẹn lời.

Thấy hộp thuốc lá bên cạnh, anh đưa tay lấy ra một điếu châm lên, rít một hơi thật sâu rồi phả ra, những vòng khói xanh cuộn lên trong không khí. Trong xe tĩnh lặng, anh chậm rãi dựa người ra sau, không nói lời nào. Anh không thể trả lời câu hỏi của cô, không thể nói rằng đầu mình đã bị thương, mất đi một phần trí nhớ, anh có thể nhớ mọi người mọi việc, nhưng chỉ quên mỗi cô.

Sự thực ấy, anh không thể nói được.

Đốm lửa đỏ cháy rực giữa các ngón tay thôi thúc thời gian trôi qua từng chút, từng chút một.

Tang Du nhìn chằm chằm những cảm xúc thay đổi trên gương mặt anh, đến khi điếu thuốc đã tàn, đợi rất lâu, cuối cùng cô lại nghe anh nói: “Xin lỗi...”.

Câu “xin lỗi” ấy Tang Du nghe như có ngàn vạn mũi kim đâm vào tim cô, cho đến giây trước đó cô vẫn không tin những lời bố nói năm năm trước, nhưng ba chữ chính tai cô nghe lại hủy diệt sự kiên trì năm năm của cô trong tích tắc.

Mím chặt môi, cô lạnh lùng nhìn anh, cầm thù mở cửa xe, bước ra rồi đóng sầm cửa lại.

Thẩm Tiên Phi không bỏ qua nét bi thương trên mặt cô, anh nhú mày, một cảm giác hoảng loạn kỳ lạ dâng lên trong lòng, anh vội vàng nhảy xuống, đuổi theo giữ cô lại: “Tang Du...”

“Buông tay!”, dừng lại, Tang Du nghiêng răng nói.

Nhìn cô như đang thăm dò, khó thấy ánh mắt không thể tha thứ của cô và cả lý do mà anh không tài nào giải thích, Thẩm Tiên Phi rút tay lại về bất lực, lặng lẽ nhìn cô bỏ đi.

Những ngày tháng sau đó, Tang Du càng bận rộn, ngoài ăn uống và ngủ ra, cô gần như dồn hết sức lực vào công việc. Ngày nào cũng có những việc khiến cô không lo xuể, cũng bởi cô không cho phép mình có chút thời gian thừa nào để nhớ đến người đàn ông đã làm tổn thương mình nữa.

Mấy người với Viên Nhuận Chi trong văn phòng Tổng giám đốc, ngày nào cũng căng ra làm như trâu, như ngựa dưới áp lực rất cao, không dám phàn nàn tiếng nào, chỉ e ngồi lửa trong kia đốt cháy cả mình thì nguy.

Xương rồng khiến người ta vừa yêu vừa hận ngày nào cũng được mang đến đúng chín giờ, những lời chúc trên thiệp mỗi ngày cũng khác nhau, có lúc bảo cô chú ý nghỉ ngơi, lúc lại nhắc cô nhớ ăn cơm, thậm chí còn nhắc cô đi ngủ sớm, buổi tối đừng tăng ca quá khuya... Tên Mark ấy rốt cuộc là ma quỷ phương nào?

Cô điên cuồng uy hiếp tiệm hoa kia nếu còn mang xương rồng đến thì cô sẽ cho cửa tiệm đó biết tay, cô bé mang hoa giật mình khiếp đảm, cuối cùng run rẩy lắp bắp nói, cô chỉ biết người đặt hoa họ Thẩm.

Họ Thẩm?

Ba chữ “Thẩm Tiên Phi” tích tắc xuất hiện trong đầu cô. Cô lấy tấm thiệp bị vỡ nhàu ném vào sọt rác ra, vuốt cho phẳng phiu rồi ngắm kỹ nét chữ, đúng là rất giống chữ Thẩm Tiên Phi. Cô không thể tin được những chậu xương rồng mang tính quấy rối ngày nào cũng xuất hiện và hành động tặng hoa thay đổi khó lường, ấu trĩ ấy lại do Thẩm Tiên Phi làm. Để xác nhận thêm một bước, cô gọi điện hỏi Hoàng Hữu Tuyền, tên tiếng Anh của Thẩm Tiên Phi đích thực là Mark.

Huyết thái dương của cô co giật dữ dội.

Nếu chỉ là xương rồng thì thôi, không biết tự bao giờ, ngày nào cô cũng nhận điện thoại của anh hẹn ăn tối, cũng như anh từng nói rằng một năm ba trăm sáu mươi ngày, rồi sẽ có ngày cô rảnh rỗi.

Thỉnh thoảng cô lại đến Chính Đạo luyện võ, lần nào cũng gặp anh, còn anh giả vờ thoải mái nói với cô rằng, cô Tang thích trốn tiết. Lúc đó cô mới nhớ ra không lâu trước đó mình mới gạt anh một số tiền học phí nhưng lại không đến dạy.

Cứ nghĩ đêm ấy, thái độ giận dữ của mình đã khiến anh hiểu ra nhưng sự việc lại phát triển ngoài sức tưởng tượng của cô.

Chuyện năm năm trước như đang lặp lại, khác biệt là vai diễn đã thay đổi, năm năm trước là cô bắt chấp tất cả đeo bám anh, năm năm sau đến lượt anh như âm hồn không tan suốt ngày xuất hiện cạnh cô.

Mấy hôm sau, lời đồn đại không biết bắt đầu từ Hoàng Đình hay Tang thị, cứ thế lan rộng.

Mọi người đều nói, trong bữa tiệc chúc mừng Hoàng Đình Phó tổng Thẩm vì hồng nhan mà phá lệ tặng hoa cho mỹ nhân, dùng sức tấn công của xương rồng ngoài mạnh mẽ trong mềm yếu thậm chí còn cam tâm chịu khổ về thể xác, khổ luyện Taekwondo chỉ để người đẹp vui lòng.

37. Chương 37

Chương 37: Không có bất kỳ lý do nào

Cũng không biết tự bao giờ mà Tang Du đã quen ngồi thần thờ với chậu xương rồng trước mặt.

“Sự kiên cường cô độc”, người tặng xương rồng cho cô cực kỳ thấu hiểu.

Chờ đợi mấy tháng trời, cuối cùng anh đã đến tìm cô, nhưng lại chẳng nói gì. Anh không nhắc một chữ đến chuyện năm năm trước, càng không giải thích gì với cô. Chờ đợi trong năm năm, đổi lại là một câu nhẹ nhàng, “Xin lỗi”.

Trả giá bằng tình cảm chân thật mới có được tình cảm thật lòng, cũng có thể tổn thương rất sâu. Chính vì năm năm trước cô đã tổn thương quá nhiều nên bây giờ cô mới giữ khoảng cách, như thế có thể bảo vệ bản thân nhưng lại bắt buộc phải chịu đựng sự cô đơn mãi mãi.

Rốt cuộc anh còn muốn hành hạ cô thế nào?

Thở dài, cô bỏ lại chậu xương rồng, nhìn đồng hồ lớn trong phòng, sắp đến giờ họp, thu dọn tài liệu, cô đứng lên định đến phòng họp.

Lúc đó, cửa văn phòng bị gõ dồn dập.

“Tổng giám đốc Tang”, Giám đốc marketing Dương Chính Khôn cuống quýt gọi cô, Viên Nhuận Chi và trưởng phòng vật tư họ Trương cũng theo sát phía sau.

“Vào đi”, Tang Du cau mày nhìn ba người sắc mặt hoảng loạn, “Chuyện gì?”.

Dương Chính Khôn nhìn Viên Nhuận Chi, nói: “Tổng giám đốc Tang, hay là để Tiểu Viên và Trưởng phòng Trương giải thích cho cô hiểu vậy”.

Tang Du nghi ngờ nhìn Viên Nhuận Chi và Trưởng phòng Trương: “Rốt cuộc là chuyện gì?”.

Trưởng phòng vật tư họ Trương cuống quýt: “Tổng giám đốc Tang, kho hàng chính bị nước nhấn chìm rồi”.

“Anh nói gì?”, Tang Du đứng phắt dậy, giọng lạc hẳn đi, “Chuyện xảy ra từ bao giờ?”.

“Tối qua. Bây giờ đang mùa mưa dầm, đã mưa suốt cả mười ngày rồi, từ hôm kia cứ như bầu trời bị thùng ấy, mưa to ba ngày ba đêm, đến sáng nay mới tạnh. Mà đoạn đường trước kho hàng lại bắt đầu sửa chữa từ đầu tháng Sáu, không thoát nước được, lại thêm mưa quá to nên toàn bộ nước mưa đều chảy về kho chúng ta. Từ tối qua đến giờ, mọi người trong phòng vật tư đều di dời hàng hóa, nhưng mưa lớn, nước chảy quá nhanh, căn bản chúng tôi không kịp vận chuyển, bây giờ nước đã ngập quá đầu gối, hàng hóa đặt dưới cùng đều ngập trong nước, tường và trần nhà ẩm ướt, đồ vệ sinh và gốm sứ đa số đều chìm trong nước, bao bì bên ngoài bị tổn thất rất nhiều.”

Dương Chính Khôn bổ sung: “Trong đó còn bao gồm vật liệu sản nhà đặc biệt cho giai đoạn đầu của Hoàng Đình nữa”.

Nghe tin đó, Tang Du ngã ngồi xuống ghế sắc mặt tái nhợt lạ thường.

Thấy sắc mặt Tang Du kỳ lạ, Viên Nhuận Chi không biết có nên báo cáo chuyện lô hàng khác cũng xảy ra sự cố hay không, cô khó nhọc lên tiếng: “Tổng giám đốc Tang, còn nữa... lô hàng long cốt [Một loại vật liệu dùng để tạo hình, cố định kết cấu... trong các công trình xây dựng lớn.] dùng cho giai đoạn hai của Hoàng Đình cũng có vấn đề...” Viên Nhuận Chi run giọng, mấy hôm nay tâm trạng học tỷ vui buồn bất chợt, cô không dám vào văn phòng, có chuyện gì đều gọi điện thoại nội bộ.

Ngẩng phắt đầu lên, Tang Du sắc giọng: “Nói rõ xem!”

“Trong lúc đóng gói long cốt, bên kia hình như không chú ý đến những thứ được đóng gói trước đó là những thứ ăn mòn nên long cốt...”, Viên Nhuận Chi không nói được nữa vì học tỷ đã đứng phắt dậy, đập bàn rất mạnh, những tập tài liệu để trên bàn đều rơi ào ào xuống đất.

Viên Nhuận Chi vội vàng quỳ xuống thu dọn.

“Thu dọn cái gì? Em không biết bây giờ phải làm gì hả? Đi gọi trưởng phòng thu mua lại đây!” Tang Du tức đến độ toàn thân run rẩy, sao lại xảy ra chuyện thế này chứ.

“Chị ấy đang ở ngoài kia”, Viên Nhuận Chi chỉ Trưởng phòng Hạ đứng ngoài cửa.

Trưởng phòng Hạ run rẩy gõ cửa, hạ giọng gọi: “... Tổng giám đốc Tang”.

Tang Du giận dữ: “Long cốt bị ăn mòn từ bao giờ?”.

“Hôm qua ạ, chiều hôm qua lúc giao hàng mới phát hiện ra...”

Ấn vào huyết thái dương, Tang Du hỏi Dương Chính Khôn: “Lô hàng long cốt dùng cho giai đoạn hai bị ăn mòn hết bao nhiêu? Bên Hoàng Đình bao giờ phải giao hàng?”.

“Hợp đồng quy định là hôm qua, hôm qua do tình hình quá đặc biệt nên bên Hoàng Đình chấp nhận đến hôm nay giao. Chiều qua bên kho xuất gấp ba vạn mét vuông long cốt, còn lại vẫn đang xử lý. Sáng nay giao cho Hoàng Đình, trong đó có một bao hình thức bên ngoài trông khá tệ, thực tế là long cốt vẫn hoàn hảo, nhưng Hoàng Đình từ chối không nhận tất cả”, Dương Chính Khôn nghĩ ngợi rồi bổ sung, “Bây giờ đang mùa xây dựng, phần nền và long cốt cho Hoàng Đình không thể nhập hàng, các khách hàng khác lại yêu cầu rất nhiều, bên kho xảy ra sự cố lớn như thế Hoàng Đình sẽ nhanh chóng biết tình trạng của chúng ta”.

Tang Du hỏi Trưởng phòng Hạ: “Số lượng nền và long cốt bị hư hỏng đã thống kê chưa?”.

“Sáng nay vừa thống kê xong, đã liên hệ với công xưởng rồi”, giọng Trưởng phòng Hạ mỗi lúc một nhỏ.

Tang Du hỏi: “Bên xưởng nói gì?”.

“Bên Hoàng Đình hẹn thời gian sát sao quá. Sáng nay chúng tôi vừa vào công ty đã liên lạc với bên xưởng, lần này vật liệu nền khá đặc biệt, nhanh nhất cũng phải một tuần mới sản xuất được, nếu vận chuyển bằng tàu hỏa thì phải mất mười ngày đến nửa tháng, nếu theo đường ô tô thì ba ngày, nhưng giá vốn sẽ nhiều

hơn ít nhất là hai tệ cho một mét vuông. Long cốt cũng phải đặt hàng, sản xuất cần ba đến bốn ngày, thời gian vận chuyển cũng tương đương vật liệu nền, giá cả tăng, nên...”

“Nên cô muốn nói là, chúng ta không thể nào giao hàng đúng thời hạn quy định nên khi Hoàng Đình truy cứu thì Tang thị sẽ phải bồi thường một khoản tiền khổng lồ?!” lửa giận tích tụ bấy lâu cuối cùng đã bùng nổ, Tang Du trừng mắt nhìn Viên Nhuận Chi và Trưởng phòng Hạ, giọng cao vút lên, “Bây giờ cái tôi cần không phải là cô nói cho tôi biết tôi phải trả thêm bao nhiêu tiền, mà là kho hàng đã chịu bao nhiêu tổn thất, nếu tôi không cung cấp được hàng thì tôi phải đền cho Hoàng Đình bao nhiêu tiền? Các cô có tính thử xem nếu chậm trễ một ngày, chỉ riêng tiền công cho công nhân bên đó là bao tiền không? Khách hàng vào ở trong văn phòng, khai trương khách sạn chậm nửa tháng, tôi phải đền cho họ bao nhiêu thì tính chưa?! Theo điều khoản trong hợp đồng, bây giờ tôi phải bồi thường ít nhất là mấy triệu, mấy triệu đấy! Đừng nói với tôi là các cô chưa nghĩ đến chuyện tìm công xưởng và các đại lý khác để hỏi về hàng tồn kho nhé”.

Viên Nhuận Chi và Trưởng phòng Hạ không dám nói gì vì họ thực sự không nghĩ đến, lúc đó Dương Chính Khôn lên tiếng hòa giải: “Nên chúng tôi mới đến tìm Tổng giám đốc Tang, mục đích là muốn chuyển hàng từ các đại lý kinh doanh trong thành phố”.

Ra khỏi ghế ngồi, Tang Du giống như kiến đang bò trên chảo lửa, đứng ngồi không yên.

“Lão Dương, bảo tất cả nhân viên của anh ra thị trường tìm xem lô hàng nền và trần đó ở đây có còn hàng hay không? Lát nữa anh không cần họp, đến thẳng Hoàng Đình xem có thể kéo dài hạn giao hàng thêm một, hai ngày nữa không, sau đó tìm giám đốc của họ để thương lượng xem có nghiệm thu được ba vạn mét vuông long cốt mà bao bì có vấn đề không, hề có tình hình gì thì liên lạc ngay với tôi.”

“Vâng, tôi đi ngay”, Dương Chính Khôn gật đầu rồi rời đi.

“Lão Trương, vất vả cho các anh quá. Bảo bên kho nhanh chóng liệt kê ra những hàng hóa bị hư hỏng nhé.”

“Được”, lão Trương gật đầu, “Không có chuyện gì nữa thì tôi đi làm việc trước”.

Khoát tay, cầm sổ liệu báo cáo tài chính trên bàn lúc nãy lên đọc, Tang Du đến trước Viên Nhuận Chi và Trưởng phòng Hạ, sắc giọng nói: “Lát nữa hai người không cần đi họp, đến công ty chuyển phát hàng, công xưởng... tóm lại nên tìm ai thì đi tìm hết, để đòi nợ. Tôi không cần biết vận chuyển tàu hỏa mất bao lâu, bằng ô tô mất bao tiền mà tổn thất lần này do ai chịu trách nhiệm, các cô đi tìm ngay người đó cho tôi. OK, ra ngoài hết đi”.

Tang Du cầm văn kiện lên, giận dữ bỏ ra khỏi văn phòng, thấy ba cô thư ký không dám lộ mặt ra, cô lướt nhìn đồ đạc trên bàn họ, có tạp chí thời trang, thậm chí còn cả lọ sơn móng tay, quay lại cô hét với Viên Nhuận Chi: “Cô Viên Nhuận Chi, mong rằng tôi họp xong quay lại thì những thứ không nên xuất hiện trong văn phòng Tổng giám đốc đều biến mất, nếu không thì cả văn phòng này biến đi cho tôi”.

Ba cô thư ký nghe câu đó thì dãn cả mặt ra, chồm nửa người lên bàn, mong có thể che giấu được “những thứ không nên xuất hiện trong văn phòng Tổng giám đốc”.

Đầu Viên Nhuận Chi như sắp gục xuống đất, hai tai đỏ lên như bị thiêu cháy. Cô đã bảo ba cô yêu tinh kia phải biết khiêm tốn một chút, kết quả vẫn bắt cô trở thành sọt rác xả stress.

Trong phòng họp, mọi người đợi gần nửa tiếng cũng không thấy Tang Du đâu, lại không dám tự tiện rời đi nên phái người thăm dò, nghe nói Tổng giám đốc Tang đang nổi trận lôi đình trong văn phòng thì ai nấy đều im phăng phắc, nhìn nhau sợ sệt đợi lão tổng xuất hiện.

Vừa vào phòng họp, Tang Du đã ném mạnh văn kiện lên bàn đánh “rầm” một tiếng, kinh động tất cả mọi người. Cô không vội ngồi, hai tay tì vào bàn, trừng mắt giận dữ nhìn các trưởng phòng, sau đó rút ra một xấp bằng biểu báo cáo trong tập hồ sơ, đập mạnh lên bàn họp, tức giận gầm lên với trưởng phòng đầu tư: “Đây là bằng sổ liệu tiền vốn của nửa năm đầu, đầu năm anh còn vỗ ngực đảm bảo thu nhập của cửa hàng liên doanh chính sẽ không thấp hơn năm triệu tệ nhưng kết quả là tiền thuê của các cửa hàng chi nhánh còn vượt qua cửa hàng chính. Tại sao cửa hàng chính gần đây có nhiều khách hàng yêu cầu trả lại tiền thuê? Còn quảng cáo nữa, phòng các anh đã cho thuê với giá nào?”.

Mấy người phòng đầu tư đều là thuộc hạ của Vu Giai, Vu Giai vừa chuyển đi, họ họ muốn làm thì làm, không muốn làm thì chơi.

Trưởng phòng đầu tư nói: “Phần quảng cáo do Trưởng phòng Triệu phụ trách”.

Trưởng phòng Triệu ấy chính là cậu của Tang Du, Triệu Trác Quần, ông cậu này thường xuyên ỷ thế hoàng thân quốc thích, thích lợi dụng để có những khoản lợi ích nho nhỏ, thậm chí tham ô vào vật liệu của công ty, vì nể mẹ nên cô mới chịu đựng ông ta lâu như vậy. Những chuyện đó cô đều biết nhưng với cách làm tự tiện của trưởng phòng đầu tư, cô không tài nào nhẫn nhịn được.

Vu Giai ngồi đối diện cô cười lạnh lùng.

Nghiến răng, cô giận dữ nói: “Trưởng phòng Triệu cho người khác quảng cáo miễn phí, có phải chú thấy không cần báo với tôi?”.

Trưởng phòng đầu tư không nói được gì. Tang Du trừng mắt rồi nói với phòng nhân sự: “Ra thông báo xử lý hành chính với Triệu Trác Quần, số thiếu hụt trong phần quảng cáo mỗi tháng trừ 50% vào tiền lương đến khi đủ thì thôi, nếu ông ta không phục thì ra thông báo nghỉ việc”.

Mọi người có mặt đều nhìn Tang Du với vẻ kinh ngạc không tin nổi, ngay cả Vu Giai này giờ nhìn cô mĩa mai cũng không dám tin cô lại khai đao với cả cậu của mình.

Lạnh lùng nhìn lướt mọi người, Tang Du bắt đầu nhắm vào bên tài vụ: “Phòng tài vụ là phòng giám sát, thế tác dụng giám sát đến đâu rồi? Xem bảng biểu các người nộp, có bao nhiêu khoản thu đang ở ngoài? Chuyện giục trả tiền lẽ nào phải đích thân tôi ra thông báo?”. Tiếp đó lại chỉ đến phòng kế hoạch, “Vị trí quảng cáo đẹp nhất ngoài tòa nhà tập đoàn Tang thị, bảo các người lên phương án mà các người đã làm gì? Tổng giám đốc Tăng của MK hôm nay lại gọi điện cho tôi, các người định trì hoãn tới khi nào mới treo bảng quảng cáo kia lên cho tôi?”.

Không khí phòng họp hạ xuống âm độ, nghe Tang Du chỉ trích từng phòng, từng phòng một, đối diện với lửa giận của cô, các câu trả lời của các trưởng phòng rõ ràng là quá yếu ớt.

Cuối cùng chỉ còn lại phòng hậu cần, Tang Du nhìn Vu Giai này giờ vẫn giữ nụ cười mĩa mai, bỗng bình tĩnh lại.

“Trưởng phòng Vu, xin cô đừng đi đến những nơi không liên quan đến công việc trong thời gian làm việc, có thời gian thì đến các cửa hàng, nếu cần nhắc nhở những người ở đó bố trí cho hàng hoàng thì nhắc, đừng để người mua vào cửa hàng chúng ta lại cảm giác giống vào chợ đồ cũ.”

Sắc mặt Vu Giai rất khó coi, lườm nguýt Tang Du.

Ngoài hai vị lão tổng đã theo bố cô bao năm, cũng là cổ đông của Tang thị, mọi người đều bị phê bình. Tang Du bỗng cảm thấy sức cùng lực kiệt, im lặng phải đến hai phút rồi mới lên tiếng: “Ếch ba chân thì khó tìm chứ người hai chân thì đầy ngoài đường. Bây giờ những người tranh đua làm ăn rất nhiều. Với những câu trả lời hôm nay của các người, tôi cảm thấy rất thất vọng, cái tôi cần là kết quả chứ không phải là quá trình nhằm nhĩ vớ vẩn. Đối diện với công việc, không có bất kỳ lời ngụy biện nào cả. Nhớ đấy! Đây là công việc của các người, nếu đã lựa chọn việc này thì bắt buộc phải chấp nhận nó, chấp nhận áp lực và đau khổ nó mang lại, chứ không chỉ hưởng thụ lợi ích và niềm vui của nó. Nếu hôm nay ai cảm thấy tôi nói nặng lời, không muốn làm nữa thì hãy nộp đơn xin nghỉ việc với trưởng phòng nhân sự, tôi sẽ phê chuẩn ngay”.

Phòng họp lặng như tờ đến nỗi một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy, Tang Du nhìn quanh một vòng rồi nói: “OK hôm nay họp đến đây, kỳ họp lần sau xin mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng”.

Cô nhấn đôi giày cao gót, rời khỏi phòng họp.

Trong cuộc họp Triệu Trác Quần bị phạt, không lâu sau ông ta đã tìm đến Tang Du, làm một trận tưng bừng trong văn phòng Tổng giám đốc. Triệu Trác Quần cứ luôn miệng nói nếu không phải Triệu Trác Thanh vì cô thì căn bản đã không chết, bảo cô là một con bé không biết điều, đối xử với cậu mình như vậy, lúc này nên hợp lực đối phó với người ngoài chứ không phải đối xử như thế với một người cậu thân thích, trung thành với Tang thị.

Từ sau khi tiếp quản Tang thị, Tang Du luôn phải kiềm chế cảm xúc của mình, hôm nay xem như đã bùng nổ. Không hề nể mặt Triệu Trác Quần, cô đuổi thẳng ông ta ra khỏi văn phòng, đồng thời bảo phòng nhân sự thông báo cho ông ta nghỉ việc.

Cả buổi chiều Tang thị như sống trong lò lửa, với bảng số liệu phòng tài vụ mang đến, khoản tiền thu chi khổng lồ, lại thêm không biết đã thương lượng thế nào với bên Hoàng Đình rồi... Bây giờ cô không chỉ thấy đau đầu kinh khủng mà cả dạ dày cũng thấy nhói nhói, thậm chí có cảm giác buồn nôn.

Chậu xương rồng nhỏ đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, cô đưa tay chụp lấy. Kiên cường trong cô độc. Ha, cô đúng là cô độc, cô độc đến độ ngay cả một người tri âm tri kỷ cũng không có, có ai hiểu cho nỗi đau trong lòng cô. Cô thà không cần Tang thị chứ không muốn mẹ cô vì thay cô giữ gìn Tang thị mà đi đến bước đường cùng.

Nhắm mắt lại, cô dựa vào ghế, lấy mu bàn tay che mắt, cô ước rằng khi mình mở mắt ra, tất cả chỉ là một giấc mộng.

Lúc đó, tiếng chuông di động réo vang.

Mở mắt ra, cô nhìn thấy số điện thoại nhà trên màn hình, ở đó người có thể gọi điện cho cô chỉ còn lại má Ngô và chú Ngô thôi. Nhấn nút nghe lại thấy một giọng trẻ con non nớt vang lên: “Chị ơi, hôm nay khi nào chị về ăn cơm? Má Ngô nấu rất nhiều món ngon đó”.

Lại là “cậu em” Tang Bác Văn của cô.

Dù bận đến mấy, thứ Năm tuần nào cô đều về sơn trang Thiên Hằng, vì hôm bố mẹ cô xảy ra tai nạn là vào thứ Năm nên cứ mỗi thứ Năm, cô lại về biệt thự “với họ”, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Mĩa mai thay, người đàn bà hại chết bố mẹ cô và con trai ả lại chiếm ngôi nhà của cô một cách danh chính ngôn thuận.

“Bảo má Ngô nghe máy”, Tang Du lạnh lùng nói, một lát sau cô nghe thấy tiếng má Ngô bên kia, cô bảo, “Tối nay con không về ăn cơm, bận rất nhiều việc, mọi người cứ ăn đi, vất vả quá”.

“Ồ, được, có cần tôi bảo lão Ngô mang cơm đến cho cô không?”, Má Ngô xót xa cho Tang Du, cô lúc nào cũng bận suốt ngày đêm. Đạo Tang Du vừa về nước, má Ngô đến căn nhà nhỏ ấy dọn dẹp vệ sinh, luôn nhìn thấy mì tôm ăn được một nửa, có lần còn thấy cả một thùng mì trong bếp, vì nhiều năm về trước Tang Du chưa bao giờ nhờ bà nấu cơm lần nào nên bà nghĩ Tang Du đã tự nấu nướng, sau khi biết sự thật, ngoài thứ Năm ra thì ngày nào nấu cơm xong, bà mới rời đi.

Tang Du nói: “Không cần đâu, con dùng bữa ở nhà ăn nhân viên là được”.

“Ừ, vậy tiểu thư chú ý sức khỏe, đừng tăng ca khuya quá, cũng đừng thức đêm.”

“Vâng”, cô đang định cúp máy thì bên kia lại vang lên giọng trẻ con, là Tang Bác Văn, “Chị ơi, vậy thứ Năm tuần sau chị phải về nhé, em có thứ này muốn tặng chị”.

“Tính sau”, Tang Du cúp luôn di động, đối với đứa con của kẻ thứ ba, cô chẳng có gì để nói.

Nhìn thời gian, cô tiếp tục vùi đầu vào đám tài liệu trên bàn.

38. Chương 38

Chương 38: Điều gì mới quan trọng

Hôm sau, Tang Du ngồi trong văn phòng xem tài liệu suốt buổi sáng, đầu có cảm giác nặng nề, định xuống dưới đi loanh quanh các cửa hàng, lúc ra khỏi văn phòng thấy Viên Nhuận Chi và mấy người đang che giấu thứ gì đó sau lưng, cô tỏ vẻ dừng dừng: “Lấy ra đây”.

Viên Nhuận Chi thấy cô nghiêm túc thì bất đắc dĩ đưa tờ báo ra.

Đón lấy tờ báo, Tang Du nhìn thấy một tấm ảnh rất nổi bật, là ảnh buổi tiệc hôm đó cô và Thẩm Tiên Phi uống rượu giao bôi, đại ý nói là cô và Thẩm Tiên Phi trước kia từng yêu nhau ở trường đại học, về sau

không biết nguyên nhân gì mà chia rẽ đôi nơi, lần này lại vì quan hệ hợp tác mà hai người đã thổi bùng đám tro tàn cũ. Bài báo này còn suy đoán Tang thị trúng thầu liệu có phải do quá khứ xưa kia, Hoàng Đình cố ý nhường, thực tế là chỉ vụ trúng thầu lần này có nguyên nhân sâu xa phía sau. Phía dưới còn đăng tin và hình ảnh kho hàng của Tang thị bị ngập nước, nhân viên kho giật máy ảnh của phóng viên, cảnh ẩu đả với cánh phóng viên, tựa đề bên cạnh còn nói lần này Tang thị chịu tổn thất nặng nề, tại sao không cho chụp ảnh, còn đánh phóng viên bị thương, có phải do nội tình không thể nói người khác biết hay không...

Đọc xong bài báo, Tang Du không tỏ ra giận dữ hay kích động, Viên Nhuận Chi và ba cô thư ký chỉ dám lén lút quan sát vẻ mặt cô.

Ném tờ báo cho Viên Nhuận Chi, cô thờ ơ nói: “Bảo người đi xử lý việc này”.

Thấy Tang Du quay về văn phòng, Viên Nhuận Chi thở phào, kiểu “bảo người đi xử lý việc này” của học tỷ tuy nghe có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra đầy ắp mùi thuốc súng, tên phóng viên này xem ra phải chịu đựng rồi đây.

Tang Du vừa ngồi xuống bàn, lấy tay xoa chỗ dạ dày, từ hôm qua tới giờ càng lúc càng đau. Khi đỡ hơn một chút thì Dương Chính Khôn gõ cửa bước vào.

“Bên kia nói sao?”, cô hỏi.

Dương Chính Khôn cuống quýt: “Tổng giám đốc Tang, cô xem bài báo sáng nay chưa?”.

“Xem rồi”, Tang Du vẫn bình thản, “Rõ ràng có người cố ý sắp xếp viết bài thế này”.

Dương Chính Khôn gật đầu: “Vâng, chính vì thế mà bên Hoàng Đình không đồng ý gia hạn giao hàng, nghiêm khắc yêu cầu phải chấp hành theo đúng hợp đồng, nếu trước năm giờ chiều mai vẫn chưa giao được thì có khả năng bên Hoàng Đình sẽ hủy hợp đồng với chúng ta, đổi sang nhà cung ứng khác. Chiều qua tôi tìm trưởng phụ trách hạng mục của họ, anh ta đã từ chối thẳng, bảo chuyện này không quyết định được, phải nói với Giám đốc hạng mục Thẩm của họ, nhưng Phó tổng Thẩm không gặp tôi. Sáng nay tôi lại đến Hoàng Đình, họ nói Phó tổng Thẩm không có ở đó. Một vị huynh đệ có quan hệ khá tốt nói với tôi rằng, ‘Chuyện này cả công ty của anh đến cũng vô dụng, phải tìm Tổng giám đốc Tang kia’”.

Tang Du trầm tư rồi hỏi: “Vậy anh có tìm Chủ tịch Hoàng và Trưởng phòng Hoàng không?”.

“Chủ tịch Hoàng đi châu Âu nghỉ mát với phu nhân rồi, còn Trưởng phòng Hoàng... theo nhân viên Hoàng Đình nói thì không thể gặp được cậu ta, đại cuộc vẫn do Phó tổng Thẩm quản lý” Dương Chính Khôn nói.

“Vậy... vật liệu nền bị ẩm có tìm thấy ở ngoài thị trường không?”

“Tìm thấy rồi, có hai công ty vẫn tồn hàng, một là hàng dự trữ của công ty GD, xem ra họ đã chuẩn bị sẵn từ trước, tôi nghi ngờ bài báo này có liên quan tới họ.”

Tang Du cười lạnh: “Lão cáo già Ngụy Thành Minh đúng là thừa nước đục thả câu. Còn công ty kia?”.

“Còn công ty kia là nội thất Giang Hàng, nghe nói những vật liệu này được dùng trong tòa nhà tập đoàn Giang Hàng mới xây. Nhưng ông ta rất kỳ quặc, không ai hiểu được tính cách. Tôi phái người đến Giang Hàng còn chưa kịp yêu cầu chuyển hàng, chỉ mới nhắc đến lô hàng đó thì đã bị ông ta đuổi đi. Tôi thấy họ không giống như làm về vật liệu xây dựng mà giống xã hội đen hơn, Chủ tịch Giang nuôi một đám thuộc hạ chuyên đánh nhau, đúng là lạ. Bây giờ chúng ta không những không gặp được Phó tổng Thẩm của Hoàng Đình mà cũng không gặp được Chủ tịch Giang của Giang Hàng, tôi đúng là bó tay rồi.”

Hoàng Đình làm việc theo quy tắc, Giang Hàng lại không theo quy tắc, công ty GD thì lúc nào cũng lăm le rình miếng mồi béo bở trong tay Tang thị.

Dạ dày co thắt lại khiến sắc mặt Tang Du rất nhợt nhạt.

“Tổng giám đốc Tang, có phải cô không khỏe?”

Cô gắng chịu đựng, khàn giọng nói: “Không sao. Anh đi chuẩn bị, lát nữa chúng ta cùng đến Hoàng Đình, thương lượng về thời gian giao hàng, sau đó đến Giang Hàng tìm Chủ tịch Giang”.

Dương Chính Khôn gật đầu rồi ra ngoài.

Tắt máy lạnh, Tang Du rót một ly nước nóng uống, chậm rãi ngồi xuống ghế, luôn tự nhủ thầm rằng: Tang Du, đừng lo, Tang thị sẽ không sao, mọi chuyện đều không đánh gục mày được, hai năm trước bố mẹ qua đời mà Tang thị còn không sụp đổ, hai năm sau, Tang thị càng không dễ dàng phá sản. Tang Du, không sao, không sao... Đến Hoàng Đình, Tang Du và Dương Chính Khôn bị cô tiếp tân giữ lại, cô gái rất lịch sự nói Phó tổng Thẩm ra ngoài rồi. Tang Du đương nhiên không tin cô ta, bảo Dương Chính Khôn gọi điện đến văn phòng Thẩm Tiên Phi, người nghe máy là cô Cao, thư ký của anh, vẫn nói rằng anh không có ở đó với giọng điệu rất máy móc.

Tang Du không kiên nhẫn nổi giật lấy di động: “Thư ký Cao, tôi là Tang Du, tôi muốn tìm Phó tổng Thẩm”.

“Tổng giám đốc Tang, Phó tổng Thẩm ra ngoài thật mà”, trong điện thoại, giọng Cao Thiển có vẻ khó xử, cô nàng không dám đắc tội với vị Tổng giám đốc Tang này.

“Anh ta không có đây thì tôi lên trên đợi”, cúp luôn máy, Tang Du trả điện thoại cho Dương Chính Khôn, “Chúng ta lên đó đợi”.

Hai cô tiếp tân cũng không dám đắc tội, nhưng Phó tổng Thẩm đã dặn kỹ rằng nếu người của Tang thị đến thì không gặp nên bọn họ thật sự rất khó xử. Để bảo vệ bát cơm, bọn họ chỉ còn nước mặt mày méo xệch, cản đường Tang Du.

Từ khi vào ngành này, Tang Du chưa bao giờ bị đối xử như vậy, cô tức giận nhìn hai cô tiếp tân đang gục đầu không dám nhìn mình.

“Chuyện gì vậy?”, vừa vào cửa công ty đã thấy Tang Du bị chặn ngay cửa thang máy, Thẩm Tiên Phi cau mày.

Hai cô tiếp tân thấy Phó tổng Thẩm quay lại thì bất giác thở phào nhẹ nhõm, lui sang một bên.

Quay lại, Tang Du thấy Thẩm Tiên Phi cau mày, xách túi công văn đứng cách đó hơn hai mét.

“Như Phó tổng Thẩm đã thấy, tôi và giám đốc marketing của tôi bị Hoàng Đình các anh chặn ở ngoài cửa, chuyện là thế đấy”, Tang Du lạnh nhạt.

“Có chuyện gì lên trên hãy nói”, Thẩm Tiên Phi nhìn cô một cái rồi bấm nút thang máy.

Theo Thẩm Tiên Phi vào văn phòng, Tang Du và Dương Chính Khôn ngồi xuống sofa.

“Muốn uống gì? Trà hay café?”, Thẩm Tiên Phi hỏi Tang Du.

“Nước lọc là được”, Tang Du đáp.

Thư ký Cao đứng một bên lập tức rót cho Tang Du và Dương Chính Khôn mỗi người một ly nước lạnh, sau đó lui ra ngoài.

Thấy ly nước lạnh, Tang Du cau mày, cô không muốn phí thời gian nên vào vấn đề: “Tôi nghĩ mình không cần nói nhiều, Phó tổng Thẩm chắc cũng biết mục đích tôi đến hôm nay”.

Chau mày theo thói quen, Thẩm Tiên Phi chỉ nhìn cô, không trả lời.

“Phó tổng Thẩm, tôi tin anh đã xem bài báo đó, trận mưa lần này đã khiến chúng tôi bị tổn thất rất nặng nề, dẫn đến việc không giao hàng kịp thời, là do bất khả kháng chứ không phải chúng tôi muốn thế, nên xin hãy cho tôi thêm vài ngày”, trong vô thức, giọng Tang Du cũng mềm mại hơn.

“Bất khả kháng? Theo tôi biết thì Tang thị có đến mấy kho hàng, còn đoạn đường sửa chữa cũng không phải gần đây mới bắt đầu sửa, dự báo thời tiết hiện nay đều báo sớm một tuần, hướng hồ Giang Nam là vùng mưa dầm, kiểu thời tiết này năm nào cũng có.”

Lẽ nào Tang thị không chuẩn bị sẵn, chỉ biết việc xảy ra rồi nói trì hoãn bằng hành vi nực cười này? Nếu Tang thị tôn trọng lẫn hợp tác này thì chuyện hôm nay đã không thể xảy ra.”

Những lời Thẩm Tiên Phi nói khiến Tang Du nghẹn lời. Tuy Tang thị có mấy kho hàng nhưng kho chính gần nhất và tiện lợi nhất với nơi thi công, đồng thời không gian chứa hàng lại lớn, Tang thị phải nghĩ đến giá cả, trữ hàng và vận chuyển nhưng lời anh nói quá có lý.

Thẩm Tiên Phi lại nói: “Tổng giám đốc Tang, hẳn cô phải biết rõ là giao hàng chậm vài ngày thì tổn thất của Hoàng Đình chúng tôi nghiêm trọng đến đâu, có nghĩa là tôi phải trả tiền thêm cho khu văn phòng vài ngày, khai trương khách sạn chậm vài ngày, và cả những tổn thất cho công nhân vài ngày đó. Tôi không biết bên cô sao lại có thể đưa long cốt như thế đến công trường, bất cứ phụ kiện nào có vấn đề gì đều nguy hiểm đến tính mạng con người, huống hồ lô hàng long cốt cô đưa đến đã bị ăn mòn, tôi nghĩ trong hợp đồng đã ghi rõ là yêu cầu bao bì tốt, chất lượng không có vấn đề, xin hỏi chuyện đó Tổng giám đốc Tang giải thích thế nào? Bây giờ các báo đã đăng cả, có phải Tổng giám đốc Tang mong rằng sau một thời gian nữa cánh truyền thông sẽ viết rằng hạng mục khách sạn Hoàng Đình là một công trình mục ruỗng?”

“Tôi có thể bảo đảm long cốt được mang đến chỉ có vấn đề về đóng gói, nếu Phó tổng Thẩm không tin, tôi có thể đưa đi kiểm tra.”

“Đưa đi kiểm tra? Vậy cần bao lâu? Tổng giám đốc Tang có phải là đang yêu cầu chậm vài ngày cung cấp vật liệu nền, đồng thời cũng kéo dài hạn cung cấp lô hàng long cốt? Vật liệu nền giai

đoạn đầu không thể giao hàng, long cốt giai đoạn hai cũng có vấn đề, xin hỏi Tổng giám đốc Tang, cô định để khách sạn Hoàng Đình chúng tôi đến bao giờ mới được khai trương? Cô định để những khách hàng mà Hoàng Đình chúng tôi đã ký hợp đồng bao giờ mới vào ở được?”

Mỗi một câu hỏi Thẩm Tiên Phi nêu ra đều là sự thực những chuyện đó đều là nỗi đau của Tang thị.

Cảm thấy đau buồn khó tả, Tang Du thấy dạ dày bắt đầu co thắt, đau đến nỗi cô không nói gì được, trán lấm tấm mồ hôi. Cô cúi đầu, ấn tay vào bụng mong nó giảm bớt.

Lúc đó, di động của Dương Chính Khôn réo rất, anh ta đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại.

Dạ dày đỡ đau hơn, cô ngẫm nghĩ rồi ngẩng lên nói: “Vật liệu nền cho giai đoạn đầu tôi đã tìm được một công ty khác trong N có hàng, chỉ cần Phó tổng Thẩm nhận lời cho tôi thêm hai ngày, dù một ngày cũng được, tôi có thể bảo đảm sẽ đưa hàng đến kịp thời, long cốt tôi sẽ sắp xếp đưa đi kiểm tra, tuyệt đối không ảnh hưởng đến tiến độ hai”.

“Xin lỗi, tôi không thể nhận lời”, Thẩm Tiên Phi ngẩng lên, nhìn Tang Du vẻ tiếc nuối, sau đó cầm văn kiện Cao Thiên đưa lên xem, thấy không vấn đề bèn ký tên vào.

Đối mặt với thái độ không khoan nhượng của Thẩm Tiên Phi, Tang Du cực kỳ thất vọng, cuống lên, cô đứng dậy chất vấn: “Thẩm Tiên Phi, có phải anh công báo tư thù, có phải vì hôm đó bị tôi đánh nên không phục? Tôi thật không ngờ anh lại là loại người đó”.

Thẩm Tiên Phi ngược nhìn Tang Du, anh không thể hiểu tại sao cô lại ghép việc công và việc tư lại với nhau, cau mày nói: “Anh là loại người nào? Anh chỉ làm việc theo hợp đồng. Bị em đánh là anh cam tâm tình nguyện, không liên quan đến chuyện này. Công là công, tư ra tư, anh không hiểu vì sao em lại gán ghép chuyện này và chuyện ở võ quán lại với nhau. Anh là Giám đốc hạng mục khách sạn Hoàng Đình, mọi việc liên quan đến công trình này anh đều phải chịu trách nhiệm, anh không thể đùa với một công trình quan trọng như vậy”.

Nhìn Tang Du, Thẩm Tiên Phi thấy bức bối khôn tả. Chủ tịch Hoàng giao hạng mục này cho anh là vì tin tưởng, mà Tang thị lại xảy ra phiền phức lớn như thế.

Sau khi anh từ chối người của Tang thị, Ngụy Thành Minh của GD đã đến tìm anh.

Hôm qua ngay khi biết kho hàng của Tang thị bị ngập, long cốt có vấn đề, anh cũng lo lắng không kém gì cô. Từ chiều qua anh đã bắt đầu bận rộn đi khắp nơi tìm vật liệu nền cho giai đoạn đầu, hôm nay mất cả buổi sáng mới thuyết phục Chủ tịch Giang của Giang Hàng chuyển hàng cho Tang thị, vừa về công ty đã gặp cô đến hỏi tội.

Lẽ nào anh phải nói trước mặt nhân viên Hoàng Đình là, Tang Du, anh đã giúp em sắp xếp chuyện chuyển hàng rồi.

Cho Hoàng Đình, cho GD, cho toàn ngành kiến trúc đều biết, Thẩm Tiên Phi anh cố ý bao che cho Tang thị, trước khi tranh thầu đã tiết lộ giá thấp, lúc cung cấp hàng lại vi phạm hợp đồng.

Anh phải nói thế sao?

“Tổng giám đốc Tang, theo quy định hợp đồng thì công ty cô đã kéo dài một ngày rưỡi rồi, ngày mai là ngày thứ ba, nếu đến năm giờ chiều mai mà vật liệu sàn không thể giao đúng giờ thì tôi nghĩ Tổng giám đốc Tang nên nghĩ đến việc hủy hợp đồng, ngoài ra phải chịu mọi tổn thất cho Hoàng Đình trong ba ngày. Sau chuyện này, tôi sẽ bảo người thông kê số liệu cụ thể cho cô”, nghiêng rằng, anh khó nhọc nói hết câu trả lời công thức hóa.

“Vậy ý anh là tôi đang đùa?”, Tang Du cười lạnh.

“Thẩm Tiên Phi...” cơn đau co thắt ở dạ dày khiến Tang Du không thể gắng gượng nữa, cô khom người, hai tay ấn chặt chỗ đau mong nó giảm bớt, nhưng vô dụng, từng cơn đau thắt ập đến như muốn nhấn chìm cô.

“Em sao thế?”, Thẩm Tiên Phi thấy Tang Du như vậy thì lập tức lao đến, kịp thời đỡ lấy cô trước khi cô ngã nhào xuống, “Chuyện gì vậy?”.

Ngã vào vòng tay anh, Tang Du cắn chặt môi, kiên trì: “Cho tôi... thêm một ngày nữa...”

“Anh đưa em đi bệnh viện đã”, Thẩm Tiên Phi bế bổng cô lên.

“Tôi không đi bệnh viện... ngày kia... nhất định chúng tôi sẽ giao hàng đúng giờ... tôi hứa... sẽ không làm chậm trễ tiến độ...”, trong miệng đã có vị tanh của máu, cô lắc đầu, túm chặt lấy áo Thẩm Tiên Phi về kiên trì.

“Em đừng nói gì cả, đi bệnh viện trước đã”, Thẩm Tiên Phi bế cô, đi nhanh ra khỏi văn phòng.

Dạ dày đau đến nổi toàn thân Tang Du rã rời, bàn tay kéo áo Thẩm Tiên Phi lỏng dần, môi tái mét, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cô vẫn cố nói: “Tôi không đi... tôi còn phải... đến Giang Hàng...”.

Đã ra nông nổi này rồi mà cô còn đòi đến Giang Hàng, Thẩm Tiên Phi không kiềm chế nổi nữa, quát to: “Em im miệng cho anh!”.

Cao Thiển thấy Phó tổng Thẩm giận dữ bế Tổng giám đốc Tang của Tang thị lao ra khỏi văn phòng, vẻ lạnh băng trên gương mặt như muốn đóng băng kẻ khác, mà khi đó là tháng Sáu. Thấy Phó tổng Thẩm căng thẳng nhìn người trong vòng tay mình, đó là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt ấy sau khi đã theo anh mấy tháng trời, cô vỗ bốp một cái vào đầu, lẽ nào những điều báo nói đều là sự thật?

“Tổng giám đốc Tang?”, Dương Chính Khôn đang nghe điện thoại, thấy Thẩm Tiên Phi bế lãnh đạo của mình vào thang máy thì bản khoắn, vội vàng cúp máy rồi hỏi Thư ký Cao: “Chuyện gì thế?”.

Cao Thiển lườm anh: “Làm sao tôi biết, không biết tự nhìn à?”.

Dương Chính Khôn rửa thầm một tiếng rồi tắt tả chạy theo, lúc này anh vừa nhận được tin tốt lành từ Giang Hàng.

Trần nhà trắng toát, tường trắng toát, màn cửa trắng toát, khắp nơi đều là một màu trắng.

Nằm trên giường bệnh, Tang Du từ từ mở mắt, mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Bắt đầu từ khoảnh khắc Thẩm Tiên Phi bế cô, ý thức của cô đã nhạt nhòa dần, cơ thể nóng hừng hực, dạ dày co thắt khiến cô không thể động đậy. Trong cơn mơ màng, cô biết anh bế cô lao vào phòng cấp cứu của bệnh viện Nhân Ái, làm kinh động bác sĩ và y tá ở đó. Sau đó cô bắt đầu sốt cao, rồi cô thấy bác sĩ nói rất nhiều, chỉ có năm chữ “viêm dạ dày cấp tính” là cô nghe rõ; sau đó nữa, cô bị đẩy vào phòng bệnh, hai thiên sứ cắm vào tay cô ít nhất ba mũi kim, thấp thoáng nghe thấy một người đàn ông đang cầu nhàu, tiếp đó cô ngủ thiếp đi... Đã đỡ sốt, cảm thấy người khỏe hơn, dạ dày cũng không đau nữa, chỉ có cánh tay trái lạnh đến tê dại. Cô hoang mang nhìn thuốc nước chảy xuống theo ống truyền dịch mỏng manh, nhỏ từng giọt từng giọt vào tĩnh mạch giống như đồng hồ cát nhắc nhở cô, thời gian đang trôi qua từng chút một.

Nhúc nhích cánh tay trái cứng đờ, Tang Du thò tay định rút kim truyền dịch ra. Lúc đó Thẩm Tiên Phi xách bình giữ nhiệt vào, thấy động tác của Tang Du thì đặt xuống, lao đến túm lấy cánh tay cô, quát: “Em đang làm gì vậy? Em có biết mình đang bệnh không?”.

Muốn rút tay ra nhưng không được, Tang Du đưa mắt nhìn Thẩm Tiên Phi, lạnh nhạt: “Thời gian của tôi rất quý giá, tôi ở đây thêm một phút nào thì cũng mất đi bấy nhiêu tiền”.

“Nếu em không ngoan ngoãn ở đây truyền dịch xong thì tiền mất đi của Tang thị càng nhiều!”, Thẩm Tiên Phi bực bội nói, giữ lấy tay cô không buông.

“Đó cũng là chuyện của tôi, không liên quan tới anh!”

“Tóm lại em không truyền xong thì đừng nghĩ tới chuyện đi đâu hết!”

Trong lúc hai người trừng mắt nhìn nhau thì hai người đứng ngoài cửa không dám vào quấy nhiễu, một là bà Thẩm, bà bị con trai gọi gấp, còn nhân mạnh phải mang một nồi cháo vào, hai là Dương Chính Khôn, theo từ Hoàng Đình đến bệnh viện Nhân Ái để đợi báo cho Tang Du biết Chủ tịch Giang của Giang Hàng đã hẹn cô tối nay ăn cơm bàn việc giao hàng, nhưng vì có hung thần ác quỷ Thẩm Tiên Phi luôn ở bên cạnh nên anh ta mãi không dám mở miệng.

Bà Ngô Ngọc Phương nói: “Cậu đứng đây nhìn cái gì? Tổng giám đốc Tang của các cậu hôm nay không làm việc nổi rồi, cậu về được rồi đấy”.

“Nhưng tôi thật sự có việc gấp cần báo cáo với Tổng giám đốc Tang mà.”

“Vậy cậu nói với con trai tôi, bảo nó nhắn lại.”

“Hả?”, Dương Chính Khôn sững sốt nhìn bà Thẩm, lại chỉ hai người trong phòng, hỏi với vẻ không chắc chắn, “Hai người họ...”.

“Đúng, không sai!”, bà Thẩm gật gù.

Có gì đó thật à?

Dương Chính Khôn nhìn hai người trong phòng bệnh với vẻ không hiểu nổi, thầm mừng rỡ, chẳng trách trưởng phòng hạng mục kia lại lén lút nói với anh, bảo đích thân Tổng giám đốc Tang đến tìm Phó tổng Thẩm, thì ra là đúng như bài báo đã nói. Lần này chuyện giao hàng dễ hơn rồi, anh còn phải nói Tổng giám đốc biết chuyện tối nay dùng bữa với Chủ tịch Giang nữa, đang ngần ngại thì di động lại có cuộc gọi đến, là điện thoại của Giang Hàng, còn thông báo đổi giờ hẹn sang trưa mai, anh vội vàng nhận lời.

Bữa cơm đã được giải quyết, xem ra anh cũng không tiện quấy rầy hai người trong đó rồi. Ngẫm nghĩ rồi anh gửi tin nhắn vào di động cho Tang Du.

Nghe tiếng chuông báo tin nhắn, Tang Du nhìn túi xách bên cạnh, cuối cùng cũng rút tay khỏi tay Thẩm Tiên Phi, cố nhúc nhích định với lấy chiếc túi.

“Để anh”, Thẩm Tiên Phi lấy di động ra khỏi túi, đưa cho cô.

Mở điện thoại ra, Tang Du thấy tin nhắn của Dương Chính Khôn, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, cô nói với Thẩm Tiên Phi: “Giang Hàng đồng ý chuyển hàng cho Tang thị rồi, có phải anh cũng đồng ý gia hạn một, hai ngày?”.

“Ra khỏi công ty không nói việc công”, Thẩm Tiên Phi mở bình giữ nhiệt, đổ ra một ít cháo trắng, “Có phải trưa nay em chưa ăn gì đã đến tìm anh? Bác sĩ nói em ăn uống thất thường, hút thuốc uống rượu trường kỳ, ngủ không đủ giấc, thần kinh căng thẳng, chức năng tiêu hóa suy giảm rất nghiêm trọng, sau đó lại ăn thứ không sạch sẽ mang độc tố gây bệnh mới dẫn đến bệnh viêm cấp đường tiêu hóa”.

Ăn thứ gì không sạch sẽ?

Tang Du cau mày, ngoài bánh mì lấy từ tủ lạnh tối qua ra thì cô có ăn gì không sạch sẽ đâu.

“Anh nhờ mẹ anh nấu, ăn một chút đi đã”, Thẩm Tiên Phi thổi cháo còn nóng nghi ngút, đưa đến môi Tang Du.

“Thẩm Tiên Phi, anh không thấy mình vớ vẩn lắm à?”

“Anh không thấy thế ít nhất anh không nghĩ rằng tiền quan trọng hơn sức khỏe.”

“Đó không phải vấn đề được mất của cá nhân tôi, mà còn là của những vị cổ đông và cả nhân viên tập đoàn Tang thị, Tang Du tôi có thể vô tư nhưng tôi phải ăn nói thế nào với họ?”

“Ăn bát cháo này rồi em xem thử ngày mai Tang thị có vận hành không?”

“... Không có tâm trạng, không muốn ăn, trừ phi anh đồng ý gia hạn”, Tang Du quay đi.

Nhớ lại trước đó cô sốt cao, cơ thể rũ rượi, không ngừng nấc nghẹn, lần này thì hay rồi, vừa đỡ sốt là đã lấy chuyện ăn uống ra trả giá với anh. Bị cô làm cho tức đến độ không nói được, anh nghiêng rằng: “Được, em không ăn thì đừng trách anh thất lễ”.

Anh ngậm một thìa cháo vào miệng sau đó chồm đến gần cô nàng cổ chấp kia.

“Này, anh muốn làm gì...”, cô vừa buột miệng, môi đã bị bịt chặt.

Tang Du không bao giờ ngờ rằng Thẩm Tiên Phi lại dùng chiêu này.

A, anh đúng là kinh quá, dám dùng miệng mớm cháo cho cô.

Mớm hết cháo cho Tang Du, Thẩm Tiên Phi dùng trôn môi cô mấy giây, lưu luyến không nỡ rời, vì cô nàng này không ngừng giằng co, nếu không vì cô đang truyền dịch, anh nghĩ mình sẽ không buông tha cô dễ dàng.

“Đối phó với bệnh nhân ương bướng như em thì chỉ có thể dùng biện pháp mạnh”, Thẩm Tiên Phi liếm môi, cười như một con mèo vừa ăn vụng.

Tang Du chụp lấy cái gối sau lưng, dùng hết sức ném vào Thẩm Tiên Phi, hét lên: “Thẩm Tiên Phi, ban đầu tôi đúng là mù mới thích anh”.

Một tay đón lấy gối, Thẩm Tiên Phi tỏ vẻ không để tâm: “Muốn anh dùng tay dứt em ăn, hay tiếp tục dùng miệng?”.

“Anh chết đi!”, Tang Du chống tay lên, chỉ muốn nhảy xuống giường, đá chết cái tên đáng ghét kia.

Vừa nhìn thấy bộ dạng đó, Thẩm Tiên Phi lập tức buông bát, vội vàng giữ cô lại, căng thẳng: “Này, em đang truyền dịch, đừng động đậy lung tung”.

“Khốn kiếp, anh buông tay ra cho tôi!”, Tang Du hét lên.

Lúc đó, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, người đến vừa nhìn thấy Tang Du bị bắt nạt thì lao tới, kéo Thẩm Tiên Phi ra, mắng: “Thẩm Tiên Phi, anh là đồ khốn, chạy mất năm năm mà vừa quay về đã ức hiếp cô ấy, anh có còn là đàn ông không?”.

Thẩm Tiên Phi giận dữ trừng mắt nhìn vị khách không mời, Tăng Tử Ngạo, cơn giận lạ lòng ập đến, cái tên đàn ông đã có vợ này tại sao còn đến tìm Tang Du?

Anh gầm lên: “Tăng Tử Ngạo, cậu buông tay ra, nếu không tôi sẽ không khách sáo đâu!”.

“Anh còn nói được à? Hại Tiểu Du phải vào viện, anh còn nói gì được?”, Tăng Tử Ngạo túm lấy áo Thẩm Tiên Phi, hể hỷ nghĩ đến năm năm trước tên khốn này, hại anh và Tang Du tự dưng bị giữ trong đồn cảnh sát một đêm, và nỗi nhớ nhung quyến luyến của Tang Du với anh ta trong năm năm là anh đã thấy giận dữ, gã đàn ông này dựa vào đâu mà có được tình yêu của Tang Du, dựa vào đâu chứ? Năm năm trước, mẹ kiếp, anh chẳng nói gì đã chạy mất, bây giờ còn mặt mũi quay về nhìn cô ấy sao? Anh thấy mình hại cô ấy chưa đủ thảm hay sao?”

“Đó là chuyện giữa tôi và cô ấy, không cần cái loại đã có vợ như cậu xen vào.”

“Anh nói gì?!”

Hai người đàn ông bắt đầu cãi nhau, xem ra có thể còn đánh nhau nữa.

Tang Du mới khỏe được một chút mà hai tên này cứ gây chuyện, không kiềm chế nổi, hét lên: “Hai người muốn đánh nhau thì ra ngoài mà đánh!”.

“Được, ra ngoài đánh, xem hôm nay tôi dạy dỗ cái con chim ngổ nhà anh thế nào!”

“Cái loại đàn ông có vợ nhiều chuyện, cậu tưởng cậu là Thượng đế hả?”

“Có bản lĩnh thì anh ra ngoài với tôi!”

“Ra thì ra!”

Ngoài phòng bệnh, âm thanh huyền ảo, có người kêu lên: “Có đánh nhau kìa”.

“Trời ơi, là hai anh chàng đẹp trai cực phẩm đang đánh nhau.”

“Thật không? Đợi với, tôi cũng muốn xem.”

“Xem cái đầu cậu, đây là bệnh viện, mau khuyên ngăn đi chứ.”

Lập tức nhìn thấy những bệnh nhân và mấy cô thiên thần áo trắng rầm rập lao về phía lối an toàn.

Đưa tay che mặt, Tang Du thật không dám tin hai người đàn ông ấy lại đánh nhau như những đứa trẻ ấu trĩ.

Nhìn di động, cô cắn môi rồi quyết định gọi 110, nếu cô không nhầm thì cạnh bệnh viện Nhân Ái là đồn cảnh sát, tốt nhất là cảnh sát đến tóm cổ hai tên phá hoại sự yên ổn của người ta lại là xong.

Khoảng một lúc sau, y tá đến rút kim cho Tang Du: “Cô Tang, cô có thể đi được rồi, ngày mai và ngày kia nhớ đến đây truyền dịch nhé”.

Ấn miếng gạc lên cánh tay, Tang Du không kìm được, hỏi cô y tá: “Cô y tá này, à... cô có nhìn thấy hai người đàn ông cao ráo đẹp trai không?”.

“Là hai anh đẹp trai đó à, lúc này có người báo cảnh sát nên họ bị đưa đến đồn cảnh sát rồi, chắc không về ngay được đâu.”

“... Ồ, cảm ơn.”

Đúng là bị tóm đến đồn cảnh sát nghe dạy dỗ rồi.

Khoác túi xách, Tang Du định rời đi thì thấy bình cháo và mấy túi nho khô trên bàn, nho khô chắc do sợ cô đắng miệng, không có vị giác nên anh đã mua, cháo là anh nhờ mẹ nấu, bất giác thấy ấm lòng nhưng nhớ đến nụ hôn mớm cháo cưỡng ép kia, cô cắn môi, đến bàn nhét mấy túi nho khô vào túi xách rồi đóng chặt nắp bình giữ nhiệt, xách ra khỏi phòng bệnh.

“Tiểu Du, cô truyền nước xong rồi à?”

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Tang Du đã gặp bác sĩ tâm lý A Mục.

“A Mục, không phải anh ở lầu mười ba hay sao? Sao lại xuất hiện ở phòng cấp cứu?”, Tang Du thắc mắc.

A Mục cười nói: “Ồ, lúc này Phi Phi xuống lầu có việc, nói là có thấy cô truyền nước ở đây nên tôi đến xem tình hình thế nào. Không sao chứ?”.

Lúc này cái tên mất mặt A Phi gọi điện cho anh, bảo bị tóm đến đồn cảnh sát bên cạnh nghe giáo huấn, sợ Tang Du truyền nước xong không ai đưa về, anh gọi điện dặn dò A Mục đến đón rồi đưa cô về nghỉ ngơi.

“Ồ, viêm dạ dày cấp tính, không sao đâu”, Tang Du cười khổ.

“Chắc chắn là do ăn vụng cái gì đó rồi”, A Mục tự nhiên khoác vai Tang Du, cười vẻ đắc ý, “Đi, để bác sĩ đẹp trai tôi làm sứ giả hộ hoa đưa cô về nhà nghỉ ngơi”.

“A Mục, anh không phải đi làm sao?”, Tang Du cau mày, lẽ nào bác sĩ cũng có thể trốn việc thoải mái?

“Ồ, bây giờ là thời gian tôi thả gió”, A Mục toét miệng, “Đi, tôi đưa cô về”.

Thả gió? Bác sĩ tâm lý này hình dung thời gian nghỉ ngơi cũng khác người quá...”Không cần đâu, tự tôi gọi xe là được.”

“Thế sao được? Cô vừa truyền nước xong, là bác sĩ chính điều trị cho cô, sao tôi có thể để một người đẹp như cô về một mình được? Đi!”

Tang Du trầm tư: “A Mục, tạm thời tôi không muốn về nhà, anh có thời gian không? Hay anh trò chuyện một chút với tôi nhé, lâu quá không nói chuyện với anh”. Mỗi lần trò chuyện với A Mục, cô cảm thấy thoải mái vô cùng, có lẽ do cô quá mệt mỏi, nếu bây giờ về công ty, đối mặt với đồng việc, cô không biết rốt cuộc phải làm sao mới ổn.

“Nhưng bây giờ cô vẫn bệnh mà, như vậy liệu có hơi...”

“Tìm anh thì phải hẹn trước sao? Ồ, tôi quên mất bây giờ là thời gian nghỉ của anh, xin lỗi...”

“Cô nghĩ nhiều quá, thực ra nghỉ ngơi cũng nhàm chán lắm”, A Mục chủ động xách bình giữ nhiệt cho cô, nếu không thể đưa cô về nhà thì ít nhất anh phải giữ cô lại, đợi cái tên mất mặt kia về tự xử lý, “Hay là lên chỗ tôi ngồi một lúc nhé, khi nào cô thấy mệt thì chúng ta sẽ dừng, được không?”.

Tang Du gật đầu.

“Nếu cô mệt đến mức muốn nằm trong văn phòng tôi trò chuyện cũng không thành vấn đề”, A Mục cười nói.

Tang Du cười, gật đầu.

“À, Tang Du, cô đợi một lát đã, tôi phải dọn dẹp công việc với một đồng nghiệp, một phút thôi.” A Mục bước nhanh đến quầy chỉ dẫn, nhắc điện thoại gọi đến số của Thẩm Tiên Phi, “A lô, cậu vẫn bị giáo huấn à?”.

Đầu dây bên kia, Thẩm Tiên Phi cuống lên: “Không, ra rồi”.

“Tiểu Du muốn đến chỗ tôi ngồi, cậu có đến không?”

“Cô ấy còn bệnh mà.”

“Tôi biết. Nhưng là viêm dạ dày cấp tính thôi, không phải bệnh nặng, truyền nước xong là nhảy nhót được rồi. Cậu đến thẳng văn phòng tôi nhé.”

“A Mục tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu làm cô ấy mệt thì tôi đòi mạng cậu đấy.”

“VẬY TÔI ĐỀN CHO CẬU MỘT BÀ VỢ LÀ ĐƯỢC CHỨ GÌ.”

“Cút đi.”

Cúp máy, A Mục lại đùa giỡn với cô y tá ở quầy chỉ dẫn rồi mới đến chỗ Tang Du.

39. Chương 39

Chương 39: Đen mãi mãi không thể biến thành trắng

Từ sau khi lừa dối Tang Du qua điện thoại, Tang Chấn Dương rất hối hận nên ông thường xuyên về nhà, mong có thể níu kéo tình cảm của con gái. Nhưng cứ cuối tuần má Ngô lại nói với ông, tuần này tiểu thư có việc ở trường, hoặc tuần này tiểu thư đi chơi với bạn bè, cứ tuần này đến tuần khác, con gái yêu học đại học của ông còn bận rộn hơn cả mình, năm thứ nhất chưa thấy như thế bao giờ, hỏi Triệu Trác Thanh, bà cũng gọi điện bao nhiêu lần, thậm chí cũng đến cả trường nhưng Tang Du lúc nào cũng ở ngoài trường.

Hai người kết luận là Tang Du đã có bạn trai rồi.

Trước kia lúc học cấp hai, cấp ba, Tang Chấn Dương cứ ngỡ với cá tính mạnh mẽ của Tang Du thì cũng mập mờ không rõ về chuyện nam nữ, đa phần là cưỡng ép nam sinh, sau đó gây chuyện rồi còn đánh người ta nữa, chưa bao giờ không về nhà, càng không nói dối. Mùa hè năm ngoái còn nói là muốn trải nghiệm cuộc sống tự lập gì đó, ông vốn không ngờ rằng sự việc lại nghiêm trọng đến vậy.

Thứ Năm hôm đó, Tang Chấn Dương cố ý dành thời gian đến trường H một chuyến, đồng thời gọi điện cho Tang Du. Cô nói đã hẹn với bạn và ra khỏi trường rồi, có chuyện thì tối hẵng nói, thế rồi cúp luôn máy.

Chuyện đó khiến Tang Chấn Dương rất tức giận.

Chiếc Bentley đen đang định rời đi thì lão Ngô đã chỉ một người chạy ra khỏi cổng trường: “Đó chẳng phải là tiểu thư sao?”.

Tang Chấn Dương dập tắt điều thuốc, thấy con gái cứng đang thở hổn hển vẫy vẫy tay, ngồi lên xe taxi rồi bỏ đi.

Không đợi Tang Chấn Dương ra lệnh, lão Ngô đã khởi động xe chạy theo.

Theo dõi suốt đoạn đường, điều khiến Tang Chấn Dương sửng sốt là, Tang Du đang nắm tay một chàng trai cao ráo điển trai đi dạo phố. Con đường nhỏ cũ kỹ bát nháo từ đầu tới cuối toàn là những hàng quán bày trên đường, bán nào là hoành thánh, kẹo hồ lô, mực nướng, xiên thịt dê nướng... Gương mặt Tang Du luôn nở nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, nụ cười ấy Tang Chấn Dương chưa bao giờ nhìn thấy.

Tang Chấn Dương quan sát rất lâu, đa phần là Tang Du cưỡng ép chàng trai kia ăn uống, nếu cậu ta không ăn thì cô đích thân dứt cho ăn, còn cười toe toét sung sướng.

Tình huống ấy... khiến Tang Chấn Dương nhớ lại chuyện theo đuổi Triệu Trác Thanh năm nào.

“Tiểu thư hình như rất vui, lão Ngô lâu lắm rồi không thấy tiểu thư vui như thế, Lão Ngô nhìn hai người đang ăn uống, bất giác cảm khái.

Sa sầm mặt, Tang Chấn Dương lôi điện thoại ra, gọi cho thuộc cấp yêu cầu lập tức điều tra hoàn cảnh gia đình của chàng trai đang ở cạnh con gái mình.

Chỉ hai hôm sau, Tang Chấn Dương đã đọc tất cả tư liệu về Thẩm Tiên Phi. Điều khiến ông không thể nào chấp nhận là gia đình của chàng trai đó, không chỉ nghèo khổ mà cả nhà đều có quá khứ không trong sạch. Một gia đình như vậy làm sao giáo dục được con cái cho ra hồn? Cho dù cậu ta có vào thực tập trong Hoàng Đình thì sao?

Để theo đuổi chàng trai đó, con gái của ông đã bỏ ra biết bao tâm sức, lần nào cũng bị đối xử lạnh nhạt nhưng vẫn chịu đựng. Không chỉ chạy đến căn nhà nghèo khổ ở phố Tây chịu bị sỉ nhục, mà còn dồn hết tiền tiết kiệm để mua căn nhà mà cô gọi là “nhà thuê” vì cậu ta nữa.

Đọc những tư liệu đó mà Tang Chấn Dương giận đến run người.

Con rể tương lai của Tang Chấn Dương sau này sẽ tiếp quản Tang thị, không chỉ có nhân phẩm tốt, học thức rộng mà gia đình cũng phải ổn, thân phận như cậu ta thì không có tư cách cưới con gái ông.

Với hiểu biết xã hội của mình ông nghĩ cậu chàng đó chắc chắn chỉ quan tâm đến tiền. Nên dù thế nào đi nữa, ông cũng sẽ không đồng ý cho Tang Du qua lại với loại người đó.

Sau đó, Tang Chấn Dương đã đến Hoàng Đình.

Khi Thẩm Tiên Phi bước chân vào phòng họp, anh hơi ngạc nhiên khi thấy người đàn ông trung niên đang ngồi đối diện hút thuốc, anh chưa từng nghĩ mình sẽ gặp Tang Chấn Dương, bố của Tang Du trong hoàn cảnh này.

Tang Chấn Dương thấy anh thì cau mày, ánh mắt toát lên vẻ khinh khi, búng búng tàn thuốc, lạnh lùng hỏi: “Nhận ra tôi?”.

Thẩm Tiên Phi liếc nhìn Tang Chấn Dương, khẽ “Vâng” một tiếng, đồng thời cũng lơ mờ hiểu ra.

“Được, nhận ra thì tốt”, Tang Chấn Dương nhìn Thẩm Tiên Phi vẻ mặt bình tĩnh, thầm nghĩ thằng bé này trông khá có khí chất, “Tang Du là máu thịt của tôi, từ nhỏ đến lớn nó muốn gì tôi cũng đáp ứng, cho dù nó có đòi sao trên trời, tôi cũng sẽ hái xuống cho nó. Có lẽ tôi đã nuông chiều nó quá nên tính cách nó mới ương ngạnh như vậy, lúc nào cũng không hài lòng với những thứ có trong tay mà thích theo đuổi những điều mới lạ kích thích, còn thể là trong bao lâu nhất định sẽ lấy cho bằng được, lâu dần rồi thành tật xấu có được sẽ nhanh chóng chán ghét, sau đó vứt đi. Lúc nhỏ, mẹ nó suốt ngày căn nhắc đồ chơi của nó quá nhiều, cứ bạ đâu vứt đó”.

Thẩm Tiên Phi chỉ lắng lắng nghe, không nói gì.

“Tang Du có nói với cậu là nó không thích con trai theo đuổi mà thích tự theo đuổi con trai không?”

Nhúm mày, Thẩm Tiên Phi lắc đầu ra vẻ phối hợp.

Tang Chấn Dương cười cười: “Càng là người từ chối nó thì nó càng phải cửa cho bằng được. Tôi nhớ lúc học trung học, nó đã bỏ ra rất nhiều công sức theo đuổi nam sinh, về sau cửa được rồi lại đá người ta đi, tính ra thì cậu không phải là người đầu tiên”.

Cụp mắt xuống, dường như Thẩm Tiên Phi cảm nhận được cơ thể mình đang khẽ run lên, hơi thở bắt đầu rối loạn, nắm tay càng lúc càng co chặt.

Mọi thứ đều không qua khỏi mắt Tang Chấn Dương, ông lại nói: “Học sinh bây giờ đi học chẳng qua là để chơi bời, ra khỏi cổng trường là mạnh ai nấy chạy, hành vi này đúng là lãng phí thời gian, lãng phí sức lực. Tôi nghĩ cậu là một nhân tài, nên dồn thời gian vào học hành thi hơn, dù sao cậu cũng có một gia đình không huy hoàng gì, nếu trong lúc học tập không cố gắng hơn kẻ khác thì khi ra ngoài xã hội... cậu sẽ biết thế nào là sự tàn khốc của nó. Chuyện lãng phí thời gian như yêu đương khi còn đi học, đối với cậu căn bản là vật xa xỉ. Thế này đi, cậu có khó khăn gì thì cứ nói với tôi”.

Lời nói rất khéo léo, uyển chuyển, nhưng từ lúc Tang Chấn Dương xuất hiện, Thẩm Tiên Phi đã hiểu mục đích đến đây của ông. Trầm mặc một lúc, anh nói: “Có chuyện gì thì để cô ấy tự nói với cháu, chuyện giữa hai chúng cháu không cần mượn lời của người khác”.

Cau mày, Tang Chấn Dương có phần bức bối đập tắt điều thuốc, thằng bé này biết rõ ông lên Tang Du đến gặp mình mà còn thẳng thừng như thế. Ông đứng dậy, giọng nói mang một vẻ uy nghiêm không cho phép nghi ngờ: “Chàng trai, cậu có biết cậu đang nói chuyện với ai không?”.

“Cháu biết.”

“Cậu biết?”, Tang Chấn Dương có vẻ tức tối vì thái độ thờ ơ hờ hững của Thẩm Tiên Phi, cố kìm cơn giận, tỏ ra bình tĩnh, “Tang Chấn Dương này hôm nay đích thân đến Hoàng Đình để bàn điều kiện với cậu là đã nể mặt con gái tôi rồi, nếu là chuyện khác thì ngay cả tư cách nói chuyện với tôi, cậu cũng không có đâu. Chàng trai, đừng quá tự cao, coi thường kẻ khác, tự yêu mình quá đáng. Ngẫm lại gia đình cậu xem, một kẻ giết người vào tù, một kẻ làm trọng thương người khác cũng vào tù, một người tham ô vào tù, một người trộm cắp vào tù, với hoàn cảnh gia đình như vậy, cậu có tư cách gì mà chăm sóc che chở cho con gái tôi? Đừng nói với tôi là cậu vào Hoàng Đình rồi thì sẽ khiến tôi coi trọng cậu. Tuy cậu có tài nhưng nếu không nhờ ánh hào quang của Tang Chấn Dương này thì cả đời cậu cũng không vào được Hoàng Đình đâu. Có những thứ đã đen mãi mãi không thể thành trắng được”.

Sự khinh miệt trong lời nói của Tang Chấn Dương khiến Thẩm Tiên Phi co chặt nắm tay, hàng lông mày nhăn lại, khi nghe câu “nếu không nhờ ánh hào quang của Tang Chấn Dương này, thì cả đời cậu cũng không vào được Hoàng Đình đâu”, cơ thể anh cứng đờ, chuyện này là sao? Anh luôn cho rằng bản thân nhờ vào thực lực mới được Hoàng Đình trọng dụng, anh nhìn Tang Chấn Dương vẻ không hiểu.

“Sao? Cậu không biết cậu được vào Hoàng Đình bằng cách nào à? Ha ha, con bé nhà tôi vì muốn theo đuổi cậu đã tốn khá nhiều công sức đấy”, đột nhiên, Tang Chấn Dương chuyển sang chuyện khác, “Nói này giờ rồi, tôi nghĩ chắc cậu hiểu ý tôi đến đây hôm nay, rồi xa Tang Du, cần điều kiện gì thì cậu cứ nói”.

“Xin lỗi, cháu nghĩ giữa cháu và bác không có gì để bàn.”

“Tôi biết cậu ngại, không sao, tôi nói thay cậu, cần một trăm ngàn tệ, hai trăm ngàn, năm trăm ngàn hay một triệu?”

“Cuối cùng cháu đã hiểu vì sao Tang Du luôn thiếu cảm giác an toàn. Tiên, có thể mua được rất nhiều thứ, nhưng mãi mãi không mua được thứ quan trọng nhất. Cháu yêu cô ấy không phải vì cô ấy là ai, mà là trước cô ấy, cháu có thể là ai. Tang tiên sinh, xin lỗi, vì Tang Du, cháu chọn cách tôn trọng bác, cũng mong bác tôn trọng bản thân, càng tôn trọng Tang Du hơn. Cảm ơn.”

Thẩm Tiên Phi nói xong, quay người ra khỏi phòng họp.

Tang Chấn Dương chưa bao giờ thấy uất ức như bây giờ, mà cơn giận đó là do một thằng nhóc mang lại, ông cười gằn, lạnh lùng nói với bóng anh: “Cậu bé, hôm nay cậu có thể vào Hoàng Đình, tôi cũng có thể cho cậu ra đi ngay ngày mai”.

Khựng lại, rồi Thẩm Tiên Phi cương quyết ra ngoài.

Thẩm Tiên Phi đi rồi, Tang Chấn Dương rất giận dữ, ông nghĩ ngợi rồi lao vào văn phòng Hoàng Kiến Quốc như một cơn lốc.

Đối với yêu cầu của ông bạn Tang Chấn Dương, Hoàng Kiến Quốc không chấp nhận.

MC đã không chỉ một lần ăn cắp tác phẩm của cấp dưới, thậm chí còn lợi dụng chức vụ để bớt xén và lạm dụng công quỹ, những chuyện đó Hoàng Kiến Quốc đều biết rõ. MC đã ở rất lâu trong Hoàng Đình, thâm căn cố đế, ông lại khổ sở vì không tìm ra người thích hợp thay thế nên không thể “mời” MC đi ngay được.

Ban đầu khi Tang Du bày tác phẩm của Thẩm Tiên Phi ra trước mặt, ông cảm thấy cơ hội đã đến, Thẩm Tiên Phi là chọn lựa số một của ông, ông lặng lẽ sắp xếp cho anh thực tập dưới tay MC cũng là để đánh tan tà tâm của hắn, đồng thời dùng một năm đó để bồi dưỡng chàng trai trẻ ấy.

Quả nhiên không khiến ông thất vọng, đúng như ông dự đoán, Thẩm Tiên Phi đã khác hẳn với cậu bé non nớt lúc vừa vào Hoàng Đình thực tập, chàng trai ấy rất cố gắng, chịu khó học hỏi, cầu tiến, đó là những điều mà rất nhiều thanh niên vừa bước chân ra xã hội thiếu sót. Ông phải mất gần hai năm mới tiêu diệt hẳn virus độc MC.

Bây giờ MC đã đi, ông bắt buộc phải cần một người có kiến thức và tài năng để đảm nhiệm vai trò nhà thiết kế hàng đầu, lúc này làm sao ông để Thẩm Tiên Phi đi được.

Lão Tang yêu thương con gái quá nên mới không nhìn thấu.

Hai người tranh cãi trong văn phòng cả buổi chiều, cuối cùng Hoàng Kiến Quốc nghĩ ra một biện pháp lợi cả đôi đường, Thẩm Tiên Phi còn trẻ, còn thiếu kinh nghiệm, muốn anh trưởng thành nhanh chóng thì bắt buộc phải có kiến thức và kinh nghiệm chuyên nghiệp hơn nên ông đã quyết định cử Thẩm Tiên Phi đi du học nước ngoài.

Tang Chấn Dương nghe bạn mình bảo sẽ bồi dưỡng cậu bé cô độc, cao ngạo ấy, tuy trong lòng bất bình nhưng cảm thấy đó là thủ đoạn hay nhất để cậu ta nhanh chóng rời xa con gái, ông miễn cưỡng đồng ý, yêu cầu phải cho cậu ta đi càng nhanh càng tốt, dù có phải chịu một phần phí tổn ông cũng chấp nhận.

Thẩm Tiên Phi không hề hé môi về chuyện Tang Chấn Dương đến tìm anh, đối với việc anh đã vào Hoàng Đình thế nào, mỗi lần định nói anh lại nuốt vào, sau đó tự an ủi rằng, cho dù Tang Du vì muốn theo đuổi anh, giúp anh vào đó thì cũng là chuyện trước kia rồi, nếu không có sự cố gắng sau này thì anh cũng không thể ở lại Hoàng Đình được.

Chủ nhật, Tang Du phải đợi cả tuần mới đến được căn nhà nhỏ với Thẩm Tiên Phi, nhưng lại nhận được điện thoại của bố cô: “Tiểu Du, con đang ở đâu?”.

Cô đang dạy Thẩm Tiên Phi chơi Tiên Kiếm, suýt nữa thì tức thổ huyết vì đòn tấn công vụng về của anh, thấy điện thoại của bố thì ngẩn người, sau đó nghe máy: “Con đang chơi game”.

“Chơi ở đâu? Chơi với ai?”

“Ở căn nhà thuê, với bạn con.”

“Bạn nào?”

Tang Du không trả lời ngay, mơ hồ nhận ra điều gì đó nên bình tĩnh hỏi: “Bố tóm lại là có chuyện gì?”.

“Tối nay con về nhà ăn cơm với bố, bố có chuyện hỏi con”, Tang Chấn Dương nói như ra lệnh rồi cúp máy.

Tang Du bần thần nhìn di động, trong tích tắc, tâm trạng vui chơi đã biến mất.

Từ lúc cuộc điện thoại đó đến, Thẩm Tiên Phi đã biết trở ngại đến rồi, anh buông bộ điều khiển cầm tay xuống: “Có chuyện gấp à?”.

“Vâng, bố bảo tôi nay về nhà ăn cơm”, Tang Du bĩu môi.

“Vậy cuối cùng tối nay anh cũng thoải mái rồi, không cần nấu cơm cho em nữa”, Thẩm Tiên Phi tỏ vẻ ung dung.

“Đồ quỷ, anh đã nói bao em ăn cả đời mà”, Tang Du túm lấy gối, đánh Thẩm Tiên Phi.

Cười nhẹ, Thẩm Tiên Phi chụp lấy gối đặt sang bên, ôm Tang Du rồi dịu dàng hôn lên khóe môi cô: “Đi cẩn thận”.

Tang Du không buông tay, ngược lại còn cắn mạnh lên môi anh, nói với vẻ xấu xa: “Buổi tối đừng nhớ em đấy nhé”.

Thẩm Tiên Phi thấy tai nóng lên, nhướn môi như che giấu.

Vì cú điện thoại đó mà trong lòng Tang Du và Thẩm Tiên Phi xuất hiện một tầng mây đen. Tang Du nằm ườn ra trong vòng tay anh đến năm giờ mới chịu về nhà.

40. Chương 40

Chương 40: Tuyệt đối không buông tay

Về đến nhà, trời đã chạng vạng, Tang Du vừa vào đã thấy Tang Chấn Dương sa sầm mặt ngồi trên sofa.

Ngồi xuống đối diện bố, Tang Du khẽ gọi: “Bố”.

“Ừ”, khẽ một tiếng, Tang Chấn Dương nhìn cô rất lâu, đang định lên tiếng thì Triệu Trác Thanh cắt ngang: “Tiểu Du về rồi à, nào nào, có món sườn xào chua ngọt con thích ăn nhất đấy”.

Hôm nay đích thân Triệu Trác Thanh xuống bếp, tuy lâu rồi không nấu ăn nhưng tài nghệ vẫn không hề giảm sút. Tang Du ngồi xuống bàn, nhìn những món ăn mình thích đầy ắp nhưng nhất thời không thấy thèm ăn tí nào.

Triệu Trác Thanh gấp thức ăn liên tục cho cô, Tang Du thấy trong bát đã đầy thì cười ngượng nghịu, vừa khó nhọc ăn vừa xuýt xoa khen ngợi tài năng của mẹ.

Tang Chấn Dương lại không động đũa mà châm một điếu thuốc, lặng lẽ ngồi hút, nhìn con gái vẻ mặt biểu cảm rất phong phú thì búng búng tàn thuốc hỏi: “Tang Du, dạo này bạn học lắm à?”.

Tang Du ngẩng đầu lên khỏi núi thức ăn: “Cũng tạm ạ”. Thực ra trên đường về cô đã đoán ra bố sẽ nói gì rồi.

“Nếu đã không bạn thì tại sao cuối tuần không về nhà ăn cơm?”, Tang Chấn Dương cau mày.

Nghe câu đó, Tang Du cười lạnh thành tiếng: “Về nhà ăn cơm? Thì đang ăn đây ạ”.

“Vậy trước đó?”, Tang Chấn Dương dập tắt thuốc, “Bố và mẹ con đã gọi điện rất nhiều lần, thậm chí mẹ con còn đến trường vài chuyến vì muốn con về nhà ăn cơm. Nhưng con không ở trường thì cũng ra ngoài chơi với bạn, rốt cuộc là bạn nào mà còn quan trọng hơn về nhà dùng cơm? Về đây ăn khó khăn lắm à?”.

Tang Du buông bát đũa xuống, nhìn Tang Chấn Dương vẻ nghiêm túc rồi lại nhìn Triệu Trác Thanh, sau đó cười mỉa mai: “Ăn với ai? Ăn với má Ngô hay là với vật dụng trong phòng khách này? Trước kia con cũng gọi điện cho bố mẹ mỗi ngày nhưng một người thì ở bàn mặt chực, người kia ở cạnh đàn bà, con cũng muốn hỏi rằng về nhà ăn cơm khó khăn lắm sao?”.

Tang Chấn Dương và Triệu Trác Thanh đều im lặng, những lời Tang Du nói đều là sự thật, người thờ ơ với nhà này xưa nay luôn là họ.

Tang Du nhìn bố, cuối cùng không kìm được đã nói hết chuyện cách đây hơn một năm: “Phải, rất khó, Tang tiên sinh ngay cả điện thoại cũng phải phiền đến ‘thư ký bé nhỏ’ bên cạnh, bảo ‘thư ký bé nhỏ’ của ngài nói với con gái rằng di động bỏ quên ở công ty. Tang tiên sinh, ngài nói xem về nhà ăn cơm có khó không?”.

Huyệt thái dương co giật, Tang Chấn Dương nắm chặt tay, gương mặt méo mó, cổ nhẵn nhụi, chỉ sợ chưa nói được gì với con gái đã cãi vã, cho đến khi tâm trạng bình ổn, ông mới bảo: “Chuyện này bố đã giải thích với con nhiều lần rồi. Chuyện người lớn, trẻ con không hiểu đâu”.

Đẩy bát đĩa sang bên, Tang Du nhìn thẳng bố: “Bố, nếu có chuyện gì cần nói với con thì cứ nói”.

Cuối cùng cũng đến vấn đề chính, cô đã đoán chính xác rằng bố bảo cô về nhà chắc chắn không đơn giản, cứ vòng vo tam quốc thì chi bằng nói rõ còn hơn.

Gương mặt thoáng vẻ tức giận, Tang Chấn Dương dặn má Ngô vài câu, má Ngô liền đi lên lầu. Bà vào thư phòng, lát sau lấy ra một túi tài liệu rồi đưa cho ông. Tang Chấn Dương rút ra một xấp ảnh, ném đến trước mặt Tang Du: “Thằng này là ai?”.

Tang Du cầm mấy tấm từ trà kỷ lên, chăm chú xem từng tấm một, có ảnh cô nắm tay Chim Ngổ, có tấm anh thổi bụi trong mắt cô, rồi có tấm cô út thức ăn cho anh... Những phút thân mật của hai người mấy ngày gần đây đều được phản ánh qua những tấm ảnh này.

Cô cười cười, ném ảnh lên bàn rồi nhìn bố: “Cha con liền kề trái tim, trước kia con nhờ người ta chụp ảnh bố, giờ bố lại chụp ảnh con. Chụp đẹp lắm, đẹp hơn cái tên thám tử lần trước con thuê nhiều. Bố, bố tìm người đó ở đâu vậy? Giới thiệu cho con với!”.

“Tang Du!”, Tang Chấn Dương nghe cô nhắc đến chuyện trước kia tìm thám tử tư chụp ảnh mình thì giận đến run người, “Bố nói con biết, cho dù con với cậu ta quen nhau bao lâu, hai đứa đã đến giai đoạn nào rồi thì bắt đầu từ tối nay, con phải cắt đứt với cậu ta!”.

Đột nhiên, Tang Du đứng phắt dậy, hét lên với Tang Chấn Dương: “Cắt đứt vãi anh ấy? Tại sao con phải làm thế? Bọn con yêu nhau quang minh chính đại chứ có phải trộm gà bắt chó lén lút lút đâu, tại sao phải cắt đứt?!”.

“Con có biết hoàn cảnh gia đình cậu ta thế nào không?” Tang Chấn Dương ném tài liệu lên bàn, “Xem đi, gia đình thế này thì làm sao dạy dỗ con cái tử tế được? Người sáng mắt đều nhìn ra cậu ta chỉ là tên hám danh hám lợi, để ý đến tiền của con nên mới ở bên con, mà con còn không tự biết à”.

“A Phi không phải loại người bố nói. Tư liệu này thì chứng minh được gì? Điều duy nhất có thể chứng minh là cho dù sinh ra trong một gia đình như vậy, anh ấy vẫn xuất sắc, vẫn thi đậu Đại học H, vẫn có thể vào được Hoàng Đình. Nếu chỉ vì gia đình anh ấy thì bố chẳng có lý do nào yêu cầu con chia tay cả.”

“Bây giờ con đủ lòng đủ cánh rồi phải không?”

“Không phải con đủ lòng đủ cánh, con chỉ nói đạo lý, không giống ai kia chỉ biết lấy thân phận đàn áp kẻ khác. Con muốn bố cắt đứt với đám đàn bà kia, tại sao bố không thể?”

“Con và cậu ta không giống bố và mấy người phụ nữ đó, bố và họ chỉ là hợp tác làm ăn, còn con bây giờ còn là sinh viên mà suốt ngày chỉ biết yêu đương khắc cốt ghi tâm gì đó, tình yêu có ăn được không? Tình yêu có khiến con sống cả đời được không? Không có tiền thì tình ở đâu ra? Nếu không phải con có ông bố này thì tên đó có yêu đương nhăng nhit gì với con không? Con xem thử bao lâu nay mình đã làm những gì? Vứt tiền đi, còn mua cả nhà vì thằng đó, con hay ho gồm nhỉ?”

Tang Du thực sự không chịu đựng việc bố sỉ nhục tình yêu của mình. Đúng, là cô theo đuổi Thẩm Tiên Phi trước, trong một khoảng thời gian dài đã rất hèn mạt, nhưng cô đã làm được, anh không phải là không có cảm giác với cô mà vì gia đình đã tạo nên sự tự ti và lạnh nhạt xưa nay của anh. Cô có thể cảm nhận được tình yêu của anh đối với cô, còn trong mắt bố cô, anh lại trở thành một kẻ tiểu nhân trơ trẽn tham tiền.

Cô cười mỉa: “Đúng rồi, con thích vứt tiền đi đấy, sao nào? So với việc để bố phí tiền vào mấy ả đàn bà hèn hạ kia thì con có đốt tiền cũng có sao đâu? Mua nhà thì bố cũng đã mua cho mấy ả kia rồi đấy thôi? Chẳng đã mua cho họ xe, trang châu, trang sức? Có câu này rất hay, đời cha ăn mặn đời con khát nước. Nếu không có một ông bố làm gương thì có lẽ con và anh ấy đã không có ngày hôm nay. Tình yêu, chính vì bố không hiểu thế nào là tình yêu nên mới trống rỗng cô đơn. Những ả đàn bà ở bên bố mới là vì tiền, bố biết rõ nhưng bố vẫn vui vẻ rải tiền cho họ. Tang Du con vì anh ấy, cho dù có tiêu hết nhà họ Tang này con cũng vui lòng”.

Nghe những lời ngổ ngược đó của cô, Tang Chấn Dương giận dữ gơ tay lên đình “dạy dỗ” con gái, nhưng bị Triệu Trác Thanh nãy giờ vẫn im lặng ngăn lại: “Tang Chấn Dương, có gì thì từ từ nói, anh không được đánh nó. Con bé từ nhỏ đã có lòng tự trọng, anh không thể động vào nó. Nếu anh dám đánh nó, tôi sẽ liều mạng với anh”.

“Con hư tại mẹ. Triệu Trác Thanh, cô cút ra cho tôi”, Tang Chấn Dương giận đến độ giọng nói cũng run lên, chỉ vào mũi Tang Du quát, “Tang Du, hôm nay bố sẽ nói trắng ra, chỉ với gia đình của thằng đó, muốn làm con rể của Tang Chấn Dương thì đừng mơ! Bố không bao giờ cho phép con gái bố lại gả cho một thằng nhóc có cả gia đình đi tù, không trong sạch như thế. Cóc mà muốn ăn thịt thiên nga à!”.

Con người có thể lựa chọn tương lai của mình nhưng không thể nào chọn lựa hoàn cảnh xuất thân.

Cứ nghĩ đến gia đình Thẩm Tiên Phi là Tang Du lại thấy đau lòng thay anh, vết đen mà cho dù đi đến bất cứ nơi đâu cũng phải gánh cái tiếng “gia đình tội phạm” ấy, sự hành hạ về tinh thần đó không phải ai cũng chịu đựng được.

Bố cô càng nói càng khó nghe, cô cũng đã đến giới hạn cuối cùng, hét lên bất chấp tất cả: “Ngồi tù thì sao chứ? Kể ngồi tù đâu phải anh ấy, kẻ phạm tội cũng không phải anh ấy! Bây giờ anh ấy đang cần mẫn phấn đấu trong Hoàng Đình, không trộm cắp, không cướp của, tinh thần học hỏi từ tiểu học đến đại học lúc nào cũng xuất sắc. Sinh ra trong gia đình nào đâu phải do anh chọn lựa mà được, dựa vào cái gì mà anh ấy phải chịu bị người ta lườm nguýt và sỉ nhục? Dựa vào đâu mà anh ấy phải chịu đựng tất cả? Chẳng lẽ năm xưa gia đình bố tốt lắm hay sao? Chẳng phải bố cũng bắt đầu từ việc đãi cát bên sông hay sao, bây giờ bố thành đạt rồi, người ta đều ca tụng bố, nói rằng bố tay trắng làm nên sự nghiệp, là một doanh nhân thành đạt. Nếu bố không thành đạt thì sao? Người ta chẳng cũng sẽ lườm nguýt bố, nói bố là một nông dân đãi cát nghèo hèn. Lúc đầu bố theo đuổi mẹ, chẳng phải ông ngoại cũng chê bai bố, chẳng phải cũng là cóc đòi ăn thịt thiên nga...”.

Chưa nói dứt, “chát” một tiếng, cô đã hứng ngay một cái tát tai rất mạnh.

Cái tát tai đó khiến nước mắt cô tuôn trào.

Từ nhỏ đến lớn, Tang Chấn Dương luôn nâng niu con gái như bảo bối, ngay việc cô rụng một sợi tóc cũng xót xa, hôm nay lần đầu ông ra tay nặng như vậy. Tát rồi, thấy năm dấu ngón tay in hằn trên mặt cô, ông hối hận vô cùng nhưng là một người cha, ông không thể nào thôi uất ức được, con gái dám vì một thằng nhóc nghèo hèn, gia cảnh tệ hại mà đấu khẩu với mình, đúng là tức chết đi được.

“Tiểu Du...”, Triệu Trác Thanh khiếp đảm, thấy năm dấu ngón tay in rõ trên mặt cô thì vội vàng chạy đến, vừa định sờ vào mặt thì cô đã tránh đi, bà cuống lên, “Tang Du, con không sao chứ?”. Quay lại, bà hét lên với Tang Chấn Dương, “Tang Chấn Dương, anh thần kinh hả?! Anh ra tay nặng như thế là do bị nói đúng chỗ đau chứ gì? Anh hay thật, dám lôi con gái ra xả giận!”.

“Triệu Trác Thanh, cô cầm miệng lại! Con bé này từ nhỏ đã bị cô nuông chiều đến chẳng biết trời cao đất dày là gì, chuyện trước kia tôi đã không tính toán nữa”, Tang Chấn Dương xắn tay áo lên, chống nạnh, chỉ vào Tang Du quát lớn, “Tang Du, hôm nay bố sẽ nói hết. Muối mà Tang Chấn Dương này ăn còn nhiều hơn gạo con được ăn, loại người nào thì bố chỉ nhìn là biết. Bố nói cho con biết, đàn ông khinh thường nhất là phụ nữ bám dính lấy anh ta, sau lưng không biết bị người ta mắng mỏ chẳng ra thể thống gì. Con què tay, cụt chân hay là mặt có sẹo mà không gả cho ai được hả? Vứt tiền đi thì thôi, đằng này ngay cả chính con cũng lao vào. Tang Du, bố nói cho con hay, đừng mong lẳng nhẳng với bố, thằng đó vào được Hoàng Đình thực tập thì bố cũng có thể khiến nó cút ra khỏi ngành này, mãi mãi không xoay trở được. Mọi thứ con có được hôm nay là do bố cho con, tự cho rằng đủ lông đủ cánh rồi phải không? Bắt đầu từ hôm nay bố sẽ cắt đứt đường lùi của con, để xem con lấy gì nuôi thằng nhóc đó. Nếu con không cắt đứt quan hệ với thằng đó thì chúng ta thử xem, bố muốn thấy là con cứng, hay là bố cứng!”.

Nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, Tang Du ôm lấy mặt, đưa mắt nhìn bố, nói rõ từng chữ: “Tang tiên sinh, xin ông nghe cho kỹ đây, tôi chưa bao giờ nuôi anh ấy, xin ông đừng sỉ nhục người khác. Tôn trọng người khác cũng là tôn trọng chính bản thân ông”.

Cô đứng dậy, cầm ba lô từ trong tủ, lấy ví tiền rồi rút mọi thẻ tín dụng ra, bẻ gãy tất cả, ngay cả xấp tiền trong đó, cô cũng ném hết trước mặt Tang Chấn Dương: “Còn nữa, tiền của ông, ông thích nuôi ai thì cứ việc, tôi không thèm!”.

Cô đá đổ ghế sau lưng, khoác ba lô lao ra khỏi nhà.

“Tiểu Du, Tiểu Du...”, Triệu Trác Thanh gọi to, đuổi theo ra ngoài.

Trời đã tối mịt, Tang Du lại chạy nhanh nên khi Triệu Trác Thanh ra ngoài đã không thấy bóng dáng con gái đâu, bà vội quay lại, thấy Tang Chấn Dương đứng trước bàn ăn thì gào lên, “Tang Chấn Dương, tôi nói anh biết, nếu con gái có mệnh hệ nào thì cả đời tôi cũng sẽ không tha cho anh đâu”.

Triệu Trác Thanh dẫn theo má Ngô, gọi cả những người giúp việc khác trong nhà, cùng đuổi theo Tang Du.

Tang Chấn Dương giận đến độ lật cả bàn ăn, châm điều thuốc rồi đi qua đi lại trong phòng khách, thấy gì ngứa mắt là đập hết. Cái thang nhóc đó chọc tức ông thì thôi, con gái cũng dám cãi lại, đúng là tức chết đi được! Nghĩ đi nghĩ lại, thấy không yên tâm về Tang Du, ông vừa nguyên rửa vừa đuổi theo.

Tất cả những người trong nhà họ Tang đều tìm hết một lượt những ngôi biệt thự gần đó, thậm chí lái xe ra khỏi khu biệt thự cũng không thấy cô đâu.

Về đến nhà rồi, Triệu Trác Thanh cãi nhau một trận to với Tang Chấn Dương, còn kịch liệt hơn cả trước đây. Triệu Trác Thanh khóc lóc dờ sống dờ chết, lớn tiếng gào thét nguyên rửa Tang Chấn Dương. Ông nổi giận, bảo lão Ngô lái xe đưa đến công ty.

Núp trong bụi hoa nhà hàng xóm, chịu đựng muỗi đốt, đến khi không thấy bóng người nữa, Tang Du mới đứng dậy nói, “Cảm ơn” với người giúp việc đang tưới hoa cho nhà họ rồi bỏ đi.

Biệt thự nhà họ Tang ở ngoại ô thành phố, ở đó vắng xe cộ qua lại, vốn dĩ cách rất xa thế giới phồn hoa.

Nước mắt đã khô tự bao giờ, Tang Du vai đeo ba lô đi trên con đường vắng lặng, má trái vẫn còn nóng rát khiến cô cảm thấy nửa mặt không bị đánh còn lại cũng đau theo.

Tuy bố cô nói nhiều lời khó nghe nhưng vẫn có một câu đâm trúng trái tim cô. Cô bỗng sợ hãi, vì cô theo đuổi A Phi, có thể là đeo bám dai dẳng, quyết liệt, nếu không phải thế thì A Phi căn bản không thèm nhìn cô lấy một lần.

“Đàn ông khinh thường nhất là kiểu bám dính mặt dày của phụ nữ, sau lưng còn không biết người ta mắng mỗ ra thể thống gì.”

Câu nói đó giống như lời nguyền, từ lúc này đến giờ cứ văng vẳng mãi bên tai cô, xua cũng không đi.

Hôm xác định mối quan hệ, A Phi từng hỏi cô có phải là thích theo đuổi con trai, về sau còn nói cô rất phiền phức giống những người ở vũ quán đã ép uống cô vậy.

Trong vô thức, anh đã để lộ suy nghĩ.

Trong lòng A Phi, có lẽ, cũng có phần khinh khi cô chẳng... Không biết đi được bao lâu, cuối cùng khi sắp ra khỏi khu biệt thự, Tang Du nhìn thấy một chiếc taxi chạy nhanh qua. Theo phản xạ cô đưa tay lên vẫy, trong tích tắc mở cửa xe, cô sực nhớ là mình không mang theo tiền. Thẻ tín dụng đã hết hạn, tiền cũng ném đi rồi, cô bây giờ không còn một xu dính túi.

“Xin lỗi, tôi quên mang theo tiền”, cô đành đóng cửa xe lại.

“Thần kinh, không tiền mà đòi gọi xe”, tài xế chửi một câu rồi lái vụt đi.

Không tiền thì không thể gọi xe, tâm lý kiểu gì thế? Cô tức tối nhặt một hòn đá lên, ném về hướng chiếc xe vừa chạy.

Trong màn đêm tĩnh lặng, chỉ nghe âm thanh hòn đá rơi xuống mặt đường.

Cảm giác bức bối khó tả, cô đi một hồi rồi nên ngồi luôn xuống bậc đá ven đường, tìm thuốc lá theo phản xạ, mới nhận ra từ khi ở cạnh A Phi, đã lâu rồi không hút thuốc nữa, khi ở vũ quán với Tăng Tử Ngạo, thỉnh thoảng mới hút một, hai điếu.

Tiền đi xe còn không có chứ đừng nói là mua thuốc lá.

Hiện thực vô tình.

Không còn những thẻ tín dụng có quẹt mãi cũng không hết tiền, cô chẳng là gì cả. Vì có tiền, cô mới có được cuộc sống sung túc, có thể học Taekwondo, có thể dùng tiền ném vào mặt những ả đàn bà đáng ghét, có thể thô lỗ to tiếng với kẻ khác, có thể làm rất nhiều việc mình muốn. Nếu không vì có tiền, cô vốn không

thể ở cùng một mái nhà với A Phi, không thể trở thành bạn gái của anh. Giống như A Phi từng nói, căn bản cô chỉ là một phế nhân. Xa rời cha mẹ rồi, thực ra cô chính là phế nhân, giúp đỡ và hỗ trợ cô chính là tiền.

Từ nhỏ cô đã được cơm bưng nước rót tận miệng, nếu không gặp A Phi thì cô vốn không biết củi, gạo, mắm, muối là gì. Tuy cô không nhận tiền thuê nhà của anh, nhưng A Phi kiên quyết mỗi tháng đều chịu tiền điện nước, vật dụng trong nhà và cả chi phí sinh hoạt thường ngày. Nếu nói là “nuôi” thì cô lại cảm thấy mình chính là kẻ được nuôi mới đúng. Khi cô nhìn thấy những hóa đơn thanh toán đó, mới hiểu thì ra thế giới này những người vì tiền thuê nhà, tiền điện nước, vật dụng và sinh hoạt phí thường ngày kiếm sống quả là vất vả, khó nhọc.

Nếu không phải là A Phi thì cô không biết được niềm vui kiếm được tiền dựa vào khả năng chính mình. Sở dĩ cô có thể thản nhiên ném trả lại thẻ tín dụng và tiền cho bố cô là vì cô vẫn còn có công việc. Nếu không có công việc đó, nếu từ đây về sau cũng như bây giờ, ngay cả tiền đi xe cũng không có thì cô sẽ giống hết những người sống dưới đáy xã hội, thậm chí còn thảm hại hơn họ.

Khi cô hoang mang nhất thì A Phi đã cho cô mục tiêu sống, động lực sống. A Phi khác những người đó, lời bố cô sẽ không ảnh hưởng đến cô còn một năm nữa là cô tốt nghiệp, cô sẽ sống trọn đời bên A Phi, cho dù không có những thẻ tín dụng dùng mãi không hết đó, cô và A Phi vẫn có thể kiếm ra tiền bằng đôi tay của mình.

Tang Du hiện giờ không còn là phế vật chẳng biết làm gì như trước kia nữa.

Cô đứng lên, hét to với con đường dẫn đến biệt thự nhà mình: “Bắt đầu từ hôm nay, Tang Du ta sẽ chỉ tiêu tiền chính mình làm ra!”.

Vì quá xúc động nên cô đã động vào nửa bên mặt đang sưng.

Ôm lấy mặt, cô mới sực nhớ đã muộn rồi, cô phải tìm chỗ để nghỉ. Không thể về ngôi nhà nhỏ của hai người được, cô không muốn A Phi nhìn thấy mặt cô, về trường thì không kịp, bây giờ nơi duy nhất cô có thể đi là Đại học S gần đây, nơi Chu Tiên Tiên theo học.

Không muốn bố mẹ gọi điện nên lúc ra khỏi nhà cô đã khóa máy. Khởi động máy, cô đang định gọi điện cho Chu Tiên Tiên thì hai tin nhắn mới đến, là tin nhắn A Phi gửi, cô xúc động mở ra xem:

19:45 Em dám giấu thuốc lá dưới gối nằm!!!Chết thật, sao tự dưng anh lại chạy vào phòng cô kiểm tra gối chứ, bao thuốc đó đã để từ rất lâu rồi, cô đã quên mất sự tồn tại của nó.

20:15 Cứ tưởng vị thuốc lá rất được, thì ra lại tệ đến thế!Anh hút thuốc?!!Cô kinh ngạc, nhìn đồng hồ trên đó, vừa đúng 20:30, cũng tức là mười lăm phút trước, cô vội gọi lại thì nghe “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy”.

Có lẽ anh đã ngủ, Tang Du nghĩ.

Tang Du gọi cho Chu Tiên Tiên, hỏi địa chỉ cụ thể của Đại học S, nhờ Chu Tiên Tiên nghĩ cách ra cổng trường đón cô.

Cô phát huy tinh thần thể thao siêu việt, chỉ đi bộ nửa tiếng đã đến.

Khi Chu Tiên Tiên nhìn thấy nửa bên mặt sưng húp của cô thì giật bắn mình nhưng cũng không tiện hỏi. Hai người đến ký túc xá của Tiên Tiên, cô nàng còn đến siêu thị của trường mua một chai nước khoáng lạnh để cô bọc khăn lại đắp lên mặt.

Chu Tiên Tiên có người bạn cùng phòng đã về nhà, nên giường còn trống, bảo Tang Du ngủ giường mình, còn cô thì ngủ giường bạn.

Đêm đó, Tang Du ngủ không ngon, trằn trọc mãi, trong đầu cứ nghĩ mai về trường phải tránh gặp mặt A Phi, nếu để anh thấy mặt cô sưng húp hết mặt ỉn thế này thì nhất định sẽ nghĩ nhiều cho xem.

Sáng sớm hôm sau cô đã dậy, nhìn gương mặt vẫn sưng húp trong gương, cô cắn môi, xoa mái tóc vốn buộc gọn, ít nhiều cũng che bớt phần nào.

Lúc chào Chu Tiên Tiên, cô còn ôm chặt bạn, cảm động nói lời “Cảm ơn”. Tuy chỉ giữ cô lại ở một đêm, mời cô ăn một bữa sáng, nhét cho cô mười tệ đi xe bus, nhưng cô nàng Chu Tiên Tiên ba năm trung học bị cô đàn áp ấy, lại giúp đỡ cô nhiều nhất trong lúc cô khốn khó nhất, tình cảm đó cô mãi mãi cũng không quên được.

Chu Tiên Tiên nhìn theo bóng Tang Du khuất dần, trong lòng cảm khái vạn phần, thực ra cuộc sống bình thường mới là tốt nhất.

Về lại trường, cô cứ cúi đầu đi mãi miết, để mái tóc dài che khuất mặt xem như cũng về đến ký túc xá bình an vô sự.

Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ thấy chỉ có hai ngày cuối tuần mà Tang Du đã ra nông nổi đó thì đều im lặng, không ai hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Tang Du nhờ họ xin thầy nghỉ học, cứ nằm mãi trong phòng không đi đâu, ngay cả cơm nước cũng do bạn cùng phòng mang về.

Tăng Tử Ngạo đợi hai ngày cũng không thấy Tang Du đến võ quán, gọi điện cho cô thì thấy cô nói không khỏe, chỉ muốn ngủ một giấc. Tăng Tử Ngạo bảo đến thăm cô thì bị từ chối, còn không cho bọn Tư Tư nói là mặt cô bây giờ không thể gặp ai được.

Vì Thẩm Tiên Phi không ở trong trường, khi anh ở trường cũng là lúc đi học nên Tang Du và anh gần như không gặp nhau. Chỉ cần cô không đến đó thì Thẩm Tiên Phi sẽ không biết chuyện cô bị đánh.

Buổi tối, cô gọi điện về ngôi nhà nhỏ, vẫn giọng điệu vui vẻ, cười cợt, bảo anh đừng quá nhớ cô. Cô hỏi tại sao anh lên lút hút thuốc thì anh lại không trả lời; cuối cùng phát phiền, hung tợn nói một câu: “Giấy cam kết thêm một điều nữa: Nghiêm cấm tàng trữ thuốc lá”.

Khỉ thật! Giọng điệu gì thế! Nghe như cô buồn lậu không bằng.

Từ sau khi yêu nhau, Tang Du nhận ra mình đã thay đổi rất nhiều, càng lúc càng sến, lúc cúp máy còn nói với Thẩm Tiên Phi: “A Phi, em muốn sống bên anh trọn đời”, nói xong cô cúp luôn, một mình ngồi cười ngô nghê rất lâu.

Khoảng mấy phút sau, di động có tin nhắn, cô mở ra xem, Thẩm Tiên Phi viết:

Cuối tuần về sớm, anh nấu cơm cho em ăn.

Một câu nói vô cùng đơn giản nhưng từng chữ lại toát ra tình yêu sâu đậm, khiến những giọt nước mắt của cô bắt giắc tuôn rơi.

Tuần đó, Tang Du phải rất vất vả mới qua được. Ngày nào cô cũng hỏi xa, hỏi gần Thẩm Tiên Phi xem mấy ngày nay có xảy ra chuyện gì không, cô lo rằng bố sẽ làm gì đó, mỗi lần nghe anh nói không có, cô lại thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài ra, mẹ và má Ngô ngày nào cũng đến trường tìm mà cô luôn tránh né không gặp, đồng thời nhờ bạn chuyển lời rằng nếu họ còn đến tìm cô nữa thì cô sẽ nghỉ học.

Triệu Trác Thanh và má Ngô sợ hãi, đành gọi điện liên tục cho cô, nên di động của cô đa phần đều bị bức phải tắt máy. Ban đầu cô rút dây điện thoại trong phòng ra nhưng lại làm phiền đến ba cô bạn, nếu không rút dây thì điện thoại cứ réo liên tục. Tang Du nhận ra ba cô bạn tuy không nói gì nhưng trong lòng rất bức bối.

Trên đường đi đến võ quán, cô gọi điện cho mẹ.

Triệu Trác Thanh nghe giọng con gái thì xúc động muốn khóc: “Tiểu Du, cuối cùng con cũng chịu nói chuyện với mẹ”.

“Mẹ, mẹ đừng thế nữa có được không, chẳng phải con vẫn sống khỏe đó thôi”, Tang Du cau mày.

“Bố con nói đã năm ngày con không xài thẻ rồi, con còn tiền không, mẹ mang đến...”, Triệu Trác Thanh cuống quýt.

“Không cần! Tối đó con đã nói rất rõ, từ nay về sau sẽ không dùng tiền của ông ấy nữa”, Tang Du cắt ngang, “Mẹ, bây giờ con sống rất ổn. Mọi người đều nghĩ A Phi quá xấu xa. Mẹ có biết không? Con đã dạy trong võ quán từ lâu rồi, từ mùa hè năm ngoái. Ở cạnh A Phi, chúng con không chỉ biết yêu đương thôi. Là A Phi dạy con không thể dựa dẫm cha mẹ cả đời, từ lúc ấy, việc gì con cũng tự làm kiếm tiền dựa vào khả năng bản thân. Mẹ, điều con lo nhất bây giờ là mẹ, đừng suốt ngày ngồi chơi mạt chược nữa, để mẹ đánh bài bao năm nay, thua bao nhiêu tiền, nếu đổi lại là người đàn ông khác, họ cũng không chịu được. Mẹ đó, nhớ phải dành dụm tiền bạc, cho dù ly hôn thì mẹ cũng được bảo đảm”.

Bên kia, Triệu Trác Thanh im lặng.

“Mẹ?”

“... Không sao”, Triệu Trác Thanh sụt sịt, nước mắt lại tuôn rơi không kìm lại được, “Tiểu Du, con trưởng thành rồi, càng lúc càng hiểu biết, cũng biết tự chăm lo bản thân, mẹ rất vui. Nhưng con nghe mẹ nói này, cho dù là để lừa bố con hay thế nào cũng được, con hãy tạm cắt đứt với cậu bé kia đã, sau này tốt nghiệp, cậu ta thành đạt rồi thì hẵng hay”.

“Không!”, Tang Du từ chối thẳng thừng.

“Mẹ không hại con đâu.”

“Được rồi, con phải đi dạy đây, rảnh rồi sẽ về thăm mẹ. Mẹ, giữ gìn sức khỏe, đừng đánh mạt chược nữa, cũng đừng cãi nhau với ông ta, dành dụm tiền bạc nhé. Con cúp máy đây!”

Tang Du không muốn nói về đề tài làm tổn thương đến tình cảm với mẹ nữa.

Triệu Trác Thanh ôm điện thoại khóc rất lâu.

Bà đã hiểu rõ nếu không phải vì Tang Du thì quan hệ giữa bà và Tang Chấn Dương đã không duy trì được, không phải bà muốn chơi mạt chược, mà là nếu không thế thì bà còn biết làm gì.

Con bé Tang Du tính cách mạnh mẽ, Tang Chấn Dương cũng cứng đầu, hai cha con mà đối nghịch thì không ai khuyên can nổi. Cho dù bà không nghĩ cho nửa đời còn lại thì cũng phải suy nghĩ cho con gái, dù Tang Chấn Dương kiên quyết ly hôn, bà cũng không thể để Tang thị rơi vào tay kẻ khác, Tang thị chỉ có thể là của con gái bà.

Chàng trai đó, dù thế nào đi nữa cũng phải rời xa con gái bà.

41. Chương 41

Chương 41: Chúng ta kết hôn nhé

Vốn dĩ Tang Du chỉ cần dạy một tuần hai buổi tối, từ khi cãi nhau với Tang Chấn Dương, nghĩ sau này phải dựa vào bản thân nên cô đề nghị tăng hai buổi lên bốn buổi, quán trưởng vui đến nỗi không khép miệng nổi. Mấy hôm trước vì mặt còn hơi sưng nên cô đợi đến thứ Sáu mới đến dạy.

Dạy xong, Tang Du tắm rửa định đi thì lúc ấy, Tăng Tử Ngạo kéo cô lại: “Này, mấy hôm nay không thấy cậu đâu, chết nơi nào thế hả?”.

“Haizzz, đừng nhắc nữa”, nhớ đến chuyện ấy, càng khiến cô thêm bực bội.

Quả nhiên từ chối tiền bạc cũng cần đủ dũng khí.

“Tối nay cậu không hẹn hò với Chim Ngổ nhà cậu à?”, Tăng Tử Ngạo hất mái tóc ướt, sau đó dọn dẹp đồ đạc.

“Ừ, về ký túc ngay đây.”

Nhướn mày, Tăng Tử Ngạo khoác vai cô: “Nếu đã không có việc thì đi ăn chút gì đó với tôi, đi”.

Nghĩ lại tuần này quả là khó chịu, Tang Du gật đầu.

Tìm đại một quán ăn nhỏ, chọn mấy món và thêm mấy chai bia, hai người bắt đầu vừa ăn vừa uống, nói về những chuyện có liên quan đến thi lên đại trong võ quán.

Tăng Tử Ngạo bỗng dưng: “Tuần này cậu xảy ra chuyện gì thế, làm gì mà bí ẩn như Godzilla vậy”.

“Không có gì, chẳng qua là từ người giàu có trở thành kẻ thiếu tiền thế thôi”, Tang Du cau mày, uống một ngụm bia.

“Không phải chứ. Nghe câu này của cậu giống như Godzilla đột ngột xuất hiện vậy.”

“Cái gì mà Godzilla, tôi thấy cậu mới giống quái vật thì có.”

Tăng Tử Ngạo cười cười, sức nhớ chuyện gì đó rồi hỏi: “Này, tuần này không phải cậu bận chuyện đi nước ngoài chứ?”.

Ngước lên, Tang Du nhìn anh vẻ lạ lùng: “Thần kinh à, tự dưng tôi ra nước ngoài làm gì”.

“Cậu không định du học à? Tôi tưởng cậu sẽ đuổi theo anh ta tới Anh chứ. Thế cũng tốt anh ta đi rồi thì tôi có thể có được cậu”, Tăng Tử Ngạo nâng ly lên định mời Tang Du.

Câu đó khiến Tang Du sững sờ, Thẩm Tiên Phi định đi Anh du học?! Cô đặt ly xuống, nhìn Tăng Tử Ngạo vẻ nghiêm túc: “Lúc này cậu nói gì? Nói lại xem”.

Tăng Tử Ngạo giật mình bởi vẻ mặt của Tang Du, căng thẳng nói: “Tôi nói là cậu không đi Anh thật tốt, tôi có thể có được cậu...”. Nói được một nửa, anh cảm thấy tình hình khác lạ, chắc không phải cô chưa biết Chim Ngổ sắp du học chứ... Anh sững sốt hỏi: “Cậu... đừng nói là cậu chưa biết Chim Ngổ nhà cậu sắp đến trường Central Saint Martins ở Anh học chuyên sâu đấy nhé?”.

“Tôi thực sự không biết”, Tang Du không tỏ vẻ gì, nói từng chữ.

Thẩm Tiên Phi sắp đi mà cô lại không biết. Chuyện này giống một quả bom đang nổ trong tim cô, sợi dây căng thẳng mấy ngày qua đã “tách” một tiếng, đứt đôi.

“Tang Du...”

“Khi nào?”

“Xin lỗi, tôi không biết cậu...”

“Tôi hỏi cậu là chuyện đó xảy ra khi nào, đừng vòng vo.”

Im lặng hồi lâu, Tăng Tử Ngạo mở miệng: “Hôm qua. Nghe nói Hoàng Đình đề nghị với trường được tài trợ, cử anh ta đến trường Central Saint Martins học nâng cao, chuyện này toàn trường đều biết, sao cậu lại không biết? Mấy hôm nay rốt cuộc cậu làm gì?”.

Hoàng Đình tài trợ? Đúng là Hoàng Đình thì là thủ đoạn của bố cô?

Chẳng trách tối qua, Tư Tư, Sa Sa và Sơ Sơ đều cười hí hửng bảo cô sắp đi Anh thì đừng quên họ, lúc đó cô ngỡ họ đùa nên chỉ ậm ừ.

Thì ra là thế.

Cô co chặt nắm tay, tôi qua lúc nói chuyện điện thoại với A Phi, anh lại không nhắc chữ nào.

Chụp lấy chai bia trước mặt, Tang Du run run rót cho mình một ly, uống cạn một hơi rồi đập ly bia xuống bàn, giận dữ: “Tối Chủ nhật, tôi đã cãi nhau với bố một trận vì anh ấy. Bố tôi tát cho tôi một cái thật mạnh, nửa bên mặt sưng húp, để chứng minh anh ấy không phải là loại người bố nói, tôi đã bẻ gãy tất cả thẻ ngân hàng, ném cả tiền mặt lại, thề rằng từ hôm đó về sau sẽ không bao giờ xài một đồng nào của ông ấy nữa. Không có tiền, tôi không thể về trường, càng không thể gặp anh ấy. Tôi đến chỗ bạn học trung học ngủ một đêm, vì mặt vẫn sưng nên mấy hôm sau vẫn nghỉ ngơi trong ký túc xá, đợi mặt bình thường trở lại mới dám ra ngoài. Tuần này tôi rất mệt mỏi, khổ sở, ngày nào cũng lo bố tôi sẽ ra tay hãm hại anh ấy, ai ngờ lại là chiêu này”.

Cau mày, Tăng Tử Ngạo nhìn cô vẻ không tin, một lúc sau mới hỏi: “Đó là kiểu từ người giàu trở thành kẻ không có tiền mà cậu nói đấy à? Sau đó cậu đổi dạy hai tối lên bốn buổi?”.

“Ừ.”

“Tang Du, tôi khâm phục cậu thật, không ngờ cậu lại phải diễn màn này, thiên kim tiểu thư hay xuất hiện trong phim truyền hình nhảm nhí ấy, vì tình yêu mà hy sinh tất cả”, Tăng Tử Ngạo cười to, “Cậu đúng là hợp với khẩu vị của tôi”.

“Tăng Tử Ngạo, cậu đúng là biết cách xát muối vào vết thương người khác đấy.”

Tăng Tử Ngạo cười to, sau đó bình thần lại, nói với vẻ nghiêm túc: “Tuy tôi luôn không thích con chim ngổ đố, nhưng tôi vẫn phải nói vài lời công bằng, với tính cách anh ta, đặc biệt là kiểu cách cao ngạo kia thì tuyệt đối sẽ không chấp nhận sự sỉ nhục biến tướng về tiền bạc. Với tài hoa anh ta, tôi cảm thấy rất có khả năng Hoàng Đình thật lòng muốn bồi dưỡng cho anh ta chứ chưa chắc là theo lời bố cậu đâu. Tôi không biết Chim Ngổ kia vì sao không nói cậu nghe, có lẽ anh ta có suy nghĩ riêng, tôi nghĩ cậu nên đến trò chuyện với anh ấy, sự việc có lẽ không như cậu nghĩ đâu”.

Nhìn lỵ bia trước mặt, Tang Du trầm tư.

Tối mai, anh sẽ nói với cô chẳng?

Lại một đêm trần trọc bất khoan, trưa hôm sau, mang đầy một bụng thắc mắc, Tang Du về lại ngôi nhà nhỏ của hai người.

Vừa vào nhà cô đã thấy Thẩm Tiên Phi quần tạp dề đang nấu cơm trong bếp, đúng là có cảm giác gia đình!Thẩm Tiên Phi thò đầu ra: “Đợi em cả buổi sáng, còn mong đi mua thức ăn với em nữa chứ”.

“Tối qua em đến vô quán dạy nên sáng nay ngủ quên mất”, Tang Du vào bếp.

“Chẳng phải em dạy thứ Ba và thứ Năm à? Sao tối thứ Sáu cũng đi?”, Thẩm Tiên Phi đưa đĩa rau cho Tang Du, “Nấu canh nữa là ăn được rồi”.

Đặt thức ăn lên bàn, Tang Du vào lại nhà bếp, dáng vẻ chăm chú nấu ăn của Thẩm Tiên Phi khiến trái tim người ta rất “rung rinh”. Nếu không phải hôm ấy gặp anh trong con ngõ nhỏ, nếu không vì một chai Pepsi, có lẽ bây giờ cô đang ở Anh chẳng, như thế thì cô và anh sẽ mãi mãi là hai đường thẳng song song, mãi mãi không giao nhau. Nhưng như số mệnh đã an bài, vào một buổi chiều, cô đã gặp anh. Hai năm rồi, vương vấn quần quýt nhau đã hai năm, cô thật sự rất yêu anh.

Nếu đúng là do bố cô dùng điều kiện du học nước ngoài để dụ dỗ anh và anh đã chấp nhận, bỏ rơi cô, thì cô phải làm sao... Nấu canh xong, Thẩm Tiên Phi thấy Tang Du đang chăm chú nhìn mình, vẻ mặt kỳ quặc, anh bật hỏi: “Có phải mặt anh có gì không?”.

Giật mình, Tang Du cố tỏ vẻ thoải mái: “À, em đang nghiên cứu da anh, hình như càng lúc càng trắng trẻo hơn trước. Anh đẹp trai, giữ da tốt lắm, xin hỏi có phải ngày nào cũng dùng kem dưỡng da không?”.

Thẩm Tiên Phi nghe xong dở khóc dở cười: “Em đúng là hết như mẹ anh. Ăn cơm thôi, em ngồi đi đã, anh đi xới cơm”.

Ngồi xuống bàn ăn, Tang Du nhìn thức ăn đầy bàn, đều là những món cô thích. Trong một thoáng cô lại không có cảm giác thèm ăn, những món ăn này giống như bữa ăn cuối cùng mang đến cho các phạm nhân sắp bị tử hình thời xưa vậy.

Thẩm Tiên Phi mở tủ lạnh, hỏi cô: “Muốn uống nước gì?”.

“Pepsi Cola.”

“Uống nước có ga nhiều không tốt, Pepsi em mua anh vứt hết rồi, hay là uống sữa chua đi”, Thẩm Tiên Phi lấy một bình sữa chua ra, rót một ly cho Tang Du.

“Không, em muốn uống Pepsi”, Tang Du đẩy ra.

Vì Pepsi Cola mới có ngày hôm nay, nhưng anh lại ném nó đi, tại sao ở bên nhau một năm rồi, ngày nào không vứt lại vứt trước khi đi du học Anh chứ, có nghĩa là anh cũng muốn vứt cả tình cảm của cô hay sao?

“Không được, thứ đó uống nhiều không tốt cho sức khỏe.”

“Pepsi Cola”, Cô kiên trì.

“Không được, sáng nay anh vừa xem báo, thức uống có ga có tính ăn mòn, ví dụ dùng cola để tẩy rửa bồn cầu, lớp phủ bóng trên đó sẽ bị ăn mòn hết. Nên anh đã vứt hết Pepsi mà em mua trong tủ lạnh rồi. Nếu em muốn răng đẹp thì đổi cái khác”, vốn dĩ anh không muốn nhắc đến hai chữ “bồn cầu” khi ăn uống, nhưng cô cứng đầu quá.

Tang Du vừa nghe nguyên nhân anh vứt Pepsi đi, lại cảm thấy mình đang tìm xương trong trứng gà nên lập tức xuống nước: “Anh đúng là chán quá, lúc ăn cơm lại nói gì đến bồn cầu”.

“Khỏe môi Thẩm Tiên Phi giật giật, bị ép phải giải thích lý do mà cuối cùng lại bị cô làm cho nghẹn lời, nên cúi đầu mãi miết ăn cơm.

Giữa hai người cứ có một bầu không khí kỳ lạ khó tả.

Một lúc lâu sau, Thẩm Tiên Phi buông đũa, khẽ ho vài tiếng rồi nói: “Tang Du, anh... có chuyện muốn nói với em...”

Những gì cần đến phải đến. Lần này, cuối cùng anh đã mở lời.

Tang Du nuốt món sườn xào chua ngọt trong miệng xuống, nói: “Lúc ăn cơm đừng nói chuyện, không tốt cho tiêu hóa”.

Những lời ấp úng cả tối qua định nói với Tang Du mà lại bị cô chặn lại, Thẩm Tiên Phi ngượng ngùng đỏ mặt rồi im lặng.

Ăn cơm xong, Tang Du về phòng, chơi game Quyền Hoàng trong máy tính.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện Thẩm Tiên Phi sắp du học ở Anh, toàn trường đều biết mà chỉ mình cô không hay là cô đã giận dữ.

Cô thích dùng Thảo Trĩ Kinh, những cú đấm lửa liên tục xuất ra giống như lửa giận trong cô, càng lúc càng lớn. Bên kia người chơi cũng là Thảo Trĩ Kinh, trong lòng cô đang gào thét không ngừng: Đốt cháy anh, đốt cháy anh, đốt cháy con chim gỗ nhà anh, đốt anh thành món chim nướng.

Thẩm Tiên Phi một tay đút túi quần, một tay khẽ gõ cửa phòng Tang Du: “Tang Du, anh có chuyện muốn nói với em”.

Giả chết, không nghe.

“Tang Du...”

Cô vẫn giả chết, để Thảo Trĩ Kinh vận hết nội công, sau đó dùng tuyệt chiêu đánh chết đối phương. Trong máy tính phát ra âm thanh “K.O”, “Perfect”, khiến quyết tâm chiến đấu của Tang Du càng tăng.

Thấy Tang Du phớt lờ, Thẩm Tiên Phi bước đến bên bàn, bắt thành linh gập laptop của cô lại.

“Anh làm gì thế?”, Tang Du quay lại, hét lên tức tối với Thẩm Tiên Phi.

“Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Em không muốn nghe”, Tang Du hất tay anh ra, mở laptop.

Thẩm Tiên Phi xoay vai cô lại, nâng cằm cô lên, ép cô phải nhìn thẳng anh, nói rõ từng chữ một: “Nếu hôm nay em không nghe thì phải đợi đến hai, ba năm sau. Nghe hay không?”.

“Em biết anh muốn nói gì, em không muốn nghe”, tên khốn chết tiệt, lại còn muốn sau khi du học về rồi mới nói chuyện này cho cô nghe nữa, cô đã phí bao nhiêu kỳ vọng vào anh rồi.

“Sao em biết anh định nói gì? Anh...”

“Thẩm Tiên Phi, em cảnh cáo anh, không được nói, nếu anh dám nói thì em sẽ đánh cho anh một trận”, Tang Du đứng dậy, hét lên.

Nghe Tang Du nói, Thẩm Tiên Phi im lặng rất lâu, liếc nhìn cô rồi quay người ra ngoài.

Tang Du tức tởm túm lấy gối mèo trên giường, đánh đấm như lên cơn điên, rửa xả: “Thẩm Tiên Phi, anh là tên khốn...”

Ra khỏi phòng Tang Du, Thẩm Tiên Phi thấy buồn bã khó tả, anh nắm chặt tay, gân xanh trên mu bàn tay hằn rõ.

Năm thứ hai, thầy hướng dẫn bảo anh đi thi IELTS, hơn nữa bắt anh phải thi trên 6.5, lúc đó anh không hiểu tại sao tự dưng lại bắt anh đi thi IELTS, thầy hướng dẫn nói bằng đó có thì tốt hơn, sau này muốn làm cho công ty nước ngoài thì chứng chỉ ấy sẽ có ích hơn bằng tiếng Anh cấp sáu trong nước nhưng chuyên ngành của anh là Thiết kế nội thất, có liên quan gì đến vào công ty nước ngoài đâu.

Về sau thành tích đã có 6.5, nhưng anh luôn để đó, không biết nên dùng làm gì. Đến mấy hôm trước nhận được thông báo đi du học của trường, anh mới biết thì ra trường đã tiến cử anh với Học viện Central Saint Martins của Anh, từ đó đến nay vẫn làm thủ tục còn anh là người trong cuộc mà lại không biết gì.

Tính khí thầy hướng dẫn anh rất kỳ quặc, thậm chí thời gian thi cũng không cho biết, nếu anh lác đầu thì đổi người khác, nếu gặt đầu thì đi chuẩn bị những thứ cần chuẩn bị. Còn Hoàng Đình là bên tài trợ cho anh đi du học thì sau này về nước, anh sẽ về thẳng Hoàng Đình. Hy vọng có thể trở thành nhà thiết kế hàng đầu của Hoàng Đình là ước mơ của anh. Vậy nên anh đã gặt đầu không chút do dự, chuyện đó đã được quyết định.

Mấy hôm nay, thầy hướng dẫn cần gì thì anh đưa cái đó, bảo anh làm gì thì anh làm đó. Hôm qua chuyện này gần như cả trường đều biết, các bạn trong lớp đều hỏi anh, đều ngưỡng mộ anh tốt số nhưng trong lòng anh vẫn có gì đó không yên tâm. Hôm sau anh có thể lấy được hộ chiếu, rồi làm visa, làm xong thì có nghĩa là anh sẽ rời khỏi nơi này hai, ba năm, cũng có nghĩa là anh phải xa Tang Du rất lâu.

Chuyện ra nước ngoài, anh chưa nói mẹ biết, vốn dĩ định ngày mai về nhà một chuyến, bàn bạc chuyện này. Anh cứ suy nghĩ xem phải nói thế nào với Tang Du, hôm qua nghĩ cả buổi tối, quyết định nhất định hôm nay phải mở lời, kết quả cô lại không cho anh nói, còn đòi đánh anh một trận.

Quý thật, chuyện này tối qua anh mới quyết định, sao cô biết anh định nói gì.

Càng nghĩ anh càng tức, anh lao vào phòng cô, thấy cô vừa đấm đá cái gối, vừa mắng mỏ anh thì lửa giận lại bùng lên, anh mặc kệ sĩ diện, lớn tiếng nói với cô: “Tang Du, anh mặc kệ em có muốn nghe hay không, nhưng anh vẫn phải nói. Tang Du, chúng ta kết hôn đi”.

“Tang Du, chúng ta kết hôn đi”, câu nói đó làm Tang Du sửng sốt hơn cả việc Thẩm Tiên Phi đi du học, nếu nói rằng chuyện anh đi du học là một quả bom, thì câu anh nói ban nãy chính là bom nguyên tử.

Ngừng đấm đá, cô quay sang đỡ nhìn anh đứng ở cửa, hỏi lại vẻ không chắc chắn: “Lúc nãy anh nói gì?”.

“...” Thấy đôi mắt Tang Du lấp lánh niềm vui và xúc động, mặt Thẩm Tiên Phi thoáng nóng lên như có lửa đốt, câu nói đó không biết vì sao lại bật ra đột ngột đến vậy, mà lại không phải là câu anh muốn nói, “Thôi, nếu em thấy quá đường đột thì bỏ đi”.

“Bỏ cái đầu anh! Thẩm Tiên Phi đứng lại đó, hôm nay anh không nói rõ với em thì đừng mơ đến chuyện đi Anh. Cho dù anh lên máy bay rồi, em cũng sẽ kéo anh xuống!”, cô ném phắt chiếc gối đi, lao đến trước mặt anh, chụp lấy tay anh, khi lên tiếng thì giọng nói trở nên dịu dàng vô cùng: “A Phi, lúc nãy anh nói gì, nói lại em nghe!”.

Cổ họng động đậy, Thẩm Tiên Phi nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói: “Tang Du, chúng ta kết hôn đi”.

“Nói lại lần nữa.”

“Tang Du, chúng ta kết hôn đi”, lần thứ ba, Thẩm Tiên Phi gần như nghiến răng nói, “Chết tiệt, rốt cuộc em có đồng ý không?”.

Tang Du hét lên rồi chạy đến giường, chụp lấy gối đầu ném Thẩm Tiên Phi, quát to: “Con chim ngó chết tiệt, sắp đi rồi, chuyện lớn thế này anh không hề nhắc, mà lại nhảy ra nói với em muốn kết hôn hả?”.

Đón lấy gói đầu, Thẩm Tiên Phi cau mày, hỏi lại với vẻ mặt vô tội: “Nói gì thì cũng phải từng chuyện chứ, đương nhiên là cái gì quan trọng thì phải nói trước, chẳng lẽ em nghĩ chuyện đi du học quan trọng hơn kết hôn à?”.

“Đương nhiên là ra nước ngoài...”, Tang Du suýt nữa cắn vào lưỡi, chờ đợi nhìn Thẩm Tiên Phi, thì ra cô đã hiểu lầm anh, thì ra trong mắt anh, kết hôn với cô mới là quan trọng nhất, cho dù đi du học cũng phải chắc chắn mọi thứ.

“Có đồng ý không?! Không đồng ý thì ít nhất phải đợi hai, ba năm nữa đấy”, ném gói trở lại giường, Thẩm Tiên Phi đến trước mặt cô, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, “Nhưng anh không muốn đợi hai, ba năm sau, vì em thực sự quá phiền phức, nếu anh không ở bên em, lỡ em làm phiền tên con trai nào khác thì anh nghĩ là không công bằng với xã hội này, thế nên trước khi đi, anh nhất định phải giải quyết chuyện này trước”.

Tang Du vốn đang chìm đắm trong hạnh phúc chưa định thần lại, nghe câu nói đó, cô chụp lấy gói, đập lia lịa vào người anh.

Rõ ràng là anh sợ sau khi xa nhau, cô bị người ta cướp mất mà cứ tỏ ra không có gì, cứ nói rằng cô phiền phức, nguy hại cho xã hội.

Lần này Thẩm Tiên Phi nhanh tay, chỉ cho gói đập vào người mấy cái rồi giật lấy, ôm chặt Tang Du rồi hôn cô thật mạnh.

42. Chương 42

Chương 42: Cạm bẫy của tình mẹ

“Cậu nói gì? Cậu muốn kết hôn với anh ta?!”, Tăng Tử Ngạo nhìn Tang Du vẻ không tin nổi, “Này, này, cậu có biết trái tim tôi đã tan vỡ thành bao nhiêu mảnh không? Con bé chết tiệt, sao lại phớt lờ cảm nhận của tôi thế hả? Còn cần tôi giúp cậu khắc một cái dấu nguy tạo hai giấy chứng nhận độc thân nữa hả? Cậu quá đáng thật!”.

“Này, cậu hung hăng cái gì? Không giúp tôi thì thôi. Tôi xem cậu là anh em mới giao nhiệm vụ cực khổ mà quang vinh này cho cậu đó.”

“Tại sao chuyện tốt cậu không nhớ tới tôi? Mà chuyện này lại nghĩ đến tôi? Tôi và anh ta là tình địch! Cô gái, tình địch đấy, cậu có hiểu không? Tăng Tử Ngạo này mà giúp khắc con dấu cho anh ta, để anh ta cưới cậu thì mẹ kiếp, tôi đúng là một thằng ngu!”

“Này! Lần trước cậu bảo tôi tìm anh ấy để bàn bạc, cậu cũng đâu có tức tối thế này?”, Tang Du đóng luôn laptop của anh lại, “Hỏi cậu lần cuối, có khắc không? Nếu không làm thì tôi tìm người khác”.

Căng thẳng một lúc lâu, cuối cùng Tăng Tử Ngạo cũng nhận lời khắc con dấu cho Tang Du, nguy tạo giấy chứng nhận độc thân. Vì cô và Thẩm Tiên Phi kết hôn không muốn cho trường và Hoàng Đình biết nên mới phải ra hạ sách này. Tăng Tử Ngạo là cao thủ khoa máy tính, nhờ anh làm một con dấu không phải là chuyện khó.

Tang Du nhờ anh dùng máy tính khắc con dấu của Tang thị, cô đã thấy nhiều lần, một phần là quen thuộc, mặt khác cô muốn chọc tức Tang Chấn Dương, những việc ông không cho làm thì cô càng phải làm, hơn nữa còn lấy danh nghĩa Tang thị để chứng minh.

Không lâu sau, Tăng Tử Ngạo đã làm cho cô một tờ chứng nhận giả, con dấu ấy đúng là y hệt con dấu thật.

Nhìn kỹ bản chứng nhận thật lâu, Tang Du vỗ vai Tăng Tử Ngạo, khen ngợi: “Đúng là nhân tài thế kỷ 21! Cậu tốt nghiệp xong cho dù không tìm được việc làm cũng không lo là không có cơm ăn. Nghề này đúng là có tương lai ghê!”.

Khóe môi Tăng Tử Ngạo giật giật, chuyện phạm pháp này anh chỉ làm cho cô, mà còn coi là nghề nghiệp à? Có nhầm không đây.

Tăng Tử Ngạo hỏi cô: “Hôm nào cậu đăng ký? Biết Cục dân chính ở đâu không? Biết phải chuẩn bị thứ gì không?”.

“Ngày mai. Việc cụ thể thì A Phi hỏi rồi, anh ấy về nhà lấy sổ hộ khẩu, hôm nay chắc sẽ về. Hai hôm nay để lấy được sổ hộ khẩu ra, tôi phải lục tìm trong nhà rất lâu mới thấy, suýt nữa bị mẹ phát hiện”, Tang Du nhú mày, nếu không vì sổ hộ khẩu thì ngay cả ngôi nhà đó cô cũng không muốn về, “Quý thật, ai quy định kết hôn phải có sổ hộ khẩu vậy”.

“Không có nó thì ai biết cậu có kết hôn với kẻ khác rồi không?”, Tăng Tử Ngạo nói vẻ kỳ thị.

“Cậu yên chí, tôi không thể đâu, còn cậu thì rất có thể đó.”

“Cô gái à, cô có nghĩ là hôn lễ này sẽ không có hoa, không có bố mẹ chúc phúc không”, Tăng Tử Ngạo liếc nhìn chiếc nhẫn vàng Cát Tường trên tay cô, “Còn không có cả nhẫn kim cương, cậu không thấy là quá ‘chụp giật’ à?”.

“Hoa thì có ăn được không? Nhẫn kim cương thực chất rất tầm thường, có đẹp bằng ‘Cát Tường’ trên tay tôi đâu, số lượng có hạn của mấy chục năm trước đó, cậu có hiểu không?”

“Tang Du, cậu hết thuốc chữa rồi.”

“Thèm vào cậu.”

“Cậu hại tôi thất tình, luyện tập tay chân với tôi đi, qua ngày mai là cậu đã thành gái có chồng rồi tôi mà hẹn cậu ra tập võ thì sẽ bị người ta cho là dụ dỗ phụ nữ nhà lành đấy.”

“Cậu mới là phụ nữ ấy”, Tang Du tức tối, túm lấy Tăng Tử Ngạo định đánh thì anh đã chạy vụt đi.

Hai người vừa đến võ quán thì Tang Du đã nhận được điện thoại của Thẩm Tiên Phi, anh đã về đến thành phố N.

“Em ở võ quán”, Tang Du vừa nghe thế giọng trở nên vui vẻ lạ thường.

“Anh về trước tắm rửa rồi đến đón em, dạo phố, xem có gì cần mua không, tối ra ngoài ăn cơm. Em muốn ăn gì thì nghĩ đi nhé”, Thẩm Tiên Phi nói.

“Vâng, được. Bye bye.”

“Bye bye”, cúp máy, Tang Du thấy Tăng Tử Ngạo nhìn cô vẻ không vui, “Không phải muốn luyện tập sao?”.

Hai người đấu với nhau một trận, Tang Du mới phát hiện ra thực lực của Tăng Tử Ngạo hóa ra không hề non yếu mà do trước kia anh che giấu mà thôi.

Khi đã mệt, hai người buồn chuyện với nhau, Tang Du kể hết cho Tăng Tử Ngạo nghe vì sao cô theo đuổi Thẩm Tiên Phi, rồi được anh yêu như thế nào... Điều đó khiến Tăng Tử Ngạo càng nhận biết sâu sắc hơn tình yêu của cô và Chim Ngổ rồi than vãn anh mãi chỉ có thể là bạn thân của cô, bạn thì bạn chứ nhưng tại sao trái tim vẫn thấy khó chịu? Ở đó như có ai đâm mạnh vào vậy.

Nhìn đôi môi hé mở của cô, anh lại thấy có một ham muốn, có lẽ cả đời này cũng chỉ có cơ hội cuối cùng này thôi.

Nín thở, không nghĩ ngợi gì, nhân lúc Tang Du lơ đãng, anh đè cô xuống.

Có lần giáo huấn trước đó, Tang Du bắt đầu hoảng hốt. Gương mặt Tăng Tử Ngạo quá gần, ngay cả lông mi cô cũng đếm được từng sợi, nhìn đôi mắt nóng bỏng của anh, gương mặt mỗi lúc một lớn dần, đôi môi anh ép xuống đôi môi cô.

Đôi môi mềm mại nhưng có sự nhiệt tình đã bị che giấu rất lâu bùng nổ trong tích tắc, “Ừm” một tiếng, Tang Du chỉ thấy đầu óc trống rỗng... Cuối cùng phản ứng kịp, Tang Du vận hết sức đẩy anh ra, tức giận vô cùng: “Tăng Tử Ngạo, cậu quá đáng! Cậu đã nhận lời mãi mãi...”.

Tăng Tử Ngạo không nói năng gì, làm tư thế mời.

“Tôi đã đồng ý mãi mãi chỉ là anh em bạn bè tốt để mãi mãi làm được điều đó nên trước khi bắt đầu quyết tâm ấy, tôi mới quyết định sẽ hoàn thành tâm nguyện của mình trước, đó là phải hôn cậu một lần”, ánh mắt Tăng Tử Ngạo tuy lấp lánh nụ cười nhưng nỗi cay đắng trong lòng lại chỉ mình anh biết, “Tâm nguyện đã hoàn thành, cậu mãi mãi chỉ là bạn bè, anh em tốt của tôi”.

Trong khoảnh khắc, cổ họng Tang Du như bị vật gì đó chặn cứng, khó chịu vô cùng.

Cùng lúc đó, tiếng chuông vui tai reo vang, nghe di động ở một góc đang đổ chuông, cô vội vàng thở ra, chạy lại. Thấy điện thoại của nhà, cô vốn không muốn nghe nhưng để tránh không khí cực kỳ ngột ngạt này cô đành nghe máy.

Bên kia, má Ngô cuống quýt: “Tiểu thư, cô mau về đi, Tang phu nhân đòi tự sát”.

“Tự sát?! Mẹ muốn tự sát?!”, Tang Du khiếp đảm mở to mắt, sắc mặt trở nên tái nhợt kỳ dị, “Con về ngay, má trông chừng cẩn thận, đừng để mẹ con làm chuyện dại dột. Con về ngay!”.

Cúp máy, Tang Du không màng thay quần áo, nói với Tăng Tử Ngạo: “Bố mẹ tôi lại cãi nhau, tôi phải về ngay”.

“Đừng vội, cậu có mang theo tiền không? Không mang tiền sao gọi xe về nhà được.”

“Ồ, đúng, đúng, đúng”, Tang Du định quay về tủ trong phòng thay đồ lấy tiền thì không biết Tăng Tử Ngạo lấy đâu ra tờ một trăm tệ, nhét vào tay cô, cô ngạc nhiên, “Sao cậu còn nhét tiền trong võ phục?”.

“Cậu quan tâm làm gì, không ăn trộm là được. Mau về đi, nhanh đi.”

“Còn nữa, nếu Thẩm Tiên Phi đến thì cậu báo giúp tôi một tiếng. Đồ đạc cậu thu dọn giúp tôi, hôm khác tôi lấy sau.”

“Biết rồi, đi nhanh đi.”

Tăng Tử Ngạo đẩy cô ra ngoài, nhìn theo bóng Tang Du, thấy hụt hẫng lạ lùng.

Ngày mai cô đã là vợ của người khác.

Xuống taxi, Tang Du chạy như điên vào nhà, thấy bố cô đang cau mày ngồi trên sofa hút thuốc. Trùng mắt nhìn ông một cái, cô lao lên cầu thang. Đẩy cửa phòng ngủ chính ở tầng hai, cô thấy mẹ sắc mặt trắng bệch dựa trên giường, má Ngô đang dùng khăn bông lau mặt và tay cho bà.

Triệu Trác Thanh vừa nhìn thấy Tang Du liền bắt đầu xúc động.

Tang Du bước đến, bà ôm chầm lấy cô, khóc lớn. Má Ngô rút lui cho hai mẹ con ở lại.

Về sau trong tiếng nức nở đứt quãng của mẹ, Tang Du mới biết bố cô lần này rất quá đáng, làm cho nhân tình của ông mang thai, đồng thời siêu âm là con trai.

Thời trẻ Triệu Trác Thanh đã từng phá thai một lần, về sau cứ phá thai theo thói quen, bà đã phải liều mạng để giữ Tang Du lại, nhưng sau khi sinh cô ra thì không thể mang thai nữa, còn Tang Chấn Dương một lòng mong muốn có đứa con trai để kế thừa sản nghiệp của ông. Lần này Tang Chấn Dương lại cố tình để nhân tình của mình mang thai, mục đích rất rõ ràng, đó là quyết định ly hôn.

Tang Du dỗ dành hồi lâu, Triệu Trác Thanh mới bình tĩnh lại. Sau đó cô lại ngồi cạnh với mẹ rất lâu mới dỗ bà ngủ được nhưng mẹ cô vẫn không buông tay cô ra.

Nghĩ mẹ đã ngủ, cô mới cẩn thận buông tay mẹ, ra khỏi phòng.

Xuống lầu dưới, Tang Du thấy bố vẫn đang hút thuốc, đầu lọc trong gạt tàn thuốc bằng pha lê đã chất đống như những cái gai nhím. Lạnh lùng nhìn ông, muốn ra ngoài tản bộ thì thấy mẹ cô chân trần chạy xuống tìm cô.

Đưa Triệu Trác Thanh về phòng, dỗ dành xong, bà bỗng đề nghị đi chơi xa cho thoải mái.

Tang Du ngăn người, ngày mai cô đi đăng ký kết hôn với A Phi, nhưng nhìn gương mặt trắng bệch của mẹ, cô đành gạt đầu, cười nói: “Vâng. Mẹ muốn đi đâu chơi?”.

“Ồ đâu cũng được.”

“Vậy con gọi điện thoại, nhờ người sắp xếp tour du lịch.”

Lại dễ dàng cho mẹ ngủ, Tang Du thở phào một tiếng. Nhớ đến dáng vẻ khủng hoảng của mẹ, cô nghĩ ngày mai cô không tài nào đi đăng ký với A Phi được rồi, cô bắt buộc phải ở cạnh mẹ.

Ra nước ngoài cần phải làm rất nhiều thủ tục, không kịp thời gian, thế là cô quyết định đi Hải Nam.

Nghĩ ngợi rồi cô gọi điện cho Thẩm Tiên Phi: “A Phi, xin lỗi, nhà em có chút chuyện nên em phải về nhà. Lúc em gọi cho anh thì di động của anh nằm ngoài vùng phủ sóng. Tình thân mẹ em không tốt lắm, em phải đi Hải Nam với bà để thư giãn, nên ngày mai... có thể em không đi được”.

Bên kia Thẩm Tiên Phi sững người rất lâu, sau đó mới thốt ra một chữ: “... Ừ”.

“A Phi, có phải anh không được vui?”

“... Không.”

“Vậy anh phải đợi em nhé, một tuần sau em sẽ về.”

“Ừ, anh đợi em về, chơi vui nhé.”

“Vâng. “

Cúp máy, Tang Du cảm thấy Thẩm Tiên Phi hơi kỳ quặc nhưng không thể nói là kỳ quặc chỗ nào, có thể do ngày mai không thể đi đăng ký kết hôn nên anh thấy hơi hụt hẫng chăng?

Tang Du không bao giờ ngờ rằng, chính vì thế mà đã khiến cô và Thẩm Tiên Phi đi trên hai con đường xa lạ.

Một tuần ở Hải Nam, phong cảnh ven biển tuyệt đẹp, tâm trạng Triệu Trác Thanh thoải mái hơn nhiều, thấy rất nhiều hoa quả ngon mắt, bà định về lại thành phố N rồi đầu tư mở một cửa hàng hoa quả để có nơi ủy thác về tinh thần. Lần này đi lại chơi thêm mấy ngày nữa.

Tang Du cảm thấy rất vui, mẹ cô bị nhốt trong cái lồng trường kỳ như vậy, thực sự quá cô đơn. Chuyện của mẹ đã giải quyết rồi, cô cũng bắt đầu phiên muộn, cô gọi điện cho Thẩm Tiên Phi nhưng máy của anh luôn trong trạng thái tắt máy, gọi về ngôi nhà nhỏ của họ, dù cô gọi bao lần vẫn không ai bắt máy, điều đó khiến trái tim cô như rơi xuống hố băng lạnh lẽo.

Gọi điện cho Tăng Tử Ngạo, tên ấy lại tỏ ra vui vì cô đi Hải Nam, đồng thời cũng nói mấy hôm nay không thấy Thẩm Tiên Phi đến trường, có lẽ là bận chuyện đi du học. Cô có linh cảm không lành, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Để không làm mất hứng của mẹ thế nên mọi việc cô đều giấu trong lòng.

Về đến thành phố N, xuống máy bay, lão Ngô đã lái xe đến đợi họ.

Ngồi trên xe, cô lại gọi điện cho Thẩm Tiên Phi, vẫn tắt máy. Cô hoảng loạn, nói với lão Ngô: “Chú Ngô, chú đưa mẹ con về trước, con còn có việc, đưa con đến ngã tư trước mặt là được”.

Lão Ngô nói: “Tiểu thư, hôm nay má Ngô đã nấu rất nhiều thức ăn ngon, đợi cô và Tang phu nhân về đấy”.

Triệu Trác Thanh bảo: “Tiểu Du, mấy hôm nay con như mất hồn ấy, gọi cho ai vậy? Muộn thế này rồi, có gì quan trọng để ngày mai nói không được sao?”.

Tang Du nghĩ ngợi, thôi cứ ngày mai tìm anh rồi tính.

Về đến nhà, Tang Du cứ thấy rùng mình, bởi tự dưng vô duyên vô cớ lại có thêm bốn gã lực lưỡng mặc âu phục đen đứng ở trước cửa.

Ăn tối xong, cô vào phòng tiếp tục gọi điện, kết quả vẫn thế cô không yên tâm nên quyết định về ngôi nhà nhỏ của hai người xem thế nào.

“Muộn thế này rồi còn đi đâu?”

Trong phòng khách chỉ có ngọn đèn ở góc tường vẫn sáng, Tang Du thấy bố đang ngồi trên sofa hút thuốc.

“Ra ngoài đi dạo”, Tang Du đáp gọn.

“Ra ngoài đi dạo? Con chắc chắn là không đi tìm cái thằng kia để đăng ký kết hôn chứ?”, giọng Tang Chấn Dương sắc nhọn.

Tang Du sững sờ dừng bước, tay đặt trên nắm đấm cửa run lên. Cô quay lại nhìn bố, khàn giọng hỏi: “... Sao bố biết?”.

Tang Chấn Dương giận dữ: “Sao lại biết à? Bây giờ con càng lúc càng to gan, không coi bố ra gì cả. Nó sắp du học rồi mà con còn kết hôn với nó, con có đầu óc không?”.

Trước khi đi Hải Nam đã cảm thấy Thẩm Tiên Phi kỳ quặc, cô nghiêng rằng hỏi: “Có phải bố đã làm gì anh ấy không?”.

Dụi mạnh điều thuốc vào gạt tàn, Tang Chấn Dương tức giận nói: “Con tưởng con có được công việc ở vô quán là ghê gớm lắm hả? Con ngây thơ quá, bố thật thất vọng về con. Bố có địa vị ngày hôm nay không phải chỉ trong một sớm một chiều đâu”.

Tang Du run giọng hỏi: “Anh ấy đi du học có phải là bố nhúng tay vào không?”.

“Con nghĩ bố lại ngốc tới mức vùng tiền ra đi bồi dưỡng một thằng hám tiền định cướp mọi thứ của nhà mình à? Bố chỉ biết dùng tiền làm cho loại người đó bỏ đi, tuyệt đối sẽ không bồi dưỡng gì đâu.”

“Dùng tiền để anh ấy bỏ đi?”, Iời bố nói khiến cô càng rối bời, “Là ý gì?”.

“Trước kia chẳng phải con cũng dùng tiền đập vào mặt mấy người phụ nữ kia hay sao? Bố nói cho con biết, cả đời này con cũng không thể nào kết hôn với nó, trừ phi bố chết. Thằng đó sắp đi rồi, con ngoan ngoãn ở nhà cho bố.”

Tang Du nhìn bố vẻ không tin nổi, cô không tin. Nếu A Phi tham tiền của cô thì một năm trước đó đã bộc lộ ra rồi, ngay cả Tăng Tử Ngạo cũng có thể nhận ra A Phi rất kiêu ngạo, dùng tiền ép anh làm việc là một sự sỉ nhục lớn. Bố cô chắc chắn đã sỉ nhục anh, cô không kìm được hét lên: “Bố đang nói dối! Nói dối! A Phi không phải loại người đó!”.

Triệu Trác Thanh không biết đã ra ngoài tự bao giờ, đứng ở cầu thang lặng lẽ nhìn hai bố con đang tranh cãi bên dưới. Trước khi đi Hải Nam, những gì Tiểu Du nói trong điện thoại bà đã nghe cả, trưa hôm đó bà tìm chàng trai ấy, xin cậu ta từ bỏ Tiểu Du nhưng cậu bé đó lại nói, “Ngày mai sẽ kết hôn với Tiểu Du”. Nghe chuyện đó, bà giống như bị sét đánh, để giữ Tang thị lại cho Tiểu Du, dù thế nào bà cũng không để Tiểu Du đi đăng ký được.

Cuộc hôn nhân của bà và Tang Chấn Dương đã đến bước đường cùng, bà lấy hôn nhân ra làm điều kiện, nếu ông cần đứa con trai đó, muốn ly hôn thì đổi lại bằng cổ phần của Tang thị. Ông vẫn yêu con gái nên đồng ý điều kiện, đồng thời lập giấy chuyển nhượng cổ phần, bà còn bắt ông lập cả di chúc.

Tang thị chỉ có thể là của con gái bà.

Tiểu Du, xin lỗi, mẹ làm thế đều là vì con.

“Nó không phải, nhưng mẹ nó thì phải. Chỉ cần mẹ nó nói một chữ ‘không’, con tưởng nó sẽ vì con mà đổi đầu với mẹ như con đang đổi đầu với bố sao?”, nhắc đến Ngô Ngọc Phương, Tang Chấn Dương nghiêng rằng kèn kẹt, vẻ mặt do phần nộ mà trở nên méo mó.

Cẩn môi, Tang Du cố trấn tĩnh: “Được rồi, con không nói chuyện này với bố nữa. Đây là chuyện con làm, nếu con chọn sai thì nửa đời sau đau khổ mãi mãi, con cũng cam tâm tình nguyện, vì đó là chọn lựa của con. Sau hôm ra khỏi nhà và thề với lòng mình, con đã không quay lại, muốn con từ bỏ Thẩm Tiên Phi con không làm được! Tang tiên sinh, bố muốn làm sao thì làm, bố muốn dùng cuộc hôn nhân của bố và mẹ để uy hiếp con cũng được, dùng Tang thị uy hiếp con cũng không sao, thậm chí bố có thể bắt Chính Đạo đóng cửa, đều được cả nhưng với điều kiện là trước khi làm những chuyện này, tốt nhất bố nên đảm bảo cho đứa trẻ trong bụng ả kia có thể bình an ra đời, cho dù sinh ra, bố cũng phải ngày ngày thắp nhang cầu Phật cho họ bình an. Còn nữa, con không tin A Phi và mẹ anh ấy là loại người đó, dù thế nào đi nữa, ngày mai con cũng sẽ kết hôn với anh ấy”.

“Con...”, Tang Chấn Dương giận đến nỗi toàn thân run lên bần bật.

“Tiểu Du, chàng trai đó ngày mai đã lên máy bay rồi nếu trong lòng cậu ta có con thì tuần này tại sao không gọi điện cho con? Cậu ta cần bản là đang lợi dụng con thôi”, Triệu Trác Thanh chạy xuống lầu.

Cái gì? Ngày mai anh ấy đi rồi? Cuối cùng cô đã hiểu, thì ra đây là một cái bẫy, cái bẫy để tách cô và A Phi ra. Cô nhất định phải tìm anh để hỏi cho ra nhẽ.

Tang Du đẩy mạnh cửa ra, nhìn thấy bốn gã lực lưỡng đang xếp hàng ngoài cửa, đợi cô. Nhếch môi giễu cợt, cô không ngờ hôm nay phải vượt qua cửa ải này, rồi hươ nắm đấm đánh họ.

Vốn dĩ cô không có cơ hội thắng, vì bốn gã này là cao thủ bố cô mời đến để khống chế cô. May mắn là bốn gã này cũng biết kiêng nể, không dám làm cô bị thương. Lần đầu tiên trong đời, cô đã dùng ngón võ Taekwondo chính nghĩa làm lễ sinh tử tồn vong, cô đã mang ý nghĩ không phải nó chết thì mình chết, dùng ngón võ đánh bại bốn cao thủ kia. Khi bốn gã bò lăn trên đất trước mặt mình, tình trạng của cô cũng không tốt hơn là bao.

“Tang Du, mày nghe rõ đây, hôm nay nếu mày bước qua cánh cửa đó, tao sẽ xem như không có đứa con gái nào cả, tước quyền thừa kế Tang thị của mày” Tang Chấn Dương chưa bao giờ giận đến thế ông không dám tin rằng đứa con gái mình yêu thương nhất bây giờ lại vì một thằng nhãi ranh mà đối đầu với ông, thậm chí còn từ bỏ cả Tang thị.

“Tang thị, để lại cho con trai ông đi”, Tang Du lạnh lùng đáp lại rồi chạy ra khỏi nhà.

Trên ban công tầng hai, Triệu Trác Thanh khóc, gào lên: “Tiểu Du, cậu ta không hợp với con, đừng vì cậu ta mà từ bỏ những thứ thuộc về con. Tin mẹ đi, mẹ không bao giờ hại con, con là đứa con duy nhất của mẹ, không lâu sau con sẽ hiểu, mẹ làm thế đều là vì con. Tiểu Du, nếu con dám đi, mẹ sẽ nhảy xuống...”

Tiếng khóc gào của Triệu Trác Thanh văng vẳng, bước chân Tang Du chỉ khựng lại rồi kiên quyết ra khỏi cổng nhà họ Tang.

Cô không muốn nghĩ xem mẹ có nhảy lầu không, không muốn nghĩ rằng lần này đi Hải Nam có phải do mẹ cô biết chuyện mình sắp đi đăng ký kết hôn nên cố ý dẫn cô đi, càng không muốn nghĩ xem Tang thị sau này sẽ thuộc về ai. Cô chỉ cần Thẩm Tiên Phi, người đã dạy cô giặt quần áo, dạy cô tự kiếm tiền, dạy cô sống tự lập, người đã xem chuyện kết hôn với cô quan trọng hơn đi du học, dù thế nào đi nữa cô cũng không tin rằng Thẩm Tiên Phi lại vì tiền mà từ bỏ cô, nhất định là có nguyên nhân, muốn cô tin trừ phi anh đích thân nói, nói với cô rằng anh không yêu cô, không muốn kết hôn với cô... Đêm trước khi đi Hải Nam, anh đã nói anh sẽ đợi cô, nên cô nhất định sẽ lấy anh.

43. Chương 43

Chương 43: Mất nhau

Ra khỏi cổng nhà, móc di động ra, cô gọi điện cho Tăng Tử Ngạo, một hồi nói: “Tử Ngạo, có biết sơn trang Thiên Hằng đi thế nào không? Ừ, ở đầu đường Thiên Hằng, đến đón tôi. Còn nữa, tra giúp tôi, ngày mai máy bay từ thành phố A bay đến Anh lúc mấy giờ?”

Giọng Tang Du run lên, cô chạy như điên, muốn tìm ra Thẩm Tiên Phi trong thời gian nhanh nhất, cô phải tìm anh hỏi rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tăng Tử Ngạo lái xe vừa đến đầu đường đã thấy Tang Du tóc tai rũ rượi đang lao lao ra.

“Tang Du, cậu sao thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, anh căng thẳng nhảy xuống xe, đỡ lấy cô.

Tang Du bò lên xe, dựa vào ghế, nhắm mắt nói với anh: “Đừng nói, đưa tôi đến ngôi nhà nhỏ đã”.

Tăng Tử Ngạo khởi động xe, hỏi không ngừng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao cậu lại ra nông nỗi này? Cậu đã đánh nhau với ai vậy?”.

“Cậu có biết ngày mai Thẩm Tiên Phi đi Anh không?”, Tang Du thều thào.

“Chẳng phải anh ta nói đợi cậu quay về kết hôn hay sao?”

“Tôi không biết, bố tôi không biết đã làm gì với anh ấy, mà ngày mai anh ấy đi rồi.”

“Vậy sao cậu lại ra nông nổi này? Lẽ nào là bố cậu...”

“Ông ta tìm bốn gã bảo vệ...”

“... Cậu... thôi, ngồi cho vững, tôi nghĩ hay là đưa cậu đến bệnh viện trước đã.”

“Không cần. Tôi muốn nhanh chóng tìm ra anh ấy.”

Chiếc xe lao như bay.

Đến nơi, Tang Du xuống xe, chạy vụt lên tầng bảy, mở cửa ra, ở đó vẫn như xưa. Cô cứ gọi: “A Phi! A Phi!”.

Hai gian phòng đều tìm cả, gồm phòng vệ sinh, chỉ còn nước lật cả tủ quần áo ra thôi nhưng vẫn không thấy bóng dáng Thẩm Tiên Phi đâu. Mọi thứ đều nguyên vẹn như trước khi cô đi Hải Nam. Không chịu thua, cô lại lục tìm trong phòng mình, muốn tìm lời nhắn của anh để lại nhưng chẳng có gì cả.

Tăng Tử Ngạo khiếp đảm bởi dáng vẻ của cô, anh chưa bao giờ thấy Tang Du điên cuồng như vậy. Bước nhanh đến, anh kéo Tang Du lại, lớn tiếng gọi: “Cậu đừng thế nữa có được không?”.

Tang Du hai tay ôm đầu, ngồi bệt xuống sofa, nói như nức nở: “Tôi không tin anh ấy là loại người như bố tôi nói, vì tiền mà rời bỏ tôi”.

“Tôi cũng không tin. Nếu đã không tin thì tiếp tục đi tìm. Còn chỗ nào chưa tìm thì cùng tìm”, Tăng Tử Ngạo kéo cô dậy, đẩy cô vào phòng vệ sinh, “Rửa mặt mũi sạch sẽ đã, rồi thay quần áo, chúng ta sẽ tìm tiếp”.

Nhìn chậu nước lạnh đầy ắp, Tang Du vùi mặt vào đó để bình tĩnh lại. Sau khi rửa soạn xong, cô cùng Tăng Tử Ngạo lái xe đến phố Tây, nếu Thẩm Tiên Phi không ở trường, không ở đây, thì nhất định anh ở phố Tây.

Đến nhà Thẩm Tiên Phi ở phố Tây thì đã khuya rồi, cửa nhà tuy khóa nhưng qua cửa sổ nhìn vào trong thì thấy ngôi nhà cũ kỹ trống rỗng.

Tang Du hoàn toàn tuyệt vọng.

Tăng Tử Ngạo cố gắng gõ cửa các nhà bên cạnh, bị bà lão mở cửa mắng cho một trận, không hiểu bà nói cái gì, chỉ mấy từ cuối là đi nước ngoài nên dọn đi rồi thì anh nghe được.

Khi nghe những từ mơ hồ đó, trong tích tắc, sức lực của Tang Du như bị rút cạn, hai tay bám lấy bức tường loang lổ lạnh ngắt, đứng đó phải gần năm phút không động đậy nổi, cuối cùng bị Tăng Tử Ngạo vác ra ngoài.

Không có tin tức Thẩm Tiên Phi, Tang Du không biết phải làm sao, bây giờ chỉ còn lại cảm giác là đau đớn, cảm giác tuyệt vọng và bơ vơ ấy gặm nhấm trái tim khiến cô không hít thở nổi, rã rời ngồi xuống bậc tam cấp ngoài bến xe bus ở phố Tây, ôm mặt, nước mắt rơi qua kẽ ngón tay.

Mọi thứ đều không qua khỏi mắt Tăng Tử Ngạo, anh vô cùng tức giận, buồn bực hút thuốc, đi qua đi lại không ngừng, đến khi không nhịn nổi nữa, anh giận dữ: “Cậu đừng thế nữa có được không?!”.

Tang Du mặc kệ anh, vẫn vùi mặt vào giữa hai đầu gối, lặng lẽ khóc.

“Rõ ràng sắp kết hôn rồi mà anh ta không nói gì cứ lẳng lặng bỏ đi cậu không thấy lạ à? Cho dù bố cậu uy hiếp anh ta cũng được, dụ dỗ anh ta cũng được, phải nói với cậu một lời chứ? Mẹ kiếp, tôi có đá người ta cũng phải nói với người ta một câu, mập mờ thế này là cái quái gì chứ?”

Không thấy phản ứng, Tăng Tử Ngạo rút di động ra, bắt đầu gọi cho từng số.

Một lúc, anh kéo mạnh Tang Du đứng dậy, nói: “Đứng lên! Tôi đã thăm dò được rồi, ngày mai anh ta bay lúc mười giờ sáng. Bây giờ chưa đến một giờ đêm, chúng ta còn chín tiếng nữa để đến A. Nếu ở N đã không thấy anh ta thì đến sân bay quốc tế thành phố A cướp anh ta vậy”.

Chậm rãi ngẩng lên, Tang Du nhìn Tăng Tử Ngạo đang tỏ vẻ bất bình, hai dòng nước mắt nóng hổi lại trào ra.

“Nửa đêm nửa hôm, đừng tưởng có ánh đèn phản quang thì cậu ngồi đây giả làm bóng tối. Đi thôi, còn ngần ngại làm gì?” Quay mặt đi, Tăng Tử Ngạo không muốn nhìn thấy gương mặt đầm nước mắt của Tang Du, người con gái anh thích không yếu đuối và dễ dàng bỏ cuộc như thế.

Nhét Tang Du vào xe, Tăng Tử Ngạo nghiêm túc nói: “Cậu phấn chấn lên giùm tôi đi, tôi mới lấy được bằng lái không lâu, lát nữa lên đường cao tốc, tôi không thể lái liên tục mấy tiếng đồng hồ được đâu”.

Sụt sịt mũi, lau khô nước mắt, Tang Du cố nhếch một nụ cười: “Muốn lái thì lái nhanh đi, ở đâu ra mà lắm lời thế”.

Nghe Tang Du mắng, Tăng Tử Ngạo như uống được thuốc trợ tim, khởi động xe.

Thời gian vẫn kịp, vì đường tối nên Tăng Tử Ngạo không dám lái quá nhanh.

Có lẽ ông Trời như cố ý đối địch với hai người, bất hạnh thay, chiếc xe bị theo đuôi.

“Ầm” một tiếng, phần đuôi bị một lực mạnh húc vào, chiếc xe bị đẩy đến hơn mười mét, vô lăng trong tay Tăng Tử Ngạo xoay tít, chiếc xe lao vào dải phân cách giữa đường.

“Cẩn thận! Đạp phanh đi!”, Tang Du khi cảm nhận thấy chiếc xe rung lên, cô đưa tay ra giúp Tăng Tử Ngạo giữ chặt vô lăng.

Tiếng kim loại kêu ken két, trượt theo dải phân cách đến mấy mét, cuối cùng dừng lại.

Xe vừa dừng, hai người ngồi trong thở hổn hển, cảm thấy may mắn vì vừa thoát khỏi Quỷ Môn Quan.

Nhìn đèn xe phía trước nhấp nháy, Tăng Tử Ngạo sờ trán, toàn mồ hôi, anh nắm mạnh vô lăng, chửi thề một câu: “Mẹ kiếp! Xuống xe, tôi phải xem xem thằng ngu nào lái kiểu đây”.

Tang Du cũng toát mồ hôi lạnh thở phào một hơi, mở cửa bước xuống, đến trước xe, nói với Tăng Tử Ngạo vẫn ngồi bên trong: “Xin lỗi, món quà sinh nhật bố cậu tặng bị đâm hỏng rồi”.

Chui ra khỏi xe, Tăng Tử Ngạo đến đó, nhìn thấy vị trí đèn trước bên trái bị đâm lõm vào, đèn trái vỡ tan, anh nắm tay lại, ra sau xe, thấy phần đuôi xe cũng thảm thương không kém, cơn giận trong lòng bùng bùng trỗi dậy.

Đi nhanh đến chiếc xe Mazda 6 màu đỏ đã đâm vào sau xe mình, cửa kính xe đã vỡ tan, mui xe méo mó, co rúm. Thấy người đàn ông nằm trên ghế lái, trong xe thoảng ra mùi rượu nồng nặc, anh giận dữ gầm lên: “Đàn à, xuống xe cho tôi, lúc học lái xe không học là uống rượu xong không được lái xe, không được chạy quá tốc độ hả?”.

Tang Du bước đến, thấy người đàn ông hơi ngoẹo đầu, đang rên rỉ đau khổ, máu trên trán đang chảy xuống thì nói với Tăng Tử Ngạo: “Cậu hét với hắn ta thì có ích gì? Hắn bị thương rồi kìa”.

“Đồ đàn này, tưởng lái Mazda 6 là ngon lắm à, đáng đời túi khí không bật ra, chết cũng đáng lắm”, Tăng Tử Ngạo vừa chửi vừa gọi điện báo cảnh sát.

Đợi khoảng hơn một tiếng thì xe cảnh sát hú còi lao đến.

Cảnh sát giao thông đưa Tăng Tử Ngạo và Tang Du về lấy lời khai, chiếc xe cũng bị kéo đi. Hành hạ gần hai tiếng, lại thêm vụ tai nạn ấy, Tang Du và Tăng Tử Ngạo đều kiệt sức, mà lúc ấy họ không thể đi đâu được, lại còn bị cảnh sát kéo đến đồn hỏi chuyện, điều đó khiến cơn giận tích tụ lâu ngày trong Tang Du bùng phát. Nếu không do Tăng Tử Ngạo kéo lại thì có thể cô đã bị tạm giam vì tội hành hung cảnh sát rồi. Tăng Tử Ngạo phải nói hết lời, cuối cùng hai người mới ra khỏi đồn cảnh sát được.

Lúc đó trời đã sáng hẳn, khoảng sáu giờ rưỡi, mà thành phố S họ đang ở cách sân bay quốc tế thành phố A hai tiếng đến hai tiếng rưỡi nữa, chỉ còn cách giờ bay khoảng gần bốn tiếng, lại thêm thời gian lên máy

bay, nếu trên đường không kẹt xe thì họ miễn cưỡng cũng có thể gặp được Thẩm Tiên Phi trước khi anh lên máy bay.

Nhìn Tang Du mệt mỏi, mất đi niềm tin, Tăng Tử Ngạo véo mạnh hai má cô, nói to: “Nếu bây giờ cậu muốn bỏ cuộc thì chúng ta quay về N ngay, nếu không thì phải kiên trì thêm hai giờ nữa”.

Tang Du không kìm được, khóc nức: “Tử Ngạo, tôi thật sự không biết phải làm gì nữa? Tôi sợ khi đến đó rồi, anh ấy lại nói với tôi những lời giống bố tôi đã nói...”

“Cậu chưa đích thân hỏi thì làm sao biết?! Tang Du phải phấn chấn lên, cậu đã kiên trì đến bây giờ vì anh ta, chỉ còn hai tiếng nữa, lẽ nào không gắng gượng nổi?”, Tăng Tử Ngạo xót xa gạt những sợi tóc của cô ra, ôm chặt cô vào lòng, nếu ích kỷ hơn, anh nhất định sẽ đưa cô quay về N nhưng anh không thể, anh không muốn cô sẽ là một con búp bê giấy không có linh hồn, “Tang Du, Thẩm Tiên Phi đang đợi cậu ở đó”.

Buông Tang Du ra, kéo tay cô qua đường, mua hai phần ăn sáng rồi gọi một chiếc taxi, nhét vào tay tài xế ba trăm tệ, yêu cầu ông ta đưa họ đến sân bay quốc tế ở A nhanh nhất có thể.

Tài xế vỗ ngực đảm bảo với họ rằng nhất định trong vòng hai tiếng rưỡi sẽ đến sân bay.

Ngồi phía sau, dựa vào Tăng Tử Ngạo, Tang Du sụt sịt mũi, khẽ nói: “Tử Ngạo, cảm ơn cậu”.

“Đừng nói nữa, giữ lại chút sức khỏe, lát nữa đến sân bay còn phải tranh thủ thời gian đấy”, Tăng Tử Ngạo vỗ vỗ tay cô.

Gật đầu, Tang Du từ từ nhắm mắt lại.

Đến sân bay sớm hơn nửa tiếng so với dự kiến, chiếc taxi phanh gấp lại ở vạch đậu xe trong sân bay quốc tế thành phố A.

Xuống xe, Tang Du bắt chặp tất cả lao vào đại sảnh sân bay.

Trong sảnh đợi thênh thang sạch sẽ, những quầy phục vụ đổi vé thẳng hàng, đan xen là những dãy băng chuyền hành lý, người qua lại tấp nập rộn rã nhưng lại khiến người ta có cảm giác choáng váng.

Nghe đài thông báo, nhìn màn hình tinh thể lỏng lớn và không ngừng tìm kiếm bóng dáng Thẩm Tiên Phi, sắc mặt Tang Du tràn ngập sự lo lắng và bất an.

“Xin lỗi.”

“Xin lỗi.”

Gần như chỉ cần nhìn thấy bóng ai đó gần giống Thẩm Tiên Phi là Tang Du lại chạy đến xác nhận. Luôn phải “xin lỗi” lần nào cũng thất vọng, cô đã mệt đến mức cạn kiệt sức lực, hai tay chống trên đầu gối, thở hổn hển, nước mắt lại lăn dài, gần như từ tối hôm qua đến giờ nước mắt cô đã rơi không ngừng, như muốn tập trung tất cả nước mắt hai mươi hai năm nay để chảy hết một lượt vậy.

Tại sao... cô vẫn bỏ lỡ...”Tang Du, ở kia, Thẩm Tiên Phi!”, đúng lúc cô sắp tuyệt vọng thì Tăng Tử Ngạo vượt lên vỗ vai cô, giọng nói có vẻ kích động lạ thường.

Ngạc nhiên ngẩng lên, Tang Du nhìn theo hướng tay anh chỉ, thấy Thẩm Tiên Phi đang xách hành lý, sắc mặt tái nhợt tóc cũng cắt ngắn đi.

Môi run lên, cô xúc động đến nổi trào cả nước mắt.

“A Phi! A Phi! A Phi!”, lao qua đám người, cô cao giọng gọi và chạy đến cửa kiểm soát.

Nhân viên sân bay trong khu vực đó thấy Tang Du chạy đến như điên thì lập tức tuýt còi chạy theo, ngăn cô lại: “Cô à, xin hãy xuất trình vé lên máy bay và các giấy tờ liên quan”.

“Tránh ra!”, Tang Du bắt chặp tất cả, đâm cho người đó một cái.

Những nhân viên khác thấy thế thì lập tức xông đến, âm thanh trong loa vang vang, trận náo động đó đã thu hút cảnh sát và bảo vệ sân bay chạy đến.

Thẩm Tiên Phi nghe có ai đó gọi tên mình thì ngừng lại, quay đầu nhìn ngó, thấy một cô gái đầu tóc xõa xượi bị cảnh sát giữ lại, miệng không ngừng gọi tên anh.

Cau mày, anh nghi ngại, anh không quen cô ta, chắc cô ta nhận lầm người rồi.

Quay đi, anh kéo hành lý đi bằng những bước vững chãi.

“A Phi...”

Tang Du không bao giờ ngờ rằng tiếng gọi bằng toàn bộ sức lực của mình chỉ để đổi lại là ánh mắt lạnh nhạt thoáng qua của anh. Tóm lại là vì sao? Nếu những tháng ngày trong hơn một năm qua chỉ là bọt bong bóng thì tại sao anh không đập vỡ nốt bong bóng còn lại luôn đi... Cánh tay bị cảnh sát tóm lấy đã mất đi cảm giác, những âm thanh xung quanh bỗng biến mất, cơn đau dữ dội khiến cô không thở nổi, cơ thể rũ rượi không chịu đựng nổi nữa, cứ thế mà đổ ập ra phía sau.

Trong cuộc đời cô chưa bao giờ sợ hãi điều gì, mà lúc này đây, điều cô kinh sợ là người đàn ông cô yêu nhất lại nhìn mình bằng ánh mắt lạnh nhạt như một người xa lạ, sau đó bỏ đi không quay đầu lại, không giải thích bất cứ điều gì... Những giọt nước mắt đau thương rơi xuống, cô nhìn thấy trong không trung, từng hạt bụi bay lượn trong không khí như đang cười cợt sự ngu muội của cô...

44. Chương 44

Chương 44: Ngoại truyện

Gió mùa đông mang theo những giọt mưa bụi lất phất, quất vào mặt người ta ran rát nhưng lại không ảnh hưởng gì đến tâm trạng Thẩm Tiên Phi, vì hai hôm nữa, anh sẽ kết hôn với cô.

Xuống bến xe bus, anh đi vào con ngõ nhỏ quen thuộc, nhìn thấy một chiếc xe Bentley mà ngay cả ở thành phố N cũng hiếm khi thấy.

Một đàn trẻ nhỏ vây quanh chiếc xe.

Tang Du đã nói, nhà cô có một chiếc Bentley đen.

Cau mày, anh liếc nhìn chiếc xe đó một cái rồi đi nhanh vào nhà.

Ngô Ngọc Phương hiếm khi tức giận đến thế, bà cười lạnh lùng cầm tấm chi phiếu một triệu trên bàn lên, sau đó trước mặt Tang Chấn Dương, bà xé tờ tấm chi phiếu đó rồi ném hết lên người ông.

Tang Chấn Dương giận đến nổi không nói được gì.

“Tiền, tôi đã nhận, vừa hay có thể xé ra ném cho ông”, Ngô Ngọc Phương chụp lấy cây chổi ở cửa, giơ lên trước mặt Tang Chấn Dương, “Cút ngay, nếu không cút, tôi sẽ quét ông ra khỏi cửa”.

“Bà...”

“Bà cái gì mà bà? Tưởng có tí tiền là ngon lắm hả? Cút ngay!”

Tang Chấn Dương giận dữ mắng: “Đúng là thứ đàn bà không biết phải trái!”.

Chưa vào trong khu nhà, anh đã nghe thấy giọng nói quen thuộc văng ra, nói rằng Tang Du không thể thích những người trong gia đình này, chỉ chơi đùa mà thôi, anh là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Cho họ tiền là vì xem trọng họ. Nếu không thì một xu họ cũng đừng mơ lấy được.

Ngô Ngọc Phương giơ chổi lên đánh về phía Tang Chấn Dương, Thẩm Tiên Phi thấy thế vội vàng chạy đến ngăn mẹ lại: “Mẹ...”, sau đó quay người, anh nói với Tang Chấn Dương: “Tang tiên sinh, xin ra khỏi nhà chúng tôi ngay, tôi không muốn mọi chuyện tồi tệ thêm”.

Tang Chấn Dương phải bùn đất trên người, chỉ vào Thẩm Tiên Phi, quát: “Thẩm Tiên Phi, tôi nói cậu biết, chỉ cần Tang Chấn Dương này còn sống thì cậu và con gái tôi cả đời này cũng không thể đâu, không tin mấy người cứ thử xem”.

Nhìn theo bóng Tang Chấn Dương bỏ đi, đón lấy cây chổi trong tay mẹ, Thẩm Tiên Phi quét sạch những mảnh vụn tấm chi phiếu trên đất.

Bà Ngô Ngọc Phương ngồi trên sofa, không nói câu nào.

Nghĩ ngợi rồi anh nói với mẹ: “Ngày kia con sẽ đi đăng ký kết hôn với Tang Du”.

Ngô Ngọc Phương bàng hoàng nhìn con trai: “Hôm qua trong điện thoại chẳng phải con nói sắp ra nước ngoài rồi sao?”.

“Vâng, trước khi đi, con muốn kết hôn trước.”

“Cái thằng bé này, chuyện du học và kết hôn lớn như vậy mà đến giờ mới nói. Lần sau nếu con sinh con liệu có đợi con nó ra đời, biết gọi bà nội rồi mới nói cho mẹ biết không?”

“Ừm... chuyện đó... sinh rồi sẽ nói mẹ biết.”

“Con...”, bà Ngô Ngọc Phương không biết phải nói sao, “Con nghĩ kỹ rồi chứ? Lần này đi phải hai, ba năm không thể quay về đây.”

“Vâng, con nghĩ kỹ rồi. Phần tử khủng bố nguy hại cho xã hội như cô ấy, con nghĩ cứ khủng bố mình con là được.”

Bà Phương hừ một tiếng: “Cái thằng nhóc xấu xa, lúc nãy xé một triệu tệ ném vào cái gã đầy mùi tiền thói ấy, đúng là lãng phí quá, biết sớm thì đã bán con rồi, nửa đời sau của mẹ không cần phiền muộn nữa, nghĩ lại cũng thấy xót quá”.

Lườm mẹ một cái, Thẩm Tiên Phi trèo lên gác trên: “Con lấy sổ hộ khẩu”.

Ở lại một buổi tối, Thẩm Tiên Phi cứ như mất hồn, trong đầu nhớ lại cảnh Tang Chấn Dương và mẹ cãi nhau. Bà Phương để ý thấy hết, tưởng anh đang nhớ Tang Du nên cứ lẩm bẩm “Có vợ rồi là quên cả mẹ”, sáng sớm hôm sau bà đuổi anh ra khỏi cửa.

Xuống xe, Thẩm Tiên Phi nheo mắt, nhìn bầu trời ánh nắng rực rỡ, anh bỗng rất nhớ cô. Ngày mai đã đăng ký rồi, anh bắt đầu tưởng tượng đến về mặt cô khi trở thành “bà Thẩm”.

Định mua cho cô chút đồ, anh nghĩ vậy, vì thế bước chân trở nên nhanh hơn.

Đúng lúc sắp đến nơi ở, cửa hàng ven đường không chú ý đã tạt nước bắn vào người anh, cau mày, anh lấy di động ra gọi cho cô. Khi nghe giọng nói vui vẻ ấy, trong đầu anh lại hiện lên cảnh mỗi lần cô dạo phố chưa đến một tiếng đã nóng nẩy, khoe môi anh bất giác nhướn lên.

Tắm rửa xong, Thẩm Tiên Phi ra ngoài, trong khoảnh khắc khóa cửa lại, anh nhìn thấy một vị khách không mời mà đến.

Có lẽ anh nên đến sớm một chút, hoặc muộn một chút cũng được, nhưng tại sao cứ chọn đúng lúc đó.

Thẩm Tiên Phi đẩy cánh cửa ra, nhìn hai bóng người đang ngồi cạnh nhau quay lưng lại với anh, đang nói cười bàn luận vấn đề gì đó rất thú vị. Anh đang định lên tiếng gọi Tang Du thì sững người bởi câu hỏi của Tăng Tử Ngạo.

“Cậu nói vì muốn trả thù anh ta nên mới theo đuổi à? Không phải chứ? Sao mà nhỏ mọn thế?”

“Đúng thế, tôi nhỏ mọn thế đây, tôi là một cô gái, bị anh ấy tóm được tôi trộm Pepsi thì tôi còn mặt mũi nào nữa? Hơn nữa trước đó anh ấy còn thả một tên khốn đi nữa chứ.”

“Vậy cậu đánh anh ta một trận là được rồi? Hả giận biết bao nhiêu!”

“Vậy cậu không nghĩ là để anh ấy yêu tôi, rồi tôi đá anh ấy đi thì kiểu tổn thương ấy càng mạnh mẽ càng hả giận hơn à?”

Trong khoảnh khắc đó, Thẩm Tiên Phi như nghe thấy âm thanh cả thế giới sụp đổ, bên tai cứ văng vẳng những lời vừa nghe được.

Anh không tin những lời đó lại thốt ra từ miệng cô.

Khi nhìn lên, cảnh tượng anh càng không muốn nhìn thấy đâm vào mắt anh.

Cô bị Tăng Tử Ngạo đè xuống đất, hai người ôm hôn nhau rất mãnh liệt... Lặng lặng rời khỏi võ quán, anh đi lang thang trên đường, trong đầu cứ nhớ đến cảnh tượng ban nãy.

Anh đã không nhớ rõ mình đi bao lâu, bao xa rồi.

Ánh nắng ban chiều như đốt cháy một khoảng trời.

Tiếng chuông di động đơn điệu đánh thức anh, là cô gọi đến.

Run tay, anh bấm nút nghe, bên kia vẳng đến giọng cô: “... Tinh thần mẹ em không tốt lắm, em phải đi Hải Nam thư giãn với bà, nên ngày mai... có thể em không đi được”.

“Chúng ta có cần đánh cược không? Xem Tiểu Du ngày mai chọn đi đăng ký kết hôn với cậu, hay là ở lại nhà?”

Lời mẹ cô – Triệu Trác Thanh nói văng vẳng bên tai anh.

Bà mẹ mà cô nói là “tinh thần không tốt lắm” mới đến tìm anh trước đó mấy tiếng.

Từ phố Tây trở về, trong tim anh tràn ngập hình bóng cô, sự sỉ nhục của bố cô không thể ngăn cản tình yêu của anh. Tuy bây giờ chẳng có gì nhưng anh nhất định có thể khiến cô trở thành người phụ nữ vui vẻ nhất thế giới này.

Mẹ cô đến tìm anh là một điều bất ngờ, anh không nghĩ rằng cha mẹ cô lại tìm đến anh liên tiếp như vậy. Ngồi trên sofa hồi lâu, sau khi mẹ cô nói rất nhiều, anh chỉ nói với bà một câu: “Ngày mai cháu sẽ đi đăng ký kết hôn với cô ấy”.

Khi nghe câu đó, sắc mặt mẹ cô trắng bệch, kích động nói rất nhiều, cho đến khi ném lại một câu: “Được, còn mười mấy tiếng đồng hồ, vậy chúng ta thử đợi xem sao”.

Trong tích tắc, anh chợt dẫn đo.

Nghĩ ngợi rất lâu, anh mới trả lời chắc chắn: “Cháu yêu cô ấy cũng như cô ấy yêu cháu, không vì cháu là ai mà là trong mắt cô ấy, cháu là ai. Cô ấy nhất định sẽ đi đăng ký với cháu”.

Không phải mười mấy tiếng, mà chỉ ba, bốn tiếng, ngày hôm ấy đã hoàn toàn thay đổi.

Anh bỗng cười thất thanh, nụ cười trên khóe môi không thể che giấu nỗi cay đắng, hụt hẫng và đau thương trong lòng, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, cảm giác khó chịu trào dâng, anh khó nhọc thốt ra một chữ: “... Ủ”.

Anh không phải là không vui mà là đang đau khổ, vì quan tâm nên trái tim anh trở nên yếu đuối lạ thường.

Chẳng lẽ mọi điều cô làm bao lâu nay thật sự chỉ muốn nhìn thấy anh đau khổ thảm thiết hay sao? Tại sao cô còn bảo anh đợi cô?

Lúc này đây, anh chỉ dám hít thở thật nhẹ, sợ hô hấp quá sâu sẽ khiến anh không gượng được, cố gắng để đầu óc trống rỗng, không nghĩ gì nữa, có thể trái tim mới không đau khổ như bị thứ gì đó đâm xuyên vào.

Anh đâm thật mạnh vào nhánh cây sà xuống trước mặt.

“Họ Thẩm kia, còn nhớ tao không?”, một giọng nói huênh hoang vang lên sau lưng anh.

Đang đắm chìm trong sự giận dữ, anh quay lại thấy một mái tóc vàng hoe, khiến anh nhớ đến cái đêm hơn một năm trước.

“Không nhớ ra à? Con gà của mày một năm trước đánh mấy anh em bọn tao, món nợ đó bọn tao chưa tính đấy”, nhắc đến chuyện đó, Chó Chết chỉ muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Lạnh lùng nhìn bọn chúng một cái, anh quay người định bỏ đi.

“Muốn đi à, không dễ đâu”, Chó Chết đưa mắt ra hiệu cho mấy tên kia, chúng lập tức vây quanh anh, “Hừ, họ Thảm kia, mày kiêu căng cái thá gì? Sinh viên giỏi trường H thì hay lắm à, thực ra cũng như bọn tao cả thôi”.

Chó Chết nói, mấy tên kia cười hô hô phụ họa.

Cơn oán giận tích tụ bấy lâu đã bùng nổ, anh như một con mãnh sư nổi giận, đôi mắt vằn đỏ tia máu trừng mắt nhìn Chó Chết tóc vàng hoe, rồi đột ngột đâm một cú vào cằm hắn.

Chó Chết lão đảo, lùi ra sau mấy bước, đứng vững lại rồi chồm đến: “Chó thật, thằng bạch diện thư sinh này, không biết phải trái gì, chẳng trách người ta chỉ đích danh phải đánh mày. Vốn thấy mày cửa được con gái nhà giàu, muốn làm ăn với mày mà, mẹ kiếp, mày không biết điều, dám đánh lão đây à?”.

Chó Chết vừa chửi vừa lao đến, quần lấy anh.

Lần đầu tiên trong đời anh ra tay đánh người, mỗi một cú đâm đều mạnh và nặng như muốn xả hết mọi nỗi oán hận trong lòng.

Trong tích tắc, mấy tên kia cũng ập đến... Một thoáng, những cảnh tượng đau khổ nhất lúc học trung học hiện lên trước mắt, nhập lại thành một với trước kia...

Tang Du có nói với cậu rằng, nó không thích nam sinh theo đuổi mà nó thích theo đuổi ngược lại không?

Càng từ chối nó thì nó càng phải cưa cho bằng được. Tôi nhớ lúc học trung học, nó đã tốn rất nhiều công sức theo đuổi nam sinh, về sau cửa được lại đá người ta, tính ra thì cậu không phải là người đầu tiên.

Đừng nói với tôi là cậu vào được Hoàng Đình thì sẽ khiến tôi xem trọng cậu hơn. Tuy cậu có tài nhưng nếu không phải nhờ Tang Chấn Dương này thì cả đời cậu cũng không vào đó được. Có những thứ, là đen thì mãi mãi không thể biến thành trắng đâu.

Sao? Cậu không biết cậu đã vào được Hoàng Đình như thế nào à? Ha ha, con bé nhà tôi vì muốn theo đuổi cậu đã bỏ ra không ít công sức đâu.

Vậy cậu không nghĩ là để anh ấy yêu tôi rồi tôi đá anh một cú thật mạnh, kiểu tổn thương đó càng mạnh mẽ thì càng hả giận hơn sao?

Tôi chỉ có Tiểu Du là đứa con gái duy nhất, tương lai nó sẽ là người kế nghiệp Tang thị.

Bây giờ cậu và nó hãy còn trẻ, con đường đời vẫn còn nhiều thứ phải vượt qua. Nếu nó chọn cậu thì phải từ bỏ Tang thị, cậu có nghĩ cậu và Tang thị so ra thì nhất bên trọng, nhất bên khinh?

Cậu là một chàng trai tốt nhưng nếu cậu không có một gia đình như thế, có lẽ cậu và Tiểu Du đã có một tương lai tốt đẹp.

Cậu sắp đi du học rồi, đây là cơ hội tốt để quên mối tình này, thời gian có thể xóa nhòa tất cả, đến độ cuối cùng chẳng còn chút dấu vết nào.

Bây giờ cậu từ bỏ sớm thì có lẽ sẽ rất đau, nhưng còn tốt hơn là sau này cậu sẽ phải đau khổ cả đời.

Chúng ta có cần đánh cược không? Xem Tiểu Du ngày mai chọn đi đăng ký kết hôn với cậu hay là ở nhà?

Được, còn mười mấy tiếng nữa, chúng ta cứ đợi xem sao.

Anh đã nói, cho dù là chia tay thì anh cũng cần chính cô nói với anh.

Lúc này chắc chắn anh đã nghe nhầm, người nói trả thù anh nên mới theo đuổi anh không phải cô, người hôn Tang Tử Ngạo không phải cô, nói ngày mai không thể đi đăng ký kết hôn với anh không phải cô, mọi thứ đều là ảo giác của anh... Như Ý, là vật đính ước của cô và anh.

Anh đã đồng ý đợi tuần sau cô quay về.

Anh co chặt nắm tay, giữ chặt chiếc nhẫn ấy – Như Ý.

Chó Chết giữ chặt anh lúc đó đã bị đánh đến không thể động đậy được, ghì tay anh hét lên: “Đưa nhẫn cho tao!”.

Bất lực là anh nắm quá chặt, Chó Chết cuống lên, nhặt cây gậy bên cạnh quất thẳng vào đầu anh...”Đại ca, có chết người không thể?”

“Không... không đâu”, Chó Chết khiếp đảm ném cây gậy đi, nhìn Thảm Tiên Phi nằm bất động trên đất.

“Cái tên thiết kế kia cho bọn mình chẳng bao tiền, chúng ta đánh nó một trận là được, không cần làm hấn chết.”

“Đại ca, chúng ta đi mau, bên kia có người đến rồi kìa.”

“Đợi.. đợi đã, tao... tao lấy cái nhẫn... rồi đi.”

45. Chương 45

Chương 45: Chúng ta làm lại từ đầu nhé

Trong phòng khám, Mục Thất Lâm ngồi trước bàn làm việc, nhìn Tang Du vẻ mặt tiều tụy, trong lòng cứ nguyên rủa tên bạn Thảm Tiên Phi vô nhân tính, một cô gái tốt như vậy mà cũng quên được thì hay thật.

“Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi, thực ra khóc được rất có lợi với bệnh tình của cô”, đứng dậy đến trước mặt Tang Du, Mục Thất Lâm đưa hộp khăn giấy cho cô, “Thế về sau thì sao?”.

“Về sau... tôi cứ thế xông vào cửa kiểm soát, còn ẩu đả với nhân viên sân bay, tấn công cảnh sát, làm rất nhiều người bị thương, sau đó không gượng được nữa và gục xuống tại đó, bị tạm giam mất một ngày. Tăng Tử Ngạo vì bảo vệ tôi mà trở thành tông phạm, cũng bị giữ lại. Một ngày sau bố tôi nhận được tin, rồi bảo lãnh cho tôi và Tăng Tử Ngạo ra...”, nói đến đây, Tang Du không thốt nên lời, nước mắt rưng rưng đã trào ra.

Ngồi trên sofa, cô che mặt khóc nức nở.

Vì Thảm Tiên Phi, cô đã trả giá quá nhiều và cũng mất đi nhiều hơn thế.

Cô ngỡ mấy năm ở Mỹ có thể quên anh, thậm chí cô đã thử quên Tăng Tử Ngạo nhưng cảm giác trống rỗng trong lòng như có ai khoét mạnh vào, không gì có thể bù đắp. Khi gặp lại anh, vì không thể chịu nổi sự giằng vò của nỗi nhớ, lại thêm áp lực tinh thần trong công việc, dưới kiến nghị của Viên Nhuận Chi, cô mới đến bác sĩ tâm lý để cầu cứu giải tỏa áp lực.

Thế nhưng vốn dĩ muốn thoát khỏi cảnh đau khổ này, ai ngờ mỗi lúc một rối loạn. Tang thị là do mẹ đã liều mạng giữ lại cho cô, dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể hủy diệt. Cô mãi mãi không quên được lá thư được tìm thấy khi sắp xếp lại di vật của mẹ, thực sự mà nói thì đó là di thư.

Tiểu Du,

Khi con đọc lá thư này thì mẹ nghĩ mẹ đã không còn ở trên đời nữa, không biết con ở Mỹ có khỏe không, mẹ thật sự rất nhớ con.

Ban đầu mẹ nhận lời ly hôn với bố con đều vì con cả, nhưng không phải là ly hôn vô điều kiện.

Mẹ biết ông ấy luôn muốn có một đứa con trai, mẹ cũng muốn cố gắng sinh ra một đứa nhưng không thể. Cô sinh viên tên Vu Giai đó, trẻ trung, xinh đẹp lại có học thức, còn có thai một đứa con trai. Triệu Trắc Thanh này, già cả yếu đuối, học lực không cao, chỉ biết đánh bài đặt cược, nửa đời của mẹ đều trôi qua trên bàn mạt chược. Bây giờ đến tuổi này rồi, mẹ còn có thể mong cầu gì được?

Chàng trai tên Thẩm Tiên Phi đó rất xuất sắc nhưng tiếc là gia cảnh quá tệ, rất bất lợi cho tương lai tiếp quản Tang thị của con.

Mẹ chỉ có mình con, mẹ không nghĩ cho bản thân nhưng phải nghĩ cho con, tương lai Tang thị chỉ có thể trao lại cho con, bất cứ ai cũng đừng mơ cướp nó đi khỏi tay con.

Điều kiện mẹ đề ra với bố con là Tang thị chỉ có thể do con thừa kế, phần lớn cổ phần và bất động sản của ông ấy phải chuyển nhượng lại dưới tên con. Còn nhớ lúc ông ấy đón con về từ thành phố A không, lúc ông ấy biết con bị nhốt thì như điên lên. Ông ấy lúc đó rất yêu con, không nghĩ ngợi gì mà đồng ý ngay, giấy chuyển nhượng và di chúc đã chuẩn bị từ lâu nhưng con bé ngốc nghếch là con lại không chịu nhận.

Thế sự khó đoán, đứa con của Vu Giai kia càng lớn càng đáng yêu, ông ấy bắt đầu lay động... Mẹ tuyệt đối không cho phép ông ấy sửa di chúc, bất kỳ ai cũng không được cướp Tang thị của con. Nếu để di chúc này trở thành di chúc thật thì mất cả cái mạng này, mẹ cũng cam lòng. Những ngày tháng không có con, mẹ chẳng khác gì đã chết.

Thế nên, đừng trách mẹ nhé... Người mẹ mãi mãi yêu con

Tuyệt bút

Di thư viết vào trước hôm xảy ra tai nạn, mẹ vì cô nên mới hẹn bố cô, lái xe lên núi rồi tự sát... Tại sao mẹ lại phải gánh lấy trách nhiệm quá nặng nề như thế, căn bản cô không quan tâm tới Tang thị, cô chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường và vui vẻ, hai năm nay, không ngày nào là cô không chịu dằn vặt. Tang thị không phải của một mình cô, bây giờ Tang thị đang chông chênh, mà Thẩm Tiên Phi, người đàn ông cô yêu bao năm nay, nhớ nhung bao năm nay, ngay cả chút tình cũ còn lại cũng không có, cô thật sự sắp không gắng gượng nổi rồi... Nước mắt mờ nhòe, bỗng có một mảng trắng xóa che phủ, có người đưa khăn giấy cho cô lau nước mắt.

“A Mục, cảm ơn anh, để tự tôi...”, khi nhìn rõ người trước mặt, cô ngăn người, lập tức đứng dậy đẩy anh rồi chạy ra ngoài, thấy A Mục và cô y tá Ngải Phi Phi đang cười đùa, cô giận run người, “Bác sĩ Mục, tôi tin tưởng anh là bác sĩ tâm lý mới thổ lộ bí mật trong lòng cho anh nghe, nhưng anh không có chút đạo đức nghề nghiệp nào, anh kể hết đời tư bệnh nhân cho người khác nghe”, nước mắt cô tuôn chảy như mưa.

A Mục quay đi không dám nhìn Tang Du.

“Không liên quan đến A Mục, là anh ép cậu ấy”, Thẩm Tiên Phi đứng gần đó, cuống quýt giải thích.

“Thẩm Tiên Phi, anh im đi! Cả đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy anh nữa. Anh yên chí đi, ngày mai dù có chết tôi cũng phải giao lô hàng đó!”

Tang Du hét lên rồi quay người định bỏ đi nhưng bị Thẩm Tiên Phi ôm lấy từ phía sau.

“Tang Du, em đừng thế, em vẫn đang bệnh.”

“Thẩm Tiên Phi anh buông tay ra, nếu không tôi đánh chết anh.”

Cau mày, A Mục nhìn hai người như đang đánh trận, Tang Du đứng là ra tay thật, A Phi tuy bị đánh nhưng vẫn ôm chặt lấy cô. Ngải Phi Phi kéo tay áo anh: “Bác sĩ Mục, anh mau ngăn họ đi, nếu không lát nữa lại đến Thẩm tiên sinh vào phòng cấp cứu đó”.

Hít một hơi thật sâu, A Mục giận dữ quát: “Được rồi, hai người dừng cãi nhau nữa, phiền chết đi được”.

Cuối cùng, Tang Du và Thẩm Tiên Phi cũng ngừng lại.

“Tiểu Du, xin lỗi, tiết lộ đời tư của cô đúng là vấn đề đạo đức nghề nghiệp của tôi nhưng đây chẳng phải là do cô muốn hay sao? Thực ra cô không có bệnh, căn bản cô tìm đến tôi không phải để khám bệnh, cô biết tôi là ai, cô biết tôi là bạn trung học với A Phi, biết tôi và cậu ta vẫn luôn liên lạc. Năm năm rồi, cô luôn bắn khoăn vướng mắc, đó là A Phi ban đầu nói sẽ đợi cô nhưng lại bất ngờ cắt đứt liên lạc, thậm chí không

nói cô biết nguyên nhân mà bỏ đi. Chính vương mắc đó đã trói buộc cô suốt năm năm, bây giờ cậu ấy quay về nhưng vẫn không trả lời thế nên cô muốn viện cớ tìm tôi để tìm hiểu nguyên nhân, có đúng không?”

Ánh mắt Tang Du nhìn A Mục càng lúc càng kinh khủng, như muốn chồm đến xé nát anh ta ra vậy.

“Bây giờ tôi cho nói cô biết nguyên nhân nhưng tôi phải nhắc cô rằng, nếu cô biết thì chưa chắc đã ổn hơn hiện giờ”, A Mục nghiêng răng, tàn nhẫn nói, nếu không thì chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc. Đúng là sống gặp ma, khám bệnh tâm lý cho người ta mà cũng thành thần Cupid được.

Tang Du mở to mắt nhìn A Mục, trong mắt lóe lên tia kỳ dị.

“A Mục, cậu im ngay cho tôi!”, Thẩm Tiên Phi quát lên.

A Mục phớt lờ, nhìn Tang Du và chỉ vào Thẩm Tiên Phi, nói: “Cái tên ngốc này mất trí nhớ, mất trí mang tính chọn lựa, mọi người hẳn đều nhớ, nhưng chỉ quên mỗi cô”.

Sự tĩnh lặng trước cơn bão là sự tàn khốc khiến người ta ngạt thở, nghe đến “mất trí nhớ”, Tang Du như bị sét đánh.

“Mất trí nhớ?”, nhớ đến ánh mắt Thẩm Tiên Phi nhìn cô như nhìn người xa lạ ở sân bay năm năm trước, là do mất trí nhớ, cô nhìn anh vẻ không tin, môi run run, “Cũng tức là năm năm trước anh đã mất trí nhớ? Sau khi tôi đi Hải Nam, trước khi du học thì mất trí nhớ?”.

Gục đầu, Thẩm Tiên Phi không biết nói sao, anh quay người túm lấy áo A Mục, gầm lên: “Ai bảo cậu nhiều chuyện? Cậu cứ việc khám bệnh, nhiều chuyện làm gì?”.

“Cái gì mà nhiều chuyện? Tôi đang khám cho bệnh nhân của tôi, cậu mới là người không liên quan gì, biến ngay!”, A Mục túm chặt Thẩm Tiên Phi, đẩy anh ra ngoài, không cho tên này chịu tội thì không biết đau đớn! Tiểu Du đáng thương đến nhường nào! Trái tim đã vặn xoắn đau đớn, Tang Du cắn chặt môi, nước mắt không ngừng rơi ra, không thể nào kìm nén nỗi đau trong lòng, cô giận dữ: “Mất trí nhớ? Mang tính lựa chọn? Anh không quên ai cả mà chỉ quên tôi? Tại sao anh không quên gì mà lại quên tôi? Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi thì ra tôi đúng là một con ngốc, một con ngốc chờ đợi bao năm nay, từ đầu chí cuối chỉ mình tôi ảo tưởng, từ đầu đến cuối đều là tôi cưỡng ép anh. Tính lựa chọn? Ha ha, cơ hội cho anh chọn lại từ đầu chính là phải quên được người đáng ghét như tôi, đó mới là kết quả anh muốn. Tôi hiểu, hiểu rồi...”.

Nghe Tang Du nói những lời đó, dường như có một đôi tay vô hình đang bóp cổ Thẩm Tiên Phi khiến anh không tài nào thở nổi.

Anh kéo Tang Du lại, cuống lên: “Tang Du, chuyện không như em nghĩ đâu. Anh không biết phải giải thích như thế nào với em, anh không biết có phải hôm trước khi đi đăng ký với em không, anh chỉ biết là trước khi anh đi Anh. Hôm đó anh bị mấy tên lưu manh chặn cướp, đánh bị thương phần đầu, thế nên...”.

“Nên anh đã mất trí mang tính lựa chọn, chọn quên tôi? Anh không thử nghĩ xem tại sao anh chỉ quên tôi? Trong tiềm thức anh chỉ muốn quên tôi, chẳng lẽ tôi lại khiến anh chán ghét đến thế? Vậy thì một năm ở bên nhau, những ngày tháng đó đều là giả dối, anh nói muốn cưới tôi, đợi tôi quay lại đều là giả dối, đúng không? Anh nói đi chứ, Thẩm Tiên Phi.”

Chuyện này rốt cuộc phải giải thích thế nào, chuyện trong năm năm ấy anh đều không nhớ, bảo anh phải nói sao đây?

Anh cau mày, chỉ có thể nắm chặt lấy tay cô.

A Mục và Ngải Phi Phi lại nhìn thấy hai người họ tranh chấp, đưa mắt nhìn nhau rồi quyết định bỏ đi, để lại chỗ này cho hai người từ từ xây đắp tình cảm.

Cơn lạnh buốt chạy dọc từ ngón tay vào tận trái tim, Tang Du cảm thấy lồng ngực như bị xé toạc tàn nhẫn thành một lỗ hổng, đang rỉ máu cho đến khi chảy đến giọt cuối cùng, chết đi lạnh lẽo, âm thanh phát ra từ cổ họng nghẹn đắng, cô run rẩy: “Thẩm Tiên Phi, tôi thật sự không muốn nhìn thấy anh thêm phút nào nữa”.

Vùng ra khỏi bàn tay của anh, Tang Du quay người, đưa tay vặn nắm đấm cửa, trong tích tắc xoay nắm đấm, Thẩm Tiên Phi nhanh chóng kéo cô lại, bắt chấp sự phản kháng của cô, anh ôm chặt cô vào lòng. Tì

cầm lên tóc cô, anh xúc động nói: “Tang Du, em nghe anh nói, chia ly ngắn ngủi là để trùng phùng. Em đừng nghĩ mọi thứ theo hướng xấu, anh đã quên chuyện năm năm trước không phải vì ghét em, anh không phải người sẽ cầu hôn với một cô gái mình ghét, càng không phải người tùy tiện hứa hẹn thề thốt. Nhất định là có nguyên nhân, chỉ là hiện giờ anh vẫn chưa nhớ ra. Năm năm trước chúng ta đã bỏ lỡ nhau, nhất định là có hiểu lầm rất lớn, vì hiểu lầm nên anh mới chọn cách trốn tránh, chỉ có thể chọn lãng quên”.

Tang Du vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Thẩm Tiên Phi, tức giận: “Trốn tránh? Đối với tôi anh chỉ biết trốn tránh, tại sao không trốn cả đời đi? Tại sao còn xuất hiện trong tầm mắt tôi? Anh có biết năm năm nay tôi đã sống thế nào không? Ngày nào cũng mong đợi một người sẽ cho tôi lời giải thích, tại sao không đợi tôi? Tại sao nhìn thấy tôi mà phớt lờ? Vì anh mà ngay cả Tang thị, tôi cũng nguyện từ bỏ, cắt đứt với bố tôi, tôi không tin những lời ông nói, tôi tin anh, tôi cứ nhớ đến câu ‘anh sẽ đợi em’, nhưng từ Hải Nam quay về, cái tôi chờ đợi được là gì? Cái mà anh cho tôi là gì? Một ánh mắt lạnh nhạt, một sự chia tay không nguyên nhân, bị tạm giam một ngày một đêm. Anh có biết là hai năm ở Mỹ, lúc đó tôi chẳng khác nào hồi còn học trung học, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, phóng túng, nếu không phải Tăng Tử Ngạo khuyên can, thậm chí tôi còn hút heroin nữa không?”.

“Tang Du...” giọng nói khàn khàn chứa rất nhiều cảm xúc khó giải thích, Thẩm Tiên Phi khẽ nắm lấy đôi tay đang vùng vẫy vì kích động của Tang Du, mắt thoáng nét đau thương.

“Bố mẹ ly hôn, kẻ thứ ba xuất hiện trong gia đình và cả thằng em đã bức mẹ tôi đi đến con đường cùng. Nếu không vì anh thì Vu Giai đã không trả thù tôi bằng thủ đoạn này, mẹ tôi vì muốn giữ lại Tang thị cho tôi mà đã dẫn dụ bố tôi lên núi, cả hai đều tử vong. Trong một đêm mà tôi mất tất cả, anh có hiểu được cảm giác chỉ trong một đêm mà mọi thứ đều mất hết không? Mọi thứ đều vì cái gì chứ? Vì cái gì?! Nếu không phải do tôi cố chấp thì họ đã không chết. Tôi phải hận anh...”, ký ức nhập nhằng lại xuất hiện, giống như một lưỡi dao cắt tim cô thành từng mảnh, ngay cả hít thở cũng thấy đau.

“Tôi không tin là không có anh, thế giới này sẽ sụp đổ, chỉ có điều mọi thứ đều trở về vạch xuất phát. Nhưng càng muốn quên anh thì càng không quên được. Rõ ràng đã đồng ý sẽ chờ tôi nhưng anh chẳng nói tiếng nào mà lặng lẽ bỏ đi? Giống như bố đã từng mắng tôi, tôi què tay, cụt chân hay mặt có sẹo mà cứ phải chọn anh? Đối diện với cả hai thứ áp lực này, mỗi sợi dây thần kinh trong tôi đều căng thẳng vô cùng, chỉ sợ có ngày không chịu nổi sẽ đứt đôi, mong muốn giải thoát khỏi nỗi đau và áp lực này, tôi chỉ có thể chọn tìm đến A Mục, tâm sự hết mọi nỗi đau trong lòng. A Mục nói đúng, tôi biết anh ta là ai, tôi luôn biết điều đó. Tôi đã mượn anh ta, mong anh có thể quay về tìm tôi, đích thân nói tôi biết rốt cuộc là tại sao, cuối cùng bây giờ tôi đã có được câu trả lời, kết quả là anh đã chọn mất trí và quên tôi, sao anh lại tàn nhẫn đến thế? Sau khi tôi chịu đau khổ và giày vò trong năm năm, trả lời tôi rằng mọi chuyện đều nhớ nhưng lại chỉ quên mỗi tôi. Anh có biết là trong tình yêu, điều làm tổn thương con người ta nhất không phải là không còn yêu, mà là trốn tránh, không yêu nữa cũng chẳng sao nhưng tại sao anh phải trốn tránh? Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà anh phải trốn tránh tôi? Anh nói đi chứ!”

Thẩm Tiên Phi đau khổ nhìn cô, gào thét trong lòng: Anh phải trả lời em thế nào đây?

“Anh có biết là ngôi nhà đó, đâu đâu cũng thấy hình bóng anh, từ quần áo đến giày dép, từ khăn bông đến bàn chải đánh răng, chỉ cần là những thứ anh có thể sử dụng, tôi đều chuẩn bị đủ, mong có ngày anh quay về ngôi nhà đó. Mỗi tối nằm trên giường, tôi lại không kim được mà nghĩ đến anh, nhớ nụ cười của anh, nhớ vòng tay của anh, nhớ nụ hôn của anh, nhớ những lúc vui vẻ khi ở bên anh, nhớ đến nỗi không những trái tim đau đớn mà cả ngón tay cũng nhói đau... Tôi đã nhớ anh đến thế, nhưng anh đã đối xử với tôi thế nào? Tang thị là do mẹ tôi đánh đổi bằng mạng sống, cho dù tôi gục xuống thì nó cũng không thể sụp đổ nhưng anh không hề cho tôi cơ hội nào, anh thật sự muốn bức tôi vào đường cùng sao? Thẩm Tiên Phi, tôi thật sự rất hận anh, tôi hận anh chết đi được, hận anh...”, nước mắt rơi như mưa, cô điên cuồng đắm vào ngực anh, trút hết mọi nỗi đau trong lòng ra.

Trong tích tắc, Thẩm Tiên Phi chỉ thấy mình như sắp ngạt thở, thì ra những thứ đó đều là của anh, đều do cô chuẩn bị cho anh.

Nước mắt cô làm tim anh rối bời, cũng nhói đau theo, anh ôm cô thật chặt, áp môi lên tóc cô: “Tang Du, chuyện năm năm trước cho dù bây giờ anh có giải thích thế nào cũng không rõ được, nhưng dù anh đã quên, anh vẫn không thể kiểm soát bản thân mà bị em thu hút. Anh chưa bao giờ theo đuổi ai, anh chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất và vụng về nhất. Tặng xương rồng cho em vì em khiến người ta xót xa như

xương rỗng kia, vẻ ngoài kiên cường mà nội tâm yếu đuối nhường nào, đến Chính Đạo học võ là vì anh ghen tỵ với Tăng Tử Ngạo, anh ích kỷ không muốn cậu ta tiếp xúc với em, tan sở xong đến Tang thị đợi em chỉ vì anh muốn gặp em, rảnh rồi lại gọi cho em chỉ vì anh muốn nghe giọng nói của em. Đây này, nó đang đập vì em đấy”.

Áp sát ngực Thẩm Tiên Phi, Tang Du khóc không thành tiếng.

Ngoài cửa, A Mục và Ngải Phi Phi đang dán tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong.

“Sao im lặng thế nhỉ?”, Ngải Phi Phi hỏi.

“Đang cái đó”, A Mục bĩu môi.

“Cái đó? Ồ, nhất định là ngang ngược, tà ác, dụ dỗ, mãnh liệt...”

Cuối cùng đã nói ra lời mình muốn nói từ lâu, nhưng mãi không thấy trả lời, cũng không thấy động tĩnh gì của người trong vòng tay, Thẩm Tiên Phi cúi nhìn xuống, Tang Du không biết đã khóc đến ngất đi tự bao giờ.

Anh cuống cuống gọi A Mục, vội vàng bế bổng cô lên, đặt trên giường trong phòng nghỉ.

A Mục nghe bên trong gọi mình thì sắc mặt thay đổi, vội vàng đẩy cửa chạy vào trong.

Sau khi nhìn thấy Tang Du, anh nói: “Không sao, cô ấy chỉ quá mệt mà ngủ thiếp đi thôi. Đúng là bị cậu dọa đến nổi suýt thì mắc bệnh tim mất. Tên này sao cậu gấp gấp thế? Buổi tối về nhà hôn sau cũng được mà”.

“Cậu nói cái quái gì thế?”

“Lầm lì, giả tạo, ngụy quân tử”, A Mục đùa bỡn, “Tôi phải tan sở, mau đưa cô gái của cậu về nhà đi, đừng làm cản trở tôi đi hẹn hò”.

46. Chương 46

Chương 46: Hẹn hò

Lại lần nữa, Thẩm Tiên Phi đưa Tang Du về nhà mình.

Bà Thẩm thấy con trai đưa người ta về thì đùa: “Ồ, chỉ một bình cháo mà đã đưa được người đẹp về nhà, đúng là không đơn giản”.

Thẩm Tiên Phi nhẹ nhàng đặt Tang Du lên giường anh, đắp tấm chăn mỏng lên, ngắm một lúc rồi mới lưu luyến quay lại nói với mẹ anh đang đứng dựa cửa: “Cháo mẹ nấu để đổi lại con trai mẹ không cần độc thân cả đời nữa, rất có lợi”.

“Nếu biết sớm thế thì năm năm trước mẹ đã nấu rồi, nấu một tấn cũng không thành vấn đề.”

Cười nhẹ, Thẩm Tiên Phi đóng cửa lại, nói với mẹ: “Mẹ, mẹ đi ngủ cho đẹp da được rồi đấy, nấu cháo thì phải đợi sáng mai, bây giờ nấu sẽ đặc mất”.

“Haizzz, có vợ rồi quên cả mẹ, bị kịch quá.”

Mặc kệ mẹ đùa giỡn, Thẩm Tiên Phi lại trở về phòng, lặng lẽ ngồi xuống bên giường.

Cầm tay Tang Du đặt lên môi mình. Trong bệnh viện, cô gào khóc hết sức làm mỗi sợi thần kinh của anh đều rung động. Cô nói đúng, mọi thứ đều do anh sai, cô phải hận anh, làm sao có thể tha thứ cho anh được. Anh ích kỷ, ngay cả yêu cũng ích kỷ, nếu không phải thế thì anh đã không quên thế này. Trong mối tình ấy, cô trả giá nhiều hơn anh, bị tổn thương nhiều hơn anh, anh chưa bao giờ nghĩ trong mấy năm mình ở Anh, cô lại bị đau khổ giày vò như thế.

Anh vùi mặt vào lòng bàn tay cô, tự trách: “Xin lỗi, anh về quá trễ, tha thứ cho anh... Anh sẽ không bao giờ bỏ đi nữa, tha thứ cho anh, Tang Du...”.

Như người ta từng nói, đã có một lần thì sẽ thấy quen. Hôm sau Tang Du tỉnh dậy trên giường, thấy cách bài trí quen thuộc thì không còn kích động như lần đầu nữa. Cô xuống giường, ra ngoài phòng khách, chỉ nói hai chữ với Thẩm Tiên Phi đang ngồi trên sofa đọc báo: “Quần áo”.

“... Ở đầu giường.”

Không một câu nào, Tang Du lại quay về phòng anh, lấy quần áo rồi vào phòng tắm.

Bà Phương từ nhà bếp ra, mấp máy môi với con trai: “Cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí vẫn phải cố gắng!”.

Thẩm Tiên Phi nhú mày, nhìn vào phòng mình, lại bắt đầu nghĩ đến vấn đề suốt đêm qua anh băn khoăn: Rốt cuộc cô có nghe thấy lời tỏ tình chân thành của mình hay không?

Vẫn như lần trước, Tang Du lễ phép chào tạm biệt bà Thẩm rồi rời đi.

Thẩm Tiên Phi đuổi theo, chặn cô lại ở cửa thang máy: “Anh đưa em về”.

Tang Du lạnh lùng nhìn anh: “Xin lỗi, Tang thị không mời nổi tài xế cao quý như Phó tổng Thẩm đâu”.

“Ding” một tiếng, thang máy đến, Tang Du bước vào trong rồi bấm lầu một, Thẩm Tiên Phi lấy tay chặn cửa, cuống lên: “Hôm qua anh nói gì em có nghe thấy không?”.

Nhìn ánh mắt căng thẳng thăm dò của anh, Tang Du sững người vài giây, rồi đôi mắt lại tối sầm, cô đẩy anh ra rồi lạnh nhạt thốt lên hai chữ: “Không nghe”.

Không nghe? Câu anh ấp ủ bấy lâu ngày hôm qua mới dám nói mà cô không nghe thấy, cũng tức là cô chỉ biết đến trạng thái im lặng của anh trước đó? Anh buồn bã, khi phản ứng ra thì cửa thang máy đã khép lại, anh tức giận đá vào cửa một cú.

Đi qua đi lại trước cửa thang máy, anh chưa bao giờ bức bối như bây giờ. Tại cái tên A Mục chết tiệt kia, việc tốt không làm mà việc xấu thì tham gia nhiệt tình thế.

Anh và cô đã đánh mất nhau năm năm, nếu cứ để mặc tình hình này tiến triển, lẽ nào anh và cô lại phải bỏ lỡ nhau thêm năm năm nữa? Anh không muốn.

Anh vội vã bấm thang máy, đuổi xuống lầu một, chỉ chậm một bước thôi, Tang Du đã lên taxi và bỏ đi.

Ngồi trên taxi, Tang Du nhắm mắt, khao khát biết nhường nào rằng đầu óc mình lúc này sẽ trống rỗng để không còn nghĩ ngợi nữa.

Tang Du, chúng ta làm lại từ đầu nhé.

Câu nói ấy của anh đã văng vẳng bên tai cô suốt từ hôm qua. Cô đợi đã bao lâu rồi mới đợi được anh trở về, mới đợi được câu nói đó. Năm năm rồi, cô đã không nhớ rõ đã đau lòng bao lần, mong đợi, thất vọng rồi lại đau lòng, cuộc sống của cô như rơi vào vòng luân hồi vô đáy, ngày lại ngày giày vò, dằn vặt, ngoài cảm nhận được sự cô đơn khoét sâu tâm hồn và nỗi nhớ ra, chỉ còn lại sự thê lương vô tận.

Anh nói làm lại từ đầu là làm lại từ đầu, anh nói ra đi là ra đi, anh nói quên là quên hết, mọi thứ đều là anh nói, rốt cuộc anh xem cô là gì? Vừa yêu cầu làm lại từ đầu với cô vừa đẩy Tang vào khó khăn đó là thái độ muốn làm lại từ đầu của anh sao?

Chưa bao giờ thấy người đàn ông nào quá đáng như anh, anh đúng là rất quá đáng... Tang Du không ngừng nguyên rủa Thẩm Tiên Phi, lúc đó di động reo vang, là luật sư Trương gọi. Nghe máy, cô bất động một lúc lâu rồi đột ngột bình tĩnh, khó che giấu được niềm vui sướng trong lòng, ả đàn bà chết tiệt kia cuối cùng đã bán biệt thự rồi, cô vội vàng gọi mấy cuộc điện thoại rồi nói với tài xế: “Đến sơn trang Thiên Hằng!”.

Về đến biệt thự, người mở cửa cho cô là “cậu em trai” Tang Bác Văn, cậu bé vừa thấy cô đã sung sướng gọi: “Chị ơi, sao chị lại về? Có mệt không, em xách túi cho chị”.

“Tránh ra cho tôi nhờ!”, Tang Du thấy cậu bé là đã bức bối.

“Chị ơi, em có thứ này cho chị xem, cô bảo bọn em vẽ, em đã có được một ngôi sao đó”, Tang Bác Văn cười hi hi, nói.

Đúng là gặp quỷ, tên nhóc chết tiệt này không biết nhìn mặt người hay sao? Cô chưa bao giờ tỏ ra vui vẻ với nó, tại sao nó cứ thích nói chuyện với cô, cô có phải mẹ nó đâu. Nghĩ đến Vu Giai, Tang Du nghiêng răng kèn kẹt, ả đàn bà đó xấu xa đầy mình mà lại sinh ra thằng con như thế đúng là trời xanh không có mắt.

Tang Du làm như không nghe thấy, đẩy cậu bé ra rồi lên lầu gọi: “Họ Vu kia, ra đây cho tôi”.

Đang định mở cửa phòng ngủ chính thì cửa bật mở, người đàn bà tên Vu Giai mà cô căm hận nhất thế gian này xuất hiện.

Tang Du đẩy Vu Giai vào phòng, đóng cửa đánh “rầm” một tiếng, chỉ vào mũi Vu Giai giả vờ tức giận: “Họ Vu kia, cô có quyền gì mà bán ngôi nhà này? Ngôi nhà này là của họ Tang chúng tôi, cô họ Vu thì có quyền gì mà bán nó?”.

“Dựa vào đâu à? Dựa vào chuyện tôi là chủ nhân của ngôi nhà này”, Vu Giai ngồi xuống giường, ngắm nghía những móng tay vừa sơn xong.

“Tôi đã từng thấy những kẻ kinh tởm mà chưa thấy ai tởm lợm như cô, loại đàn bà không biết nhục! Ngôi biệt thự này là của họ Tang, cô, kẻ thứ ba xen vào thì có tư cách gì mà xử lý mọi thứ trong ngôi nhà này?”

Nghe Tang Du nói, gương mặt xinh đẹp của Vu Giai trở nên méo mó, cô ta lớn tiếng: “Tang Du, cô đừng quên tôi mới là nữ chủ nhân của ngôi nhà này, tôi là vợ hợp pháp của Tang Chấn Dương, là mẹ kế trên danh nghĩa của cô. Cô dựa vào đâu mà lớn lối với tôi? Chính cô mới xem thường, không tôn trọng tôi, đừng trách tôi trở mặt với cô”.

Tang Du sắc giọng: “Trở mặt? Trở mặt cái gì? Loại đàn bà như cô mà có mặt mũi cơ à? Chỉ vì những kẻ thứ ba như cô nên mọi người mới khinh thường đấy. Cùng là phụ nữ mà tôi chưa thấy ai trơ trên như cô. Tôi nói cho cô biết, đừng tưởng có giấy kết hôn mà cô tưởng mình là nữ chủ nhân thật!”.

“Cô mới trơ trên đấy! Nếu không phải do lúc đầu cô mặt dày đeo bám A Phi thì tôi cũng sẽ không vào Tang thị thực tập, càng không gặp phải ông bố không bằng cầm thú của cô...”

“Cô câm miệng lại! Họ Vu kia, cô có tư cách gì mà nói bố tôi như thế! Ăn ở mặc đều do bố tôi chu cấp, cô theo ông ấy rồi thì có gì không thỏa mãn nữa? Cô đừng quên bố mẹ tôi đều bị bức chết!”

“Tôi không có tư cách? Nếu không phải do ông ta thừa lúc say rượu cưỡng hiếp tôi thì sao tôi lấy ông ta?!” , Vu Giai gào lên.

“Cô nói gì?”, Tang Du sững sờ.

Vu Giai cười lớn, nụ cười rất kinh khủng, đi từng bước lại gần Tang Du: “Chuyện xấu bố cô làm mà cô không biết à? Ông ta muốn có con trai đến mức điên loạn rồi”.

Bố cô say rượu cưỡng hiếp Vu Giai? Tang Du không chấp nhận sự thực đó, lắc đầu lia lịa: “Không thể nào, cô đang nói dối! Cô đang nói dối!”.

“Tôi nói dối à?”, Vu Giai lại cười rất ghê rợn, “Cô hỏi Hoàng Kiến Quốc và Ngụy Thành Minh đi, còn cả đám cáo già trơ trên đó nữa, hỏi xem năm năm trước có phải bọn họ ép tôi uống rượu, hỏi xem năm năm trước bọn họ có đưa tôi đến phòng Tang Chấn Dương không? Cô đi hỏi đi?”, Vu Giai chỉ ra cửa, hét lên, “Cô tưởng tôi muốn chác? Cô có biết là tôi đã cố gắng học như thế nào, đậu vào H, cùng chuyên ngành với anh ấy chỉ vì muốn ở bên cạnh anh ấy, mong có ngày anh ấy nhìn thấy tôi. Nhưng sao, từ khi cô đến, mọi thứ đều thay đổi, cô giống như một kẻ ngoại xâm cướp đoạt mọi thứ của tôi. Tang Du, hôm nay tôi nói cho cô biết, những kẻ trơ trên, nhục nhã thật sự chính là người nhà họ Tang các người, bố cô là kẻ hiếp dâm trơ trên, cô là kẻ cướp trơ trên, nhà họ Tang các người ép tôi phải vào cái nhà này. Tang Chấn Dương hủy diệt tôi, đương nhiên tôi phải trả thù ông ta. Cô kinh tởm tôi, tôi cũng kinh tởm các người”.

Nắm chặt tay, Tang Du nghiêng răng, không muốn chấp nhận sự thực đó.

“Mẹ cô thật ghê gớm, có chết cũng giữ lại Tang thị cho cô. Đúng, phần lớn cổ phần Tang thị đều thuộc về cô, tôi không làm gì được nhưng ngôi nhà này là của tôi, khi mẹ cô chưa kịp bắt Tang Chấn Dương để lại

cho cô thì nó đã thuộc về tôi, tại sao tôi không có tư cách xử lý nó, tôi muốn bán cho ai thì kệ tôi, liên quan gì đến cô? Tang thị tôi không quản được nhưng ngôi nhà này là của tôi, tôi muốn làm gì thì làm, không liên quan gì tới nhà họ Tang các người”, Vu Giai thỏa mãn cười, nhìn Tang Du đang thẫn thờ, “Cô muốn ngôi nhà này à, được, tính rẻ cho cô, bao gồm mọi đồ nội thất trong nhà, một giá thôi, hai mươi triệu tệ”.

Đột nhiên, Tang Du trừng mắt, cười lạnh: “Hai mươi triệu? Đừng nói là hai mươi triệu, dù hai triệu, hai mươi ngàn, hai ngàn tệ, cô cũng đừng mơ cầm nó ra khỏi Tang thị. Ngôi nhà này tôi tuyệt đối không cho cô bán nó. Một bàn tay không vỗ nên kêu, đừng tưởng người chết rồi thì sẽ không ai đối chứng. Bố tôi là kẻ cường hiếp thì sao cô không đi kiện đi? Kiện cho ông vào tù ấy? Lúc ông mua xe, mua nhà, mua trang sức cho cô, cô có nghĩ ông là kẻ cường hiếp không? Ngày nào cô cũng ăn ngon mặc đẹp, vung tiền mua toàn đồ hàng hiệu thế giới, cô có nghĩ rằng ông là kẻ cường hiếp không? Tôi thấy là cô đeo bám bố tôi thì có”.

Vu Giai nghiêng răng rồi cười lạnh lùng: “Tang Du, cô nghĩ mình ghê gớm lắm à? Cô tưởng mình là ai? Hai năm trước Tang Chấn Dương đã quyết sách sai lầm, thậm chí phải dựa vào vay nặng lãi, lúc cô tiếp quản thì nó chỉ còn là đồng phế thải. Đuối tôi khỏi chuỗi cửa hàng, bây giờ tiền thuê nó cô thu hồi lại được bao nhiêu? Còn món nợ ngân hàng có rất nhiều thứ đã đến kỳ hạn phải trả, Hoàng Đình lại có vấn đề. Tôi sẽ đợi xem đại cổ đông như cô phải đền bao nhiêu tiền. Lúc đó Tang thị có qua được hay không thì còn phải nhờ tạo hóa, tôi thấy cô nên cố gắng đi, có thời gian thì bận rộn với Tang thị nhé”.

“Tang thị tuyệt đối sẽ không có vấn đề!”, Tang Du tiến lại gần Vu Giai, sắc mặt lạnh băng, túm lay cánh tay cô ta thật mạnh, “Vu Giai, tôi nói cô biết, cô đang có âm mưu gì tôi đều rõ cả, nếu cô mong bán ngôi nhà này, cầm tiền rồi chạy mất thì đúng là khờ khạo, hoang tưởng. Tang thị cho dù phải đền một xu thì cô cũng phải gánh lấy”.

“Hừ, Tang thị sống hay chết thì từ nay về sau cũng chẳng liên quan gì tới Vu Giai này cả”, Vu Giai phải tốn rất nhiều sức lực mới giằng thoát khỏi tay Tang Du.

“Chẳng liên quan à? Cô đừng quên con trai cô họ Tang, trước mười tám tuổi cô phải nuôi nó cho tôi.”

“Con trai tôi? Bây giờ tôi bắt đầu nghi ngờ ai là mẹ ruột của nó rồi. Sự tồn tại của nó chỉ nhắc tôi nhớ đến mấy năm sống trong tủ nhục. Tôi sinh nó, nuôi nó mà nó lại không thân thiết với tôi, suốt ngày bám theo cô. Tốt thôi, nếu nó đã thích cô thì cô nuôi nó đi. Đợi tôi bán xong ngôi biệt thự này, cầm được những thứ thuộc về mình, tôi sẽ rời khỏi đây. Còn nó, cô muốn đánh, muốn mắng gì thì tùy. Mong là tôi mãi mãi cũng không bao giờ gặp lại người nhà họ Tang nữa. Bây giờ xin cô rời khỏi phòng tôi ngay.”

“Ngay cả máu thịt của mình mà cũng nhẫn tâm vứt bỏ, cô đúng là hèn hạ. Chúng ta đợi mà xem, ngôi biệt thự này cô có quyền bán được hay không”, Tang Du lạnh nhạt nói xong, quay người bỏ đi.

Vừa xuống lầu thì di động đổ chuông.

Tang Du nghe máy, giọng Dương Chính Khôn gấp gáp: “Tổng giám đốc Tang, giờ cô đang ở đâu? Chúng ta đã hẹn Chủ tịch Giang dùng cơm lúc mười một giờ rồi”.

“Anh đợi ở công ty, tôi tới ngay”, cúp máy, cô nhìn đồng hồ, đã mười giờ hai mươi, nếu không đi thì muộn mất.

Cô quay về đây là để chộc giận Vu Giai, cô ả chết tiệt đã mê mẩn trò cờ bạc, vay nặng lãi bên ngoài, nếu không có tiền sẽ bị đâm chết. Cô tìm người nhờ bên cho vay ép cô ả trả tiền, xem như đã ép được ả ta bán biệt thự, sao cô có thể để lỡ mất cơ hội chộc tức cô ta chứ.

“Chị ơi, cho chị xem tranh em vẽ nè”, Tang Bác Văn hào hứng chạy đến, “Gia đình của em, mẹ và chị nắm tay, đi dạo công viên với Văn Văn”.

Nghe câu “mẹ và chị nắm tay”, Tang Du bất giác liếc nhìn.

Đó là một bức tranh vẽ bằng bút chì, trong đó có ba người, một cậu bé nắm tay người phụ nữ kéo đi, một người tóc xoăn đến vai, vẽ mặt gian ác, một người tóc xoăn dài, vẽ mặt giận dữ, trong tranh có mặt trời, cỏ xanh và cả những chú chim nhỏ, tên bức tranh là: Gia đình của tôi.

Đó là thứ mà cậu nhóc này muốn cho cô xem? Cô mà lại nắm tay Vu Giai kéo nó đi, đúng là kẻ đần độn mơ, nhầm nhứ vô cùng. Mẹ nó đã lên giọng bảo không cần mà nó còn vẽ tranh. Nhìn gương mặt cậu nhóc,

cô lại cảm thấy đau buồn thay cho nó, nếu cô ta vứt nó lại đây, nhất định cô sẽ quét nó ra khỏi cửa.

Lườm cậu bé một cái, cô sải bước ra khỏi nhà.

“Chị ơi, tối nay chị có về ăn tối không?”, Tang Bác Văn hỏi với theo bằng giọng non nớt ngây thơ.

“Văn Văn, con quay về đây ngay”, Vu Giai đứng trên lầu hai gọi.

47. Chương 47

Chương 47: Quả ngọt cho sự kiên trì

Tang Du vội về công ty rồi lái xe đến địa điểm hẹn Giang Hàng với Dương Chính Khôn, muộn mất năm phút, bị thủ hạ của Giang Hoài Thâm giữ lại, rất khách sáo mời họ về.

Trong ngành không ai không biết Giang Hoài Thâm tính khí quái gở, hơn nữa rất đúng giờ, ghét nhất người khác đến muộn. Lần này Tang thị có việc cần Giang Hàng giúp mà còn trễ mất năm phút, về mặt thể diện thì quá không tôn trọng Giang Hàng.

Cô chặt nắm tay, Tang Du nhìn bốn gã bảo vệ mặc áo đen đứng trước mặt, đôi lông mày cau lại. Cô không biết Giang Hoài Thâm muốn làm gì, hẹn ăn trưa mà lại chạy đến một nơi khi họ cò gáy trong thành phố N. Cô biết mình đến muộn năm phút là sai, nhưng bốn tay thủ hạ này cũng đâu cần phải nhìn cô bằng ánh mắt hung ác như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy, chẳng trách Dương Chính Khôn nói Giang Hàng không giống công ty làm về vật liệu xây dựng mà giống xã hội đen hơn.

Tang Du lại năn nỉ lần nữa với thái độ rất thành tâm: “Xin hãy cho tôi gặp Chủ tịch Giang một chút, còn về việc đến muộn năm phút thì nhất định tôi sẽ giải thích cho ông ấy hiểu”.

“Đã nói rõ với cô rồi, muốn gặp Chủ tịch Giang của chúng tôi thì để hôm khác xem ông Trời thế nào rồi hẹn sau”, một người trong đó tỏ vẻ bức bối, “Các người mau đi đi, chúng tôi còn phải ăn cơm, đừng cản trở”.

Dương Chính Khôn nhìn đồng hồ rồi thì thầm vào tai Tang Du: “Còn mười lăm phút nữa là mười hai giờ”.

Cau mày, Tang Du nhìn bốn gã khó chịu kia, rồi nhìn cánh cổng sau lưng họ, rõ ràng Giang Hoài Thâm ở sau cánh cổng đó mà lại khó gặp như vậy. Đã muộn mười phút rồi, lẽ nào cô thật sự phải đứng chờ ra đây, lãng phí thời gian? Chỉ sợ đến lúc đó, Giang Hoài Thâm nuốt lời thì hàng của Hoàng Đình càng khó có hy vọng giao được.

Không được, cô không thể đứng đợi mãi.

Nắm chặt tay lại, cô nghiêng rằng, nói với bốn gã kia: “Nếu bốn vị đã cố chấp không chịu cho tôi vào thì xin đắc tội vậy”.

Trên căn gác ở lầu hai, một chàng trai trẻ tóc bạc trắng đang ngăn Thẩm Tiên Phi lúc ấy định lao xuống, nghiêm túc nhìn anh rồi lắc đầu.

Dựa vào cửa sổ, Thẩm Tiên Phi co chặt nắm tay nhìn Tang Du một chọi bốn ở bên ngoài, anh lo cho sức khỏe cô, với thời gian như thế và hiểu biết của anh về cô, thì chắc chắn cô không đến bệnh viện truyền nước. Cô vốn nổi tiếng là người đúng giờ, sao hôm nay lại đến muộn?

“Thân thủ cô bé này cũng khá đấy chứ. A Thiên, con có muốn xuống dưới làm vài chiêu không?”, Giang Hoài Thâm hút thuốc, mắt lim dim, đến gần cửa sổ nhìn xuống mấy người đang đánh nhau bên dưới với vẻ hào hứng.

Vừa nghe Giang Hoài Thâm bảo Lạc Thiên xuống đấu vài chiêu với Tang Du, Thẩm Tiên Phi đã nhíu mày: “Chú Thâm, bây giờ đã mười hai giờ rồi, chú không đói sao?”.

Ngụ ý anh là nhắc nhở Giang Hoài Thâm, quá năm giờ mà lô hàng đó không nhập vào thì Hoàng Đình sẽ phát thông cáo kiện Tang Thị. Hai hôm nay các báo đài lớn đều moi móc chuyện tình cảm cũ của anh và

Tang Du, chuyện kho hàng của Tang Thị bị tổn thất nặng càng khiến họ được nước lấn tới, suy đoán về quan hệ hai người, còn công ty GD và công ty Cao Viễn ngày nào cũng quan sát anh, trong khoảng thời gian đặc biệt này anh không thể ra mặt, nếu không sự hợp tác giữa Hoàng Đình và Tang Thị sẽ dừng ngay tại đây.

Hiện nay cũng chỉ có Giang Hàng là có thể kéo Tang Thị dậy.

Anh quen biết Giang Hoài Thâm là nhờ chú Tư. Hôm Tết Đoan Ngọ, anh đến đón chú Tư, lúc ra khỏi khách sạn thì vừa hay Giang Hoài Thâm cũng từ đó bước ra. Lúc ấy anh mới biết, hóa ra Giang Hoài Thâm cũng có quá khứ như vậy. Về sau chú Tư kể, mấy năm trước từng giúp Giang Hoài Thâm trong tù, khi một người đàn ông khỏe mạnh, bặm trợn ngã bệnh thì chẳng khác gì một con chó chết. Vì mối ân tình ấy mà Giang Hoài Thâm từng nói chú Tư rằng, có bất kỳ khó khăn nào hãy tìm đến ông ta nhưng từ lúc ra tù chú Tư chưa lần nào đến tìm Giang Hoài Thâm khi ấy sự nghiệp đã lên như điều gặp gió.

Về sau tập đoàn Giang Hàng đến tìm anh nhiều lần, mời anh thiết kế cho hạng mục mới khai thác và đầu tư của Giang Hàng, nhưng vì bắt buộc phải chuyên tâm cho công trình khách sạn Hoàng Đình nên anh không cách nào tiếp nhận công việc ấy.

Lần này Tang Thị rơi vào khó khăn, đến lượt anh đến nhờ Giang Hoài Thâm giúp đỡ, điều kiện trao đổi là anh sẽ tiếp nhận công việc thiết kế cho resort nghỉ mát mới khai thác của Giang Hàng, cũng tức là, anh sẽ phải bận rộn một thời gian dài.

Giang Hoài Thâm nhướn mày, nhìn Thẩm Tiên Phi rồi cười, nói với Lạc Thiên: “A Thiên, con xuống dưới đón Tổng giám đốc Tang lên dùng cơm. Không nhắc thì đúng là không cảm thấy đói”.

Lạc Thiên tóc bạc vỗ vỗ vai Thẩm Tiên Phi, sau đó xuống lầu.

Nhân viên phục vụ đứng cạnh hỏi: “Giang tiên sinh, thức ăn đã chuẩn bị xong, bây giờ dọn lên ạ?”.

“Ừ”, Giang Hoài Thâm gật đầu, sau đó nhìn Thẩm Tiên Phi với ngụ ý sâu xa.

Cả khu nhà này được cải tạo từ ngôi nhà kiểu cũ thời Dân quốc, căn phòng rất lớn, trên tường vôi trắng có những mảng vôi đã bị rơi rụng, bàn là dạng bàn bát tiên kiểu cũ, ghế cũng là kiểu ghế dài cổ xưa, nền nhà xám xịt, mới nhìn đã biết lâu đời.

Nhà hàng cố ý giữ nguyên trạng, đó là điểm đặc sắc của nó.

Trang trí nội thất duy nhất là bức bình phong giữa phòng, vì gian phòng khá lớn nên đã làm một bức bình phong kiểu cổ, ngăn gian phòng ra làm đôi, kéo bức bình phong lại sẽ trở thành hai gian độc lập.

Thẩm Tiên Phi khê ho mấy tiếng rồi bước đến chỗ bức bình phong đó, kéo nó lại, hoàn toàn cách biệt với gian bên cạnh.

Đột nhiên, anh cười tự giễu mình, bắt đầu tự bao giờ mà anh luôn phải nghe trộm người khác nói chuyện thế này.

Tang Du nhìn bốn gã đàn ông ôm bụng nằm lăn lóc trên đất, bất giác nhớ lại năm năm trước vì đuổi theo một người đàn ông bay sang Anh, mà cô cũng đã liều mạng như vậy.

Dương Chính Khôn chưa bao giờ thấy cô đánh nhau, biết cô xử lý xong rồi mà anh ta vẫn đứng đần mặt ra đó, quên cả việc phải đi theo cô.

Đi vào sân, Tang Du nhìn thấy gian lầu đối diện có một người đàn ông rất đẹp trai, tóc bạc đang đi ra. Thấy mái tóc bạc rất nổi bật ấy, Tang Du nhớ ra hình như anh ta là bảo vệ bên cạnh Giang Hoài Thâm, lần trước trong tiệc rượu đã từng gặp anh ta, cô ngắm mái tóc bạc của anh ta rất lâu, sau đó còn nghe mọi người buôn chuyện về người đó, tên anh anh ta hình như là Lạc Thiên.

Lạc Thiên đứng trước mặt, cô không kìm được cười: “Gặp Chủ tịch Giang đúng là không dễ dàng. Liệu có cần qua cửa của anh thì tôi mới có thể gặp ông ấy không?”.

Lạc Thiên cười: “Tổng giám đốc Tang võ nghệ cao cường, tôi thực sự muốn so tài với cô nhưng thời gian không đợi ai, hôm khác tôi sẽ hẹn Tổng giám đốc Tang sau. Mời vào trong”.

Người đàn ông này cười rất nhã nhặn, mái tóc bạc ấy chỉ khiến người ta thấy vẻ u sầu trầm lặng, không thấy bất kỳ vẻ hung tợn, ác độc nào.

“Cảm ơn”, Tang Du theo sau, bước lên cầu thang gỗ âm thanh “cót két” vang lên.

“Tổng giám đốc Tang, mời vào trong”, Lạc Thiên phác tư thế mời nhưng lại ngăn Dương Chính Khôn khi anh ta cũng định theo vào, “Xin lỗi Giám đốc Dương, có thể phải phiền anh đến phòng riêng với các đồng nghiệp của tôi rồi, món ăn trong phòng này không hợp với anh”.

Dương Chính Khôn tuy có vẻ không vui nhưng anh nhận ra ý ngầm trong câu nói của Lạc Thiên, bất giác nghĩ không biết bên trong là tiệc Hồng Môn gì đây. [Tiệc Hồng Môn hay Hồng Môn Yến: Tương truyền là bữa tiệc được Hạng Vũ mở ra nhằm lấy mạng Lưu Bang, ngày nay diễn tích này được dùng với hàm nghĩa nguy cơ đổ máu, một cuộc mưu sát.]

“Chủ tịch Giang, rất xin lỗi, hôm nay có việc gấp nên tôi đến muộn, xin tự phạt một ly”, Tang Du cầm ly rượu phục vụ vừa rót cho, uống cạn.

Giang Hoài Thâm rít một hơi thuốc, búng tàn rồi cười bảo: “Đến muộn cũng không sao, những món này còn nóng. Hôm nay tôi mời Tổng giám đốc Tang đến đây dùng cơm là muốn cô nếm thử mùi vị những món ở đây vì tôi định đầu tư mở chuỗi cửa hàng trong thành phố”.

Tang Du liếc nhìn bàn đầy thức ăn, cổ họng hơi khô đắng, bất giác nuốt nước bọt.

Trước khi đến cô đã nghĩ Giang Hoài Thâm sẽ không dễ dàng chuyển hàng cho mình, chưa gặp được cô đã ra uy trước, bây giờ lại thấy đầy ắp những món không biết là của Tứ Xuyên hay của Hồ Nam, cô chỉ thấy đỏ tươi một bàn. Cô tin chắc rằng Giang Hoài Thâm cố ý.

“Đừng coi thường tiểu viện cũ kỹ này, đầu bếp chính là đầu bếp trứ danh của Hồ Nam, tôi đã phải bỏ tiền ra để mời anh ta đến đây. Thử xem, bảo đảm cô ăn xong sẽ quay lại nữa đây”, Giang Hoài Thâm ra hiệu bảo phục vụ gấp thức ăn cho Tang Du.

Phục vụ vừa gấp cho Tang Du vừa nhiệt tình giới thiệu tên món ăn. Nào là đầu cá hấp ớt, rắn xào, gà xào sả ớt, móng lợn chua cay, cá hấp măng...

Tang Du cau mày, nuốt từng miếng xuống, bất giác nhớ lại năm xưa vì muốn trả thù Thẩm Tiên Phi mà cô đã ngốc nghếch kéo anh đến quán Không Quên Được. Mùi vị hôm ấy cô không quên được, hôm nay vị thức ăn vừa cay vừa tê tấn công vị giác của cô khiến cô nhớ lại cái đêm họ chính thức yêu nhau năm năm trước... Cô từng nghe nói, mùi vị tình yêu vừa cay vừa tê, chân thành, nóng bỏng, đam mê... Mùi vị trong miệng, mùi vị khó quên trong ký ức, nếu nói rằng có tình cảm trong đó thì chỉ có thể là nhớ nhung, nếu có thêm vị gì thì chỉ có thể là đắng. Trái tim cô đau nhói như có vạn cây kim đâm vào, trong vô thức, nước mắt cô trào ra, cô đã không phân biệt được đó là nước mắt vì quá cay hay vì nhớ lại chuyện cũ... Giang Hoài Thâm thấy cô ăn đến nổi nước mắt đầm đìa thì hỏi: “Có phải là rất đắng khoái không?”.

Cô hiểu ý ông ta, nếu hôm nay cô không nếm thử tất cả các món thì chuyện chuyển hàng đừng hòng nhắc đến. Cô lấy khăn giấy lau nước mắt và mồ hôi trên trán, hé đôi môi đỏ hồng vì cay, nói vẻ rất thoải mái: “Xin chúc cho sự nghiệp ẩm thực của Chủ tịch Giang thuận lợi, thành công như nghề kiến trúc này”.

“Tôi vẫn nghe nói thân thủ của cô rất cao cường, hôm nay viện có để được thưởng thức, Tổng giám đốc Tang đừng để bụng. Quả đúng là trăm nghe không bằng một thấy, tiếc là A Thiên nhà chúng tôi hôm nay xấu hổ, không dám tỉ thí.”

“Hôm khác tôi sẽ hẹn anh ấy để so tài.”

“Thường thì các cô gái không chọn học Taekwondo, cô đúng là trường hợp đặc biệt.”

“Ồ, lúc nhỏ tôi đã chịu ảnh hưởng phim hành động của Hồng Kông.”

Giang Hoài Thâm nghe xong cười lớn.

Vẻ thoải mái, trấn tĩnh của Tang Du hoàn toàn là giả vờ, từng món cay nồng được gấp vào miệng, cô đã cảm nhận thấy dạ dày đang đau nhói. Bác sĩ đã đặc biệt dặn dò cô nên kiêng những món cay, càng không được uống rượu. Bây giờ vì Tang thị, cô đã hy sinh cả bản thân.

Bên này, Thẩm Tiên Phi nghe phục vụ giới thiệu từng món thông qua bức bình phong, cảm thấy nóng ruột, anh vừa đứng lên thì bị Lạc Thiên ngăn lại, anh giận dữ nhìn người đàn ông tóc bạc ấy, khàn giọng hỏi: “Chú Thâm đã nhận lời chuyển hàng cho cô ấy, tại sao lại cố ý sắp xếp bàn ăn như vậy?”

Lạc Thiên nhìn Thẩm Tiên Phi, nói gọn lỏn: “Chắc anh không ngại thơ đến nỗi tưởng hàng của Giang Hàng dễ mượn thế à? Biết rõ mình phải cầu cứu người khác mà còn đến muộn?”

“Hôm qua cô ấy bị viêm dạ dày cấp tính phải vào bệnh viện.”

“Vậy thì liên quan gì đến Giang Hàng chúng tôi? Chúng tôi chuyển hàng cho Tang thị, có nghĩa là hạng mục tòa nhà văn phòng của chúng tôi phải dời lại, giá cả chuyển hàng cho Tang thị cơ bản là không tăng thêm, thế gian này không có bữa cơm nào miễn phí đâu.”

Thẩm Tiên Phi im lặng, một lúc sau mới nói: “Bác sĩ đã dặn kỹ cô ấy phải kiêng ăn cay mấy hôm, trưa nay lại phải ăn hết bữa cơm này, cô ấy có thể ra khỏi đây được ư?”

“Vậy càng tốt, hiệu quả đã đạt được”, Lạc Thiên châm một điếu thuốc, “Bữa cơm này rất lời, không chỉ sắc, hương, vị đều có đủ, cũng vừa khéo cho anh một cơ hội, cô nàng của anh đánh nhau giỏi thế cho dù ngày nào anh cũng tự nguyện cho cô ấy đánh thì chưa chắc đã hữu hiệu bằng bữa cơm hôm nay”.

Thẩm Tiên Phi nghiêng răng hất tay Lạc Thiên ra, định bước ra ngoài.

Lạc Thiên nhanh tay, cản trước mặt anh, trầm giọng nói: “Hiện nay Tang thị và Hoàng Đình đều bị quan sát, anh muốn mượn tay Giang Hàng kéo Tang thị dậy, mà người yêu anh không chịu khổ một chút thì ai tin các người? Anh không muốn Tang thị và Hoàng Đình tiếp tục hợp tác, muốn nhìn người anh yêu đền tiền thì cứ ra ngăn cô ấy lại, tính khí chú Thâm thì chắc chú Tư của anh đã nói với anh rồi đấy”.

Lạc Thiên đã nói thẳng ra, Giang Hoài Thâm vì nể mặt chú Tư của Thẩm Tiên Phi mới chuyển hàng cho Tang thị, nếu Thẩm Tiên Phi lao ra ngoài thì cho dù anh đồng ý thiết kế cho Giang Hàng, Giang Hoài Thâm cũng sẽ không chịu giao hàng, huống hồ Giang Hoài Thâm đã dùng phương pháp cực kỳ tinh vi để rửa sạch mối quan hệ của anh và Tang Du.

Thông qua tấm màn mỏng thêu hoa trên bức bình phong, bóng Tang Du thấp thoáng phía xa, Thẩm Tiên Phi nhìn cô, nỗi xót xa khó tả tràn ngập trong lòng.

Tiếp xúc với cô mỗi lúc một nhiều, mấy hôm nay trong đầu anh cứ xuất hiện những khung cảnh lạ lẫm nhưng lại quen thuộc, thoát ẩn thoát hiện, rời rạc, gương mặt, giọng nói của cô gái ấy rất tự nhiên và hoàn toàn trùng với cô. Với cô, dù là gặp hay khi nhớ nhung, thứ cảm giác khó tả trong lòng này như có thể bùng phát bất cứ lúc nào, những đam mê, cuồng nhiệt nơi sâu thẳm tâm hồn khó có thể kiểm soát đang gào thét, thúc tỉnh những ký ức chôn giấu trong trái tim anh.

Cô đã xem Tang thị quan trọng hơn cả sức khỏe của bản thân, gánh nặng cô đang mang không chỉ là quản lý Tang thị, mà phần nhiều là tình yêu nặng nề của người mẹ đã nằm dưới đất.

Anh thầm cầu nguyện: Tang Du, trải qua nhiều việc như thế em đều chịu đựng được, sẽ không gì có thể đánh bại được em đâu. Cho dù tương lai ra sao, chỉ cần em muốn, dù bất anh ăn cả bàn thức ăn Hồ Nam thì chẳng có gì là không được.

Nuốt xuống món cuối cùng, Tang Du khó nhọc há miệng thở, dạ dày đã đau buốt đến nghiêng sông đổ bể, mồ hôi chảy ròng ròng, cô gượng gạo nở nụ cười: “Chủ tịch Giang, quán ăn Hồ Nam của chú định khi nào khai trương, khi nào bài trí?”

“Nghe nói hôm qua cô nhập viện vì viêm dạ dày cấp tính?”, Giang Hoài Thâm hỏi.

“Nhất thời tham ăn nên bụng đau thôi. Cảm ơn bữa ăn hôm nay của Chủ tịch Giang, vừa khéo giết virus”, Tang Du cố tỏ ra thoải mái.

“Tang thị có thể giành được hạng mục này của Hoàng Đình, quả đúng, là dựa vào thực lực.”

Thu lại nụ cười, Tang Du nhìn Giang Hoài Thâm với vẻ chân thành, nói: “Tang Du đang nghĩ, liệu Chủ tịch Giang đã tha thứ cho chuyện đến muộn của văn phòng chưa?”

Giang Hoài Thâm búng tàn thuốc trong tay, nhướn mày, quay lại ra hiệu với một người, lát sau một người đàn ông ăn vận chỉnh tề mang bản hợp đồng đến. Giang Hoài Thâm ném hợp đồng sang cho Tang Du: “Chỉ tiết chuyển hàng đều ghi rõ trong hợp đồng, nếu cô chấp nhận thì ký tên, ra khỏi cửa này cô có thể đến kho của Giang Hàng lấy hàng được rồi”.

Cơn đau quặn dạ dày xâm chiếm cả cơ thể Tang Du, gương mặt đầm mồ hôi đã trắng bệch, cô cắn môi, cố nhin đau, cầm hợp đồng lên xem kỹ. Giá cả tuy có cao hơn đại lý của Tang thị nhưng Giang Hoài Thâm ngoài việc tăng phí vận chuyển thì gần như đã để hàng lại cho cô với giá bằng nhau, thời hạn thanh toán là ba tháng. So với hành vi như lợi dụng cháy nhà để ăn cướp của công ty GD thì đúng là một trời một vực, cô cầm bút, ký tên vào không hề do dự.

Giang Hoài Thâm không thèm nhìn mà đưa cho người đứng sau, rít một hơi thuốc rồi nhả ra một vòng khói: “Thế gian này chuyện khó nhất là kiên trì, mà dễ nhất cũng là kiên trì, mong rằng sự kiên trì của cô có thể nở ra những đóa hoa đẹp, kết thành quả ngọt”.

Tang Du nhìn Giang Hoài Thâm vẻ thắc mắc, ghi nhớ lời ông ta nói, có ý khác trong đó. Dạ dày vẫn đau quặn khiến cô không ngược lên nổi. Phải, cô đã kiên trì bao lâu rồi, thế thì nhất định phải cố gắng để ra khỏi cánh cửa này.

“Cảm ơn thịnh tình của chủ tịch Giang, Tang Du vẫn còn việc quan trọng cần xử lý, xin phép đi trước.”

“Được, vậy không tiễn.”

Nghiến răng, Tang Du ra khỏi phòng, dựa vào tường, cố chịu đựng cơn đau.

Dương Chính Khôn đã ăn cơm xong, đang đứng đợi ngoài cửa, thấy cô nhăn nhó không đứng thẳng nổi thì vội vàng đến đỡ: “Tổng giám đốc Tang, chuyện gì thế? Trước khi ăn cơm vẫn còn khỏe mà?”. Dương Chính Khôn nhớ đến lời người đàn ông tóc bạc nói trước khi ăn, “Thức ăn trong phòng đó không hợp với anh” thì cuống lên, “Họ cho cô ăn gì thế?”.

“Anh kệ tôi... mau gọi điện cho phòng vật tư... đến kho Giang Hàng lấy...”, Tang Du đau đến nỗi trán đã rịn từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu.

“Tang Du...” một bóng người lao ra từ gian phòng kế bên.

Cơn đau dạ dày khiến Tang Du không có cả sức ngẩng đầu lên, đột nhiên, cơ thể nhẹ bẫng, cô được bế bổng lên, nằm trong một vòng tay vô cùng mạnh mẽ.

Giọng nói không thể quen thuộc hơn, cô biết anh là ai, gắng sức ngẩng lên nhìn anh, nhìn vào đôi mắt yêu thương và gương mặt đầy ắp lo âu ấy.

Sao anh lại ở đây? Những lời Giang Hoài Thâm nói lúc cuối với cô và cả nụ cười kia... Gương mặt cô có vẻ yếu ớt như mảnh pha lê dễ vỡ tan, cổ họng nghẹn lại, muốn nói gì đó nhưng không nói nổi, cũng không gượng cười được, cô để mặc anh bế xuống lầu, đặt vào trong xe.

Dương Chính Khôn theo sau, Thẩm Tiên Phi nói: “Tôi đưa cô ấy đến bệnh viện, anh mau về sắp xếp chuyện nhận hàng đi”.

Dương Chính Khôn ngạc nhiên rồi gật gù: “Vậy Tổng giám đốc Tang giao cho anh”.

Nhìn Dương Chính Khôn lên một chiếc xe khác, Thẩm Tiên Phi thắt dây an toàn cho Tang Du ở ghế phụ, dịu giọng nói: “Không sao, yên tâm, em và Tang thị sẽ ổn thôi”.

Cảm giác khó tả trong lòng là bình lặng hay hụt hẫng, Tang Du chớp đôi mắt mơ màng, nhìn kỹ gương mặt góc cạnh nhưng vô cùng dịu dàng của Thẩm Tiên Phi, nhất thời quên cả cơn đau dạ dày, chỉ chờ đợi nhìn anh lái xe.

“Giang Hoài Thâm đồng ý... giao hàng cho tôi... có phải là vì anh...”

“Em đừng nói gì cả, bây giờ anh đưa em đến bệnh viện.”

Nhìn đôi mắt sâu thẳm thẳm như biển cả, Tang Du cảm thấy rất mệt, không biết vì sao trong khoảnh khắc nghe thấy giọng anh, cô cảm thấy yên bình hơn, thì ra, cho dù anh đã quên, anh cũng không cố ý làm khó

Tang thị mà ngược lại còn cho Tang thị một sự giúp đỡ lớn nhất. Nhưng tại sao anh lại quên cô, chỉ quên cô... Dạ dày đau quá, cô thật sự rất mệt, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi, để quên trái tim đang đau nhói.

48. Chương 48 (end)

Chương 48: The most distant way in the world (End)

Khi Tang Du tỉnh lại, mở mắt ra thì màu trắng vô tận quen thuộc lại đập vào mắt cô, cổ tay phải đang truyền nước, cả cánh tay đã cứng ngắc không nhúc nhích nổi.

Cửa khép hờ, ngoài hành lang, một vị bác sĩ mặc blouse trắng đang giáo huấn ai đó: “Đây là bệnh viện, anh xem kia, từ lúc vào đây anh đã gọi bao nhiêu cú điện thoại rồi? Nếu đã bận thế thì còn đến bệnh viện làm gì?”.

“Xin lỗi...”

“Xin lỗi à? Anh xin lỗi tôi để làm gì? Người anh cần xin lỗi là vợ anh kia. Xem anh đã làm chồng thế nào? Hôm qua mới nói với anh là dạ dày vợ anh không thể chịu được kích thích, sao lại để cô ấy ăn cay? Vợ chồng cãi nhau là chuyện thường nhưng cũng không thể đùa với sức khỏe được. Là đàn ông thì phải biết gánh vác, có chuyện gì thì phải nhường nhịn cô ấy chứ.”

“Tôi biết rồi, không có lần sau đâu.”

Vị bác sĩ ấy có vẻ tức giận, lần trước người đàn ông này và một người khác đã làm náo loạn bệnh viện như hai tên điên, về sau các y tá cứ bàn tán xem ai đẹp trai hơn, hai anh là chủ nhiệm khoa được mệnh danh là “gốc cổ thụ khoa nội” rất tức giận, quá mất mặt! Đàn ông đẹp trai để làm gì? Ảnh hưởng đến cảnh quan thành phố.

“Lần sau còn để tôi thấy anh đưa vợ vào bệnh viện thì tôi sẽ gọi đến Hội liên hiệp Phụ nữ đòi công bằng cho vợ anh đấy!”

Đối diện với vị bác sĩ “quá nhiệt tình” thế này, Thẩm Tiên Phi bỗng thấy tức cười, anh chỉ gật gù rồi hỏi gọn: “Bây giờ tôi... có thể vào trong được chưa?”.

“Ừ”, bác sĩ đó lườm anh một cái rồi hừ một tiếng, bỏ đi.

Nghe tiếng cửa kêu “lách cách”, Tang Du nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nhẹ nhàng đẩy cửa vào, Thẩm Tiên Phi đến bên giường, thấy Tang Du vẫn ngủ thì ngồi xuống bên cạnh, cầm tay cô đặt bên môi rồi lặng lẽ ngắm cô.

Cô đang ngủ say, sắc mặt trắng bệch hoàn toàn không có vẻ lạnh lùng thường ngày, mà ngược mang một vẻ yếu đuối kỳ lạ, có ai ngờ rằng cô gái yếu đuối ấy lại có một sự kiên trì và nghị lực phi thường như thế?

Đột nhiên, anh chú ý thấy rèm mi cô đang khẽ động đậy, anh nhướn mày, trong đầu xuất hiện suy nghĩ chọc cô. Anh cúi người xuống gần chỉ cách mặt cô vài centimet, tay nắm chặt tay trái của cô, ngón tay cái không ngừng vuốt ve bàn tay cô.

Rèm mi cô động đậy mỗi lúc một nhiều, lồng ngực bắt đầu phập phồng bất an.

Khoảng cách càng lúc càng gần, anh muốn xem thử cô có thể kiên trì bao lâu.

Một giây, hai giây, ba giây... Ngắm gương mặt trắng trẻo, hàng mi dài và dày, sống mũi thẳng tắp, nhỏ nhắn và cả đôi môi quyến rũ kia, dần dần, hơi thở anh bắt đầu gấp gáp, ý muốn được hôn cô mỗi lúc một mãnh liệt.

Tuy nhắm mắt nhưng Tang Du vẫn có thể cảm nhận được một bóng đen đang phủ lên trên mình, sau đó mùi vị nam tính quyến rũ phả vào mặt cô, ngứa ngứa, tê dại... tim cô bắt đầu đập loạn, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, một giây, hai giây, ba giây... Bóng đen ấy không những không rời đi mà mùi vị nam tính riêng có của anh mỗi lúc một gần, rốt cuộc anh muốn làm gì đây?! Cuối cùng cô không giả vờ được nữa, đột ngột mở mắt ra, thì thấy một khuôn mặt kề sát mình, ánh mắt Thẩm Tiên Phi đang nhìn cô nồng nàn, đôi môi anh trong tích tắc cũng ép xuống.

“Anh đang làm...”, cô hoàn toàn không ngờ rằng kết quả của việc giả vờ ngủ lại là thế, mở miệng ra định mắng anh nhưng lại giúp anh có cơ hội lấn tới. Đầu lưỡi anh đã nhanh nhẹn luồn vào quần lấy cô, cô trợn trừng mắt, đẩy anh ra theo bản năng nhưng tay trái đã bị anh đè, bất lực cô nhúc nhích cánh tay phải đang truyền nước, nó cũng bị anh đè xuống.

Anh không hề cho cô cơ hội nào, nụ hôn cuồng nhiệt khiến cô choáng váng, cô có thể nghe thấy tiếng trái tim của hai người đang loạn nhịp như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô sắp ngạt thở mất! Những tình cảm bị cô đè nén, ngủ vùi bấy lâu nay bùng tỉnh, cô có thể cảm nhận được nụ hôn của anh rất cố chấp, thâm tình, khiến cô cảm thấy hạnh phúc và đủ đầy.

Anh về rồi, anh về rồi, A Phi của cô về rồi... Ban đầu còn kháng cự quyết liệt, lúc này đây cô lại toàn tâm toàn ý hôn trả lại anh.

Thẩm Tiên Phi nhận ra phản ứng của cô nên buông hai tay ra, ôm chặt lấy cô, hôn rất cuồng nhiệt và quần quýt. Tay được thả lỏng, theo bản năng Tang Du vòng qua cổ, ngón tay luồn sâu vào mái tóc anh, môi và lưỡi quần lấy anh nóng bỏng.

Hai người hôn nhau say đắm như quên hết mọi thứ xung quanh, lúc đó cô y tá trực ban đến để xem rút kim ra được chưa, nhìn thấy cảnh tượng quần quýt như thế thì sững sốt kêu lên: “Hai người làm trò gì thế?! Máu cô ấy đang chảy ngược lên kia!”.

Tiếng kêu ấy làm kinh động họ.

Tang Du mở bừng mắt, nhanh chóng thoát khỏi vòng tay Thẩm Tiên Phi, mặt đỏ hồng hệt đóa tường vi nở rộ, xấu hổ quay đi.

Thẩm Tiên Phi hơi đỏ mặt, ngượng ngùng đứng dậy, khi thấy ống dẫn dịch truyền trên tay Tang Du đã hút ngược máu lên rất nhiều thì hoảng hốt: “Chuyện đó... tôi...”

“Đúng là không chịu nổi hai người, đây là bệnh viện, không phải nơi yêu đương, chỉ tí nữa là truyền hết thuốc rồi, không an phận được à”, cô y tá nghiêng nhìn đôi nam nữ, quá đáng, sớm biết thế thì cô đã không giành đến đây, nhìn thấy cảnh tượng đau lòng này, muốn đập đầu vào tường quá.

Tang Du thấy cô y tá còn định cấm kim cho mình nữa thì rút tay lại: “Còn một chút, không cần truyền nữa”.

“Lãng phí là vô sỉ”, cô y tá hung dữ.

“Nhưng tôi thích vô sỉ đấy.”

Cô y tá ghen lời, dọn dẹp bình thuốc và ống dẫn rồi hậm hực bỏ đi.

Trong phòng chỉ còn lại anh và cô, vì lúc này bị người ta bắt gặp hôn nhau thắm thiết nên bây giờ vô cùng ngượng ngùng.

Tang Du chậm rãi ngồi dậy, muốn xuống giường, Thẩm Tiên Phi vội vàng đỡ lấy cô: “Em dậy làm gì?”.

“Đi vệ sinh!”, nghĩ đến cái gã đáng ghét này thừa nước đục thả câu, Tang Du đã tức không chịu được, đáng ghét nhất là cô vẫn đáp trả lại anh rất nhiệt tình như trước kia vẫn thế.

“Ồ...” Thẩm Tiên Phi nghe thế lập tức bế cô lên.

“Này, anh làm gì thế?”

“Bế em đi vệ sinh.”

“Tôi đau dạ dày chứ có phải què chân đâu, bỏ tôi xuống.”

“Dù sao cũng bé rồi, chỉ mấy bước chân”, Thẩm Tiên Phi bế cô đi nhanh vào phòng vệ sinh rồi đặt cô xuống.

“Anh còn đứng đó làm gì?”

“Sợ em cần.”

Tang Du suýt nữa thì tức đến thổ huyết, trừng mắt nhìn anh: “110 ngay bên cạnh, lúc nào tôi cũng có thể kiện anh tội quấy rối tình dục đấy”.

“Rầm”, một tiếng, cô sập mạnh cửa lại.

Đợi Tang Du đi vệ sinh xong, Thẩm Tiên Phi bất chấp sự phản đối của cô, lại bế cô về giường.

“Đói không?”, anh đến tủ đựng đồ, đổ cháo từ bình giữ nhiệt vào bát. Quay lưng lại với Tang Du, tay anh đang run, trái tim vẫn đập cuồn cuộn, nụ hôn ban nãy tuy bị cô y tá quấy rầy, có hơi buồn bực nhưng đa phần là ngọt ngào vì cô đã đáp trả anh, mà còn đỏ mặt ư ư, anh cảm thấy bây giờ mình giống như một gã trai mới lớn mười bảy, mười tám tuổi.

Tang Du nằm trên giường, nhìn Thẩm Tiên Phi đang bận rộn, ngơ ngẩn đến thất thần, như có cảm giác trống trải sau khi trải qua một cuộc đấu mắt sức vậy, đầu óc cô trống tuếch, trắng mênh mang.

Cô thích nhất dáng vẻ anh khi chăm chú làm gì đó, thái độ sống nghiêm túc, dù là thiết kế hay nấu ăn hoặc thảo luận vấn đề gì đó. Nhưng người nghiêm túc như vậy lại khiến ánh sáng hạnh phúc vốn có trở thành bóng đêm vô tận.

“Mặt anh có gì à?”, Thẩm Tiên Phi đưa bát cháo đến cho cô, múc một thìa nhỏ, “Vẫn là mẹ anh nấu, mang đến một lúc rồi, khi đó em còn ngủ, giờ vẫn nóng”.

Ngửi thấy mùi cháo thoang thoang, Tang Du cảm thấy rất đói, giơ tay ra định tự ăn thì thìa cháo đã đưa đến tận môi cô, nghe anh khản giọng nói: “Lúc này hại tay em bị sưng, cứ để anh đút cho em”.

Nhìn cánh tay phải vừa sưng vừa bầm tím của mình, cô nhớ đến nụ hôn mãnh liệt ban nãy. Đột nhiên mặt cô nóng lên, khẽ cử động, đúng là rất đau, thế là cô há miệng, để anh đút cháo.

Trong phòng bệnh im ắng, ngoài âm thanh va chạm vào bát thật khẽ của chiếc thìa thì chỉ có thể nghe được hơi thở như dồn dập của hai người.

“Có muốn ăn thêm bát nữa không?”, Thẩm Tiên Phi dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau miệng cho Tang Du.

Không nói một lời, mím chặt môi, Tang Du thẫn thờ nhìn anh, cho đến khi anh ngừng lại, bốn mắt nhìn nhau, cô mới quay đi.

“Tôi có phải heo đầu...” Tang Du nhìn xuống.

“Lúc em ngủ cũng giống lắm”, Thẩm Tiên Phi nhướn mày, anh đưa cô vào bệnh viện ba lần rồi, lần nào cô cũng ngủ rất lâu.

“...”, Tang Du trừng trừng nhìn anh, không kìm được hỏi, “Hàng của tôi giao rồi à?”.

Thẩm Tiên Phi gật đầu: “Ừ”.

Tảng đá trong lòng rơi xuống, Tang Du thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Tiên Phi nhíu mày, nói: “Bác sĩ bảo em phải nằm viện theo dõi ba ngày, bắt em cai thuốc, cai rượu, cà phê, trà đặc và các đồ uống có ga, ăn uống điều độ, đúng giờ đúng bữa, không được thức đêm, giữ tâm trạng vui vẻ”.

Ngước lên, cô lặng lẽ nhìn anh, khi nghe bảo phải nằm viện theo dõi, bất giác cô nhíu mày lại.

Anh sắp xếp giúp em rồi, em cứ ở đây tĩnh dưỡng ba ngày đi.

Tang Du vốn định qua tối nay hoặc sáng mai sẽ ra viện bỗng nghe Thẩm Tiên Phi tự ý giúp mình làm thủ tục nhập viện ba ngày thì kích động: “Thẩm Tiên Phi, anh là gì của tôi? Cùng lắm anh chỉ là khách hàng, anh dựa vào đâu mà tự ý thay tôi làm thủ tục nhập viện chứ?”.

“Khách hàng là thượng đế hiện giờ anh là Thượng đế, Thượng đế có quyền quyết định mọi việc của em.”

“Thần kinh.”

“Vậy xem như anh thần kinh là được”, Thẩm Tiên Phi nhét một cái gối sau lưng Tang Du để cô dựa thoải mái hơn, sau đó lại đưa một tờ báo cho cô, “Đây là báo hôm nay. Không phải anh không giúp em mà là anh không thể giúp em như em nghĩ được, trong ngành có bao nhiêu cặp mắt đang theo dõi anh và em. Hoàng Đình không phải của anh, tác phong của Chủ tịch Hoàng chắc em hiểu rõ hơn anh”.

Trong ba mươi sáu kế có một chiêu gọi là khổ nhục kế, Giang Hoài Thâm biết hôm qua Tang Du vào viện vì viêm dạ dày cấp tính, không thể ăn những món có tính kích thích, sợ dĩ làm khó cô như vậy, mục đích là để cô phải nằm viện, nói với mọi người trong ngành rằng Tang Du dựa vào bản lĩnh, lấy tính mạng của mình ra để đàm phán chuyển nhượng hàng, không hề liên quan tới Thẩm Tiên Phi, cũng chẳng liên quan tới Hoàng Đình. Tuy cách làm hơi tàn nhẫn nhưng cũng chính là tác phong xưa nay của Giang Hoài Thâm.

Tang Du cười lạnh, giúp cô? Giúp cô vào bệnh viện? Chiêu khổ nhục kế này cũng độc thật, cô oán trách ai được, oán trời oán đất? Chỉ có thể oán bản thân đen đui, cha mẹ qua đời sớm, lại gặp số xui. Cô liếc qua tờ báo rồi ném sang bên, nội dung rõ ràng là mềm mỏng hơn bài báo hôm qua, chỉ đăng tải một góc tình hình tổn thất kho hàng của Tang thị, những chuyện khác không nói gì thêm, gây áp lực quả nhiên là có hiệu quả.

“Em gây áp lực với phóng viên, có những việc bọn họ không thể chọc ngoáy, tự khắc sẽ chuyển hướng. Trong bệnh viện ít nhất em có thể tĩnh dưỡng ba ngày không bị quấy nhiễu, tinh thần khá lên rồi sẽ chiến đấu tốt.”

Ngẫm nghĩ, Tang Du thấy lời anh nói không phải là vô lý.

Cô nhú mồm nhìn ra ngoài cửa sổ, trời chạng vạng, quay sang nhìn đồng hồ treo tường, kim giờ đã chỉ đến số bảy, sực nhớ ra một chuyện, tại sao cô nằm viện mà Chi Chi và má Ngô lại không đến thăm, vì sao anh lại ở đây?

“Anh ở cạnh tôi suốt buổi chiều?”, cô không kìm được, hỏi.

“Không, anh đưa em đến bệnh viện rồi má Ngô đến, sau đó anh về công ty. Tan sở xong anh và Chi Chi cùng tới, thấy em còn ngủ nên cô ấy không làm phiền, về với má Ngô rồi, sau đó anh ở lại.”

“Tại sao anh ở lại?”

“Em nghĩ sao?”

Nhìn gương mặt Thẩm Tiên Phi mỗi lúc một gần, Tang Du bỗng giật mình, vội vàng nhích ra sau, phát hiện ra mình lại bị anh ôm ngồi trên giường, không chỉ dựa nửa người vào lòng anh mà tay cô cũng đang nằm trong tay anh, ngón tay anh vuốt ve mu bàn tay cô, tư thế này... anh chen lên giường từ bao giờ?

“Xuống”, Tang Du đẩy anh nhưng không nổi.

“Đợi em ngủ rồi anh sẽ xuống”, Thẩm Tiên Phi ôm chặt cô. Cảm giác này rất tuyệt, ôm cô, cả trái tim đều đầy tràn, thậm chí anh có thể cảm nhận được năm năm trước, anh đã từng ôm cô thế này.

Bất chấp Tang Du giằng co thế nào, Thẩm Tiên Phi vẫn ôm chặt. Có lẽ vì quá mệt, cơ thể yếu đi, cơn bệnh lần này đã mài mòn rất nhiều sức lực, cuối cùng cô từ bỏ, bất đắc dĩ cuộn người vào lòng anh.

Hai người trên một chiếc giường bệnh nhỏ xíu, dựa vào người anh, Tang Du có thể nhận thấy hơi thở nóng hổi của anh phả vào cổ cô. Trước giờ cô ngủ không sâu, thường xuyên tỉnh giấc lúc nửa đêm, sau đó thức đến sáng. Được anh ôm thế này thì làm sao ngủ được?

Cô lật người, quay lưng lại với anh.

Trong bóng tối tĩnh lặng, chỉ nghe thấy hơi thở.

Thẩm Tiên Phi đằng hắng, khẽ sát tai cô, khẽ đọc:

“The most distant way in the world

is not the way from birth to the end. It is when I sit near you

that you don't understand I love you.

The most distant way in the world
is not that you're not sure I love you. It is when my love is bewildering the soul
but I can't speak it out.

The most distant way in the world
is not that I can't say I love you. It is after looking into my heart
I can't change my love.

The most distant way in the world
is not that I'm loving you. It is in our love
we are keeping between the distance.

The most distant way in the world
is not the distance across us. It is when we're breaking through
the way we deny the existence of love.

Trong không khí ẩm áp, giọng đọc trầm ấm quyến rũ của anh dừng lại, không tiếp tục nữa.

Trong tích tắc, Tang Du cảm thấy tim mình như sắp ngừng đập.

Cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể cô, lồng ngực Thẩm Tiên Phi phập phồng, cánh tay ôm cô siết chặt hơn.

Lúc ở Anh, mỗi lần nhìn thấy con cá sau lưng, tim anh lại nhói đau, tâm trạng sa sút lạ thường, anh từng thử nghĩ đến chuyện hình xăm sau lưng nhưng lần nào cũng đau đầu mà phải dừng lại. Lần nào có cô gái tỏ ý với anh, phản xạ trong đầu anh là từ chối, có lúc anh nghi ngờ không biết mình có phải bị bệnh không, thì ra trong tiềm thức anh đang trốn tránh cô nhưng lại vì cô mà từ chối người khác.

Bao lâu nay anh đợi một người, đợi một người không biết bao giờ mới xuất hiện. Bây giờ cô ở đây, trong vòng tay anh, họ đã lãng phí năm năm tuổi trẻ và còn bao nhiêu lần năm năm nữa để chờ đợi?

Chim và cá, mối tình không có đoạn kết, anh không phải chim, cô cũng không phải cá, tuy anh đã rời khỏi vùng nước ấy nhưng anh lại quay về, còn cô đã bơi khỏi đó nhưng lại sợ anh trở về không tìm ra mình nên quay về mỗi mồn chờ đợi.

Đột nhiên, anh ép cô quay người lại, bắt cô nhìn mình, e dè hỏi một câu: “Tang Du, chúng ta làm lại từ đầu, được không?”

Tang Du không trả lời, chỉ vùi mặt vào ngực anh, nghe nhịp tim anh đập, cảm giác an toàn quen thuộc đó khiến cô nhanh chóng nhắm mắt lại, chìm vào giấc mộng.

Nghe hơi thở đều đều của cô, bất giác anh thở dài, cảm thấy hụt hẫng.

Hôm sau lúc Tang Du dậy thì đã hơn chín giờ sáng. Lâu lắm rồi cô không ngủ một giấc ngon như thế. Mở to mắt, cô có phần cuống quýt tìm kiếm bóng dáng ai đó nhưng chỉ thấy má Ngô đang bận bịu và cả Viên Nhuận Chi đang ôm chồng tài liệu ngồi thẩn thờ một góc.

“Học tỹ, chị tỉnh rồi à?”

“Sao em đến đây, không đi làm à?”

“Đương nhiên là không, em mang tài liệu đến cho chị ký.”

Tang Du xuống giường, tắm rửa xong thì vùi đầu vào đống tài liệu. Trong đó có mấy hợp đồng thuê mới ký, chuyện các công ty quảng cáo cũng đã xong. Tang Du nhìn đống tài liệu, bỗng cảm thấy bình thường cô đã quá thân từ với họ, nếu hôm ấy không nổi trận lôi đình thì mấy người đó không biết còn trì hoãn tới bao giờ, không có tí hiệu quả gì cả, đợi cô ra viện sẽ về chỉnh đốn chuỗi cửa hàng đó.

Vừa ký xong thì cô nhận điện thoại của một vị cổ đông, chuyện khiến cô lo nhất là chuyện ngân hàng đòi nợ đã được giải quyết ổn thỏa. Thần kinh căng thẳng cuối cùng đã nhẹ nhõm, xem ra mấy hôm nay cô có thể yên tâm ở lại bệnh viện rồi.

“Đúng rồi, đi tìm người này, bảo anh ta giúp chị chỉnh đốn lại biệt thự Thiên Hằng”, Tang Du tìm số điện thoại trong di động, rồi nghĩ ngợi, cười rất quái dị, “Bảo anh ta là, chị muốn ngôi nhà đó có ma... đúng, có ma”.

“Có... có ma?! Học tử, sao chị phải tạt nước bẩn vào nhà mình thế?”, Viên Nhuận Chi mở to mắt bắn khoăn.

Tang Du cười cười: “Chị muốn mọi người đều biết ngôi nhà đó mẹ chị đang phù hộ”.

Người Trung Quốc rất chú trọng phong thủy, cô muốn xem xem Vu Giai có khả năng bán giá cao không. Hai năm nay cô không đụng đến ả đàn bà đó, một là vì quyền thừa kế nằm trong tay ả, hai là quyền quản lý chuỗi cửa hàng kinh doanh cũng do cô ả nắm giữ. Để đuổi ả đi, cô phải mất hai năm mới gạt cô ta ra khỏi chuỗi cửa hàng rồi bức cô ta bán luôn biệt thự.

Nụ cười của Tang Du khiến Viên Nhuận Chi bỗng thấy kinh dị, da đầu tê dại.

Không lâu sau khi Viên Nhuận Chi ra về, phòng bệnh VIP bỗng trở thành phòng khách, liên tục có khách đến thăm, có các trưởng phòng đến thông báo tin tức, có người đến thăm bệnh, thậm chí có cả phóng viên trà trộn vào, liên tục không ngớt, ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc và trình tự làm việc của bệnh viện. Trước kiến nghị của các bệnh nhân, bệnh viện ra thông báo với Tang Du, trong thời gian nằm viện, ngoài người nhà ra thì cấm tất cả những người khác đến thăm.

Vì có quá nhiều công việc cần xử lý, năn nỉ mãi, bệnh viện mới miễn cưỡng cho Viên Nhuận Chi ra vào.

Mỗi ngày tan sở xong, Thẩm Tiên Phi mang cháo hoặc canh dinh dưỡng mẹ anh nấu vào viện cho Tang Du, lúc đó má Ngô sẽ tự động biến mất, đến bảy giờ sáng hôm sau mới xuất hiện lại.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, sự chăm sóc chu đáo của Thẩm Tiên Phi khiến Tang Du bắt đầu thấy mình có sự thay đổi rõ rệt. Ban đầu cô còn phớt lờ rồi về sau mong mỗi anh xuất hiện. Lúc ngủ trưa không được anh ôm như buổi tối, cô phải mất ít nhất mười lăm phút hoặc nửa tiếng để ru mình, có lúc còn lặng lẽ đọc lại bài The most distant way in the world của Tagore.

Ở bệnh viện bốn ngày ba đêm, cuối cùng cô cũng xuất viện, lại bắt đầu cuộc sống bận rộn chóng mặt.

Mọi thứ lại trở về trạng thái cũ.

Qua việc này, trong ngành bàn tán Phó tổng Thẩm của Hoàng Đình càng lúc càng mê mết trước tinh thần bất khuất, kiên cường của Tang Du tập đoàn Tang thị, ngày vui của hai người cũng gần kề.

Chậu xương rồng bé nhỏ được chuyển sang tầng lúc mười một giờ mỗi ngày, lời nhắn trên thiệp đổi thành: “Nhớ ăn cơm trưa đúng giờ, không được hút thuốc, không được uống café”, những lời y hệt quản gia hay nói.

Trong vô thức Tang Du đã có thói quen rảnh rồi lại thích ngắm xương rồng, nhìn mãi rồi, cô lại nhớ đến người đàn ông đáng ghét kia.

Hất tóc ra sau, Tang Du đứng lên định đến khu thương mại xem, ra khỏi văn phòng thì thấy Viên Nhuận Chi đang gục đầu xuống gọt cái gì đó. Cô bước đến, thấy cô nàng đang gọt táo say sưa.

“Kỹ thuật gọt táo của em sao kém thế? Vỏ đứt hết rồi”, Tang Du chê bai.

Viên Nhuận Chi không phát hiện ra Tang Du, vẫn cúi đầu: “A, vỏ đứt là bình thường, mình ăn mà, có phải khác hoa tặng người yêu đâu”.

Lời Viên Nhuận Chi như liều thuốc, thức tỉnh Tang Du.

Cô chê vỏ táo Viên Nhuận Chi gọt như thế là vì tối nào anh cũng gọt cho cô một quả táo, anh gọt rất chăm chú, kiên nhẫn. Cô không thích ăn táo vì phải gọt vỏ, rất phiền toái, cho dù năm năm trước cô cũng chưa để anh gọt táo cho mình ăn bao giờ. Lúc ấy cô đã nhìn đến thần thờ, vì anh lại có thể gọt vỏ táo rất mỏng và dài, mỏng như một tờ giấy, đồng thời gọt hết mà vỏ táo không hề bị đứt, vẫn còn ép vào quả táo, khi nhẹ

nhàng kéo vỏ táo ra, nhìn thấy quả táo trơn nhẵn, cô cảm thấy đó không phải là táo mà là một tác phẩm nghệ thuật.

Vì quả táo đó là gọt cho cô ăn nên anh mới tốn nhiều tâm sức như thế.

Viên Nhuận Chi gọt xong, cắn một miếng rồi quay lại thì thấy Tang Du đứng trước mặt mình, run giọng gọi: “Tổng giám đốc Tang...”.

Hoàn hồn lại, Tang Du nói gọn: “Ăn táo đi, chị đi khu thương mại tí”.

Viên Nhuận Chi suýt thì bị nghẹn bởi miếng táo trong miệng, sao học tử nhìn thấy cô ăn táo mà không dạy dỗ nhỉ, đúng là kỳ tích! Tang Du vào khu thương mại, những nhân viên trong đó thấy cô đều tỏ ra cung kính.

Nhìn những vật dụng trang trí lấp lánh nổi bật, bất giác cô nhớ đến năm năm trước vì theo đuổi Thẩm Tiên Phi mà đã mất một ngày để sửa sang lại ngôi nhà nhỏ đó. Tuy chỉ bài trí đơn giản, thêm vài thứ nhưng đã khiến ngôi nhà nhỏ có mùi vị của một “gia đình”. Lúc quyết định đăng ký kết hôn, cô còn muốn sửa sang lại ngôi nhà thêm một lần nữa. Khi ấy anh đã ôm cô, rầu rầu nói: “Không được, nếu muốn sửa thì đợi anh đi Anh về. Anh đi rồi, chỉ cần em làm một việc: Phải luôn nhớ anh, lúc nhớ anh thì đừng quên rằng anh cũng đang nhớ em”.

Cô đã làm được, luôn nhớ đến anh, nhưng anh lại quên cô.

Mất trí nhớ mang tính chọn lựa.

Cô phải trách ai? Trách ai đây?

Nằm viện ba ngày, thỉnh thoảng A Mục lại đến trò chuyện với cô. A Mục không hổ danh là bác sĩ tâm lý, tìm hiểu căn cớ tâm sự của cô, hôm đó trước mặt Thẩm Tiên Phi, anh đã vạch trần cô, tuy khiến cô thẹn quá hóa giận nhưng sự thực là thế. Căn bản là cô không có bệnh, chỉ vì biết Thẩm Tiên Phi về nước lâu thế mà không đến tìm cô, không giải thích cho cô biết, cô cảm thấy rất cay đắng, mới đến tìm bác sĩ tâm lý, cố ý viết tên anh trên bệnh án, chính vì mong muốn A Mục chú ý, hy vọng mượn A Mục làm cái cớ để anh đến tìm cô.

A Mục và cô nói rất nhiều chuyện về Thẩm Tiên Phi trước kia, vì gia đình mà tính cách anh luôn khép kín, cô biết, cái giá phải trả năm năm trước, cô hiểu rõ hơn ai hết.

A Mục nói anh chọn quên cô là vì quá yêu. Lúc yêu một người thì luôn cảm thấy sợ hãi, sợ có được rồi đột nhiên mất đi. Cảm giác thấp thỏm đó luôn hành hạ anh, khi gặp phải kích thích bên ngoài, do tính cách được nuôi dưỡng từ nhỏ mới khiến anh chọn cách tự bảo vệ, chọn cách trốn tránh. Nếu anh không yêu cô thì sẽ không mất đi tự tin và ý chí phấn đấu, cũng không đau khổ mà chọn cách đó.

A Mục nói, hãy cho nhau một cơ hội làm lại từ đầu đi, tình yêu vì cố chấp mà hạnh phúc, tình yêu cũng vì cố chấp mà đau khổ, cô muốn hạnh phúc hay đau khổ?

A Mục nói, hai người đã bỏ lỡ nhau năm năm, lúc trẻ có bao nhiêu lần năm năm?

Tha thứ cho ngày mưa đã mang anh đi

Trong đêm tối khi bất ngờ tỉnh lại

Phát hiện ra cuối cùng em đã không còn rơi nước mắt

...

Nhạc chuông này đã được cài đặt thành nhạc chuông khi anh gọi đến.

Tang Du nhìn màn hình di động nhấp nháy hai chữ “Chim Ngổ”, chần chừ mãi không nghe máy.

Ba đêm ở bệnh viện, khi anh ôm cô, cảm giác mạnh mẽ vô cùng, giống như lúc nào cũng sợ cô có thể bay đi mất. Mỗi tối anh đều lặp lại với cô câu nói: “Tang Du, chúng ta làm lại từ đầu, được không?”.

Trong lòng cô cũng đang tự hỏi: Bắt đầu lại từ đầu, được không?

Như có một tiếng nói trong tim nhắc nhở cô, sự chờ đợi mỗi mòn năm năm, lý do quái quỷ rằng vì quá yêu mà lãng quên, giống như một cây kim đâm vào tim cô, phải làm sao mới khiến nó biến mất? Năm năm nay mọi đau khổ cô chịu đựng, lẽ nào thật sự qua đi nhẹ nhàng thế sao? Tha thứ cho anh dễ dàng vậy ư?

Một giọng nói khác lại bảo, cô khổ sở chờ đợi bao năm chẳng phải vì ngày hôm nay? Nếu không thì vì sao lại tìm đến A Mục? Nếu vì hận anh thì tại sao lúc anh hôn cô, cô lại đáp trả cuồng nhiệt? Lúc không nhìn thấy anh, cô lại mong nhớ... Cô vẫn yêu anh. Bây giờ không còn trở ngại, hai người yêu nhau tại sao không thể ở bên nhau, tại sao còn giằng vò nhau làm gì?

Góc bên trái có một đôi tình nhân đang chọn vật dụng gia đình, hai người cứ chần chừ khó xử và tranh cãi khá lâu, cuối cùng cô gái quay người bỏ đi bảo không mua nữa, chàng trai vội vàng kéo cô gái lại, nói: Vậy em muốn thế nào?

Cô gái bảo: Vác tấm gương kia về nhà đi, không được gọi xe.

Chàng trai giận đến nổi không nói gì, quay lưng đi đến cửa hàng chuyên bán gương kia.

Tiếng chuông di động vẫn reo vang, khóe môi nhướn lên, Tang Du bấm nút nhận, giọng nói của người đàn ông đã chiếm cứ toàn bộ trái tim cô vang lên: “Tổng giám đốc Tang, xin hỏi tối nay có rỗi không?”.

“Có”, cô cười.

Bên kia im lặng vài giây, rồi chất giọng khàn khàn vì xúc động lại vang lên: “... Tang Du”.

“Sáu rưỡi tối, gặp ở Chính Đạo, không được đến muộn.”

“... Được.”

Cúp máy, cô nhìn chàng trai vác tấm gương và cô gái đi bên cạnh cứ lâu lâu, nở một nụ cười.

Yêu một người rất khó, từ bỏ người mình yêu càng khó hơn.

Nếu có thể không yêu anh nữa thì cô đã từ bỏ từ lâu rồi.

49. Chương Ngoại Truyện

Ngoại truyện 1: Như ý

Không xa đó, một người phụ nữ trung niên đang chống nạnh mắng chửi xối xả ở đầu con ngõ nhỏ.

Giẫm lên bùn bẩn suốt đoạn đường, Thẩm Tiên Phi đi vào con ngõ nghèo nàn ấy, bao lâu rồi anh chưa ở trong những ngôi nhà thế này, cảnh tượng quen thuộc khiến anh cảm thán sự biến thiên của thời gian.

Ngẩng lên nhìn số nhà, Thẩm Tiên Phi xác định chắc là nhà này rồi.

Anh đẩy cánh cửa gỗ, bên trong có tiếng chơi mạt chược, đi vào trong mấy bước thì thấy một đứa bé khoảng năm, sáu tuổi đang bò trên đất.

“Xin hỏi Trần Giai Lệ ở đây phải không?”, anh mỉm cười hỏi đứa bé.

Gương mặt lem luốc nở nụ cười, đứa bé không đáp mà bò dậy chạy vào phòng, gọi to: “Mẹ ơi, ngoài này có người tìm”.

“Tìm cái đầu mày, không thấy mẹ đang bận à, đi đi, ra chỗ khác chơi”, Trần Giai Lệ miệng ngậm điều thuốc, tay bốc bài nói, “Can! Tam điều, bà đây lật!”.

Thẩm Tiên Phi bước vào, bên trong nồng nặc mùi thuốc lá, gian phòng hơn hai mươi mét vuông bày đến ba máy đánh mạt chược tự động, một người đang chăm chú nhìn quân bài bé xíu trên máy.

Thẩm Tiên Phi đành cất cao giọng hỏi: “Xin hỏi Trần Giai Lệ có đây không?”.

Trần Giai Lệ ngẩng phắt đầu lên, thấy Thẩm Tiên Phi đứng cách đó mấy bước chân, ngược sáng, mờ nhòa, những người tìm cô ta thường gọi là “chị Phi”, hiếm ai gọi thẳng tên. Cô ta gọi một người đứng cạnh đánh thay rồi đứng lên tiến đến gần anh: “Tôi chính là Trần Giai Lệ, anh là ai?”.

“Có thể ra ngoài nói chuyện không?”, Thẩm Tiên Phi cau mày.

Trần Giai Lệ ra khỏi đó, mới nhìn rõ Thẩm Tiên Phi rồi kêu lên kinh ngạc: “Là anh à?”.

Thẩm Tiên Phi nghi ngại: “Cô Trần biết tôi?”.

“Ồ, có gặp mặt một lần”, Trần Giai Lệ mãi mãi không quên được, mấy năm trước cùng đám Chó Chết cười mô tô cướp của đôi tình nhân ấy, phụ nữ đều yêu cái đẹp, vì cô ta khen anh chàng đó đẹp trai nên bị Chó Chết cho một cái bạt tai, anh chàng ấy đã không còn nhớ cô là ai nhưng không ngờ bao năm qua rồi lại đến tìm cô, “Anh tìm tôi có chuyện gì?”.

“Tôi họ Thẩm. Hôm nay làm phiền cô rồi, tôi chỉ muốn hỏi có nhìn thấy chiếc nhẫn này không?”, Thẩm Tiên Phi mở một tấm ảnh vi tính ra cho cô xem.

Trần Giai Lệ vừa nhìn thấy chiếc nhẫn ấy thì biến sắc, vội nói: “Chưa thấy”.

Phản ứng của Trần Giai Lệ không qua được mắt Thẩm Tiên Phi, anh cuộn tấm ảnh lại, anh thực sự đoán chắc rằng “Như Ý” mà anh tìm, người phụ nữ này đã nhìn thấy.

“Tôi nghĩ... có chuyện tôi phải nói thẳng, mấy năm trước vì một ‘tai nạn’ mà tôi đã mất chiếc nhẫn này”, Thẩm Tiên Phi cố ý nhấn mạnh hai chữ “tai nạn”, sắc mặt Trần Giai Lệ lại thay đổi, anh nói tiếp, “Tôi đã điều tra ra chuyện năm đó có liên quan đến Vương Phi chồng cô, tôi cũng đến nhà tù XX tìm chồng cô, anh ta nói năm đó đã tặng lại cho cô...”

Trần Giai Lệ vừa nghe Thẩm Tiên Phi tìm Vương Phi thì hét lên: “Tặng tôi thì sao? Chiếc nhẫn đó tôi đã bán nó từ đời nào rồi, chẳng đáng mấy xu, cần tiền à? Bà đây không có”.

“Cô Trần, cô đừng kích động, tôi không đến đòi tiền cô. Chiếc nhẫn này là vật đính ước giữa tôi và bạn gái, vì hiểu lầm mà tôi và cô ấy đã xa nhau năm năm, khó khăn lắm tôi mới khiến cô ấy chịu quay lại nhưng điều kiện của cô ấy là tôi phải tìm được chiếc nhẫn mới chịu lấy tôi. Nèn...”

“Anh cười hay không thì liên quan quái gì đến bà đây? Nếu không có gì thì đừng cản trở bà đây đánh bài”, Trần Giai Lệ ném thuốc lá đi rồi quay người bỏ vào trong.

Thẩm Tiên Phi không vì Trần Giai Lệ từ chối mà bỏ cuộc, gần như cứ cách ngày lại đến tìm cô ta, mua rất nhiều đồ ăn, đồ chơi cho con cô ta, đứa bé rất thích cứ bám lấy anh.

Trần Giai Lệ biết hết nhưng không nói gì.

Ngày nọ, anh nhắc đến chuyện đứa bé sắp phải đi học rồi.

“Đi học? Cha nó còn ở trong tù, mẹ nó không có tiền, lấy gì cho nó đi học?”, Trần Giai Lệ cau kinh.

Ngày hôm sau, Thẩm Tiên Phi mang thông báo nhập học đến, bảo rằng đứa bé có thể nhập học, học phí đã trả rồi.

Trái tim con người bằng xương bằng thịt.

Buổi tối, Trần Giai Lệ lấy từ trong tủ ra chiếc nhẫn mà năm nào Chó Chết đã cướp đi.

Chuyện năm năm trước cô ta biết, Chó Chết vì thế mà trốn một đạo rất lâu. Lúc ấy biết Chó Chết đã cướp của anh chàng đẹp trai họ Thẩm ấy, cô khẳng khẳng đòi lấy cho bằng được chiếc nhẫn. Ở cạnh Chó Chết, suốt ngày họ đi khắp nơi, có đạo đặc biệt khó khăn, mấy lần Chó Chết định bán chiếc nhẫn đi nhưng đều bị cô ta ngăn lại, nói rằng đó là vật đính ước của hân tặng, không được bán, tương lai còn phải để lại cho con dâu. Chó Chết tuy đối xử chẳng ra gì với cô nhưng con trai là máu thịt, nghe bảo là thứ để lại cho con trai thì không nỡ đụng đến.

Thực ra cô ta không hiểu vì sao cứ giữ chiếc nhẫn này, có lẽ là đem ấy... Lấy di động ra, theo danh thiếp Thẩm Tiên Phi để lại, cô gọi cho anh: “Họ Thẩm kia, sáng mai rảnh thì đến đây, tôi có thứ này đưa anh”.

Hôm sau, Thẩm Tiên Phi đến nhà Trần Giai Lệ, cô ta lấy ra một chiếc túi nhung ở dưới đáy ngăn kéo, đưa cho anh: “Này, thứ anh tìm”.

Thẩm Tiên Phi nhận lấy, định mở ra xem thì nghe Trần Giai Lệ hét: “Lấy được rồi thì biến ngay”.

Thẩm Tiên Phi sững người rồi gật đầu, nói tiếng “Cảm ơn”, sau đó rời đi.

Anh nắm chặt chiếc túi trong tay, đi xa rồi bỗng nghe tiếng Trần Giai Lệ vang lên sau lưng: “Họ Thẩm kia, tôi thay chồng tôi xin lỗi anh. Năm ấy nếu không vì nuôi đứa bé, chúng tôi thiếu tiền thì anh ta cũng sẽ không làm chuyện thất đức đó. Còn nữa, người đàn ông thuê anh ấy đánh anh tên MC”.

Thẩm Tiên Phi thần thờ nhìn Trần Giai Lệ, hồi lâu sau mới cười: “Cảm ơn cô”.

Ngồi trong xe, Thẩm Tiên nhìn chiếc túi nhung trong tay, ngần ngừ chưa mở.

Như Ý? Là chiếc nhẫn như thế nào nhỉ? Tại sao mỗi lần nhắc đến Như Ý, đáy mắt Tang Du lúc nào cũng có một thoáng đau khổ khó che giấu, đồng thời khiến một năm qua, mãi cô không chịu lấy anh?

Anh chậm rãi mở chiếc túi, lấy chiếc nhẫn vàng đã được giữ gìn mấy năm nay, kiểu dáng rất bình thường, mặt nhẫn bầu dục có hai chữ vuông vức – Như Ý, kiểu dáng cũ kỹ phổ thông này tuyệt đối không phải sự lựa chọn của thanh niên.

Anh nhìn chiếc nhẫn rất lâu, đầu bỗng dưng nhói đau, anh phải đưa tay lên ấn huyệt thái dương.

Đột nhiên, trong đầu vang lên một giọng nữ trong vắt: “Đây là gì thế?”.

Tại sao giọng nói ấy lại quen thuộc thế?

Hình bóng trước mặt mỗi lúc một rõ ràng, cô gái ấy quay lại, ngược lên nhìn anh, một gương mặt trẻ trung xinh đẹp, là Tang Du! Lúc ở Anh, anh thường nghe giọng một cô gái trong mơ nói cười, nũng nịu với anh, lúc ấy anh nghĩ mình đang mơ linh tinh, nhưng không bao giờ nghĩ rằng hình bóng trong đầu lại có thật, đó là Tang Du, Tang Du của anh.

Anh nhìn thấy mình đeo chiếc nhẫn Cát Tường do tổ tiên truyền lại vào ngón vô danh trên tay trái Tang Du, đổ mắt ra lệnh cô không được tháo ra.

Tang Du cười e thẹn, giống như một con cáo gian xảo, rồi cười lớn, ôm lấy anh: “Một chiếc nhẫn đã muốn giam em lại, quá lời cho anh. Không được, theo em”.

Tang Du kéo anh, nụ cười thanh xuân rạng rỡ, anh chưa bao giờ thấy. Cô bây giờ đa phần là cười nhẹ nhàng, có chừng mực, giống như một nữ hoàng cao quý. Một năm trước khi anh từ Anh về, lần đầu thấy Tang Du, vẻ mặt cô nhìn anh ngoài nỗi đau ra cũng chỉ có nỗi đau.

Cô kéo anh vào cửa hàng vàng bạc, chọn một chiếc nhẫn, giống hệt chiếc Như Ý đang nằm trong tay anh, đồng thời đeo vào ngón tay anh.

Anh cười nhẹ, nói với cô: “Tang Cát Tường, bắt đầu từ hôm nay, em phải ăn mì gói với anh”.

Tang Du không phục, hét lên: “Cái gì, cái gì, Thẩm Như Ý kia”.

Tang Cát Tường... Thẩm Như Ý... Cát Tường Như Ý... Ký ức ập đến như thủy triều, anh nhớ ra chiếc nhẫn này là nhẫn đính hôn với Tang Du, tuy kiểu dáng cổ xưa lại làm bằng vàng nhưng anh đã hẹn ước, đợi khi cô tốt nghiệp sẽ cưới cô.

Anh đã nhớ ra hết, vì một chai Pepsi mà anh và Tang Du, hai người không cùng một thế giới đã đến với nhau, họ cùng học, cùng ăn, thậm chí sống chung một mái nhà, còn chung giường, thân mật như bây giờ.

“A Phi, như vậy, con cá này sẽ nằm trong tay em, khi tay rời đi, em sẽ giao con cá này cho anh, anh nhất định phải giữ nó thật kỹ”, năm năm trước, cảm giác tay cô phủ lên thắt lưng anh như mới ngày hôm qua... Con cá sau lưng anh, không xăm vì người khác, mà là vì Tang Du.

“Nếu khoảng cách giữa chúng ta là một ngàn bước chân, em chỉ cần đi trước bước đầu tiên, anh sẽ đi về phía em chín trăm chín mươi chín bước còn lại”, đó là lời hứa của anh.

Nực cười là anh không hề đi bước nào, mà còn mỗi lúc một bước xa cô theo hướng ngược lại, cô giống như một cô ngốc, đứng tại chỗ chờ đợi, đợi anh năm năm, tròn năm năm.

Một cô gái có bao nhiêu lần năm năm để lãng phí, còn Tang Du của anh lại đợi anh năm năm trong cô đơn đau khổ, cần biết bao ý chí kiên cường, dũng khí và tình yêu sâu đậm cô mới có thể chống đỡ, đợi anh đến ngày hôm nay.

Chỉ vì một sự hiểu nhầm, cuộc đối thoại chỉ nghe một nửa mà đã chọn cách trốn tránh, rời bỏ. Miệng nào lúc nào cũng nói yêu Tang Du, nhưng cuối cùng lại vì sợ tổn thương quá lớn mà chọn quên lãng cô, quên hết những tháng ngày hạnh phúc khi ở bên nhau, anh là tên ích kỷ biết bao.

Anh như vậy, sao có thể nói lời yêu một cách vô tư, đòi cô lấy mình... Tay anh chống vào cửa kính xe, đỡ lấy trán, nước mắt đã ướt nhoe, lồng ngực phập phồng, khó mà bình tĩnh.

Đột nhiên di động đổ chuông, là Viên Nhuận Chi.

Thẩm Tiên Phi hít sâu vài lần sau đó thở ra, bình tĩnh lại rồi nghe máy: “A lô?”.

“Sư huynh à, anh đang ở đâu?”, Viên Nhuận Chi có vẻ cuống quýt.

“Xảy ra chuyện gì?”, anh nhíu mày.

Anh có thể tìm lại Tang Du thì đa phần là nhờ Viên Nhuận Chi làm “quân sư tình yêu”, bình thường cô luôn báo cáo tình hình của Tang Du với anh, bây giờ giọng điệu lại cuống cuồng như thế nhất định là đã xảy ra chuyện.

“Ồi, sư tỷ ấy, vốn dĩ đang lái xe ngon lành, có người không tuân thủ quy tắc giao thông, cướp đường của chị ấy, chị ấy bỗng dưng như lên cơn điên, cứ đuổi theo xe người ta không tha, về sau ép người ta lái xe đâm thẳng vào gốc cây ven đường. Bây giờ vì chuyện này mà chị ấy đang cãi nhau với người ta đấy, suýt nữa là đánh nhau luôn.”

“Ồ đâu?”, Thẩm Tiên Phi cuống lên.

“Đại lộ XX”, Viên Nhuận Chi nói.

“Gửi vị trí cụ thể đến di động anh, anh đến ngay. Em giúp anh trông cô ấy nhé.”

“Vâng, vâng, vâng.”

Thẩm Tiên Phi cúp máy, nhanh chóng khởi động xe.

Một lúc sau đến hiện trường tai nạn, từ xa Thẩm Tiên Phi đã thấy Tang Du đang cãi nhau với một người đàn ông mặc áo sơ mi sọc, cảnh sát giao thông đang tìm hiểu sự việc.

Anh đi nhanh đến, kéo Tang Du đang kích động lại: “Em có sao không?”.

Tang Du vừa thấy anh đã tức giận hất tay anh ra: “Biến đi, bây giờ không muốn nhìn thấy anh!”.

Thẩm Tiên Phi ngơ ngẩn.

Tang Du chỉ vào người mặc áo sọc, nói: “Xem anh sau còn dám lái xe giành đường không!”, nói xong cô quay người chui vào xe mình.

Viên Nhuận Chi chen vào, nói với Thẩm Tiên Phi: “Người đó cứ bị sư tỷ đuổi theo, về sau không chịu nổi đã lao nhanh về phía trước, ai ngờ trước mặt lại có người đột ngột xuất hiện, anh ta đảo vô lăng quá gấp nên đâm vào gốc cây. Cảnh sát giao thông bảo do lỗi của anh ta nhưng anh ta không phục”.

Viên Nhuận Chi đang nói hăng say thì Tang Du thò đầu ra, hét: “Viên Nhuận Chi, nếu cô không lên xe thì tự đi bộ về”.

“Mấy hôm trước chị ấy nhìn thấy anh ở cạnh một bà chị có quả đầu điện giật”, Viên Nhuận Chi le lưỡi, nháy mắt ra hiệu với Thẩm Tiên Phi, ném lại một câu rồi chui vào xe.

Thẩm Tiên Phi thoáng sững người, nhìn theo chiếc BMW nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt, khóe môi nhướn lên.

Chạng vạng, Tang Du vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thơm quyến rũ dạt dào của cô.

Hừ, chết tiệt thật, muốn dùng một bữa cơm mua chuộc cô sao?

Thẩm Tiên Phi nghe tiếng động ở cửa thì thò đầu ra khỏi bếp, cười nói: “Em về đúng lúc thật, cơm nước anh vừa nấu xong, ăn được rồi”.

Tang Du lườm anh rồi khoanh tay ngồi xuống bàn ăn.

Một lúc sau, thức ăn đã đầy bàn.

Cô liếc mắt nhìn, bắt giắc nhíu mày.

Trứng chiên rau hẹ, nấm hương xào, bắp cải thái nhỏ và canh cà chua trứng?

Dần dần, ánh mắt cô trở nên mơ màng, cảm giác về bốn món ăn này đã khắc sâu trong tâm khảm. Nhớ lại năm năm trước, hai người họ đến cửa hàng mua nhẫn xong, anh đã nấu mấy món ăn thường ngày này.

Tại sao không thấy miếng thịt nào? Vì trong nhận thức của cô, ăn rau có nghĩa là phải sống những ngày kham khổ, thế nên cô kéo anh đến chợ mua rất nhiều loại rau, lúc đó anh chỉ cười, về sau rảo siêu thị một vòng, mua mấy loại rau nhưng còn đắt hơn cả thịt cá.

Tôi đó cô gấp rau vào bát cho Thẩm Tiên Phi, nói: “Màu xanh là thực phẩm tốt, anh ăn nhiều đi. Bây giờ giá rau đắt như thế, sau này chưa biết chừng phải đến mức ngày nào cũng ăn thịt cá đó”.

Năm năm trước, dù đã cách xa bao lâu, quãng thời gian đó đối với cô là những ký ức mãi mãi không bao giờ phai nhạt.

Thẩm Tiên Phi xới xong cơm, mang đến cho cô, đồng thời gấp rau cho vào bát cô, nói: “Màu xanh là thực phẩm tốt, ăn nhiều vào. Bây giờ giá rau đắt như thế, sau này chưa biết chừng phải đến mức ngày nào cũng ăn thịt cá đấy”.

Tay Tang Du run lên, cô mở to mắt, nhìn anh: “Lúc này anh nói gì?”.

Thẩm Tiên Phi ngẩn người, nhướn mày hỏi: “Sao? Anh nói em ăn nhiều rau”, anh lại gấp hẹ cho cô, “Nào, còn hẹ nữa”.

“A Phi, có phải anh đã nhớ ra điều gì không?”, Tang Du hỏi.

Thẩm Tiên Phi mỉm cười: “Anh lại rất muốn nhớ ra cái gì đó”. Anh không muốn cô biết anh đã hồi phục trí nhớ, mà sẽ từng bước nhắc lại ký ức cũ để cô cảm nhận từng chút một.

Ánh mắt rạng rỡ trong tích tắc tối lại, Tang Du mím môi hỏi: “Chiều hôm kia anh đi đâu vậy?”.

“Chiều hôm kia? Anh nhớ xem, chiều hôm qua có khách hàng cần bản thiết kế, buổi sáng đi xem nhà mẫu với khách, hôm kia... vẫn là đi xem nhà mẫu với khách.”

Tang Du lườm anh, thầm nhủ: Hừ, rõ ràng hẹn hò mà nói dối là đi với khách hàng à.

“Bắt đầu từ hôm nay, anh không được phép nói chuyện với em.”

“Ồ...”, Thẩm Tiên Phi cúi đầu, mím môi cười.

Ăn cơm xong, Tang Du làm việc vất vả cả ngày cảm thấy rất mệt nên tắm rửa sớm và lên giường.

Đang lúc mơ màng, thì cổ phải đến một luồng hơi ấm quen thuộc.

Bàn tay to lớn của người đàn ông đáng ghét ấy đã luồn vào áo ngủ cô, nhẹ nhàng sờ nắn nơi ngực. Cô từ từ mở mắt, muốn quay đầu lại trách anh, ai ngờ vừa nghiêng sang, cả cơ thể đã bị anh lật lại, đôi môi đỏ bị anh “niêm phong”.

Lát sau, Tang Du cảm thấy cơ thể có sự thay đổi, toàn thân nóng rực.

Vẫn còn tức, không thể để người đó được nước làm tới!!! Cô đưa tay ra, định tạo một khoảng cách giữa hai người, nhưng đôi môi nóng bỏng của anh quấn lấy cô, hai tay vuốt ve những nơi nhạy cảm trên cơ thể cô. Khao khát trong lòng hoàn toàn bị nụ hôn đầy dục vọng của anh khơi dậy, dâng đến cực điểm.

Dù kiên trì đến mấy, cô cũng bị đánh bại, hai tay vòng qua cổ anh, để mặc anh “tấn công” mình.

Sau cuộc ái ân, Thẩm Tiên Phi ôm chặt Tang Du vào lòng.

Đến khi cô cảm thấy nóng đến không thở được, mới cắn vào tay anh một cái.

Thẩm Tiên Phi cười khê, hơi lỏng tay ra nhưng vẫn không nỡ buông cô.

“Tang Du, nếu anh không quay lại, hoặc anh đã kết hôn với người khác thì em làm sao?”, Thẩm Tiên Phi vùi mặt vào mái tóc cô, hít ngửi hương thơm mà cả đời anh cũng không muốn buông tay ấy.

“Thì cứ sống thế thôi, thế giới này đàn ông tốt nhiều lắm, có phải chỉ mỗi anh là đàn ông đầu, nếu không phải anh đột ngột trở về, em muốn hỏi cho rõ thì chưa biết chừng bây giờ đã kết hôn với kẻ khác rồi”, Tang Du cố ý chọc tức anh.

“Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo”, Thẩm Tiên Phi cắn nhẹ một cái lên vai cô như trừng phạt.

Tang Du rên rỉ một tiếng rồi thở dài: “Nếu anh không về, có lẽ em cứ sống như thế. Nhưng nếu anh kết hôn với người khác thì với tính cách trả thù rất mạnh của mình, biết đâu anh và cô ta đã phơi xác ngoài đường rồi”.

Thẩm Tiên Phi lại cười khê.

“Cả đời này anh cũng không có người khác đâu, chỉ có Tang Du thôi. Thẩm Tiên Phi này đã may mắn thế nào mới gặp được em”, anh hôn nhẹ lên lưng cô, cánh tay siết chặt hơn.

“Hừ, ngủ nhanh đi, ngày mai phải đi làm đó”, trong lòng Tang Du như đầy ắp mật ong ngọt ngào.

“Ừ, em ngủ trước đi.”

Mấy ngày sau đó, Thẩm Tiên Phi đều đi sớm về muộn.

Sau đêm nồng nhiệt ấy, hai người giống như từ nước sôi ùng ục chuyển sang nước lạnh vậy. Ngoài mỗi đêm nồng nàn trên giường với nhau, khi xuống giường rồi, tình cảm ấm áp thường ngày đều tan biến cả. Cô không biết mỗi ngày anh bận những gì, chỉ cần nhắc đến là anh lại nhanh chóng cắt ngang vấn đề bằng cái có công việc.

Cô càng nghĩ càng tức, nói gì mà cả đời chỉ có mình cô, bây giờ bộ dạng thờ ơ, hờ hững đó mà bảo là chỉ có mình cô sao?

Quả đúng là những lời đàn ông nói trên giường không tin được.

Có lẽ cô thư ký thân cận Viên Nhuận Chi đã nhận ra mấy hôm nay cô kém vui, nên tối đó kéo cô đến một quán bar mới mở.

Cô vốn không muốn đi nhưng chỉ cần nghĩ đến cảnh về nhà, lên giường có lẽ cũng chưa chắc gặp người đàn ông chết tiệt kia thì cô đã thấy tức tối không để đâu cho hết.

Tan sở xong, cô theo Viên Nhuận Chi đến bar.

“Bà chị vui lên, nếu đã đến đây thì sung sướng đi. Em nói này, chủ quán bar vừa đẹp trai vừa quyến rũ, vẻ u sầu không thua kém ai đâu”, Viên Nhuận Chi vừa an ủi Tang Du vừa quay lại, sao học trưởng Thẩm vẫn chưa đến nhỉ?

Mấy hôm nay cô không những giấu học tỷ, ngày nào cũng lên kế hoạch cầu hôn cùng học trưởng, mà còn dè dặt trông chừng bà chị ấy, đúng là vất vả quá, xem như cũng đến tối hôm nay, đợi học trưởng cầu hôn với học tỷ thôi. Nếu cứ làm trò vô gian đạo kiểu này mãi, cô nhất định sẽ suy sụp trước mắt.

Tang Du hừ một tiếng rồi nhắc chai bia lên uống một ngụm.

Chắc hẳn kiếp trước cô đã làm chuyện thất đức gì đó nên kiếp này mới bị ông Trời ngược đãi. Bị anh bỏ rơi năm năm, rồi anh nói làm lại từ đầu cũng ngoan ngoãn nghe theo. Được thôi, làm lại thì làm lại. Bắt đầu lại lâu rồi mà vẫn chưa nhớ chuyện cũ thì thôi, cầu hôn chỉ đúng một lần rồi bỏ cuộc. Lẽ nào bắt anh tìm được Như Ý rồi mới kết hôn là cô sai? Anh là heo hay sao mà còn ngốc hơn cả trước kia, Như Ý đã không còn, anh không thể mua cái khác ư? Cho dù đặt một cái để dỗ dành cô cũng được mà, xuống nước một tí là xong thôi. Chẳng lẽ còn bắt cô cầu hôn anh?

Đáng hận nhất là anh cũng biết ngoại tình, thỉnh thoảng lại đến tìm cô ả uốn tóc xoắn như bị điện giật kia, bị người ta nhìn thấy còn không chịu nhận mà giả vờ giả vịt. Nói cả đời này chỉ có mình cô, kết quả thì sao, hôm qua bạn cô còn báo cáo đã thấy anh đón một cậu bé năm tuổi tan học về, sau đó còn dắt nó đi ăn pizza, theo kẻ quan sát thì một lớn một bé, cảm giác vô cùng thân mật như thể hai cha con vậy.

Anh cho là cô đã chết rồi hay sao? Lén cô ngoại tình mà lại còn có con nữa.

Cô đã quyết định, tối nay về sẽ đánh cho anh một trận tơi bời, sau đó quét ra khỏi cửa.

Trên sân khấu sao đám người kia ồn ào thế nhỉ, cứ cầm micro lâu bầu gì đó không rõ.

“Học tử, nhìn kia, có người sắp cầu hôn”, Viên Nhuận Chi huých Tang Du.

“Liên quan gì đến chị?”, Tang Du đặt mạnh chai bia xuống.

Loại người gì đáng ghét thế? Cầu hôn mà cũng chạy tới bar à?

Bất ngờ, cả quán bar bỗng lặng phắc, rồi tiếng đàn dương cầm réo rắt vang lên, Tang Du nghe thấy giọng một người đàn ông trầm trầm quyến rũ đang hát một ca khúc xưa cũ.

Bỗng dưng anh đã thích em, yêu em thật sâu đậm, không nguyên nhân cũng chẳng lý do

Bỗng dưng anh đã thích em, yêu em thật sâu đậm, bắt đầu từ hôm nhìn thấy em

Em có biết anh đang yêu em không? Nếu em thật sự quan tâm đến anh

Sao lại để đêm tối vô tận đồng hành cùng anh

Em có biết anh đang đợi em không? Nếu em thật sự quan tâm đến anh

Thì sao lại để bàn tay anh cầm nụ hoa run rẩy trong gió mưa...

...

Tại sao giọng nói ấy quen thuộc đến thế?

Giọng này... rõ ràng là của Chim Ngổ... Qua làn khói mờ mịt trong quán bar, Tang Du ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên sân khấu, ngồi trước đàn dương cầm là một cô gái mặc bộ váy hai dây màu đỏ tươi, mái tóc dài buông xõa chăm chú đệm đàn, ngón tay như đang nhảy múa, những nốt nhạc lãng đãng trôi trong không khí hỗn tạp của quán bar.

Tại sao không nhìn thấy người đang hát?

Một bóng đen cản tầm mắt Tang Du lại, cô cau mày, định bảo người đó tránh ra thì đột nhiên, cô nghe thấy giọng nói mình đang tìm kiếm: “Tang Du, lấy anh nhé?”.

Tang Du sững sờ nhìn Thẩm Tiên Phi đang ôm một bó hoa hồng lớn đứng trước mặt.

Lúc này người mà cô tưởng là vợ vẫn, biến thái lại là anh, mà nữ chính lại là cô?

Quán bar bắt đầu dậy lên những tiếng hoan hô: “Lấy anh ấy! Lấy anh ấy! Lấy anh ấy!”.

Nghe những tiếng “lấy anh ấy”, mặt Tang Du hơi nóng lên, Chim Ngổ này định thừa cơ hội hỗn loạn mà cầu hôn ư? Quá đáng! Nhịn một lúc lâu, cô hung hăng: “Rõ ràng em đợi anh đến khi hoa tàn, anh đợi em bao giờ đâu?”.

Thẩm Tiên Phi nhúu mày: “Xin lỗi, vậy đổi bài khác, Yêu em một vạn năm, anh hát lại nhé”.

“Xùy, yêu em một vạn năm, đó là lời nói quý quái mà đàn ông các anh thích nói, anh nghĩ em là rùa mà sống được vạn năm hay sao?”

Đột nhiên, Thẩm Tiên Phi cúi xuống thì thầm bên tai cô: “Em đã nói, chỉ cần anh tìm ra Như Ý thì sẽ lấy anh”.

Sao anh cứ bắn khoản mãi về chuyện đó? Anh muốn cả đời cô cũng không gả đi nổi, theo anh như thế sao? Cô trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vây đợi anh tìm được hăng tính”.

Rồi đột ngột, một chiếc nhẫn vàng quen thuộc xuất hiện trước mặt. Mở to mắt, cô nhìn chiếc nhẫn, ngược lên nhìn Thẩm Tiên Phi chăm chú, sững sờ đến độ không nói nên lời.

Trong tay anh là... Như Ý... Cô cầm lấy chiếc nhẫn, dưới ánh đèn đủ màu, cô nhìn rõ phía trong có khắc một chữ “Du”.

Anh thật sự đã tìm lại chiếc nhẫn ấy... Trong khoảnh khắc, hai dòng nhiệt lưu dâng lên mắt cô, cô thật không ngờ anh lại tìm thấy Như Ý. Anh chỉ cầu hôn một lần, sau khi cô viện lý do tìm lại Như Ý để từ chối anh thật sự đi tìm nó mà còn tìm lại được.

Thẩm Tiên Phi ôm cô thật chặt thì thầm vào tai cô “Người phụ nữ đó tên Trần Giai Lệ, năm nào đã chặn cướp chúng ta, là vợ của tên Chó Chết lông vàng bị em đánh một trận. Năm đó Như Ý sau khi bị Chó Chết cướp đi, nó luôn ở chỗ cô ta. Mấy hôm nay anh vất vả cầu xin cô ta trả Như Ý lại cho em. Hôm qua vì cô ta đánh mặt chước mà cãi nhau với kẻ khác, bị bắt đến đồn cảnh sát, cậu bé con không ai đưa về nên bắt đắc dĩ phải gọi điện cho anh, nhờ anh đón giúp”.

“Tại sao anh không nói sớm?”

“Vì chỉ khi tìm ra Như Ý, em mới chịu lấy anh.”

“Phụ nữ nói không cần tức là cần. Anh đúng là Chim Ngốc, ngốc chết đi được, trước kia đã ngốc mà bây giờ cũng ngốc...”

“Tang Du, lấy anh nhé.”

Cô gật đầu, vòng tay ôm chặt anh, dụi đầu vào ngực anh, khóc to.

Cuối cùng cô đã được gả đi rồi.

Ngoại truyện 2: Nhà thiết kế thiên tài

Cưới nhau rồi, một tối nọ, Tang Du quần khăn tắm vội vàng chạy ra khỏi phòng tắm.

Thẩm Tiên Phi đang nằm trên giường đọc báo buông tờ báo xuống, đôi mắt nóng bỏng nhìn cơ thể quyến rũ của vợ mình.

“A Phi, sao mấy bộ đồ ngủ của em mất rồi, kỳ lạ quá”, Tang Du lục tìm trong tủ.

“Thế à? Ngăn thứ hai ở giữa của tủ bên trái ấy, tìm thử xem.”

“Không có, kỳ quá. Thôi, em vào tắm trước, anh tìm giúp em, lát nữa đưa cho em nhé”, Tang Du vừa nói vừa vội vã chạy vào phòng tắm.

Nhướn môi, Thẩm Tiên Phi nhanh nhẹn nhảy xuống giường, rút từ ngăn kéo thứ hai trong tủ ra một bộ áo ngủ màu đỏ hoa hồng, đến phòng tắm, khẽ gõ cửa, đưa cho Tang Du.

Khoảng mười lăm phút sau, Thẩm Tiên Phi nghe bên trong có tiếng hét.

Một lát, Tang Du quần khăn chạy ra, lao đến giường với vẻ mặt chất vấn tội phạm, xấu hổ nói: “Thẩm Tiên Phi, anh là đồ biến thái!”.

“Anh biến thái chỗ nào?”, mỉm cười, gương mặt đẹp trai xuất hiện một nụ cười gian xảo.

“Anh...”, Tang Du đỏ mặt, sau đó kêu lên, “Bộ đó không phải của em!”.

“Bộ nào?”

“ ... ”

“Bộ mà lúc này anh đưa à? Ồ, để anh xem”, Thẩm Tiên Phi kéo phất tấm khăn tắm trên người Tang Du ra, cô lại hét lên.

“Anh đúng là biến thái quá.”

“Đẹp lắm”, Thẩm Tiên Phi hài lòng nhìn bộ váy ngủ hai dây Hello Kitty màu đỏ vừa quyến rũ vừa ngây thơ mà Tang Du đang mặc, nửa trong suốt nửa cheu hoa, nơi trong suốt đều sửa thành chất liệu lụa có hình mèo HK, đặc biệt là hình mèo trước ngực và sau lưng, như anh tưởng tượng, mặc trên người cô vừa gợi cảm vừa ngây thơ.

Ôm cô thật chặt, tay anh nâng cằm cô lên, chăm chú thưởng thức gương mặt đỏ hồng của cô, nở nụ cười thỏa mãn, anh cúi xuống, chạm trán vào trán cô, mũi chạm mũi, môi kề môi, khẽ thì thầm: “Bộ váy ngủ này do đích thân anh thiết kế cả thế giới chỉ có một, không có cái thứ hai. Tang Du, anh yêu em”.

Người phụ nữ trong lòng anh chưa kịp phản ứng, anh đã hôn cô say đắm.

Trong sự quần quýt cuồng nhiệt và mạnh mẽ, cổ họng Tang Du chỉ phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn...

. HẾT .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-quen-em>